ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΕΝΟΧΟΙ ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ …

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ
ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ήδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΆ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΩΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ Της 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραφτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ **23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.**

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι ανθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωσαν ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερο-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγκάρηδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκάρηδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Έτσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλεία, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυμάμαι του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους ΕΟΝΙτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28ης επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941 Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Ύστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Έγραψα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 νεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21ης Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚες η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις, αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογράφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΕΝΟΧΟΙ ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ …

Το τραγικό για την χώρα μας και τη Δημοκρατία εινει ότι ακόμα από τη δημιουργία της κρατικής οντότητας, την απόκλιση της Επανάστασης απ τους αρχικούς στόχους και την πρόσδεση της στο Αγγλικό γαιωστρατηγικό και πολιτικό άρμα οσες φορές ο λαός με την ψήφο του τις προοδευτικές δυνάμεις στην θέση της αξιωματική αντιπολίτευση και αργότερα της Αριστερά, θα έλεγε κανείς ότι το κατεστημένο δια των εκπροσώπων του ΔΕΞΙΑ και μέρος του ΚΕΝΤΡΟΥ προτιμούσαν κάποιο μόρφωμα αντίστοιχο με την Χρυσαυγήτικη ΕΞΟΥΣΙΑ παρά μια αριστερή με τη συγκατάθεση και στηριγμένη στο λαό.

Και ν'άμαστε τώρα με την Χρυσή Αυγή, που εκτός απ την άσκει εξουσίας μέσω της Αντιποίηση Αρχής, δείχνει «πόρτα» στον ΣΥΡΙΖΑ και όποιον άλλο θα τολμήσει να σκεφτεί ΣΥΡΙΖΙΑΝΑ. η να αγωνιστεί για το βάθεμα και το πλάτεμα της Δημοκρατίας

Διαβάζοντας τον ΑΝΩΝΥΜΟ που αρκετοί λένε όπως η Καθηγήτρια Μαρία Μαντουβάλου και πολλοί αλλοι, που εχει κάνει σε βάθος έρευνες ότι, συγραφέας του Ανώνυμου είναι ο Αδαμάντιος Κοραής

Και επειδή ο λόγος για την εξουσία και τον τρόπο που κάθε φορά λειτουργεί, θα δώσω το λόγω στον Αδαμάντιο Κοραή. Ο Κοραής μιλώντας για το πώς λειτουργεί η εξουσία, σε διάλογο που ειχε με κάποιον συνομιλητή που τον ρωτάει: «Πόσους ευρήκες εμπιστευθέντας εξουσίαν ανυπεύθυνον, χωρίς να την μεταβάλουσιν εις δυναστείαν;- Τόσον ολίγους, ωστε ουδ εις αυτόν τον Σωκράτην ήθελα τολμήσει να εμπιστευτώ την εξουσίαν ανυθεύθυνον, φοβούμενος καν μην τον βάλω εις πειρασμόν τυραννίας». Αυτό ακριβώς ειναι το έργο, κυρίαρχο έργο της δικαιοσύνης. Να μην επιτρέψει στην εξουσία να οδηγηθεί στην τυραννία».
Διαβάζοντας τον Κοραή Ακόμα θυμίθηκα λόγω της πληθώρας των συλλήψεων αφού οι υπάρχουσες μεσαιωνικές φυλακές, φυλακές που με τα πιο τραγικά λόγια περιγράφουν ο Μακριγιάννης, ο Κοραής και πολλοί αλλοι, δεν χωρούσαν οι ήδη υπάρχουσες μετέτρεψαν και τη Γυούρα σε μια εκτεταμένη **πάνινη** φυλακή. Μια φυλακή που σε σχέση με τις υγρές και σκοτεινές μεσαιωνικές οι της Γυούρας, είχαν άπλετο μεν Φως και εκτεταμένο ορίζοντα στη θάλασσα και το άνυδρο βουνό: Ελλειπαν ομως ολα τα αλλα οσα προϋποθέτου αν οχι ζωή, αλλα και αυτήν ακόμα την επιβίωση. Και πρώτα από ολα την έλλειψη γλυκού **ΝΕΡΟΥ,** γεγονός που κατάστρεψε τα νεφρά πολλών αγωνιστών

Το βασικό ζητούμενο της άρχουσας τάξης μετά απ την αγγλικής κοπής Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας της 4^{η} Αυγούστου, ήταν: η στρατηγική του μίσους, του φόβου, της εκδίκησης του φθόνου και κυρίως του φόνου. Ναι του Φόνου. Η εξόντωση, η ταπείνωση, ο συμβιβασμό, η υποταγή, η συνεργασία και η ένταξη-αφομοίωση. Και κυρίως η κατασκευή του «εχθρού» σε «φίλο» και χρήση του πρώην «εχθρού» εναντίον του «εαυτού τους» Τα μέσα και τα μέτρα

ήταν φοβερά και απάνθρωπα. Ο σκοπός «Αγιάζε τα μέσα». Τα πάντα επιτρέπονταν
Οι Αντιστασιακοί καταχωνιάστηκαν μέσα στη δίνη του εμφυλίου πολέμου που ακολούθησε. Βέβαια, η διαστρεύλωση της ιστορίας και η «λησμοσύνη» σε ολο τον κόσμο αποτελεί τα χειρότερο και ισχυρότερο αναισθητικό για τις μεταπολεμικές δοτές κυβερνήσεις και γενιές, ενώ αποτελεί το βασικό όπλο που χρησιμοποιούν οι σύγχρονες εκφάνσεις του Λαϊκισμού σε συνδυασμό με τον φασισμό παλιό και σύγχρονο. Πράγματι, ιστορικά προκύπτει ότι ο φασισμός παλιός και νέος, σαν τρομοκρατικό δίκτυο ή μαζικό κίνημα και ως αυταρχικό σύστημα που ενδιαφέρεται να ενισχύσει την ενότητα (όπως η δική μας αστική τάξη δια των βασιλέων), την ενέργεια και την καθαρότητα μιας κοινότητας έναντι ολων αξιοποιεί: το ψέμα και τη διόγκωση των λαϊκών μύθων και των αισθημάτων.
Συνθηματολογεί για την υπεροχή της φυλής και του παρελθόντος της, για τους εσωτερικούς κινδύνους από εσωτερικούς και εξωτερικούς «εχθρούς», για την υπονόμευση απ την γενικότερη παρακμή και την κοσμοπολίτικη αριστερά. Χρησιμοποιεί με κατάλληλη αναπροσαρμογή τους λαϊκούς μύθους, διατείνεται ότι η ισχύς είναι το δίκαιο, ότι η βία και η θέληση αναμορφώνουν τον κόσμο προς όφελος της εθνικής κοιτίδας. Συνδυάζει το εσύ δεν είσαι τίποτε (ετσι διέγραψε και συμπεριφέρθηκε στους ΕΑΜμό-ΕΛΑΣίξες αγωνιστές η Δεξιά), ο λαός είναι το παν: μόνο, που αυτό είναι πλαστό και κατασκευασμένο ψέμα. Ένα ψέμα που περιέχει τη θέληση για κατάκτηση της εξουσίας Προσπαθεί να ελέγξει τους διαπαιδαγωγικούς μηχανισμού ιδιαίτερα της Νέας γενιάς.
Η εκπαιδευτική διαδικασία εκπορεύεται πάντα από τις μυστικές κρατικές υπηρεσία σε αγαστή συνεργασία με τον ανώτατο κλήρο, όπως παλιά με Μιστριώτη και αργότερα τον Μανιαδάκη Αν κάτι άλλαξε από την εποχή του Δεληγιάννη, είναι ότι στην προσπάθεια αυτή παίρνουν πλέον μέρος οι σύγχρονοι Δεληγιάννιδες του βρίσκονται στον τύπο και τις τηλεοράσεις και από εκεί μέσω του πάλαι ποτέ λόγου και εικόνας ασκούν, πιέσεις και υποταγή της κοινής γνώμης. Η βία και η παθητικότητα σε συνδυασμό με το απολίτικο ειναι μηχανισμοί αποπροσανατολισμού, διάβρωση και πολτοποίηση της συνείδησης των πολιτών
Παραδείγματα πολλά. Περιττή η απαρίθμηση. Επειδή όμως πολλές φορές η μνήμη ατονεί, ή καταχωνιάζατε. Θα θυμίσω την οδύσσεια που εχει υποστεί μετά την ίδρυσή του το 1919 το ΚΚΕ με αποκορύφωμα το Ιδιώνυμα το 1935-36: Συλλήψεις βασανιστήρια εξορίες και φυλακή χωρίς δίκη Το κατεστημένο δια της Δεξιά απάντησε με την Βασιλό-Μεταξική φασιστική δικτατορία. Κατοχή-Αντίσταση: συνεργασία του κατεστημένου σε όλα τα επίπεδα με τους κατακτητές. Εμφύλιος συνεργασία με τους Αγγλό-Αμερικανούς. Το 1958 Αξιωματική αντιπολίτευση η ΕΔΑ. Σχέδιο Κάρδαμακη, Σχέδιο Περικλής, Καρφίτσα, Δολοφονία του Λαμπράκη.και Γ. Τσαρουχα Εκλογές του 1961. Ο Καραμανλής στη Βέροια και ανά την Ελλάδα: «όποιος δεν θα με ψηφίσει να μη βγει απόψε απ το σπίτι του. Η Δικτατορία της 21^{ης} Απριλίου του 1967.. Και επειδή τα γεγονότα προκαλούν τους συνειρμούς και ανακαλούν ΜΝΗΜΕΣ, θα θυμίσω στους αναγνώστες ότι η Δεξιά, που στεγάζει στους κόλπους της τους

«γνωστούς Αγνώστους» και μη «εξαιρετέους», δεν είναι η πρώτη φορά που ασκεί, με εργαλείο αυτά τα φυράματα Αντιποίηση Αρχής.
Οι νικητές του εμφυλίου προκειμένου να φέρουν σε αντίθεση τον ΕΑΜϊκό λαό με την ηγεσία, με ένα διάταγμα το οποίο δεν θυμάμαι, έκανε μια διάκριση ανάμεσα στους φυσικούς και ηθικούς αυτουργούς. Ηθικοί αυτουργοί θεωρήθηκε η ηγεσία και σαν φυσικοί οι αγωνιστές. Και τότε άρχισε το δράμα των αγωνιστών και κατ' επέκταση των απλών ΕΑΜιτών. Και όταν θεώρησαν ότι καθιερώθηκε πλέον αδιατάρακτα η εξουσία των νικητών, αναζήτησαν και τους ηθικούς αυτουργούς

Αφού, δεν τους βάρυνε κάτι αξιόποινο τους εξόρισαν. Και όταν ένοιωσαν δυνατοί τους αναζήτησαν και καταδικάστηκαν με το νόμο περί «αντιποίηση αρχής». Τους κατηγόρησαν οτι οργάνωσαν Εθνική Αντίσταση, χωρίς να πάρουν άδεια!!! Μα στην κατοχή την εξουσία την ειχαν οι κατακτητές; Από αυτούς έπρεπε κατά του θιασώτες της « ένομης τάξης» να ζητήσουν άδεια για να οργανώσουν Αντίσταση; Μήπως από αυτούς που εγκακάλειψαν λαό και χώρα, πολύ πριν την κατοχή της χώρας; Η μήπως οι εγκτάλειψαντες λαό και χώρα θεωρούσαν «Νόμιμες» τις κατοχικές κυβερνήσεις; Αλήθεια από ποια αρχή έπρεπε να πάρει άδεια ο λαός, για να οργανώσει το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, χωρίς να υποστούν τις συνέπειες του νόμου περί «αντιποίησης αρχής»; Η μήπως από τους ίδιους τους Γερμανούς ;

Αυτόν ακριβώς το Νόμο με τον οποίο πολλά μέλη της ηγεσίας καταδικάστηκαν και αρκετοί εκτελέστηκαν, πολλοί στο μέλλον προσπαθούν να επενδύσει «Νομικά» τις όποιες αυθαίρετες και παράνομες πράξεις.

ΣΑΝ ΛΑΟΣ ΚΑΙ ΧΩΡΑ ΕΧΟΥΜΕ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

Σαν ιστορικός λαός μετά την κατάληψη της χώρας, έπρεπε: Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμείς οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και εναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια.

Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μια τεράστια αγωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και εναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον Δυτικό Πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του, ο Δυτικός Πολιτισμός, να μην ειναι τίποτε αλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής. Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες.

Ο ελληνικός πολιτισμός, ειναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πει ότι : «Σ' ενα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω από τις τυφλές δυνάμεις της

φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην εχει ελληνική καταγωγή και σφραγίδα».

Σαν λαός είμαστε κληρονόμοι μιας βαριάς και ασήκωτης θα έλεγα κληρονομιάς. Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά. Αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήναν ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός ειναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία είναι παρελθόν και το παρελθόν, όταν δεν τον καταγράφεις σωστά-αληθινά, δεν τον αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και κυρίως, δεν διδασκόμαστε από αυτό, κάποτε θα ξανά στηθεί όρθιο μπροστά μας.

Ο Ελληνικός λαός, λαός πολεμιστής έπρεπε αν ήθελα να είναι άξιος του εαυτούς και σύμφωνος με τις παρακαταθήκες των Αρχαίων, μα και τα ων σύγχρονων προγόνων και να διαφυλάξει αλώβητο τον Αρχαίο και σύγχρονο Ελληνικό ανθρωπό-κεντρικό πολιτισμό

Στις 27/9/41 ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ). Οι Αλβανομάχοι βαθμοφόροι και στρατιώτες μέσα στη «δημοκρατία του μετώπου» καταλύοντας τις όποιες αποστάσεις και οι Ιεραρχίες, όντας φαντάροι και οι δυο. Οι ανάγκες του μετώπου ηταν τέτοιες που έφεραν τον φαντάρο και τον αξιωματικό σε στενή επαφή και σχέση. Αυτή ακριβώς η στενή επαφή και σχέση διαμόρφωσε εναν ιδιόμορφο αλληλοσεβασμό. Εναν αλληλοσεβασμό που αναπτύχθηκε λόγω της στενής καθημερινής επαφής ανάμεσά τους. Η σχέση αυτή μετά την ίδρυση του ΕΑΜ, οσοι από τους μόνιμους αξιωματικούς δεν το έσκασαν και ειδικά οι έφεδροι που εντάχθηκαν στον ΕΛΑΣ, στηριγμένοι σε αυτή ακριβώς την-Αλβανική κληρονομιά, έπαιξαν εναν τεράστιο ηγετικό ρόλο στη συγκρότηση και την διοίκηση του Εθνικού Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού. Αυτοί οι έφεδροι και ειδικά οι Δάσκαλοι που ηταν και η πλειοψηφία, έγιναν Καπεταναίοι και πολιτικοί υπεύθυνοι του ΕΛΑΣ σε ολες τις βαθμίδες.

Μια πεποίθηση είναι στέρεη όταν εδράζεται στη συνείδηση και αντιστέκεται στα ένστιχτα

Τα σημαντικά έργα τέχνης όπως αυτά της Κατράκη κααι πολλων άλλων αγωνιστών που καταγράφουν και απεικονίζουν και καταγράφουν την πορεία του αγώνα και της συνέπειες της προσπάθειας του λαοί να απελευθερωθούν απ του τρις κατακτητές, μαρτυρά την αιτία ύπαρξης του μόνο μέσα απ το αποτέλεσμα του από την τελική του υπόσταση. Κανένα κείμενο, καμιά υποβάθμιση δεν θα μπορούσαν να το κρατήσουν στην ζωή, θα το πετάξει ο χρόνος στην λήθη της ιστορίας. Η μεγάλη τέχνη είναι ζυμωμένη με την αγωνία, το θάνατο, την παραφροσύνη, τον έρωτα και την ελπίδα του ανθρώπου. Η τέχνη οφείλει να είναι ο εφιάλτης των υπαγορευμένων ονείρων του ανθρώπου. Να ζει σαν αλήτης που γνωρίζει τους σκοτεινούς μας δρόμους και μας αποκαλύπτουν στιγμαία το αιώνιο, το ηθικό, το υπερβατικό

Το κάθε έργο και η πάθε προσπάθεια και μια μοναχική διερεύνηση του υλικού κάθε ίχνους πάνω στον όποιο καμβά. Ολοι παρακολουθούν με αγωνία την κατάδυση στο χάος και στα όνειρο του κάθε ανθρώπου για δημιουργικές επιλογές ενστίκτου περιμένοντας την ανάδυση ενός αποτελέσματος που θα τον καθησυχάσει…που τελικά θα αποδεικνύει με βεβαιότητα το όραμά του το οποίο ουδέποτε όμως θα ήταν σαφές.

Η τέχνη πάντα προτείνει μια ανοίκεια ερμηνεία για τι ζωή. Είναι άρνηση της κατάφασης στην απαγορευμένη καθημερινότητα. Αυτή ίσως την καθιστά ένα δυναμικά χώρο ρήξης με την κοινωνία και τις παγειωμένες αντιλήψεις. Οφείλει να ακούει την εποχή και να δημιουργεί τη μέθεξη με το μέλλον οσο και αν αυτό είναι βασίζεται στο παρελθόν. Η τέχνη εκκολάπτεται μέσα στις σκοτεινές κατακόμβες του ατόμου, γι' αυτό και κάτω πάντα με καχυποψία και συχνά αντιμάχεται τις τάσεις και τα ρεύματα στην ιστορία της, καθώς και τις υπέρ παραγωγές υποκουλτούρας που δημιουργούν οι λαμπροί δρόμοι των «τεράστιων των αγώνων»

ΕΛΛΑΔΑ ΚΟΙΤΙΔΑ ΤΟΥ ΔΥΤΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΙΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ

Η Ελλάδα αρχαία και σύγχρονη δεν ειναι μόνο, η κοιτίδα της φιλοσοφίας, της τέχνης, της ποίησης και του πολιτισμού,. Δεν ειναι μόνο Η Ελλάδα του Σωκράτη, του Πλάτωνα, του Αριστοτέλη και του Σοφοκλή. Ειναι και η κοιτίδα της τεχνολογίας. Ειναι η κοιτίδα του Ευπαλίνου, του Κλησιβίου, του Αρχιμήδη και του Φίλωνα του Βυζαντίου και του Μεγάλου Αλεξάνδρου...και ας προσπαθούν θεοί και δαίμονες να μεταθέσουν την κοιτίδα της τεχνολογίας στη Μέκκα του Χόλιγκουτ. Η Ελλάδα ειναι η Ελλάδα των Ελλήνων. Αυτών που την **ΑΝΑΣΤΗΣΑΝ.** Αυτών που της επέκτειναν τον γαιωγραφικός της Ορίζοντα και αυτών που την υπερασπίστηκα κάθε φορά που κινδύνευε.

Οι σοβαρές ηγεσίες του κόσμου οσες υπήρξαν και υπάρχουν, αν δεν κλαίνε, δακρύζουν κάθε φορά που βρίσκονται ή διαβάζουν την αρχαία ιστορία της Ελλάδας και το κοινωνικό οικονομικό γίγνεσθαι και συγκλονίζονται από συγκίνηση, όταν βρίσκονται μπροστά στα ευρήματα του πολιτισμού των αρχαίων Ελλήνων-Μακεδόνων, μα και της σύγχρονης Ελλάδα που κάτω απ τις γνωστές συνθήκες αναστήθηκε απ τις στάχτες. Αυτό που κράτησε τους Ελληνες, όχι μόνο όρθιους και αγωνιστές ήταν η Γλώσσα που διατηρήθηκε αλώβητη και αναλλοίωτη ανά τους αιώνες, η μακραίωνη Ι**στορία** και η Μ**νήμη της** ιστορίας, αφού εκεί στη Μνήμη Λάμπει η προσφορά και ο πολιτισμός κάθε λαού και ατόμου.

Η βιολογία κάθε λαού και χώρας, ανεξάρτητα από την κοινωνικό-οικονομική δομική και συγκρότηση, είναι η ιστορική Μνήμη: Είτε με το μύθο, την παράδοση και τον γραφτό λόγω, είναι αυτά που κρατούν τη συνοχή της. Αν τα κύτταρα της Μνήμη αποσυνδεθούν και η γλώσσα ατονήσει οι συνοχή του λαού θα καταρρεύσει. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες παραμένουν άγνωστες, αρνούνται να βοηθήσουν την επικοινωνία με την αρχαία και αείχρονη κουλτούρα. Χωρίς αυτή μένει ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτηση μιας

ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, αξίες, παρελθόν και παρόν αλλα και το ίδιο το μέλλον.
Ολοι ξέρουμε, πως χωρίς ιστορική μνήμη κανένας λαό δεν μπορεί να πάει μπροστά και να μεγαλουργήσει. Αν δεν πατάς γερά στο χθες, δεν προχωράς στο αύριο, πολύ περισσότερο στο μέλλον. Αν δεν υπερασπιστείς, δεν θεμελιώσεις γερά το παρελθόν, μέλλον δεν χτίζεις. Πρέπει να υπάρχει το χθες. Μόνο όπου υπάρχει το χθες υπάρχει ένα παρελθόν. Υπάρχει η Ελλάδα πριν από τη σημερινή. Και καλό είναι να το θυμόμαστε αυτό που και πού…Γιατί όποιος δεν ξέρει από πού **ΕΙΝΑΙ**, δεν ξέρει και ποιος **ΕΙΝΑΙ.** Χωρίς αυτά το απόλυτο τίποτα. Και αυτό γιατί τα περασμένα δεν είναι ξεχασμένα.
Γιατί ολα εχουν να κάνουν με την ιστορική Μνήμη. Με το παρελθόν. Με αυτό που ήμασταν, αυτό που ήμαστε, αυτό που θα γίνουμε. Ο κόσμος που θα ζήσουν τα παιδία, τα εγγόνια και τα δισέγγονα και οι Ελληνες στο χρόνο. Στο διενεκές. Κάποια αφετηρία υπήρχε. Κάποιος αφέτης πυροβόλησε στον αέρα και οι πρόγονοί μας, λαός μακρινών αποστάσεων ίδρωσαν, έχυσαν αίμα, σάρκα και κόκαλα, τον προαιώνιο αυτό χρόνο δεν τον ξεχνάμε. Αφέτης το 21 είναι ο ονειροπόλος και Εθνομάρτυρας **ΡΗΓΑΣ** και η «Φιλική του Εταιρεία»**.** Και ο σύγχρονος αφέτης για την εσωτερική Αντίσταση το 1941 ήταν το ΚΚΕ και το ΕΑΜ.
Μπορεί η απ τις στάχτες του παρελθόντος **ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ ΕΛΛΑΔΑ** να ήταν μικρή, οπως κάθε νεογνό είναι μικρό και ελάχιστο, οι γονείς του όμως ηταν κληρονόμοι των πλουσίων προγόνων της. Μετά την παλιγγενεσία το 21 η χώρα διαμορφώνει το Εθνικό κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι και τις δομές του κράτους: Σημαία, νόμισμά, σύνορα, στρατό, διοίκηση, δημοκρατία, δικαιοσύνη και σώματα ασφαλείας. Η χώρας μας ειναι μεν ακόμα μικρή αλλά αποτελεί μια συντεταγμένη πλέον πολιτεία: Με βάση και με το σύνθημα τη «Μεγάλη Ιδέα» αγωνίζεται σε συνδυασμό με τον πόθο και την έμπρακτη προσπάθεια του αλύτρωτου Ελληνισμού όπως πάντα:

Με αίμα, σάρκα και κόκαλα και με χιλιάδες δια βίου αναπήρους το 1912, με την απελευθέρωση της Θεσσαλίας, της Μακεδονίας, της Ηπείρου και λίγο αργότερα της Θράκης ολοκληρώνει εν μέρει την εθνική και την κρατική της οντότητα. Ακολούθησε η Μικρασιατική καταστροφή το 1922 και το 1924 η αβασίλευτη δημοκρατία. Βέβαια, η Δημοκρατία και η Δικαιοσύνη, είναι αρχές ουσιαστικές για τη θέληση και δράση. Κανείς δεν περιμένει όμως να τις δει να εφαρμόζονται στην εντέλεια, αν δεν υπάρχει λαϊκή επαγρύπνηση.

Η Αγγλία τότε ήταν το εργοστάσιο του κόσμου. Συνεπώς, σε καμιά περίπτωση δεν θα δεχόταν μια αστική τάξη να αναπτυχθεί μια ανταγωνιστική βιομηχανικά χώρα σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Και η μνήμη φορτίζεται από έντονες ιστορικές αναμνήσεις, όταν μεσολαβούν γεγονότα σαν αυτά που συμβαίνουν και σήμερα ακόμα με τις ηγεσίες στη χώρα μας ή μάλλον από την παλιγγενεσία μέχρι σήμερα και ειδικά μετά τον Αστικό-Τσιφλικάδικο συμβιβασμό και την πρόσδεση της νεοσύστατης Ελλάδας στο Αγγλικό γαιωστρατηγικό-κοινωνικό-οικονομικό και πολιτικό άρμα. Αυτή η πρόσδεση καταδίκασε μια αστική Επανάσταση σε γεωργό-κτηνοτροφική χώρα.

ΤΑ ΠΙΟ ΣΥΜΑΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΞΙΟΛΟΓΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΠΟΥ ΕΛΑΒΑΝ ΧΩΡΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΑΠ ΤΟ 1821 ΜΕΧΡΙ ΤΟ 1967

Τα γεγονότα που διαδραματίζονταν στην Ελλάδα, την περίοδο 1940-44 σ' αυτήν τη γωνιά του πλανήτη, σ' αυτόν τον ξερό βράχο. Δεν υπήρχε άνθρωπος στην κατεχόμενη Ευρώπη, που δεν τα αναγνώρισε, που δεν τα θαύμασε και δεν εμπνεύστηκε απ τον αξιοθαύμαστο λαό μας. Το λαό που δεν δίστασε να πάρει στα στιβαρά του χέρια, τόσο στον πόλεμο της Αλβανίας, αλλο τόσο και την Ελληνική Εθνική Αντίσταση στην Ελλάδα. Και τα παρακολουθούσαν βήμα προς βήμα αυτά τα γεγονότα που εξελίσσονταν στον ελλαδικό χώρο το 1940-44, γιατί γνώριζαν την καθοριστική σημασία που ειχαν για την παγκόσμια κοινότητα οι αγώνες των Ελλήνων.

Τα παρακολουθούσαν γιατί ήξεραν οτι ο τόπος αυτός, εχει μακραίωνα γερά θεμέλια και οτι δεν εχει μόνο την αρχαία ιστορία, την ιστορία της Αθήνας, την αρχαία Σπάρτη, της Θήβας της Ιωνίας, της Μακεδονίας, της Κρήτης, τις Μυκήνες, της Τροίας, τη Θράκη και οτι μέσα απ το Βυζάντιο, την Ενετοκρατία και την τουρκοκρατία. Ηξεραν ακόμη οτι η συνέχεια αυτής της ιστορίας ειναι και η Νεότερη του 1821, το 1912, το 1922, το 1936, και ειδικά του 1940-1944, τον εμφύλιο, μα και την πιο πρόσφατη της χούντας του 1967 και την μετά το 1974.

Τα παρακολουθούσαν γιατί γνώριζαν πώς οι αγώνες των Ελλήνων, δεν αφορούσαν μόνο τους Ελληνες. Ηξεραν πως και ο αγώνας αυτός, οπως και οι προηγούμενοι ανά τους αιώνες εχουν οικουμενικότητα. Ηξεραν πως εδώ, με τον αγώνα ο άνθρωπος πήρε την Ανθρώπινη Πνευματική του Υπόσταση. Και το κυριότερο γνώριζαν πως από εδώ ξεκίνησαν όλα:

Οι Αμφικτιονίες, η Παιδεία, τα Σχολεία, τα Πανεπιστήμια, η Βουλή, οι Νόμοι, τα Στάδια και οι Ολυμπιάδες, η Ευγονία, η Ιατρική, η Υγεία και η Χριστιανική Θεολογία. Οτι όλα, μα όλα κατάγονται απ την Ελλάδα: Τα Μαθηματικά, το Θέατρο, η Μουσική, η Ζωγραφική και η Αρχιτεκτονική, φέρνουν βαθιά τις ελληνικές σφραγίδες. Ολες, μα όλες οι Επιστήμες, οι Τέχνες, οι Πνευματικές και οι Κοινωνικό-οικονομικές επιδόσεις προέρχονται απ την Αρχαία Ελλάδα.

Και αν οι αντιδραστικοί, σκοτεινοί κύκλοι και τα Φαιά φορούντες, δεν κατάστρεφαν τις βιβλιοθήκες της: Αλεξάνδρειας κλπ. Αν ειχαν σωθεί τα αριστουργήματα που έγραψαν οι Ελληνες Σοφοί, συγγραφείς και εφευρέτες η ελληνική Επιστήμη, θα θεωρούνταν σαν το πρώτο και το μεγαλύτερο κατόρθωμα της Ανθρωπότητας.

Ολα αυτά μαζί λένε πως Εμείς οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν την Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Εχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων: εθνικής, ηθικής και πνευματικής Αντίστασης. Και εναν αξιοθαύμαστο πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε αρετή, τόλμη και αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον. Μα

και μια τεράστια προσφορά στο παγκόσμιο κοινωνικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας.

Ολα αυτά δεν τα επικαλούμαστε, πολύ περισσότερο δεν τα γράφουμε εμείς. Τα αναφέρει η «Παγκόσμια Ιστορία του Πολιτισμού». Συγγραφέας της οποίας ειναι ο διάσημος Αμερικανός μελετητής της vvilldy rant, καθώς και ο Βρετανός Xenr mein, που επί λέξη λέει οτι «Τίποτε δεν κινείται στον κόσμο μας που δεν ειναι Ελληνικό». Και το βασικότερο ήξεραν πως το δικό μας παρελθόν ειναι το δικό τους παρόν. Ηξεραν ακόμα πως το ελληνικό πνεύμα, ειναι αυτό που έδρευσε τόσο βαθιά και ολοκληρωτικά τον σύγχρονο πολιτισμό, ώστε ολα τα αναπτυγμένα έθνη να ειναι πνευματικά του παιδιά. Ο ελληνισμός δεν πρέπει να μείνει-όπως προσπαθούν μερικοί-χωρίς μνήμη, οράματα και ελπίδα. Μόνο αν μείνει άπαρτο κάστρο της Μνήμης και της Ιστορικής Αλήθειας, θα μεγαλουργεί. Και μνήμη σημαίνει ιστορία και αντίστροφα.

Δεν θέλω να αξιολογήσω μόνος τον εαυτό μου, οσον αφορά την δράση μου. Πιστεύω πως κάποιος απ τους συναγωνιστές στο ΕΑΜ Νέων, την ΕΠΟΝ, τους συμπολεμιστές μου στον ΕΛΑΣ,. Αριθ απολυτηρίου στο πιστοποιητικό αναγνώρισης 9,145 και την μεταπολεμική περίοδο, τη φυλακή, την τρίχρονη εξορία κατά τη διάρκεια της χούντας και την μετά χουντική δράση στα κοινωνικό πολιτικά δρώμενα θα γράψει δυο αράδες.

Βέβαια, με τον τίτλο «Τα αποσπάσματα σκοτώνουν» καλύπτει κατά κάποιον τρόπο και το τέταρτο-τον λόγο που έγιναν οι συλλήψεις-δεν δίνει όμως το λόγω για τον οποίο τους συνέλλαβαν και τι ακριβώς έγινε στη συνέχεια. Ενας απ τους συλληφθέντες και αυτόπτης μάρτυρας είμαι και ο ίδιος, οπως σωστά αναφέρει ο ανταποκριτής. Η σύλληψη, η δεκαεξάχρονη (Συν δυο υπόδικος) φυλακή, η στέρηση επί δεκαετίας των πολιτικών δικαιωμάτων, η απηνής παρακολούθηση, το κατά μήνα παρών στην ασφάλεια, την υποχρεωτικής άδεια απ την ασφάλεια για την πιο μικρή σε απόσταση απ τη Βέροια μετακίνηση.

Και συγκεκριμένα: Ένα απ τα πολλά φύλλα αδείας. Με κορύφωση αυτή 5ήμερης του Γαμίλιου ταξιδιού. Που ενώ ζήτησα για την Καβάλα ή το Βόλο, με το αιτιολογικό ότι δεν έχουν την αντίστοιχη δύναμη τελικά πήγα στην Θεσσαλονίκη.

Ελληνική Βασιλική χωροφυλακή τμήμα ασφαλείας Βεροίας αριθ' Πρωτ' 34/744/29 ΦΥΛΛΟΝ 5νθήμερης ΑΔΕΙΑΣ:

Επιτρέπομεν εις τον υπό Αστυνομικήν επητήρησιν κόγια Νικόλαο του Γεωργίου και της Μαρίας γεννηθέντα το 1923 εις Βέροιαν και διαμένοντα ενταύθα επί της οδού Βερμίου 22, όπως μεταβεί εις Αλεξάνρεια, Νάουσα και Μελίκη προς τακτοποίηση ατομικών του υποθέσεων.

Η παρούσα ισχύει από 16/2/1966 λήγεει την 20/2/6 και από ώρα……..και λήγει……ότι οφείλει να βρίσκεται εις την θέσην του. Ούτος οφείλει, όπως παρουσιασθεί εις του κατατόπους Αστυνομικήν Αρχήν προς θεώρησιν της παρούσης

Ο Δοιηκητής Ασφαλείας Α Σφαλαγκάκος.

Εθεωρήθει: Δια την άφιξην του σήμερον και την αναχώτησίν του αυθημερόν, εν Αλεξανδρεία τη 16/2/19/66. Εν Μελίκη τη 16/2/1966 Εθεωρήθει δια τ5ην άφιξην του σήμερον και αναχώρησεν αυθημερών. Ακολουθεί η σφραγίδα ο Σταθμάρχης Μελίκης φραδίδα. Εν Ναούση την 16/2/1966 Εθεωρήθει δια την άφιξην του σήμερον και αναχώρησεν αυθημερών. Ακολουθεί η σφραγίδα του Διοικητή του Αστυνομικού τμήματος Ναούσης.. Αυτό γινόταν και για την παρά μικρή μετακίνησή μου απ την πόλη.

Με το ίδιο δικαιολογητικό δεν μου επέτρεψαν να αξιοποιήσω και το δίπλωμα Ραδιοφωνίας, που πήρα με αλληλογραφία απ τη αντίστοιχη σχολή Κλιαμάκη των Αθηνών. Πολλοί πιάστηκαν ανήλικοι άρα ανεδείκευτοι επαγγελματικά. Μετά τρο σταμάτημα των εκτελέσεων και την παγκόσμια κατακραυγή κάποιοι από εμάς όχι μόνο θα ζήσουν αλλα και θα αποφυλακιστούν. Ενόψει της αποφυλάκισης κρίθηκε αναγκαίο, αφού υπήρχαν οι αντίστοιχοι ειδικοί να γίνουν μερικές

Όταν σταμάτησαν οι Εκτελέσεις (γιατί πολλοί ήταν αυτοί που εκτελέστηκαν χωρίς να εχουν καταδικαστεί εις θάνατο από το στρατοδικείο, αλλά για υποθέσεις στημένες απ την ίδια τη Διεύθυνση προβοκατόρικα: ότι οργανώναμε την επανασύσταση του ΚΚΕ, ότι οργανώναμε απόδραση ή ότι θα συλλαμβάναμε τη Διοίκηση, προσωπικό κλπ) Πολλοί πιστέψαμε ότι κάποιοι απ εμάς θα βγουν απ τη φυλακή και ειδικά οι Νέοι. Πολλοί είχαμε συλληφθεί σε μικρή ηλικία και αρκετοί ανήλικοι και ανεπάγγελτοι Μια λοιπόν και διαγράφτηκε η προοπτική της αποφυλάκισης, οι ομάδες των φυλακών συγκρότησαν ορισμένες επαγγελματικές Γκούπες-σχολές. Συμμετείχα στη σχολή Ραδιοφωνίας.
Οταν αποφυλακίστηκα το πρώτο πράγμα που έκανα, ήταν να εγγραφώ σε μια σχολή Ραδιοφωνίας. Επειδή ειχα υπόλοιπο ποινής (Το ένα τρίτο), η ασφάλεια Βεροίας δεν μου επέτρεψε να πάω σε αντίστοιχη σχολή στη Θες/νίκη Ετσι, εγγράφτηκα διά αλληλογραφίας στη Σχολή Ραδιοφωνίας ΚΛΕΙΑΜΑΚΗ στην Αθήνα.
Πήρα το απολυτήριο με 18,7. Μου έστειλαν μαζί με το απολυτήριο και την πρόσκληση να πάω και για την πρακτική εξάσκηση στην Αθήνα. Τόσο η ασφάλεια οσο και ο Εισαγγελέα με το αιτιολογικό ότι δεν έχουν την αντίστοιχη δύναμη, δεν μου επέτρεψαν να κατέβω για δυο μήνες στην Αθήνα. Ετσι, τα Δίπλωμα έμεινε αναξιοποίητο.
Στο διάβα της ζωής ο καθένας αναλαμβάνει τις ευθύνες του, απέναντι στον εαυτό του και το κοινωνικό σύνολο μέσα στο οποίο υπάρχει. Μετράει και καθορίζει την προσωπική του στάση. Μια στάση που προσδιορίζει αν υπερασπίζεται ή οχι τα αναφθαίρετα δικαιώματα του Ανθρώπου, του πολίτη, του εργαζόμενου, σαν ενεργού κοινωνικού υποκειμένου, της ζωής και της φύσης. Δεδομένα, που ειναι αλληλένδετα-άρρηκτα δεμένα με αυτές τις Ιδέες, αρχές, αξίες, υποχρεώσεις και δικαιώματα-παραδοσιακά-και σύγχρονα. Πάντοτε ολοζώντανα και σε πλήρη ανάπτυξη, συμφιλιωμένα, θα δώσουν τον σπινθήρα της μεγάλης ανατροπής του κόσμου της αδικίας, για ενα καινούριο κόσμο, παν ανθρώπινο δίκαιο και Ανθρώπινο. Εναν κόσμο που θα καταργήσει

την εκμετάλλευση Ανθρώπου από άνθρωπο, θα γκρεμίσει τα τείχη των τεχνικών διακρίσεων που χωρίζουν τους Ανθρώπους, δεν θα υπάρχουν οροθετικές γραμμές και σύνορα.

Βέβαια! Οπωσδήποτε! Θα υπάρξουν φυσικά πισωγυρίσματα, ιστορικά ατυχήματα. Γενικά όμως νομίζω, οτι ο κόσμος θα προχωρήσει...Και θα προχωρήσει γιατί δίπλα στα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα, που απασχολούν την κοινωνία των Ανθρώπων και το κοινωνικό γίγνεσθαι, προστέθηκαν και άλλα προβλήματα: Οπως η καταστροφή του πλανήτη από εναν πυρηνικό πόλεμο, απ την υπερπαραγωγή με σκοπό το κέρδος και μόνο, την ακατάσχετη μόλυνση του περιβάλλοντος σε βαθμό αυτοκαταστροφής του κλπ, καθώς και το γεγονός οτι η Ευρώπη, ειδικά αυτή εχει πολύ διδαχθεί απ τα λάθη της, τα πάθη της, τις απώλειες, τις καταστροφές και κυρίως τις απώλειες σε Ανθρώπινες ζωές, που επισώρευσαν οι εκατανταειδήσεις πόλεμοι και τόσοι πόλεμοι και ειδικά οι δυο παγκόσμιοι που διεξήχθηκαν το έδαφός της γηραιάς Ευρώπης

Ο πόλεμος ειναι συμφυής με το ιδιοκτησιακό σύστημα παραγωγής και τον τρόπο κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Συνεπώς ανάλογα με το πώς κατανέμουμε αυτόν τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο, θα ειναι και η μορφή διακυβέρνησης μα και η ζωή της κοινωνίας των ανθρώπων. Ο επιθετικός κατακτητικός πόλεμος (αποικιακοί κλπ) γίνονται για την αρπαγή της στοκαρισμένης εργασίας, προμήθεια πρώτων υλών, την εξεύρεση νέων αγορών, απόκτηση δούλων παλιά και φτηνά εργατικά χέρια τώρα, που αποτελεί τη σύγχρονη μορφή δουλείας. Αλλη μια βασική αιτία πολέμου ειναι ο Ιμπεριαλιστικός θρησκευτικός προσηλυτισμός.

Αφού ο πόλεμος προσπορίζει: στοκαρισμένη εργασία πρώτες ύλες, αγορές, δούλους και κυρίως δύναμη και εξουσία ο ιδιοκτήτης βούλεται, επιθυμεί και θέλει. Με όργανο το κράτος που ειναι ο τερατόμορφος υπηρέτης του Δία, αδερφός της βίας, γιος της στυγερής Στυγός. Πατέρας του κράτους ηταν ο Πάλλας, ο δαίμονας της πολεμικής τέχνης. Ο Δία και ο Αρης Θεοί του πολέμου ειναι οι πρώτοι και καλύτεροι στο «Θεολόγιο του πολέμου». Καθοδηγητής του Ανάκτα-ιδιοκτήτη των Κρητικό Μυναϊκών χρόνων ηταν ο Δίας. Αυτός του έλεγε που να πάει να πολεμήσει για να φέρει πολύτιμο χαλκό και δοριάλωτους δούλους και. Δούλες στην Πύλο, απ την «Κνίδο, τη Μίλητο, τη Λήμνο και την Αλικαρνασσό».

Ο Δίας, λοιπόν, και ο υπηρέτη του ο κράτος, γιος του Πάλαντα-πολέμου, κρατούν το οπλισμένο χέρι του αιμοσταγούς ηγεμόνα-ιδιοκτήτη. Ειναι θέλημα θεού ο πόλεμος (επιθετικός) γι' αυτό και Ιερός(!). Συνεπώς, οι υπάκουοι-υπήκοοι πρέπει να διακρίνονται ως...γεναίοι «κομάντος» στα πεδία των μαχών. Κύριος της νίκης ηταν πάντα ο Δίας γι' αυτό και τα τρόπαια της νίκης ειχαν το ομοίωμά του.

Πόσο σε αρμονία ηταν ο Απόστολος Παύλος, με το καθεστώς της ιδιοκτησίας οταν προστάζει την υπακοή στην προς Ρωμαίους επιστολη (κεφ ιγ 1-17) : «κάθε άνθρωπος ας υποτάσσεται εις εκείνους που εχουν ανωτέρας εξουσίας

εν τη πολιτεία. Διότι το καθεστώς του κράτους με τας εξουσίας του ειναι σύμφωνον με το σχέδιο και τη θέληση του Θεού, ο οποίος εδημιούργησε τους ανθρώπους δια να ζουν εις κοινωνίαν...» Διότι ο ιδιοκτήτης εξουσιαστής λέει «...δεν φορεί επί ματαίο την μάχαιραν, το σύμβολον αυτό της δικαστικής και εκτελεστικής εξουσίας. Την φορεί δια να τιμωρήσει και δια θανάτου ακόμη κάθε άτακτων στοιχείον. Διότι ειναι υπηρέτης του Θεού, εκδικητής που εχει εντολήν και δικαίωμα να επιβάλλει και να τιμωρίας εις κάθε κακοποιόν...». Και κατά τον Θωμά τον Ακινιάτη, που κάλυψε ιδεολογικά τις Σταυροφορίες ο «πόλεμος ειναι δίκαιος οταν διεξάγεται απ τον νόμιμο κάτοχο της εξουσίας, για ενα δίκαιο σκοπό και με δίκαιες προθέσεις οσων συμμετέχουν σε αυτόν...»

Ο πόλεμος λένε, εχει τους δικούς του νόμους. Δεν υπάρχει καλός και κακός πόλεμος. Υπάρχει δίκαιος και άδικος πόλεμος. Δίκαιος ειναι αυτός που γίνεται για την ελευθερία-αυτοδιάθεση και μόνο, τη δημοκρατία, τα Ανθρώπινα δικαιώματα και την κοινωνική δικαιοσύνη και άδικος ειναι αυτός που γίνεται με σκοπό την κατάκτηση ξένων εδαφών-χωρών και λαών και την κατάργηση ολων των πιο πάνω Ανθρώπινων αξιών και δικαιωμάτων. Με στόχο το ΚΕΡΔΟΣ

Κάθε πόλεμος ειναι τρομερός και ο εμφύλιος πιο πολύ απ όλους. Ο εμφύλιος πόλεμος ειναι ενα τεράστιο δοχείο, όπου καλό, και κακό, δίκαιο και άδικο, μίσος και εκδίκηση, πόνος και θυμός υπάρχουν σε εκρηκτική κατάσταση. Ειναι ενα μίγμα με πολλαπλές χημικές αντιδράσεις. Ειναι ενα εν ενεργεία υφαίστειο. Ο χρόνος τόσο της Αντίστασης αλλο τόσο και του εμφυλίου πολέμου, ηταν τόσο πολύ συμπυκνωμένος και οι συγκρούσεις τόσο τρομακτικές και άνισες, που δεν προλαβαίνεις να σκεφτείς, να σχεδιάσεις και να δράσεις. Ολα αυτά έπρεπε να γίνουν ταυτόχρονα. Από μια στιγμή και έπειτα τα πράγματα παίρνουν το δικό τους δρόμο. Τόσο στην κατοχή οσο και στον εμφύλιο πόλεμο, δεν υπάρχει χωροταξικός έλεγχος. Αυτόν που ειχες πριν δεν τον εχεις τώρα και ο κίνδυνος ελοχεύει παντού. Επειτα ειναι και η προδοσία που γεννάει αβυσσαλαίο μίσος.

Στον πόλεμο γενικά, στην κατοχή και στον εμφύλιο ειδικά υποχρεώνεσαι πολλές φορές, πιεζόμενος ασφυκτικά από αναπόφευκτες καταστάσεις και ανάγκες, σε κλάσματα του δευτερολέπτου να πάρεις αποφάσεις και να κάνεις πράγματα, να καταφύγεις σε ενέργειες και μέτρα, που ποτέ και για τίποτε δεν θα χρησιμοποιούσες και ούτε θα περνούσαν απ το μυαλό του ανθρώπου, σε ομαλές συνθήκες. Στον πόλεμο διακρατικό ή εμφύλιο ο καθένας απ τους αντιπάλους διεκδικεί τη νίκη. Προσπαθεί να ειναι ο νικητής.

Η λέξη «εμφύλιος» προκαλεί στη γενιά μου τουλάχιστο ρίγος ανάμεικτο με έντονο δέος και φρίκη. Και κανείς δεν θα ήθελε να ξαναζήσει ο λαός μας μια τέτοια δοκιμασία. Και δεν το θέλει γιατί, για τη χώρα μας η λέξη εμφύλιος και ο διχασμός δεν ταυτίζονται με τη λέξη «επικαιρότητα». Και δεν ταυτίζονται γιατί η λέξη επικαιρότητα ενέχει και την έννοια του εφήμερου. Του προσωρινού, του τυχαίου και συμπτωματικού. Ηταν κάτι που πέρασε και δεν θα επαναληφθεί. Αν θέλουμε ομως να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους, πρέπει να

παραδεχθούμε, οτι στη χώρα μας οι εμφύλιοι πόλεμοι και οι διχασμοί εχουν μια ακατανόητη διαχρονικότητα και συνδέονται με την εξάρτηση της ηγεσίας της χώρας απ τους ξένους.

Αρχίζουν με τις Αμφικτιονίες, συνεχίζουν με ορόσημο το 371 στην Αρχαία Ελλάδα, που με Περσικό δάνειο οι Θηβαίοι να εφολοθράψουν τους Σπαρτιάτες στα Λεύκτρα και το 362 στη Μαντινεία. Με όπλα Περσικά, έγινε η φοβερή μάχη-σφαγή ανάμεσα στους σε Θηβαίου, Σπαρτιάτες, Αθηναίους, Ηλείους, Αχαιούς και Μαντίνειους, που ενώ αποδεκατίστηκαν, αυτή η σφοδρή σύγκρουση τελείωσε χωρίς κάποιος να νικήσει και οπως πάντα τα οφέλη τα καρπώθηκαν οι ξένοι με την υποταγή, τα δάνεια και τους εξοπλισμούς. Δυστυχώς δεν τους αποφεύγει το 21, και ειναι παρόν στη σύγχρονη Ελλάδα. Και οχι μόνο. Θα έλεγε κανείς πως οι διχασμοί και οι εμφύλιοι πόλεμοι και τα αλλεπάλληλα δικτατορικά καθεστώτα συνέβαλαν περισσότερο απ όλα τα αλλα δεδομένα στη γενικότερη κατάπτωση του ελληνικού κόσμου.

Ο λαός μας λαός πολεμιστής προκειμένου να σταθεί αντάξιος του εαυτού του, και να διαφυλάξει αυτήν την τεράστια ιστορική πατρογονική κληρονομιά έπρεπε να απελευθερωθεί η κατακτημένη Ελλάδα και ειδικά τη Δημοκρατία που έχει καταλυθεί και διατρέχει τον κίνδυνο να αφανιστεί αν ο Φασικό-Ναζισμός κατορθώσει να επικρατήσει σε αυτή την παγκόσμια αναμέτρηση.

«Συνήθως μιλάμε και επικαλούμαστε σαν δεδομένο ότι η Δημοκρατία εχει πατρίδα την Ελλάδα και την Αθήνα την Αθηναϊκή Δημοκρατία, η οποία για να επιβληθεί, να διατηρηθεί και να λειτουργήσει ομαλά και κυρίως για την προστασία της ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ: υπήρχαν όχι μόνο Νόμοι που την προστάτευαν, αλλα και για την τιμωρία των επίδοξων τυράννων. Φαίνεται πως το 510 π.χ διαγράφτηκε κάποιος κίνδυνος (οπως και τώρα) για την Αθηναϊκή Δημοκρατία, μετά από πρόταση του ρήτορα και δημαγωγό ΔΗΜΟΦΑΝΤΟΥ το 510 ο Δήμος Αθηναίων ενέκρινε το πιο κάτω δημοσιευμένο Ψήφισμα, που εχει ως εξής:

»Αν κάποιος καταλύσει την Αθηναϊκή Δημοκρατία και κατέχει κάποιο αξίωμα κατά τον χρόνο που η Δημοκρατία καταλύθηκε, να θεωρηθεί εχθρός των Αθηναίων και να θανατώνεται, χωρίς να τιμωρηθεί εκείνος που τον σκότωσε. Η περιουσία του να δημεύεται και το ένα δέκατο να κατατίθεται στο ταμείο της θεάς Αθηνάς.

»Ο εκτελεστής του ενόχου και όποιος τον συμβούλευσε, να είναι αναμάρτητος και αμόλυντος,. Ολοι δε οι Αθηναίοι κατά φυλές να σφάξουν ζωντανά σφάγια και να ορκιστούν ότι θα θανατώσουν όποιον πράττει παρόμοια έργα. Ο όρκος τους να είναι ο εξής:

»Θα συντελέσω και με τα λόγια και με την ψήφο με το δικό μου το χέρι, αν το μπορώ να συμβάλω στη θανάτωσή εκείνου, που θα καταλύσει τη Δημοκρατία στην Αθήνα. Το ίδιο θα πράξω και για όποιον καταλάβει κάποιο αξίωμα αφού, θα εχει καταλυθεί η Δημοκρατία, και για όποιον επιχειρήσει να γίνει τύραννος ή να συνεργήσει στην επιβολή τυραννίας. Και αν κάποιος άλλος τον σκοτώσει, θα τον θεωρήσω αναμάρτυτον μπροστά στους θεούς γιατί σκότωσε εχθρό των Αθηναίων. Και αφού ξεπουλήσω ολόκληρη την περιουσία του σκοτωμένου, θα

δώσω τα μισά σ' αυτόν που τον σκότωσε, χωρίς να του στερήσω τίποτε. Και αν κανείς καθώς θα σκότωνε ή θα επιχειρήσει για κάποιον απ αυτούς-τους τυράννους-να χάσει τη ζωή του, θα εκδηλώσω την ευγνωμοσύνη μου και σε αυτόν και στα παιδιά του, όπως στο αρμόδιο και τον Αριστογείτονα και τους απογόνους του.

»Τους όρκους που έχουν δοθεί στην Αθήνα ή στο στρατόπεδο η οπουδήποτε αλλου εναντίον του Δήμου Αθηναίων, τους καταργώ και τους ακυρώνω. Για τους παρά πάνω όρκους οι Αθηναίοι θα δώσουν, τον Νόμιμο όρκο προς των Διονυσίων, θυσιάζοντας ζωντανά σφαχτά. Και να εύχονται όποιος τηρήσει τον όρκο του, θα ιδεί πολλά καλά. Ο επίορκος να καταστραφεί ο ίδιος και η οικογένειά του.».

Και επείδη λόγος για τον όρκο των Ελλήνων ανά τους αιώνες. Θα αναφέρω και της σύγχρονης Ελλάδας τους όρκους των αγωνιστών του 21 κατά της ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ και της ΑΝΑΡΧΙΑΣ του κατακτητή και της Αντίστασης του 1941-44:

«Ω ΒΑΣΙΛΕΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΟΡΚΙΖΟΥΜΑΙ ΣΕ ΣΕ, ΣΤΗΝ ΓΝΩΜΗ ΤΩΝ ΤΥΡΑΝΝΩΝ ΝΑ ΜΗ ΕΡΘΩ ΠΟΤΕ. ΜΗΤΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΔΟΥΛΕΥΩ, Μ΄ΗΤΕ ΝΑ ΠΛΑΝΗΘΩ, ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΞΙΜΑΤΑ ΤΟΥΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΑΔΟΘΩ. ΕΝ ΟΣΟ ΖΩ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ, Ο ΜΟΝΟΣ ΜΟΥ ΣΚΟΠΟ, ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΥΣ ΑΦΑΝΙΣΩ ΘΑ ΝΑ' ΝΑΙ ΣΤΑΘΕΡΟΣ. ΠΙΣΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ, ΣΥΝΤΡΙΒΩ ΤΟΝ ΖΥΓΟΝ, ΑΧΩΡΙΣΤΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΜΙΑ, ΥΠΟ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ, ΚΑΙ ΑΝ ΠΑΡΑΒΩ ΤΟΝ ΟΡΚΟΝ , Ν' ΑΣΤΡΑΨ' ΟΥΡΑΝΟΣ, ΚΑΙ ΝΑ ΜΕ ΚΑΤΑΚΑΨΗ, ΝΑ ΓΙΝΩ ΣΑΝ ΚΑΠΝΟΣ!»

Και ο Ορκος των Αντιστασιακών: «ΕΓΩ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ ΟΡΚΙΖΟΜΑΙ Ν' ΑΓΩΝΙΣΤΩ ΠΙΣΤΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΑΣ, ΧΥΝΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΡΑΝΙΔΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΜΟΥ, ΣΑΝ ΓΝΗΣΙΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΩΞΙΜΟ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ, ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ, ΚΙ ΑΚΟΜΑ, ΝΑ ΕΙΜΑΙ ΠΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΡΥΠΝΟΣ ΦΡΟΥΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΡΟΤΗ. ΔΕΧΟΜΑΙ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΙΚΑ ΤΗΝ ΠΟΙΝΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΑΝ ΑΤΙΝΑΣΩ ΤΗΝ ΙΔΙΟΤΗΤΑ ΜΟΥ ΩΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΙ ΥΠΟΣΧΟΜΑΙ ΝΑ ΔΟΞΑΣΩ ΚΑΙ ΝΑ ΤΙΜΗΣΩ ΤΟ ΟΠΛΟ ΠΟΥ ΚΡΑΤΩ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΤΟ ΠΑΡΑΔΟΣΩ ΑΝ ΔΕΝ ΞΕΣΚΛΑΒΩΘΕΙ Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΔΕ ΓΙΝΕΙ Ο ΛΑΟΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΗΣ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΤΟΥ».

Οσον αφορά την έκκληση του ΡΗΓΑ το 21 ηταν: «Σας κράζει η Ελλάδα, σας θέλει, σας πονεί, ζητά την συνδομήν σας, με μητρική φωνή…Γιατί λοιπόν αργείτε, τι στέκεσθε νεκροί; Ξυπνήστε, μην είστε ενάντιοι κι εχθροί…Ο κόσμος να γλυτώσει απ αυτή την πληγή και ελεύθεροι να ζώμεν αδέρφια Σεις εις την Γη».

Να και η έκκληση του 1941 εκατόν είκοσι χρόνια μετά: «Η Ελλας φωνάζει Αγια Πατρίδα και τα παιδιά της τα προσκαλεί, να μην λερώσουν το Αγιο της χώμα οι δολοφόνοι χιτλερικοί…» και ακολουθεί «το παιδιά σηκωθήτε να βγούμε στους δρόμους γυναίκες και άντρες με όπλα στους ώμους…».και στο βαθμό που ο

λαός πλαισιώνει την Αντίσταση: Στ'άρματα, στ'άρματα εμπρος στον αγώνα για τη χιλιάκριβη τη Λευτεριά…». «Εμπρος ΕΛΑΣ-ΕΛΑΣ για την Ελλαδα το δίκαιο και τη Λευτεριά…». «Βροντάει ο Ολυμπος αστράφτη η Γιώνα, μουγκρίζουν τα' άγραφα φλόγα η ψυχή..».
Η 6η Απριλίου ήταν η μέρα που οι Ελληνες περιμέναμε τους βαρβάρους. Μια μέρα χωρίς εξουσία. Και σε αυτή ακριβώς τη μέρα άρχισαν οι συζητήσεις και οι «φιλοσοφίες» για τους κινδύνους και το θάνατο, που μας «έλεγαν οι επίορκοι στρατηγοί» που συνεπάγεται η οργάνωση Εθνικής Αντίστασης και ο αγώνας για την απελευθέρωση της
Αυτήν την απόφαση πήρε η κατοχική Ελλάδα. Και ενώ αυτή ήταν η απόφαση του λαού. Στην προσπάθεια αυτή υπήρχε ένα τραγικό γεγονός, που ειχε τεράστιες επιπτώσειςτη ζωή του λαού κατά τη διάρκεια της κατοχής. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, μα ούτε και αυτήν την Εθνική Αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας που απαιτούσαν οι πριστάσεις. Το γεγονός αυτό εκτός απ τις τεράστιες επιπτώσεις που ειχε στο λαό, διευκόλυνε τους κατατκητές να βρουν αρκετά στηρίγματα. Τα δεδομένα αυτά αποτέλεσαν το προοίμιο του εμφυλίου πολέμου.
Είναι αναμφισήτητο σήμερα, πως αν η Ελλάδα έμπαινε στη δεκαετία του 40 με ένα ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικής ΝΟΜΙΜΟΤΗΤΑΣ και κοινωνικής προόδου, ο Β! παγκόσμιος Πόλεμος. Ενας πόλεμος, που ήταν ο μεγαλύτερος κατακλεισμός σιδήρου,φωτιάς και θαν'ατου ου έπεσε πάνω στην ανθρωπότητ, μόλις 25 χρόνια μετά τον πρώτο, αδεν θα ειχε τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για τη χώρα και το λαό

ΕΘΝΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ ΚΑΙ Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΕΘΕΛΟΝΤΗ

Στη διαρκή και αέναη πορεία της ανθρώπινης κοινωνίας προς το μέλλον σημειώνονται, κάποτε ορισμένες ξαφνικές αλλα ώριμες εξάρσεις και ανατάσεις, που γρήγορα με το δυναμικό τους μεγαλείο, καταυγάζουν, σαν πρωινός ήλιος, τους γύρω σκοτεινούς ορίζοντες και δημιουργούν Νέα, υψηλής σύνθεσης κατηγορίας επαναστατικά γεγονότα. Γεγονότα που αλλάζουν άρδην την ολη κοινωνική ατμόσφαιρα και τον τρόπο ζωής και τις σκέψεις των ανθρώπων.

Ενα τέτοιο σημαντικό γεγονός, με βαθιές ρίζες στην ελληνική ψυχοσύνθεση και την αναγκαιότητα των στιγμών, σημειώθηκε το 1821. Ένα εξ ίσου σημαντικό γεγονός είναι αυτό του Αλβανικού πολέμου και της τριπλής κατοχής: Οκτώβρης του 40-Οκτώβρης του 1944, (ΕΑΜ). Και αυτό του 1958, που σε απόσταση αναπνοής απ την βάκιλο-Μετάξινη δικτατορία, τον Αλβανικό πόλεμο και τον εμφύλιο και η ανάδειξη το !958 της ΕΝΙΑΙΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ (ΕΔΑ) σε Αξιωματική Αντιπολίτευση. Αυτές είναι μερικές αφετηρίες, μεγάλοι, ένδοξοι σταθμοί, που σφράγισαν την Νεότερη ιστορία του Εθελοντή λαού και της Αριστεράς της χώρας μας, οταν πάλι «ολα τα σκιάζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά» και τώρα υπό την παχυλή σκιά των μηχανισμών των εκάστοτε Νέο-κατακτητών..

Κάθε λαός για να μεγαλουργήσει, χρειάζεται ενα όραμα και μια εσωτερική συνεκτική δύναμη. Μια δύναμη, που να εκφράζει αυτό το όραμα, και μια ιδέα που να ενώνει σε μια γροθιά, τις συνειδήσεις των ανθρώπων, για την υλοποίηση της ιδέας αυτή ανεξάρτητα απ τις όποιες επιμέρους διαφορές: Ο φορέα αυτού του ορόματος της Ιδέας και της Ενότητας ηταν το ΕΑΜ Μετά την κατοχή της χώρας απ τους Γερμανούς, είχαν διαλυθεί τα πάντα καιτο όραμα ηταν η απελευθέρωση της χώρας και φορέας της ιδέας ο εθελοντισμός.

Ετσι, οπως ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα μετά την κατάρρευση του μετώπου και την κατοχή της χώρας από τους τρις κατακτητές, την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας απ την πολιτική ηγεσία μαζί με τον επίορκο Βασιλιά. Την δημιουργία, από τους επίορκους στρατηγούς και το σχηματισμό της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης. Μόνο η οργάνωση του λαού σε μια γροθιά, όπως ήταν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και ενος πρωτότυπου εθελοντικού και άμισθου Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού, όπως ο (ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ), μπορούσε να σηκώσει το ανάστημά του και να απαντήσει με πόλεμο στον πόλεμο. Αλλος δρόμος δεν υπήρχε.

Στις 27 του Σεπτέμβρη του 1941 ύστερα από ολλές συζητήσεις, αναβολές και παλινδρομήσεις ιδρύθηκε το ΕΑΜ. Μέσα σε λίγους μήνες μετά την ίδρυση του ΕΑΜ, που αποτέλεσε τον φορέα της υλοποίησης του οράματος για λευτεριά και Εθνική ανεξαρτησία, και στο βαθμό που δυνάμωναν οι πολιτικές οργανώσεις, η Εθνική Αλληλεγγύη, η ΕΠΟΝ. Τα Αντιστασιακά κόμματα που το συγκρότησαν και στο πλάϊ τους μεγάλωνε ο αριθμός των πατριωτών: Παλαιοί δημοκράτες πολιτικοί, επιστήμονες, κορυφαίοι παράγοντες της δημόσιας και κοινωνικής ζωής, κληρικοί και μεγάλο μέρος του Λαού, που βαθιά πληγωμένοι από την ταπείνωση και την εθνική συμφορά μεγάλωνε, γινόταν πιο μαχητικός.

Εγινε το φόβητρο των κατακτητών, του προδότη, του ληστή, του ζωοκλέφτη και του καταπατητή της περιουσία των αδυνάτων. Μετά την ίδρυση του ΕΑΜ, έπαψε να ισχύει ο βασικός Νόμος του ιδιοκτησιακού καθεστώτος: Ότι ο ισχυρός παίρνει οσα του επιτρέπει η δύναμη ή δεν μπορεί να υπερασπιστεί ο αδύνατος. Το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ αποτέλεσαν τους εγγυητές της ζωής και των όποιων περιουσιακών του στοιχείων.

Το ΕΑΜ ειναι η **Χάρτα και το Σύνταγμα του εθνεγέρτη κι εθνομάρτυρα Ρήγα.** Ειναι το ήθος, η ψυχή, το μέγεθος, η γραφή, η υπογραψή και η σφραγίδα του Ανώνυμου Ελληνα... Ειναι η συνέχεια της Ελλάδας και το καθολικότερο, το πρώτιστο μάθημα των Ελλήνων αγραμμάτων και γραμματισμένων, οπως το 21, ετσι και το 41. Τρίς ηταν οι βασικές του ιδέες και τα ηθικά κίνητρα: το 21 και το 41: Πατρίδα και Ελευθερία και το Δικαιο. Και μια κυρίαρχη κατεύθυνση και προτροπή: Αν θέλετε Ελλάδα Ελεύθερη έλεγε ο Κολοκοτρώνης «Στύστε φούρκα και παλούκι, Φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους». Ετσι συνέδεαν έρρηκτα την πατρίδα με την Ελευθερία των ελεύθερων και ασυμβίβαστων Ελλήνων οι αγωνιστές του 21: «Ελευθερία η Θάνατος», γράφει με ματωμένα γράμματα του Λάβαρο του 21, που

εξακολουθούν ν' ανεμίζουν κατά των Τούρκων κατακτητών και πάνω απ΄τα κεφάλια μας οι αγωνιστές.

Το ΕΑΜ ειναι ο Μάρκος Μπότσαρης, ειναι ο Ανδρούτσος και ο Νικηταράς, κι ο Κάλβο κι ο Σολωμός κι ο Ερωτόκριτος. Ειναι το Μεσολόγγι, ο Δαυλός του Καψάλη, ειναι οι Σουλιώτισες, ειναι οι Ναουσαίες. Ειναι οι Μανιάτισες. Ειναι ατόφιο το 21. Το μεγαλείο του ΕΑΜ, ειναι η απόφαση εμπευσμένη από τα πνεύμα της θυσίας και της λευτεριάς. Το ΕΑΜ ειναι το Εμείς του Μακρυγιάννη, ειναι η επμιστοσύνη , η ανιδιοτέλεια και η αξιοπρέπεια. Ειναι όλες οι αξίες που προάγουν τον Ανθρωπο στον Ανθρωπισμό...Ειναι η αυτοεπιστράτευση για να υπάχρει η συνέχεια... Ειναι...Ειναι...η συνέχεια του Ελληνισμού και του πολιτισμού, Ενός πολιτισμού που άρδευση τον δυτικό πολιτισμό.

Με το καθημερινό αυγάτισμα δημιουργήθηκαν πολιτικές οργανώσεις και στο πιο μικρό και απόμακρο χωριό. Αντίστοιχα δημιουργήθηκαν, τοπικά Αρχηγεία, ύστερα Τάγματα, Συντάγματα, Μεραρχίες, Ομάδες Μεραρχιών και επικεφαλής όλων το Γενικό Στρατηγείο με στρατιωτικό Αρχηγό τον τίμιο στρατηγό Στέφανο Σαράφη και καπετάνιο, τον πρωτό-αντάρτη Αρη Βελουχιώτη. Αυτός ο πρωτότυπος εθελοντικός άμισθος Εθνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός, χτηπούσε νύχτα και μέρα με (600 και πλέον μάχες),τα πιο βασικά και καίρια σημεία των κατακτητών: διαβάσεις και διαβιβάσεις, γέφυρες, σιδηροδρομικούς και οδικούς συγκοινωνιακούς κόμβους, φυλάκια και σταθμούς, μα και στρατώνες τους σε πόλεις και χωριά.

Το ΕΑΜ- ΕΛΑΣ, μετά την δημιουργία της πολιτικής και στρατιωτικής οντότητας, έθεσε τις δυνάμεις του υπό τις διαταγές στο συμμαχικό Στρατηγείο και δρούσε συντονισμένα με τον αγώνα της τριμερούς αντιφασιστικής συμμαχίας (Μεγ Βρετανία-ΗΠΑ-Σοσιετική Ενωση), στα διάφορα μέτωπα και αποσχολούσε δέκα και πλέον αξιόμαχες γερμανικές μεραρχίες στο χερσαίο και νησιώτικο χώρο της Ελλάδας. Στρατιωτικούς σχηματισμούς που αν δεν ηταν αγκιστρωμένοι εδω, για να αντιμετωίζουν την ελληνική Αντίσταση, θα πολεμούσαν τους συμμάχους στα διάφορα μέτωπα.

Μέσα στο έρεβος της σκλαβιάς, στο σκοτάδι της απελπισίας, με την εθνική-παλαϊκή αυτοεπιστράτευση για την απαλλαγή απ το «Μίασμα»του Φασισό-Ναζισμού, οι πολίτες αγωνιστές της Ελεύθερης Ελλάδας, συνειδητοποίησαν, για πρώτη φορά, απαλλαγμένοι απ τον πολιτικό φατριασμό και την εκλογικίστική πελατειολογία, οτι δικαιούνται μια διαφορετική τύχη για το μέλλον. Μια τύχη και μια ζωή διαφορετική από εκείνη που μαγείρευαν οι ΞΕΝΟΙ «προστάτες», οι δικτάτορες, το παλάτι και οι αντιδραστικές δυνάμεις. ΟΙ δυνάμεις που εγκατάλειψαν λαό και χώρα έρμαιο, στα χέρια των Ναζί. Και πράγματι ειχα την καλή τύχη γιατί, από τις αρχές ακόμα του 1943 και τον σχηματισμός κομμάτι το κομμάτι την ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΛΛΑΔΑ, δόθηκε η ευκαιρία στο λαό να ανορθώνει και να συναργολογεί μέρα τη μέρα το διαλυμένο ελληνικό κράτος.

Ο λαός ονειρευόταν για μετά απελευθερωτικά μια Δημοκρατία που να χωράει και τον ίδιο. Μια δημοκρατία, που θα τον απάλλαζε απ τη ηγεμονία των 70 ή

100 πλουσίων οικογενειών ή τζακιών και θα είχε το δικό του αναλογικό μερίδιο στην εξουσία. Συνειδητοποίησε οτι ο Εθνικός Απελευθερωτικός Αγώνας του δικαιούνταν να εχει μια καλύτερη τύχη από εκείνη του αγώνα της Εθνική Παλιγγενεσίας του 21, οταν, μετά την Απελευθέρωση, ο λαός βρέθηκε μπλεγμένος στα δίχτυα των Αγγλων με τη στήριξη των κοτζασαπασάδων, των Μαυροκορδάτων-Νέγριδων, Βαβαρών και της Μοναρχίας. Δυστυχώς και τη φορά αυτή ο λαό δεν γλύτωσε. Η ολιγαρχία του πλούτου, το παλάτι και η ένοπλη αγγλική επέμβαση, με το « Σχέδιο Τσιόρτσιλ» και το «Δόγμα Τρούμαν», επιξίωξαν την κατάλυση αυτού του γενναίου λαϊκού ξεσηκωμού και την επάνοδο για 40 και πλέον χρόνια επαναφορά στο παλιό ανελευθερό, μοναρχικό και φαυλοκρατικό καθεστώς.

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, οπως ειναι γνωστό απελευθέρωσε συμπαγείς ορεινές περιοχές. Το γεγονός αυτό έδωσε τη δυνατότητα να εφαρμοστούν οι βασικές αρχές του δημοκρατικού προγράμματος του ΕΑΜ: οι θεσμοί της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και Λαϊκής Δικαιοσύνης, η διοικητική ανασυγκρότηση, η καλή διαχείριση τροφίμων και η σίτιση των φτωχών. Η αποκατάσταση των συγκοινωνιών, η λειτουργία των σχολείων, Εκκλησιών και πολλών αλλων υπηρεσιών και ο λαός με τις μαζικές κινητοποιήσεις και τις απεργίες σε ολα τα αστικά κέντρα της χώρας γλύτωσε την επιστράτευση των νέων και την αποστολή τους στα μέτωπα κατά των συμμάχων, που σχεδίαζε η γερμανική Στρατιά με έδρα την Ελλάδα και τα κάτεργα των γερμανικών πολεμικών εργοστασίων. Στα μέσα του 1944 συγκροτήθηκε η πρώτη λαϊκή-δημοκρατική κυβέρνηση η ΠΕΕΑ και το Εθνικό Συμβούλιο, που εκλέχθηκε με εκλογγές του έγιναν τον Απρίλη του 1944. Στο οποίο Εθνικό Συμβούλια συμμετείχαν και οσοι βουλευτές που δεν στήριξαν την Βασιλό Μεταξική δικτατορία το οποίο συντόνιζε τον αγώνα και ψήφισε το δικαίωμα του εκλέγειν και εκλέγεσθαι ισότιμα και την ισότητα των δυό φύλων.

Αυτόν τον λαϊκό εθελοντικό αγώνα που σκοπό και στόχο ειχε μετά την απελευθέρωση: α) θα σχηματιστεί προσωρινή κυβέρνηση από τα κόμματα και τις ομάδες που οδηγήσανε το λαό στην πάλη και τη νίκη.β) θα αποκατασταθούν αμέσως ολες οι λαϊκές ελευθιερίες, ελευθερία του λόγου, του τύπου και της συγκέντρωσης και να δοθεί γενική αμνηστεία και γ) θα προκηρυχθούν εκλογές συντακτικής εθνοσυνέλευσης που θα συντάξει το λαοκρατικό πολίτευμα, σύμφωνα με την κυρίαρχη λαϊκή θέληση. Και **τονίζει χαρακτηριστικά: κανείς δεν πρέπει να επιβουλεύεται τη λευτεριά του λαού γιατι ο λαός, δεν εδιωξε τον τύραννο για να ανεχθεί κάποιον αλλον στη θέση του.**

Και ενώ για τους φυγάδες, τους κιοτήδες, τους δωσίλογους και τους καταδότες ακόμα, οι αργυρώνητες πένες βρήκαν λόγια και τρόπο να τους πλέξουν οχι μόνο εγκώμια, αλλα να ταυτίσουν τη «συνεργασία» με την Αντίσταση και μάλιστα δίστασαν να ποων οτι και η συνεργασία ηταν εξ ίσου «ελληνόπρεπη στάση», και αντίστοιχη με αυτήν της Αντίστασης. Και το πιο τραγικό και ακατανόητο να τους μεταμορφώσουν από φυγάδες, κιοτήδες, δοσίλογους και συνεργάτες σε «αγωνιστές» και «ήρωες». Γι' αυτό κάθ' αυτόν ομως τον αγώνα

Μούγκα και σιωπή τάφου. Αλήθεια πως θα νοιώσει η πολιτεία και οί ποιό πάνω, που απο εύνοια της φύσης να βρίσκονται στη ζωή οταν έρθους στο φώς τα πραγματικά και αναμφισβήτητα πλέον ιστορικά γεγονότα;

Και έπρεπε να βρουν τρόπο οχι μόνο να εκτιμήσουν και να εξάρουν, αλλα και να το προβάλουν σε ολους τους τόνους αυτό το ξεχωριστό εθνικό κόσμημα του ΕΘΕΛΟΝΤΗ. Και έπρεπε, γιατί ετσι οπως ηταν διαμορφωμένα τα πράγματα μετά την κατοχή στη χώρα, μόνο σε εθελοντική βάση μπορούσε να ξεκινήσει ο Απελευθερωτικός Αγώνας.

Το ίδιο συνέβει και με την ιστορία του Μακεδονικού αγώνα του 1821. Καμιά αναφορά που να εξάρει, να τιμήσει και να καταγράψει πράξεις ηρωϊσμού και αυτοθυσίας. Και ηταν τόσες πολλές οι επαναστάσεις στο χώρο της Μακεδονίας το 21, και τόσο αξιοθαύμαστες οι πράξεις αυτοθυσίας και ηρωϊσμού, που αν καταγράφονταν στην πραγματικές τους διαστάσεις, οπως έγινε με το Μοριά και τη Ρούμελη, θα είχαμε ενα πλούτο οχι μόνο πολεμικών γνώσεων, αλλα και πολιτικό-κοινωνικής εθνικής συμπεριφοράς. Αν η Ελλάδα ειχε ενα Ζαλόγγο, η Μακεδονία και ειδικά ο Νομός Ημαθίας ειχε δυο: Την Αραπίστα της Νάουσας και το μοναστήρι του Προδρόμου στη Βέροια. Και αν μερικοί ιδιώτες, οπως ο κ Μόδης κλπ δεν έπαιρναν την πρωτοβουλία να γράψουν μερικά πράγματα δεν θα γνωρίζαμε και αυτά τα λίγα.

Οπως για τον Μακεδονικό αγώνα, ετσι και για την Αντίσταση, δεν υπάρχουν αγάλματα, πίνακες, Γκαβούρες και όποια αλλα ιστορικά αναμνηστικά, που να θυμίζουν χώρους που εχουν διεξαχθεί μάχες, ο (ΕΛΑΣ έκανε 600 μεγάλες και μικρές μάχες με τους κατακτητές, 43 απ τις οποίες έγιναν στο νμό Ημαθίας), γεγονότα και πρόσωπα που έδρασαν και τον σκοπό για τον οποίο έδρασαν. Μα ούτε και οι κινηματογράφος και η τέχνη ασχολήθηκε σοβαρά με τον χώρο αυτό, εκτός από μερικούς.

Μια πεποίθηση είναι στέρεη όταν εδράζεται στη συνείδηση και αντιστέκεται στα ένστιχτα

Τα σημαντικά έργα τέχνης μαρτυρά την αιτία ύπαρξης του μόνο μέσα απ το αποτέλεσμα του από την τελική του υπόσταση. Κανένα κείμενο, καμιά υποβάθμιση δεν θα μπορούσαν να το κρατήσουν στην ζωή, θα το πετάξει ο χρόνος στην λήθη της ιστορίας. Η μεγάλη τέχνη είναι ζυμωμένη με την αγωνία, το θάνατο, την παραφροσύνη, τον έρωτα και την ελπίδα του ανθρώπου. Η τέχνη οφείλει να είναι ο εφιάλτης των υπαγορευμένων ονείρων του ανθρώπου. Να ζει σαν αλήτης που γνωρίζει τους σκοτεινούς μας δρόμους και μας αποκαλύπτουν στιγμαία το αιώνιο, το ηθικό, το υπέρ δραστικό

Το κάθε έργο και η πάθε προσπάθεια και και μια μοναχική διερεύνηση του υλικού κάθε ίχνους πάνω στον όποιο καμβά. Ολοι παρακολουθούν με αγωνία την κατάδυση στο χάος και στα όνειρο του κάθε ανθρώπου για δημιουργικές επιλογές ενστίκτου περιμένοντας την ανάδυση ενός αποτελέσματος που θα τον καθησυχάσει…που τελικά θα αποδεικνύει με βεβαιότητα το όραμά του το οποίο ουδέποτε όμως θα ήταν σαφές.

Η τέχνη πάντα προτείνει μια ανοίκεια ερμηνεία για τι ζωή. Είναι άρνηση της κατάφασης στην απαγορευμένη καθημερινότητα. Αυτή ίσως την καθιστά ένα δυναμικά χώρο ρήξης με την κοινωνία και τις παγιωμένες αντιλήψεις. Οφείλει να ακούει την εποχή και να δημιουργεί τη μέθεξη με το μέλλον οσο και αν αυτό είναι βασίζεται στο παρελθόν. Η τέχνη εκκολάπτεται μέσα στις σκοτεινές κατακόμβες του ατόμου, γι' αυτό και κάτω πάντα με καχυποψία και συχνά αντιμάχεται τις τάσεις και τα ρεύματα στην ιστορία της, καθώς και τις υπέρ παραγωγές υποκουλτούρας που δημιουργούν οι λαμπροί δρόμοι των «τεράστιων των αγώνων»
Δεν έπρεπε να τους διαφύγει αυτή η διάκριση ανάμεσα στον στρατευμένο και τον ΕΘΕΛΟΝΤΗ πολεμιστή. Και αυτό γιατί ο εθελοντισμός ειρηνικός και πολεμικός ειναι ενα δεδομένο, που οχι μόνο ξεχωρίζει αλλα και χαρακτηρίζει την αγάπη προς τον συνάνθρωπο ο ειρηνικός και την πατρίδα ο πολεμικός.

Τον πολεμικό εθελοντισμό τον συναντάμε με δυο μορφές και τρόπους κατάταξης. Αυτόν που τον καλεί η οργανωμένη πολιτεία να καταταγεί βάση νόμου που η ίδια εκδίδει, προκειμένου να εκπαιδεύσει τον άρενα λαό σε κάποια συγκεκριμένη ηλικία στην πολεμική τέχνη, ετσι ωστε να ειναι πολεμικά έτοιμος σε περίπτωση απειλής πολέμου και εισβολής οπως έγινε τον Οκτώβρη του 1940, που μας κήρυξε τον πόλεμο η Ιταλία και την 6η Απριλίου 1941 η Γερμανία, να επιστρατευθούν, οπως στον αλβανικό πόλεμο επιστρατεύτηκαν τα τρία μου αδέρφια: Αντώνιος, Στέφανος και Στέργιος Κόγιας του Γεωργίου. Ο πρώτος πολύτεκνος και ο δεύτερος ηταν ήδη επιστρατευμένος απ τις αρχές του 1940 για μετεκπαίδευση στο Καλπάκι.

Επειδή ο Στρατηγός Καθενιώτης κάνει λόγο για τον τρόπο που έγινε η επιστράτευση τον Οκτώβρη του 40. Και επειδή η λέξη επιστράτευση σημαίνει πρόσκληση στρατευσίμων στα όπλα και γενική κινητοποίηση ολων των δυνάμεων μιας χώρας, ανθρώπων και μέσα για την επίτευξη ορισμένου-συγκεκριμένου σκοπού, οπως στον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο, πριν διαβάσω το βιβλίο του Στρατηγού Δημητρίου Καθενιώτη με τίτλο, πίστευα ότι η επιστράτευση είναι ενιαία και ισχύει ισότημα για όλα τα διαμερίσματα της χώρας:

«Οι Αδυναμίες και τα Λάθη της Στρατιωτικής Ηγεσίας στον Πόλεμο του 1940», δεν γνώριζα (μας είπαν έγινε γενική επιστράυευση. Αυτό μας είπαν. Αύτό ξέραμε),οτι και στην γενική επιστράτευση ακόμα, γίνεται κατά χωροταξικά διαμερίσματα της χώρας επιλεκτική-διάκριση για το ποίος θα πολεμήσει και ποιός όχι, σε ενα κοινό εθνικό πόλεμο. Ο Στρατηγός εκτός του οτι επιβεβαιώνει την αρχική άποψη για την «τιμή των όπλων» επισημαίνει και τα λάθη που έγιναν στη διεξαγωγή του πολέμου, με πρώτο την ιδιόμορφη λανθασμένη εθνικό-πολεμική επιλεκτική επιστράτευση.

Γράφει λοιπόν, ο Στρατηγός Καθενιώτης: «...Οσον δ' αφορά την ανεπάρκεια της επιστρατεύσεως αυτή εις ουδεμίαν αλλα περίοδο ηδύνατο να εξετασθή με μεγαλύτερον ενδιαφέρον παρ' οσον τώρα. Πράγματι η Ελλάς μαχόμενη προς μίαν μεγάλην αυτοκρατορίαν, πρόκειται να επλακή εις αγώνα και προς

δευτέραν πανίσχυρον τοιαύτην και εν τούτοις. Το Επιτελείον της κατόρθωσε να την εχη επιστρατευμένη κατά το ήμισυ και μόνον. Και ενώ οι ακρίται του Σώματος Στρατού Καβάλας εχουν προσφέρει 23 το όλον ηλικίας (1917-1940), εν τούτοις το Σώμα Στρατού Αθηνών και Πελοποννήσου εχει προσφέρει εις τον κοινόν αγώνα 14 και μόνον τοιαύτας (1925-1939). Λαμβανομένου δ' ύπ όψιν οτι και οι υπόλοιποι περιοχαί εχουν επιστρατεύσει μόνον τας κλάσεις 1923-40 όπερ περί τους 150,000 εφέδρους σήπονται και μαραζώνουν στα σπίτια των, διερωτώμενοι εις ποίαν άραγε ατιμοτικήν πράξιν να υπέπεσαν δια να ειναι άξιοι τοιαύτης περιφρονήσεως.

» Με τοιαύτας ολεθρίας επιτελικές αντιλήψεις κατορθώσαμεν ωστε ενώ, δυνάμεθα να σχηματίσωμεν υπέρ το 100 τάγματα, δοθέντος οτι οι Βρετανοί θα παρεχώρουν ευχαρίστως οπλισμόν, εαν απηλλάσσοντο του βάρους να αποστέλουν μονάδας, κατάντησε, λέγαμεν να διαπληκτιζώμεθα για το που πρέπει να τοποθετήθούν τα 12 φτωχά τάγματα της λεγόμενης Στρατιάς της Ανατολικής Μακεδονίας των διαφόρων γνωμών διϊσταμένων αν μεταξύ: Οχυρωμένης τοποθεσίας ή γραμμής Στρυμώνος ή γραμμής Αξιού ή γραμμής Βερμίου». Για να λυθεί αυτή η διαφορά χρειάστηκε να έρθει στη Θεσσαλονίκη ο Στρατηγός Μελισσινός αρχηγός του Επιτελείου ή του Δ/ντού του 111ου Γραφείου (Κιτριλάκης) προς προσωπικήν αντίληψιν της καταστάσεως. Αν αυτόν εστάλη ο Αντ/ρχης Δόβας!

Για να ληθεί το πρόβλημα: στραφείς ο Αρχιστράτηγος προς τον Δ/τη του Τομέα Στρατιάς Ανατολικής Μακεδονίας ειπεν: «οτι αναγνώριζε την ανεπάρκειαν των δυνάμεων του και οτι δι' αυτό δεν ανέμενεν από το ΤΣΑΜ παρά τη γραμμή μιας σελίδας δόξης και οτι θεωρεί την τύχην του ΤΣΑΜ, προδεδικασμένη, **εννοών** την **αιχμαλωσία** του, αλλ' οτι αυτό επέβαλλεν η Τιμή των όπλων και της πατρίδος μας»!! Εκθεσις Μπακοπούλου.

Η επιστράτευση σκοπό έχει την απόκρουση της Ιταλικής εισβολής. Και οταν στις 6 Απριλίου 1941, τα γερμανικά φουσάτα με τις σιδηρόφρακτες μεραρχίες ξεχύθηκαν απ τα Μακεδονικά οχυρά, χτυπώντας μια χούφτα γεναίων απ την πλάτη, αυτοί ακριβώς οι αλβανομάχοι ηταν που έγιναν ΕΑΜίτες, ΕΛΑΣίτες, ΕΠΟΝίτες, ΕΛΑΝίτες, ΕΔΕΣίτες, που μόλις γύρισαν απ το μέτωπο και άρχισαν οι πρώτοι πυρήνες για τη δημιουργία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, οχι μόνο εντάχθηκαν οπως τα αδέρφια μου απ τους πρώτους αλλα έπαιξαν σημαντικό ρόλο. Μάλιστα ο πρώτος από τα αδέρφια μου μετά την ίδρυση του ΕΑΜ εκλέχθηκε δημοτικός σύμβουλος στο παράνομο δημοτικό συμβούλιο.Τώρα πια στην Αντίσταση εντάχθηκα και εγώ, που λόγο ηλικίας δεν επιστρατεύθηκα στον αλβανικό πόλεμο- υπηρέτησα στη αεράμυνα. Τώρα πλέον μαζί με τους γονείς και τις γυναίκες τους γίναμε 9 οι εθελοντές.

Η αλλη μορφή εθελοντισμού εινια αυτή που σκοπό εχει να καλύψει συγκεκριμένες ανάγκες και ειδικότητες. Συνήθως κατατάσσονται εθελοντικά υπαξιωματικοί σαν μόνιμοι για επαγγελματική σταδιοδρομία σε δύο κυρίως κλάδους, σαν διοικητικοί και σαν τεχνικοί. Επίσης πολλοί κατατάσσονται

εθελοντικά για να εκπληρώσουν την στρατιωτική του θητεία ή και την διασφάλιση μιας σταδιοδρομίας. Οι εθελοντές αυτοί ειναι αμοιβώμενοι.

Αλλη μια μορφή συγκρότησης εθελοντικών στρατιωτικών σωμάτων ειναι αυτή που συγκροτούνται στη διάρκεια του πολέμου και ειδικά των απελευθερωτικών κινημάτων. Τα σώματα αυτά αυτοεπιστρατεύονται από γνήσιο πατριωτισμό, ευγενικά αισθήματα και ιδεολογία. Τα σώματα αυτά ειναι προεκτάσεις του εθνικού στρατού-κράτους για απελευθέρωση μερικών ακόμα κατακτημένων εδαφών όπως τα Μακεδονικά αντάρτικα, Θεσσαλικά και τα Κρητικά σώματα. Το σώμα του Μελλά, του Αγρα κλπ. Τα σώματα αυτά εξοπλίζονται απ τα υπάρχοντα κράτη και οργανώνονται για να ενισχύσουν τις τακτικές ένοπλες δυνάμεις στο έργο τους. Λειτουργούν κατά κάποιον τρόπο υπό την ηγεσία και τις διαταγές του Γενικού Επιτελείου Στρατού και του κράτους που τα συγκρότησε.

Αυτού του είδους τα αυτοεπιστρατευόμενα σώματα, εκτός τα αυτοφυή και αυτά που δεν ειναι προεκτάσεις του κράτους: συγκρότησης, εξοπλισμού και καθοδήγησης, δεν εχουν καμιά σχέση με την κατοχική αυτοεπιστράτευση. Και αυτό γιατι στην κατοχή το ελληνικό κράτος μετά την κατάληψη και της Χώρας ειχε καταλυθεί. Οι Κατακτητές επέβαλαν το δικό τους κράτος και μια κυβέρνηση Κούϊσλίγκς διορισμένη απ τους ίδιους που λειτουργούσε για λογαριασμό τους.

Πρότυπο αυτοεπιστράτευσης στην προεπαναστατική Ελλάδα, ηταν οι κλέφτες και οι αρματολοί, οι «Φιλικοί», ο Ιερός λόχος που οργάνωσε ο Αλέξανδρος Υψηλάντης το 1821, τα σώματα των φιλελλήνων που πήραν μέρος στην Επανάσταση και οι Μακεδόνες οπλαρχηγοί το 1821, τα σώματα των Γαριβαλδίνων ερυθροχιτώνων και η «Λεγεώνα των φιλελλήνων» το 1897. Εκτοτε δεν υπήρξε αυτοεπιστράτευση μέχρι που φτάσαμε στην κατοχή.

Το 1821 ιδεολογικά και ταξικά η ευρωπαϊκή αστική τάξη και η διανόηση ήθελε να βοηθήσει τους Ελληνες. Καμιά χώρα ομως δεν μπορούσε να βοηθήσει στρατιωτικά. Και αυτό γιατί, όποια χώρα και αν επιχειρούσε την κρατική ένοπλη συμπαράσταση, εκτός του οτι η συμπαράσταση αυτή θα θεωρούνταν επέμβαση οι αλλες χώρες θα υποπτεύονταν οτι η στρατιωτική αυτή βοήθεια θα απέβλεπε σε κατακτητικά σχέδια, οπότε θα ήθελαν και οι αλλες χώρες μια τέτοια επέμβαση. Και οι Ελληνες αγωνίζονταν για την ελευθερία τους. Γι αυτό έπρεπε με τις δικές τους δυνάμεις να πολεμήσουν. Επρόκετο για την ελευθερία τους, γι αυτό όποιος θέλει το έπαθλο του αγώνα, για Ελευθερία πρέπει να δώσει σε αυτόν τα αγαθά και το αίμα του.

Συνεπώς ενας μόνο τρόπο υπήρχε να βοηθήσουν. Η εθελοντική υποστήριξη με χρήματα και εθελοντές στρατιώτες οι οποίοι βέβαια, θα πληρώνονταν από τα χρήματα που θα συγκεντρώνονταν. Στο πλευρό της επαναστατημένης Ελλάδα τάχθηκαν αρκετοί φιλέλληνες διανοούμενοι οχι μόνο στα λόγια αλλά και πρακτικά. Μια λοιπόν, που δεν ηταν δυνατή κρατική η στρατιωτική βοήθεια δεν έμεινε παρά η ιδιωτική εθελοντική βοήθεια με χρήματα και εθελοντική

συμμετοχή, οσων ήθελαν να πάρουν μέρος στον αγώνα των Ελλήνων Επαναστατών.

Ηταν τόσο μεγάλη η συμπαράσταση και ειδικά του uersou και του Thiersch, που προκάλεσε την αγανάκτηση του Μέττερνιχ. Ετσι προκειμένου να ανακόψει αυτή την έμπρακτη προσφορά, στις 17/91821 κάνει διαβήματα προς τις κυβερνήσεις να «δείξουν οχι μόνο πλήρη αδιαφορία στις εκκλήσεις των φιλελλήνων, αλλα και να παρέμβουν σοβαρά και έντονα στην προσπάθεια συγκρότησης ένοπλου σώμα με το όνομα «Γερμανική λεγεών» για υποστήριξη των Ελλήνων».

Στη διάρκεια του 1821-1826 όλη η προοδευτική και φιλελεύθερη Ευρώπη, με τους μεγαλύτερους βάρδους της, με κάθε λογής συνδρομές, με φιλέλληνες αγωνιστές και εθελοντές συμπαραστάθηκαν στον αγώνα του Ελληνικού λαού και βοήθησαν ποικιλοτρόπως. Δίπλα τους μεγάλους μας Ελληνες: Ρληγα, Σολωμό, Κάλβο, συμπαραστέκονται ο Φιλόσοφος Μπινιόν, Ο Βίκτωρ Ουγκό, ο μεγάλος Πούσκιν, ο Σελλεύ, ο Μίλερ, ο Βεραντζέρος, ο Λαμαρτίνος και πρώτ από ολους ο μεγάλος Μπάυρον ο γνωστότατος λόρδος Βύρων που πέθαινε τελικά στο Μεσολόγγι. Δόξα τους και αιώνια τιμή τους.

Και στο εσωτερικό της επαναστατημένης Ελλάδας υπήρξαν τέτοιες προσωπικές-ιδιωτικές παρεμβάσεις για συγκρότηση εθελοντικών επί αμοιβή σωμάτων οπως αυτή του Ανδρέα Τρούκα ή Λυκούργου, που το 1828 ζούσε στην Υδρα. Το Σεπτέμβριο του 1928 έχοντας φτάσει σε αδιέξοδο, έστειλε στον Κυβερνήτη Καποδίστρια, μια επιστολή στην οποία διατραγωδεί τα συμβάντα κατά τη διάρκεια της επανάστασης και το δικό του τραγικό τέλος. Εκείνο που την κάνει ξεχωριστή, ανάμεσα τις χιλιάδες ανάλογες επιστολές που βρίσκονται στα Γενικά Αρχεία του Κράτους, ειναι «η βίωση της επανάστασης με όρους που βρίσκονται πολύ καντά στις πραγματικότητες της εποχή, χωρίς ωραιοποιήσεις και αποσιωπήσεις»,

Εμείς στην προσπάθεια απελευθέρωσης της χώρας απ τους κατακτητές, αντί για τον Μπάυρον είχαμε τον βάρβαρο και αιμοδιψή αποικιοκράτη Ουϊλσον Τσώρτσιλ.Τον Τσώρτσιλ, που ήρθε με τα φουσάτα του και με τις φονικές εντολές: «ενεργήστε σαν βρίσκεσθε σε κατοχημένη χώρα» και «οχι ειρήνη πριν τη νίκη» και «κονιορτοποίηση του ΕΑΜ» προκειμένου να «απελευθερώσει» την Ελλάδα απ τους Ελληνες. Να απελευθερώσει μια απελευθερωμένη σύμμαχο χώρα. Αντί για τον στρατιωτικό Φαβιέρο και τους Πολωνούς είχαμε τους Αγγλους συνδέσμους-πράκτορες που αντί να βοηθήσουν, οταν είδαν οτι δεν μπορούν να το βάλουν το κίνημα κάτω από το δικό τους έλεγχο, παράτρυναν τα εσωτερικά τους στηρίγματα, οχι μόνο να συνεργάζονται με τις δυνάμεις κατοχής αλλα και οτι ειναι «καθήκον» τους να καταδίνουν τα στελέχη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στους κατακτητές. Αντί για τον στρατιωτικό Φαβιέρο ειχαμε τον Γιάν Σμάτς, τους Στρατηγούς Ουϊλσον και Σπόμπυ.και σε συνέχεια τον Στρατηγό Βάν Φλίτ και τον Πιούρι Φόϊ.

Το πόσο μας αγαπήσανε οι Αγγλοι φάνηκε απ την μετέτειτα πολιτική τους. Ζήσαμε και ζούμε ακόμα καθημερινά την αγάπη τους καθώς και την αγάπη της

υπερδύναμης και εμείς και τα αδέρφια μας στην Κύπρο, στο χώρο της Νοτιοανατολικής Ευρώπης και ειδικά στη λεκάνη της Μεσογείο. Μόνο ενα λαό αγάπησαν, στήριξαν και αγαπούν οι Αγγλοι και οι Αμερικάνοι, παντοτεινοί και αιώνιοι «σύμμαχοι» του επικυρίαρχου μας: τους Τούρκους και μόνο τους Τούρκους.

Οι Αγγλοι έχοντας μακρόχρονη αποικιακή πείρα, δεν θα αφήσαν ποτέ να γίνει κάτι που δεν τους συμφέρει. Και υπήρχαν πρόθυμοι Ελληνες με πρώτο το Βασιλιά, πολιτικοί και μη να παίξουν το παιχνίδι τους, αλλοι ενσυνειδήτως, ενστικηοδώςς και αλλοι μη γνωρίζοντες τις αλχημείες της γηραιάς Αλβιόνας. Οι Αγγλοι αρχίζουν πάντα διπλωματικά και καταλήγουν στρατιωτικά. Ο λαός μας εχει βιώσει κατ' επανάληψη στο πετσί του αυτές τις απαρέγκλητες αυτοκρατορικες αγγλικές αρχές και μεθόδους, με αποκορύφωμα μετά την απελευθέρωση της χώρας την ένοπλη ξετσίποτη επέμβαση το Δεκέμβρη του 1944.

Τα πρώτα μεταπολεμικά δεινά του λαού και της χώρας, οφείλονται στο γεγονός οτι χάρη των προθύμων στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων για τη λύση του ελληνικού ποβλήματος, η αντιπροσωπεία του ΕΑΜ, ποτέ δεν συζητούσε κατ' αντιμωλία με ελληνική αντιπροσωπεία. Μια ελληνική αντιπροσωπεία, που να ειχει μια αλλη ΑΠΟΨΗ, μια αλλη ΓΝΩΜΗ, μια ΠΡΟΤΑΣΗ για τη λύση των όποιων προβλημάτων αποσχολούσαν το λαό και τη χώρα, αλλα πάντα όπου και αν γινόταν διαπραγματεύσεις απέναντί του το ΕΑΜ ειχε μιά ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. Την Αγγλική αυτοκρατορία. Μια ΞΕΝΗ ΔΥΜΑΜΗ, που μετά την απελευθέρωση, ειχε καταλάβει με τα όπλα την απελευθερωμένη χώρα μας.

Αυτή η ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ ηταν που είτε άμεσα είτε έμμεσα, διπλωματικά και ένοπλα στο τραπέζι των όποιων διαπραγματεύσεων, ηταν αυτή που εκπροσωπούσε την Ελλάδα, και ηταν αυτή που καθορίζει τις όποιες αποφάσεις. Μάλιστα το Δεκέμβρη του 1944 την εκπροσώπησε αυτοπροσώπος ο ίδιος ο πρωθυπουργός (Σερ Τσιώρτσλ) στις διαπραγματεύσεις με το ΕΑΜ. Για να μήν φτάσουμε σε αυτό το σημείο, που ήθελαν οι Αγγλοι, το ΕΑΜ δέχθηκε και συμμετείχε στην κυβέρνηση Εθνικής Ενοτητας, δέχθηκε τη συμφωνία της Καζέρτας και για να μην επεκταθεί αυτό το μακελειό που ειχε δρομολογήσει ο Τσώρτσλ και στη υπόλοιπη Ελλάδα, υπέγραψε την γνωστή Συμφωνία της Βάρκιζας.

Βέβαια, δεν ηταν η πρώτη φορά που συνέβαινε αυτό στα ελληνικά χρονικά και δεδομένα. Η πρώτη παρέμβαση των Αγγλων ηταν από το 1821, που μέσω του Μαυροκορδάτου, απαίτησαν να αλλάξουν οι βασικές διατάξεις του πρώτου Π ο λ ι τ ε υ μ α τ ο ς της Επαναστατημένης Ελλάδας που καθιέρωνε την πολιτική Ι σ ο τ η τ α και την Α ν ε ξ ι θ ρ η σ κ ε ι α. Τα δύο πρώτα τμήματα του Συντάγματος ηταν «απομίμηση» των αρχών της «Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του πολίτη» και την «Σύνταξιν της Πολιτείας». Παρ' ολο που δεν ηταν πιστή αντιγραφή των γαλλικών αρχών με τις παρεμβάσεις των προθύμων Μαυροκορδάτου, του Νέγρη και αλλων, εκτός

του οτι απαλείφθηκε απ το Σύνταγμα ο ορος «Ι σ ο τ η τ α» και «Α ν ε ξ ι θ ρ η σ κ ε ι α», μπήκαν και διατάξεις που νόθευαν αλλες άμεσα την Ι σ ό τ η τα και την Α ν έ ξ ι θ ρ η σ κ ί α και έμμεσα τις Δημοκρατικές αρχές. Αρχές που στήριζαν και αποτελούσαν τις βασικές διατάξεις του Πολιτεύματος του σχεδίου της Επιδάβρου. Την πρώτη Ιανουαρίου του 1822 συντάσσεται «Το πρώτο προσωρινό πολίτευμα της Ελλάδας» και την ίδια μέρα η Συνέλευση διακήρυξε μετά τις πιο πάνω παρεμβάσεις, αντί για ισότητα και ανεξιθρησεία:

Εις το όνομα της Αγίας και Αδιαιρέτου Τριάδος

«Το Ελληνικό Εθνος, το υπο την φρικώδη Οθωμανικήν δυναστείαν, μη δυνάμενον να φέρει το βαρύτατον απαραδειγμάτιστον ζυγόν της τυραννίας και αποσείσας αυτόν με μεγάλας θυσίας κηρύττει σήμερον δια των Νομίμων παραστατών του (πληρεξουσίων) εις Εθνικήν συνηγμένην Συνέλευσιν ενώπιων Θεού και Ανθρώπων την πολιτική αυτού ύπαρξιν και Ανεξαρτησίαν». Η διακήρυξη αυτή ειναι η πρώτη επίσημη πράξη της Επαναστατημένης Ελλάδας.

Η γνώση του παρελθόντος λέμε, κατευθύνει θετικά τους λαούς και τα άτομα του παρόντος και τα βοηθά να σχεδιάσουν με επιτυχία τα βήματα για το μέλλον. Αντί λοιπόν τον πλούτο αυτόν σε ιδέες, πείρα και γνώση να τον καταγράψουμε σαν ενα από τα πιό πολίτιμα εθνικά κεφάλαια, με μιά μοκοντυλιά τα καταδικάσαμε στη λήθη όσα ξέφευγαν απ την εξιδανίκευση της παλιγγενεσίας παλιά και την Αντίσταση τώρα.
Δυστυχώς συνέβει οχι μόνο κάτι χειρότερο και τραγικότερο αλλα και απάνθρωπο απ την πλευρά της πολιτεία με τους αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης σε σχέση με αυτά που περιγράφει ο αγωνιστής του 21 Ανδρές Τρούκας ή Λυκούργος. Οι Αντιστασιακοί και το βιός τους το έδωσαν και το αίμα πρόσβαρο. Τώρα το κρατικό κατεστημένο ηταν πιό ταξικό και πιο εξαρτημένο απ΄τους ξένους γι αυτό και οι συνέπειες οχι μόνο των αγωνιστών αλλά και των οικογενείων τους, των συγγενών και των φίλων τους, ηταν ακόμα μεγαλύτερες και περισσότερες από αυτές του αγωνιστή Ανδρέα.

Και το πιο τραγικό για στους αγωνιστές της Αντίστασης ειναι το γεγονός, οτι η πολιτεία οχι μόνο τους γύρισε την πλάτη, αλλά οτι ηταν η ίδια η πολιτεία που σε αγαστή τώρα συνεργασία με τους Αγγλους, οπως στην κατοχή με τους Γερμανούς οργάνωσε εκτός απ την εκ νέου κατοχή ένοπλα της χώρας και την αχαλύνωτη εκδίκηση, προκειμένου να εξυπηρετήσει ταξικά και μόνο συμφέροντα και κυρίως να ευθυγραμμιστεί με τις αγγλικές επιδιώξεις για να καληφθούν-δικαιολογηθούν: η εγκατάλειψη του λαού και της χώρας απ τους «ταγούς» πολιτικούς και στρατιωτικούς- και να δικαιολογηθούν τα ειδεχθή προσχεδιασμένα (να προκαλέσουμε το ΕΑΜ σε ανύποπτο χρόνο) αγγλικά εγκλήματα εις βάρος του λαού και της ελεύθερης πλεον «συμμάχου χώρας».

Μπορεί η πολιτεία του αγωνιστή ανδρέα να του γύρισε την πλάτη. Δεν τον συνέλαβε ομως η πολιτεία για τη συμμετοχή του στον αγώνα, δεν τον βασάνισε, δεν τον έστειλε εξορία και είκοσι χρόνια φυλακή και το απόσπασμα. Απλώς η πολιτεία του γύρισε την πλάτη.

Βέβαια, δεν μπορεί να υποθέσει κανείς πως αντέδρασε ο αγωνιστής αυτός μετά που η πολιτεία του γύρισε την πλάτη ή αν το αίτημά του έγινε αποδεκτό και του έδωσαν κάποιο «υπούργημα θαλάσσης» πολεμικό. Αυτόν τον ανεπανάληπτο και Τιτάνιο κατοχικό αγώνα η πολιτεία τον συνόψισε σε δυο μόνο λέξεις: «Εθνικά ιδεώδη»! Εμείς πάντως όσοι απομείναμε πιστοί στον αγώνα, οσοι δεν αρνηθήκαμε το γάλα που βυζάξαμε σε ιδανικά, ιδέες και αξίες αγωνιζόμαστε ο καθένας με το δικό του τρόπο κατά της ψευτιάς, και αυτούς που αποκαθηλώνουν τα εθνικά σύμβολα και θέλουν την Ελλάδα ενα κουφάρι, χωρίς ψυχή, ενα λουλούδι χωρίς μυρουδιά και αγωνιστικό άρωμα.
Η Εθνική Αντίσταση γενικά και η ΕΑΜική ειδικά, διέθετε πολλούς φωτισμένους αγωνιστές, που, και σήμερα αγωνίζονται να διατηρηθεί αυτή η πλούσια αγωνιστική παράδοση και να τη μεταλαμπαδεύσουν (λόγω της τροπής που πήραν τα μεταπολεμικά πράγματα) στη χώρα στις νεότερες γενιές, οι οποίες πολύ λίγα εχουν ακούσει, λιγότερα εχουν διαβάσει και ακόμα πιο λίγα εχουν ζήσει. Και το πιο τραγικό για στους αγωνιστές ειναι το γεγονός, οτι η πολιτεία οχι μόνο τους γύρισε την πλάτη, αλλά οτι ηταν η ίδια η πολιτεία που οργάνωσε αντί τη συμφιλίωση την αχαλύνοτη εκδίκηση, προκειμένου να εξυπηρετήσει ΞΕΝΑ και ταξικά και μόνο συμφέροντα

Με βάση τα γραπτά του αγωνιστή Ανδρέα Τρούγκα ή Λυκούργο, θα «τολμούσα να πώ, οτι και το 21 ακόμα, για πολλούς η συμμετοχή στον αγώνα ηταν τρόπος ζωής» οπως πχ οι κοτζαμπασάδες που προσχώρησαν στην επανάσταση για να γλιτώσουν το χρέος προς τους Τούρκους-κάτι που επιβεβαιώνουν και οι σύγχρονες έρευνες-και να καρπωθούν μέρος της εξουσίας αποτελεί την πιο πιθανή εξήγηση της συμμετοχής τους σε μια επανάσταση που ανερούσε τις παραδοσιακές τους εξουσίες.

Ο στρατιώτης στρατεύεται απ την Πολιτεία υποχρεωτικά και η ενδεχόμενη άρνησή του, επισύρει εις βάρος του βαρύτατες κυρώσεις και ποινές ακόμα. Και κάτι ακόμα που δεν το εχει ο εθελοντής πριν ακόμα ξεκινήσει για τη μάχη: η Πολιτεία του παρέχει επένδυση, υπόδεση, διατροφή και εξοπλισμό. Και το βασικότερο ο επιστρατευμένος, εκτός του οτι θα αποτελέσει μέρος του οργανωμένου εθνικού στρατού, θα εχει αρωγό και συμπαραστάτη του το συντεταγμένου κράτους, την οργανωμένη επιμελητεία, τα μέσα επικοινωνίας και μεταφοράς και κυρίως οταν μπει στη μάχη θα καθοδηγείται από το Γενικό Επιτελείο, κάτι που ο εθελοντής οχι μόνο δεν τα είχε, αλλα αν ήθελε να φέρει σε πέρας το έργο για το οποίο αυτό επιστρατεύτηκε, έπρεπε να τα δημιουργήσει από μόνος του ολα, και αυτά πάντα σε εθελοντική βάση με εφόδια τα ιδεολογικά πιστεύω, τις αξίες και τα οράματα που μας έδωσαν οι πρόγονοι.

Στα χρόνια της κατοχής δεν υπήρχε η συγκροτημένη ελεύθερη πολιτεία. Μετά την κατάκτηση της χώρας ειχαν διαλυθεί τα πάντα. Οι Ελληνες ομως με την πατρογονική τους κληρονομιά των αρχαίων προγόνων και των σύγχρονων πατεράδων του 21, δεν ηταν δυνατόν να μην πολεμήσουν σαν θεριά στην Αλβανία και να νικήσουν. Και δεν ηταν δυνατόν μετά την εισβολή των Γερμανών και το τέλος της μάχης της Κρήτης να μείνουν σε εθνική νάρκη και

εθελούσια δούλοι. Αφού λοιπόν, ειχαν διαλυθεί τα πάντα ο αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης Αυτό Επιστρατεύτηκε. Ειναι ο εθελοντής αυτός που έδωσε αυτόν τον σκληρό και άνισο αγώνα κατά των κατακτητών και νίκησε, όπως νίκησε και στην Ιταλό-ελληνικό πόλεμο.

Στις 27/9/41 ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ). Οι Αλβανομάχοι βαθμοφόροι και στρατιώτες μέσα στη «δημοκρατία του μετώπου» καταλύοντας τις όποιες αποστάσεις και οι Ιεραρχίες, όντας φαντάροι και οι δυο. Οι ανάγκες του μετώπου ηταν τέτοιες που έφεραν τον φαντάρο και τον αξιωματικό σε στενή επαφή και σχέση. Αυτή ακριβώς η στενή επαφή και σχέση διαμόρφωσε εναν ιδιόμορφο αλληλοσεβασμό. Εναν αλληλοσεβασμό που αναπτύχθηκε λόγω της στενής καθημερινής επαφής ανάμεσά τους. Η σχέση αυτή μετά την ίδρυση του ΕΑΜ, οσοι από τους μόνιμους αξιωματικούς δεν το έσκασαν και ειδικά οι έφεδροι που εντάχθηκαν στον ΕΛΑΣ, στηριγμένοι σε αυτή ακριβώς την -Αλβανική κληρονομιά, έπαιξαν εναν τεράστιο ηγετικό ρόλο στη συγκρότηση και την διοίκηση του Εθνικού Λαϊκου Απελευθερωτικού Στρατού. Αυτοί οι έφεδροι και ειδικά οι Δάσκαλοι, Γιατροί, Γεωπόνοι, Δικηγόροι που ηταν και η πλειοψηφία, έγιναν Καπεταναίοι και πολιτικοί υπεύθυνοι του ΕΛΑΣ σε ολες τις βαθμίδες.

Το πώς ο νικητής, ο θριαμβευτής ελληνικός στρατός υποχρεώθηκε ν αφήσει άρον άρον τα εδάφη που πότισε με το αίμα του, προκειμένου να μην εγκλωβιστεί στα αλβανικά βουνά, οταν επέδραμαν κατά της Ελλάδας οι ορδές του Χίτλερ ειναι ενα θέμα που δεν ειναι του παρόντος.

Τον αγωνιστή δεν τον υποχρεώνει κανένας να βάλει σε κίνδυνο τη μοναδική, μικρή σε μέγεθος και ανεπανάληπτη ζωή του. Η πατριωτική του συνείδηση και μόνο του το επέβαλε. Θέλει αρετή και τόλμη η ελευθερία λέει σε μια ωδή του ο ποιητής Ανδρέας Κάλβος. Και οι δυο αυτές ιδιότητες συνυπάρχουν στον αγωνιστή της Αντίστασης και κυρίως της ΕΑΜικής.

Με την αυτό Επιστράτευση ο αγωνιστής, εκτός του οτι έβαζε σε κίνδυνο τη δική του ζωή, με βάση την αλληλέγγυα ευθύνη που εφάρμοζαν οι κατακτητές, έβαζε στον ίδιο κίνδυνο και τη ζωή των υπολοίπων μελών της οικογένειας, του συγγενικού, ακόμα και του φιλικού κύκλου. Ενα αλλο, εξ ίσιου μεγάλο και καθοριστικής σημασίας γεγονός, που ειχε να αντιμετωπίσει ο εθελοντής σε σχέση με τον επιστρατευμένο, ειναι το γεγονός οτι η προσχώρησή του εθελοντικά στην Αντίσταση αφού δεν ειναι γενική, και κυρίως υποχρεωτική οπως στην περίπτωση της επιστράτευσης ειναι η διαταραχή της οικογενειακής γαλήνης και συνοχή της οικογένειας και ειδικά στις οικογένειες που δεν αντιλαμβάνονταν με τον ίδιο τρόπο την ανάγκη να οργανωθεί Αντίσταση.

Για την μονογαμική-αντροκρατούμενη οικογένεια την εποχή εκείνη, ο άντρας αντιστοιχούσε με τον ήλιο, ο Ηράκλητος εφιστούσε την προσοχή στην παραδοχή πως ακόμα και ο ήλιος, αν τολμήσει να απομακρυνθεί έστω και κατά ενα μέτρο από την καθορισμένη τροχιά του-θέση, θα προκαλέσει τέτοια αναταραχή, της οποίας πρώτο θύμα δεν θα ειναι μόνο ο ίδιος...Και όμως αυτός ο «ήλιος» ενώ γνώριζε οτι «αν τολμήσει να απομακρυνθεί» θα ειναι ο

ίδιος θύμα, προκειμένου να συμμετάσχει σε αυτό τον υπέροχο αγώνα για τη λευτεριά, δεν δίστασε να «απομακρυνθεί απ την τροχία του», προκειμένου να απελευθερωθεί η χώρα. Το ίδιο συνέβει και με τα νιάτα της Ελλάδς για να ενταχθούν στην ΕΠΟν

Βέβαια το σθένος με το οποίο ο καθένας συμμετάσχει στην διεξαγωγή αυτού του αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας απ την τριπλή κατοχή και την ήττα του Ναζισμού, ευλόγως εχει υμνηθεί απ τους ποιητές σαν αρετή: η αρετή του γενναίου ήθους μπροστά στους κινδύνους που διέτρεχε η χώρα, και εύστοχα ο λόγος του Θουκυδίδη: «και επί τοις δεινοίς ευέλπιδες». Ομως ο ωραίος αυτός αγώνας για τη λευτεριά άφησε πίσω του αρκετές χιλιάδες νεκρούς και εκατοντάδες δια βίου αναπήρους και αρκετά οικογενειακά δράματα.

Δεν ειναι λίγες οι περιπτώσεις που η εθελοντική ένταξη στην Αντίσταση, κάτω απ το βάρος των ατομικών και οικογενειακών αναγκών, καθώς και υπό την απειλή πλήθος κινδύνων που διέτρεχαν αυτοί που άφησε πίσω του ο εθελοντής προέκυψαν προβλήματα διάλυσης δεσμών, μνηστείας και διαζυγίων ακόμα. Και οχι μόνο. Στον διακρατικό πόλεμο οι εμπόλεμες κυβερνήσεις για να συμμετάσχει-συνεισφέρει ο στρατιώτης αδιατάραχτα στον πόλεμο, πρέπει να ξέρει πως η συντήρηση εκείνων που άφησε πίσω του ειναι εξασφαλισμένη. Και πράγματι παίρνονται τέτοια μέτρα. Ενώ του εθελοντή οχι μόνο δεν συντηρούνται και δεν προστατεύονται, αλλα από τη στιγμή που θα γίνει γνωστή η συμμετοχή του στην Αντίσταση, αρχίζει ενας ατελείωτος Γολγοθάς βασάνων και αντίστοιχων συνεπειών.

Και κάτι ακόμα πιο τραγικό: Ο επιστρατευμένος οταν συλληφθεί θεωρείται αιχμάλωτος πολέμου. Και σαν αιχμάλωτος δεν εκτελείται, δεν βασανίζεται και αν συμβεί να ειναι τραυματίας περιθάλπεται. Η σύμβαση της Γενεύης του καλύπτει-εξασφαλίζει οχι μόνο τη ζωή, αλλα του εγγυάται ολα τα ανθρώπινα δικαιώματα, ακόμα και τα έξοδα επιστροφής στη χώρα της καταγωγής του μετά τη λήξη του πολέμου.

Ενώ τα βάσανα του επιστρατευμένου αιχμαλώτου πολέμου τελειώνουν με τη σύλληψή του, του εθελοντή με τη σύλληψή του αρχίζουν, και αυτό γιατί για τον εθελοντή η σύμβαση της Γενεύης δεν ισχύει. Ο συλληφθής εθελοντής αιχμάλωτος, σπάνια φτάνει στη βάση του εχθρού και πιο σπάνια στο στρατόπεδο. Αν συνέβαινε δε να ειναι και τραυματίας, τελειώνει με την χαριστική βολή αφού ο εκτελεστής του, αν δεν επιβραβέβευται δεν επιπλήτεται πολύ περισσότερο δεν τιμωρείται.

Ο εθελοντής βασανίζεται για να δώσει τις χρήσιμες για τον κατακτητή πληροφορίες. Πληροφορίες που μπορούν να βοηθήσουν στη σύλληψη και αλλων εθελοντών ανταρτών η και ολόκληρη τη μονάδα που υπηρετούσε ο συλληφθής. Επειτα ειναι και το κόστος της περίθαλψής του τραυματία η διατροφή και η φύλαξη. Δεδομένα που εχουν άμεση σχέση με την απόσπαση μάχιμης δύναμης για τη φύλαξη και κόστος για τη διατροφή του. Ο εθελοντής

είναι συνειδητά δεδηλωμένος εχθρό του κατακτητή. Συνεπώς η εκτέλεση ηταν η πιο προσφιλής και λυσιτελής πράξη.

Την τέτοια βάναυση και απάνθρωπη συμπεριφορά του ο κατακτητής, την δικαιολογούσε με το σκεπτικό οτι αφού η χώρα κατακτήθηκε, τα όπλα παραδόθηκαν και η πολιτεία σχημάτισε κυβέρνηση εστω Κούϊσλιγκς ΕΣΥ ανθρωπάκι μου, γιατί δεν πειθάρχισες στις αρχές και τους νόμους, αν οχι στους δικούς μας νόμους και αρχές, τουλάχιστο της δική σας «κυβένρησης» οπως πειθάχισαν οι υπόλοιποι συμπολίτες σου; Ποιος εισαι ΕΣΥ, που οχι μόνο αγνόησες νόμους και διατάξεις της κυβέρνησης της χώρας σου και μια κατοχή σαν τη γερμανική οχι μόνο δεν πειθάρχησες, αλλα και τόλμησες να σηκώσεις όπλο ενάντια στη θέληση του Φίρερ; Δεν σκέφθηκες οτι παίρνοντας το όπλο θα ειχες να αντιμετωπίσεις ενα στρατό που μέσα σε λίγο χρόνο υπέταξε ολόκληρη την Ευρώπη και σε λίγο η σβάστικα θα κυματίζει στο Κρεμλίνο;

Βίωσα προσωπικά απ το ξεκίνημα την Αντίσταση και από προσωπική εμπειρία ξέρω πως υπήρξαν πολλές Αντιστασιακές οργανώσεις στη χώρα μας. Εκτός απ το ΕΑΜ, ο ΕΔΕΣ (μέχρις οτου δεν ενέδωσε στον πειρασμό...), και πολλές μικρότερες που έδρασαν σε τοπικό επίπεδο οπως η ΠΕΑΝ και η ΣΚΚΑ για ενα μικρό διάστημα, μα και ατομικές ακόμα που πολέμησαν τους κατακτητές. Ομως κατά γενική ομολογία το ΕΑΜ και το στρατιωτικό σκέλος του ο ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ ηταν η σπονδυλική στήλη της Αντίστασης. Αλλη μια διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στις Αντιστασιακές οργανώσει, ειναι το γεγονός οτι ολες οι αλλες οργανώσεις έδρασαν τοπικά, ενώ το ΕΑΜ ειχε σε πανελλαδική κλίμακα δράση. Δεν θα ηταν δε υπερβολή αν έλεγε κανείς πως το ΕΑΜ ειχε οργανώσεις και πιο μικρό και απόμακρο χωριό.

Κάθε χρόνο στις 7 Ιουλίου, γιορτάζουμε την παγκόσμια ημέρα του εθελοντή αιμοδότη. Με το σύνθημα χαρά σε εκείνον που το χέρι του : «Απλώνει αίμα για να δώσει, Ανθρωπό για να σώσει»,(προς τιμή του), ο καθένας αντιλαμβάνεται τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στο αιμοδότη που το χέρι του απλώνει Ανθρωπο «**για να σώσει**» σε σχέση με τον εθελοντή αγωνιστή που το **«το κορμί και την ζωή του Πατρίδα για να ΣΏΣΕΙ**». Και όμως οπως γράφω πιό πάνω, αυτό το αγλάϊσμα,αυτό το απαύγασμα,αυτό το εθνικό-πατριωτικό αγίασμα, αυτό το πύρωμα της καρδιάς και του, αντί να το προβάλουν σαν πρότυπο ζωής του Ελληνα και για το μέλλον, ντοπαρισμένοι απ τα ταξικά και ατομικά συμφέρονταν χρησιμοποιώντας τον αντικομμουνισμό σαν εργαλείο, χωρίς να σκεφτούν Ελλάδα και λαό οχι μόνο το αγνόησαν αλλα και τον πολέμησαν με το όπλο και την πένα!!!

Είναι όπως πρωϊ, όπως κάθε πρωί που για αρκετούς συντρόφους ηταν η ώρα του μεγάλου ταξιδιού. Του ταξιδιού που γυρισμό δεν ειχε. Οι «αρμόδιοι» σε ολη την κλίμακα, μέχρι και την τελευταία στιγμή έκαναν προσπάθεια και περίμεναν αποκαλύψεις. Όπως ειναι γνωστό την ώρα της εκτέλεσης των θανατοποινιτών η Εκκλησία, στέλνει κάποιον Ιερέα συνήθως στρατιωτικό εξομολογήσει και να κοινωνήσει των αχράντων μυστηρίων τους υποψήφιους

για εκτέλεση. Το κατεστημένο θέλοντας να αποσπάσει οσο το δυνατόν περισσότερους πολιτικούς και ιδεολογικούς αντιπάλους απ τα «νύχια»και του κομμουνισμού (απ τα δίχτυα της αράχνης καθώς έλεγαν), σαν αντίτιμο πρόσφεραν ζωή και ελευθερία (την οποία ελευθερία και ζωή οι ίσιοι στερούσαν και αφαιρούσαν κατά βούληση) λίγα λεπτά πριν την εκτέλεσή τους, μέσω της δήλωσης μετανοίας. Εκτός απ ολους τους αλλους ιδεολογικούς, κατασταλτικούς και παρακρατικούς μηχανισμούς χρησιμοποιούσε και την Εκκλησία να συμβάλει και αυτή με τη δική της προσπάθεια σε αυτό το εν ψυχρό έγκλημα να μη μείνει κανένας όρθιος. Η οποία Εκκλησία όχι μόνο συμμετείχε, αλλα τις περισσότερες φορές πλειοδοτούσε κιόλα σε αυτήν την προσπάθεια του κατεστημένου, σε βαθμό που θα έλεγε κανείς ότι υπέρ-έβαλε τον εαυτό της σε ζήλο.

Δεν υπήρξε μέτρο, που θα έκανε πιο δύσκολη τη ζωή μας που δεν το ενέκρινε, δεν το ευλόγησε, δεν το χρησιμοποίησε και δεν συμμετείχε σε αυτό. Ο λόγος της Εκκλησίας ηταν σαφής και πέντα κάθαρος. «Εχουμε χρέος απέναντι των νέων γενιών να παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία ανέπαφη με το μίασμα της αθείας». Ο πολιτικός και θρησκευτικός ολοκληρωτισμός στέκονταν απειλητικά γυμνός μπροστά μας, χωρίς τα συνηθισμένα φτιασιδώματα. Η λέξη «αθεία» δεν έμπαινε τυχαία. Ταυτίστηκε με τον αντί κομμουνισμό, ακριβώς για να συμμετάσχει και αυτή στην αναμέτρηση διαιρώντας την κοινωνία σε πιστούς και απίστους. Εκανε και η Εκκλησία αυτό που έκανε και το κατεστημένο διαιρώντας το λαό σε εθνικόφρονες και αριστερούς-κομμουνιστές κυρίως γιατί τους κομμουνιστές μπορούσαν να τους βγάλουν πο εύκολα απ τη μέση και χωρίς συνέπειες, αφού ηταν και άθεοι.

Όπως η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης κάλυψε «Νομικά» τις μεταπολεμικές ΔΟΤΕΣ κυβερνήσεις, που άνοιξαν διάπλατα τη λεωφόρο του εμφυλίου πολέμου. Ετσι και η ιεραρχία της Εκκλησίας, κάλυψε αδιαμαρτύρητα με το ράσο της την Βασιλό-Μεταξική δικτατορία. Ο Μητροπολίτης Ιωαννίνων πρωτοστάτησε για την αποδοχή της κατοχής, και σε συνεργασία με τους την αιματηρή αγγλική επέμβαση όρκισε τη γερμανόφωνη κυβέρνηση των επίορκων στρατηγών. Ο αρχιεπίσκοπος Αθηνών Δαμασκηνός αναλαμβάνει την αντιβασιλεία και «αυτοπροσώπως» και πρωθυπουργός. Και ειναι Αρχηγός της Εκκλησίας, του κράτους, της κυβερνητικής εξουσίας και των ενόπλων δυνάμεων Ξηράς, θάλασσας και Αέρα.

Και ωκοδόμησεν εις ψηλά παλάτια το Αγιαστήριον αυτού… Σου είναι οι ουρανοί και Σου η Γη…Διότι μέγας εισαι και κάμνεις θαυμάσια…Ψαλμοί ΟΗ,ΠΟ,ΠΤ.

Ανέχθηκε τα έκτακτα μέτρα, τον μόνο Νόμο 509, που επέβαλε την ποινή του θανάτου, το στήσιμο των εκτάκτων στρατοδικείων, τα κολαστήρια της Γυούρας και της Μακροννήσου…, την εισπήδηση του Ιερώνυμου στον Αρχιεπισκοπικού θώκου , τα εγκλήματά της κατά των ελευθεριών του λαού και την προδοσία της Κύπρου. Η μήπως δεν συνέβαλε και ευλόγησε ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός μετά την ανάλυψη της αντιβασιλείας τον εμφύλιο πόλεμο. Και

ενώ δεν έκανε τίποτε για τη διάσωση του σώματος-ζωή, με το πρόσχημα της διάσωσης της ψυχής, συμμετείχε μέσω της εξομολόγησης στην ολοκλήρωση του εγκλήματος.

Το περιεχόμενο της εξομολόγησης (μας το μετέφεραν κάποιοι παρόντες δεσμοφύλακες και αυτοί που τους έπαιρναν για τους εκφοβίσουν στην απομόνωση πριν την εκτέλεση), εκτός απ το «ευλογητός ο Θεός» και ο «Θεός ας συγχωρέσει » τα αμαρτύματά σου-σας. Ολος ο άλλος χρόνος ηταν αφιερωμένος στην προσπάθεια εκμαυλισμού. Επενθυμίζοντας στο μελλοθάνατο την αξία της ζωής και τις χαρές της καθώς και το μεγαλείο της κυβέρνησης με κατακλείδα πάντα ότι «τη ζωή μας τη δίνει ο Θεός, και αφού μας την δίνει ο Θεός, αυτός μόνο μπορεί και πρέπει να την πάρει. Και αφού μας την δίνει ο Θεός, σημαίνει ότι δεν μας ανήκει. Αφού δεν μα ανήκει δεν έχουμε το δικαίωμα εμείς να την θυσιάσουμε και ιδίως για πράγματα που έρχονται σε αντίθεση, τη θέληση και τις προσταγές του αιώνιου Θεού. Γι' αυτό και δεν πρέπει να την θυσιάσεις. Κάνε μια δήλωση για να ζήσεις γιατί Αυτό είναι το θέλημα του πανάγαθου Θεού»

Ανάλογα με το πνευματικό επίπεδο του εξομολογημένου-των, τη δική αντίληψη για τη ζω ή και το καθήκον, που του ειχαν αναθέσει να θέσει εις πέρας, χρησιμοποιούσε κάθε φορά τα αντίστοιχα επιχειρήματα για τη ζωή και την κόλαση, λέγοντας ότι «είναι κρίμα ένα τέτοιο αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί να βράζει στην κόλαση, ενώ με μια δήλωση που κυβέρνηση του δίνει μπορεί να απολαύσεις του Αβραάμ τα καλά» και πολλά παρόμοια!

Ιστορικά πέρασαν σχεδόν σαράντα χρόνια από τα Δεκεμβριανά και τριάντα πέντε από την ημέρα που έληξε ο εμφύλιο πόλεμος. Τόσο οι επιζώντες που έζησαν τα τραγικά γεγονότα, άλλο τόσο και οι ιστορικοί που απασχολούνται με το θέμα αυτό, μα και πολλοί Νέοι που για δικός του λόγους ο καθένας θέτουν ερωτήματα και ζητούν αντίστοιχες απαντήσεις: για το τι ακριβώς συνέβει τότε και όχι μόνο χάθηκε η νικηφόρα έκβαση του εθνικού απελευθερωτικού αγώνα, μα και οδηγήθηκε η χώρα στον αδερφοκτόνο εμφύλιο πόλεμο.

Πολλοί είναι αυτοί που προσπάθησαν να απαντήσουν στο πως και γιατί φτάσαμε στον αλληλοσπαραγμό. Σαν μικρό συμμέτοχος των γεγονότων εκείνης της περιόδου, την προσωπική μου γνώμη στα δύο βασικά και κυριότερα ερωτήματα στα οποία κατά καιρούς, εχουν δοθεί διάφορες αλληλό-οσυγκρουόμενες απαντήσεις.

Τα ερωτήματα είναι δύο: Το πρώτο είναι αν το κομμουνιστικό κόμμα που αποτελούσε την ατμομηχανή του ΕΑΜικού κινήματος, τον Νου και την καρδιά, στις συνθήκες που ειχαν δημιουργηθεί τότε -εσωτερικές και εξωτερικές- να ολοκληρώσει τη νίκη του, μετά την αποχώρηση των Γερμανών, και να εγκαθιδρύσει το κοινωνικό-οικονομικό σύστημα ζωής, που προβλέπονταν απ τη κοσμοθεωρία του. Η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι όχι μόνο κάθετη, αλλα και απόλυτα αρνητική. ΟΧΙ δεν μπορούσε! Στο περιοδικό ΕΑΜ Εθνικη Αντίσταση

Το πρόγραμμα ηταν «…ότι θα άνοιγε το δρόμο στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο αι ηθικότερο θα ειχε μείνει ακόμα ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα, θα άνοιγε διάπλατος ο δρόμος της λαϊκής Δημοκρατίας, το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού. Θα βάδιζε ενωμένη και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα Νέα της σύνορα, ολων των ελληνικών περιοχών. Θα εκσυγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της Δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων της εξ ίσου της Αγγλίας και των Σοβίετ κατά πρώτο λόγω, αλλα επίσης και στο πλευρό των Ηνωμένων Εθνών».

Και δεν μπορούσε γιατί δεν θα το επέτρεπαν οι Αγγλοι , στη σφαίρα της επιρροής της οποίας με διεθνείς μυστικές συμφωνίες, ειχε παραχωρηθεί η Ελλάδα. Ακόμα και στην περίπτωση που το ΕΑΜ εξουδετέρωνε στους αντιπάλους του και εγκαθίδρυε το καθεστώς του για να υλοποιήσει το πρόγραμμά του, κάτι που με μεγάλη άνεση μπορούσε να το κάνει είτε μα τη βία, με τη χρήση των όπλων, είτε ειρηνικά, με ελεύθερες εκλογές,

Οι Αγγλοι δεν θα το επέτρεπαν χρησιμοποιώντας, χωρίς αναστολές και ενδοιασμούς, όλα τα μέσα που διέθετε, όπως και το έκαναν και σε αυτό θα ειχε την συμπαράσταση ολων των συμμάχων, συμπεριλαμβανομένης και της αναγκαστικής ανοχής του Στάλιν, που δέχθηκε να μείνει η Ελλάδα στη σφαίρα επιρροής των δυτικών .

Οι Αγγλοι οσον αφορά την πολιτική τους στην Ελλάδα μετά την κατοχή της ειχε διαμορφώσει τρις άξονες: Να μην οργανωθεί Αντίσταση, αν οργανωθεί να την ελέγχει-αφομοιώσει ή αν δεν μπορέσει να την πολεμήσει-εξοντώσει. Γι΄ αυτό όταν οι Φρίτς στο Ανατολικό μέτωπο, αντί για το στήθος γύρισαν την πλάτη στον κόκκινο στρατό τον Αύγουστο του 1943 οι Αγγλοι, οι φύση και θέση εχθρός της Ελλάδας, μαζί με τις δυνάμεις του κατεστημένου, εκπόνησαν το σχέδιο ΜΑΝΝΑ, που περιείχε και τις τρις μορφές και μέσα να αντιμετωπίσει το Ελληνικό Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ).
Την ημέρα που απελευθερώθηκε η Αθήνα, μαζί με μέλη της κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας στην οποία το ΕΑΜ ειχε έξη υπουργούς ήρθε στην απελευθερωμένη Αθήνα με ένα άγημα αγγλικού στρατού και ο υπουργός των εξωτερικών της Αγγλίας Αντονυ Ηντεν και Αγγλος Πρέσβης Λήπερ, για να παραβρεθούν στον γιορτασμό της απελευθέρωσής. Ο λαός της Αθήνας ξεχύθηκε κατά χιλιάδες στους δρόμους της Αθήνας με τα λάβαρα της Αντίστασης και των συμμάχων. Ο Ηντεν βλέποντας αυτό τον ενθουσιασμό, γύρισε προς τον Λήπερ και του είπε: «Με όποιο εκλογικό σύστημα και αν γίνουν οι εκλογές, το ΕΑΜ θα της κερδίσει».
Η αποχώρηση των Γερμανών και η απελευθέρωση της Αθήνας, άρα και ολόκληρης της χώρας έγινε στις δώδεκα του Οκτώβρη του 1944. Μέχρι στις 4 του Δεκέμβρη του 44 που έγινε η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων. Μια επέμβαση που υπήρξε η πρώτη πιο ωμή , η πιο ξετσίπωτη επέμβαση των ιμπεριαλιστών ενώ συνεχιζόταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του

χιτλερισμού. Χρονολογικά από τις 12/10-44 μέχρι στις 4-12-44 μεσολάβησαν 53 ολόκληρες μέρες. Χρονικό διάστημα αρκετό για να πραγματοποιήσει τις προθέσεις που αποδίδουν στο ΚΚΕ και το ΕΑΜ ότι ήθελε να καταλάβει ένοπλα την εξουσία.
Στη διάρκεια αυτών των 53 ημερών, εκτός από την πλατεία Συντάγματος που την έλεγχε η συνεργαζόμενη με τους κατακτητές οργάνωση «Χ» και ενα μικρό κομμάτι της Ηπείρου, ολόκληρη την υπόλοιπη χώρα ηταν ΕΑΜό-κρατούμενη, συνεπώς αν ήθελε να την πάρει με τα όπλα θα την είχε πάρει. Το ΕΑΜ-ΚΚΕ την ήθελε την εξουσία, την ήθελε όμως με την ψήφο του λαού και όχι με τα όπλα, γι' αυτό και συμμετείχε και υπέγραψε την συμφωνία του Λιβάνου και της Καζέρτας, που έθετε τον ΕΛΑΣ υπό την αιγίδα του Αγγλου στρατηγού Σκόμπυ.
Κάθε φορά που σκέπτομαι την Επανάσταση του 21, νομίζω οτι έγινε ενα θαύμα. Και οσο περισσότερο διαβάζω, τόσο πιο πολύ επιβεβαιώνω, μα και εδραιιώνω την πεποίθηση, οτι πρόκειται πράγματι για θαύμα. Και οταν λέω θαύμα, εννοώ κάτι το ακατόρθωτο, κάτι το αδιανόητο ακόμα για την εποχή εκείνη. Εποχή που η Οθωμανική αυτοκρατορία δέσποζε στον μεσογειακό χώρο κατά Βαλκάνια.

Ακόμα και οι μεγάλες Ευρωπαϊκές χώρες. Χώρες όπως η Μεγάλη τότε Βρετανία και η Γαλλική Αυτοκρατορία. Χώρες εθνικά οργανωμένες και άρτια για την εποχή εξοπλισμένες. Χώρες με αποικιακή παράδοση και ιστορία, ενώ έτρεχαν στα πέρατα του κόσμου, να καταλάβουν χώρες και λαούς και κυρίως γαιωστρατηγικά σημεία, δεν διανοήθηκαν ποτέ να της αμφισβητήσουν την πρωτοκαθεδρία, σε αυτό το γαιωστρατηγικό σταυροδρόμι του κόσμου.

Παρά το γεγονός οτι πολύ θα το ήθελαν, οχι μόνο δεν τόλμησαν, να της αμφισβητήσουν την πρωτοκαθεδρία σε αυτόν τον γεωγραφικό της χώρο, πολύ περισσότερο να διανοηθούν να της αφαιρέσουν ένα κομμάτι μικρό και από τις παρυφές ακόμα της κραταιάς τότε αυτοκρατορίας, πόσο μάλλον να της αφαιρέσουν ενα μικρό εστω κομμάτι στην αρχή και να δημιουργήσουν ενα ξεχωριστό κράτος. Και το βασικότερο το νεοσύστατο αυτό κράτος, εκτός του οτι θα αναδύονταν μέσα από τα ίδια του τα σπλάχνα. Δεν απείχε παρά μερικές δεκάδες χιλιόμετρα από την καρδιά της κραταιάς τότε αυτοκρατορίας.

ΕΝΟΧΟΙ ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΑΛΛΑ ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ ΕΤΣΙ ΧΩΡΙΣ ΣΕΙΡΑ ΚΑΙ ΤΑΞΗ ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ : ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Από τα «κόκαλα των Ελλήνων τα Ιερά» και από τα μάρμαρα τα λευκά ανατέλλει κάθε φορά η Ελευθερία σε αυτή τη δοξασμένη Γη των προγόνων

Οι πρόγονοί μας συλλάβανε την ύψιστη ιδέα του Ανθρώπινου γένους-είδους, τη Δημοκρατία. Γι' αυτό Ελλάδα: Σημαίνει Ελευθερία, Σημαίνει Δημοκρατία, Σημαίνει Ανθρωπιά. Από όλους τους λαούς οι Ελληνες, ονειρεύονται πιό όμορφα το όνειρο της Ζωής. Και αυτό γιατί γνωρίζουν, ολες τις ομορφιές και τις αξίες της Ανθρώπινης Ζωής, με κορωνίδα της τον μεγάλο πανανθρώπινο έρωτα.

Η χρονική απόσταση που χωρίζει τον μεσοπόλεμο, την αγγλό-βασιλό-μεταξική δικτατορία, τον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο, τον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο, την κατοχή και τον εμφύλιο από το σήμερα ειναι αρκετά μεγάλη για να αναπολήσει κανείς με ιστορική σειρά τα περασμένα. Γι' αυτό και θα υπάρχουν οπωσδήποτε κενά στην αφήγηση, ίσως κακές συνδέσεις στα επιμέρους θέματα, ασταθείς ή και άσχετες ακόμα σχέσεις μεταξύ τους, και πολλά συντακτικά ελαττώματα. Ζητώ συγνώμη από αυτούς που θα τύχη να τα διαβάσουν για όλες αυτές τις ατέλειες. Με πολύ δισταγμό και με γνώση των μικρών δυνατοτήτων και ατελειών που θα παρουσιάσει το γραφτό άρχισα να γράφω.

Ηδη περισσότερο από μισός αιώνας μας χωρίζει από τα γεγονότα της κατοχής και σαράντα από τη λήξη του εμφυλίου πολέμου. Ο εμφύλιος πόλεμος όμως εξακολουθούσε να βρίσκεται στο προσκήνιο της σύγχρονης Ελλάδας για τριάντα και πλέον ακόμα χρόνια.

Το κράτος όλα αυτά τα χρόνια ηταν σε κατάσταση «εκτάκτου ανάγκης» και η καταδίωξη των Αντιστασιακών «ο όρος ΕΑΜίτης, ΕΛΑΣίτης και ΕΠΟΝίτης» ηταν συνήθως πολύ ελαστικός και μπορούσε ανάλογα με τις ανάγκες να συμπεριελάβει σε αυτόν ο,τιδήποτε σε κάθε πεδίο δραστηριότητας και έκφρασης- βρίσκονταν συνεχώς στο προσκήνιο, ακόμα και αν δεν ίσχυε ο «στρατιωτικός νόμος». Αυτό που κρατούσε τις συνειδήσεις φυλακισμένες και το στόματα κλειστά, ηταν το νομοθετικό πλαίσιο που μας κληροδότησε η ανύπαρκτη για το κράτος Εθνική Αντίσταση και ο ανε-μνημόνευτος εμφύλιος πόλεμος, με τον περίφημο Νόμο 509/ 1947 και το Γ! ψήφισμα. που καθόριζαν τι θα πρέπει να θυμούνται και πώς θα πρέπει να τα θυμούνται οι Ελληνες τα γεγονότα της κατοχικής περιόδου, που ρύθμιζαν τα της πολιτικής και κοινωνικής δραστηριότητας των Ελλήνων στην τετράχρονη σχεδόν διάρκειά της.

Η Αντίσταση και ο εμφύλιος, παρέμειναν σημεία σκοτεινά, στα οποία κανείς δεν μπορούσε να αναφερθεί κάτω από την απειλή του Ν 509 και του Γ! Ψηφίσματος και της προσθήκης του νόμου «Περί αναμοχλεύσεως των πολιτικών παθών». Κυριαρχούσε και τιμωρούσε το αποτέλεσμα χωρίς να υπάρχει αναφορά στην αιτία. Ο εμφύλιος με τον τρόπο αυτό ηταν, απανταχού παρών, χωρίς ομως να φαίνεται πουθενά. Για τις γενιές που μεγάλωσαν σε αυτήν την περίοδο, τα χρόνια της κατοχής και του εμφυλίου ηταν το μεγάλο απαγορευμένο μυστικό της ζωής και της ιστορίας.

Εδειχνε να ειναι το μεγαλειώδες και απαγορευμένο ζητούμενο, μα και πηγή καθημερινότητας για το λαό και την ιστορία. Ενα φάντασμα στην κυριολεξία και ενα μολυβένιο πέπλο, πλανιόταν πάνω από την Ελλάδα. Μέσα σε αυτόν τον κόσμο που ζούσαν και μεγάλωναν οι γενιές αυτές, χωρίς να εχουν καμιά δυνατότητα να γνωρίσουν, τι ακριβώς συνέβει μετά την κατάληψη της χώρας από τους τρις κατακτητές. Ποιοι ηταν και πως συμπεριφέρθηκαν οι κατακτητές, πως δέχθηκαν οι Ελληνες την κατοχή. Ποια συναισθήματα ένοιωσε ο λαός και κυρίως πως αντέδρασε η Πολιτειακή, Πολιτική και

στρατιωτικής ηγεσία της χώρας και γενικότερα ο κρατικός μηχανισμός, ετσι ωστε να καταχωρήσουν το γεγονότα ιστορικά στη μνήμη τους.

Η με υποθήκη της χώρας η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων αποτέλεσε την έναρξη αλλά και την κορύφωση του εμφυλίου. Το τέλος του εμφυλίου πολέμου βρήκε την Ελλάδα στο στρατόπεδο του λεγόμενου «ελευθέρου κόσμου». Το γεγονός αυτό δεν ηταν χωρίς σημασία. Στον ψυχρό πόλεμο, που μόλις άρχιζε, η χώρα βρέθηκε-για Τρίτη φορά στην ιστορία της στη διάρκεια του ταραγμένου 20ου αιώνα-απ την πλευρά των ισχυρών και τελικά των νικητών της αναμέτρησης. Αυτό το γεγονός είχε, εκτός από μακροπρόθεσμες και βραχύχρονες επιπτώσεις. Η μετά εμφύλιο-πολεμική κατάσταση που γνώρισε η χώρα ηταν διαφορετική από την επαύριο αλλων εμφυλίων συγκρούσεων πχ της Ισπανίας παρά τη χρονική τους συγγένεια.

Η νίκη της Δεξιάς, της κυβερνητικής παράταξης, ηταν, σε μια βασική της πτυχή, νίκη των ισχυρών του τότε κόσμου. Βέβαια η έκβαση του Εμφυλίου δεν οδήγησε στην εγκαθίδρυση ενός μονολιθικού, ολοκληρωτικού καθεστώτος δικτατορικού τύπου στη χώρα. Δεν έγινε ο,τι ειχε γίνει στην Ισπανία λίγα χρόνια πριν. Μπορεί η νίκη της δεξιάς μετή των Αγγλων πρώτα ένοπλη επέμβαση και των Αμερικανών οικονομικό-κατακτητική μετά να μην οδήγησε στην εγκαθίδρυση ενός μονολιθικού δικτατορικού τύπου καθεστώς, οδήγησε όμως στην επιβολή ενος ειδικού καθεστώς που σκοπό ειχε:

α) να εξοβελίσει το ΚΚΕ από την πολιτική ζωή της χώρας, β) να πάρει μια ιδιαίτερη-θεσμική και ουσιαστική-θέση ο στρατός και το Παλάτι στο θεσμικό προσκήνιο. γ) να δημιουργηθούν διάφορα παράλληλα κέντρα εξουσίας-ενα είδος εποπτικών συμβουλίων αρμόδιων να παρακολουθούν τις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις στη χώρα και την εφαρμογή των «εκτάκτων μέτρων» και δ) να στρεύλωσει της κατοχικής, μα και την εμφύλιο πολεμική ιστορία.

Αυτή η Νεοελληνική στρεύλωση, αυτή η ταύτιση του πατριωτισμού με την εθνικοφροσύνη, αυτή η αγνόηση κάθε άλλης αξίας στοιχείωσε δυστυχώς τις Νέες γενιές. Την ζήσαμε εμείς αυτήν τη στρεύλωση, τη ζουν τα παιδιά μας και αν δεν αποφασίσουμε να πού τα πράγματα με το όνομά τους θα την βιώσουν και τα εγγόνια μας.

Θα έλεγε κανείς οτι μόνο στη σφαίρα του παραλόγου θα μπορούσαν να αναχθούν ολα αυτά. Γιατί οι περισσότεροι απ αυτούς που έζησαν τον πόλεμο που προκάλεσε ο φασισμός και κατάφεραν να επιβιώσουν **Ζουν**, και πολλοί ειναι δίπλα μας. Η ζωντανή ιστορία που βίωσαν και βγήκαν γεμάτοι σωματικά και ψυχικά τραύματα, Τραύματα που προκάλεσε χωρίς καμία σύνεση και αιδώ, η φασιστική Μεταξική, κατοχική και μετά κατοχική ιδεολογία. Τι έμαθαν ομως οι νέες γενιές απ αυτά; Και δεν έμαθαν γιατί η μετά απελευθερωτική «δημοκρατία» οχι μόνο δεν έδωσε κάτι καλύτερο. Αντί για εθνικές διεκδικήσεις εδαφικές και οικονομικές διεκδικήσεις για την προσφορά στο συμμαχικό αγώνα, έθεσε υπό διωγμό τους συντελεστές του αγώνα.

Γιατί θυμόμαστε τη χιροσίμα κάθε Αύγουστο, ενώ παρόμοιες βιβλικές καταστροφές συμβαίνουν κάθε λίγο και λιγάκι δίπλα μας; Γιατί η 28η Οκτωβρίου ειναι απλώς η μέρα του «οχι»

Τα συμβούλια αυτά καθώς ήταν ο ουσιαστικός θεσμικός τοποτηρητής και εγγυητής των ελληνικών εξελίξεων βρίσκονταν έξω από τα σύνορα της χώρας. Διεύρυναν τα παρεμβατικά τους δικαιώματα, μέχρι και την ανοικτή επέμβαση. Με λάφυρο το κράτος και πυρήνα το παρακράτος και κύριο στόχο την οργάνωση πραξικοπημάτων πολιτικών με αποκορύφωμα την αποστασία, εκλογικών του στρατηγού Δόβα κλπ και την αναστολή του πρώτου πόλου εξουσίας, του κοινοβουλίου ειδικά μετά την άνοδο της Αριστεράς, αλλά και την ανοικτή δικτατορία 21η Απριλίου 1967, οταν οι πολιτικό-κοινωνικές εξελίξεις που δημιούργησαν τις προϋποθέσεις να εξαντλήσουν την αίγλη και τους όρους που υπαγόρευσε ο Γράμμος.

Για τον Τσολάκογλου, τον Λογοθετόπουλο, τον Ράλλη και την πλουτοκρατική ολιγαρχία, μα και για το μεταπολεμικό κράτος προκειμένου να διαγράψει από την σκέψη του λαού την εθνική μας Αντίσταση, έλεγαν οτι οι Γερμανοί δεν ήρθαν σαν εχθροί στην Ελλάδα, αλλά απλώς για να επιβάλουν λόγω του πολέμου την διαταραχθείσα τάξη στον κόσμο. Ενα παραμύθι που ο λαός ουδέποτε το πίστεψε και ας του έκαναν καθημερινά και επί πολλά χρόνια πλύση εγκεφάλου. Αντίθετα οργανώθηκε, βοήθησε τους αντάρτες, αλλά την πλήρωσε. Με τα τρομακτικά αντίποινα, τις μαζικές εκτελέσεις αδιάκριτα από φύλο και ηλικία, με τον αφανισμό ολοκλήρων χωριών και με τα 57 ολοκαυτώματα.

Και βέβαια με την πείνα, την πείνα που μετατράπηκε σε μια απολέμητη αρρώστια και την μαύρη αγορά να λειτουργεί για λογαριασμό του κατοχικού στρατού και τους συνεργάτες τους, με τις χιλιάδες νεκρούς. Οσο για τον εμφύλιο για την ακρίβεια δεν υπήρξε εμφύλιος. Η πιο επίσημη εκδοχή ηταν οτι, πολλά χρόνια πριν, αόριστα σχεδόν και χωρίς κανένα λόγω συμμορίτες ξένων, σλαβικού κυρίως προσανατολισμού ή συμφερόντων επιβουλεύτηκαν την Ελλάδα, όπως γινόταν τον καιρό του Κρούμου.

Για να αποφύγει την καταστροφή η ελληνική φυλή και το έθνος της-μαζί του και όλος ο ελεύθερος κόσμος στο σύνολό του και κυρίως το έθνος, που ηταν το προπύργιο αυτού του κόσμου και το κυρίαρχο οχυρό και καταφύγιο, δεν μπορούσε να ανεχθεί την αμφισβήτησή του. Μετά από πολλούς και σκληρούς αγώνες το έθνος όπως πάντα, πιστό στην ιστορική του διαδρομή απέκρουσε την απειλή και έσωσε τον εαυτό του και τις επερχόμενες γενιές από τον τρισκατάρατο κομμουνισμό.

Στις επετείους όπου έπρεπε να ταξινομηθούν στη συλλογική μνήμη του λαού τα γεγονότα. Γεγονότα επώδυνα που πολλοί τα θυμούνται και τα επικαλούνται σαν επιχειρήματα δικαίωσης, η αναφορά και μόνο στην κατοχή και τον εμφύλιο γινόταν με όρους μνημοσύνου και οχι ιστορικούς για τους «αγρίως σφαγιασθέντες υπό των κομμουνιστών» και εκεί σταματούσαν ολα. Αυτά οσον αφορά τους νικητές. Και για την ηττημένη Αριστερά στα «πέτρινα χρόνια»

λόγω της κυριαρχίας του Ν 509 και τη λειτουργία του κράτους με βάση τα έκτακτα μέτρα και του Νόμου 509 «για την αναμόχλευση των πολιτικών παθών», τις αδιάκοπες διώξεις δεν επέτρεπε καμιά κομμουνιστική ,Αριστερή και δημοκρατική δραστηριότητα.

Η αναφορά στον εμφύλιο συνεπάγονταν συνέπειες και γι' αυτό η αναφορά απουσίαζε. Μα και η αναφορά στην Εθνική Αντίσταση και τον Ιταλο-ελληνικό πόλεμο, που ηταν ό,τι το πιό αξιόλογο υπήρχε και έπρεπε να θυμάται ο λαός από την Επική δεκαετία του 1940 και αυτή απαγορεύονταν. Αλλη μιά άποψη ηταν αυτή που έλεγε: οτι ο Στάλην «πούλησε» στους Αγγλους και τους Αμερικανούς τους Ελληνες κομμουνιστές ή οτι τους εμπόδισε να πάρουν την εξουσία ενω μπορούσαν ή κάτι παρόμοιο, οτι η ηγεσία του ΕΑΜ-ΚΚΕ δίσταζε ή οτι δεν ειχε σαφή και ξεκαθαρισμένη αντίληψη για τους σκοπούς των Αγγλων κλπ.

Αν κάτι υπάρχει και έπρεπε να κρυφτεί και να μη γίνει για κανένα λόγω γνωστό, ηταν το γεγονός ότι οι Ελληνες όχι μόνο απ το 21, μα και πλίν απ το 21, δεν συνεργάζονταν με φίλους αλλα με εχθρούς. Και λέω φύση και θέση εχθρούς. Οι Αγγλοι ποτέ δεν ήταν φίλοι και συμπαραστάτες στους Ελληνες.

Και επειδή, οπως γράφω και πιό πάνω τα γραφτά, θα είναι χωρίς σειρά και τάξη, θα ειναι σαν μια βόλτα στο παρελθόν. Με σκιές και φιγούρες που άλλοτε θα γλιστράνε ανάλαφρα στο χαρτί, θα παίρνουν θέση στη σελίδα, θα περνούν από τη μιά σελίδα στη αλλη για να γίνονται λόγια και άλλοτε θα μένουν καρφωμένες στη θέση τους επιμένοντας να σηματοδοτούν με τον δικό τους τρόπο το μέτρημα τον παρελθόντα χρόνο.

Λόγω της απόσταση του χρόνου, τίποτε δεν ειναι με «σειρά και τάξη» βαλμένα στο σεντούκι του Νού. Με τρόπο που να μοιάζει μοναδικός. Οσο περνάει ο χρόνος οι ανθρωποι, όσο και οσα και αν βίωσαν και συμμετείχαν στα γεγονότα. Οσο και αν τους πλήγωσαν οι καταστάσεις, όπου και αν παρέπεμψαν, αποκτούν πλέον μια γεναιοδωρία, αν σταθείς κοντά τους ή απέναντί. Σε αφήνουν στο πλάϊ τους, να μετρηθείς για μια ακόμα φορά τον δικό σου ίσκιο. Γι' αυτό και ζητώ εκ των προτέρων συγνώμη απ αυτούς που τυχόν θα διαβάσουν έστω και μερικές σελίδες, για την όποια εκφραστική αδυναμία, τις ελλείψεις και παραλείψεις ή και τις υπερβολές ακόμα. Το ίδιο πρέπει να ισχύεις και τους για τους περιττούς πλεονασμούς και τις πολλές ίσως επαναλείψεις.

Τίποτε δεν γράφτηκε σκόπιμα και τίποτε δεν αποβλέπει σε κάτι. Απλώς υπάρχουν τα γεγονότα. Αν δεν τα έβαλα με τη σείρα και τάξη, που αποτελεί προϋπόθαση του γραπτού λόγου, ειναι γιατί δεν μπόρεσα και οχι γιατί δεν ήθελα. Το ήθελα και μάλιστα πολύ, αλλα...

Παρ' όλο που δεν συνηθίζουμε πολλοί από εμάς να συζητούμε συνεπαρμένοι απ τη συμμετοχή μας στο κοινωνικό γίγνεσθαι της χώρας, που ηταν και παραμένει μιά όμορφη διαδρομή, διαλέγοντας το συγκεκριμένο δρόμο. Ενα δρόμο που οδηγεί από ενα φθοροποιό και δουλοπρεπές χθες, σε ενα μάχιμο σήμερα και σε ενα πιο ελεύθερο αύριο. Ενα αύριο που θα ανοίξει το δρόμο για

τον πανανθρώπινο έρωτα και τον πανανθρώπινο πολιτισμό, που ειναι και το τελικό ζητούμενο της κοινωνίας των Ανθρώπων και το ζητούμενο των προγόνων.

Σε μια εποχή που η συνείδηση της ανθρωπότητας προσπαθεί να θεμελιώσει, αν οχι μια αληθινή αντάξια του Ανθρώπου συμφιλίωση των λαών, πάντως την στοιχειώδη συνύπαρξη και την παραδοχή του διαφορετικού στην καθολική κατάφαση του δικαίου ατόμων και λαών. Για να γίνει αυτό, ειναι απαραίτητο, αν οχι αναγκαίο να καταγραφούν λίγες απ τις τραγικές μνήμες, που για δεκάδες χρόνια ειχε την ατυχία να ζήσει ο λαό μας. Δεν ειναι δυνατόν σαν άτομα πολύ περισσότερο σαν λαός και σαν ανθρωπότητα, να ζούμε κάτω από λογικές ρεβανσισμού και αλυτρωτισμού (...), τη βία, τον πόλεμο και την απαξία της ζωής. Οφείλουμε να θυμόμαστε οτι η μνήμη, δεν ειναι στοιχείο αντιπαλότητας.

Και το οφείλουμε γιατί εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές αλήθειες και οι εμπειρίες παραμένουν άγνωστες και σαν άγνωστες δεν συμβάλουν στην επικοινωνία με την αρχαία και τη σύγχρονη οσο αείχρονη κα αν είναι η κουλτούρα τού. Χωρίς τη μνήμη θα μείνει ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας (αυτό συνέβει με πολλούς στην κατοχή) στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, αξίες, παρελθόν, αλλα και το ίδιο το μέλλον. Η βιολογία του εθνους είναι η μνήμη. Αν τα κύτταρα της μνήμης αποσυνδεθούν το σώμα του έθνους θα καταρρεύσει. Μόνο με αυτόν τον τρόπο και χωρίς προκαταλήψεις, θα γνωρίσουμε ο ένας τον άλλο καθώς και την προσφορά κάθε λαού και ατόμου.

Στον γραπτό λόγω και κυρίως στην ιστορία, υπάρχουν περιπτώσεις που για να γίνουν πιό εύκολα και καλύτερα κατανοητά τα γραφόμενα, αυτός που γράφει να τα αντιπαραβάλλει ή να τα συσχετίσει, με ενα αλλο γεγονός, αν οχι αντίστοιχο, αλλα που να παρουσιάζει αν ειναι δυνατόν τις ίδιες περίπου αναλογίες, ως προς το περιεχόμενο, τους σκοπούς και τα αποτελέσματα, χωρίς αυτό να σημαίνει οτι τα ποιοτικά και ποσοτικά μεγέθη ειναι οπωσδήποτε συγκρίσιμα.

Εφαρμόζοντας αυτή τη μέθοδο, ειναι σε θέση συσχετίζοντάς τα με παρόμοια γνωστά ιστορικά γεγονότα, θεματικά να περιγράψει ακριβέστερα τόσο τα δεδομένα που αποτελούν το αντικείμενο των γραφτών του, όσο, και κυρίως την ιδιαιτερότητα και τα ξεχωριστά χαρακτηριστικά που καθορίζουν πάντα ως προς τη συμπεριφορά και το ρόλο των συμβαλλομένων απ τα «πρόσωπα του δράματος» στη δοσμένη χρονική περίοδο. Με τον τρόπο αυτό, εκτός του οτι θα μνημονευθούν ιστορικά γεγονότα που σχετίζονται με το 21, θα φανεί πόσο η ιστορία τότε και τώρα εχει παραχαραχθεί για πολιτικές, ταξικές και τοπικές σκοπιμότητες. Και οτι και σήμερα για τους ίδιους λόγους ακόμα αυτήν ακριβώς την παραχάραξη αναπαράγουμε.

Πριν από την ιστορία και την προϊστορία υπήρχε ο μύθος και αργότερα η μυθολογία. Η Μυθολογία με την οποία οι υποτυπώδη ηγεμόνες ερμήνευαν και ασκούσαν μέσω του Θείου την εξουσία. Η ελληνική μυθολογία εκτός του οτι

συγκαταλέγεται μεταξύ των πρώτων μυθολογιών, περιέχει σχεδόν το σύνολο των μυθικών παραδόσεων του τότε γνωστού κόσμου και ειναι η πιο πλούσια του κόσμου. Στην αρχαιότητα η έκθεση των μυθικών συμβόλων, κοσμούσε τα πιό βασικά σημεία του χώρου διαμονής των ανθρώπων. Τα μυθικά πρόσωπα εκτός από σύμβολα ενότητας και δύναμης, έπαιζαν και τον ρόλο αποτροπής των εχθρικών διαθέσεων.

Οι γνωρίζοντες την ελληνική μυθολογία, ξέρουν οτι η Μέδουσα ηταν αυτή που κρυπτογραφούσε τα Θεία μηνύματα και την ουράνια αλήθεια. Στο άκουσμα και μόνο της οποίας αλήθειας, οι ακούγοντες αυτήν την αλήθεια «πάγωναν» ή έμειναν άφωνοι απ το ασύληπτο και τη «δύναμη» του μηνύματος και της αλήθειας. Και οπως συμβαίνει με όλες τις μορφές εξουσίας, οταν εχουν κλείσει τον κύκλο και αφού μέσα στο προηγούμενο σύστημα εξουσία, εχουν διαμορφωθεί εκείνες οι κοινωνικό-οικονομικές συνθήκες και δομές, για τη νέα μορφή εξουσίας, κάποια λύση πρέπει να δοθεί.

Μια λύση οπωσδήποτε τραγική για την προηγούμενη μορφή εξουσίας, αφού θα υποχρεωθεί αργά ή γρήγορα να εγκαταλείψει την εξουσά. Και επειδή για μιά τέτοια λύση χρειάζονται και τα πρόσωπα, που θα επιβάλουν αυτή τη λύση, οπως ο προμυθέας πήρε τη φωτιά απ τους Θεούς και την έδωσε στους θνητούς, ετσι και στην περίπτωση της Μεδουσιακής εξουσία τη λύση του δράματος την έδωσε ο Ηλιακός ήρωας Περσέας, που ηταν και ο κομιστής των Θείων μηνυμάτων της Μέδουσας «αποκεφάλισε» την Μέδουσα και απάλλαξε τους ανθρώπους της εποχής του απ την υποταγή στην εξουσία της Μέδουσας. Μυθολογικά Απ' το αίμα της Μέδουσας γεννήθηκε ο μυθικός Πήγασος.

Ηταν τόση η συμβολική δύναμη της Μέδουσας με την άγρια όψη της, με τα φίδια στο κεφάλι και τις χαοτικές κόγχες στο πρόσωπο, που η θωριά της και μόνο προκαλούσε φόβο και αποστροφή. Οπως όλες οι εξουσίες, ετσι και η εξουσία της Μέδουσας με την συμπεριφορά, τον αποτρεπτικό της χαρακτήρα και το αποτρόπαιο πρόσωπο αποθάρρυνε τους εξωτερικούς εχθρούς να αποφασίσουν εισβολή και τους εσωτερικούς (της πόλης) να αποφασίσουν ανατροπή. Οι πόλεις που πρόβαλαν αυτό το Ουράνιο έμβλημα, το έκαναν για δυό λόγους:

α) Να αποθαρρύνει τους όποιους επίδοξους εισβολείς και β) να τονίσουν με την προβολή του συμβόλου, οτι ηταν κάτοχοι του Θείου μηνύματος και ως εκ τούτου κατέχουν την Ουράνια αλήθεια. Η Βέροια, μια πόλη πανάρχαια, μια πόλη ανιστόρητη, αφού δεν γνωρίζουμε ακόμα πότε μπήκε ο θεμέλιος λίθος και ανάγει την καταγωγή της στα μυθολογικά χρόνια, που έκτοτε εχει το ίδιο όνομα, κατοικείται διαρκώς στον ίδιο τόπο και χώρο, και έχοντας σαν σύμβολο τη δική της Μέδουσα, σημαίνει οτι ειναι μια πόλη που εχει παίξει πολλούς μυθικούς, προϊστορικούς και ιστορικούς, αλλα και σύγχρονους ρόλους στο διάβα των αιώνων.

Υπήρχε μα και υπάρχει ακόμα, και σήμερα θα έλεγα-θα ηταν πιό σωστό-μια παλιά αντίληψη για τον τρόπο που κινείται και ερμηνεύεται η ΙΣΤΟΡΙΑ. Δεν μας χωρίζουν βέβαια πολλά χρόνια απ την εποχή που οι άνθρωποι, μάλιστα-

Ευρωπαίοι, χριστιανοί άνθρωποι για την ακρίβεια που-ανάμεσά τους γεννήθηκαν οι Αριστερές ιδέες-πίστευαν, οτι ο κόσμος αυτός στην επίγεια εκδοχή του ειναι μάταιος, ψεύτικος, παραπλανητικός και ανάξιος. Η λειτουργία των ανθρώπινων κοινωνιών και του κάθε ανθρώπου χωριστά μέσα σε αυτόν ηταν ενα είδος δοκιμασίας, άσκησης διαγωγής θα έλεγα, που ειχε σαν μοναδικό στόχο να διαπιστωθεί αν οι εκάστοτε κοινότητες των ανθρώπων και ο καθένας χωριστά ηταν άξιοι για τον πραγματικό και τον αιώνιο-κόσμο, που για τους χριστιανούς ειναι η επουράνια βασιλεία.

Ο έδω-ο κάτω κόσμος-για τους κυβερνώντες ηταν ψεύτικος, ενα κακέκτυπο, ενα «πεδίο» δοκιμασιών και προετοιμασία για την επουράνια βασιλεία, γι' αυτό εκείνο που ενδιέφερε και άξιζε να καταγραφεί σαν ιστορία, ηταν ο τρόπος με τον οποίο ο υπέρτατος κριτής οδηγούσε και διεύθυνε καλύτερα αυτό το παιγνίδι της δοκιμασίας. Ετσι λοιπόν, βασικό αντικείμενο της ιστοριογραφίας τότε αποτελούσαν οι συμφορές, οι αντιξοότητες και οι εκάστοτε καταστροφές, που το θείο εκτόξευε κατά των «κακών» και ανυπεράσπιστων ανθρώπων.

Η αξία της ιστοριογραφίας συνίστατο κατά κύριο λόγω, στη μεθοδική καταγραφή αυτών των δράσεων-πρακτικών, που η θεία πρόνοια χρησιμοποιούσε σαν μέσα προκειμένου οι άνθρωποι, οχι μόνο να αντιληφθούν την ύπαρξη του θείου, αλλα να εχουν γνώση γι' αυτές που πέρασα, για οσες καθημερινά ζουν και για οσα πιθανώς θα έρθουν, ετσι ώστε να μπορούν με βάση τα μέχρι τότε γνωστά δεδομένα να αξιολογήσουν τη θέση τους στον αγώνα για το αληθινό και το αιώνιο, για τη σωτηρία και κατ' επέκταση για τις πιθανότητες να ενταχθούν στον κόσμο τους θείου.

Διαμεσολαβητές και διαχειριστές αυτής της απέλπιδας και δύσκολης πορείας απ το πλασματικό στο αληθινό, απ το φθαρτό στο άφθαρτο, απ το προσωρινό στο αιώνιο κόσμο και απ την απόγνωση στην ευτυχία, ηταν οι εκάστοτε ηγεμόνες. Τοποθετημένοι λοιπόν, οι ηγεμόνες ανάμεσα στον Υπέρτατο Κριτή και τους υπό δοκιμασία ανθρώπους, ηταν αυτοί που οδηγούσαν τις συντεταγμένες ανθρώπινες ενότητες-κοινωνίες μέσα απ αυτό το εξεταστικό πεδίο.

Ηταν αυτοί που εκπροσωπούσαν το συλλογικό, που, πολύ περισσότερο και πέρα απ την ατομική ευθύνη, μπορούσε να εξασφαλίσει ή και να καταστρέψει τις προσδοκίες των ανθρώπων που εκπροσωπούσαν. Αποδεχόμενοι οι άνθρωποι αυτόν τον τρόπο καταγραφής της ιστορίας απ τους ηγεμόνες, ηταν φυσικό οτι οι δικές τους πράξεις, επιτεύματα ή παραλείψεις, ηταν ασύγκριτα πιό καθοριστικές για την έκβαση της γενικής δοκιμασίας. Οι ηγεμόνες μπορούσαν να σώσουν ή να καταστρέψουν συλλογικά με τρόπο ωστε οι ατομικές προσπάθειες να εχουν μόνο μικρή ως καθόλου σημασία.

Η ιστοριογραφία των θαυμάτων και των σημείων επένδυε πολλά στη στενή παρακολούθηση του βίου και των πράξεων των ηγεμόνων. Σαν εντεταλμένοι της Θείας Πρόνοιας, μετέφεραν και εφάρμοζαν τις κάθε φορά επιλογές της. Ελέω Θεού διαμόρφωναν- κανοναρχούσαν ενα ιστορικό παιγνίδι, μέρος του οποίου ηταν και οι ίδιοι, του οποίου παιγνιδιού ομως η έκβαση αφορούσε τους

πολλούς, τις κοινωνίες ολόκληρες. Ενώ η έκβαση των αποφάσεων αφορούσε τις κοινωνίες, ευθύνη οι ηγεμόνες ειχαν μόνο απέναντι στο Θείο. Στις συνθήκες αυτές η ηθική ηταν το βασικό κριτήριο αξιολόγησης του έργου και της συμπεριφοράς των ηγεμόνων.

Μερικοί απ αυτούς έγιναν Αγιοι, καθώς μετέφεραν και εφάρμοζαν τις πλέον αγαθές προθέσεις του Θείου και με τον τρόπο αυτό έφεραν πιό κοντά τον κόσμο των ανθρώπων στο βασίλειο του Θεού. Αλλοι ίσως οι περισσότεροι, καταγράφηκαν σαν καταραμένοι. Πήραν το στραβό δρόμο και οδήγησαν τους υπηκόους τους στο χαμό και τη φθορά. Η ιστορία μεθοδικά παρακολουθούσε τις αντιφατικές αυτές πορείες της ανθρωπότητας.

Τις παρακολουθούσε μάλιστα με τον πιό σημαίνοντα τρόπο, ζυγίζοντας συνεχώς και προσεκτικά τις δόσεις του «καλού» και του «κακού», αξιολογώντας και χαρακτηρίζοντας την κάθε πράξη. Κοιτούσε προσεκτικά τα πρόσωπα προσπαθώντας μέσα απ αυτά να διακρίνει την ιστορία-την μοίρα των ανθρώπων με αλλα λόγια. Και μέσα απ αυτές τις παρατηρήσεις της, η κοινωνία των ανθρώπων διαμόρφωνε πίστη και ελπίδα, αποτροπιασμό και απελπισία.

Και ενω η παλιά αντίληψη της ιστορίας, που ήθελε τον άνθρωπο παιγνίδι στα χέρια του Θεού και τους επικεφαλής των πολιτικών κοινοτήτων ενεργούμενα της Θείας Πρόνοιας, τα μέσα παραγωγής αναπτύχθηκαν, η τεχνολογία έκανε προόδους, νέοι ορίζοντες άνοιξαν, οι εξερευνήσεις πλάτυναν τις γνώσεις των ανθρώπων και νέες ανακαλύψεις προστέθηκαν. Ολα αυτά μαζί έφεραν τον Ουμανισμό, τον Διαφωτισμό, την Αναγέννηση και την Γαλλική επανάσταση, και τη θέση του Θείου στην ιστορία την πήρε πλέον ο ίδιος ο άνθρωπος.

Ο άνθρωπος έγινε πολίτης, υπεύθυνος για τις πράξεις του, ατομικά και συλλογικά. Τώρα πια η ιστορία, στις νέες πολιτικές και ιδεολογικές συνθήκες έγινε, αντί για αφήγηση των ενεργειών και πράξεων της Θείας Πρόνοιας, αφήγηση και καταγραφή των ανθρώπινων αποφάσεων, πράξεων και εμπειριών. Μια παρακαταθήκη γνώσεων που αφορούν την κοινωνία, την πολιτική, τη συλλογική συμβίωση καθώς και τους μηχανισμούς που την κανοναρχούν. Με απλά λόγια η ιστορία έγινε βασική πολιτική επιστήμη, καίριο, στη σημασία του πεδίο γνώσεων και αναζητήσεων πάνω στα μυστικά των ανθρώπινων κοινοτήτων. Τώρα πλέον κυριαρχεί η ευθύνη απέναντι στην κοινωνία την πατρίδα και την ιστορία.

Για τη σύγχρονη κοινωνία των ανθρώπων η ιστορία, με αυτήν τη μορφή, αποτελεί κρίσιμο πεδίο αναφοράς, απ όπου αντλούνται ιδέες, στηρίζονται προτάσεις και αιτήματα, νομιμοποιούνται οι προσπάθειες για αλλαγή και βελτίωση αυτού του φθαρτού μεν, αληθινού και ανθρώπινου δε, επίγειου κόσμου. Ετσι η ιστορία απ έρμαιο της Θείας Πρόνοιας και ελέω Θεού ηγεσίας, έγινε εργαλείο της ανθρώπινης λογικής και των συνεπακόλουθων πολιτικών αντιλήψεων. Η παρακολούθηση-ανακάλυψη έστω μιάς εθνικής οντότητας μέσα στο χρόνο, η συγκρότησή της και η πολιτική νομιμοποίησή της μέσα απ

την κοινή πορεία, έστειλε την Θεία Πρόνοια και την Ελέω Θεού ηγεσία στο παρασκήνιο.

Οι Ελληνες πρώτοι, οι Γάλλοι, οι Γερμανοί και οι Ιταλοί, πορεύτηκαν μέσα στο χρόνο, οχι στο όνομα της εξασφάλισης μιάς επουράνιας αόριστης βασιλείας, αλλά στο αντίστοιχο της εθνικής ολοκλήρωσης και ανάτασης στον 19ο και 20ο αιώνα και της παγκόσμιας ολοκλήρωσης στον 21ο αιώνα.

Ετσι, εκτός απ την πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, που μετακίνησε τον άξονα της ζωής απ την εργασία στην ιδιοκτησία και η προσπάθεια της δεύτερης του 1917, που σκοπό έχει την επαναφορά τον άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στης εργασία, λίγες φορές θα βρούμε στο παρελθόν πιο ανατρεπτική, πολιτικά, ιδέα από αυτήν που έγινε το 1917, ανεξάρτητα απ την κατάληξη. Για όσους διαβάζουν ξέρουν για ποιον ακριβώς λόγω ειχς αυτή την κατάληξη.

Οι ηγεμόνες, ξαφνικά, έπαψαν να ειναι όργανα της Θείας πρόνοιας και να λογοδοτούν, ως εκ τούτου μόνο σε αυτήν και μεταβλήθηκαν σε ταγούς ενός έθνους, υπεύθυνοι απέναντι στη δική τους μοίρα και υπόλογοι απέναντι σε αυτούς που το συγκροτούν, δηλαδή στους πολίτες. Οι εθνικοί αγώνες του 19ου αιώνα άλλαξαν τη μορφή του κόσμου όπως και την αντίληψη του για το παρελθόν και την ιστορία. Μέσα σε αυτήν την κοσμοϊστορική αλλαγή γεννήθηκαν και οι αριστερές ιδέες, που σαν παράγωγό τους και στενή συγγενείς των νέων αντιλήψεων στήριξαν το κοινωνικό γίγνεσθαι με τη δύναμή τους προς τα εμπρός την κοινωνία των ανθρώπων.

Βέβαια, και σήμερα ακόμα δεν λείπουν οι «ιστορικοί» που γράφουν όπως παλιά με βάση το καλό και κακό και μόνο τις πράξεις του Ελέω Θεού ηγεμόνα ατομικού και συλλογικού, και οτι ειναι τα μόνα πράγματα που αξίζει να θεωρηθούν, να καταγραφούν να κριθούν και να αποτελέσουν την ιστορία. Η ζωή ομως οχι μόνο συνεχίζεται αλλά και προχωρεί

Και μια που ο λόγος για την ιστορία, πως και από ποιους γράφεται. Οι ιστορικές πράξεις, δεν κρίνονται απ την άποψη των προθέσεων αλλα και απ την άποψη των αποτελεσμάτων. Κανείς δεν αμφισβητεί βέβαια τις αγνές προθέσεις του…, οι αγνές όμως προθέσεις μπορεί να δικαιώνουν ηθικά τον άνθρωπο, δεν βαραίνουν όμως πολύ στην κρίση της ιστορίας, η οποία, χωρίς συναισθηματισμούς, συνήθως, ερευνά τις πράξεις και κρίνει τα αποτελέσματα. Αλλα η προσπάθεια για συγκρότηση Αντίστασης απ την πλευρά της άρχουσας και το πιο τραγικό για τη χώρα και το λαό ήταν ένώ έκανε ότι μπορούσε οργανωμένα και από κοινού με τους κατακτητές μην οργανωθεί αντίσταση στο εσωτερικό της χώρας και όταν έγινε την πολέμησαν

ΤΙΜΩΡΗΣΑΝ ΟΙ ΑΓΩΝΙΤΕΣ ΓΙΑ ΑΝΤΙΠΪΗΣΗ ΑΡΧΗΣ
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΠΡΑΦΕΤΑΙ ΠΑΝΤΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΤΑΙ

Και αυτό γιατί η ιστορία δεν γράφεται ποτέ. Πάντα αντιγράφεται. Και αντιγράφεται γιατί το πρωτότυπο της ιστορίας ειναι γραμμένο με Αίμα Ηρώνων Ζωντανών και δια βίου Αναπήρων και προπάντων Νεκρών, αραιωμένο το αίμα αυτό με τα δάκρυα των Γονιών και των Ορφανών. Γι’ αυτό εκείνος που θα

τολμήσει να γράψει ιστορία ή ενα μέρος της ιστορίας ή ακόμα και ενα ιστορικό γεγονός με σεβασμό πρέπει να επικεντρωθεί πάνω στο πρωτότυπο.
Το μόνο δικαίωμα που εχει σαν λογοτέχνης, συγγραφέας και ιστορικός ακόμα των οποιοδήποτε ιστορικών κειμένων, αλλα ταυτόχρονα και υποχρέωση ειναι να αλλάξει το χρώμα της μελάνης, μήπως κατά λάθος προσβάλλει το πρωτότυπο. Και οταν το λάθος αυτό ειναι ηθελημένο οπως έγινε με το 21 και την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση 1941-44, τότε ειναι εκτός από πρόστυχο ειναι και έγκλημα. Και οχι μόνο έγκλημα, αλλα Εθνικό ΕΓΚΛΗΜΑ. Και οταν το λάθος γίνεται για να βγάλει λεφτά ο συγγραφέας ή να εξυπηρετήσει διάφορους ιδιοτελείς ή ταξικούς σκοπούς, δεν διαφέρει κατά τίποτα απ τον ιμπεριαλιστές που μετατρέπουν το αίμα των λαών σε χρυσάφι.
Η ιστορία δε γράφεται για να γράφεται. Δε γράφεται για εξυπηρετήσει ιδιοτελείς, κοινωνικούς και ταξικούς σκοπούς. Γράφεται για να υπάρχει εμπειρία στις επόμενες γενιές και λαών. Η ιστορία της ανθρωπότητας μέχρι σήμερα απέδειξε οτι εχει τις παραξενιές της. Αλλα και τα κλωθογυρίσματα, τα οποία κλωθογυρίσματα οι συγγραφείς, οι λαοί και οι ηγέτες των αγώνων πρέπει να προσέχουν και ανάλογα τα εκτιμούν και τα σέβονται.
Ξεφυλλίζοντας κανείς την ιστορία θα βρει διώκτες ενός κινήματος να γίνονται υπερασπιστές του, και με αυτήν ακόμα τη ζωής τους. Κλασικό παράδειγμα ο Απόστολος Παύλος. Και υπερασπιστές του να γίνουν διώκτες. Ο Στρατηγός Γρηγοριάδης Νεόκοσμος, ηταν ενας απ τους επικεφαλής της Ουκρανικής εκστρατείας. Και ομως το 1945 πήγε και κατέθεσε γεμάτος συγκίνηση στεφάνι στο Μαυσολείο-μνημείο του Λένιν. Το ίδιο και πολλοί Ηρακλείς του Στέμματος για λόγους ιστορικούς ή συγκυρίας μετατράπηκαν σε απηνείς διώκτες του Στέμματος. Υπάρχουν εκαταντάδες αν οχι χιλιάδες τέτοια παραδείγματα.
Το ίδιο και προδότες. Ο Λεωνίδας ειχε τον Εφιάλτη, οι αγωνιστές του 21 τον Πούλιο προδότη και τους Νενέκου συνεργάτες και οι Κατοχικοί πρώτα τους επίορκους στρατηγούς Τσολάκογλου, Δεμέστιχα, Μπάκο κλπ που σχημάτισαν, την πρώτη Γερμανική Ελληνόφωνη κυβέρνηση και σε συνέχεια τον Γ. Παπανδρέου, τον Γ Ράλλη τον Γονατά και πολλούς αλλους προθύμους για συνεργασία και προδοσία όπως ο στρατηγός Ζέρβας κλπ

Για να γίνουν λοιπόν, πιο εύκολα κατανοητά τα γραφόμενα, θα χρησιμοποιήσω το μεθοδολογικό εργαλείο της κατ' αναλογία εξέταση δυό νεότερων ξεχωριστών ελληνικών ιστορικών φαινομένων. Θα συσχετίσω και θα τα αντιπαραβάλω χωρίς να τα ταυτίσω: τον αγώνα του 1821 με αυτόν της κατοχικής περιόδου 1941-1944 και αυτά της 10ετίας του 1930, με αυτά της μεταπολεμικής περιόδου και συγκεκριμένα από της 12/10/1944 που απελευθερώθηκε η χώρα, μέχρι 24/71974. Μια τραγική περίοδο για τη χώρα και το λαό, που έκλεισε με την πτώση της χούντας των συνταγματαρχών στις 14-7-74 .

Ενας πρόσθετος λόγος που με οδήγησε σε αυτήν τη συσχέτιση και αντιπαραβολή, ειναι και το γεγονός οτι και το τέλος αυτών των δυό αξιοθαύμαστων και ελπιδοφόρων αγώνων για το λαό και τη χώρα ηταν προδιαγεγραμμένο. Η ιδεολογική υποχώρηση των αστών που ηταν ο φορέας

στη Επανάστασης του 1821, οδήγησε στον ιστορικό συμβιβασμό με τους Κοτζαπασιάδες, τον Κλήρο και τη μοναρχία αργότερα. Αυτός συμβιβασμός έβαλε τέρμα στο σκέλος της κοινωνικής Επανάστασης του 21, με αποτέλεσμα να μην γίνουν εκείνες οι επιβεβλημένες μεταρρυθμίσεις και οι κοινωνικό-οικονομικές δομές, καθώς οι φορείς των μεταρρυθμίσεων (αστοί), ταυτισμένοι τότε με την Αγία και Ομοούσιο Τριάδα, οι τότε μεταρρυθμίσεις να γίνουν ύστερα από ενάμισι αιώνα.

Το ίδιο συνέβει και με τις μεταρρυθμίσεις και δομές, που έπρεπε να γίνουν αμέσως μετά την απελευθέρωση. Ταυτιζόμενη η αγγλόφιλη και η γερμανόφιλη αστική τάξη με την φασιστική Δεξιά και τους Αγγλους εισβολείς, οι μεταρρυθμίσεις αυτές που έπρεπε να γίνουν τότε παραμένουν ανεκπλήρωτες. Βέβαια έγιναν αλλαγές. Οι όποιες αλλαγές ομως που έγιναν, δεν ηταν εκείνες οι ριζοσπαστικές αλλαγές και δομές, που θα έδιναν στην Ελλάδα: «τα φτερά τα πρωτινά της τα μεγάλα» για να πετάξει. Να ανοίξει νέους ορίζοντες για το λαό και τη χώρα. Αλλαγές και μεταρρυθμίσεις που θα επέτρεπαν την αντίστοιχη πολιτική, οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη και στους τομείς του πολιτισμού.

Στη χώρα μας ομως, συμβαίνουν δυστυχώς τα πιό παράξενα, παράδοξα και παράλογα πράγματα. Οπου και οσο και αν ψάξει κανείς δεν θα βρεί πιο τραγικά και πιο οξύμορα σχήματα κατάληξης των ιστορικών γεγονότων και των αγώνων του λαού πολεμικών ή και ειρηνικών. Ξέρουμε πως οι νικητές και οι εξουσίες χρησιμοποιούν τις ηθικές, αγωνιστικές και ιστορικές αξίες, για να νομιμοποιήσουν τις όποιες δικές τους παραλλείψεις, παρανομίες για να οικιοποιηθούν το όποιο αποτέλεσμα. Ετσι ενώ η κατοχή ηταν η εποχή της εθνικής αγωνίας και η Εμική Εθνική Αντίσταση, ύστερα από 120 χρόνια, ηταν η λανθάνουσα αστική επανάσταση, η ίδια η αστική τάξη, δεν θέλησε για αλλη μια φορά στηριγμένη στο λαό να αναλάβει την ευθύνη να παίξει τον ιστορικό της ρόλο. Ετσι με τις διαχωριστικές γραμμές του φωτός και του σκότους οδηγηθήκαμε σε σιωπιλές τραγωδίες και σπαράγματα ψυχής.

Μισός και πλέον αιώνας πέρασε απο τότε που σε κάθε γωνιά της πατρίδας μας, σε πόλεις και βουνά, σε στεριά και θάλασσα, ενας λαός ολόκληρος μάχονταν για τη λευτεριά τραγουδώντας «Εμπρός ΕΛΑΣ, για την Ελλάδα». Και όλα ηταν απλά και καθαρά εκείνα τα χρόνια της φωτιάς. Υπήρχαν ιδέες, οράματα, ιδανικά, αξίες διαχρονικές και πανανθρώπινες. Το ίδιο συνέβει και με την επανάσταση του 21. Υπήρχαν αγωνιστές εθελοντικά στρατευμένοι, που μάχονταν και θυσιάζονταν για την πραγματοποίησή τους. Και ο λαός γνώριζε, τιμούσε και ξεχώριζε τους ιδεολόγους αγωνιστές απ τους καιροσκόπους, τους συνεργάτες, τους πατριδοκάπηλους και τους συμφεροντολόγους και τους προδότες ακόμα.

Η ιστορία της χώρας μας και η προσφορά της στο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας ειναι μακραίωνη, τεράστια και αξιοθαύμαστη. Τόσο η αρχαία και η Αλεξανδρινή, αλλο τόσο και η Βυζαντινή. Το ίδιο αξιόλογη

ειναι και η Νεολελληνική ιστορία του 1821, μα και η σύγχρονη ιστορία δεν υπολοίπεται σε αγώνες και προσφορά.

Απ το 21 και μέτα η χώρα μας, ενώ διαμορφώνει τις κοινωνικό-οικονομικές δομές του κράτους: στρατό, σώματα ασφαλείας, διοίκηση, δικαιοσύνη κλπ, ειναι μεν μια μικρή χώρα, αλλά συντεταγμένη πολιτεία, με συγκεκριμένα σύνορα. Και με το σύνθημα τη «Μεγάλη Ιδέα» αγωνίζεται σε συνδιασμό με τον πόθο και την έμπρακτη προσπάθεια του αλύτρωτου Ελληνισμού το 1912, με την απελευθέρωση και της Μακεδονίας, της Ηπείρου και λίγο αργότερα της Θράκης ολοκληρώνει την εθνική και την κρατική της οντότητα. Ακολούθησε η Μικρασιατική καταστροφή το 1922 και το 1924 η αβασίλευτη δημοκρατία. Σε συνέχεια οι δικτατορίες του Πάγκαλου, του Κονδύλη και τον Αύγουστο του 1936 η Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Μια δικτατορία που ηταν μεν αγγλικής κοπής της επέδωσαν όμως για λόγους που δεν εινει του παρόντος γερμανικό περιεχόμενο. Και στις 28 του Οκτώμβρη του 1940, η φασιστική η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο.

Λαός και στρατός οχι μόνο αποκρούουν τον εισβολέα, αλλά και τον πέταξαν έξω απ τα σύνορα και θα τον ειχαν ρίξει στη θάλασσα, αν η τότε ηγεσία δεν ειχε διαφορετική άποψη για τον πόλεμο. Για να σώσει η χιτλερική Γερμανία τον συνεταίρο της απ την ήττα τις 6 του Απρίλη του 1941, μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο και στις 27 του Απρίλη, λίγο πριν εισβάλουν, οι Γερμανοί στην Αθήνα, στις εφτά το πρωϊ της 27ης Απριλίου του 1941, ακούγεται η τελευταία εκπομπή του ελεύθερου ραδιοφωνικού σταθμού Αθηνών: «Εδω ελεύθεραι ακόμα Αθήναι...

«…Ελληνες, οι Γερμανοί εισβολείς ευρίσκονται εις τα πρόθυρα των Αθηνών, Αδέρφια, κρατήστε καλά μέσα στην ψυχής σας το πνεύμα του μετώπου. Ο εισβολεύς εισέρχεται με όλας τας προφυλάξεις εις την έρημον πόλιν με τα κατάκλειστα σπίτια. Ελληνες, ψηλά τις καρδιές. Προσοχή! Ο ραδιοφωνικός Σταθμός των Αθηνών, ύστερα από λίγο, δεν θα ειναι ελληνικός. Θα ειναι γερμανικός και θα μεταδίδει ψέματα, Ελληνες, μην τον ακούτε. Ο πόλεμος θα συνεχίζεται και θα συνεχιστεί μέχρι της τελικής νίκης. Ζήτω το έθνος των Ελλήνων!» και στις 30 προς 31του Μάη με την κατάληψη και της Κρήτης ολοκληρώνεται η κατοχή της χώρας. Πριν ομως ολοκληρωθεί η κατάληψη και αυτή τη συνθηκολόγισει ακόμα.

Στις 12/4/41, οταν η τελική συνθηκολόγηση (έγινε στις 20/4/41 ύστερα από πίεση των στρατηγών και του Μητροπολίτη Ιωαννίνων), ειναι πλεον θέμα χρόνου, ο Βασιλιάς ενημερώνει τον Αγγλο πρεσβευτή στην Αθήνα M palairet ότι η χώρα κατελείφθει, και ζητά απ τη βρετανική κυβέρνηση να εξετάσει επειγώντος α) το θέμα της μετακίνησης της «κυβέρνησης» στην Κρήτη ή στην Κύπρο β) να επιτραπεί η μετακίνηση του στόλου στην Αλεξάνδρεια και γ) να μεταφερεθούν 50,000 κληρωτοί που εκπαιδεύονται (τα αγύμναστα εύπλαστα Γιαννάκια) στην Πελοπόννησο στη Σομαλία, την Αίγυπτο ή κατά προτίμηση στην Κύπρο, ωστε να χρησιμοποιηθούν οταν χρειαστεί. (Αλήθεια ποιος και ποιος τα γιαννάκια;).Στις 18 Απριλίου συνεδριάζει το υπουργικό συμβούλιο.

Στη συνεδρίαση αυτή δεν παίρνονται αποφάσεις Ο Κορυζής επιστρέφοντας στο σπίτι αυτοκτονεί. Ο Βασιλιάς αναλαμβάνει την πρωθυπουργία με αντιπρόεδρο τον Κ Κοτζιά υπουργό διοικήσεως στην κυβέρνηση Μεταξά. Η επιλογή αυτή προκαλεί την οργή του ευρύτερου πολιτικού κόσμου, λόγω των φιλοναζιστικών αισθημάτων του Κ Κοτζιά.

Γίνεται προσπάθεια με τον στρατηγό Μαζαράκη. Οι Αγγλοι θέτουν σαν όρο να συμπεριελάβει στην κυβέρνηση και τον δικτάτορα Πάγκαλο. Ο στρατηγός καταθέτει την εντολή. Σε συνέχεια με τον Ναύαρχο Α Σακελαρίου ο οποίος και ορκίστηκε. Την επόμενη ομως με την υπόδειξη των Αγγλων αναλαμβάνει την πρωθυπουργία ο Εμμ Τσουδερός, διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας, κρητικής καταγωγής και φανατικός αγγλόφιλος. Αυτή ηταν η ελληνική «κυβέρνηση», που θα συνέχιζε τον πόλεμο στην Κρήτη και στη συνέχεια στη Μέση Ανατολή. Οσο για την Ελλάδα...

Και ενώ στην αρχή συμφώνησαν οι Αγγλοι, να μεταφερθούν στην Κύπρο, αρκεί κανένα τμήμα του νησιού να μην τεθεί υπο ελληνική κυριαρχία, με το αιτιολογικό οτι η άσκηση δικαιοδοσίας σε ενα μικρό εστω τμήμα της Κύπρου, θα δημιουργούσε κακό προηγούμενο το forei Office απέσυρε τη συγκατάθεση. Αποφασίστηκε να αναχωρήσουν για την Κρήτη στις 16 η 17 Απριλίου προσπαθούν να περιορίσουν τον αριθμό των μελών της. Οι διαμαρτυρίες ομως αυτών που δεν συμπεριελαμβάνονταν στον κατάλογο ειναι τόσο μεγάλη που με παρέμβαση των Αγγλων η αναχώρηση αναβάλλεται.

Ενδεικτικά μερικά των όσων συνέβησαν πριν και κατά την αναχώρηση σημειώνει στο ημερολογιό του ο Γ Σεφέρης, ανώτερος υπάλληλος του υπουργείου Εξωτερικών. «Μεγάλη Τετάρτη, 16 Απριλίου...Στην κυβέρνηση νεύρα. Κανένας ψύχραιμος άνθρωπος. Δεν ξέρουν καλά καλά γιατί φεύγουν και τι θα κάνουν εκεί που θα πάνε. Δεν υπάρχει κανένα σχέδιο, καμιά προετοιμασία. Ο αγέρας της Κρήτης ειναι γι αυτούς βραχνάς. Ο υπουργός λογαριάζει πως θα κουβαλήσει τις δεκαπέντε τόσες κασέλες του, υπηρέτριες και τα ρέστα. Για την υπηρεσία και κυρίως για την Ελλάδα εκείνες τις μέρες δεν φροντίζει κανείς...»

Την εποχή εκείνη Δήμαρχος Αθηνών ηταν ο Πλυτάς, τον οποίο και εξουσιοδότησαν οι Γερμανοί για λογαριασμό τους το πρώτο διάγγελμα: «Ο Δήμαρχος Αθηναίων επιφορτισθείς υπό της γερμανικής κατοχής με όλας τας εξουσίας εν τη πόλη των Αθηνών ανακοινώνει οτι από σήμερον κυριακήν 27ην Απριλίου και ώραν 8ην πμ τα γερμανικά στρατεύματα εισήθλων εις την πόλιν των Αθηνών και έλαβων υπό κατοχήν αυτής. Υπό τον επικεφαλής των γερμανικών στρατευμάτων παρασχέθησαν κατηγορηματικαί διαβεβαιώσεις οτι ο πληθυσμός των Αθηνών δεν εχει να φοβάται απολύτως τίποτε. Καλούμεν πάντας οπως επιδείξωσι τάξην, αξιοπρέπειαν και ευγένειαν. Ο Δήμαρχος Αθηναίων εντέλλεται οπως από της ώρας ταύτης επανέλθη ομαλώς η κοινωνική ζωή της πόλεως.

Προς τούτο: 1) να ανοίξουν κανονικώς τα καταστήματα... 2) να αρχίσει άμέσως η κυκλοφορία...3) Η χωροφυλακή και η αστυνομία πόλεων να διατηρήσουν τα

όπλα των προς τήρησιν της τάξεως 4) οι κατέχοντες όπλον οιανδήποτε, πολεμικόν, κυνηγετικόν πιστόλιον ή αλλον να τα παραδόσουν αμέσως εις τα οικεία αστυνομικά τμήματα επι αποδείξει 5) όπου υψούται ελληνική σημαία πρέπει δεξιά της να υψούται και η γερμανική 6) Αι εφημερίδες δύναται να εκδοθούν...7) Υποχρεούνται πάντες οπως δέχονται κατά τας συναλλαγάς τα γερμανικά τραπεζογραμμάτια με τιμήν 50 δρχ κατά ένα Μόρκον. 8) Αύριο Δευρέραν πάντες οι υπάλληλοι , δημόσιοι, δημοτικοί κλπ...να ειναι εις τας εργασίας των 9) το φρουραρχείο των στρατευμάτων γερμανικής κατοχής εγκατεστάθει εις το Κίγκ Τζώρτζ και το στρατηγείο εις το Ξενοδοχείον «Μεγάλης Βρεττανίας». Αθήναι 27 Απριλίου 1941. Ο δήμαρχος Αθηνών Πλυτάς. Απ την ώρα αυτή για μερικούς η Ελλάδα έπαψε να υπάρχει!

Η Ελλάδα διαμελίζεται σε τρείς ζώνες κατοχής α) :τη Γερμανική ζώνη, που ειχε υπο την καταχή της ολόκληρη την κεντρο-δυτική Μακεδονία και τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου και ενα κομμάτι της Θράκης β) την Βουλγαρική ζώνη που ειχε ολόκληρη την Ανατολική Μακεδονίας υπο την κατοχής και γ) την ιταλική ζώνη που ειχε απ τον Ολυμπο και κάτω την υπόλοιπη χώρα υπο της δική της κατοχή.

Μετά την ολοκλήρωση της κατοχής, ο λαός έψαχνε επίμονα και προς όλες τις κατευθύνσεις να βρεί κάποιον «μεγάλο και τρανό». Κάποιον απ αυτούς, που σε άλλους καιρούς εκθείαζαν σε όλους τους τόνους την «προσφορά τους» και δεν έβρισκε. Και δεν έβρισκε γιατί πριν απ την κατάρρευση του μετώπου: Βασιλιάδες, Πρωθυπουργοί, Υπουργοί και η 4ο Αυγουστινή «ηγεσία» ολοι μαζί είχαν γίνει ΛΑΓΟΙ...

Μετά την κατάρρευση του μετώπου, ειχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Η ελληνική κοινωνία έχοντας ζήσει την κατεστημένη πραγματικότητα της 4ης Αυγ/στου, που δεν στάθηκε ικάνη να ενεργοποιήσει τα καλύτερα στοιχεία που διέθετε η ελληνική κοινωνία, ανίκανη να προωθήσει νέα πρότυπα Ζωής, Σκέψης, Τέχνης, Σοφίας και Ομορφιάς. Οδήγησε τους Ελληνες (και ειδικά τους νέους επιστρατεύοντάς τους στην ΕΟΝ με τη βία) σε ενα αβυσσαλέο κενό και μιας άθλιας επανάληψης, μιμητισμού των φασιστικών προτύπων. Με ποικίλα μέσα καλλιεργούσε τη βιομηχανία της σιωπής και της πλύσης εγκεφάλου προωθώντας τον μηδενισμό, τη ασημαντότητα και την απουσία αίσθησης ευθύνης και ενδιαφέροντος για το πού πάει η ζωή. Η ελληνική κοινωνία καθοδηγούμενη απ την 4η Αυγ/στου μέσω του λαϊκισμού υφίστατο εναν καθημερινό ανελέητο βομβαρισμό για τα πρότυπα ολοκληρωτικά της επιτεύματα.

Την επομένη της κατοχής η ελληνική κοινωνία βρέθηκε μπροστά στο φάσμα μιάς διαλυμένης κρατικής μηχανής. Μια κοινωνία που βρίσκοταν σε σύγχιση και ψυχική νεύρωση. Η απαγοήτευση ηταν έκδηλη και έντονα ζωγραφισμένη στα πρόσωπα όλων. Καθώς επι χρόνια απαγορεύονταν τα πάντα, ο λαός οδηγήθηκε σε μια πρωτοφανή καταβαράθρωση των κοινωνικών σχέσεων και σε μια φτώχεια επικοινωνιακών συναισθημάτων. Ο καθένας αυτό που πίστευε και ήθελε μετά την κατάρευση του μετώπου το κρατούσε για τον εαυτό του.

Επικρατούσε ενα ψυχικό κενό, μια φτώχεια συναισθημάτων, ενα εσωτερικό ρήγμα. Ενα ρήγμα που κρατούσε το λαό μακριά από ό,τι πιό πλούσιο και πιό αληθινό έχει αυτός τόπος, αυτός ο λαός, αυτή η γλώσσα, αυτή η ιστορία. Το θέμα για όσους έζησαν τα γεγονότα της κατοχής ηταν πολύ σοβαρό και ειδικά τον πρώτο καιρό. Και ηταν σοβαρά γιατί την επόμενη μέρα της κατοχής πολύ λίγα πράγματα έμειναν οπως ηταν την προηγούμενη μέρα. Και το αμείλικτο ερώτημα ηταν τι κάνουμε τώρα. Ηταν η ώρα που έπρεπε να κάνεις ο κάθε Ελληνας την κρίσιμη επιλογή του, αν θα αποδεχθεί ή και συνεργαστεί με τους κατακτητές η θα ανήκει και θα ενταχθεί στις δυνάμεις της λαϊκής και της ατομικής πρωτοβουλίας. Ηταν οι μέρες που οι Ελληνες έπρεπε να πούν το μεγάλο ναι η το μεγάλο όχι.

Μετά την παγείωση της κατοχής άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους διάφορα μορφώματα στον κοινωνικό αλλά και τον πολιτικό χώρο. Μερικά ειχαν ήδη διαμορφωμένες σχέσεις συνεργασίας και κάποια προσπαθούσαν να διαμορφώσουν και αλλα οτι πρέπει να κάνουμε το ενα ή το αλλο. Με το πέρασμα του χρόνου τα πράγματα άρχισαν να ξεκαθαρίζουν. Σ αυτούς που θα συνεργάζονταν σε όλα τα επίπεδα με τους κατακτητές, σ αυτούς θα της γύριζαν την πλάτη στην ελλαδίτσα μας και σε αυτούς που εθελοντικά θα επιστρατεύονταν για να την υπερασπιστούν οργανώνοντας αντίσταση. Η κατοχή της χώρας δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει με τη γοητεία του τίποτε που άρχισαν να διαμορφώνουν και να διαλαλούν τα διάφορα κέντρα που καραδοκούσαν...Ο λαϊκισμός, η πολτοποίηση της συνείδησης, η παντελή έλειψη ευαισθησίας και μια έντονη αμφισβήτηση της προσπάθειας, που γίνονταν για τον συντονισμό οσον αφορά τα ζητήματα που αφορούσαν το μέλλον της χώρας ηταν μερικά απ τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα αυτών των κέντρων.

Στη διάρκεια του μεσοπολέμου μα και στη διάρκεια της δικτατορίας και μέσα απ τη δικτατορία ο λαός, πιό αργά βέβαια και επίπονα δεν έπαψε να δημιουργεί υλικό και πνευματικό πλούτο και σιγά σιγά να διαμορφώνει τις δικές του τοπικές ελίτ. Πρόκειται για τη δημιουργία μιάς ιδιαίτερα δυναμικές, φιλόδοξες και ανατρεπτικές κοινωνικές ομάδας. Ο πόλεμος της Αλβανίας και οι πρώτοι κατοχικοί μήνες, που διαμορφώνονταν τα διάφορα κέντρα έφεραν τις κοινωνικές αυτές ομάδες στο προσκήνιο της εθνικής ιστορίας. Οι έφεδροι αξιωματικοί και οι υπαξιωματικοί που ουσιαστικά οδήγησαν, και αυτό ειναι το πιό σημαντικό-γεγονός που, ιστορικά έγινε αποδεκτό οτι αυτοί οδηγούσα το στρατό της Αλβανίας στις μεγάλες επιτυχίες ανήκαν σε αυτόν ακριβώς τον κοινωνικό χώρο.

Οι τοπικοί παράγοντες που οργάνωσαν την τοπική αγροτική ή αστική κοινωνία για την αντιμετώπιση των δυσκολιών των πρώτων κατοχικών μηνών, που πήραν στα χέρια τους την ανάπλαση των μηχανισμών επιβίωσης τους οποίους ο επίσημος κρατικός μηχανισμός μέσα στο συνολικό του ναυάγιο και την ανυποληψία του ηταν ανίκανο να εξασφαλίσει, ανήκαν επίσης στον ίδιο κοινωνικό χώρο.

Οι νέοι ρόλοι, που οι συγκυρίες του 1940-1941 τους προσέδωσαν, μετέτρεψαν αυτές τις τοπικής εμβέλειας κοινωνικές ελίτ σε διάδοχο πολιτική κατάσταση σε εθνική κλίμακα ή τουλάχιστον τις κατέστησαν την πλέον αξιόπιστη κοινωνική και πολιτική δύναμη της χώρας μετά τη διαδοχική κατάρρευση και απαξίωση ολων των υπολοίπων σχημάτων. Η πολιτική έκφραση αυτών των κοινωνικών ομάδων αρθίστηκε και αρθρώθηκε μέσα απ το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Το ΕΑΜ.

Η παρουσία αυτών των τοπικών Ελίτ, που οι συγκυρίες ανέδειξαν σε βασική πολιτική και κοινωνική δύναμη στη διάρκεια της κατοχής, δεν ηταν αρκετή από μόνη της για τη μεταβολή του πολιτικού σκηνικού. Ευρύτερα κοινωνικά στρώματα και ομάδες έπρεπε να ταχθούν με το μέρος αυτών των νέων δυνάμεων. Η ύπαιθρος έδινε πλούσιο υλικό γι αυτόν το σκοπό. Η Ελεύθερη Ελλάδα ηταν το αποτέλεσμα αυτής της συνάντησης των επαρχιακών Ελίτ με τον αγροτικό χώρο στην αρχή και των υπολοίπων παραγωγικών σε συνέχεια, με ζητούμενο τη δημιουργία ενός οικονομικού κέντρου-συστήματος που θα άφηνε απ έξω τις μεγάλες πόλεις μάζι με τις κατοχικές αρχές και εξουσίες.

Στη διάρκεια της κατοχής η ένοπλη Αντίσταση και η δημιουργία της Ελεύθερης Ελλάδας, έδωσε διεξόδους στον κόσμο των ορεινών χωριών που έβλεπε την θέση τους να απειλείται. Η νέα εξουσία ειχε επίκεντρο τις ορεινές περιοχές και συχνά εξυπηρετούσε τα συμφέροντα και τις προσδοκίες τους. Οι άνθρωποι έμαθαν να συνεργάζονται, να ζούν μαζί, να συντονίζουν τις όποιες αποφάσεις και την εργασία τους. Η εργασία συλλογική και ατομική απέδιδε. Ο τόπος άρχισε να μεταμορφώνεται. Ο καθένας ξεχωριστά και όλοι μαζί έχτιζαν τη νέα πραγματικότητα. Στην ύπαιθρο οι μεταβολές ηταν σαρωτικές. Σε πολλές περιπτώσεις χρειάστηκε να φτιαχθεί απ την αρχή το τοπίο που ειχε καταστραφεί απ τον πόλεμο, ωστε να γίνει βιώσιμο και φιλόξενο για τους ανθρώπους που έμειναν εκεί.

Αυτός ο αναπτυξιακός και ενοποιητικός οργασμός έντονα πρακτικός, αποτελεσματικός και προσαρμοσμένος στην πραγματικότητα και τις ανάγκες, έγινε η ψυχή αυτών των τοπικών Ελίτ που ειχαν διαμορφωθεί στη δεκαετία του 1930-40 και κυριάρχησαν στις επαρχιακές μικροκοινωνίες και τα κεφαλοχώρια του μεσοπολέμου. Αυτές ακριβώς οι τοπικές επαρχιακές, αλλα και μικροαστικές ελίτ διαμόρφωναν τη βάση των κοινωνικών και πολιτικών που ακολούθησαν. Ο ρόλος τους στην ανασυγκρότηση και στη νέα αφετηρία του ελληνικού κράτους, ηταν τόσο σημαντικές, ωστε σε τοπικό επίπεδο αρχικά και στο εθνικό στη συνέχεια. Βρέθηκαν στη βάση του αιτήματος για επαναπροσδιορισμό της κρατικής εξουσίας και του ρόλου της στην αλλαγή, δηλαδή του ταξικού προσανατολισμού. Πρόκειται για τη δημιουργία μιάς ιδιαίτερης προσπάθεια να γίνει ομαλά η μετάβαση στην μεταπολεμική Ελλάδα.

Οι Γερμανοί αντιλήφθηκαν πολύ γρήγορα αυτόν τον κίνδυνο που αντιπρωσώπευε γι αυτούς αυτή η αναγκαστική διαίρεση της χώρας σε ζώνες κατοχής και σε ζώνες ολοκληρωτικής κυριαρχίας της Αντίστασης Σε αντιπερισπασμό μετά τη συνθηκολόγηση των Ιταλών το Σεπτέμβρη του 1943

και τον εξοπλισμό του ΕΛΑΣ με τα Ιταλικά όπλα, οχι μόνο ανέλαβαν αποκλειστικά τη διαχείριση των υποθέσεων στο σύνολο της χώρας αλλα, και χωρίς καθυστέρηση άρχισαν να εφαρμόζουν επιθετική πολιτική. Σε στρατιωτικό επίπεδο με αιχμή του δόρατος τις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις με βαθιές διεισδήσεις αξιόμαχων μονάδων στις περιοχές όπου επικρατούσε η Αντίσταση και η πρόκληση οσο μεγαλύτερων καταστροφών στις οικονομικές υποδομές, το χειμώνα και την άνοιξη του 44 στο Βέρμιο, Πιέρια Καϊμάκ Τσαλάν κλπ εκτεταμένες, επίμονες και σκληρές σε εκδίκηση και καταστροφές. Το ίδιο έκαναν και στην υπόλοιπη Ελλάδα.

Θα έλεγε κανείς οτι ο μόνος σκοπός για τον οποίο γίνονταν αυτές οι εκκαθαριστικές επιχειρήσεις ηταν οι καταστροφές που μπορούσαν να γίνουν στις περιοχές κυρίως στις ορεινές, που έλεγχε η Αντίσταση. Στόχος: Καταστροφή των αγροτικών εγκαταστάσεων και εργαλείων. Το κάψιμο των χωρίων που, εκτός απ την καταστροφή των αποθεμάτων τροφίμων και μέσων παραγωγής και μεταφοράς με σκοπό την αποδιοργάνωση και τον εξαναγκασμό των ορεινών κοινωνιών να καταφύγουν, σαν πρόσφυγες, στα μεγάλα αστική κέντρα και στα υπο τον έλεγχο τους πεδεινών περιοχών. Την περίοδο αυτή τα τάγματα Ασφαλείας αριθμούσαν τους χίλιους και πλέον αξιωματικούς και 25,000-30,000 άντρες, χωριστά οι διάφοροι εθνοϊσμοι ενταγμένοι στους οργανικούς σχηματισμούς ενταγμένοι στις στρατιωτικές μονάδες των κατακτητών. Και ποικίλοι αλλοι σχηματισμοί εξοπλισμένων χωρικών, ειδικά στη βόρεια Ελλάδα που βρίσκονταν υπό γερμανική διοίκηση.

Οι επιχειρησιακές εκστρατείες των Γερμανών σε συνεργασία με τα Τάγματα Ασφαλείας και τους εθνοϊσμους, ιδιαίτερα τους χειμερινούς μήνες 1943-1944 απέδωσαν σημαντικά αποτελέσματα. Η καταστροφή 1,700 χωριών και αμέτρητων ακόμα οικισμών κυρίως της ορεινής Ελλάδας, προκάλεσαν έντονα προβλήματα στο κίνημα Αντίστασης γενικά και της ένοπλης ειδικά. Οι εκστρατείες αυτές των Γερμανών που ηταν εκστρατείες άλογης καταστροφής και θανάτου, αρχίζουν μετά την προδιαγεγραμμένη ηττα του άξονα. Την εποχή αυτή εκτός του οτι εξοπλίζει τα Τάγματα Ασφαλείας και τους όποιους αλλους εθνοϊσμους συμμετέχουν και οι ίδιοι οι Γερμανοί με τεράστιες δυνάμεις στην ερήμωση της υπαίθρου, με σκοπό την εξάντληση του εξοπλισμού και των πυρομαχικών του ΕΛΑΣ, μα και να φέρει σε αντίθεση τις αρμονικές σχέσεις του λαού της υπαίθρου με την Αντίσταση και ειδικά την ένοπλη Δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγε κανείς οτι ηταν η πρώτη παράγραφος του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ», αφού υπήρξε ίσως η κυριότερη πηγή εμφυλίων συγκρούσεων τον τελευταίο χρόνο της κατοχής. Και καθόλου απίθανο απόρροια της συμφωνίας της Λισαβόνας ανάμεσα τον Τσώρτσιλ και τον Χίτλερ, ομαλή αποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα σε αντάλλαγμα να μην παραδώσουν τη Θεσσαλονίκη και την Αθήνα στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Και ενώ η πείνα σκότωνε ανθρώπους, οι πόλεις και ύπαιθρος στέναζε κάτω απ τη μπότα τον κατακτητών. Το 4ο Αυγ\νό καθεστώς, το κράτος και η «εθνική ηγεσία» της χώρας, ολοι μαζί (οι εντός και εκτός) συμμέτοχοι, συνένοχοι και αμετανόητοι ενα και μόνο στόχο είχαν: Να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για

την Ελλάδα, χωρίς να νοιώθουν την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον της. Και οχι μόνο, αλλα ενα απ τα πολλά συνθήματα ηταν οτι: «...Η εθνική κυριαρχία μας έλεγαν εχει γίνει προ πολλού μια ψευδαίσθηση...» Και αναρωτιόταν ο 17χρονος ΕΠΟΝίτης, αν η εθνική κυριαρχία ειναι μια ψευδαίσθηση τότε για ποιο λογό πολεμάμε να διώξουμε τους κατακτητές απ τη χώρα μας; Και ομως υπήρχαν αυτοί που οχι μόνο θεωρούσαν «ψευδαίσθηση την εθνική κυριαρχία» αλλα και πολέμησαν στο πλευρό των κατακτητών που την ειχαν καταλύση στην κατοχή και μεταπελευθερωτικά για να τους δωθεί εστω και τύπης η εξουσία μετά χαράς την εκποίησαν στους Αγγλους Νεοκατακτητές και αργότερα στους Αμερικάνους.

Αν ομως μια χώρα δεν ειναι ανεξάρτητη και ούτε κάν το επιθυμεί, οπως συνέβει μετά την απελευθέρωση να ειναι ανεξάρτητη, θα ειναι άραγε κανείς πιά, πρόθυμος να πεθάνει γι αυτήν οπως συναίβει με τους ΕΑΜίτες αγωνιστές; Να το πώ και αλλιώς: θα την αγαπάει κανείς αυτήν τη χώρα; Και το ακόμα πιό τραγικό ειναι το γεγονός οτι αυτοί που πολέμησαν στην κατοχή για την μεταπολεμική εθνική ανεξαρτησία, οι επιβίτωρες της εξουσίας και συνεχιστές της εθνικής υποτέλειας, επιφύλαξαν στους αγωνιστές τις γνωστές διώξεις και κατατρεγμούς. Δίκαζαν με συνοπτικές διαδικασίες, χωρίς την παρουσία των μαρτύρων κατηγορίας σε θάνατο και έστελναν στο εκτελεστίκο απόσπασμα αμούστακα παιδιά με το αιτιολογικό οτι θα αποσπούσαν μέρος της επικράτειας. Λες και οταν ξεκίνησαν οι 15-16 και 17χρονοι ΕΠΟΝίτες και αυτά τα Αετόπουλα υπολόγιζαν στην κατάληψη της εξουσίας και την απόσπαση μέρους της επικράτειας.

Οταν άρχισαν οι ψίθυροι για την οργάνωση του ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, δεν ειχα συμπληρώσει τα 17, καταδικάστηκα με αυτήν ακριβώς την κατηγορία. Και οταν με ξανά συνέλλαβαν την αυγή της 21ης Απριλίου το 1967, οι δικτάτορες στο έγγραφο σύλληψης που μου έφεραν να υπογράψω ύστερα απ 7 μέρες, σαν αιτιολογικό της σύλληψής μου, ηταν οτι θα «αποσπούσα μέρος της εθνικής επικράτειας», λές και ειχε μείνει κάποιο καμμάτι που να ανήκε στην Ελλάδα και θα το αποσπούσα αν δεν με συνελλάμβαναν. Οσοι πολέμησαν για την απελευθέρωση της χώρας διωχθηκαν και πολλοί καταδικάστηκαν σε θάνατο με το δικαιολογικό οτι θα αποσπούσαν μέρος της εθνικής επικράτειας, ενώ αυτοί θεωρώντας «ψευδαίσθηση την εθνική κυριαρχία» συνεργάστηκαν με τους κατακτητές όποιοι και οταν τους διέταξαν οι μεταπολεμικοί επικυρίαρχοι να δώσουν τη μισή Κύπρο στους Τούρκους, μεθόδευσαν ετσι τα πράγματα και υλοποίησαν την εντολή. Την μισή Κύπρο που το 1952-53 με τα μεγάλα γεγονότα, σύσσωμο το στρατόπεδο της Γυούρας, με στημένα τα πολυβόλα κάναμε επι εβδομάδες διαμαρτυρία, αποχές σισιτίου, επιδίδαμε υπομνήματα διαμαρτυρίας στην Διεύθυνση με την παράκληση να σταλούν στην κυβέρνηση και δεν ηταν λίγοι εκείνοι που ειχαν τιμωρηθεί με στέρηση αλλήλογραφίας και για πολλές μέρες στο πειθαρχείο, με το αιτιολογικό οτι πρωτοστατούσαν στην διαμαρτυρια.

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου οχι ομως και της 4ο Αυγ/νής κλίκας, η οποία τόσο στο εσωτερικό, οσο και στο εξωτερικό συνέχιζαν

το καταχθόνιο έργος τους. Με αυτή την εικόνα της διάλυσης, της καταστροφής και της φρίκης άνοιγε η νέα φάση της τραγωδίας του λαού μας. Η τετράχρονη οδύσσεια της κατοχής.

Η χώρα μας κατακτήθηκε, ύστερα απ ενα μακρόχρονο πόλεμο με την φασιστική Ιταλία και εναν αιμάτηρο εστω λιγόχρονο πόλεμο με τη Χιτλερική Γερμανία. Τη Γερμανία που θεωρούσε ολόκληρη τη Νοτιο-Ανατολική Ευρώπη, οπως η Αμερική θεωρεί την Κεντρική Αμερική «Λαχανόκηπό της» Μετά την κατοχή, ηταν επόμενο τα συναισθήματα που έννοιωθε ο κάθε Ελληνας και τη στάση που θα κρατούσε απέναντι στους κατακτητές θα ηταν ανάλογη με τα πιστεύω του. Και τα πιστεύω λόγω των κοινωνικό-οικονομικών και πολιτικών αλλαγών που έγιναν στη διάρκεια του μεσοπολέμου χώρα μας και παγκόσμια επικράτηση του σοσιαλισμού στη Ρωσία και της βασιλό-μεταξικής δικτατορίας, στο εσωτερικό της χώρας δεν ηταν ταυτόσημα.Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τήξης, ειχαν προπολού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Το γεγονός αυτό ειχε σαν αποτέλεσμα να μήν υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία», οσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο θα αντιμετωπίζονταν η κατοχή της χώρας.

Οπως για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ τον Οθωμανικό ζυγό, υπήρχαν ως προς τον φορέα της Επανάστασης και τη συμμετοχή διάφορες απόψεις, ετσι και για την απελευθέρωση της χώρα απ την τριπλή κατοχή υπήρχαν, διάφορες οσον αφορά τον φορέα που θα πρωτοστατούσε στην οργάνωση της αντίστασης, την απελεθεύρωση της χώρας και τους μεταπελευθερωτικούς στόχους.

Ενώ η Επανάσταση του 21, ηταν κοινωνικό-απελευθερωτική και σαν τέτοια ξεπερνούσε με βάση τα κηρύγματα του Ρήγα και τη Γαλλική και την Αμερικάνικη ώς προς τους στόχους: Εκτός από τους κοινωνικούς, απελευθερωτικούς, σκοπούς περιείχε έντονα και γενικότερους οικουμενικούς στόχους. Οι Κοτζαμπάσηδες, ο Κλήρος και οι Πρόχοντες προκειμένου να την ελέγξουν, την περιόριζαν και την ήθελαν αμιγώς φυλετική. Ο όρος «φυλή» χρησιμοποιήθηκε από την Αγία Τριάδα με το αιτιολογικό να υπογραμιστεί η διαχρονικότητα της εθνικής υπόστασης. Η ιδέα του φυλετικού αγώνα (μοναχικός και περιούσιος λαός) μπορεί να ειναι αιώνιος! Ο λαός ειδικά για τον Κλήρο ισοδυναμεί με την «φυλή» και η φυλή συνώνυμη με το έθνος! Σαν γαιοκτήμονες που ηταν οι Κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος ταύτισαν τα πάντα με τα συμφέροντά τους. Και οταν η Επανάσταση με φορέα τους Αστούς έκλινε με σαφήνεια προς τη Νίκη δέχθηκαν ή και παρακαλούσαν να πάρουν μέρος προκειμένου να την χειραγωγήσουν και να προσποριστούν τα αποτελέσματά της, την οποία Επανάσταση γαιοκτήμονες και ο Κλήρος ειχαν κατ επανάληψη οχι μόνο αμφισβητήσει, αφορίσει, καταδικάσει αλλα και πολεμήσει.

Οι σχέσεις της Εκκλησίας με τον Νεοελληνικό διαφωτισμό δεν ηταν ποτέ αγαθές. Η Εκκλησία δεν έπαψε ποτέ να διακηρύσσει οτι η ρίζα της ελληνικής κακοδαιμονίας οφείλεται στους πρώτους Ελληνες διαφωτιστές, με πρώτο το Ρήγα, τον Κορδικά, τον Μακραίο, τον Βούλγαρη, τον Δαπόντε, τον Ιώσηπο,

τον Κοραή και πολλούς αλλους που προετοίμασαν ιδεολογικά την Επανάσταση και ήθελαν δικαιότερη την επίγεια ζωή των Ελλήνων. Που υποστήριζαν οτι η Θεολογία-Εκκλησία πρέπει χωρίσει απ το κράτος, την επιστήμη και την ελευθερία, που πρότασσαν το ανθρώπινο σώμα από την ψυχή... Χειρότερος όλων ομως ηταν ο Ρήγας, που αυτός εκτός από τους χάρτες και τα συνθήματα η πρώτη προσφορά του στην Επανάσταση ηταν το...«Σχολείο των Ντελικάτων εραστών» του Μπρέτον, που ο Ρήγας μετέφρασε στα ελληνικά (Φοβού πάντα τους τα «φαιά κρατούντες και περί ηθικής ομιλούντες»...) και ο Κοραής που ηταν τόσο «ασεβής» ωστε προειδοποιούσε τους Ραγιάδες : Οσο η Ελλάδα παραμένει ξένη προς τον διαφωτισμό και δέσμια των «καλογέρων», οι φωτισμένοι Ευρωπαίοι δεν θα μας υπολοίπονται. Τον Κοραή πέρα ολων των αλλων τον συνείχε ο φόβος μήπως οι Τούρκοι απαλλαγμένοι καθώς ηταν απ Θεολόγους και καλόγυρους, προχωρήσουν αυτοί πρώτοι να υιοθετήσουν τον διαφωτισμό, οπότε η ελληνική δουλεία θα διαιωνίζονταν.

Απόρροια αυτής της άποψης ηταν να δημιουργηθεί αμέσως μετά την απελευθέρωση μια στενή εθνικιστική αντίληψη και ενας εθνικιστικός δεξιός-συντηρικός και αντιδραστικός λόγος σε εναρμόνιση με εκείνη του εθνικισμού, που εμφανίστηκε στα τέλη του 19ου αιώνα με χαρακτηριστικό γνώρισμα την αποδεύσμευσή του από τα ριζοσπαστικά Νάματα οχι μόνο της ελληνικής, αλλα και της Γαλλικής επανάστασης. Πρόκειται για εναν πολιτικό εθνικισμό της Δεξιάς, μέσο του οποίου διεκδικούσε οχι μόνο το «μονοπώλιο» της εξουσία, αλλά και το «μονοπώλιο του πατριωτισμού» ορίζοντας οτι ο,τιδήποτε βρισκόταν πέρα από αυτόν ανήκει στο χώρο της προδοσίας. Συμπαραστάτης και αρωγός σε αυτόν τον δεξιό εθνικιστικό και αντιδραστικό λόγω και η Εκκλησία με τον δικό της αναχρονιστικό λόγω.

Ο αναχρονισμός, το λεκτικό αυτό στρατήγημα του πολιτικού λόγου, συντηρεί σαν ύψιστο ιδεολόγημα τη διαχρονικότητα μερικών μύθων και ηθών. Τον μύθο οτι τα «πάντα ο θεός επίεισε εν σοφία». Τον μύθο οτι το «καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής υπάρχει από καταβολής κόσμου». Τον μύθο οτι το «κεφαλαιοκρατικό καθεστώς ειναι αιώνιο, οριστικό και αμετάκλητο» Το ίδιο και ο αναχρονιστικός λόγος που εκπορεύεται απ τον εκκλησιαστικό άμβωνα. Και αυτός ο λόγος, αγνοεί την προοπτική του χρόνου, την ιδιαιτερότητα της κάθε εποχής, αλλά, κυρίως αγνοεί την ιστορική αλληλουχία. Πρόκειται για το αποτέλεσμα μιας υπερβατικής συλλογιστικής, για μια, στην κυριολεξία, πολιτική θεολογία, η οποία αναζητεί το νόημα της ανθρώπινης ιστορίας πέρα και πάνω από αυτήν.

Το πιό χαρακτηριστικό παράδειγμα αναχρονισμού στον πολιτικό λόγο ειναι: παλιά το αντισημιτικό και σήμερα το αντικομμουνιστικό επιχείρημα Ενα επιχείρημα, το οποίο στηρίζεται στον πρωθύστερο συλλογισμό οτι «οπως ολες οι γενιές του ανθρώπου βαρύνονται απ το προπατορικό αμάρτημα, άρα και ολες οι γενιές των Εβραίων ειναι ένοχες για τη σταύρωση». Ετσι και οι γενιές των κομμουνιστών ειναι και αυτές ένοχες, αφού για εκατό χρόνια 1850-1950

απειλήθηκε σοβαρά ο καπιταλισμός με επαναστατική ανατροπή απ' την ταξική κοινωνική επανάσταση της εργατικής τάξης το 1917

Η βαθύτερη αλλαγή που εχει γίνει μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία στη θεολογική κουλτούρα εκείνα τα χρόνια είναι η μετατροπή του θρησκευτικού συντηρητισμού από ένα είδος θρησκευτικού φονταμενταλισμού . Η μετατροπή αυτή δεν είναι τόσο το αποτέλεσμα μιας πιο συνεκτικής συμμαχίας ανάμεσα στην Εκκλησία με τη δεξιά και το κράτος (αν και η συμμαχία αυτή έπαιξε ασφαλώς βασικό ρόλο για το σκοπό που έγινε) οσο η εδραιώση μιας βεβαιότητα τόσο ακλόνητης για τον αντικοκομμουνιστικό ρόλο που θα παίξει, που δεν συνάντησε καμιά πολιτική αντίδραση.

Το Ελληνικό κράτος οικοδομήθηκε πάνω σε αμοιβαίες παραχωρήσεις, στη διαπραγμάτευση, τον συμβιβασμό και την αποδοχή του γεγονότος οτ η πλειοψηφία κυβερνά με σεβασμό των απόψεων και δικαιωμάτων της μειοψηφίας. Ο θρησκευτικός φονταμενταλισμός, αντίθετα, στηρίζεται σε αναλλοίωτες αλήθειες που δεν αποτελούν αντικείμενο διαπραγμάτευσης, δεν αλλάζουν και δεν υπόκεινται σε συμβιβασμούς. Με την έννοια αυτή, είναι διαμετρικά αντίθετος προς τη φιλελεύθερη δημοκρατία. Οι Ελληνες δημοκράτες από ολο το πολιτικό φάσμα δήλωναν και δηλώνουν ότι είναι έτοιμοι να υπερασπιστούν τη δημοκρατία και με τη ζωή τους ακόμα, ελάχιστοι απ αυτούς όμως αντιλήφθηκαν ή υπερασπίστηκαν τότε τη δημοκρατία. Ετσι η θρησκεία έγινε πολιτική και η πολιτική θρησκεία.

Ο κλήρος και οσοι τις ασπάζονται δεν δέχονται καμιά αμφισβήτηση και αυτός είναι ακριβώς ο λόγος για τον οποίο ο συντηρητισμός εχει μετατραπεί σε θρησκεία. Ο ορθός λόγος δεν τους αφορά, καθώς τα επιχειρήματά τους στηρίζονται στην πίστη και όχι στα γεγονότα, γι αυτό και θέλουν πάντα να λειτουργεί η ζωή με τις δικές τους βεβαιότητες. Η ζωή απέδειξε ότι τίποτε δεν μπορεί να τους κάνεις να αλλάξουν, αφού δεν μπορείς να πείσεις τους φανατικούς της θρησκεία για κάτι στο οποίο δεν πιστεύουν ήδη. Γι αυτό και δεν αρκούνται να ασκούν τα δικαιώματά τους στο πλαίσιο του πολιτικού συστήματος.
Και ενώ ο λαός πέθαινε στους δρόμους από την πείνα! Από τη λάμια Πείνα!!!, Ενώ αυτή η απολέμητη αρρώστια, θέριζε το λαό και οι μπότες των κατακτητών τσαλαπατούσαν το «Αγιο της χώμα», οι Ταγοί του προπυργίου της Ορθοδοξίας «θερμώς παρακαλούμεν την Υμετέραν Εξοχότητα» εκλιπαρούσε τον Φίρερ να την «θέση υπο την«Υψήν αυτού πραστασίαν».
Ειναι γεγονός οτι και πριν από τον Β! παγκόσμιο πόλεμο, ηγετικές μορφές των Θρησκευτικών δογμάτων, φυσικά και των Χριστιανικών Εκκλησιών, γοητεύονταν από τα «κοινά σημεία και στοιχεία» που εχουν οι Εκκλησίες με το φασισμό, σε βαθμό που υπήρξε μια ουσιαστική προϋπόθεση για μιά πολιτική προσέγγιση εναντίον του κοινού εχθρού : Της Αριστεράς γενικά και του Κομμουνισμού ειδικά και αυτής της Δημοκρατίας, όταν δεν υποτάσσεται στον έλεγχό της, η οποία Αριστερά, δεν αναγνωρίζει φυλετικούς και θρησκευτικούς προκαθορισμούς του Ανθρώπου, αλλά ελεύθερα, αυτόνομα, υπεύθυνα και ίσα μεταξύ τους υποκείμενα-πολίτες.

Το πρόβλημα ηταν και παραμένει μεγάλο και δεν αφορά μόνο τους προοδευτικού και δημοκράτες, αλλα και τους μετριοπαθείς συντηρητικούς, που θεωρούν ότι ο συντηρητισμόε είναι ιδεολογία και όχι οθροδοξία. Η θρησκεία δεν μπορεί να καταπολεμηθεί με την πολιτική. Να γιατί η δεξιά χρησιμοποιεί αυτό το εργαλείο και η ακροδεξιά, που είναι πιο θορυβώδεις, πιο αδιάλλακτοι και απειλητικοί και έχοντας εκ προοιμίου την ανοχή «κερδίζει» μάχες. Η ήττα είναι γι αυτούς αδιανόητη. Κάθε πολιτική μάχη είναι μια στραυροφορία, ενας ιερός πόλεμος, μια αντιπαράθεση του «καλού» με το «κακό».

Ετσι κάθε φορά που ο λαός διεκδικούσε και αγωνιζόταν για πρόοδο και δικαιώματα και για όρους μιας καλύτερους ζωής και ειδικά για γνώση, σκέψη και το λόγω η Εκκλησία ηταν αυτή που αντιδρούσε, με συλλαλητήρια τύπου Μιστριώτη, παρακίνηση φοιτητών για να μη μεταφραστούν στη ζώσα γλώσσα του Λαού τα Ευαγγέλια εστω, με αφορισμού και χαρακτηρισμούς, «Αντίχριστος» με λαοσυνάξεις, λάβαρα κλπ

Με μια ιδιότυπη, στατική και στατιστική θεώρηση του παρελθόντος και διανθίζοντας κατά καιρούς τον δημόσιο αναχρονιστικό λόγω και με σύνθημα-slogkan την αόρατη απειλή ταυτίζει το όποιο λαϊκό κίνημα με την ανατροπή του συστήματος. Σπεύδει να σφετεριστεί στιγμαία γεγονότα σαν δεδομένα κινδύνου. Ενοχοποιεί, καταστέλλει, επιδικάζει και καταδικάζει χωρίς έλεος και δολοφονεί ασύστολα και κατά το δοκούν. Ενώ ήξερε οτι το σύστημα δεν απειλείται με ανατροπή, απλώς διεκδικεί αναγνώριση και συμμετοχή.

Αυτό έγινε το Δεκέμβρη το 1944. Ταύτισε το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και το ΚΚΕ με την ανατροπή και το αίμα κυλούσε ζεστό στην άσφαλτο προκειμένου να πειθαναγκάσει το λαό να παραιτηθεί από την πίεση για εύρυθμη μεταπολεμική λειτουργία του συστήματος στο χώρο της πολιτικής και οικονομικής απελευθέρωσης. Πίεζε και θα πίεζε να λειτουργήσει ανθρωπινότερα και στα τρία σημεία: της οικονομίας, της πολιτικής δημοκρατίας και τις θεσμικές δομικές διαδικασίες της διοίκησης και την απελευθέρωση της Δικαιοσύνης από τα δεσμά της εκτελεστικής εξουσίας.

Κανένα μοντέλο κοινωνικού συστήματος στην ιστορία δεν ηταν τέλειο. Από την ουτοπική ιδανική πολιτεία του Πλάτωνα και ολων των αλλων μέχρι τώρα. Κάποτε η ιστορία δίνει την ευκαιρία να εισβάλουν στο σώμα της κοινωνικών, ιδέες πρωτόγνωρες, ιδέες και πιστεύω που βελτιώσουν τους όρους της ζωής. Και μαχόμενοι πολίτες που αμφισβητούν τον πολιτικό και ιδεολογικό ναρκισιμό και του ακραίου κοινωνικού ταξικού συγκεντρωτισμού με αποκορύφωμα τις κατά καιρούς δικτατορίες του κεφαλαίου. Αλίμονο αν μένει ο κόσμος της λαϊκής και της ατομικής πρωτοβουλίας στα όρια μόνο της διαμαρτυρίας και διαχρονικός διαχρονικός αντάρτης, ανίκανος συλλάβει και να αφομοιώσει τη κάθε φορά νέα πρόκληση της ιστορίας στο ΜΕΓΑ θέμα της ζωής: που το μέγεθος, η ποιότητα και η αξίας της εξαρτάται απ την απελευθέρωση του ανθρώπου από την εκμετάλλευση του ανθρώπου.

Αν δεν απαλλαγεί από τη φύση του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής που η απαίτηση του να λειτουργεί με προθέσεις ακόρεστου Μινώταυρου, κορυφαία ιδεολογία του ο κοινωνικός κομφορμισμός, μέσα στον οποίο χλιδάτοι και δειλοί οι εκπρόσωποι και εκφραστές του συστήματος, μέσα στην υποκρισία τους αρματωμένοι με την πανοπλία και τον ηλεκτρονικό πολεμικό τρόμο. Τούς τρείς προηγούμενους αιώνες με τις αποικιακές κατακτήσεις ανά τον κόσμο και τώρα στο Αυγανιστάν την Γιουγκοσλαβία-Βοσνία Ιράκ κλπ) και του ηλεκτρονικού ολοκληρωτισμού παριστάνουν τα θύματα της προσπάθειας να «πάει η ζωή μπροστά» και οτι ολα κυλούν με την νομοτέλεια ουρανίων φαινομένων. Σε ολη τη διάρκεια του 20ου αιώνα δεν ηταν οι πολιτικές ηγεσίες που κυβερνούσαν, αλλα αυτό που αποκαλούμε ιδιοκτησία «κεφάλαιο». Το ιδιο συμβαίνει και τώρα. Οι λαοί καίτι υποτίθεται ότι τις εκλέγουν, ομως δεν ελέγχουν τους κυβερνήτες τους.

Η ανάγκη να αναπαραχθεί και να αποφύγει το θάνατό του. Αναπαράγεται με ψευδή και χειμαρικά κοινωνικά συνθήματα, την απληστία, που δημιουργεί ο καταναλωτισμός, εκτοπίζοντας τη δυνατότητα να αντιληφθούμε πως με την υλιστική μόνο αυτοκατανάλωση αυτοκτονούμε. Εκθειάζοντας τον τζόγο του χρηματιστηρίου σαν λαϊκή καπιταλιστική συμμετοχή (Γκάλπρέϊ κλπ) και μετά την «Πτώση του υπαρκτού» προσπαθεί να παρουσιάσει την παγκοσμιοποίση σαν το θείο καπιταλιστικό δώρο για την ανθρωπότητα, ενω «η αληθινή ζωή ειναι απούσα» για το 95% και πλέον της εκατό η πραγματική ζωή ειναι απούσα, οπως έγραφε και ο μεγάλος ποιητής Ρεμπώ πριν από αιώνες.

Και ειναι ακριβώς αυτός, ο πλάστης, ο χτίστης και δημιουργός των πάντων, αλλα απών απ τη δράση πληθυσμός που νιώθει τη ζωή απούσα. Ειναι ο πληθυσμός που συγχρωτίζεται με το τίποτα, επικοινωνεί με το τίποτα και κοινωνείται από το τίποτα. Τρέφεται με σύμβολα και σχήματα. Αφήνοντας τους γεναίους στο περιθώριο επιλέγοντας τους τιποτένιους να τον οδηγήσουν. Αλλά να τον οδηγούν στη δική απουσία από τη ζωή και τη χλιδή των αρχόντων. Με αυτήν την επιλογή η αληθινή ζωή γίνεται πρώτα ένα τίποτε και σε συνέχεια απούσα. Και οι αληθινοί άνθρωποι ζούν σαν άταφοι νεκροί μέχρι τη στιγμή που θα πεθάνουν πραγματικά.

Οι Αστοί που ηταν και ο φορέας της Επανάστασης, αντί να συμπαραταχθούν με τους επαναστατημένους Ραγιάδες και να δώσουν την ταξική μάχη, έκαναν ακριβώς το αντίθετο. Εκαναν τον ιστορικό συμβιβασμό παίρνοντας τη θέση των προυχόντων, που στο μεταξύ ειχαν επανδρώσει τον κρατικό μηχανισμό, στο χώρο της Αγίας τριάδας. Με την προσχώρηση αυτή η αστική τάξη δεν πρόδωσε μόνο τους Ραγιάδες, που ηταν φύση σύμμαχοι της στην προσπάθειά της να καταλάβει την εξουσία, αλλα πρόδωσε και τον ίδιο τον εαυτό της. Ετσι από προοδευτική, επαναστατική που ηταν υποκύπτοντας στις ολιγαρχίες των γαιοκτημόνων και του Κλήρου έγινε και η ίδια συντηρητική. Αυτή η διαχρονική μέχρι σήμερα συντηρητική δεξιά.

Η δεξιά που σαν από θαύμα νεκραναστημένη και για μια ακόμη φορά δωσίλογη, που έτρεμε το 44 την απελευθέρωση του λαού για όλα τα

ανομήματά της, που πουλούσε και την ψυχή της ακόμα στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει. Είδε σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικάνους, οπως προηγούμενα ειχε δεί τους Γερμανούς. Το ίδιο και η ολιγαρχία, που αχόρταγη έπεσε πάνω στην κατασπαρασμένη χώρα, στήριξαν τους ξένους και αυτοί του στήριξαν με κοινό στόχο τον ανήσυχο και ανυπότακτο μετακατοχικό λαό.

Το ίδιο τραγικό λάθος έκανε και το 1944 η αστική τάξη της χώρας. Αντί να προσεταιριστεί αυτό το λαογέννητο εθελοντικό κίνημα, και στηριγμένη σε αυτό να τσακίσει τις αναχρονιστικές, συντηρητικές και σκοταδιστικές δυνάμεις που άρπαζαν τον παραγώμενο πλούτο ολοκληρώνοντας εστω ύστερα από 120 χρόνια την αστική της επανάσταση, στην πιο κρίσιμη, για τη χώρα αι την τάξη στιγμή, πανικόβλητη και κατατρομαγμένη, οπως το 21, συντάχθηκε με τους παραπάνω παράγοντες και μια μεγάλη μερίδα της. Φοβούμενη και αυτή το λαό συντάχθηκε, αντί με τον φύση σύμμαχό της με τους φύση εχθρούς της: τη δωσίλογη δεξιά, τους συνεργάτες και τους ξένους. Τους βοήθησε και οδηγήθηκε η χώρα σε νέες καταστροφές, για λίγα ψίχουλα εξουσία που οι ξένοι της έδωσαν, εδεσαν όμως χειροπόδα την ίδια και το λαό, με αποτέλεσμα ο τόπος να παιδεύεται από τα ίδια και τα ίδια προβλήματα. Εθνική και οικονομική Ανεξαρτησία, Ακεραιότητα και Αυτοτέλεια, Δημοκρατία, και Ελευθερία και εθνική κυριαρχία.

Και αν το πρώτο λάθος της αστικής τάξης ηταν τραγικό να μη στηριχθεί σους Ραγιάδες. Το δεύτερο ηταν οχι μόνο τραγικό αλλα εγκληματικό για το λαό και τη χώρα, που δεν προσεταιρίστηκε στη διάρκεια της κατοχής αυτόν τον εθελοντικό και αξιοθαύμαστο αγώνα για λευτεριά και δίκιο. Η συμφωνία Τσιώρτσιλ- Στάλιν τους ηταν πλέον γνωστή. Ο Τολμπούκιν, που πολεμούσε τους Γερμανούς, δεν χρειάζονταν την έγκριση των κατεχόμενων λαών για να του καταδιώξει. Αλλωστε, δεν ζήτησε την έγκριση κανενός για να εισβάλει, στα αλλα Βαλκανικά κράτη. Η αποστολή μιας και μόνο μεραρχίας στην Ελλάδα θα εξασφάλιζε μια μεγάλη, άνετη και αναίμακτη Νίκην στο ΕΑΜ-ΚΚΕ. Οι Γερμανοί θα παραδίνονταν γιατί θα είχε αποκλειστεί κάθε ελπίδα διαφυγής. Σε διαφορετική περίπτωση θα εξοντώνονταν από τις συντονισμένες ενέργειες των Ρώσων και του ΕΛΑΣ. Ηταν συνεπώς ξεκάθαρο, οτι ο Τολμπούκιν ειχε σαφείς και συγκεκριμένες οδηγίες να αποφύγει την κατάληψη της Ελλάδας.

Στις 12 του Οκτώβρη του 44 απελευθερώθηκε η Αθήνα. Επι 53 μέρες το ΕΑΜ-ΚΚΕ-ΕΛΑΣ, έλεγχε εκτός από ενα μικρό κομμάτι της Ηπείρου και την πλατεία Συντάγματος ολόκληρη την υπόλοιπη Ελλάδα. Ο ΕΛΑΣ με βάση τη συμφωνία της Καζέρτας στρατώνισε τις δυνάμεις του εκτός Αθηνών και Θεσσαλονίκη**.**

Στις 4 του Δεκέμβρη έγινε η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων. Υστερα από εχθροπραξίες πενήντα και πλέον ημερών υπογράφεται η Συμφωνία της Βάρκιζας. Ο ΕΛΑΣ καταθέτει τα όπλα. Και η αστική Τάξη; Τι έκανε η αστική τάξη; Αυτήν την τελευταία-ίστατη στιγμή για την χώρα, το λαό και κυρίως για

την τάξη της; Εστω και ώρα με μια μόνο κίνηση δήλωση μπορούσε να αλλάξει το πολιτικό-κοινωνικό, μα και το ιστορικό γίγνεσθαι της χώρας

Γιατί τα σημερινά-Χούντες κάθαρση, Τούρκοι, Κύπρος Αιγαίο, ΣΙΑ, ξένοι πράκτορες και τόσα αλλα-δεν ξεπήδησαν τώρα δα ξαφνικά και απρόσμενα. Οπως και αν λέγονται οι ξένοι Γερμανοί, Αγγλοι, Αμερικάνοι αποικιοκρατία ή νεοαπικοιορκατία-Ιμπεριαλισμός Νεοφιλελευθερισμός, ολοι αυτοί τον ίδιο στόχο είχαν: πως να κρατήσουν την Ελλάδα σφιχτά αποπνιχτικά δεμένη, πως να παραμείνει το «αγγιστρωμενο ψάρι» για την εξυπηρέτηση των δικών τους μόνο σκοπών και συμφερόντων.

Το επόμενο βήμα ηταν να δεχθεί αδιαμαρτύρητα και το ψευδεπίγραφο της μεταπελευθερωτικής ιστορίας οτι: « Από τη Σμύρνη εστάλησαν τα πρώτα βαρέλια πυρίτιδος (...). Οι Φαναριώτες της Κωσταντινοπόλεως ηταν οι αρχηγοί (...). Αι Ιόνιοι Νήσοι, έδωσαν χιλιάδες μαχητές (...).Εις την Μ. Ασία, την Θράκη και την Μακεδονία, ο υπόδουλος ελληνισμός επλήρωσε με τρομοκρατικάς σφαγάς (...). Από τον Ολυμπο μέχρι του Τενάρου και εις τας νήσους του Αιγαίου διεξήχθει ο υπέρ ελευθερίας αγών, οχι των διαμερισμάτων εκείνων, οχι μιάς ή δυό τάξεων, αλλά της όλης ελληνικής φυλής...»

Ομως παρά τον συμβιβασμό και τη συμμετοχή της αστικής τάξης στην Αγία τριάδα και την αποδοχή της Μοναρχίας με την συνέναιση και του Κολοκοτρώνη ακόμα, που μαζί με την επιστολή αποδοχής του Μονάρχη του στέλνει σαν ένδειξη παραδοχής της Μοναρχίας σαν αναμνηστικό το σπαθί του γράφοντας «... ο υμέτερος αδελφός και σεβαστός βασιλεύς με καλύπτει με την αιγίδα του, ωστε το όπλον τούτο, καθίσταται περιττόν εις τας γεροντικάς μου χείρας». Οι αγώνες του λαού ομως για βελτίωση των όρων ζωής και δημοκρατία δεν σταμάτησαν.

Τον 18ο αιώνα οι παραγωγικές δυνάμεις συγκρούονται με τις παραγωγικές σχέσεις, που ειχε επιβάλει η τουρκοκρατία και διατήρησαν οι Ελληνες γαιοκτήμονες και η νέα τότε πλουτοκρατία που συσσώρευε πλούτο και διαιώνιζε την εκμετάλλευση του Ραγιά και τους ακτήμονες. Τους ακτήμονες και Ραγιάδες, που σήκωσαν το κύριο βάρος του αγώνα, οχι μόνο δυσανασχετούσαν αλλά και εξεγήρονταν ενάντιά τους. Ετσι και μετά τον 18ο αιώνα η παλιά αστική τάξη που συμβιβάστηκε με την ολιγαρχία των γαιοκτημόνων με τη συσσώρευσει του πλούτου μετασχηματίζεται σε τάξη κεφαλαιοκρατική με αποτέλεσμα η πάλη των τάξεων άλλαξε περιεχόμενο. Ετσι η βασική αντίθεση που υπήρχε ανάμεσα στους αστούς και τους γαιοκτήμονες-Κλήρο, μετατράπηκε σε αντίθεση ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία. Η μετατόπιση της αντίθεσης δημιούργησε την ανάγκη συσπείρωσης των διαφόρων προοδευτικών ομίλων σε αυτούσια κόμματα που να εκπροσωπούν την εργασίας.

Οπως ειναι γνωστό η Ελληνική Επανάσταση του 1821 ηταν ενας μεγάλος σταθμός οχι μόνο της Νεοελληνικής ιστορίας αλλα και της Ευρώπης. Ο Απελευθερωτικός Αγώνας των προγόνων μας, από τη μια μεριά έδειξε την ζωτικότητα των Ελλήνων και από

την άλλη το κάλεσμα του Ρήγα, οδήγησε στο ξεχαρβάλωμα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Ο αγώνας των Ελλήνων τρομοκράτησε μια αυτοκρατορία, που μέχρι τότε θεωρούνταν μια απ τις μεγαλύτερες στρατιωτικές δυνάμεις στις αρχές του 19ου αιώνα.
Πρωτοπορία της δικής μας αστικής τάξης, ηταν οι εμποροι και οι καραβοκύρηδες. Στη μεγάλη τους πλειοψηφία, οσοι ανήκαν στην «εταιρεία του Ρήγα» ηταν αστοί. Το ίδιο έγινε και αργότερα. Οι Ιδρυτες της «Φιλικής Εταιρείας» ηταν οι πιο πολλοί έμποροι. Συνεργάτες οι αστοί ειχαν τους διανοούμενους καθώς και μερικούς Φαναριώτες και ανώτερους κληρικούς που ειχαν προοδευτικές και φιλελεύθερες ιδέες ή έκαναν τους προοδευτικούς.
Και ενώ ολα έδειχναν οτι τα πράγματα πήγαιναν καλά και, οτι η Αστική Δημοκρατία οχι μόνο θα θρυάμβευβε, αλλα και θα κάνει ολη εκείνη Συνταγματική και νομοπαρασκευαστική υποδομή σε αστική κατεύθυνση. Μετά τη δολοφονία του Καποδίστρια, η αστική τάξη δυστυχώς, δεν μπόρεσε να αναδείξει εναν Αρχηγό, ικανό να εφαρμόσει τις πρόγραμματικές της διακηρύξεις. Η εξουσία πέρασε στα χέρια της «Αγίας Τριάδας» των Φαναριωτών, των Κοτζαμπασάδων, με ολα τα γνωστά επακόλουθα: την επιλοβή της μοναρχίας, και την κατάργηση αλληλόδοχα των Συνταγμάτων...
Οπως λοιπόν στην απόσπαση του Συντάγματος από τον Οθωνα και σε όλες τις επόμενες αναθεωρήσεις, ετσι και τώρα θα αρχίσει μια νέα λεκτική μάχη. Μια μάχη για το τι Σόϊ αναθεώρηση θα ειναι αυτή; Πόσο τολμηρή, πόσο γενναία και κυρίως πόσο θα απαντάει στις πραγματικές ανάγκες των καιρών. Η αναθεώρηση δείνει τη δυνατότητα να υπάρξουν θεσμικές αλλαγές. Αλλαγές, που να εκσυγχρονίζουν το πολιτικό σύστημα διακυβέρνησης και να αναζωογονούν τη λειτουργία της Δημοκρατίας. Γι αυτό το πρόβλημα δεν ειναι μόνο θεσμικό, ειναι πολιτικό και η λύση του πρέπει να αναφέρεται και στις δυό διαστάσεις του.
Η χώρα χρειάζεται πραγματικά ανανέωση των θεσμών με κατεύθυνση ομως τη διεύρυνση και τη στερέωση της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας στα πρότυπα των δυτικό-ευρωπαϊκών χωρών: Οπως στο «Σχέδιο Συνθήκης» για το ευρωπαϊκό Σύνταγμα που περιέχει εκτεταμένη δέσμη ρυθμίσεων στα θεματα αυτά και άρση των εμποδίων για την γρήγορη ηθική και υλική ανάπτυξη της χώρας. Ενώ η χώρα εχει ανάγκη από ενα Σύνταγμα, που να εκφράζει τα κατασταλάγματα της ζωής του λαού. Ενα Σύνταγμα του να χωράει τους διαφορετικούς και τους μετανάστες. Ορισμένες από τις προτάσεις ομως του Κ Καραμανλή, που είδαν το φώς της δημοσιότητας (εκτός νόμου θέσις κομμάτων, περιορισμός ασυλίας βουλευτών, προϋποθέσεις για έκδοση εφημερίδας κλπ) τείνουν προς την επιβουλή αυταρχικότερου καθεστώτος. Μια τέτοια απόπειρα που θυμίζει τη «Βαθειά τομή» που ήθελε να κάνει η ΕΡΕ το 1963 και το αρχικό σχέδιο της Ν Δημοκρατίας που προσπάθησε να το επιβάλει το 1974.
Ακόμα πρέπει να διασφαλίζει τη διεύρυνση των εγγυήσεων του κράτους δικαίου και τον εκδημοκρατισμό του πολιτικούς μας συστήματος. Η προστασία της ιδιωτικής ζωής του ατόμου από τη χρήση ηλεκτρονικών μέσων, τα πολιτικά δικαιώματα και το χωρισμός της Εκκλησίας-κράτους, με ουσιαστική

κατοχύρωση της θρησκευτικής ελευθερίας, ειναι ζητήματα που πρέπει να αντιμετωπισθούν στο πλαίσιο της νέας αναθεώρησης.
Και με δεδομένη τη θεσμική υπερτροφία του Πρυθυπουργικού συστήματος διακυβέρνησης, που με εναν ιδιόμορφο τρόπο το σύστημα αυτό, καταργεί το Υπουργικό Συμβούλιο κα το Υπουργικό Συμβούλιο με τη σειρά του καταργεί τη Βουλή, πρέπει να διευκρινιθούν οί οι ρόλοι και η Βουλής. Να αποκτήσει η Βουλή ουσιαστικές ελεγκτικές αρμοδιότητας και στοιχεία κυβερνώσας Βουλής. Για το λόγω αυτό και πολλούς αλλους, ειναι αναγκαία η μεταφορά εξουσιών από την κυβέρνηση στη Βουλή και σε αλλα αντιπροσωπευτικά όργανα του κράτους, τοπικά και περιφεριακά. Να ελεγχεί το πολιτικό χρήμα και κυρίως το Πόθεν και οχι μόνο το Εσχεν. Να υπάρχει Ισονιμία και ειδική διάταξη που να προβλέπει την λογοδοσία των Υπουργών.
Γι αυτό κρίνεται αναγκαία η αναθεώρηση του άρθρου 44 Συντάγματος, προκειμένου να θεσμοθετηθεί η δυνατότητα-δικαίωμα των Ελλήνων να προκαλούν δημοψήφισμα για μείζονα εθνικά και κοινωνικά ζητήματα. Πρόκειται για τα λεγόμενα λαϊκά (σε πολλές χώρες ισχύουν) που προκαλούνται μετά από πρωτοβουλία και αίτημα ορισμένων πολιτών. Τα λαϊκά δημοψηφίσματα, εκτός του οτι θα φέρουν τον πολίτη πιο κόντα στην πολιτική, θα του δώσουν και τη δυνατότητα να εκφραστεί για τα μεγάλα ζητήματα με εναν δημοκρατικά πρωτογενή τρόπο.
Επειτα από τις τόσες δικαστικές διαπλοκές άμεση προκύπρει η ανάγκη, η ηγεσία των ανωτάτων δικαστηρίων να εκλέγεται από ενα ευρύ εκλεκτορικό σώμα, στο οποίο τον κύριο ρόλο θα τον εχουν οι ίδιοι οι δικαστές. Και αυτό γιατί, ο διορισμός της ηγεσίας των ανωτάτων δικαστηρίων από την εκάστοτε εκτελεστική εξουσία ηταν, ειναι, και θα παμείνει, ενας εν ενεργία ομφάλιος λώρος-ιμάντας μεταφοράς θέλησης και επιλογών της εκτελεστικής εξουσία προ το χώρο της δικαιοσύνης, με αποτέλεσμα να προσβάλεται η ανεξαρτησία της.
Το ίδιο αναγκαία ειναι η συνταγματική κατοχύρωση της Απλής Αναλογικής σαν πάγιου εκλογικού συστήματος, τόσο για την ανάδειξη της Βουλής οσο και για την ανάδειξη των οργάνων της Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Η Απλή Αναλογική καταγράφει τους πραγματικούς κοινωνικούς-πολιτικούς συσχέτισμους. Υπηρετεί τη γνήσια έκφαση της λαϊκής κυριαρχίας, απελευθερωνεί ζωντανές πολιτικές δυνάμεις και δημιουργεί δυνατότητες αναγκαίων πολιτικών συνθέσεων.
Το ίδιο να ισχύσει και για όλους τους βαθμούς της τοπικής αυτοδιοίκησης και ιδιαίτερα την αιρετή περιφερειακή αυτοδιοίκηση, με κατοχύρωση της διοικητικής και οικονομικής αυτοτέλειας όλων των βαθμίδων. Και αυτό γιατί η τοπική.Αυτοδιοίκση ειναι η μόνη που μπορεί να προωθήσει την αναγκαία περιφερειακή συγκρότηση και αποκέντρωση του κράτους-λεβιάθαν και να ενδυναμώσει δημοκρατικά τη λειτουργία του πολιτικού συστήματος.
Ενα αλλο θέμα εξ ίσου βασικό ειναι να αναβάθμισθούν μερικώς οι προνομίες του Προέδρου της Δημακρατίας, ωστε να μπορεί να παίξει ουσιαστικά το ρυθμιστικό του ρόλο. Τον ρόλο του εγγυητή του πολιτεύματος και την εκπροσώπησης της χώρας...Και να μπούν εστω για συζήτηση οι διαδικασίες

εκλογής Προέδρου της Δημοκρατίας, ετσι ωστε να μην κινδυνεύει να αντραπεί μια πρόσφατη λαϊκή ετυμηγορία εξ αιτίας της τυχόν αδυναμίας της Βουλής να δώσει Πρόεδρο...Και το κυρότερο: επιτέλους στο Σύνταγμα αυτό να καθιερώθει το κοινωνικό δικαίωμα για ενά ελάχιστο όριο αξιοπρεπούς διαβίωσης.

Σύμφωνα με ολες τις ενδείξεις οι αναθεωρητικές διαθέσεις της σημερινής πλειοψηφίας κινούνται προς δυό κατευθύνσεις. Από τη μιά να «διορθωθούν» κάποιες ατυχήσασες προβλέψεις της αναθεώρησης του 2001, (εκκρεμούν ακόμα οι εκτελεστικοί νόμοι) και από την άλλη να απελευθερωθεί η νομοθετική και κυρίως η εκτελεστική εξουσία από τις συνταγματικές «δουλείες» κοινωνικού προστατευτισμού.

Πάντως εκείνο που πρέπει να θεωρείται βέβαιο, ειναι πως η συντριπτική πλειοψηφία της Βουλής (Ν.Δ και ΠΑΣΟΚ θέλουν από κοινού) να διορθώσουν την αβλεψία... της προηγούμενης αναθεώρησης. Και αν ακόμα γίνει δεκτή και από τα δυό κόμματα η ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημιών πρέπει να διατηρηθεί αλώβητος ο δημόσιος χαρακτήρα της παιδείας γενικά και της τριτοβάθμιας ειδικά με την αντίστοιχη χρηματοδώτηση. Και το λέω αυτό γιατί υπάρχει ο κίνδυνος τα ιδιωτικά να απογυμνώσουν τα δημόσια από το...

Ειναι γεγονός οτι οι μέχρι τώρα αναθεωρήσεις επέφεραν αλλαγές χρήσιμες, αλλα οχι συμαντικές. Προκέλεσαν μεν αναθεωρήσεις ευρύτερες, αλλά οχι ριζοσπαστικές. Με το σύνταγμα συμβαίνει ό,τι και με την πολιτική. Ο λαό προηγείται της πολιτικής και η πολιτική τρέχει να τα μαζέψει...Τη φορά αυτή να μη συμβεί και με το Σύνταγμα αυτό που συμβαίνει με την πολιτική. Ας εχει ενα εύρος και μια αντίστοιχη προοπτική και κυρίως χωρίς παραθυράκια.

Εμεις οι πολιτές αυτής της πανέμορφης αλλά δύσυχη για το λαό χώρα, θα μιλάμε, θα προτείνουμε και οταν χρειαστεί θα δώσουμε τη μάχη, οχι για την επαναφορά οπως το 1843 του συντάγματος, αλλα για ενα ανθρώπινο Συνταγμα. Ποιό κοντά στο Λαό και τα προβλήματά του. Ενα σύγχρονο Σύνταγμα, που να βαθύνει και να πλατύνει τη Δημοκρατία, τις αρμοδιότητές της και τα δικαιώματα του λαού. Που να προστατεύει τα Ανθρώπινα δικαιώματα, τις εργασιακές σχέσεις, την δημάσια παιδεία, την υγεία, το περιβάλλον και την ειρήνη. Ενα Σύνταγμα με βαθειές προοδευτικές τόμες και οχι προσπάθεια ακύρωσης των Συνταγματικών εμποδίων απέναντι στην αυθαιρεσία.

Η Ελληνική αστική Δημοκρατία, παρά το κόστος που εχει καταβληθεί για να γεννηθεί και να επιβιώσει από το 21, και οταν κατά καιρούς οι λαϊκοί αγώνες την επέβαλαν, εστω και για μικρά χρονικά διαστήματα, ποτέ δεν κατόρθωσε να φτάσει στην **Εφηβεία** πολύ περισσότερο να **Ενηλικιωθεί**. Πάντα βρίσκονταν οι καλοθελητές ντόπιοι και ξένοι που εμπόδιζαν την αναπαραγωγική της **Ωρίμανση.** Μα και η σημερινή που τολμούμε- αποφασίσαμε να τη δεχτούμε σαν Αστική, από ό,τι φαίνεται δεν μπορεί να περηφανεύεται οτι ειναι αυτή που νομίζει.

Και δεν ειναι γιατί με διάφορες προφάσεις η αντιπαραθέσεις των δύο κομμάτων εξουσίας που μέσω των εκάστοτε εκλογικών νόμων κατασκευάζουν πλειοψηφικό κονοβουλευτισμό, κρύβουν μια συγκεκαλυμένη συναίνεση. Μια

συναίνεση που αποβλέπει στην ενίσχυση της κυβερνητικής εξουσίας. Η εξουσία αυτή συμπίπτει με την κοινοβουλευτική πλειοψηφία, οπου τα δυό κόμματα εναλλάσσονται στο κυβερνητικό έργο. Αυτή λοιπόν, η ιδιόμορφη συναίνεση αποβλέπει στην άρση των όποιων εμποδίων παρακολύουν το κυβερνητικό έργο, οπως πχ το Συμβούλιο της Επικρατείας, που μέσω του Συνταγματικού Δικαστηρίου θέλουν να του περιορίσουν-αφαιρέσουν αρμοδιότητες.

Ειναι πράγματι πικρό, έντονα άχαρο και, αν θέλετε, κάπου και οδυνηρό, ύστερα από 185 χρόνια από το 21, και μετά από ενα σαραντάχρονο μεταδικτατορικό αγώνα για ενα δημοκρατικό Σύνταγμα, Ενα Σύνταγμα που να μήν μπορεί να περιορίζει τα δημοκρατικά δικαιώνματα του πολίτη από την αυθαιρεσία προς την οποία τείνει κάθε εξουσία και αυτό το ίδιο το κράτος.

Συνήθως μιλάμε για κράτος πρόνοις. Οπως ομως ειναι γνωστό, το κράτος δεν ειναι μια ουδέτερη μηχανή, που εκδίδει δίκαιες αποφάσεις, ψηφίζει δίκαιους νόμους, αντιμετωπίζει ισότιμα τους πολίτες του, ούτε λειτουργεί πάνω από κοινωνικές τάξεις, στρώματα και κοινωνικές κατηγορίες που αποτελούν τη συγκρουσιακή κοινωνική πραγματικότητα κάθε εποχής, αλλά ενας δυναμικός θεσμός συσχέτισμός κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων ταξικά προσδιορισμένων, ανάλογα με τη δυναμική που πρόβαλε και σύνθεσε η πολιτισμική πραγματικότητα του κοινωνικό-πολιτικού γίγνεσθαι. Η τωρινή αναθεώρηση πρέπει να εξασφαλίσει εκείνες τις δικλείδες ασφαλείας, ετσι ωστέ να διασφαλιστούν οριστικά και ανετάκλητα η Αξιοπρέπεια και τα Ανθρώπινα δικαιώματα .

Από την ώρα που ο κ Καραμανλής, έκανε γνωστές τις προθέσεις του για αναθεώρηση του Συντάγματος. Εμείς σύμπας ο λαό ενώνουμε τη φωνή με αυτήν του Αγωνιστή Μακρυγιάννη που φώναζε: Κράτος δικαίου«...Εμείς θέλουμε να μας δώσει ο βασιλέας μας εκείνο όπου αποκτήσαμεν με το αίμα μας και τις θυσίες μας...Σύνταμα-Σύνταμα κι Εθνική Συνέλευση...».

Οπως ειναι γνωστό η Ελληνική Επανάσταση του 1821 ηταν ενας μεγάλος σταθμός οχι μόνο της Νεοελληνικής ιστορίας αλλα και της Ευρώπης. Ο Απελευθερωτικός Αγώνας των προγόνων μας, απ τη μια μεριά έδειξε την ζωτικότητα των Ελλήνων και απ την άλλη το κάλεσμα του Ρήγα, οδήγησε στο ξεχαρβάλωμα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Ο αγώνας των Ελλήνων τρομοκράτησε μια αυτοκρατορία, που μέχρι τότε θεωρούνταν μια απ τις μεγαλύτερες στρατιωτικές δυνάμεις στις αρχές του 19ου αιώνα.

Πρωτοπορία της δικής μας αστικής τάξης, ηταν οι εμποροι και οι καραβοκύρηδες. Στη μεγάλη τους πλειοψηφία, οσοι ανήκαν στην «εταιρεία του Ρήγα» ηταν αστοί. Το ίδιο έγινε και αργότερα. Οι Ιδρυτες της «Φιλικής Εταιρείας» ηταν οι πιο πολλοί έμποροι. Συνεργάτες οι αστοί ειχαν τους διανοουμε νους καθώς και μερικούς Φαναριώτες και ανώτερους κληρικούς που ειχαν προοδευτικές και φιλελεύθερες ιδέες ή έκαναν τους προοδευτικούς.

Και ενώ ολα έδειχναν οτι τα πράγματα πήγαιναν καλά και, οτι η Αστική Δημοκρατία οχι μόνο θα θρυάμβευβε, αλλα και θα κάνει ολη εκείνη Συνταγματική και νομοπαρασκευαστική υποδομή σε αστική κατεύθυνση. Μετά τη δολοφονία του Καποδίστρια, η αστική τάξη δυστυχώς, δεν μπόρεσε να

αναδείξει εναν Αρχηγό, ικανό να εφαρμόσει τις πρόγραμματικές της διακηρύξεις. Η εξουσία πέρασε στα χέρια της «Αγίας Τριάδας» των Φαναριωτών, των Κοτζαμπασάδων, με ολα τα γνωστά επακόλουθα: την επιλοβή της μοναρχίας, και την κατάργηση των Συνταγμάτων...
Οπως λοιπόν στην απόσπαση του Συντάγματος απ τον Οθωνα και σε όλες τις επόμενες αναθεωρήσεις, ετσι και τώρα θα αρχίσει μια νέα λεκτική μάχη. Μια μάχη για το τι Σόϊ αναθεώρηση θα ειναι αυτή; Πόσο τολμηρή, πόσο γεναία και κυρίως πόσο θα απαντάει στις πραγματικές ανάγκες των καιρών. Η αναθεώρηση δείνει τη δυνατότητα να υπάρξουν θεσμικές αλλαγές. Αλλαγές, που να εκσυγχρονίζουν το πολιτικό σύστημα διακυβέρνησης και να αναζωογονούν τη λειτουργία της Δημοκρατίας. Γι αυτό το πρόβλημα δεν ειναι μόνο θεσμικό, ειναι πολιτικό και η λύση του πρέπει να αναφέρεται και στις δυό διαστάσεις του.
Η χώρα χρειάζεται πραγματικά ανανέωση των θεσμών με κατεύθυνση ομως τη διεύρυνση και τη στερέωση της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας στα πρότυπα των δυτικό -ευρωπαϊκών χωρών: Οπως στο «Σχέδιο Συνθήκης» για το ευρωπαϊκό Σύνταγμα που περιέχει εκτεταμένη δέσμη ρυθμίσεων στα θεματα αυτά και άρση των εμποδίων για την γρήγορη ηθική και υλική ανάπτυξη της χώρας. Ενώ η χώρα εχει ανάγκη από ενα Σύνταγμα που να εκφράζει τα κατασταλάγματα της ζωής του λαού. Ενα Σύνταγμα του να χωράει τους διαφορετικούς και τους μετανάστες. Ορισμένες απ τις προτάσεις ομως του Κ Καραμανλή, που είδαν το φώς της δημοσιότητας (εκτός νόμου θέσις κομμάτων, περιορισμός ασυλίας βουλευτών, προϋποθέσεις για έκδοση εφημερίδας κλπ) τείνουν προς την επιβουλή αυταρχικότερου καθεστώτος. Μια τέτοια απόπειρα που θυμίζει τη «Βαθειά τομή» που ήθελε να κάνει η ΕΡΕ το 1963 και το αρχικό σχέδιο της Ν Δημοκρατίας που προσπάθησε να το επιβάλει το 1974.
Ακόμα πρέπει να διασφαλίζει τη διεύρυνση των εγγυήσεων του κράτους δικαίου και τον εκδημοκρατισμό του πολιτικούς μας συστήματος. Η προστασία της ιδιωτικής ζωής του ατόμου απ τη χρήση ηλεκτρονικών μέσων, τα πολιτικά δικαιώματα και το χωρισμός της Εκκλησίας- κράτους, με ουσιαστική κατοχύρωση της θρησκευτικής ελευθερίας, ειναι ζητήματα που πρέπει να αντιμετωπισθούν στο πλαίσιο της νέας αναθεώρησης.
Και με δεδομένη τη θεσμική υπερτροφία του Πρυθυπουργικού συστήματος διακυβέρνησης, που με εναν ιδιόμορφο τρόπο το σύστημα αυτό, καταργεί το Υπουργικό Συμβούλιο κα το Υπουργικό Συμβούλιο με τη σειρά του καταργεί τη Βουλή, πρέπει να διευκρινιθούν οί οι ρόλοι και η Βουλής. Να αποκτήσει η Βουλή ουσιαστικές ελεγκτικές αρμοδιότητας και στοιχεία κυβερνώσας Βουλής. Για το λόγω αυτό και πολλούς αλλους, ειναι αναγκαία η μεταφορά εξουσιών απ την κυβέρνηση στη Βουλή και σε αλλα αντιπροσωπευτικά όργανα του κράτους, τοπικά και περιφεριακά. Να ελεγχεί το πολιτικό χρήμα και κυρίως το Πόθεν και οχι μόνο το Εσχεν. Να υπάρχει Ισονιμία και ειδική διάταξη που να προβλέπει την λογοδοσία των Υπουργών.
Γι αυτό κρίνεται αναγκαία η αναθεώρηση του άρθρου 44 Συντάγματος, προκειμένου να θεσμοθετηθεί η δυνατότητα-δικαίωμα των Ελλήνων να

προκαλούν δημοψήφισμα για μείζονα εθνικά και κοινωνικά ζητήματα. Πρόκειται για τα λεγόμενα λαϊκά (σε πολλές χώρες ισχύουν) που προκαλούνται μετά από πρωτοβουλία και αίτημα ορισμένων πολιτών. Τα λαϊκά δημοψηφίσματα, εκτός του οτι θα φέρουν τον πολίτη πιο κόντα στην πολιτική, θα του δώσουν και τη δυνατότητα να εκφραστεί για τα μεγάλα ζητήματα με εναν δημοκρατικά πρωτογενή τρόπο.
Επειτα απ τις τόσες δικαστικές διαπλοκές άμεση προκύπρει η ανάγκη, η ηγεσία των ανωτάτων δικαστηρίων να εκλέγεται από ενα ευρύ εκλεκτορικό σώμα, στο οποίο τον κύριο ρόλο θα τον εχουν οι ίδιοι οι δικαστές. Και αυτό γιατί, ο διορισμός της ηγεσίας των ανωτάτων δικαστηρίων απ την εκάστοτε εκτελεστική εξουσία ηταν, ειναι, και θα παμείνει, ενας εν ενεργία ομφάλιος λώρος-ιμάντας μεταφοράς θέλησης και επιλογών της εκτελεστικής εξουσία προ το χώρο της δικαιοσύνης, με αποτέλεσμα να προσβάλεται η ανεξαρτησία της.
Το ίδιο αναγκαία ειναι η συνταγματική κατοχύρωση της Απλής Αναλογικής σαν πάγιου εκλογικού συστήματος, τόσο για την ανάδειξη της Βουλής οσο και για την ανάδειξη των οργάνων της Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Η Απλή Αναλογική καταγράφει τους πραγματικούς κοινωνικούς-πολιτικούς συσχέτισμους. Υπηρετεί τη γνήσια έκφαση της λαϊκής κυριαρχίας, απελευθερωνεί ζωντανές πολιτική δυνάμεις και δημιουργεί δυνατότητες αναγκαίων πολιτών συνθέσεων.
Το ίδιο να ισχύσει και για όλους τους βαθμούς της τοπικής αυτοδιοίκησης και ιδιαίτερα την αιρετή περιφερειακή αυτοδιοίκηση, με κατοχύρωση της διοικητικής και οικονομικής αυτοτέλειας όλων των βαθμίδων. Και αυτό γιατί η τοπική.Αυτοδιοίκση ειναι η μόνη που μπορεί να προωθήσει την αναγκαία περιφερειακή συγκρότηση και αποκέντρωση του κράτους-λεβιάθαν και να ενδυναμώσει δημοκρατικά τη λειτουργία του πολιτικού συστήματος.
Ενα αλλο θέμα εξ ίσου βασικό ειναι η αναβάθμισθούν κατά ΤΙ οι προνομίες του Προέδρου της Δημακρατίας, ωστε να μπορεί να παίξει ουσιαστικά το ρυθμιστικό του ρόλο. Τον ρόλο του εγγυητή του πολιτεύματος και την εκπροσώπησης της χώρας...Και να μπούν εστω για συζήτηση οι διαδικασίες εκλογής Προέδρου της Δημοκρατίας, ετσι ωστε να μην κινδυνεύει να αντραπεί μια πρόσφατη λαϊκή ετυμηγορία εξ αιτίας της τυχόν αδυναμίας της Βουλής να δώσει Πρόεδρο...Και το κυρότερο: επιτέλους στο Σύνταγμα αυτό να καθιερώθει το κοινωνικό δικαίωμα για ενά ελάχιστο όριο αξιοπρεπούς διαβίωσης.
Σύμφωνα με ολες τις ενδείξεις οι αναθεωρητικές διαθέσεις της σημερινής πλειοψηφίας κινούνται προς δυό κατευθύνσεις. Απ τη μιά να «διορθωθούν» κάποιες ατυχήσασες προβλέψεις της αναθεώρησης του 2001, (εκκρεμούν ακόμα οι εκτελεστικοί νόμοι) και απ την άλλη να απελευθερωθεί η νομοθετική και κυρίως η εκτελεστική εξουσία απ τις συνταγματικές «δουλείες» κοινωνικού προστατευτισμού.
Πάντως εκείνο που πρέπει να θεωρείται βέβαιο, ειναι πως η συντριπτική πλειοψηφία της Βουλής (Ν.Δ και ΠΑΣΟΚ θέλουν από κοινού) να διορθώσουν την αβλεψία... της προηγούμενης αναθεώρησης. Και αν ακόμα γίνει δεκτή και απ δυό κόμματα η ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημιών πρέπει να διατηρηθεί

αλώβητος ο δημόσιος χαρακτρήρα της παιδείας γενικά και της τριτοβάθμιας ειδικά με την αντίστοιχη χρηματοδώτηση. Και το λέω αυτό γιατί υπάρχει ο κίνδυνος τα ιδιωτικά να απογυμνώσουν τα δημόσια απ το...
Ειναι γεγονός οτι οι μέχρι τώρα αναθεωρήσεις επέφεραν αλλαγές χρήσιμες, αλλα οχι συμαντικές. Προκέλεσαν μεν αναθεωρήσεις ευρύτερες, αλλά οχι ριζοσπαστικές. Με το σύνταγμα συμβαίνει ό,τι και με την πολιτική. Ο λαό προηγείται της πολιτικής και η πολιτική τρέχει να τα μαζέψει...Τη φορά αυτή να μη συμβεί και με το Σύνταγμα αυτό που συμβαίνει με την πολιτική. Ας εχει ενα εύρος και μια αντίστοιχη προοπτική και κυρίως χωρίς παραθυράκια.
Εμεις οι πολιτές αυτής της πανέμορφης αλλά δύσυχης για το λαό χώρα, θα μιλάμε, θα προτείνουμε και οταν χρειαστεί θα δώσουμε τη μάχη, οχι για την επαναφορά οπως το 1843 του συντάγματος, αλλα για ενα ανθρώπινο Συνταγμα. Ποιό κοντά στο Λαό και τα προβλήματά του. Ενα σύγχρονο Σύνταγμα, που να βαθύνει και να πλατύνει τη Δημοκρατία, τις αρμοδιότητές της και τα δικαιώματα του λαού. Που να προστατεύει τα Ανθρώπινα δικαιώματα, τις εργασιακές σχέσεις, την δημόσια παιδεία, την υγεία, το περιβάλλον και την ειρήνη. Ενα Σύνταγμα με βαθειές προοδευτικές τόμες και οχι προσπάθεια ακύρωσης των Συνταγματικών εμποδίων απέναντι στην αυθαιρεσία.
Η Ελληνική αστική Δημοκρατία, παρά το κόστος που εχει καταβληθεί για να γεννηθεί και να επιβιώσει απ το 21, και οταν κατά καιρούς οι λαϊκοί αγώνες την επέβαλαν, εστω και για μικρά χρονικά διαστήματα, ποτέ δεν κατόρθωσε να φτάσει στην **Εφηβεία** πολύ περισσότερο να **Ενηλικιωθεί**. Πάντα βρίσκονταν οι καλοθελητές ντόπιοι και ξένοι που εμπόδιζαν την αναπαραγωγική της **Ωρίμανση.** Μα και η σημερινή που τολμούμε-αποφασίσαμε να τη δεχτούμε σαν Αστική, από ό,τι φαίνεται δεν μπορεί να περηφανεύεται οτι ειναι αυτή που νομίζει.
Και δεν ειναι γιατί με διάφορες προφάσεις η αντιπαραθέσεις των δύο κομμάτων εξουσίας που μέσω των εκάστοτε εκλογικών νόμων κατασκευάζουν πλειοψηφικό κονοβουλευτισμό, κρύβουν μια συγκεκαλυμένη συναίνεση. Μια συναίνεση που αποβλέπει στην ενίσχυση της κυβερνητικής εξουσίας. Η εξουσία αυτή συμπίπτει με την κοινοβουλευτική πλειοψηφία, οπου τα δυό κόμματα εναλλάσσονται στο κυβερνητικό έργο. Αυτή λοιπόν, η ιδιόμορφη συναίνεση αποβλέπει στην άρση των όποιων εμποδίων παρακολύουν το κυβερνητικό έργο, οπως πχ το Συμβούλιο της Επικρατείας, που μέσω του Συνταγματικού Δικαστηρίου θέλουν να του περιορίσουν-αφαιρέσουν αρμοδιότητες.
Ειναι πράγματι πικρό, έντονα άχαρο και, αν θέλετε, κάπου και οδυνηρό, ύστερα από 185 χρόνια απ το 21, και μετά από ενα σαραντάχρονο μεταδικτατορικό αγώνα για ενα δημοκρατικό Σύνταγμα, Ενα Σύνταγμα που να μήν μπορεί να περιορίζει τα δημοκρατικά δικαιώνματα του πολίτη απ την αυθαιρεσία προς την οποία τείνει κάθε εξουσία και αυτό το ίδιο το κράτος.
Συνήθως μιλάμε για κράτος πρόνοις. Οπως ομως γνωστό, το κράτος δεν ειναι μια ουδέτερη μηχανή, που εκδίδει δίκαιες αποφάσεις, ψηφίζει δίκαιους νόμους, αντιμετωπίζει ισότιμα τους πολίτες του, ούτε λειτουργεί πάνω από κοινωνικές

τάξεις, στρώματα και κοινωνικές κατηγορίες που αποτελούν τη συγκρουσιακή κοινωνική πραγματικότητα κάθε εποχής, αλλά ενας δυναμικός θεσμός συσχέτισμός κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων ταξικά προσδιορισμένων, ανάλογα με τη δυναμική που πρόβαλε και σύνθεσε η πολιτισμική πραγματικότητα του κοινωνικό-πολιτικού γίγνεσθαι. Η τωρινή αναθεώρηση πρέπει να εξασφαλίσει εκείνες τις δικλείδες ασφαλείας, ετσι ωστέ να διασφαλιστούν οριστικά και ανετάκλητα η Αξιοπρέπεια και τα Ανθρώπινα δικαιώματα .
Από την ώρα που ο κ Καραμανλής, έκανε γνωστές τις προθέσεις του για αναθεώρηση του Συντάγματος. Εμείς σύμπας ο λαό ενώνουμε τη φωνή με αυτήν του Αγωνιστή Μακρυγιάννη που φώναζε: Κράτος δικαίου«...Εμείς θέλουμε να μας δώσει ο βασιλέας μας εκείνο όπου αποκτήσαμεν με το αίμα μας και τις θυσίες μας...Σύνταμα-Σύνταμα κι Εθνική Συνέλευση...».
Και οταν το 1909 ο Βενιζέλος αποδέχεται την Μοναρχία, νέες κοινωνικές ανακατατάξεις συντελούνται στην ελληνική κοινωνία.

Μια αλλαγή στο κοινωνικό-πολιτικό στερέωμα της χώρας ηταν η μετονομασία του Σοσιλιστικού κόμματος σε Κομμουνιστικό Κόμμα, η Μικρασιατική καταστροφή, η ένταξη του ΚΚΕ στην Κομμουνιστική Διεθνή και η έκδοση του Κομμουνιστικού Μανιφέστου ηταν μερικές από τις ανακατατάξεις. Τα δεδομένα αυτά πυροδώτησαν τα μέχρι τότε πολιτικά δρώμενα. Η πρώτη οργανωμένη αντίδραση των εθνικοφρόνων μόλις κυκλοφόρησε το μανιφέστο, ηταν απ την «Ενωση των ιδιοκτητών» το 1924 και το 1925 απ το «Εθνικό Συνέδριο», με αντικείμενο την : «καταπολέμηση των εχθρών και των διεφθορέων της Θρησκείας, της γλώσσας, της οικογένειας, της ηθικής, της ιδιοκτησίας, της εθνικής συνειδήσεως και της πατρίδος» στο οποίο συνέδριο συμετείχε επήσιμα η πολιτεία με τον Υπουργός παιδείας Ιων Μανέτα. Στη συνέχεια δραστηριοποιείται η επίσημη Εκκλησία με προεξάρχοντα τον Μητροπολίτη Δημητριάδος Γερμανό.

Το 1922 και η κατοχή που οδηγήθηκε στον εμφύλιο αποτέλεσαν δυό προκλήσεις-ορόσημα για την Ελλάδα. Παρ όλο που η σκιά του εμφυλίου διακρίνεται ακόμα βαριά πίσω απ τις αφετηρίες της σημερινής Ελλάδας. Για την ακρίβια η αναμέτρηση φαίνεται να αποτελεί την διέξοδο από μια σειρά έντονες προσαρμογές που, στο πρώτο μισό του 20ου αιώνα, άλλαξαν τη μορφή και την ταυτότητα της χώρας. Οι διαστάσεις του γεγονότος αυτού καθ εαυτού το τοποθετούν απ τη φύση του σε αυτήν την δραματική περίοδο της δημιουργίας. Η διαφορά ανάμεσα στις δύο «κοσμογονικές» συγκυρίες της ελληνικής ιστρίας του 20ου αιώνα, το 1922 και το 1949, βρίσκεται στην κοινωνική τους ποιότητα. Ούτε το ενα ούτε το άλλο εδωσαν την δυνατότητα να λειτουργήσουν ενοποιητικά και σε αποτελέσματα σταθερά, ωστε να μήν χρειαστούν σύντομα ανάπλαση και αναδιαμόρφωση. Λόγω της βάρβαρης ένοπλης επέμβασης των Αγγλων, δεν επέτρεψαν να διαμορφωθούν οι κοινωνικές ισορροπίες και οι λειτουργικές συλλογικότητες που θα επέτρεπαν την εθνική ενότητα να λειτουργήσει και να αναπτυχθεί.

Το 1922 έλυσε δύο ανοικτά προβλήματα, δυο αληθινές πληγές για την ωστότε πορεία του ελληνικού κράτους. Το 22 απαντήθηκαν δυο κρίσιμα ερωτήματα. Το πρώτο αφορούσε την εξωτερική εικόνα του κράτους που ηταν το βασικό στοιχείο της ταυτοτητάς του. Το που δηλ βρίσκονταν τα σύνορά του και ποιούς πλυθησμούς θα περιελάμβανε στα σπλάχνα του. Η έννοια του απροσδιόριστου και ημιτελούς, της οντότητας που δεν αποδέχεται τον εαυτό της και που στο καθρέπτη βλέπει ενα είδωλο εντελώς αταίριαστο με την πραγματική της εικόνα έληξε με τον τρόπο που έληξε η δραματική εκείνη χρονιά. Με την καταστρφή. Οι σχετικές αποφάσεις και μεγάλες ηταν και απροσδόκητα θαρραλέες- σε αυτό βοήθησε και η στρατιωτική συντριβή και το βίαιο τέλος των μέχρι τότε ψευδαισθήσεων. Τα σύνορα ορίστηκαν πολύ πιό μακριά απ τα αντίστοιχα του 1912, πολύ πιό κοντά, ομως, που θα τα ήθελαν οι τελευταίες εκδοχές της Μεγάλης Ιδέας. Οι παλιές ιδεολογίες έμειναν έκτοτε κενές σαν πολιτικό πρόσχημα-με αποδέκτη την εσωτερική πολιτική-και η χώρα ξεκίνησε μια τεράστια προσπάθεια επαναπροσδιορισμού του εαυτού της.

Η συγκυρία της Μικρασιατικής κατασρτοφή οδήδησε σε μια τιτάνια προσπάθεια ανασύνθεσης της Ελλάδας σαν ταυτότητα, σαν κράτος και σαν κοινωνία. Τριάντα χρόνια μετά τον κατακλυσμό του 22, ο εμφύλιος ήρθε να κλείσει ενα αλλο κεφάλαιο της ενοποίησης του ελληνικού χώρου: το κοινωνικό. Η εθνική ομογενοποίηση αποδείχθηκε ανεπαρκής για τη διαμόρφωση ενος κοινωνικο-οικονομικού πλαισίου αποδεκτού από όλες τις συνιστώσες του ελληνικού χώρου. Το κράτος των νικητών, που προέκυψε, δεν διακρίνονταν ούτε για την άνεση ούτε για την αυτοπεποίθησή του. Σε καθεστώς έκτακτης ανάγκης παρέμεινε για είκοση πέντε και πλέον χρόνια, στηριζόμενο στην απηνή καταδίωξη πραγματικών, φανταστικών ή και κατασκευασμών ακόμα αντιπάλων προκειμένου να παρατείνει ην ισχύ των εκτάκτων μέτρων. Το καθεστώς βρίσκονταν σε «Νομική» και ουσιαστική καταδίωξη, έτοιμο πάντα να καλέσει δυνάμεις καταστολής, κίνημα Γουγούση το 1953, σχέδιο «Περικλής» πατακρατικές ένοπλες οργανώσεις στα χωρία και στις πόλεις, πολιτική εθνοφρουρά που οργάνωνε τα πολύμορφα κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα, να γεμίσει φυλακές και τους τόπους εξορίας, θα βάλει σε «γύψο θεραπεία» τα τμήματα εκείνα του κοινωνικού ιστού που της φαινόταν «άρρωστα και προβληματικά». Παράξενη νίκη και περίργος ο θρίαμβος.

Στην ουσία, επρόκειτο για ενα θρίαμβο υπο αίρεση. Οι τελετές της νίκης, οι γιορτές για το θρίαμβο και οι διακηρύξεις για το επαίσχυντο τέλος του εχθρού, δεν απαντούσαν στο πρόβλημα και ούτε εδραίωναν τη νίκη. Για να ειναι σαφής και αναμφισβήτητη η νίκη έπρεπε ο ίδιος ο εχθρός να ομολογήσει και να αποδεχτεί τη νίκη. Και ιχι μόνο να την αποδεχτεί, αλλα και να την επιβεβαιώνει δημόσια και κατ επανάληψη. Να την υποταχθεί πλήρως οσον αφορά τα λόγια και τις πράξεις τόσο στη δημόσια αλλο τόσο και στην ιδιωτική του ζωή. Την αίρεση της νίκης την επιβεβαιώνει το καθεστώς των πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων, των υπεύθυνων δηλώσεων αποκήρυξης του κομμονισμού. Και την επισφραγίει σαν τέτοια, η διατήρηση των εκτάκτων μέτρων, οι χιλιάδων πολιτικών κρατουμένων και των φακέλων αυτό το σκοπό

εξυπηρετούσαν. Οι εμφύλιες συγκρούσεις ειναι ασυνήθιστοι πόλεμοι. Για να τελειώσουν δεν αρκεί μια διακήρυξη, μια διπλωματική συμφωνία, μια συνθηκολόγηση ή ακόμα και μια παράδοση άνεφ όρων

Η επιτυχία και το τέλος τους κρίνεται από το βαθμό της κοινωνικής υποταγής των ηττημένων και η ένταξη στον κόσμο των νικητών. Για να γίνει αυτό χρειάζονται αναρύθμητες πράξεις συνθηκολόγησης, περισσότερες από μια- αυτό απέδειξε η ζωή-για τον καθένα απ τους πραγματικούς ή τους «εν δυνάμει» εχθρούς. Αντί για αυτό ο νικητής επιδίωξε την εξόντωση.

Μετά το 22 επαναπροσδιορίζονται οι διαχωριστικές γραμμές των κοινωνικό-πολιτικών δυνάμεων στην Ελλάδα. Η εποχή εκείνη ηταν η εποχή που οι συνθήκες ευνοούσαν τη στροφή προς την αναζωπύρωση των μικροαστικών συναισθημάτων και των ιδεοληψιών, ενω το ΚΚΕ έκανε την οργανωτική συσπείρωση και κομματική δομή. Ηταν η εποχή που έκανε την εμφάνισή του το «φάντασμα» του κομμουνισμού.

Τώρα πλέον και οι πιό απλές εκδηλώσεις αστικού δημοκρατικού ή ριζοσπαστικού περιεχομένου, ταυτίζονταν άμεσα με τον κομμουνισμό. Την ίδια τύχη ειχαν η εκπαιδειτική μεταρρύθμιση και το κίνημα του δημοτικισμού. Κάθε τι που ειχε σχέση με την πρόοδο και την ανάπτυξη έμπαινε στο στρόχαστρο των συντηρήτικων και αντιδραστικών δυνάμεων. Η έκβαση αυτής της ιδεολογικής πάλης, αν την άφηναν να εξελιχθεί ομαλά, έμελλε να κρίνει πολλά πράγματα και να αποσαφηνίσει καταστάσεις, γι αυτό και επιστρατεύτηκε απ τις αντιδραστικές δυνάμεις το φάντασμα του κομμουνισμού. Οι δυνάνεις αυτές που έλεγχαν την εξουσία δεν αρκέστηκαν στους νεολογισμούς και τον ιδεολογικό πόλεμο. Πήραν πρακτικά μέτρα. Οργανώσαν πιό συστηματικά τους ιδεολογικούς και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς και ένταξαν την Ελλάδα στη Διεθνή του κεφαλαίου. Ανατρέπουν την ψευδιδημοκρατία του Παπαναστάση και σε συνέχεια για να ανακόψουν την ανάπτυξη των κινημάτων διεκδήκησης και ανατροπής, βάζουν σε κίνηση εκτός απ τους εκλογικούς Νόμους, τη βία και τη νοθεία και τα κάθε μορφής πραξικοπήματα, και σε συνέχεια τους δικτατορικούς μηχανισμούς με πρώτη τη δικτατορία του Πάγκαλου,τον Ιούνιο του 1925 και αργότερα του Κονδύλη, το αποτυχημένο πραξικόπημα του Πλαστήρα με τη συνέναιση του Βενιζέλου το 1933, το πραξικόπημα του Βενιζέλου τον Μάρτιο του 1935. Το στρατιωτικό κίνηματον Οκτώμβριο του ιδίου χρόνου για την ανατροπή της κυβέρνησης Τσαλδάρη και στις 4ης Αυγ/στου του 1936 η αγγλοκινούμενη δικτατορία με σκοπό και στόχο την εξάρθρωση του ΚΚΕ και την υποταγή των υπολοίπων δημοκρατικών δυνάμεων στο μπλόκ της αρκοδεξιάς.

Η αλήστου μνήμης βασιλικό-μεταξική δικτατορία, διέλυσε τα υπάρχοντα κόμματα, οργανώσεις και πολιτιστικούς συλλόγους. Φύμωσε τον τύπο, έκαψε βιβλία. Συνέλλαβε, βασάνισε και έστειλε χωρίς δίκη στη φυλακή και την εξορία κομμουνιστές, δημοκρατικούς πολίτες και αντιφασίστες πολιτικούς, κορυφαίους πολιτικούς και πνευματικούς παράγοντες και απλές νοικοκυρές.

Εκανε φυλετική εκκαθάριση απογορεύοντας στις μειονότητες να μιλούν την μητρική τους γλώσσα.

Με αυτά τα πολιτικό-κοινωνικά δεδομένα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου στη χώρα μας, ενω αρκετές χώρες ειχαν καταληφθεί απ τον άξονα και ο Β! παγκόσμιος πόλεμος ειχε ήδη δρομολογηθεί. Μέχρι τον Οκτώμβρη του 1940, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ο λαός υπόφερε τα πάνδεινα απ τον εσωτερικό φασισμό. Ο λαός μισούσε θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά, γι αυτό και ξεσηκώθηκε σαν ενας άνθρωπος να τον αποκρούσει. Αυτή η αυθόρμητη συμμετοχή στον πόλεμο, εκτός απ την απόκρουση του εισβολέα, συνδέονταν και με τον μακρόχρονο κρυφό πόθο και το αίσθημα ανακούφισης του λαού, οτι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και απ την εσωτερική τυραννία.

Αυτήν την ιδιομορφία δεν την ειχαν οι κατακτημένοι λαοί της Ευρώπης. Το γεγονός αυτό ειχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού στη διάρκεια της κατοχής. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, μα ούτε και την άρχουσα τάξη και πολιτική ηγεσία σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Το γεγονός αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρούν στηρίγματα, ιδεολογικό-πολιτκά. Τα δεδομένα αυτά αποτέλεσαν το προοίμιο του εμφλίου πολέμου.

Ειναι αναμφισβήτητο οτι αν η χώρα μας έμπαινε στη δεκαετία του 40, με ενα ανεκτό απ το λαό πολιτικής νομιμότητας και κοινωνικό-οικονομικής ανάπτυξης, ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, δεν θα ειχε τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Η συμμετοχή της χώρας στο Β! παγκόσμιο πόλεμο στο πλευρό των δημοκρατικών-αντιφασιστικών δυνάμεων και η οργάνωση της Εθνικής Αντίστασης με πρωτοβουλία των κομμουνιστών και των υπολοίπων αντιφασιστικών δυνάμεων της χώρας μετά την αποχώρηση απ την Ελλάδα όλων οσων αποτελούσαν την «ηγεσία», η ένταξη και η συμμετοχή της Εθνικής Αντίστασης πλευρό των λαών, που οχι μόνο ονειρεύονταν αλλά αγωνίζονταν για μιά ανθρωπότητα και μιά πατρίδα ελεύθερη και δίκαιη, μέσα σε εναν κόσμο ελευθερίας και δικαιοσύνης, αποτελούν τα κυρίαρχα γεγονότα τα οποία σφράγισαν την Ελληνική ιστορία κατά την περίοδο 1940-50 και οι συνέπειες που προέκυψαν απ αυτόν τον λαογέννητο αγώνα βάζουν μέχρι σήμερα τη σφραγίδα τους.

Βέβαια, υπήρχαν και συνέπειες και μάλιστα μεγάλες. Προκειμένου να εντοπισθούν οι αιτίες που τις προκάλεσαν, την απάντηση πρέπει να την αναζητήσουμε στην ιστορία. Η μελέτη της ιστορίας ομως αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, πως οταν καταχτιέται-υποδουλώνεται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν-αποδεχθούν και να αντιδράσουν στην κατοχή της χώρας, ειναι το σώμα των Αξιωματικών, τα σώματα Ασφαλείας και η διοίκηση. Γενικά ο κρατικός μηχανισμός.

Οι Κούϊσκιγκ ομως, που σχημάτισαν την πρώτη κατοχική κυβέρνηση, (Ελληνική πολιτεία) γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω του λαού και οι κατακτητές πάτρωνές τους την ιδεολογικό-πολιτική σύνθεση του κρατικού μηχανισμού, για να μήν υποχρεωθούν να χρησιμοποιήσουν δικούς τους

ανθρώπους, για την επάνδρωση του κρατικού μηχανισμού οι Κουϊσλίγκ τους παραχώρησαν ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό και οι Γερμανοί τον αποδέχτηκαν και τον χρησιμοποίησαν χωρίς καμιά απολύτως αλλαγή, ούτε στην ανωτάτη ηγεσία οπως αυτήν του Αγγελου Εβερτ που ηταν αρχηγός της Αστυνομίας Πόλεων.

Η συμφωνία-παραχώρησης-ειχε 4 βασικούς στόχουν. α) Να διευκολύνουν τον άξονα στην εξοικονόμηση ανδρών β) Να ελέγχουν για λογαριασμό των δύο μέσω των μηχανισμών το λαό, ετσι ώστε να κάνουν πράξη τις υποθήκες που τους άφησαν φεύγοντας οι πάτρωνές τους γ) να αποκλείσουν το ενδεχόμενο να οργανώσει ο λαός με δική πρωτοβουλία Εθνική Αντίσταση και δ) το βασικότερο σε περίπτωση που συμβεί ενα τέτοιο γεγονός να το τσακίσουν στο ξεκίνημα του.

Για το πώς αξιοποίησαν οι κατακτητές και οι κυβερνήσεις Κούϊσλιγκ τον κρατικό μηχανισμό, μα και οι Αγγλοι «σύμμαχοι» μετά την ωμή και βάρβαρη επέμβαση και ειδικά στη διάρκεια των Δεκεμβριανών και κυρίως μετά τη Συμφωνίας της Βάρκιζας και η άρχουσα ταξη τον κρατικό μηχανισμό: σώμα των μονίμων Αξιωματικών, σώματα Ασφαλείας, Διοίκηση, Δικαιοσύνη, Εκκλησία, διανόηση κλπ. Ειναι και αυτό ενα θέμα το οποίο κάθε φορά που πάμε να το αγγίξουμε, το πηδάμε οπως και τόσα άλλα θέματα που εχουν σχέση με την κατοχική περίοδο. Ειναι ενα απ τα θέματα που καίει γι αυτό και δεν εχει ακόμα ερευνηθεί ή αν εχει ερευνηθεί το κρατάνε εφτασφράγιστο.

Το σώμα των Αξιωματικών οσοι δεν έφηγαν για τη Μέση Ανατολή, για να μήν σκεφτούν «κακά και άσχημα» πράγματα για τον Τσιώτσιλ, μέσω του Καΐρου και του Λονδίνου, προκειμένου να στερήσουν την εκολαπτόμενη Εθνική Αντίσταση από επαγγελματίες αξιωματικούς, καλλιέργησαν την αδράνεια με τα συνθήματα «Εμείς πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν αλλοι» και αργότερα οτι ο « όποιος αγώνας ειναι καταδικασμένος σε αποτυχία» κλπ . Οι ελληνοποιημένες Γερμανικές κυβερνήσεις, εκμεταλλευόμενες αυτά τα συνθήματα και την αδράνεια που συνιστούσαν το Κάϊρο και το Λονδίνο, προκειμένου να ευθυγραμιστούν με την άποψη αυτή και για να ελέγξουν τους Αξιωματικούς τους τοποθέτησαν στο επισιτισμό. Μια υπηρεσία που συγκέντρωνε μέσω των αλωνιστικών μηχανών και τους μύλους τη 10τη απ τους παραγωγούς για λογαριασμό της «πρόνοιας» ουσιαστικά ομως με αυτά σιτιρά και τα δημητρικά τροφοδοτούσαν τον Ρόμελ στην Αφρική.

Οταν έκαναν την εμφάνισή τους οι πρώτοι αντάρτες στο Βέρμιο, οι Γερμανοί κάλεσαν στου Βεροιώτες μόνιμους αξιωματικούς στο Καφενείο του κ Σιταρά, απέναντι απ τον Παλιά Μητρόπολη, προκειμένου να τους εφοδιάσουν με ταυτότητες. Το γεγονός αυτό το έμαθε ο απόστρατος Αξιωματικός ονόματι Λεωνίδας Βελτσίδης, ενα ιδιόμορφος τύπος Βεροιώτη. Πήγε απρόσκλητος στη σγκέντρωση και με παράμβασή του κατά τη διάρκεια της συζήτησης ειπε επι λέξη : «Σχολή Ευελπίδων Σκατά! Τί δουλεια εχετε Εσείς Ελληνες Αξιωματικοί με τους Γερμανού. Νά τα Βουνά» και έδειξε το Βέρμιο και τα Πιέρια. Πιστεύω πώςκάτι παράμοιο θα έγινε και σε αλλες περιοχές της χώρας.

Τα σώματα ασφαλείας και η αστυνομία Πόλεων. Αρχηγός της αστυνομίας πόλεων ηταν πριν απ την κατοχή, στη διάρκεια της κατοχής και μετά την απελευθέρωση ο Αγγελος Εβερτ. Στην ειδική ασφάλεια ο Λάμπρου, ο Παρθενίου, ο Κερεμπανάς Σία. Μα και ο Μπουραντάς, ο ανθρωπός του στήριζε την 4η Αυγ/στου και στον οποίο φεύγοντας ο Μανιαδάκης του ειπε. «Το νού σου στο καθεστώς» Και μόνο τα ονόματα αυτών αρκεί να συμπεράνει κανείς πως, με αρκετές βέβαια εξαιρέσεις, λειτούργησαν και τα σώματα ασφαλείας μετά την έκκληση για αδράνεια απ το Κάΐρο και το Λονδίνο.

Η Δικαιοσύνη με ελάχιστες φωτεινές εξαιρέσεις, οχι μόνο φόρεσε πηλήκιο, και έστειλε χιλιάδες στον Αγιο Πέτρο, αλλά κάλυψε «Νομικά» νομινοποιώντας παράνομα τις μεταπολεμικές κυβερνήσεις και αθώωσε τους δοσιλόγους. Ακόμα και αυτά τα κτήνοι τύπου Μπουραντά Σία.

Η Εκκλησία και αυτή με ελάχιστες φωτεινές εξαιρέσεις και με φωτεινότερη αυτή του Αρχιεπισκόπου Αθηνών Χρύσανθουν, που δεν πήγε να υποδεχθεί τον Γερμανό στρατιωτικό Διοικητή Αθηνών και να ορκίσει την κυβέρνηση Τσολάκογλου (εύγε του), ο μοσχοαναθρεμένος στα Λόντρα Δαμασκηνός δεν αρκέστηκε στο οτι ο Τσιώρτσιλ τον έκανε Αρχιεπίσκοπο. Μια ομως και δεν μπορούσε να γίνει και Βασιλιάς έγινε αντιβασιλέας! Και η Ιερά Σύνοδος την προαγωγή αυτή της Εκκλησία στον βασιλικό θόκο τη δέχθηκε μετά χαράς!

Η Διανόηση και οι καλλιτέχνες χωρίς να λύπουν οι πολλές, αξιόλογες και φωτεινές εξαιρέσεις, ανάλογα με τα πιστεύω και τις κοσμοαντιλήψεις του καθένα, την κουλτούρας, των σχέσεων με το προοδευτικά κινήματα και το αβέβαιο της πορείας που θα ακολουθούσε ο αγώνας στην αρχή διστακτικά και πιό ξεκάθαρα μετά πήραν τις αντίστοιχες θέσεις. Οι θεασώτες του Γ! Ράϊχ και του συντηρητισμού συμπαρατάχθηκαν στο πλευρό τους, το στήριξαν και έπλεκαν εγκώμια στις ελληνοποιημένες γερμανικές κατοχικές κυβερνήσεις και το Γ! Ράϊχ. Εριξαν χολή και όξο στην Αντίσταση και οι προοδευτικοί ακολούθησαν με την πένα και ντουφέκι τα μονοπάτια του αγώνα, σε όλες του τις φάσεις αμετανόητοι.

Οσον αφορά την άρχουσα τάξη, αυτή οπως πάντα για να μπορεί να εξέγχει και να χειραγωγεί το λαό, παρά τις επιμέρους αντιθέσεις οσον αφορά την εξουσία και τα ειδικά συμφέροντα, ειναι χωρισμένη σε ομάδες. Αυτόν τον χωρισμό της σε ομάδες ελεγχόμενες απ την ίδια τον χαρακτηρίζει πλουραλισμό-πολυκομματισμό και δημοκρατική διακυβέρνηση, Μετά ομως του 1917, την δημιουργία του ΚΚΕ, την προσχώρησή του στη διεθνή και την μετατροπή των κινημάτων διεκδίκησης σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής, εγκατέληψε την πολυδιάσπαση και συσπειρώθηκε σε δυό πολιτικό-κομματικούς πόλους. Ομως και στους πόλους αυτούς, όπως και παλιά τους αρχηγούς του διόριζε το Λονδίνο.

Οι Ελληνες παρά την κατοχή δεν ένοιωθαν νικημένοι. Γι αυτό και πριν ολοκληρωθεί η κατοχή της χώρας άρχισαν να μαζεύουν όπλα. Μπορεί η Αθήνα να καταλήχθηκε στις 27/4/1941 και πρώτες μονάδες που μπήκαν στην Αθήνα να έστειλαν επειγόντος τηλεγράφημα να αναγγέλουν την κατοχή της.

«Προς τον Φύρερ και Καγκελάριον του Ράϊχ Βερολίνον» Φύρερ μου Την 27ην Απριλίου 1941 εφθάσαμεν εις Αθήνας, ως πρώτα γερμανικά στρατεύματα και την 8,45 υψώσαμεν την γερμανικήν σημαία επί της Ακροπόλεως και του Δημαρχείου Χάϊλ Μάϊν Φύρερ » Ιλαρχος Γιακόμπυ κλπ. Η κατοχή της χώρας ολοκληρώθηκε μετά την κατάληψη και της Κρήτης στις 30, προς 31 του Μαή. Ομως την ίδια νύχτα συνέβει κάτι το αξιοθαύμαστο και το ανεπανάληπτο ίσως γεγονός. Πριν ακόμα φτάσει τα συγχαρητήριο τηλεγράφημα στον Χίτλερ, που θα του έκανε γνωστό το χαρμόσυνο νέο ή την ωρα που θα τσούγκριζε με τους αλλους μακελιάρηδες το ποτήρι με τη σαμπάνια, η σβάστικα που αποτελούσε το σύμβολο της δύναμης και της κατοχής ειχε ήδη κατέβηκε απ την Ακρόπολη. Το κατέβασμα της σβάστικας απ την Ακρόπολη, ηταν το εγερτήρια σάλπισμα προς τους λαού του κόσμου οτι οι Ελληνες αρχίζουν την Εθνική τους Αντίσταση.

Και τότε ήρθαν τα δίσεκτα χρόνια. Χρόνια σκληρών αγώνων, εθνικών περιπετειών και ανείπωτων θυσιών. Οπως ο λαϊκός αγώνας του 21 οδηγήθηκε στον εμφύλιο πόλεμο, προκειμένου να μην μοιραστεί η απελευθερωμένη τούρκικη Γή στους Ραγιάδες, ετσι και τα Δεκεμβριανά έγιναν για να μην συμμετάσχει μετά την απελευθέρωση και ο λαό στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις οδήγησαν στον εμφύλιο. Τα Δεκεμβριανά σηματοδότησαν την ανώμαλη πορεία της πολιτικής ζωής της χώρας. Και ακολούθησε ο τετράρχονος εμφύλιος σπαραγμός, ενώ τα μίση και τα πάθη που χώρισαν για δεκαετίες τους Ελληνες, οχι μόνο σκοτείνιασαν τον εθνικό ορίζοντα, αλλα ξέσπασε η καταιγίδα που έβαλε φραγμό στο μεταπολεμικό μέλλον της χώρας.

Γέμισαν οι φυλακές από αγωνιστές της εθνικής Αντίστασης και του Δημοκρατικού Στρατού. Τα έκτακτα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα βύθισαν στο πένθος χιλιάδες οικογένειες. Περίσεψαν οι πίκρες, τα βάσανα και οι απογοητεύσεις, ενώ οι αμφιβολίες και τα ερωτηματικά κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωναν, κλονιζόντας τις βεβαιότητες και τις σταθερές της ζωής. Στη συνέχεια ήρθε η εφτάχρονη χουντική δικτατορία. Ο βιασμός της δημοκρατίας, αλώθηκαν και τα λίγα ψίγματα της ελευθερίας. Η Ελλάδα στο «γύψο» ο Παπαδόπουλος πρωθυπουγρός και οι αγωνιστές ξανά στις φυλακές και στα στρατόπεδα της Γυάρου και της Λέρου.

Στο διεθνή χώρο ακολούθησε η πτώση του υπαρκού σοσιαλισμού και μαζί η κάμψη των σοσιαλιστικών οραμάτων, που φλόγοσαν τις καρδιές και ξεσήκωσαν εκατομμύρια ανθρώπους κάθε φυλής, γλώσσας, Θρησκείας και χρώματος στον πλανήτη.

Αναμφισβήτητα επρόκειτο για ενα γεγονός τεράστιας ιστορικής σημασίας, που συνοδεύτηκε απ τη δραματική διάψευση πολύχρονων προσδοκιών και ελπίδων, και τη βαθιά κρίση οραμάτων, ιδεών και αξιών. Με απλά λόγια, μιλούμε για πενήντα και πλέον χρόνια εθνικών περιπετειών και κοσμογονικών αλλαγών στον πλανήτη, που προκάλεσαν και προκαλούν σεισμούς και αναστάτωσεις στον τρόπο ζωής και στις συνειδήσεις των ανθρώπων. Στις συμπεριφορές και γενικότερα στις ανθρώπινες σχέσεις.

Ηθικές αξίες, ιδέες, οράματα και ιδανικά, όλα εκείνα τα στοιχεία που σε άλλους καιρούς ενέπνεαν και φλόγιζαν τις καρδίες των αγωνιστών και των απλών ανθρώπων, ανατράπηκαν και τη θέση τους πήρα τα κάθε λογής εγωϊστικά και ταπεινά υλικά ενδιαφέρονταν και ατομικά και μόνο συμφέροντα. Αντι για αξίες, ιδέες, ιδανικά και οράματα στη θέση ολων αυτών μπήκαν τα σκανδολοθηρικά έντυπα και οι αντίστοιχες τηλεοπτικές εκπομπές με ό,τι ερεθίζει τα ένστιχτα και συσκοτίζει το πνεύμα. Στα έντυπα αυτά και τις εκπομπές πλεονάζουν συνήθως τα εγκλήματα, σκηνές και εικόνες μιας ζωής έκλυτης και ανώμαλης. Ληστείες, προδοσίες και φόνοι. Οι μοιχείες και τα κάθε είδους σεξουαλικά εγκλήματα και ανωμαλίες. Συνειδητά μάχονται τα ευγενικά συναισθήματα των νέων που ομορφαίνουν τη ζωή. Ενα πρότυπο ζωής που αποπροσανατολίζει τους νέους απ τα προβλήματα και την ζωή.

Οι έννοιες των πραγμάτων παραμορφώθηκαν και παραποιήθηκαν Τα ιδεολογικά, πολιτικά, ηθικά, κοινωνικά και αλλα διακριτικά γνωρίσματα, ξεθώριασαν σε μεγάλο βαθμό και βάθος. Το ίδιο και η ιστορία έχασε τις πραγματικές της πήγες σε βαθμό που οι γερμανοτσολιάδες, για παράδειγμα, να βαφτίζονται «αντιστασιακοί»! Οι δοσίλογοι να αναζητούν πιστοποιητικά πατριωτιτισμού. Οι απόντες του αγώνα να ανακηρύσσονται «αγωνιστές». Και οι πραγματικοί αγωνιστές οσοι δεν στάλθηκαν στην εξορία, δεν κλείστηκαν στις φυλακές και δεν εκτελέστηκαν, να παραμένουν στα αζήτητα, όπως και οι αγωνιστές του 21, ταπεινοί και λησμονημένοι!

Σε μια τέτοια εποχή όπου το κύριο χαρακτηριστικό της ειναι η φτώχια των ιδεών και οραμάτων, η σύγχυση και η αβεβαιότητα, ύστερα απ την ήττα και την βαθιά κρίση της Αριστεράς, δε ειναι παράξενο που κάποιοι βιαστικοί, ξεχνώντας πως η ερμηνεία και η προφητεία ειναι η δύναμη του ανίσχυρου και του απόνταν απ τα δρώμενα της ιστορίας, με ενα τόνο προφητικό, ερμηνευτικό και συμβουλευτικό, αφού δεν παρήγαγαν οι ίδιοι ιστορία, για να μήν υποστούν αυτήν που έγραψε ο λαός, οχι μόνο έγιναν καταγραφείς και ερμηνευτές της ιστορίας, αλλα και έτρεξαν να μας πούνε πως τόσο η «ιστορία αλλο τόσο και η Αριστερά τελείωσαν». Πως μαζί με την ιστορία «πέθανε και η σοσιαλιστική ιδεολογία» και πώς ολα αυτά «ειναι ξεπερασμένα, και η αριστερά και η δεξιά», και οτι δεν υπάρχει πλέον η αντίδραση και η πρόοδος». Οι «οροθετικές γραμμές δεν ειναι πλέον σε αντιμολία αλλα παράλληλες....»

Και κάποιοι αλλοι, δειλά στην αρχή, πιό θαρεττά στη συνέχεια, ξεχνώντας πως η ιστορία και η πρόοδος, οι κοινωνικές και οι πολιτικές αλλάγες και η ανάπτυξη συντελείται μόνο με την υπέρθεση αγώνων, άρχισαν αν οχι να συμφωνούν αλλα να υποστηρίζουν, πως «πήραμε τη ζωή μας λάθος» και πως «χαμένα πήγαν τα χρόνια μας, χαμένοι οι αγώνες και τα όνειρά μας» Η πως «για ενα φιλότιμο και μόνο τραβήξαμε του Χριστού τα πάθη και όλων των Αγίων τα μαρτύρια», και ενα σωρό άλλα παρόμοια...Μάλιστα μερικοί δεν δύστασαν να υιοθετήσουν αβασάνιστα και τα συνθήματα της αντίδρασης πως «καλά που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν ... επικρατούσαμε θα...ήμασαν και εμείς οπως....κλπ,κλπ.

Στη δίνη των κοσμογονικών ανατροπών που ζήσαμε ολα αυτά τα χρόνια και συνεχίζουμε να ζούμε, ολα μπορεί να ειναι κατανοητά. Και οι πίκρες και οι απαγοητεύσεις και η αδιαφορία για την πολιτική, και η αποστράτευση, μα και η όποια ιδεολογική και πολιτική διαφοροποίηση, ακόμα και η έξαρση του ατομικισμού. Οχι όμως και θεωρίες άδικες και ανιστόριτες απόψεις και μάλιστα απ τα χείλη...Δηλαδή ανθρώπων που υπήρξαν πρωτοπόροι αγωνιστές και ιδεολόγοι. Ανθρωποι που σήκωσαν στους στιβαρούς ώμους τους το σταυρό του μαρτυρίου για μια ιδέα, για ενα ιδανικό και μια ελπίδα.

Για χάρη συνεπώς της ιστορίας ας προσπαθήσουμε να πούμε τα πράγματα με το ονομά τους. Στη κόλαση δεν πήγε ποτέ κανένας, μα κανένας για ενα απλό φιλότιμο! Ούτε στο εκτελεστικό απόσπασμα για χάρη γούστου! Στη ανθρώπινη ιστορία λόγω της μοναδικότητας και του ανεπανάλυπτου της ζωής, κανένας πότε δεν θυσίασε τη ζωή του για πλάκα και επίδειξη!

Οι ιστορίες των Ασφαλειών, των στρατοπέδων-της Μακρονήσου, της Γυάρου και τα ξερονήσια της χώρας μας- των φυλακών, μα και πάνω απ όλα σε εκείνες που κάθε αυγή γράφονταν στους τόπους των εκτελέσεων, επιβεβαιώνουν πώς μονάχα ιδεολόγοι αγωνιστές, διέθεταν το ψυχικό εκείνο σθένος, τη δύναμη και τη θέληση να διαβούν παρόμοια μονοπάτια. Το ίδιο ισχύει και για αυτούς που δεν εκτελέστηκαν μέν αλλά προστιθέμενα τα χρόνια της παραμονής τους στις εξορίες και τις φυλακές παλιά και επι χούντας μόνο με τον αστερισμό του γαλαξία μπορεί να συκριθεί. Και αυτές οι χιλιάδες, δεν έμειναν στα όποια νησιά και τις φυλακές χάριν παιδειάς!

Οσοι περάσαμε απ τη Γυάρο και τη Μακρόνησο-άνδρες, γυναίκες και νέοι, στρατιώτες και πολίτες φυλακισμένοι ή εξόριστοι-δεν πήγαμε βέβαια με τη δική μας θέληση σε αυτά τα καταραμένα νησιά. Σε ολους ειναι γνωστό οτι μας πήγαν και μάλιστα δεμένους στα αμπάρια των καϊκιών! Και όλοι χωρίς εξαίρεση μαρτύρησαν της Μάνας τους το γάλα και οχι μόνο οσοι βασανίστηκαν σωματικά. Ας μην ξεχνάμε πως το ψυχικό μαρτύριο, ειναι πιό φρικτό και απ το πιό άγριο ξύλο. Χωρίς υπερβολή, έφτανε ενας μόνο μήνας απλής παραμονής σε αυτά τα κολαστήρια, για πάθει ο κρατούμενος ψυχική κατάθλιψη.

Κάποιοι, ίσως θα μπορούσαμε πιθανόν και να αποφύγουμε να πιούμε το πικρό ποτήρι της γνωριμιάς με αυτά τα κολαστήρια, αν έσπευδαν, έγκυρα, να «κάνουν μια δήλωση» και σε συνέχεια να «συμορφωθούν και με ολες τις άλλες υποδείξεις», για τους άλλους ομως, τους πιό πολλούς η μεταφορά στα κολαστήρια ηταν αναπόφευκτη. Και αυτό γιατί ο σκοπός τους μοναρχοφασιστικού καθεστώς ηταν η υποταγή ή αλλιώς η αναμόρφωση και η ταπείνωση. Και τα αναμορφωτήρια και ειδικά της Μακρονήσου σχεδιάστηκαν και φτιάτηκαν γι αυτόν ακριβώς το σκοπό...Οσον αφορά, ομως τα εκτός της ασφάλειας βασανιστήρια και την παραμονή τους εκεί, τα πράγματα ειναι κάπως διαφορετικά. Ολοι όσοι για τον ενα ή τον αλλο λόγω βρέθηκαν χωρίς τη θέληση τους στα κολαστήρια θα μπορούσαν να τα αποφύγουν, αν φυσικά το

ήθελαν και αν αποφάσιζαν να αρνηθούν τα όσια και τα Ιερά τους! Ολοι το γνωρίζουμε πως αυτό ηταν και μπορετό και εύκολο. Αρκούσε μια υπογραφή.

Ομως, αντίθετα απ ό,τι περίμεναν οι διώκτες μας, χιλιάδες ηταν εκείνοι, οχι μόνο στο Μακρονήσι, αλλά σ ολους τους τόπους του μαρτυρίου, που αντιστάθηκαν στο ζόφο και στη βία, κράτησαν το κεφάλι ψηλά, δεν υπέκυψαν και συνειδητά διάλεξαν το δρόμο του γολγοθά! Γιατί έραγε; Απο πού και από τί κινούμενοι το έκαναν αυτό; Αν οχι απ το χρέος! προς το λαό, την Πατρίδα, την ιστορία και τις ιδέες τους. Βέβαια η δωσίλογη Δεξιά είπε οτι ήμασταν κινούμενα της Μόσχας!

Ακόμα, όμως, και εκείνοι που εξαναγκάστηκαν κάτω απ τα απάνθρωπα βασανιστήρια ή σε κατάσταση αφασίας να υπογράψουν δήλωση στις ασφάλειες οταν έφταναν στην αίθουσα του στρατοδικείου με επίγνωση οτι η ανάκληση, θα τους επιβάρυνε ακόμα περισσότερο τη θέση στην επιμέτρηση της ποινής τις ανερούσαν πριν ακόμα αρχίσει η δίκη. Μα και αυτοί που απολύθηκαν στη μεγάλη τους πλειοψηφία απέδειξαν, με την κατοπινή στάση και τη δράση τους, πως εξακολουθούσαν να ειναι στρατευμένοι στο όραμα του σοσιαλισμού! Μόλις βρέθηκαν ελεύθεροι πύκνωσαν απ τους πρώτους τις γραμμές της ΕΔΑ! Και στάθηκαν για χρόνια πρωτοπόροι των εθνικών, Δημοκρατικών και κοινωνικών αγώνων μιας ολόκληρης εποχής.

Οσο για τις θεωρίες περί «χαμένων αγώνων», το μόνο βέβαιο ειναι πως η ιστορία δεν εχει να μας παρουσιάσει κάποιο προηγούμενο, όπου να δόθηκε στους λαούς ψωμί και ελευθερία χωρίς αγώνες και θυσίες. Αλήθεια ποιός μπορεί στα σοβαρά να ισχυριστεί πως χωρίς αυτούς τους αγώνες και τις θυσίες ενος λαού, θα ηταν καλύτερη σήμερα η εικόνα της Ελλάδας και οι συνθήκες ζωής της ελληνικής κοινωνίας; Και αντίστροφα: ποιός μπορεί να αρνηθεί οτι χάρη σ αυτούς ακριβώς τους αγώνες κερδίθηκαν η όποια λευτερία και η όποια εθνική ανεξαρτησία έχουμε; Οτι ειναι αυτοί που στέριωσαν στον τόπο η δημοκρατία, οτι άλλαξε σημαντικά προς το καλύτερο και από κάθε άποψη η θέση των εργαζομένων, και γενικότερα η εικόνα σε ολους τους τομείς της οικονομικής και κοινωνικής ζωής;

Η πραγματικότητα, όμως σκληρή και αμείλικτη πάντα-δεν παύει να μας στέλνει αδιάκοπα τα δικά της μηνύματα και να μας διδάσκει. Για παράδειγμα η νέα τάξη πραγμάτων και η φιλελεύθερη ιδεολογία που κυριάρχησαν στον πλανήτη ολα αυτά τα μεταπολεμικά χρόνια, δεν έκαναν τα θαύματα που υπόσχονταν, δεν άλλαξα τη μοίρα της ανθρωπότητας, μα ούτε και τη φύση του καπιταλισμού. Δεν άνοιξαν τους ορίζοντες σε ενα καινούριο κόσμο χωρίς φτώχεια, αδικία, καταπίεση, εκμετάλλευση, ρατσισμό και πόλεμο. Αντίθετα η εικόνα του σημερινού κόσμου, οσο και η προοπτική του, μέρα με τη μέρα γίνεται ολο πιό ζοφερή, πάρα την ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας

Τέλος και το σπουδαιότερο, οι βαθύτεροι λόγοι- ιστορικοί, κοινωνικοί, πολιτικοί-που γέννησαν και γιγάντωσαν στον αιώνα μας το σοσιαλιαστικό όραμα, το καθεστούν στις μέρες μας περισότερο από κάθε αλλη φορά

επίκαιρο. Και οι αγώνες για την μετακίνηση του άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία οσονούπο θα αρχίσουν.

Οι δύσπιστοι ή και οι αρνητές αυτής της πραγματικότητας, δεν εχουν παρά να ρίξουν μια ματιά γύρο τους για να βεβαιωθούν, πως η ιστορία συνεχίζεται αδιατάρακτη. Η Αριστερά ούτε τελείωσε και ούτε τελειώνει. Το ίδιο και το όραμα του σοσιαλισμού συνεχίζει να εμπνεύει τους ιδεολόγους και τους προβληματισμένους πολίτες του καιρού μας. Ενώ οι λαοί ολου του κόσμου ολοένα και πιό αποφασιστικά αποδεμεύονται απ τις αυταπάτες της νέας τάξης και με ανενεωμένες και ενωμένες τις δυνάμεις τους ξαναπαίρνουν τους γνώριμους και δοκιμασμένους δρόμους των πολιτικών και κοινωνικών αγώνων.

Στις αρχές του Σεπτέμβρη του 1943 τρείς Βεροιώτες ΕΠΟΝίτες, απο μιά εικασαμελή οργάνωση, επειδή ειχαν εκτεθεί αρκετά με τη δράση τους, δεν μπορούσαν να συνεχίσουν αλλο τον παράνομο ΕΠΟΝίτικο αγώνα, χωρίς να διατρέξει άμεσο κίνδυνο η ζωή τους. Και οι τρείς ΕΠΟΝίτες εξέφρασαν προ το Νομαρχιακό Συμβούλιο της ΕΠΟΝ, την επιθυμία να ανέβουν στο βουνό. Οι ΕΠΟΝίτες αυτοί ηταν : Ο Δήμος Μαζαράκης, ο Κώστας Τσιμογιάνης και ο Ηλίας Φυτίκας. Υστερα απ πολλούς μήνες και με την βοήθεια των καλοθελητών ο αντάρτης πλέον Δήμος Μαζαράκης συλαμβάνεται σε μια αψιμαχία με τους Γερμανούς. Μετά τη σύλληψη τον μεταφέρουν στο στρατόπεδο του Παύλου Μελά της Θεσσαλονίκης. Αφού τον βασάνισαν απάνθρωπα για πολλές μέρες χωρίς να γνωρίζουν το παραμικρό οι γονείς και τα αδέρφια του. Πριν προλάβουν να τον σκοτώσουν (τα στοιχεία ηταν επιβαρεμένα) κατόρθωσε να επικοινωνήσει μέσω της εκεί οργάνωσης με την οικογένειά του. Η οικογένεια του αναζήτησε μεσάζοντες προκειμένου να του σώσουν το κεφάλι. Ανάμεσα στους ανθρώπου που ζήτησαν βοήθεια για τη διάσωσή του. Επειδή ο Μαζαράκης και οι αλλοι δύο ΕΠΟΝίτες ηταν δίγλωσσοι-Βλάχοι, ζήτησαν και τη βοήθεια αυτών που όντας Ελληνες εκμεταλλεύονταν την προπαγάνδα της Ρουμανίας οπως ο κ Χητζηγώγος, ο Καπρίνης κλπ. Πράγματι οι άνθρωποι παρενέβησαν τους Γερμανούς ζητώντας την απόλυσή του. Οι Γερμανοί ομως για δικούς τους λόγους, προκειμένου να τον απολύσουν τους έθεσαν τον όρο οτι πρέπει να υπηρετήσει φορώντας τη γερμανική στολή επι ένα τρίμηνο, άλλως θα προχωρήσουν στην εκτέλεση. Από ό,τι θυμάμε υπόθηκε τότε εκτός απ τους μεσάζοντες αλλά και ορισμένοι απ τους οικείους του ζήτησαν να κάνει αυτήν την τρίμηνη θυσία για να γλυτώσει τη ζωή του.

Η απάντηση του Ανταρτό-ΕΠΟΝίτη ηταν σαφής και οριστική: « ΟΧΙ. Εγώ οργανώθηκα στην ΕΠΟΝ και βγήκα στο βουνό για να τους πολεμήσω. Τώρα μου ζητούν να φορέσω τη στολή που ειχα στο στόχαστρο. Πότε δεν θα φορέσω αυτό το λυκοτόμαρο στο κορμί μου» Σε λίγες μέρες αφού τον ξαναβασάνισαν για την άρνηση τον εκτέλεσαν.

Το ΟΧΙ του Μαζαρήκη και χιλιάδων άλλων Μαζαράκιδων και Μεσιμέριδων, τότε και μετά στους βασανιστές. Το ΟΧΙ στην ταπείνωση και στην υποταγή, το

ΟΧΙ στην άρνηση των ανθρώπινων αξιών και των ιδανικών τους ειναι φανερό και αποδεδειγμένο πως δεν το έλεγαν άνθρωποι τυχαίοι. Ανθρωποι απολίτικοι, αδιάφοροι, ανυποψίαστοι και άσχετοι προς τους εθνικούς, πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες του λαού μας.

Παρόμοια απάντηση μπορούσαν να δώσουν μονάχα φλογεροί πατριώτες και αφοσιωμένοι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης. Οραματιστές και πρωταγωνιστές για μιά Ελευθερη και Δημοκρατική Ελλάδα. Για μια νέα κοινωνία. Μονάχα αγωνιστές, που δεν πήρανε τη ζωή τους «λάθος», ιδεολόγοι, επαναστάτες που πετούσαν τη σκούφια τους απο ενθουσιασμό για χάρη του αγώνα, και τα δίνανε όλα-και τη ζωή τους ακόμα-θα μπορούσαν να αντισταθούν περήφανα στη βία, να ελέγξουν το φόβο, να υποτάξουν τον πόνο και να νικήσουν. ΟΙ Νέοι ένιωθαν πως έπρεπε να αντιδράσουν πιό γρήγορα απ τους ρυθμούς της αλλαγής που έρχονταν, κάνοντας πράξη τα λόγια του μεγάλου μας Ποιητή Κ Παλαμά, στο ποιήμα οι Πατέρες:

...Φτάνει μια ιδέα να σ το πεί, μια ιδέα να το προστάξει, κορόνα ιδέα, ιδέα σπαθι, που θα ειν απάνου απ όλα!

Συνολικά πάνω από εκατό χιλιάδες Ελληνες πατριώτες και δημοκράτες, αγωνιστές της λευτεριάς, της δημοκρατίας και της σοσιαλιστικής ιδέας πέρασαν απ τα κολαστήρια του «Νέου παρθενώναν», όπως τον αποκαλούσαν οι φωστήρες της εθνικοφροσύνης. Και αλλες τόσες απ τα δεκάδες στα κάτεργα και κολαστήρια που ηταν σπαρμένα στην Ελλάδα του Γ! «Ελληνο-χριστιανικού πολιτισμού», που τον άρχισε η βασιλό-μεταξική δικτατορία και τον συνέχιζαν οι επιβήτορες της εξουσία, στα κάτεργα και τα κολαστήρια προετοιμάζοντας ετσι το έδαφος να τον ολοκληρώσει η χούντα των συνταγματαρχών στο έμπα της άνοιξης του 1967. Εκει, λοιπόν, στα ανά την Ελλάδα κολαστήρια και ειδικά στο Μακρονήσι και στο πρόσωπο ολων εκείνων των αγωνιστών απ τη γενιά της Αντίστασης, που οραματίστηκαν και τόλμησαν...να σηκώσουνε τον ήλιο πάνω απ την Ελλάδα, έμελλε να σταυρωθεί όχι μόνο η Λευτεριά, η Δημοκρατία, η Ανθρωπιά, αλλα και η ίδια η Ελλάδα και η δόξα της Εθνικής Αντίστασης.

Μια πρωτοφανής σε έκταση και αγριότητα επιχείρηση ταπείνωσης εξευτελισμού, υποταγής και εξόντωση της λεβεντιάς ενος ολόκληρου λαού, μπήκε σε εφαρμογή υπο την έμπνευση και εποπτεία των ξένων (Αγγλων Κολαντώνιδων και αργότερα του μπάρμπα Σάμ) και ντόπιων αναμορφωτών, λυσσασμένων εχθρών της δημοκρατίας και της ομαλής πολιτικής ζωής.

Οι φιλόδοξοι στόχοι του εντεθνικού κατεστημένου, του εγκληματικού και φασιστικού εκείνου σχεδίου, δεν εξαντλούνταν βέβαια μόνο στο απλό-οπως θα νόμιζε κανείς και οπως πρόβλεπε η κυβερνητική προπαγάνδα-περιορισμό και την εξουδετέρωση της δράσης «υπόπτων και επικινδύνων» αντιπάλων του καθεστώτος, κατά την περίοδο του εμφυλίου πολέμου. Αλλα αποσκοπούσε, στην με κάθε τρόπο ηθική και πολιτική τους εκμηδένιση, τον αποχρωματισμό, την υποταγή και τελικά στην αναβάπτισή τους στα «νάματα της εθνικοφροσύνης.

Για την επίτευξη αυτών των στόχων, στα διάφορα κολαστήρια και ειδικά της Μακρονήσου, χρειάστηκε να επιστρατευθεί εκτός απ τη δική μας 4ο Αυγουστιανή και Γκεσταμπίτικη κατοχική πείρα στα βασανιστήρια και το έγκλημα αλλά και οι όποιες στεγνές και απάνθρωπες διεθνείς μεθόδους βασανισμών. Να χρησιμοποιηθούν ολα τα μέσα ψυχολογικού και σωματικού καταναγκασμού, ωμής βίας και πρωτόγνωρες μορφές λευκής, τρομοκρατίας. Και όλα αυτά στο όνομα μιας φασιστικής αντίληψης, που αποσκοπούσε στην αποδόμηση της προσωπικότητας του Ελληνα αγωνιστή.

Στα έξη περίπου χρόνια του τρομακρατικού οργίου, 1945-1950, χιλιάδες αγωνιστές του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ, κομμουνιστές, αριστεροί και προοδευτικοί πολίτες, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, σύρθηκαν στα διάφορα κολαστήρια της χώρας. Πόνεσαν αφάνταστα και μάτωσαν και στην ψυχή και στο σώμα υπερασπιζόμενοι μέρα τη μέρα και ώρα την ώρα, αδιάλλακτα και ασυμβίβαστα τις ιδέες και τα οράματά τους, την τιμή και την αξιοπρέπειά τους, τις αγωνιστικές πατρογονικές υποθήκες και την αγωνιστική προσωπική τους ιστορία.

Μαρτύρησαν στα χέρια αδύστακτων εγκληματιών, αρνούμενοι να υποταχθούν και να προσκυνήσουν το καθεστώς της ξέφρενης βίας, της αχαλύνωτης και ασύδοτης ξενοδουλείας. Αψευδείς μάρτυρες ειναι τα Νοσοκομεία, τα Ψυχιατρεία και τα Νεκροταφεία.

Η πίστοι στις ακατάλυτες ανθρώπινες αξίες και τα ιδανικά της Δημοκρατίας και του Σοσιαλισμού τους χαλύβδωνε τη θέληση και την αντοχή τους στην αναμέτρηση με τις ανείπωτες δοκιμασίες. Αυτές οι αναλλοίωτες αξίες τους όπλιζαν με θάρρος και δύναμη, ωστε να μπορούν να αντικρίζουν όρθιοι τους όποιους βασανιστές και το είδος των βασανιστηρίων, και με ανοικτά τα μάτια στο θάνατο αν έφτανε στο ραντεβού τους. Μέσα σε εκείνη την άνιση και αδυσώπητη μάχη με τη βία και το θάνατο, τους εμψύχωνε το δίκαιο του αγώνα. Τους ενέπνευε το όραμα μιάς Ελλάδας Ελεύθερης και Δημοκρατικής. Τους οδηγούσαν οι ιδέες του Σοσιαλισμού και ενός κόσμου με δικαιοσύνη και ειρήνη.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόνος απ το να θυμάσε σε στιγμές ευτυχίας τη δυστυχία σου**.** Οταν ξαφνικά ξαναέρχεται μπροστά σου ενα μεγάλο κομμάτι απ τη ζωή σου και μάλιστα τόσο σημαντικό, που ειναι αδύνατο να χωρέσει στα όρια ενος βιβλίου. Να περπατάς στα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μήν μπορείς να τα αποφύγεις. Σαράντα σχεδόν χρόνια έμειναν στα συρτάρια του Νού. Ενώ εγώ εχω αλλάξει πλησιάζω τα 65, εκεί στα σιρτάρια του Νού δεν εχει αλλάξει τίποτε. Και πώς να αλλάξει. Για να αλλάξει πρέπει να ξεχάσεις πρότυτα και στάση Ζώης και συμπεριφοράς Ανθρώπων, σαν του Μανώλη Γλέζουν, του κ φιλίνη,του Μίμη Δεσποτίδη, του Ηλία Σταβερη, του Λεωνίδα Κύρκου, του Τζεφρόνη, του Π Δημητρίου, του Βενέτη και εκατοντάδες αλλους αξιοθαύμαστους ΕΠΟΝίτες, ΕΑΜίτες και κομμουνιστές, που δεν έκαναν τίποτε για τον εαυτό τους, ασχολούνταν με τους αλλους και έχτιζαν Ανθρώπους. Για να αλλάξει κάτι, πρέπει να ξεχάσεις πέντε

βασικούς όρους της νεότερη περιόδους της ελληνικής ιστορίας όπου το στίγμα της Αριστεράς χαράχτηκε έντονα και ιστορικά ανεξίτηλο α) : την περίοδο της Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας, β) της Αντίστασης, γ) του εμφυλίου πολέμου δ) εκείνη της δεκαετίας του 60. ε) την επτάχρονη δικτατορία των συνταγματαρχών σε συνδιασμό πάντα με τον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο.

Για να αλλάξει κάτι πρέπει, να ξεχάσεις την ίδια την ΕΠΟΝ, για την ίδρυση της οποίας υπήρξα μέλος στο Νομό μας. Αναφέρομαι σε μιά γενιά, που ενώ δεν την άφησαν να χαρεί τη νίκη για την οποία τόσα έδωσε, δεν μπόρεσαν όμως και να τη νικήσουν, οπως πολύ θα το ήθελαν. Και δεν μπόρεσαν γιατί εκεί στο καμίνι της φωτιάς, η γενιά της Αντίστασης, δημιούργησε νέα δεδομένα, νοοτροπίες, πρακτικές και σύγχρονες συμπεριφορές. Ενα γεγονός που βοήθησε να εμπεδωθεί στη χώρα η έννοια ενος σταθερού πολιτισμικού συστήματος ιδεών και αξιών, που ο αντίκτυπός τους επέδρασε οχι μόνο στον πολιτισμικό τομέα και την πολιτική συμπεριφορά, αλλα και στην κοινωνική συνοχή.

Ηταν μια εποχή που προκάλεσε πολλά και μεγάλα Σόκ. Μια εποχή που ο λαός κατέθετε τις απόψεις του και έπαιρνε πολλές για-πρώτη φορά-και μεγάλες αποφάσεις. Αν η κοινωνική συνοχή ειναι οτι προχωρήσαμε σε μια αναγκαία διαδικασία προσαρμογής προς ό,τι συνέβαινε τότε σε όλο τον κόσμο, συντεταγμένα και χωρίς μεγάλες διακρίσεις κυρίως κοινωνικές, χωρίς διευρύνσεις του κοινωνικού χάσματος, τότε το αντίτιμο έπρεπε να ειναι το εύγε και οχι το βόλι.

Ομως αυτή ακριβώς η υποδοχή απ το λαό της κοινωνικής συνοχής και η προσαρμογή του στα νέα δεδομένα, ηταν που δρομολόγισαν την πορεία εξόντωσης με όλα τα μέσα των φορέων αυτών των αντιλήψεων. Η πορεία εξόντωσης ηταν αυτοσκοπός. Ειχε ενα συγκεκριμένο στόχο. Την εξόντωση του ΕΑΜ-ΚΚΕ που ηταν ο φορέας τους.

Και δεν την νίκησαν γιατί η γενιά της Αντίστασης και ειδικά η γενιά που συμμετείχε στον αλβανικό πόλεμο και την ΕΠΟΝ, συνειδητοποίησε ίσως για πρώτη φορά, οτι η Πατρίδα δεν σημαίνει «οι κάμποι, τα βουνά και οι ρεματιές», αλλα αποτελεί έννοια που εκφράζει συγκεκριμένες ιστορικό-κοινωνικές πραγματικότητες. Εκφράζει εκείνον, τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο βιώνουν οι ανθρωποι τη σχέση τους με τις κοινωνικές συνθήκες ύπαρξή τους. Ειναι η αίσθηση της συμμετοχής σε ενα ιδιαίτερο σύνολο κοινωνικό-πολιτικών σχέσεων και θεσμών εξουσίας, στο πλαίσιο το οποίο οι άνθρωποι διαμορφώνουν την ταυτότητά τους και τη συνείδηση της θέσης τους μέσα στον κόσμο. Σε αντίθεση με την Δεληγιανναΐϊκη αντίληψη που επικρατούσε μέχρι την 28η του Οκτώμβρη του 1940, για την πατρίδα και την εξουσία.

«...Την πατρίδα και την εξουσία λέει ο Δεληγιάννης, ημείς την είχωμεν συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας μας προ αμνημονεύτων χρόνων και υπερασπιζόμεθα τους αδερφούς μας χριστιανούς [...] η εξουσία ηταν πάντοτε συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας αυτάς [...] και είχον οι προύχοντες τας μεγάλας περιουσίας των, τας λαμπράς ιδιοκτησίας των και την αγάπη και το

σέβας των συμπολιτών τους και οίτινες δια την απολύτρωσιν αυτής της πατρίδος εθυσίασαν αυθορμήτος και πλούτον και δόξαν και ιδιοκτησίαν και οικογενείας και νεότητα και ζωή. Για να καταλήξει: Αυτούς τους προύχοντες εσέβοντο άπαντες ώς ευεργέτες των ανέκαθεν». Εις αυτούς υπήκουον και αυτούς ακολουθούσαν και αυτούς.

Μέσω των ευεργετημάτων-συναλλαγή το λέμε τώρα-η εξουσία αντλεί την υποταγή, την «εμπιστοσύνη», το «σεβασμό» και την «υπόληψη» η προυχουντική εξουσία απ την πλευρά των «ευεργετουμένων». Η πρακτική παροχής ευεργετημάτων με τη μορφή υλικών και συμβολικών αγαθών, καθώς και η φροντίδα στο πλαίσιο των δομών εξουσίας, συγκροτούν ενα πεδίο κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων συναλλαγής-ανταλληγής, όπου η προσφορά διαδέχεται το χρέος, δημιουργώντας κατ αυτόν τον τρόπο ενα είδος οφειλής που πρέπει να ανταποδοθεί. Βάσει αυτής της λογικής, ο ευεργετούμενος εκτός από ευγνωμοσύνη που οφείλει στον ευεργέτη του, ειναι και υποχρεωμένος να ανταποδόσει το χρέος. Η ανταπόδοση πρέπει οπωσδήποτε να ειναι μεγαλύτερη, ωστε να δεσμεύσει τον ευεργέτη σε μια συνθήκη νέου χρέους, προκειμένου να εξοφλήσει τη δωρεά.

Για τους προύχοντες και τον Κλήρο, ο Μαυροκορδάτος ή οποιος άλλος (το ΕΑΜ) και οι ετερόχθονοι πολιτικοί, που τον ακολουθούν με σκοπό να γίνουν απόλυτοι κυρίαρχοι της χώρας (να καταλάβει πραξικοματικά την εξουσία) για να υλοποιήσουν τα εθνοκτόνα σχεδιά τους, ειναι η ίδια η ενσάρκωση του «κακού» και του «σατανά», θα αναφωνήσει αγανακτησμένος ο Κλήρος. Το «τυραννισμένο» εθνος βλέπει τις ελπίδες για την αποκατάσταση «ικανοποίηση»,των δικαίων του (ποιά εθνικά δίκαια αλήθεια διεκδίκησαν); να ματαιώνονται, αφού η νέα πολιτική τάξη «αστοί-ΕΑΜ»,που συγκροτείται στη Επανάσταση τότε στη χώρα το 1941-44 φέρνει την καταστροφή του. Δικό τους «έργο» συνεπώς ειναι ο εμφύλιος πόλεμος!

Η υπόθεση συνεπώς αυτού του τόπου, δηλ η υπόθεση της Επανάστασης, τό 21 και στην Ελλάδας 1941-44, ειναι αποκλειστικά υπόθεση των κοτζαμπάσηδων και του Κλήρου. Στη συνείδησή τους, το συμφέρον της προυχοντικής ηγεσία και του Κλήρου, ταυτίστηκε με το συμφέρον της πατρίδας. Σύμφωνα με αυτή τη λογική, οι προύχοντες-εθνικόφρονες και ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός-δεν ηταν δυνατόν να αποδεχθούν σαν «εθνική» επιταγή την απαίτηση-παράδοσης και καταστροφής της χώρας, και των υπαρχόντων κοινωνικών σχέσεων, των θεσμών, των ηθών και εθίμων και την παράδοση στους απάτριδες κομμουνιστές.

Για τους προύχοντες και τον Κλήρο ο Μαροκοδράτος (ΕΑΜ) και οι ετερόχθονοι (συνοδηπόροι) που το ακολουθούν, επιδιώκουν να καταλάβουν την εξουσία. Στο πλαίσιο αυτού του ιδιαίτερα οξυμένου ιδεολογικού-πολιτικού κλίματος διαμορφώνονται και οι ταυτότητες των αντιπάλων, που νομιμοποιούν και σε συνεργασία με τους ξένους εξορθολογίζουν τη στιγμή, την ένταση και την έκταση της σύγκρουσης. Ο αντίπαλος όπως ορίζεται απ την πλευρά της Αγίας τριάδας, την εθνικόφρονα παράταξη και τους ξένους αποτάσσεται και

θεωρείται οτι δεν υπηρετεί πλέον τη δίακαιη υπόθεση του εθνούς. Ετσι το έθνος όχι μόνο αποκηρύσσει τους «στασιαστές», τους οποίους δεν αναγνωρίζει πλέον σαν «τέκνα» του αλλα και επιβάλει («διατάσσει»), με τη βοήθεια των ξένων τη συντριβή τους ως τον απαραίτητο όρο για την διασφάλιση της ύπαρξής του εθνους.

Η λογική της κατασκευής και του προσδιορισμού του «αντιπάλου» τότε «εχθρού» το 1944, λειτουργεί προτρεπτικά για την ανάληψη μορφών δράσης εις βάρος του, και νομιμοποιεί τη χρήση όλων των μέσων (των πάσεις φύσης δοσιλόγων), των αγγλικών μεδραλιοβόλων, των τάνκς, των αεροπλάνων και των καραβιών για την αποτελεσματική αντιμετώπισή του. Ενω παράλληλα, αποφασίζεται οτι η ατιμωρησία του αντιπάλου «εχθρού» αποτελεί επιτακτική ανάγκη, αφου η αριθμητική δύναμη και η δύναμη πυρός που εχουν αποτελεί «κίνδυνο» για τη σωτηρίας του έθνους. Οπότε μια και μόνη λήση υπάρχει. Με τη ωμή και απροσχημάτιστη επέμβαση των Αγγλων, η εκ του ασφαλούς εξόντωση των πολιτικών αντιπάλων. Η λογική της εξόντωσης του ιδεολογικού αντιπάλου οδηγεί στον εμφύλιο πόλεμο

Στη λογική αυτών των ανθρώπων, η κατάσταση του «ανέκαθεν» και το «πάντοτε», ειναι αυτό που αντιτείνουν στους αστούς επαναστάτες οι προύχοντες και ο Κλήρος, οταν τίθεται στη συγκυρία της Επανάστασης το ζήτημα της εξουσίας, δεν αναφέρεται σε ενα παρελθόν διακριτό απ το παρόν και το μέλλον. Απεναντίας, ορίζει το χρόνο σαν αναλλοίωτο, αμετάβλητο απ την ιστορία, παντοτεινή κατάσταση και γι αυτό δεν μπαίνει καν ζήτημα της συγκυριακής επαναστατική της αναίρεσης των προεπενεστατικών δομών εξουσίας. Οπως, και ό,τι συνέβαινε στο παρελθόν, ετσι θα πρέπει να συμβαίνει και στο παρόν αλλα και στο μέλλον. Με το σκεπτικό αυτό μόνο αντιλαβάνονται οι προύχοντες και ο Κλήρος το ζήτημα της εξουσίας. Οπως άλλοτε οι φορείς της εξουσίας προέρχονταν από εναν αριθμό προχουντικών οικογενειών, ετσι και τώρα, στην Επανάσταση. Το ζήτημα της εξουσίας ειναι ζήτημα που αφορά αυτές τις ίδιες οικογένειες. Πάντοτε η εξουσία ηταν και παράμενει ζήτημα της αδιαμφισβήτητης προχουντική ηγεσίας και ως εκ τούτου δεν μπορεί να νοηθεί η Επανάσταση σαν ρήξη με τη «φυσική» τάξη του κόσμου, οσο και αν συνδέεται με μιά σημαντική ασυνέχεια στο επίπεδο της πολιτικής οργάνωσης λόγω της απόχτησής της απ την οθωμανική νομιμότητα και τώρα δοτή απ τον Τσιώρτσιλ.

Αυτή ειναι η λογική τους, η «φύση» της εξουσίας, ανεξάρτητα από συγκεκριμένες συγκυριακές παραμέτρους. Δηλ τα πράγματα επιβάλετε να παραμείνουν ώς έχουν. Με αυτές περίπου τις αντιλήψεις για την εξουσία διεξάγονταν η Επανάσταση. Αν σε αυτό προστεθεί και η αντίληψη οτι η εξουσία αυτή ειναι αυθαίρετη και συγκυριακή, άρα παροδική. Θα απαντήσουν οτι η εξουσία αυτή θεμελιώνεται σε ιστορικές ρίζες που χάνονται στα βάθη του χρόνου, σε συνέχειες και διάρκειες σταθερές στην ιστορία, που την καθυστούν αναλλοίωτη, σχεδόν «φυσική»

Στο ιδιελογικό σύμπαν του κοτζαμπάση και του πρόχοντα, οι πήγες της κεκτημένης εξουσίας δεν μνημονεύονται κάν. Από «παράδοση» βυθίζονται βαθιά στην αρχονικότητα του «πάντοτε», του «ενέκαθεν». Και στον νείν και αεί και είς τους αιώνας των αιώνων Αμήν. Το ίδιο ισχύει και για τον Παππά. Οταν η φιλοσοφία φοράει το Ράσο της Θεολογίας των θεοσόφων, ο ανθρώπινος λόγος διώκεται και ατονεί και με τον καιρό χάνεται. Η υψηλή τέχνη καταστρέφεται. Η πολιτική αρετή του πολίτη μεταμορφώνεται σε ηθική βελτίωση του μοναχικού ιδιώτη με τις γονυκλισίες και τις προσευχές. Τότε η παράδοση γίνεται πρόληψη. Και τότε Ω! προλήψεις του κόσμου, τύραννοι της ψυχής, ο κόσμος σας λατρεύει για να ειναι δυστυχής.

Με προεξάρχοντα τον Πατριάρχη Γρηγόριο των Ε!, που στη διάρκεια των τριών θητειών του (1797-1798, 1806-1808, και 1818-1821) που ανέβηκε στον πατριαρχικό θρόνο αποδείχθηκε αποφασιστικός επικριτής των ιδεών του διαφωτισμού και της αναγέννησης. Σε μιά εγκύκλιο του 1819, που εκδόθηκε απ την Ιερά Σύνοδο της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Κωσταντινουπόλεως, έθετε το ερώτημα: «τι όφελος ειχαν τα ελληνόπουλα απ τη γνώση των φυσικών επιστημών και των μαθηματικών, οταν ο λόγος τους ηταν βάρβαρος, όταν αγνοούσαν τα ζητήματα της θρησκείας και οταν έφθινε η ηθική τους;» Ο Γρηγόριος δεν αρκέστηκε στην εγκύκλιο, συμμάχησε με τις οθωμανικές αρχές, επιδιώκοντας να μειώσει την επίδραση των δυτικών ιδεών τότε και της Γαλλικής Επανάστησης, καλώντας το ποίμνιό του να υπακούει στην οθωμανική εξουσία. Αφου καταδίκασε τις θετικές επιστήμες και τα μαθηματικά, έδωσε σημαντική ώθηση στον παρτιαρχικό τύπο, με τη δημοσίευση θρησκευτικών έργων που αποσκοπούσαν να προστατεύσουν την ορθόδοξη πίστη απ το μίασμα των δυτικών αιρέσεων. Οταν το 1821 ξέσπασε ο αγώνας για την εθνική ανεξαρτησία στις παραδουνάβιες Ηγεμονίες, ο Γρηγόριος και η Ιερά Σύνοδος εξέδωσαν εγκύκλιους, που αναθεμάτιζαν τον Αλέξανδρο Υψηλάντη, τον Μιχάλη Σούτσο και τους οπαδούς τους. Φαίνεται οτι οι εγκύκλιοι αυτοί συνέβαλαν «λένε» στο να αποφευχθεί μια γενική σφαγή των Ελλήνων της Πόλης, αλλά δεν έσωσαν τον ίδιο τον Γρηγόριο απ τον απαγχονισμό μπροστά στην είσοδο του Πατριαρχείου, στις 10 Απριλίου 1821.

Για τους συμβαλόμενους οθωμανούς, ο Γρηγόριος ειχε αποτύχει στο καθήκον του να διασφαλίσει την αφοσίωση των ορθοδόξων πληθυσμών στο Σουλτάνο. Καθήκον το οποίο ηταν το ζητούμενο αντίτιμο του Πατριαρχη, για τον αξιόλογο βαθμό ελευθερίας που απολάμβανε η Ορθόδοξη Εκκλησία.

Και αναρωτιέται εύλογα κανείς, αφού η Ορθόδοξη Εκκλησία απολάμβανε αξιόλογο βαθμό ελευθερίας προς τί το παραμύθι-μύθος του κρυφού σχολειού; Ακόμα αναρωτιέται, αφου οι Τούρκοι κατακτητές λόγο της σύνθεσης της αυτοκρατορίας-πολυεθνική ηταν ανεκτοί οχι μόνο στην ανεξιθρησκεία, την παραδοχή του διαφορετικού και την Αυτοδιοίκηση ακόμα. Με την παραδοχή του διαφορετικού,την ανεξιθρησκεία και την αυτοδιοίκηση οι Τούρκοι κυβερνούσαν τη Βαβέλ της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Οπως η Βυζαντινή αυτοκρατορία πριν ασπασθεί-προσχωρήσει στο χριστιανισμό, ετσι και η οθωμανική που την διαδέχθηκε το 1453. Αφού όλα αυτά τα ειχε δεδομένα,

γιατί η Εκκλησία προκειμένου να κρατήσει το λαό υποχείριό της, απαγόρευε τις θετικές επιστήμες και τα μαθηματικά, ενώ παράλληλα υποθήκευε τους πόθους των Ελλήνων για λευτεριά στο δυνάστη, με αντάλλαγμα την διασφάλισει των παραδοσιακών της προνομίων αποκλειστικά για τον εαυτό της;

Οπως ο Γρηγόριος υπέτασσε τη συνείδηση των Ελλήνων για ελευθερία, και με τις εγκύκλιους προσπαθούσε να δαμάσει τον μακραίωνο και διακαή πόθο των Ελλήνων, για τη συγκρότηση ανεξάρτητου ελληνικού κράτους, ετσι και ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός, συμμαχισε με τους Αγγλους, τους σκοταδιστές και την πλουτικρατική ολιγαρχία να σώσει την Ελλάδα απ τους Ελληνες και να την προστατεύσει απ το σύγχρονο μίασμα του Κομμουνισμού.

Η αντίδραση και ο σκοταδισμός και κυρίως η διεθνής του κεφαλαίου, ποτέ δεν ξεχνά τί σημαινει ΛΑΟΣ, καθώς και την «προσφορά» αυτών που με οποινδήποτε τρόπο συνέβαλαν στην τιθάσευση και υποταγή του λαού στον όποιο Σουλτάνο και τον όποιο σκοταδισμό. Σε ανταπόδοση της προσφοράς στον σκοταδισμό ο Γρηγόριος το 1921, στην εκατοστή επέτειο απ τον απαγχονισμό του, ανακηρύχθηκε Αγιος. Οσον Νούπο θα ανακηρύξουμε Αγιο και τον μοσχοαναθρεμένο στο Λονδίνο Δαμασκηνό, για την προσφορά του προς τους Αγγλοαμερικάνους και τον Ιερόνυμο που πρωτοστάτησε για την επιβολή της δικτατορίας των «Ελλάς Ελλήνων Χριστινών» τον Απρίλη του 1967.

Αυτές ηταν οι αντιλήψεις και τα πιστεύω των προυχόντων και του Κλήρου για την εξουσία, στις οποίες αντιλήψεις, μετά την αναθεώρηση του αστικού προγράμματος για την εθνικοποίηση της τούρκικης Γης και το μόιρασμά της στους Ραγιάδες, προσχώρησε στη συγκρότηση του Αστικοτσιφλικάδικου ιστορικού συμβιβασμού. Με αυτές περίπου τις ιδέες σκέψεις και αντιλήψεις οσον αφορά την εξουσία, την ανάπτυξη και τον πολιτισμό ζήσαμε σαν λαός μέχρι την Αυγή της 28ης Οκτωμβρίου 1940

Ολοι οι Ανθρωπι όπου Γής, παραδέχονται οτι στον Ανθρωπο υπάρχει η δυνατότητα να ειναι ο Δημιουργός και οχι το δημιούργημα της ιστορίας του. Για να ειναι ο Ανθρωπος Δημιουργός της και οχι το δημιούργημα της ιστορίας του, σε ολόκληρο τον κόσμο οι Ανθρωποι αγωνίζονται για το δίκαιο, τη λευτεριά και την ειρήνη. Ο ελληνικός λαός γεμάτος Δόξα, τόσο με τις νίκες στον αλβανικό πόλεμο κατά του φασισμού, αλλο τόσο και της κατοχής για τη συντριβή του άξονα βρίσκεται στην πρωτοπορεία αυτού του αγώνα.

Ο λαός οργανωμένος στις διάφορες αντιστασιακές οργανώσεις με κυρίαρχη το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο ΕΑΜ δημιούργησε την υποδομή. Το ίδιο και τα Νιάτα της Ελλάδας οργανωμένα στην ΕΠΟΝ, οχι μόνο θέλησαν αλλα και μπόρεσαν μέσα στη μαύρη σκλαβιά, σαν αντίβαρο στα δεινά της κατοχής, πολεμώντας με το χρώμα και το πινέλο, το χαρτί και το μολύβι, το χουνί και το ντουφέκι, έδωσαν ένα χαρούμενο και σύγχρονο πολιτιστικό τόνο στη ζωή της Νεολαίας, ενώ παράλληλα προετοιμάζονταν για την μεταπολεμική μορφωτική

προσπάθεια και ανάπτυξη της κατεστραμένης απ τον πόλεμο και την κατοχή Ελλάδα.

Κάθε προηγούμενη γενιά εχει τη δική της προσφορά στην παραγωγή του υλικού και πνευματικού πλούτου. Στους κοινωνικούς και εθνικούς αγώνες. Η γενιά της ΕΠΟΝ όμως, ηταν και θα παραμένει κάτι το ξεχωριστό. Το πρωτόγνωρο. Μπορεί ,εύκολα να μιλήσει και να γράψει κανείς για μια οργάνωση της Νεολαίας αλλης-εποχής ακόμα και αν αυτή ειναι η ΕΠΟΝ-σε νέους που δεν γνώρισαν ή για λόγους συγκαιρίας και έξω απ τη δική τους θέληση, δεν άκουσαν ποτέ την υπαρξή της. Σε νέους που αγνοούν τη Γερμανική κατοχή 1941-44, την Εθνική Αντίσταση «τους αγώνες του λαού και της Νεολαίας στα χρόνια της φωτιάς!...Για τους αγωνιστές μαχητές του ΕΑΜ-του ΕΛΑΣ και της ΕΠΟΝ-που ζήσανε και πολέμησαν στις γραμμές του, δεν ειναι ούτε τόσο απλή, ούτε και εύκολη υπόθεση. Και δεν ειναι εύκολη, γιατί οταν μιλάμε για την ιστορία της ελληνικής Νεολαίας αυτής της περιόδου την προσπερνάμε, όπως προσπερνάμε όλα τα σημαντικά πράγματα στη χώρα μας και κυρίως αυτά που εχουν άμεση σχέση με την κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο.

Η δημιουργία της ΕΠΟΝ σήμαινε την υπέβαση του κομμουνιστικού χαρακτήρα της ΟΚΝΕ. Καθώς και την υπέρβαση των ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών των αλλων νεολαϊϊστικων οργανώσεων που συμμετείχαν στη συγκρότηση της ΕΠΟΝ. Την ιδέα για τη δημιουργία της ΕΠΟΝ, δεν την προκάλεσε κάποιο κενό Αντιστασιακής παρουσίας της Νεολαίας. Το ΕΑΜ Νέων ήδη υπήρχε και λειτουργούσε οργανωτικά απ τις αρχές του 1942. Απενεντίας. Την εποχή του ιδρύθηκε η ΕΠΟΝ η Αντίσταση ειχε είδη διαμορφώσει τις οργανωτικές της λειτουργίες. Βρίσκονταν στα μισά της διαδρομής και η παρουσία των Νέων σε αυτήν, ηταν ήδη μαζική και αποφασιστική.

Παρ ολα αυτά κάποιο κενό υπήρχε. Ελειπε η ανοιχτή για όλους τους Νέους η εθνική αντιφασιστική Νεολαϊϊστικη οργάνωση. Μια οργάνωση του θα λειτουργούσε χωρίς τα όρια που βάζει μια συγκεκριμένη ταξική και ιδεολογική σφραγίδα. Μια οργάνωση πολυφωνική «πολυθεϊκή» και πολυευαίσθητη στα μηνύμματα των καιρών. Που θα ανταπορκινόταν στην ξεχωριστή φύση των Νέων και την αδιαμόρφωτη προσωπική τους κοινωνική αναφορά. Στην πλατειά δημοκρατία, στην ελεύθερη σκέψη και στο σεβασμό των ιδεολογικών και θρησκευτικών πεποιθήσεων. Μια όργάνωση ανοικτών θυρών που θα διευκόλυνε τη σύνταξη του μεγάλου όγκου της Νεολαίας στο μέτωπο του ενιαίου και αδιαίρετου Εθνικοαπελευθερωτικού και αντιφασιστικού αγώνα. Με τους ορίζοντες, που άνοιγε ο ίδιος ο χαρακτήρας του για το μέλλον του τόπου, αλλα και της Νεολαίας.

Στις 23 του Φλεβάρη Η ΕΠΟΝ ειχε γεννηθεί και βγήκε κιόλας στους δρόμους. Την αλλη μέρα η είδηση ηταν καταγραμμένη με πράσινο χρώμα. Με το χρώμα της ελπίδας το μήνυμα «ΟΛΟΙ ΟΙ ΝΕΟΙ ΣΤΗ ΕΠΟΝ» Η ΕΠΟΝ ξεκίνησε με δέκα σκυτάλες, αφού δέκα ηταν οι οργανώσεις που την αποτελούσαν. Δέκα σκυτάλες που έγιναν μιά. Στυτάλη που βάρυνε περισσότερο από ό,τι οι δέκα

μαζί και αυτό γιατί τώρα πιά έμπαινε στη μέση ο ΝΕΟΣ ΕΠΟΝίτικος συντελεστής. Η διασταση της οργάνωσης, αλλα και ο σκοπός του αγώνα. Ηταν το κέφι, ηταν η φλώγα και η Νεανική ορμή. Ηταν ο σκοπό και το όραμα και η προσφορά του δεν γνώριζε όρια.

Τώρα πιά στην πόλη, σε κάθε πόλη, οταν η νύχτα έπεφτε μαύρη και βουβή, μάταια ο τύραννος θα ξαγρυπνούσε. Μέσα τους έρημους, δρόμους θα γλυστρούν αθέατα το συνεργεία του τοίχου. Και οι τοίχοι το πρωϊ θα μιλήσουν, θα διαλλαλησουν το σύνθημα του αγώνα, τα αιτήματα του λαού. Απ τις 24 του Φλεβάρη η φωνή της λευτεριάς θα φτάνει πιό βροντερή στα αυτιά και πιό εκτυφλωτική στα μάτια. Τα συνθήματα θα τρυπούν το μυαλό του κατακτητή και τον κάνει να τρέμει.

Οι ΕΠΟΝίτες κάθε μέρα που περνούσε συνειδητοποιούσαν σταθερά τα χαρακτηριστικά της δικής τους Νεολαιϊστικης οντότητας, το συμμετοχικό ρόλο και τη συνευθύνη τους στην εξέλεξη της κοινωνίας. Συνειδητοποιούσαν όλο και περισσότερο το βόθος εκείνου του αγώνα. Τον αγώνα που φλόγιζε το ΕΙΝΑΙ τους και τους εξόπλιζε ωστε σε όποιο μέτωπο και καλούνταν να παλέψουν, ακόμα και στο πιό αδυσώπητο, που πολλοί μανομάχησαν ολόγυμνοι με τις κάνεστων εκτελεστικών αποσπασμάτων να ακτινοβολούν με μια ξεχωριστή δύναμη, που έμοιαζε μυθική. Ειναι η δύναμη που έκανε τον ΕΠΟΝίτη Μιχάλη Μακρίδη να στείλει στους γονείς του πριν τον πάμε στην εκτέλεση το συγκλονιστικό γράμμα : «Γλυκιά μου Μανούλα, αξέχαστες αδερφούλες μου, οταν διαβάζετε το γράμμα μου δνε θα υπάρχω. Μάθετε οτι μέχρι την τελευταί στιγμή ημουν ψύχραιμος σαν γνήσιο Ελληνόπουλο...Σας γλυκοφιλώ όλους».

Και ειναι αμέτρητα τα παρόμοια μηνύματα των Μονοχμάχων με τα εκτελεστικά αποσπάσματα κατοχικά και μετακατοχικά. Οπως αμέτρητα ειναι και τα τεκμήρια αγωνιστικού μεγολείου, ηρωϊσμού και αυτοθυσίας των ΕΠΟΝιτών και στα μέτωπα του βουνού, των πόλεων, της παρανομίας και οπου αλλου χρειάστηκε.

Μεγαλείο και τραγωδία μαζί, ειναι το ίδιο αμέτρητα και τα τεκμήρια της πραγματικότητας που συνόδευσε αυτόν τον αγώνα και σφράγισε τελικά τη μοίρα του. Πόσες συγκλονιστικές τραγωδίες θα μπορούσε να γράψει, αν ζούσε κάποιος απ τους πατέρες της τραγωδίας, προγόνους μας! Μπορούμε να φανταστούμε πχ γραμμένη απ τον Αισχύλο, την τραγωδίας μιάς γενιάς, που έδωτα τα ΠΑΝΤΑ της, για την αξιοπρέπεια του Ανθρώπου, την τιμή και τη λευτεριά της πατρίδας και αντί να γευθεί τη χαρά της συμβολής και την ικανοποίηση της δικαίωσης, δοκίμασε την ανελέητη εκδίκητική μανία των πατριδοκάπηλων! Ειτε την τραγωδία της ίδιας της γενιάς, που απ τις κορυφές του θριάμβου, που ειχε φτάσει. βρέθηκε στην άβυσσο της συντριβής, εξαιτίας μιας εγκληματικής σύζευξη συμφερόντων ξένων και ντόπιων ξενοκίνητων πατριδοκάπηλων, μα και ασυγχώρητων λαθών μιας ηγεσίας, στη διάθεση της οποίας τα νιάτα της Ελλάδας ειχαν καταθέσει ολη της την πίστη και την αφοσίωση.

Αδικαίωτη και πολυβασανισμένη λοιπόν, η γενιά της ΕΠΟΝ, λέει το μήνυμα. Και φυσικά το μήνυμα αυτό δεν απευθύνεται σε αυτήν. Στη ΕΠΟΝ εχει σταλεί προπολλού. Κάποιοι το πήραν και κατάλαβαν. Κάποιοι οχι. Το μήνυμα και το έργο της ΕΠΟΝ απευθύνεται προς τις νέες γενιές να αξιολογηθεί. Το δε περιεχόμενο του δεν λέει Ελεήστε τους Αδικαίωτους και προδομένους. Τους εφιστά την προσοχή να έχουν τα μάτια τους ανοιχτά. Να κρατήσουν και να μελετήσουν την εμπειρία. Να τρυγήσουν τη σοφία που ειχε μέσα της. Χρήσιμη και αναγκαία για το δικό τους αγώνα. Τον αγώνα της συνέχειας. Για το τί θα κάνουν με τη σκυτάλη που παραλαμβάνουν. Με τις αξίες που δημιουργούν. Με το χρέος και τα διακαιώματά τους. Με το λόγο και προ πάντων με την ευθύνη τους. Τα διλήμματα υπάρχουν και οι στιγμές κοιλοπονούν...

Θελω να πιστεύω, πως αν η Νεολαία γνώριζε την έκταση της προσφορά και τα διδάγματα αυτής της γενιάς, θα μπορούσε να επωφεληθεί. Η ορμή, η πείρα, οι εμπειρίες, και η ιστορία της θα μπορούσαν να ειχαν γίνει εργαλεία ζωής, όπλα πάλης, ανάπτυξης και προόδου.

Κάθε προηγούμενη γενιά ανάλογα με τις συνθήκες που κάθε φορά επικρατούν, εχει καταθέσει τη δική της προσφορά. Σε καιρούς ειρήνης παραγωγή, ανάπτυξη και πολιτισμό. Σε περιόδους αναταραχής και πολέμου, ηρωϊσμούς, θυσίες και αυτοθυσίες. Οι προηγούμενες γενιές που με στερήσεις, αγώνες, θυσίες και αίμα ξέπλυναν την ντροπή του 1897, και στη Ελλάδα της Μελούνας πρόστεσαν και την Μακεδονία, την Ηπειρο, την Κρήτη και τη Θράκη ολοκληρώνοντας ετσι τους μακραίωνους πόθους των Ελλήνων. Οσο πύκνωναν τα σύνεφα του Β! παγκοσμίου πολέμου, οχι μόνο δεν έχαναν την ευκαιρία να κοιτάζουν ερευνητηκά και με ανησυχία στα μάτια τη γενιά μας, αλλά και να πετάμε και ορισμένες μπηχτές, αφού γι αυτούς οι νέες γενιές το είχανε ρίξει στο «γλυκόπιοτο» τη στιγμή που διαγράφονταν άμεσοι και μεγάλοι κίνδυνοι για τη χώρα. Και αναρωτιώνταν τί θα κάνουν οι Νέες γενιες και πως θα διαχειριστούν την εθνική κληρονομιά; Θα στεκόταν στο ύψος των περιστάσεων, θα ανταποκρίνονταν στις προσταγές της εποχής και κυρίως θα σταθούν αντάξιοι των προγόνων; Θα παραδειγματιστούν άραγε απ τις πατρογονικές υποθήκες ή θα αδιαφορούσαν για Ο,τι μεγάλο, πολίτιμο και εθνο-υπαρξιακό έκαναν αυτοί; Θα τολμούσαν και αυτοί, αυτό που τόλμησαν οι προηγούμενες γενιές που ανάστησαν την Ελλάδα ή θα διακόπτονταν η συνέχεια που αυτοί κατόρθωσαν με μύριους κινδύνους και θυσίες να συνδέσουν την αρχαία με την Νέοτερη Ελλάδα; Με δυό λόγια: θα τις υπερασπίζονταν ολες αυτές τις κατακτήσεις ή θα αδιαφορούσαν; Θα τα άφηναν στην τύχη;

Κάθε εποχή εχει τα δικά της προβλήματα να αντιμετωπίσει και οι προηγούμενες απ τη δική μας ειχαν πολλά. Η δική μας ομως, ειχε οχι απλώς περισσότερα, αλλα και συνθετότερα. Σε ό,τι αφορά τη διεξαγωγή του πολέμου και τα μέσα της διεξαγωγής του. Η γενιά του 40 δεν ειχε να αντιπαλέψει το καριοφίλι του 21, ούτε τα Ζέμπελιν του Α! Παγκοσμίου πολέμου. Οι γενιές αυτές ειχαν να αντιμετωπίσουν και να αναμετρηθούν με τα Σκούκας, τα αστάλινα θηρία-Τάνκς-το βαρύ πυροβολικό, τα σύγχρονα ατομικά και ομαδικά

αυτόματα όπλα, που ξερνούσαν τόνους καυτό σίδερο στο δευτερόλεπτο. Ενα αλλο θέμα εξ ίσου σοβαρό που ειχαν να αντιμετωπίσουν οι γενιές αυτές ηταν οτι ο λαός επι τέσσερα χρόνια ζούσε κάτω απ ενα φρικτό και στιγνό δικτατορικό καθεστώς. Ενα καθεστώς που ειχε κατορθώσει να βυθίσει το λαό σε ενα τέλμα. Ενα τέλμα που οδηγούσε στη διαπίστωση πως δεν υπήρχε ελπίδα και προοπτική για αγώνα. Ενα καθεστώς που οχι μόνο ειχε υποσκάψει την ομοψυχία αλλα με τις αλόγιστες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τις φυλακίσεις ειχε σπάσει-δολοφονήσει τους αρμούς της κοινωνικό-εθνικής συνοχής.

Ομως παρά τις τόσες δυσκολίες η γενιά του 40, οχι μόνο στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και με περιορισμένα μέσα σε σχέση με αυτά που έπρεπε να αντιμετωπίσει, κατόρθωσε να υπερασπιστεί τις πατρογονικές υποθήκες, αλλα και να δώσει την πρώτη νίκη κατά του άξονα τη στιγμή μάλιστα που ο άξονας ειχε ήδη υποτάξει ολόκληρη την Ευρώπη. Αν για τον αλβανικό πόλεμο τα πράγματα ηταν δύσκολα, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο πιό δύσκολα έγιναν τα πράγματα μετά την κατάληψη της χώρας απ τα στρατεύματα του άξονα.

Θα προσπαθήσω ωστόσο να αναφέρω λίγα πράγματα απ τα τόσα ωραία και σημαντικά έκανε και μας άφησε η ΕΠΟΝ: σε οράματα, αξίες, αγώνες και θυσίες τους δίσκολους εκείνους καιρούς. Στον αλβανικό πόλεμο έμμεσα και στην Αντίσταση άμεσα. Το πρώτο πράγμα που έρχεται στο Νού μου, ειναι η αφύπνιση της πατριωτικής συνείδησης της νέας γενιά, στα μαύρα χρόνια της κατοχής.

Στα Νιάτα δεν ταιριάζουν σκέψεις, που βλέπουν τα πράγματα μοιρολατρικά ή σε απόψεις και προσφυγές στο «εχει ο Θεός». Η γενιά αυτή ένιωθε πως έπρεπε να αντιδράσει πιό γρήγορα απ τους ρυθμούς και τις ιστορικές αλλαγές που έρχονταν. Για να ειναι παρούσα στο γύρισμα της ιστορίας έπρεπε να αλλάξει η ίδια τα πράγματα της ζωής της σε όλους τους τομείς, για να μπορεί να συνεχίσει η ίδια να την ορίζει και να την οδηγεί. Η κατοχή της χώρας σηματοδουτούσε τη στιγμή για να δοκιμαστεί, προκειμένου να εφαρμόσει αυτά που πίστευε για τη ζωή και τις αξίες της. Αξίες οι οποίες που ούτε πουλιούνται, ούτε αγοράζονται. Μόνο κατακτιώνται.

Το 1942 με τον ερχομό και αρκετών κομμουνιστών-πατριωτών απ την ανατολική Μακεδονία, υπήρξε στην περιοχής μας ένας αγωνιστικός ενθουσιασμός, ενας δημιουργικός οργασμός που ανέβαινε σιγά σιγά και σταθερά με τη συστηματική οργανωτική και πολιτική δουλειά και το καθημερινό ανέβασμα του αγώνα. Οσοι είχαμε οργανωθεί στο ΕΑΜ Νέων παρακολουθούσαμε το Νεολαϊστικο ξεσηκωμό και την αδημονία να δράσει, παρά τις κατησυχαστικές διαβεβαιώσεις οτι τα πράγματα θα επανέλθουν στον παλιό τους ρυθμό. Και οταν στις 23-2-1943 ιδρύθηκε η Ενιαία Πανελλήνια Οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ) οι Νέοι οχι μόνο ένιωσαν ανακούφιση αλλα και εντάχθηκε εθελοντικά στις γραμμές της. Απόδειξη οι ηρωϊκοί αγώνες και θυσίες-χίλιάδες ειναι οι νεκροί της ΕΠΟΝ-για τη λευτεριά και την εθνική ανεξαρτησία της πατρίδας. Η εποχή της ΕΠΟΝ ειναι η εποχή που η ιστορία

γράφεται νε το τουφέκι και το τραγούδι «...η αγάπη θέλει φίλημα και ο πόλεμος τραγουδία, στην κεφαλί λουλούδια και φλόγα στην καρδιά».

Η ιστορική προσφορά της ΕΠΟΝ-για να παραφράσω τα λόγια του Ποιητή «...δε μετρέται με το στρέμμα. Με της καρδιά το πύρωμα μετριέ και το αίμα...». Και η ΕΠΟΝ το έδωσε πρόσβαρο. Η προσφορά της δεν περιορίζεται και δεν εξαντλείται στην ανεκτήμιτη οσο και πολύμορφη συμβολή της στον εθνικόαπελευθεροτικό αγώνα. Πολιτικό και ένοπλο. Γιατί, πέρα απ τις μάχες και διαδηλώσεις, πέρα απ το αίμα και τις θυσίες, πέρα απ το γιγάντιο εκπολιτιστικό έργο, το σημαντικότερο επίτευγμα ηταν η κοινωνικοποίηση της Νεολαίας! Ειναι οι βαθιές αλλαγές που δρομολογήθηκαν στα χρόνια της ΕΠΟΝ, και που εκφράστηκαν στον τρόπο της ζωής-της σκέψης και τη δράση της Νεολαίας. Σκέψεις, δράσης και τρόπο ζωής που οδήγησαν στο γκέμισμα, των πολύμορφων κοινωνικών φραγμάτων και προκαταλήψεων και το βασικότερο, έπρεπε προκειμένου να ορίσει τον εαυτό της η Νεολαία, να κοπεί ο ομφάλιος λώρος που την συνέδεε με την ΕΟΝ, την «Εθνική Οργάνωση Νέων». Την ΕΟΝ που χαιρετούσε και ανταπέδιδε τον χαιρετισμό, με αυτόν που χαιρετούσε και ανταπέδιδε ο Χίτλερ. Την ΕΟΝ που επικεφαλής της οποίας ηταν ο Διάδοχος Παύλος και η Γερμανίδα γυναίκα του, που ηταν απ τα υψηλόβαθμα στελέχη της γερμανικής Ναζικό-φασιστικής Νεολαίας και μετά Βασίλισσα Φρειδερίκη. Την ΕΟΝ για την συγκρότηση της οποίας ο Μεταξάς, εκτός του οτι την επέβαλε με την οργανωμένη κρατική βία, διέλυσε όλες τις Νεολαιϊστικές οργανώσει και μορφωτικούς συλλόγους και αυτόν τον Προσκοπισμό ακόμα.

Χρειάστηκε μεγάλος αγώνας και τεράστια διαφωτιστική δουλειά, ανάμεσα στις δέκα πριν της δικτατορίας Νεολαιϊστικες οργανώσεις, για να φτάσουμε στην δημιουργία της Ειναίας Πανελλαδικής Οργάνωσης Νέων : Τη θρυλική ΕΠΟΝ. Την ΕΠΟΝ, που μέσα στο καμίνι του αγώνα, ανταμώνουν νέοι και νέες απ όλα τα κοινωνικά στρώματα, ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις: αγρότες, εργάτες, σπουδαστές και μαθητές αγόρια και κορίτσια και τα δεκάχρονα εξ ίσου θρυλικά «Αετόπουλα».

Εκεί στην ΕΠΟΝ διαμορφώθηκαν ιδέες, γενήθηκαν όνειρα, πλάστηκαν οράματα και ιδανικά, για τη ζωή και την Ελλάδα, που για πρώτη φορά στη Νεολαιϊστική ιστορία έβγαλαν τη Νεολαία της χώρας απ την απαγοήτευση, τον μαρασμό, τα αδιέξοδα, την παραίτηση και τον υπερφίαλο ατομικισμό, που την ειχε φλομώσει, το κατηχητικό ο Κότζαμπασισμός και οι δικτατορίες. Με πρώτο σύνθημα:« Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ». οι Νέοι οργανώνονται, ξεπερνούν τις επίπλαστες τεχνικό-ταξικά κατασκευασμένες διαφορές και διαμορφώνουν από κοινού οι δέκα Νεολαιϊστικές οργανώσεις το δεύτερο κεντρκό σύνθημα της ΕΠΟΝ: «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ», σύνθημα που περιείχε όλους τους στόχους και τους σποπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και αγωνίσκηκε να πραγματοποιήσει.

Η κατοχική περίοδο ηταν η εποχή που οι Ελληνες ονειρεύονταν. Η γενιά της Αντίστασης και της ΕΠΟΝ, δεν ονειρεύονταν μόνο τη νύχτα, αλλα και με

ανοικτά τα μάτια. Και ηταν όνειρα για τον Ανθρωπο, για το μέλλον και την Ελλάδα. Ηταν τα χρόνια όπου η βίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθεια διαμόρφωναν ενα νέο ήθος και μια νέα στάση ζωής. Ενα ήθος και μιά στάση που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μας. Ηταν, η εποχή οπου η εμπλοκή του ατομικού με το συλλογικό, η επιβίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθειας διαμόρφωσαν το Νέο ήθος. Ενα ήθος προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων, με την παράλληλη αποκατάσταση σχέσεων ειρήνης, φιλίας και συνεργασίας των Ελλήνων και λαών και ενός πνεύματος οικουμενικής οικειότητας και συνευθύνης για οσα συνέβαιναν όπου Γής, αποτελούσαν μα και εξακολουθούν να αποτελούν τους αναγκαίους όρους για την αναβάθμιση και την αποτελεσματική διαφύλαξη του δικαιώματος να εισαι Ανθρωπος, να συμπεριφέρεσαι και να αντιμετωπίζεσαι σάν Ελογο Ον. Αυτή ακριβώς η προασπάθεια υλοποίησης μέσω του αγώνα του νέου ήθους ειναι που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μου.

Ο χρόνος της ιστορίας και ο χρόνος της μνήμης λέει, πως είχαμε κάθε δικαίωμα στη ζωή. Το δικαίωμα που το εχουν όλοι. Θα έλεγα και λίγο παραπάνω γιατί ήμασταν παιδιά. Παρ ότι ομως παιδιά εναντίον μας ειχαν συμμαχίσει και συμπαραταχθεί ολοι οι εθνοϊσμοί καταδότες, ο χωροφύλακας, ο στρατοδίκης. Ο γυμνασιάρχης και το Ιερό ευαγγέλιο μπροστά στο ειδώλιο που απειλούσε την «αλήθεια, και μόνο την αλήθεια». Παρ ότι όμως παιδιά κάθε πρωϊ «στο συνήθη τόπο των εκτελέσεων» σκότωναν παιδιά! Οι μνήμες απαιτούν το σεβασμό μας.

Μέσα σε ενα κλίμα πατριωτικής έξαρσης, αγωνιστικότητας και ενθουσιασμού σαρώνονται οι «διαχωριστικές γραμμές» στις σχέσεις αγοριών και κοριτσιών (χωριστά σχολεία για αγόρια και κορίτσα, χωριστά στη διασκέδαση, χωριστά παντού), έπεσαν τα τείχη της κοινωνικής απομόνωσης και του διαχωρισμού σε πλούσιους και φτωχούς, σε σπουδαστές-μαθητές,εργάτες και αγροτόπαιδα. Δημιουργήθηκαν νέοι δεσμοί, όπου κυριαρχούσε η συντροφικότητα, η φιλία και η αλληλεγγύη. Οι Νέοι οργανωμένοι στην ΕΠΟΝ, ξεπερνούν το φράγμα των κοινωνικών προκαταλήψεων και περιορισμών της εποχής. Με την εθελοντική συμμετοχή και την πολιτιστική δουλειά πέφτουν ενα, ενα τα Ταμπού και τα κλεισιέ, μέσα στα οποία ηταν εγκλωβισμένη η Νεολαία. Οι αλλαγές αυτές ήταν πρωτόγνωρες. Η κοινωνικοποήση και η πολιτικοποίηση της Νεολαίας σε εκείνες τις συνθήκες, υπήρξε ενα γεγονός εξαιρετικής εθνικής σημασίας.

Οι ΕΠΟΝίτες, ευαίσθητοι δέκτες των μηνυμάτων των καιρών, οπως ηταν φυσικό, δεν αποστρατεύτηκαν, δεν παροπλίστηκαν και κυρίως δεν πήραν το δρόμο για τα σπίτια τους, μετά τη λήψη του εμφυλίου! Αδιόρθωτοι, ονειροπόλοι και οραματιστές μαχητές μιας «καινούριας Ζωής», συνέχισαν με συνέπεια να δίνουν το αγωνιστικό παρών μέσα στις πρωτοπορίες των νέων εθνικών και λαϊκών αγώνων. Των αγώνων της δεκαετίας του1960, με το 114, τη Νομική και το πολυτεχνείο, φέρνοντας μαζί τους πολύτιμες εμπειρίες και μια αστείρευτη αγωνιστική διάθεση.

Μια άλλη πλευρά της ΕΠΟΝίτικης προσφορά που αξίζει να υπογραμιστεί, ειναι εκείνη της προσωπικότητας, που με βασικό σύνθημα της ΕΠΟΝ : Λευτεριά Ζωή και Φώς, Μορφωση Πολιτισμός, διαμόρφωσε την προσωπικότητα του ΕΠΟΝίτη. Η ΕΠΟΝίτικη προσωπικότητα αποτελούσε ενα πρότυπο ευθύνης, αισιοδοξίας, έμπνευσης, δημιουργικής σκέψης και πρωτοβουλίας. Και σήμερα πολλοί απ αυτούς, άξιοι δημιουργοί: επιστήμονες και καλλιτέχνες, πολιτικοί, συγγραφείς, δημοσιογράφοι, επιχειρηματίες κλπ. Ανθρωποι που διακρίθηκαν με την αξία τους-σε συνθήκες φοβερές-με την παρουσία και το έργο τους, εξακολουθούν να προάγουν και να τιμούν την κοινωνική, πολιτική και πολιτιστική ζωή του τόπου μας, Τιμούν την ΕΠΟΝ. Να ηταν άραγε όλα αυτά τυχαία; Παρόμοια φαινόμενα, δεν μπορούν να ερμηνευτούν, ετσι απλά, με την επίκληση του τυχαίου!

Η ιστορία της ΕΠΟΝ, δεν τελείωσε στις 27 Δέκεμβρη με τη ψήφιση του Ν, 509 η κυβέρνηση Σοφούλη, που διέλυσε όλες τις αριστερες οργανώσει: ΕΑΜ-ΚΚΕ-ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ κλπ. Και δεν τελείωσε γιατί παρόμοια οργάνωση σε μαζικότητα και δράση, ιδίως στις πόλεις, δεν υπήρξε σε καμιά κατεχώμενη χώρα της Ευρώπης. Εξακόσιες χιλιάδες Νέοι όρθωσαν το αναστημά τους ενάντια στο φασιστό και τριαντα δύο χιλιάδες ΕΠΟΝίτες μαχητές πολέμησαν απ τις γραμμές του μονίμου και του εφεδρικού ΕΛΑΣ, απ τους οποίους οι 1,330 έπεσαν στη μάχη. Το ίδιο και η ιστορία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν τελείωσε ακόμη. Οι ιστορικοί καλούνται να μελετήσουν αυτό το φαινόμενο και οι ΕΠΟΝίτες και ΕΛΑΣίτες να δώσουν τη δική τους απάντηση.

Το πιό δύσκολο πράγμα, ειναι να χτίσεις μια γέφυρα ανάμεσα στην παλιά και την καινούρια ζωή. Και το ακόμα πιό βαρύ και δύσκολο, ειναι να βρείς εκείνες τις κατάλληλες πέτρες-λέξεις με τις οποίες πρέπει να περιγράψεις τις πράξεις και τα έργα όλων εκείνων των Ανθρώπων, που πριν από μισό και πλέον αιώνα αποφάσισαν να κάνουν το υπέρτατο χρέος προς την πατρίδα. Δύσκολο αλλά και όμορφο, γιατί σου δίνεται η ευκαιρία, γράφοντας να επαναφέρεις νοερά στη μνήμη σου, τους συναγωνιστές, τους συμπολεμιστές και τους συγκρατούμενους στα διάφορα κολαστήρια. Ολους εκείνους τους Ανθρώπους, που πρόσφεραν θυσία τα Νιάτα τους και τη ζωή τους στο βωμό της λευτεριάς και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Τους Ανθρώπους, που από νικητές στον αλβανικό πόλεμο βρέθηκαν υπο γερμανική, ιταλική και βουλγαρική μαύρη και ασήκωτη κατοχική σκλαβιά.

Τους Ανθρώπους που μετά από έξη μήνες ξαναβρέθηκαν μποστά στο προαιώνιο δίλημμα: υποταγή στον ισχυρότερο ή αγώνας για την απελευθέρωση της χώρας. Το δίλημμα αυτό μπήκε για άλλη μια φορά επιτακτικά στον ελληνικό λαό. Τη φορά αυτή το δίλημα ηταν πιό τραγικό. Η απάντηση ειναι γνωστή και σταθερή. Η χώρα πρέπει να απελευθερωθεί με κάθε θυσία. Ο λαός μας δεν θα χάριζε το Επος του 40 στο φασισμό. Οσοι ξεκίνησαν για τον υπερ πάντων αγώνα, ειχαν σαφή επίγνωση πως ο θάνατος θα τους συντροφεύει. Και ανάμεσα σε αυτούς οι ΕΠΟΝίτες τα Νιάτα. Η ελπίδα της Ελλάδας.

Ο αγώνας του λαού μας συνεχίζεται με αμείωτο πάθος και ορμή κατά της ναζιστικής Γερμανίας. Με την ίδρυση στις 27/9/41, του Ενθικού Απελευθερωτικού Μετώπου το θρυλικό (ΕΑΜ) και όλων των άλλων Αντιστασιακών οργανώσεων ΕΔΕΣ, ΕΚΚΑ, ΠΕΑΝ και διάφορων άλλων ομαδικών και μεμονωμένων ατόμων ακόμα έγινε ξέχυλο και ατίθασο ποτάμι. Ετσι το Επος του 40, δένεται άρηκτα με την εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης και η Αντίσταση με την Ελλάδα.

Η απόφαση του λαού να αναμετρηθεί και με τον άξονα γίνεται παράδειγμα προς μίμηση. Αναγνωρίζεται και εξυμνείται από εχθρούς και φίλους. Ειναι αγώνας που γίνεται από απλούς Ανθρώπους- αγωνιστές της καθημερινής ζωής. Από Ανθρώπους που βάζουν πάνω απ όλες τις αξίες την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Την ανθρώπινη αξιοπρέπεια που δεν μπορείς να την έχεις χωρίς ελεύθερη την πατρίδα και κυρίως χωρίς την ελευθερία του διπλανού σου. Ετσι ο αγώνας από προσωπικός γίνεται εθνικός και από εθνικός, γίνεται αγώνας για τον συνάνθρωπο. Γίνεται οικουμενικός και αυτήν ακριβώς την οικουμενικότητα του αγώνα τόσο το 21 με το στόμα του Ρήγα και του 1940, οσο και την Αντίστασης του 1941-44, ειναι που η οικουμένη θαύμασε, αναγνώρισε και απένημε περγαμηνές.

Στη διάρκεια αυτού του αιώνα που διανύουμε και που, σε μιά περίιπου 10ετία, θα παραχωρήσει τη θέση του στον επόμενο, η Ανθρωπότητα βίωσε τη φρίκη δύο παγκοσμίων πολέμων. Του πρώτου, που άρχισε τον Αυγουστο του 1914, και τελείωσε το Νοέμβριο του 1918, και του δευτέρου που κηρύχθηκε την 1η Σεπτεμβρίου του 1939 και συνεχίστηκε μέχρι τις 5/8/1945 στην Ευρώπη και τελείωσε στις 12/9/45 οταν υπογράφτηκε η ανακωχή με την Ιαπωνία.

Και οι δύο αυτοί πόλεμοι υπήρξαν καταστροφικοί. Ομως ο δεύτερος, που πήρε πλανητική έκταση, ειχε πολύ μεγαλύτερη χρονική διάρκεια και κατά τη διεξαγωγή του χρησιμοποιήθηκαν τα πιό τρομερά-φονικά όπλα. Υπήρξε ασύγκριτα πιό σκληρός, πιό απάνθρωπος και πιό πολυαίμακτος. Ο πόλεμος αυτός εκτός όλων των άλλων φοβερών συνεπειών, δεν ειχε μετώσισθεν. Για πρώτη φορά στην ιστορία των πολέμων, λόγω της εκτεταμένης χρήσης της αεροπορίας και τους μεγάλου βελενικούς όπλων και λίγο πριν απ την λήξη του με τη χρήση απ τους αμερικανούς της ατομικής βόμβας στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι, ο άμαχος πληθυσμός δεν ειχε διασφαλισμένα μετώπισθεν. Γονάτισε στην κυριολεξία την Ανθρωπότητα. Ενας πόλεμος με ασύλληπτες Ανθρωποθυσίες και καταστροφές σε υλικό και πνευματικό πλούτο. Ενας πόλεμος πρωτόγνωρος και ασύγκριτος σε μέσα και δύναμη πυρός. Πολιτισμοί αιώνων καταστρέφονται και λεηλατούνται. Οι καταστροφές που προκλήθηκαν κατά τη διάρκεια της διεξαγωγής του, ειναι πέρα από κάθε ανθρώπινη φαντασία.

Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος της ανθρώπινης συμφοράς, αρκεί να αναφερθεί οτι η Ελλαδα ειναι η χώρα που σε αναλογία με τον πλυθησμό ειχε 12-14% σε νεκρούς και η Σοβιετική Ενωση, που δέχθηκε το κύριο βάρος αυτού του πολέμου και υπήρξε ο μεγάλος αιματοδότης του, θρήνησε

20,000,000 νεκρούς. Η Γιουγκοσλαβία 8,000,000 και εμεις 600,000. Εκείνο που κάνει εντύπωση ειναι το γεγονός οτι οι μεγάλοι πρωταγωνιστές και στους δυό αυτούς πολέμους ηταν σχεδόν τα ίδια κράτη, που είχανε χωριστεί σε δύο πανίσχυρα αλληλοσυγκρουόμενα στρατόπεδα. Και ενώ οι Ευρωπαϊκοί και Βαλκανικοί λαοί έβαλαν το αίμα, οι Αμερικανοί ηταν αυτοί που εισέπραξαν την αξία και αυτού του παγκοσμίου πολέμου, οπως και του πρώτου. Οι Αμερικάνοι, εκτός του οτι εισέπραξαν την αξίας των δύο παγκοσμίων πολέμων, κατά τη διάρκειά τους έχτιζαν παράλληλα και της δομές της μελλοντικής αυτοκρατορίας τους. Ειναι αυτοί που αναλογικά έβαλαν το λιγότερο αίμα. Και το βασικότερο ενώ οι Ευρωπαϊκές και οι Βαλκανικές χώρες, εκτός απ το αίμα έπαθαν και τεράστιες υλικές καταστροφές, στην ίδια την Αμερική, εκτός του ότι δεν ειχε ούτε ενα θύμα στα μετώπισθεν, δεν έσπασε ότι ένα κεραμμύδι. Οσο για την Αγγλία, ενώ σήκωσε τεράστιο βάρος βγήκε χαμένη. Το ίδιο και η Γαλλία. Και η Αγγλία και η Γαλλία, με τη λήξη του πολέμου εκτός του οτι έχασαν τις αποικίες, το σχέδιο Μάρσαλ ηταν αυτό που τους έδωσε την χαριστική βολή αλλοτριώνοντας μέσω της εξαγοράς τους ιδεολογικούς κλπ κρατικούς μηχανισμούς. Τις αποικίες όλων των Ευρωπαϊκών χωρών τις απορρόφησε μετάπολεμικά η Αμερική.

Οι χώρες που βρέχονται απ τη θάλασσα, σε σχέση με αυτές που βρίσκονται στην ενδοχώρα του πλανήτη, εχουν ενα τεράστιο πλεονέκτημα. Τα πλεονεκτήματα αυτά ειναι τεράστια τόσο σε καιρό ειρήνης αλλο τόσο και στον πόλεμο. Οι λαοί της ενδοχώρας την μεγαλύτερη ταχύτητα που μπορούσαν να εχουν στη διάθεση τους σε περίοδο ειρήνης, αλλα και τον πόλεμο, ειναι η ταχύτητα του αλόγου. Οσο για τις μεταφορές το καθορισμένο βάρος του μπορεί να συκώσει το άλογο. Το ίδιο ισχύει για την απόσταση, την διακίνηση της πληροφορίας και των ιδεών. Ειναι τόση οση μπορεί να διανήσει το άλογο. Τα όρια του αλογού ειναι περιορισμένα ως προς το χρόνο, την απόσταση και το βάρος. Αντίθετα οι χώρες που βρέχονται απ τη θάλασσα, εκτός απ το άλογο για την ενδοχώρα, εχουν για την ειρήνη τα παντός είδους πλεούμενα που χρησιμοποιούν-ούσαν το κουπί, τον αέρα και αργότερα τον ατμό και την ατομική ενέργεια για τον πόλεμο Ναυτικό στόλο.

Τα πλεούμενα ανεξάρτητα μεγέθους εκτός του οτι είναι ταχυκίνητα, βρίσκονται σε συνεχή κίνηση. Μεταφέρουν μεγάλα φοτρία προϊόντων και ανθρώπων σε μεγάλες αποστάσεις και πληροφορίες σε καιρό ειρήνης. Στον πόλεμο τα όποια πλοία μεταφέρουν στρατιώτες, αιχμαλώτους, προμήθειες και λείες, μαζέβουν και μεταφέρουν εύκολα ασφαλέστερα και γρήγορα πληροφορίες για τις κινήσεις τους αντιπάλου και συμμετέχουν στις πολεμικές επιχειρήσει. Το γεγονός αυτό έδωσε τις δυνατότητες στις χώρες αυτές να κυριαρχήσουν σε μεγάλες εκτάσεις του πλανήτη. Μια απ τις πρώτες χώρες που εκμεταλλεύτηκε και χρησιμοποίησε πολύπλευρα τα πλεονεκτήματα της θάλασσας ηταν η Ελλάδα: Αργοναυτική και την Αλεξανδρινή Εκστρατεία κλπ. Αργότερα τη θέση της Ελλάδας την πήρε η Ισπανία, σε συνέχεια η Αγγλλα και στον 20ο αιώνα η Αμερική.

Από τότε που οι Ηπειροι άρχισαν να επικοινωνούν και να αλληλοεπιρεάζονται κοινωνικά, οικονομικά και πολιτικά, πριν από τέσσερους περίπου αιώνες, η Ευρασία ηταν το κέντρο της παγκόσμιας δύναμης. Με διαφορετικούς τρόπους και σε διαφορετικούς χρόνους οι λαοί που κατοικούσαν στην Ευρασία-και κυρίως οι λαοί της δυτικό- ευρωπαϊκής περιφέρειάς της-εισέβαλαν σε όλες σχεδόν τις άλλες περιοχές του κόσμου και κυριάρχησαν σε αυτές. Αρκετά απ τα κράτη αυτά της δυτικής κυρίως Ευρώπης (Ποτρογαλία, Ισπανία, Αγγλία, Γαλλία κλπ) έγιναν οι πρώτες μεγάλες δυνάμεις στον κόσμο, γεγονός που τις κατέστησε οχι μόνο προνομιούχες αυτής της ειδικής θέσης, αλλά και ρυθμιστές για το μέλλον των υπολοίπων λαών και χωρών.

Τις τελευταίες δεκαετίες του 20ου αιώνα, συντελέστηκε μια τεκτονική μετατόπιση στις παγκόσμιες υποθέσεις. Για πρώτη φορά, μια μή ευρασιατική χώρα-δύναμη αναδείχθηκε ως ο βασκός επιδιαιτητής και επικυρίαρχος στον ευρασιατικό συσχετισμό δυνάμεων, αλλα επίσης και ως η μεγαλύτερη παγκόσμια δύναμη. Η κατάρευση της Σοβιετικής Ενωσης ηταν το τελευταίο βήμα στην ταχεία άνοδο της Αμερικής, σαν την μόνη σήμερα δύναμη. Η πτώση του «υπαρκτού» σοσιαλισμού δεν ειχε επιπτώσεις μόνο στους λαούς της Ευρώπης, αλλά και τις ηγεσίες των ευρωπαϊκών χωρών, που δέχθηκαν την άλωση μέσω του σχεδίου Μάρσαλ της εθνικής τους ανεξαρτησίας, και σε συνέχεια δέχθκαν να την εκποιήσουν στο όνομα του κομμουνιστικού κινδύνου, των όποιων κατακτήσεων του υλικού και πνευματικού πλούτου και κυρίως στο χώρο της ηγεμονίας με αποτέλεσμα στο εξής η Ευρώπη, κάθε μέρα που περνούσε να γίνεται όλο και περισσότερο το αντικείμενο παρά το υποκείμενο της κοινωνικό-οικονομικής και πολιτικής που να εχει παγκόσμια ισχύ.

Η Αμερική, που στην πορεία αυτού του αιώνα, από μιά χώρα σχετικά απομονωμένη στο δυτικό ημισφάιριο, μετατράπηκε σε δύναμη παγκόσμιας εμβέλειας και ελέγχου χωρίς προηγούμενο. Η χώρα που ξεκίνησε τον Α! παγκόσμιο πόλεμο με σκοπό και στόχο να αναλάβει την παγκόσμια πρωτοκαθεδρία. Ο Ισπανο-αμερικανικός πόλεμος, το 1898, ηταν ο πρώτος υπερπόντιος κατακτητικός πόλεμος της Αμερικής. Η νίκη αυτή έσπρωξε την αμερικάνική δύναμη μακριά στον Ειρηνικό ωκεανό, πέρα από τη Χαβάη μέρχι τις Φιλιππίνες. Στο τέλος του 19ου αιώνα, οι Αμερικανοί ειδικοί της στρατηγικής ασχολούνταν ήδη με την ανάπτυξη δογμάτων για Ναυτική ηγεμονία στους δύο ωκεανούς και το αμερικανικό Ναυτικό, ειχε αρχίσει να αμφισβητή την έννοια οτι η Βρετανία «κυριαρχεί στα κύματα». Η καταστευή της διώρυγας του Παναμά, η οποία διευκόλυνε τη ναυτική κυριαρχία τόσο στον Ατλαντικό όσο και στον Ειρηνικό ωκεανό, ενίσχισε πιό πέρα τις φιλοδοξίες και τις αξιώσεις της Αμερικής, να κατέχει ειδική θέση ώς ο μοναδικός φύλακας της ασφάλειας του δυτικού ημισφαιρίου. Αξιώσεις τις οποίες ειχε διακηρύξει προηγουμένως το δόγμα Μονρόε, και στη συνέχεια δικαιολογούσε η Αμερική, επικαλούμενη το δόγμα της συμμεχούς εδαφικής επέκτασης των Ηνωμένων Πολιτειών ως το «εθνικό πεπρομένο της»!!!

Ενα πεπρομένο που κατά την άποψη του μπαρμπά Σάμ, θα ειχε ο τελικός στόχος της αμερικάνικης πολιτικής οτι θα έπρεπε να ειναι «αγαθός...» και

«ρομαντικός...»: Να διαμορφώσει μια πραγματικά συνεργαζόμενη παγκόσμια κοινότητα (πάντα βέβαια υπο την δική τους αιγίδα και επίβλεψη), σύμφωνα με τις μακροπρόθεσμες (ποιές) τάσεις και τα θεμελιακά συμφέροντα της ανθρωπότητας (ποιά άραγε;). Ωστόσο κατά τον κύριο Μπρζεζίνσκι «στο ενδιάμεσο στάδιο, ειναι επικακτική ανάγκη να μήν εμφανιστεί καμιά διεκδικήτρια ευρασιατική δύναμη, ικανή κα κυριαρχήσει στην Ευρασία και κατά συνέπεια να αμφισβητήσει την αμερικάνική», παγκόσμια επικυριαρχία της.

Η ταχεία εκβιομηχάνιση της οικονομίας της χώρας, παρείχε τη βάση για τις διευρυνόμενες Γεωπολιτικές φιλολοξίες της Αμερικής. Ο Α! παγκόσμιος πόλεμος αποτέλεσε την πρώτη ευκαιρία για τη μαζική εισβολή της αμερικανικής στρατιωτικής δύναμης στην Ευρώπη. Ενας πόλεμος που σχεδιάστηκε απ την αμερικανική διπλωματία, για να διεσδύση στην Ευρωπαϊκή γεωπολιτική ο αμερικάνικος ιδεαλισμός με τον οποίο ενδυνάμωσε τη στρατιωτική οικονομική και διπλωματική ισχύς της Αμερικής και ειδικά μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία.

Μετά την πτώση του «υπαρκού» πολλοί ειχαν σπεύσει να εγκωμιάσουν τον οικουμενικό χαρακτήρα της παγκοσμιοποίησης. Ομως, η οικουμενικότητα θα ηταν υπερβολικά «αγγελική» συνέπεια του καπιταλισμού για να ειναι αληθινή. Αντί οικουμενικότητας, η παγκόσμια κοινή γνώμη διαπιστώνει σε ολο της το μεγαλείο τη σαθρότητα της αυθέρετα και αυτάρεσκα αυτοανακηρυγμένης «απαράκαμπτης και μη αναστρέψιμης» σύγχρονης παγκοσμιοποίησης, οπως και της αντίστοιχης μοναδικής και αποκλειστικής πνευματικής ομοιομορφίας.

Βέβαια, το πρόβλημα της οικουμενικότητας δεν ειναι φιλοσοφικό, αλλα πρακτικό : συνδιαλέγεται με την ιστορία και τις μακρόχρονες τάσεις και τον τρόπο λειτουργίας του καπιταλισμού. Το θέμα ειναι η τρέχουσα παγκόσμια «κοινωνική ατιμία» που διαπράτει το σύστημα ιδιοκτησίας και η προσπάθεια ανασκευής της ιδιελογικής κάλυψής της με την αναφορά στην παγκοσμιοποίηση και την ιστορία. Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα παραμένει οργανικά και λειτουργικά ασυμβίβαστο με την παγκοσμιότητα. Στόχος της κεφαλαιοκρατικής παγκοσμιοποίησης η συγκέντρωση του παγκόσμιου πλούτου, ενω της οικουμενικότητας η κοινωνική παγκόσμια δικαιοσύνη. Χωρίς κοινωνική παγκόσμια δικαιοσύνη, η συγκέντρωση πλούτου βασίζεται κατά κύριο λόγο στη λεηλασία των ανιδιοκτητών και καταλήγει αντικοινωνική ουτοποία : Χωρίς εργασία δεν ειναι δυτατή η παραγωγή νέου πλούτου πολύ περισσότερο η συσώρευση πλούτου, ουτέ η ανθρωπότητα ενοποιείται. Τη στιγμή που η ανθρωπότητα βρίσκεται ήδη στην αναζήτηση και επιξεργασία κάποιου εναλλακτικού οράματος οικουμενικότητας, το σύστημα ιδιοκτησίας για να επιβιώσει, λες και δεν αρκούσαν οι ασύλληπτες μέχρι σήμερα καταστροφές που προκάλεσε στην ανθρωπότητα καταφεύγει σε μια νέα υπο την αιγίδα των ΗΠΑ παγκοσμιοποίηση.

Η εμπειρία του 20του αιώνα και ειδικά τη δεκαετία που διανύουμε με προεξάρχον σκοπό την παγκοσμιοποίηση αποκάλυψε οτι η «άγρια» συγκέντρωση πλούτου βασίζεται σε «μεταβιβάσεις» και οχι σε

παραγωγικότητα πάρα την ανάπτυξη και την τελειοποίηση των μέσων παραγωγής. Το γεγονός αυτό οξύνει την παγκόσμια αδικία και ανισότητα σε βαθμό που το σύστημα ιδιοκτησίας οδηγείται σε αδιέξοδο. Βεβαια, πάντα το σύστημα ιδιοκτησία ειχε κύριο μελημά του τους εξοπλισμούς. Σήμερα πολύ περισσότερο, αναζητείται διέξοδο οχι στην οικονομία, αλλα στις στρατιωτικές δαπάνες και τους εξοπλισμούς: πόλεμος των άστρων κλπ. Οι τελουτεργικές σπονδές στην ελευθερία του ατόμου και των αγορών δεν αρκούν, αν δεν αποδείξουν στην πράξη αυξημένη παραγωγική ικανότητα σε παγκόσμια κλίμακα. Αντί για αυτό, το σημερινό παγκόσμιο σύστημα και πριν ακόμα απ τη διαμόρφωση της υπο αμερικάνικής επικυριαρχίας παγκοσμιοποίησης καταγράφει συνεχείς διαδοχικές αποτυχίες και πτώση, που περιορίζουν οσο πότε άλλοτε την παραγωγική ανικανότητα. Δεν μπορεί να υπάρξει παγκοσμιότητα, πολύ περισσότερο ουκουμενικότητα, χωρίς ουσιαστική προοπτική για ισότητα. Η σημερινή όξυνση της παγκόσμιας ανισότητας, αντί να πλησιάζει τον κόσμο προς την παγκοσμιοποίηση, στην ουσία τον απομακρύνει απ αυτήν. Το κεφάλαιο αποδεικνύεται ανεξέλεκτα καταστροφικό. Ειναι τόση η δίψα και η βιασύνη για την αρπαγή του παγκόσμιου πλούτου, που ενώ καταστρέφει τις υπάρχουσε δικές του δομές και καθιερωμένες κοινωνικές σχέσεις, αποδεικνύεται ανίκανο να διαμορφώσει νέες με κάποια διάρκεια.

Οι ΗΠΑ που ηγούνται αδυνατούν να διασφαλίσουν το περιεχόμενο της παγκόσμιας οικονομικής ηγεσμονίας, με συνέπεια το σημερινό παγκόσμιο σύστημα να διολισθαίνει κάθε μέρα προς την ακυβερνησία. Η Αμερική σήμερα προβάλλει και χρησιμοποιεί την απέραντι στρατιωτικής ισχύ, σαν το μοναδική μέθοδο και μέσο προκειμένου να επιβεβαιώνει τη συνολική υπεροχή της. Με τον τρόπο αυτό αντί να υπερβαίνει τη σύγχρονη ακυβερνησία του κόσμου. Ο νέος μιλιταρισμός την επιδεινώνει ακόμη περισσότερο.

Οπως ο Νόμος του κέδρους προκειμένου να γίνει η συσώρευση πλούτου οδήγησε στον καπιταλισμό του Λεσέ Φέρ του 19ου αιώνα στο Νόμο της συγκέντρωσης και γέννησε τον Μαρξισμό, ετσι και ο Νόμος της συγκέντρωσης οδήγησε στο Νόμο της χωρίς όρια συγκεντρωποίησης στη δεκαετία που διανύμε. Το γεγονός αυτό μπορεί να προκαλέσει μια διεθνή αμφισβήτηση στην ιδια την έννοια της ελεύθερης αγοράς. Σε διεθνές επίπεδο παρατηρείται μια πολιτική αλλαγή, μέσα στην οποία εγγράφεται η μετάβαση απ την κοινωνική διαχείρηση της φτώχειας προς μιά ποινική διαχείρηση μέσω των αστυνομικών μηχανισμών και των σωφρονιστικών θεσμών. Περνάμε τουλάχιστον στη Ευρώπη που υπήρχε-και στη χώρα μας εστω και υποτυπώδη-κεϊνσιανό κράτος, του οποίου η αποστολή προσδιοριζόταν απ την διασφάλιση της κοινωνικής αλληλεγγύης, την μερική εστω άμβυνση των αρνητικών επιπτώσεων του τρόπου λειτουργίας της αγοράς, την κατά το δυνατόν μείωση των ανισοτήτων, τη διασφάλιση εστω εν μέρει της ευημερίας, σε ενα Νεοδαρβινικού τύπου κράτος το οποίο, μετατρέποντας τον ανταγωνισμό σε φετίχ και πανηγυρίζοντας την ατομική ευθύνη, δημιουργεί όρους ανάπτυξης υπερτορφικών λειτουργιών των μηχανισμών διατήρησης της τάξης και νέων

ποινικών σηματοδοτήσεων, που στοχεύουν τον επαναπροσδιορισμό τόσο της περιμέτρου οσο και των τρόπων δράσης του Νεοδαρβινικού κράτους.

Σήμερα όλα τείνουν να δείξουν πως αυτή η νέα ποινική δόξα που διαχέεται απ τις ΗΠΑ στη γηραιά ήπειρο, προωθεί μια νέα διαχείριση της κοινωνικής ανασφάλειας. Η εξάλειψη του οικονομικού κράτους, η αποδυνάμωση του κοινωνικού κράτους και η ενίσχυση του ποινικού κράτους, αλληλένδετοι και αλληλοεξαρτώμενοι μετασχηματισμοί, αποτελούν συστατικά στοιχεία των νέων μηχανισμών διαχείρηση της φτώχειας στη σημερινή εποχή της μαζικής ανεργίας και της επισφαλούς εργασίες με μια τριπλή αποτελεσματική λειτουργία: την πειθάρχηση της εργατική τάξης, την υπόταξή της στα νέα δεδομένα και την ακόμα πιό πέρα περιθωριοποίησή της.

Τα γεγονότα αυτά και η νέα ποινική δόξα που άρχισε να διαχέεται απ τις ΗΠΑ προς τη Γηραιά ήπειρο, κάνουν οχι μόνο αναγκαία αλλα και επιβεβλημένη πριν ειναι αργά απ την ανθρωπότητα να αναζητήσει και να αγωνιστεί για εναν διαφορετικό κόσμο των ανθρωπών όπου γής Και αυτό γιατί παραδόξως, ενώ η αυτοκρατορία «απλώνεται» και ισχυροποιείται, η ασφάλεια στον πλανήτη διατρέχει μεγαλύτερο κίνδυνο και η ίδια η προπαγάνδα της αυτοκρατορίας καλλιεργεί την ένταση της ανασφάλειας, χωρίς βέβαια να «προσπαθεί» να εξηγήσει τις αιτίες αυτής της κατάστασης.Μετά την πτώση του ανατολικού μπλόκ και το τέλος του ψυχρού πολέμου, οχι μόνο δεν οδήγει σε μια εποχή ειρήνης-ασφαλειας, αλλα πολλαπρασιάζει τις εστίες θερμών αναμετρήσεων. Απ την ισορροπία του τρόμου αν δεν υπάρξει αντίσταση-αντίσταση η κοινωνία θα περάσει στην τρομοκρατία της άνεσης ισχύος και απ την πυρηνική απειλή στον διπολισμό θα περάσει στη μονοπολιακή διαρκή απειλή απέναντι σε κάθε «διαφορετικό».

Βέβαια η ιστορία λέει και η ζωή επιβεβαιώνει οτι τα κάστρα και οι αυτοκρατορίες πέφτουν απ μέσα μέχρι τότε αν μείνουμε αδρανείς η μητρόπολη του μονοπολισμού χωρίς άλλοθι μετά την πτώση του μπλόκ του «κακού», για να συνεχίσει τους υπερεξοπλισμούς και να ενισχύσει ανενόχλητη την ηγεμονία της ακόμα και απέναντι στους «φίλους», θα διαμορφώνει τη στρατηγική του νέου «άξονα τους κακού»

Το καινούριο στοιχείο ήταν οτι με τη λήξη του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, τη θέση της σταρικής Ρωσίας του 1914-1917, την ειχε πάρει τώρα η Σοβιετική Ενωση, που η συμμετοχή της στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, άλλαξε τον χαρακτήρα του πολέμου και του έδωσε νέα μορφή και περιεχόμενο. Από ενδοκαπιταλιστικός που ηταν ο Α! παγκόσμιος πόλεμος, ο δεύτερος ξεκίνησε καθεστωτικός και στην πορεία λόγω... κατάληξε αντιφασιστικός. Η ταλαίπωρη πατρίδα μας βρέθηκε ανάμεσα στους εμπολέμους, και στον πρώτο και στο δεύτερο. Και πλήρωσε και στους δυό βαρύτατο τίμημα. Και αυτό παρά το γεγονός οτι και στους δυό η χώρα μας, βρέθηκε στο πλευρό αυτών που χαρακτηρίστηκαν νικήτες. Απότοκος του πρώτου, ηταν τα «Νοεμβριανά του 1916» και οι οδυνηρές συνέπειες που στάθηκαν η αρχή ενος πολιτικού διχασμού που δεσπόζει στη δημόσια ζωή της χώρας μας μέχρι και σήμερα. Η

Μικρασιατική συμφορά του 1922. Και του Β! παγκοσμίου πολέμου η μεταπελευθερωτική κατοχή της χώρας απ τους Αγγλους και η επαναπρόσδεσή της στη γεωστρατιγική τους πολιτική και το ανείπωτο δράμα του λαού μας, ο εμφύλιος αδερφοκτόνος σπαραγός.

Και στη δύση του, ποιός θα μπορούσε να φαντασθεί οτι ο 20ος, που στη διάρκειά του έγιναν πολλές δεκάδες μικροί και οι δυό φονικότεροι πόλεμοι της ανθρωπότητας, οτι το όραμα της δίκαιης κοινωνίας για την οποίας εκατομμύρια Ανθρωπποι έχασαν την ζωή τους και επιζήσαντες αυτού του αρμαγεδώνα θα βίωναν την πτώση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και οτι μετά την πτώση του «υπαρκτού» την ολοκλήρωση του καθεστώτος της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής με την παγκοσμιοποίησή του.

Αυτός που θα αποφασίσει να μελετήσει σε βάθος την ελληνική ιστορία στη μεγάλη της διάρκεια, απ τα πανάρχαια ακόμα χρόνια, θα καταλήξει στο οδυνηρό συμπέρασμα οτι α) η ελληνική ιστορία ειναι λίγο-πολύ η ιστορία των εμφυλίων πολέμων της β). Η χώρα μας και μετά τη συγκρότησή της σε κρατική οντότητα και μέχρι το 1974, δεν αποφάσιζε η ίδια για τα του οίκου της. Τα πάντα αποφασίζονταν στο Λονδίνο και αργότερα στην Ουάσιγκτων. γ) Την αλόγιστη και απαράδεκτη ανάμειξη του Κλήρου στην πολιτική δ).Τις σφοδρές, παράλογες και συντεχνιακές αντιδράσεις της παραδοσιακής Ελίτ, στις πολιτικές και κοινωνικές μεταρρυθμίσεις, που εκολάπτονται στα σπλάχνα του κοινωνικό-οικονομικού γίγνεσθαί ε). Η αρχουσα τάξη ποτέ δεν επιδίωξε να αντλήσει τη δύναμη της εξουσίας απ το λαό. Να στηριχθεί στο λαό. ζ) Την ταύτιση και τη διαπλοκή της εκάστοτε άρχουσας τάξης με τα ξένα συμφέροντα και τη διαφθορά της, που οδηγεί στην εξάρτηση και την προδοσιά ακόμα, μέχρις και παράδοση εθνικού εδάφους Ρούπελ-Καβάλα ο Βασιλιάς Κωσταντίνος. και στ). Θα διαπιστώσει οτι τα δάνεια : σε στερλίνες, που πραίρνει το ενα κομμάτι της άρχουσας τάξης απ τη μιά μεγάλη δύναμη, τα μάρκα που παίρνει το άλλο κομμάτι απ την αλλη μεγάλη δύναμη, τα δολάρια-παγωμένες πιστώσεις, τα «Σχέδια Μάρσαλ» και τα δόγματα σαν αυτό του «Τρόυμαν» που αφορούσε την Ελλάδα και την Τουρκία, τη φορά αυτή μπροστά στον «κίνδυνο» να συμμετάσχει αναλογικά και ο λαός στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις, τα δέχθηκε στο σύνολο τους και ας ηταν οι όροι οι πιό κατάπτυστοι από κάθε προηγούμενο, και στο μεγαλύτερο μέρος σε στρατιωτικό πολεμικό εξοπλισμό, με υποθήκη πάντα τη χώρα, την γεωστρατηγική της θέση και την μελλοντική υποδούλωση του λαού.

Γι αυτούς που δεν ξέρουν και γι αυτούς που ξέχασαν η για λόγους ειδικούς και συγκεκριμένους, ενω θυμούνται τα ταξικά και προσωπικά ωφέλη που προέκυψαν παραβλέπουν ή αγνοούν τις συνέπειες που ειχε στο λαό και τη χώρα το «Σχέδιο Μάρσαλ». Πρέπει να τους θυμίσουμε οτι οτ «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν», ηταν αυτά που μετέτρεψαν και μεταπολεμικά τη χώρα από Αγγλικό προτεκτοράτο με την επάμβαση του Δεκέμβρη του 1944, σε Αμερικάνικο, τον Μ’αρτιο του 1947. Επέβαλαν την 7χρονη δικτατορία και τον διαμελισμό της Κύπρου.

Η αναφορά στο «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν» δεν αποβλέπει στο να αντιδικήσει η να διακιώσει απόψεις. Εκείνο που εχει ιστορική σημασία ειναι να προσδιορίσουμε σε ποιό βαθμό μια ηγεσία ή ενας πολιτικός αποδεχόμενοι ενα σχέδιο και ενα δόγμα σαν αυτά του Μάρσαλ και του Τρούμαν, μπόρεσαν να διατηρήσουν την προσωπική τους αξιοπρέπεια, την προσωπική και την εθνική ευαισθησία και κυρίως την εθνική ανεξαρτησία του Λαού και της χώρας.

Το «Σχέδιο Μάρσαλ», το «Δόγμα Τρούμαν» και ο αντικομμουνισμός αποτελούσαν την εποχή εκείνη «τριάδα ομοούσιο και αχώριστο». Ηταν ενα «πακέτο». Δεν μπορούσε να υπάρχει το ενα χωρίς το άλλο. Οπου δόθηκε, δόθηκε υπό τον όρο να χρησιμοποιηθεί εναντίον του κομμουνισμόυ. Αυτό μας το επιβεβαιώνουν εγκυρότατητοι Αμερικανοί Δημοσιολόγοι και αναλυτές εκείνης της εποχής : «Αν επιλέξαμε την Ελλάδα και την Τουρκία», έγραφε ο Ουόλτερ Λίπλαμ στη «Νιου Γιορκ Χέρλαν Τριμπιούν» ειναι οχι γιατί μας έννοιαζε η βοήθεια που χρειάζονταν, ή γιατί ειναι μοντέλα δημοκρατίας, αλλα γιατί ειναι-αποτελούν για μας στρατηγικές πύλες για τη Μαύρη θάλασσα και την καρδιά της Σ. Ενωσης. Με βάση τα στοιχεία αυτά η αλήστου μνήμης Φρειδερίκη, παρότρυνε τον στρατηγό Μάρσαλ, να κηρύξει η Αμερική τον τρίτο Παγκόσμιο πόλεμο απ την Ελλάδα!

Για να ειναι αντικειμενική η εκτίμησει αν βοήθησε και πόσο, θα δώσω το λόγο σε δύο βουλευτές : Τον κ Α. Βαμβέτσου (ανήκε στο κόμμα του Ζέρβα) και τον κ Γ. Μπακόπουλο (ο μετέπειτα Υπουργός Δικαιοσύνης της κυβέρνησης Γ Παπανδρέου) κατά τη σηζήτηση στη Βουλή (τον Ιούλιο 1947) : «Περί κυρώσεως της Αμερικάνικης Βοήθειας επι τη Βάσει του «Σχεδίου Μάρσαλ». Ο κ Βάμβέτσιος παίρνοντας το λόγο δεν μπόρεσε να καρατήσει την οργή του, για τον έσχατο εξευτελισμό της χώρας: «Είπομεν πάντοτε, και λέγομεν κατ επάληψιν οτι ευγνωμονούμε». Αλλά υπάρχουν και μερικά όρια, πέραν των οποίων υπάρχει η ανθρώπινη αξιοπρέπεια, η οποία δεν ειναι δυνατόν να φτάσει μέχρι σημείου εσχάτου εξευτελισμού...(Δεν νοείται) αυτός ο αιώνιος πτωχοπροδρομισμός, αυτή η διαρκής υποδούλωσις και η υποταγή εις Πάν λεγόμενον αλοδαπού υπαλληλίσκου κλπ...» Πρακτικά Βουλής 2/7/1947.

Σε αντίθεση με τον βαμβέτσιο, ο Μπακόπουλος, δεν εκρυψε τον ασύνορο ενθουσιασμό του: «Ουδείς δύναται ν αμφισβητήσει οτι το «Δόγμα Τρούμαν» και το «Σχέδιο Μάρσαλ», αποτελούν την εντονοτέραν εκδήλωσιν πραγματικού πολιτισμού και ανωτέρου Ανθρωπισμού».

Το σχέδιο Μάρσαλ, εκπονήθηκε τον Ιούνιο του 1947. Ηταν 3ετούς διάρκειας και το συνολικό ποσόν ανέρχονταν στα 13,5 δίς σημερινά δολλάρια. Αποδέκτες του σχεδίου ηταν 17 Ευρωπαϊκές χώρες, μεταξύ των οποίων και η δική μας. Και Ω του θαύματος! Τον ίδιο χρόνο και τον ίδιο μήνα έμπαιναν σε εφαρμογή τα Εκτακτα Μέτρα. Τα μέτρα που θα οδηγούσαν στην ολοκλήρωση ενός αλλα σχεδίου του σχεδίου «ΜΑΝΑ» Ενός σχεδίου που εκπονήθηκε τον Αύγουστο του 1943, με μονοδικό στόχο την κονιορτοποίηση του ΕΑΜ. Μπήκε

σε εφαρμογή τον Δεκέμβρη του 1944 απ του Αγγλους και ολοκληρώθηκε τον Αύγουστο του 1949 απ τους Αμερικανούς.

Τα δάνεια λοιπόν, που κάθε φορά παίρνει η άρχουσα τάξη, με εκποίηση της Εθνικής Ανεξαρτησίας και υποθήκη την μελλοντική δουλεία και δουλειά του λαού, ειναι το εργαλείο απ το οποίο ο δανειοδώτης αντλεί τη δύναμη και τα μέσα να υποτάξει το λαό και να παραμείνει η χώρα εξαρτημένη απ τη μιά ή την άλλη μεγάλη δύναμη, μα και να εδραιώνουν την εξουσία των εκποιητών της εθνικής κυριαρχίας.

Αυτό που έκανε ο στρατηγός Ντε Γκώλ στις 18 Ιουνίου 1940, μετά την κατοχή της Γαλλίας απ τον γερμανικό στρατό, τη συνθηκολόγηση και την ανάλυψη της διακυβέρνηση της χώρας απ την κυβέρνηση του Βισύ του στρατάρχη Πεταίν, από ραδιοφωνικό σταθμό του BBC, κάλεσε τους ελεύθερους Γάλλους σε Αντίσταση κατά των κατακτητών και τα εγχώρια οργανά του. Αυτό ακριβώς έκανε και το ΚΚΕ στην Ελλάδα, καλώντας τις προοδευτικές-πατριωτικές δυνάμεις και το λαό να οργανώσει Αντίσταση κατά της κυβερνήσεως των κούϊσλιγκς. Ο όρος «Αντίσταση» συμπύκνωνε την πρακτική βούληση του λαού να συνεχισθεί ο αγώνας κατά του φασισμού και μέσα στις συνθήκες της κατοχής. Αυτή η διακεκηρυγμένη βούληση αντάμωνε ιδεολογικά με τις νωπές, σχετικά, παραδόσεις του αντιφασισμού του μεσοπολέμου και ειδικά στη χώρα μας που ο λαός τον βίωνε στην πιό ωμή του μορφή.

Η Εθνική Αντίσταση δεν ηταν μια λαβωμένη εθνική ψυχή που αφυπνίστηκε αιφνιδίως. Την έφεραν στο προστήνιο μια σειρά παραγόντων που δημιούργησε ο ίδιος ο πόλεμος, το είδος του πολέμου που διεξάγονταν, το είδος του αντιπάλου, οι μέθοδες που χρησιμοποιούσε και τα μέσα με τα οποία ο πόλεμος αυτός διεξάγονταν και κυρίως ο εσωτερικός φασισμός. Οι επιβλητικές επιυτχίες της Βέρμαχ στην πρώτη φάση του πολέμου, ηταν τέτοιας έκτασης που μπορούσαν οχι μόνο να κάμψουν αντιστασεις, αλλα να δημιουργήσουν ισχυρά ρεύματα προσχώρησης. Αλλωστε χάρις και στις κυβερνήσεις των Κούϊσλιγκς και τις ισχυρές φιλογερμανικές και φασιστικές δυνάμεις που προϋπήρχαν στη χώρα μας, και αυτούς που συστρατεύθηκαν με τον ναζισμό που οχι μόνο ευχήθηκαν αλλά και αγωνίστηκαν στο πλευρό των κατακτητών για τη νίκη του.

Οι καταστάσεις που οδήγησαν σε αυτήν την λαϊκή αφύπνιση μέσα απ τους φανερούς, υπόγειους και «παράνομους» αντιστασιακούς μηχανισμούς ηταν α): Η συντριβή του τακτικού στρατού και η πλήρης χρεωκοπία των κυβερνητικών μηχανισμών μπρός στην επέλαση της γερμανικής πολεμικής μηχανής δημιούργησαν στη χώρα ενα πολιτικό και διοικητικό κενό. Ενα κενό που δεν κατάφεραν να αναπληρώσουν οι εγκάθεκτες, και ως εκ τούτου αφερέγγυες, κυβερνήσεις των Κούϊσλιγκς. Αυτό ακριβώς το κενό έπρεπε οι αντιστασιακές δυνάμεις, που εθελοντικά και ανεξάρτητες απ τις κυβερνήσεις και τους κρατικούς μηχανισμούς, ανέλαβαν να εκπροσωπήσουν και να υπερασπιστούν το έθνος. Ούτε οι εξόριστες κυβερνήσεις, χωρίς λαό και

μισθοδοτούμενες απ τους Αγγλους, ηταν σε θέση να καλύψουν αυτό το κενό που δημιούργησε, αυτή ακριβώς η εγκατάληψη της χώρα.

β) ηταν το είδος του πολέμου που εγκαινίασαν οι Γερμανοί. Ο πόλεμος αυτός ηταν ολοκληρωτικός, ηταν ενας πόλεμος που καταργούσε τις διαχωριστικές γραμμές πολεμιστών και αμάχου πληθυσμού. Το γεγονός αυτό, μαζί με τις σκληρές και απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης που επέβαλαν οι κατακτητές και οι παντοειδείς διώξεις, εξέθρεψαν το αίσθημα μίσους και οργής, αλλα και στοιχειώδεις πρακτικές αυτοσυντήρησης, που αναπτύσσονταν στο κενό που άφηναν τα διαλυμένα και εξαρθρωμένα κρατικά δίκτυα. Αυτές ακριβώς οι πρακτικές αποτελούσαν μια μύηση στην παράνομη αντιστασιακή πρακτική και μια πρώτη εκκίνηση προς τη μαζική πολιτική και σε συνέχεια στη στρατιωτική οργάνωση. Ο πόλεμος οχι μόνο συνέχιζε αλλα κάθε μέρα που περνούσε γίνονταν πιό σκληρός και απάνθρωπος και η πολιτική πλέον διεξάγεται με πόλεμο ζωής και θανάτου γρήγορα η αρχική απείθεια, προσλαμβάνει ένοπλες μορφές. Ο ένοπλος αγώνας ειναι η κορύφωση του αντιστασιακού πνεύματος, ειναι αυτό που συμβάλει στη συστράτευση και ταυτίζει τους πολεμιστές με τους αμάχους.

γ) Η Αντίσταση δεν ηταν μόνο αυτό που λέμε και εννοούμε οργανωμένες μορφές πάλης, στρατιωτικές, πολιτικές, ακόμα και διάφορες μορφές διαμαρτυρίας, αλληλεγγύης, διεκδίκησης κλπ. Ηταν και η ατομική, μοριακή αντίσταση στη πείνα, την οργανωμένη σωματική και ηθική εξουθένωση των ατόμων στα στρατόπεδα συγκέντρωσεις. Ηταν οι συλλήψεις, τα βασανιστήρια, η βία, ο οργανωμένος σε εταιρείες χαφιεδισμός. Ηταν τα έργα και οι ημέρες της βασιλό-μεταξικής δικτατορίας, που στέρησε και τα λίγα ψήγματα ελευθερίας και καθιέρωσε τον φασισμό σαν το πιό κατάλληλο πολιτικό-κοινωνικό σύστημα που ταιριάζει στους Ελληνες. Ζώντας ο λαός μας τον φασισμό και γνωρίζοντας τις συνέπειες απ την τυχόν επικράτησή του ο αντιφασιστικός αγώνας, έγινε ο κοινός ιδεολογικός συνεκτικός ιστός της Αντίστασης. Ο αντιφασισμός έγινε η ιδεολογία της Αντίστασης. Ο φασισμός τόσο στην ιταλική οσο και στη γερμανική του μορφή, δεν ηταν μόνο μια ξένη δύναμη κατοχής.

Ο φασισμός ειναι μια ιδεολογία, ενα κοινωνικό-πολιτικό καθεστώς, μια νέα τάξη πραγμάτων που επιδιώκει να επιβάλει τις αρχές του στους λαούς του κόσμου. Αρχές που τελικό σκοπό εχουν : την κατάργηση των αντιπροσωπευτικών δημοκρατικών σωμάτων, την διάλυση των κομμάτων και συνδικάτων, την καθιέρωση της «αρχής του αρχηγού», τη στρατιωτικοποίηση της εργασίας και του κράτους, τη ρατσιστική εκκαθάριση των κοινωνιών απ τα μή άρια στοιχεία, ακραίες εκμεταλλευτικές σχέσεις, τον επιθετικό εθνικισμό, την κρατικολατρεία, την ιδεολογική χειραγώγηση του λαού, τον ακραίο αντικομμουνισμό αλλα και τον αντιδημοκρατισμό με βάση, πάντα τα αντιπλουτοκρατικά συνθήματα.

Ολες αυτές οι «αρχές», οι επιδιώξεις και οι στόχοι, φασιστικής διακυβέρνησης ειχαν ήδη οχι μόνο εφαρμοστεί σε όλο τους το μεγαλείο στη χώρα μας απ τον

Αύγουστο του 1936 απ τη δικτατορία, αλλα και λειτουργήσει υπο τη δαμόκλειο σπάθη της βίας. Μάλιστα στο θέμα της «αρχής του αρχηγού» πρωτοτυπήσαμε κιόλα ανακηρύσσονταν τον «αρχηγό πατέρα» με εκείνο το εμετικό τραγούδι «γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελάει πατέρας» εννονώντας «πατέρα» του εθνούς τον δικτατορα Μεταξά.

Τη στιγμή που η φασιστική «ηγεσία» εγκατέληψε τη χώρα και όλος ο ισμός που συναποκόμισε μαζί της λειτουργούσαν σαν υπάλληλοι του Τσιώρτσιλ, διακινούσαν την εσωτερική αλληλογραφία του Φόρεϊ Οφφις, και ότι το κομμάτι απ την «ηγεσία» που έμεινε στην Ελλάδα το έπαιζε κυβέρνηση μισθοδοτούμενη απ τον Χίτλερ στην υπηρεσία του οποίου ειχε οικειοθελώς προσφερθεί να υπηρετήσει το σχέδια του Γ! Ράϊχ, μα και να πολεμήσει στο πλευρό του σε περίπτωση που εκδηλωθεί αντίσταση, η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση συγκροτούσε τις αντιστασιακές οργανώσεις και ανασυγκροτούσε τον Εθνικό Λαϊκο Στρατό. Το στρατό που ύστερα απ σκληρές μάχες δημιούργησε και έθεσε κάτω απ τον έλεγχο του την Ελεύθερη Ελλάδα. Συγκροτούσε τον κρατικό μηχανισμό, ενώ παράλληλα αποσπούσε απ τα κύρια μέτωπα των συγκρούσεων σημαντικές γερμανικές στρατιωτικές δυνάμεις συμβάλοντας στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Η δημιουργία συνεπώς της εθνικής Αντίστασης και ο αγώνας κατά του φασισμού οχι μόνο σαν εθνικό-απελευθερωτικός σηματοδώτησε τον αγώνα σε μια αριστερή-κοινωνική προοπτική. Τα συνθήματα ο «φασισμός δεν θα περάσει» στον ελληνό-ιταλικό πόλεμο και το «θάνατος στο φασισμό, λευτεριά στο λαό» οταν κατακτήθηκε η χώρα και οταν πιά και η «κυβέρνηση» της χώρας, μπήκαν ένοπλα στο πλευρό των κατακτητών να πολεμήσουν την Αντίσταση, ηταν επόμενο να βρεί τη δικαίωσή του το σύνθημα «χτυπάτε τους φασίστες ξένους και ντόπιους», γίνονται τα κεντρικά συνθήματα της Αντίστασης.

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ και το ΚΚΕ δεν ηταν ξενόδουλα και Εαμοβουλγαρικά, οπως αβασάνιστα και για λόγους προπαγάσνδας τα χαρακτήριζαν, αλλα κατ εξοχήν εθνικό-πατριωτικά που αγκάλιαζαν ολόκληρο το λαό. Ηταν ενα τεράστιο-πρωτόγνωρο λαΪκό κίνημα, μια αντιφασιστική χοάνη μέσα στην οποία στεγάστηκαν ολοι οι Ελληνες αντιφασίστες και πολέμησαν απ τις γραμμές του τους κατακτητές και τους ντόποιους συνεργάτες. Ανεξάρτητα απ την εμβέλεια και τη σπουδαιότητα του στρατιωτικού της σκέλους, η ΕΑΜκή Αντίσταση στέρησε στον άξονα σε μεγάλο βαθμό την κοινωνική επέκταση της ενδοχώρας του και υποχρεώθηκε να πολεμά μόνος του-και μετά το 43 που ανδρώθηκαν και τα Ευρωπαϊκά κινήματα μόνη της η Γερμανία-εναντίον ολων των λαών της Ευρώπης.

Ενώ στη Γαλλία, τους Γάλλους συνθηκολόγους-και μάλιστα και τον ένδοξο στρατάρχη του Α! Παγκοσμίου πόλεμου Πεταίν-τους εξομοίωσαν πολιτικά, ιδεολογικά, ηθικά και εθνικά με τον κατακτητή, στη χώρα μας αυτούς που συστρατεύτηκαν ιδεολογικά και ένοπλα στο πλευρό των κατακτητών και πολέμησαν με λύσα την Αντίσταση, οχι μόνο δεν εξομοιώθηκαν με τον κατακτητή, αλλα ηταν αυτοί που μετά την απελευθέρωση ανέλαβαν τις θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, το στρατό και τα σώματα ασφαλείας. Ηταν

αυτοί που καταξιώθηκαν καινωνικό-οικονομικά σαν «αγωνιστές» και « ήρωές» ακόμα.

Οταν ο αυριανός ιστορικός θα εχει σφαιρικά στη διάθεσή του, όλες τις γραπτές πηγές της κατοχικής περιόδου, θα ειναι μόνο αυτός και με τη βοήθειας της μεγάλης χρονικής απόστασης, που αντικειμενοποιεί και τα πρόσωπα και τις καταστάσεις, μα και τις ανθρώπινες ψυχολογικές αντιδράσεις και αδυναμίες. Αυτός ο άδολος ιστορικός, θα ειναι σε θέση να απαντήση και να συνθέσει την ιστορία μιάς απ τις συγκλονιστικότερες περιόδους της πορείας του ελληνισμού, που ξεκίνησε μιά Αυγή του Οκτώμβρη του 40, πέρασε σε μιά νέα φάση στις 27 του Σεπτέμβρη του 1941, φτάνει στο Δεκέμβρη του 44 για να κορυφωθεί με τον εμφύλιο πόλεμο 1944-46-1949. Ακόμα θα διαπιστώσει οτι ποτέ άλλοτε ο λαός μας, δεν έφτασε τόσο κοντά στην ουσιαστική ανεξαρτησία και οτι ποτέ άλλοτε για τα συμφέροντα της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας και των ελαχίστων αντιδραστικών δυνάμεων, δεν την είδε με τόση απελπισία να ξεγλυστρά απ τα χέρια του και να μπεί σε ενα νέο κύκλο αίματος.

Απ το 1949 αρχίζει μια νέα τραγική για το λαό Περίοδο-φάση, με τη διατήρησει για τριάντα ολόκληρα χρόνια σε ισχύει των εκτάκτων μέτρων, κορυφώνεται με την 21η Απριλίου 1967 και «κλείνει» με την πτώση της Χούντας των συνταγματαρχών τον Ιούλη του 1974. Επισφραγίζεται με τη δίκη και καταδίκη των ελαχίστων πρωταιτίων με κατηγορητήριο την περίφημη ανακάλυψη του «στιγμαίου αδικήματος». Μια νομική διατύπωση-εφεύρεση, που οι υπέυθυνοι της επάρατης εφταετίας ειχαν ευθύνη μόνο για τη στιγμή που αυτοί, οι ελάχιστοι πήραν την απόφαση να επιβάλουν την εφτάχρονη δικτατορία.

Θα διαπιστώσει ακόμα, τον λυσσαλαίο ανταγωνισμό των Μεγάλων Δυνάμεων, να έλεγξουν χωροταξικά αυτό το βράχο-σταυροδρόμι του κόσμου και πολιτικό-οικονομικά το λαό μας. Ετσι λοιπόν, η επιδίωξη των μεγάλων δυνάμεων να ελέγξουν χωροταξικά το βράχο και πολιτικό-οικονομικά το λαό, και η άρνηση της εκάστοτε άρχουσας τάξης, να μήν θέλει να αντλήσει την εξουσία απ το λαό, οδήγησε στη συνταύτιση και την ταύτιση και αυτή στη διαπλοκή των συμφερόντων της εκάστοτε άρχουσας τάξης με τις ξένες δυνάμεις. Απ τα πανάρχαια ακόμα χρόνια αυτή η ταύτιση των συμφερόντων, ειναι η αιτία που μαστίζεται και κατατρύχεται απ τους διχασμούς και τους εμφυλίους πολέμους η χώρα και πληρώνει τις βαρύτατες συνέπειες σε αίμα και καταστροφές ο λαός. Με αρχής γενομένης απ το 371, με περσικό δάνειο οι Θηβαίοι να εξολοθρέψουν τους Σπαρτιάτες στα Λεύκτρα και το 362 στη Μαντινεία. Με όπλα περσικά, έγινε η πιό φοβερή μάχη-σφαγή ανάμεσα σε Θηβαίους, Σπαρτιάτες, Αθηναίους, Ηλείους, Αχαιούς και Μαντίνειους, που ενώ αποδεκατίστηκαν, αυτή η σφοδρύ σύγκρουση τελείωσε χωρίς κάποιος να νικήσει και οπως πάντα τα οφέλη τα καρπώθηκαν οι ξένοι.

Αυτά οσον αφορά το απώτερο παρελθόν. Δυστυχώς και η Νεοελληνική ιστορία απ το 1821 και μετά, λαός και χώρα και κυρίως η άρχουσα τάξη (Αγία τριάδα που προέκυψε απ τον ιστορικό συμβιβασμό), δεν θέλησε να στηριχθεί στο Ραγιά, γεγονός που θα της έδινε τη δυνατότα να συνεργασθεί με τις

μεγάλες δυνάμεις, ετσι ώστε να κόψει τον ομφάλιο λώρο της εξάρτησης. Κατέφυγε εκ νέου στα δάνεια και τα όπλα. Τα δάνεια «ανεξαρτησίας» οπως τα ονόμασαν με αποτέλεσμα πριν καλά-καλά να διαμορφωθεί και να σταθεροποιηθεί η κρατική οντότητα να αρχίσουν οι εμφύλιοι πόλεμοι του 1823, και του 1824. Να βρεθεί η Νεοσύστατη Ελλάδα με δυό Εκτελεστικά Σώματα και δυό Βουλές και η μέσω των δανείων αποδοχή της μοναρχίας, που έκτοτε αποτελούσε τον φύλακα άγγελο και εγγυητή των ξένων συμφερόντων, σε σημείο που οχι μόνο να μην ολοκληρωθεί η λύτρωση και των άλλων ελληνικών περιοχών : Κύπρος, Δωδεκάννησα και Ανατολική Θράκη και δικαίωμα στα Δαρδανέλια, αλλά και να παραχωρούν και εθνικά εδάφη, όπως παρέδωσε ο Βασιλιάς Κωσταντίνος το Ρούπελ και την Καβάλα στους Βουλγάρους.

Τα δάνεια ενώ εχουν πάντα τον τίτλο της «ανεξαρτησίας» χρησιμοποιήθηκαν για να πολεμήσουν με αυτά τους ακτήμονες Ραγιάδες, που έκαναν τον αγώνα και έχυσαν το αίμα στην σώμα με σώμα αναμέτρηση, με τους υπεράριθμους και άρτια εξοπλισμένους Τουρκους και τους κάθε είδους Νενέκους, να εξοντώσουν όσους οπλαρχηγούς, ειχαν συμπαραταχθεί με τους Ραγιάδες, με αίτημα να μοιρασθεί η τούρκικη απελευθερωμένη Γή. Και αργότερα οι αλλεπάλληλες δικτατορίες, οι στρατιωτικοί Νόμοι, τα στρατιωτικά και κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα, οι ταξικοί εκλογικοί Νόμοι, τα εκλογικά μαγερεύματα, η βία, η νοθεία, οι διχασμοί : οπως τα Νοεμβριανά το 1916, της Μικρασιατικής καταστροφής το 1922, του Στριμώνο το Μάη του 1935 και το Δεκέμβρη του 1944, όπου η απροκάλυπτη, ωμή και βάρβαρη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, οδήγησε τη χώρα για τα δικά τους συμφέροντα στον εμφύλιο, τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία με τις γνωστές συνέπειες σε ανθρώπινα θύματα και υλικές καταστροφές.

Οι δικτατορίες, οι στρατιωτικοί Νόμοι και τα έκτακτα μέτρα δεν γίνονται μόνο για να «εμπεδώσουν» μια προσωρινή κατάσταση. Γίνονται για να καταγράψουν υποθήκες στη σκέψη-συνείδηση-του λαού για μακρόχρονη σιωπή και παραίτηση από διεκδικήσεις και δικαιώματα. Γίνονται με την προοπτική να αντέξουν στο χρόνο. Τόσο που οταν αρχίσει ο λαός να διεκδικεί να γίνει η επόμενη δικτατορία.

Ο ελληνικός λαό ακόμα, παρά τα μεγαλόστομα λόγια για ελευθερία, δημοκρατία και ανθρώπινα δικαιώματα απ τη συγκρότηση ακόμα του Ελληνικού κράτους, λόγο του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με την Αγία τριάδα, και μέσου του συμβιβασμού την πρόσδεση της Νεογέννητης Ελλάδας στη μέγκενη και το άρμα των Αγγλων, οχι μόνο δεν γνώρισε-βίωσε τη δημοκρατία και τα Ανθρώπινα δικαιώματα, αλλά ούτε και να σκέπτεται ελεύθερα και δημοκρατικά του εχουν επιτρέψει, γι αυτό και δεν εχει λόγο. Δεν εχει ρήτορες.Τη σκέψη που παράγει τον λόγο, του την εχουν αφαιρέσει με τις δικτατορίες τα κάθε είδους πραξικοπήματα και έκτακτα μέτρα. Το «Στοχά Σου Και Αρκεί» δεν ισχύει ακόμα για το λαό μας, πολύ περισσότερο δεν ισχύει το :«Οποιος Σταχάζεται Ελεύθερα Στοχάζεται Σωστά», δεν λειτούργησε σαν αξίωμα. Και δεν λειτούργησε γιατί οσες φορές (και δεν ηταν λίγες)

προσπάθησε την ενδόμιχη σκέψη να την μετουσιώσει σε λόγο, για δημοκρατία και δικαιώματα και μιά ανεξάρτητη, αξιόπρεπη θέση της πατρίδας μας στη χωρία των λαών του κόσμου, αποδεκτή και σεβαστή από φίλους και εχθρούς, το κόστος που πλήρωσε σαν άτομα, λαός και χώρα ηταν τεράστιο και παραδειγματικό, ετσι ώστε οχι μόνο να μην ξανά αρθρώσει λόγο αλλά και να σκέφτεται ακόμα τέτοια κακά και μεγάλα πράγματα. Πράγματα που μόνο οι «ειδικοί» και οι «μεγάλοι» μπορούν, ξεχνώντας πώς πάντα υπήρξαν και θα υπάρχουν γνήσιοι και αυθεντικοί λαϊκοί ηγέτες ίσως και συχνά ανώτεροι. Ηγέτες που οχι μόνο δεν τους δέχθηκε, στη χωρεία του κοινωνικό-πολιτικού γίγνεσθαι, οταν δεν δέχθηκαν να γίνουν συνειδητά όργανα τους, αλλα τους περιφρόνησε ή και γελιοποίησε και κατά προτίμηση τους απειλεί, τους φυλακίζει τους καταδικάζει σε θάνατο ή και τους δολοφονεί ακόμα. Η παγκόσμια ιστορία ειναι γεμάτη από εξαφανίσεις και δολοφονίες λαϊκών ηγετών. Και στη χώρα μας δεν ειναι λίγα τα φαινόμενα αυτά.

Ετσι πορεύτηκε δυό σχεδόν αιώνες τώρα η χώρα μας, χωρίς οράματα Εθνικής Λευτεριάς, χωρίς συλλογικό στόχο. Στόχο που να συγκινεί, να ενεργοποιεί και να θέτει σε κίνηση το σύνολο των δυνάμεων του τόπου. Ο λαός στην προσπάθεια αυτή, οχι μόνο έκανε πολλά, αλλα πολύ περισσότερα απ ό,τι του αναλογούσαν, μήπως και η μοίρα «αλλάξει περπάτημα» προς ενα στόχο που να γίνει ελπίδα για το αύριο. Πάντα όμως συνάντησε την οργανωμένη αντίδραση της Αγίας τριάδας και των ξένων υποστηρικτών της.

Η κατοχή ηταν μια μεγάλη πρόκληση. Δεν καρποφόρησε όμως γιατί ο Δεκέμβρης και ο εμφύλιος ηταν τόσο ο ενας αλλο τόσο και ο αλλους δρομολογημένοι να δολοφονήσουν και αυτή τη φορά τα οράματα που θα αξιοποιούσαν τη συλλογική προσπάθεια και ομοψυχία, που ειχε επιτευχθεί στη διάρκεια της Αντίστασης. Μια προσπάθεια πλούσια σε οράματα και ιδανικά που θα έβγαζε η χώρα απ το τέλμα της εξάρτησης και την κοινωνικό-οικονομική καθυστέρηση. Ετσι χωρίς όραμα και συνεκτική συλλογική προσπάθεια, ο λαός οδηγήθηκε στον εφησυχασμό, την παράλυση και τη διάλυσει. Τη διάλυση αυτή και τη δημαγωγία την ήθελα η Δεξιά, οχι μόνο για να κυβερνήση, αλλα να κυβερνήσει ελλείψει προγράματος και κόμματος ακόμα, με τη δημαγωγία οπως παροδοσιακά ανέκαθεν εκφράζονταν. Και για να αντέξει στο χρόνο η δημαγωγία η Δεξιά οπως και αν λέγεται (Λαϊκό κόμμα, Ελληνικός Συναγερμός Εθνική Ριζοσπαστική Ενωση=ΕΡΕ, Νέα Δημοκρατία), κυβερνούσε μόνιμα ή σχεδόν μόνιμα την Ελλάδα μέχρι το 1981. Ασφαλώς το γεγονός αυτό δεν ηταν τυχαίο.

Και σήμερα ολοι οι κρατικοί, νόμιμοι και παράνομοι μηχανισμοί ειναι επανδρομένοι από ανθρώπους με ακροδεξιές αντιλήψεις. Από ανθρώπους που θεωρούν τον εαυτό τους θεματοφύλακες των δεξιών και ακροδεξιών ιερών και οσίων. Που θεωρούν την Ελλάδα κτήμα τους. Από ανθρώπους που εκτός του ότι θα παρεμβάλουν προσχώματα στην όποια αλλαγή και πρόοδο, οταν αυτοί κρίνουν οτι διατρέχουν τον παραμικρό κίνδυνο αυτά τα ιερά και τα όσια προκειμένου να τα «προστατεύσουν» απ τα όποια μιάσματα κάποια Αυγή...

Κανένας βέβαια, δεν μπορεί να αρνηθεί οτι η δημαγωγία λειτουργεί δραστικά καλύπτοντας εν μέρει τα κοινωνικά αίτια σε σημείο που να ψηφίζουν εργάτες, νέοι , φτωχά λαϊκά στρώματα και άνεργοι αντί για την Αριστερά οπού παραδοσιακά εκφρόζονταν την Δεξιά. Για να μπούμε στην καρδιά του προβλήματος πρέπει να αναρωτηθεί ο καθένας γιατί πιάνει η δημαγωγία, η να θεωρήσουμε πρωτογενή αιτία τη δημαγωγία και να αρνηθούμε κατηγορηματικά οτι η Δεξιά, και σε ό,τι αφορά την ΕΡΕ, οτι ο Καραμανλής ηταν ο γόης, κάτι σαν ο μάγος της φυλής που σαγηνεύει και υπνοτίζει τον κόσμο. Δεν υπάρχουν μάγοι και γόητες στην πολιτική. Ειναι ο δεξιός δημαγωγικός λόγος που μεγενθύνει την ανασφάλεια, αλλα και αποτέλεσμα της εύνοιας που έδειχναν για τη Δεξιά η Εκκλησία, ο λεγόμενος «συμμαχικός» παράγοντας, τα Ανάκτορα, ο στρατός, τα Σώματα Ασφαλείας, οι πολυάριθμοι παρακραττκοί μηχανισμοί, η Ελληνική και η ξένη κεφαλαιοκρατία, το ΝΑΤΟ και ο 6ος αμερικανικός στόλος.

Αυτοί και πολλοί αλλοι παράγοντες: έκτακτα μέτρα, οι εξορίες, οι γεμάτες φυλακές, τα ποιστοποιητική εθνικοφροσύνης και κοινωνικών φρονημάτων, η βία, η τραμοκρατία κλπ, ειναι που συνέβαλαν στο να ακούει κανείς (όπως συναίβει σε μένα) στα καφενεία των χωριών σε παρέες που συζητώντας πολιτικά να λέει κάποιος: «Βρέ, πως τα κατάφεραν....Ενώ ολοι έχουμε, τα ίδια προβλήματα, τις ίδιες απόψεις και ιδέες και ομως θα ψηφίσουμε διαφορετικό κόμμα απ αυτό που μας εκφράζει!».

Και κάποια μέρα του 1958, που η τρισκατάρατη Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ), έγινε αξιωματική αντιπολίτευση, φτάσαμε στη φράση του κ Καραμανλή: «Εξω πάμε καλά, μέσα δεν πάμε» και αργοτέρα στο «επιτέλους ποιός κυβερνά αυτόν τον τόπο» Και επειδή «μέσα δεν πηγαίναμε καλά», οι έξω «φίλοι και σύμμαχοι» ανέθεσαν στους Συνταγματάρχες, να βάλουν για εφτά χρόνια το λαό στο γύψο και να γυρίσουν την πολιτική, οικονομική και κοινωνική ζωή της Ελλάδας μισό αιώνα πίσω. Να σταματήσει-μπλοκαριστεί η σύνδεση της χώρας με την Ευρωπαϊκή Κοινότητα και να μας μείνουν καπέλο ολοι οι νόμοι δικτατορικού περιεχομένου με αποκορύφωμα τον «στιγμαίο» με τον οποίο και στο μέλλον θα δικάζουμε τους δικτάτορες. Πάντα συνεπώς έξωθεν η «σωτηρία» της Ελλάδας και η παραμονή της άρχουσας τάξης στην εξουσία!

Η κατοχή εκτός του οτι ηταν μια μεγάλη πρόκληση, ηταν και μια μεγάλη ευκαιρία να απαλλαγεί η χώρα μας απ την ξένη εξάρτηση. Για πρώτη φορά ο λαός ξεφεύγοντας απ τη μέγκενη της εξάρτησης εσωτερική και εξωτερική συσπειρώθηκε στο Ενθικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, βέβαιος οτι μετά την απελευθέρωση της χώρας απ τους τρεις κατακτητές, θα γίνει κύριος και αφέντης στον τόπο του. Για να πετύχει αυτόν τον εθνικό στόχο έκανε όλων των ειδών τις θυσίες.

Ομως την επομένη της απελευθέρωσης της χώρας, ο νικήτης λαός δεν διαπραγματεύονταν με την αλλη έστω άποψη ή δύναμη «Ελέω θεού ελληνική ηγεσία» γιατί τέτοια «ηγεσία» δεν υπήρχε. Βρέθηκε στην ανάγκη να

διαπραγματευθεί με την ηγεσία μιάς ξένης, μεγάλης χώρας. Μιας χώρας που απ το 1821 και μετά έλεγχε οικονοικό-πολιτικά και κοινωνικά τη χώρα μας. Διαπραγματεύονταν με τον πρώην επικυρίαρχο και υπο την απειλή μιάς ωμής και βάρβαρης ένοπλης επέμβασης. Με μιά αυτοκρατορική δύναμη που στο μεταξύ απ τις 12-10-44 που απελευθερώθηκε η Αθήνα συγκέντρωνε πολυάριθμες στρατιωτικές χερσαίες, ναυτικές και εναέριες δυνάμεις. Δυνάμεις τις οποίες απέσυρε απ τα πολεμικά μέτωπα ενώ ο πόλεμος συνεχίζονταν με τον άξονα και μέσω αυτής τις τεράστιας στρατιωτικής δύναμης και βάση σχεδίου αναζητούσε την κατάλληλη ευκαιρία να «κονιοτροποιήσει το ΕΑΜ» και να παλινορθώσει την μοναρχία στην Ελλάδα.

Η άρχουσα τάξη εφόσον δεν θελησε να πάρει μέρος στην Αντίσταση και κυρίως αφού μετά την απελευθέρωση, δεν θέλησε να συνταχθεί με τον φύση σύμμαχό της λαό, ηταν υποχρεωμένη να καταφύγει στην παλιά συνταγή: Να υποταχθεί εκ νέου στος ξένους και τη βία. Βία στρατό, μισθοφόρους και συμμορίες και κυρίως όπλα, όλο και περισσότερες συμμορίες και όπλα, που στο εξής θα γίνουν το πιό βολικό και το πιό ενδεδειγμένο μέσο υποταγής στους ξένους και επικερδής επιχείρηση για τους συμμορίτες. Για να εξασφαλίσει τα όπλα ξαναμπήκε η χώρα εκ νέου κάτω απο ένα ιδιότυπο καθεστώς πολιτικής και οικονομικής ομηρείας.

Μια χώρα που έβγαινε απο μια 4χρονη δικτατορία, από ενα εξάμηνο πόλεμο και μια 4χρονη τριπλή κατοχή. Μια χώρα κατεστραμένη και οικονομικά καταχρεωμένη και με μηδαμινά εισοδήματα, αντί να ξεκινήσει μιά πανελλαδική εκστρατεία για την αναιδοργάνωσης της παραγωγικής μηχανής, μπαίνει στο φαύλο κύκλο των όπλων, και την με ολα τα μέσα παραγωγή και αναζήτηση του εσωτερικού «εχθρού». Κάθε μέρα που περνά οργανώνεται και επεκτείνεται με γεωμετρική πρόοδο ενας αυτόνομος, παντοδύναμος στρατιωτικός και παραστρατιωτικός και παρασιτικός μηχανισμός συμμοριών σφυκταγκαλιασμένος με τον κρατικό μηχανισμό, που οχι μόνο θα δολοφονούσαν την εθνική ομοψυχία, που με τόσους κόπους και θυσίες επιτεύθηκε, αλλα θα σώρευε, νέα ερείπια και τάφους στους ήδη αμέτρητους. Θα προστεθούν στα 57 κατοχικά ολοκαυτώματα χωριών και τις δεκάδες ματρυρικές πόλεις καινούρια ολοκαυτώματα. Θα απογυμνωσεί την ύπαίρθο απ τον πληθυσμό για να σταλεί μετά τη «νίκη» ολος ο ενεργός πληθυσμός της χώρα στα σκλαβοπάζαρα του κόσμου.

Η απόλυτη επικράτηση της παράταξης των ισχυρών, στο εσωτερικό και το εξωτερικό προσκήνιο, οδήγησε σε ξεκάθαρες λύσεις. Το προϊον της νίκης έπρεπε να διασφαλιστεί με τον πιό σαφή και πληρέστερο δυνατό τρόπο. Στο πλευρό του στρατού, των φανερών και κρυφών μηχανισμών του, το Παλάτι συνέχισε να διαδραματίζει (οπως ο Τσιώρτσιν έταξε) τον δικό του παίσχυρο παρεμβατικό ρόλο. Στην κοινοβουλευτική διαμάχη προβάλονταν ισχυρές και δυναμικές οι σκιές αυτών των πανίσχυρων εξουσιών πίσω απ την καθορισμένη θέλη του λαού εξουσία. Η πολύ προβαλλόμενη και επικαλούμενη μεταπολεμική κοινοβουλευτική δημοκρατία, οχι μόνο ηταν μια επίφαση στην χειρότερη μορφή της, αφού στηρίζονταν στην προστασία του 6ου Στόλου και

τα έκτακτα μετρα, αλλα μας κληροδότησε σαν κεφάλαιο κοινοβουλευτικού βίου ολες τις στρευλώσεις, παρανομίες και παραβιάσεις που βιώνουμε και σήμερα ακόμα τα κατάλλειπά της.

Στην πλευρά των ηττημένων το παιχνίδι των μηχανισμών- των παράνομων οργανώσεων, των γιαφκών και των ασυρμάτων-παρά το κόστος σε στελέχη και αναποτελεσματικό τρόπο δράσης, κράτησε αρκετόν καιρό προς δόξα του κ Ρακινζή και Πανόπουλου, που θέλονταν την συνέχιση αυτής της κοντόφθαλμης και αλλοπρόσαλης πολιτικής του ΚΚΕ, έστελναν κάθε νύχτα τα «ένδοξα» συνεργεία τους να τοιχοκολούν τις αφίσσες με το σύνθημα τα «όπλα παραπόδα» που οχι μόνο αποπροσανατόλιζαν και απαγοήτευαν το λαό και τους αγωνιστές συνέβαλαν και στο να διατηρηθούν σε ισχύ τα έκτακταν μέτρα.

Η μεταπολεμική ιεράρχιση της κοινωνίας και η κατανομή του παραγόμενου απ τη σκληρή δουλειά των ανθρώπων πλούτου εξακολουθούσαν να ειναι άδικες και προκαλούσαν αντιδράσεις. Η μετεμφυλιοπολεμική Αριστερά δομήθηκε με βάση αυτές τις αντιθέσεις. Η επιτυχίας της Ενιαίας Δημοκρατικής Αριστεράς (ΕΔΑ) στις δύσκολες συνθήκες της 10ετίας του 1950 αποτέλεσε έκπληξη, ακόμα και στην ηγεσία του ΚΚΕ που αλληλοσπαράσσονταν μετά την ήττα, στους τόπους εξορίας τους. Οι αντιδράσεις αυτές οδήγησαν σε πόλωση. Η πόλωση αυτή ομως δεν οδήγησε σε νέο γύρο θερμής αναμέτρησης. Δεν χρειάζονταν άλλωστε. Η μετεμφυλιοπολεμική Αριστερα και οι κομμουνιστές της ανανέωσης εξακολουθούσαν να πιστεύουν και αγωνίζονταν όπως και στην κατοχή να διεκδικούν την εξουσία με την συγκατάθεση και την ψήφο του λαού.

Ο δυτικός κόσμος ομως ηταν αρκετά ισχυρός ωστε να διαθέτει πολλές αλλες δικλίδες ασφαλείας προκειμένου να αποφύγει την πολιτική αναμέτρηση με το λαϊκό κίνημα. Μια τέταια δικλίδα ηταν η δυνατότητα μετακίνησης εργατικού δυναμικού. Την εποχή που η Αριστερα κέρδιζε τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης στην κοινοβουλευτική πλευρά της ελληνικής πολιτικής εξουσίας, η άρχουσα τάξη μέσο της μετακίνησης των πλυθησμών (μετανάστευση) άδειασε την Ελλάδα απ τα εργατικά χέρια που δεν μπορούσε να απορροφήσει η εγχώρια υπό αμερικάνικη εποπτεία ανάπτυξη. Η μετανάστευση στα ορυχεία του Βελγίου και τα εργοστάσια της Δυτικής Γερμανίας, μα και εκτός Ευρώπης, εκτός του ότι απορρόφησε τη συσσωρευμένη ένταση επέδρασε καταλυτικά στις κοινωνικό-πολιτικές εξελίξεις της χώρας.

Η Ελλαδα κοιοφορούσε, γεννούσε, γαλουχούσε, ανάτρεφε, διαπαιδαγωγούσε και μόρφωνε στο βαθμό που μπορούσε τα ελληνόπουλα και η εξουσία ανίκανη όντας να αξιοποιήσει αυτά που με τόσο κόστος παραγώμενα εργατικά χέρια, προκεινένου να μήν αλλάξουν οι πολιτικό-κοινωνικό-οικονομικοί συσχετισμοί και για να εκτονώσει την συσσωρευμένη ένταση έχωσε στα έγκατα της γής και έστειλε στα πέρατα του κόσμου το άνθος της Ελλάδας. Με την ενέργεια αυτή η αχόρταγη για εξουσία και κέρδη άρχουσα τάξη ερήμωσε την ύπαιθρο και μετέτρεψε την Ελλάδα σε χώρα γερόντων.

Για αλλη μια φορά η άρχουσα τάξη σκέφτηκε μόνο τον εαυτό της την εξουσία και το κέρδος. Πολλοί προκειμένου να δικαιολογήσουν αυτό το τρίτο στη σειρά νέο ειδεχθές έγκλημα, (κατοχή, εμφύλιος) προβάλουν το επιχείρημα οτι οι μετανάστες με τα εμβάσματα οχι μόνο έσωσαν την Ελλάδα απ την καταστροφή αλλα συνέβαλλαν και στη κοινωνικό-οικονομική της ανάπτυξη. Ολοι γνωρίζουμε πιό ειναι το κόστος της παραγωγής ενός ανθρώπου μέχρις ότου να φτάσει σε παραγωγική διαδικασία. Οσο για τα εμβάσματα δεν ειχαν το μέγεθος να επενδυθούν παραγωγικά-αναπτυσιακά. Ούτε τα ποσά ηταν τόσο μεγάλα, μα ούτε και οι άνθρωποι που άφησαν πίσω οι μετανάστες ηταν σε θέση να τα χρησιμοποιήσουν παραγωγικά. Τα εμβάσματα στο μεγαλύτερο μέρος τους διατηρούσαν στη ζωή τη φαμίλια που άφησαν πίσω και το πολύ πολύ να αγόρασαν και κάποιο διαμέρισμα ή μαγαζί. Σε αυτό ακριβώς το γεγονός οφείλεται το μεγάλο ποσοστό της ιδιοκατοίκησης που υπάρχει στη χώρα μας.

Ο μετανάστης όμως οταν κλείσει ο κύκλος της παραγωγικής του ικανότητας, επικαλούμενος το Νόστο θα επιστρέψει στην πατρίδα και τότε η πολιτεία που λόγω ανικανότητας να αξιοποιήσει αυτή τη παραγωγική περίοδο θα υποχρεωθει εκ των πραγμάτων να επενδύσει για δεύτερηνα φορά εξασφαλίζοντάς του φαρμακευτική και Νοσοκομειακή περίθαλψη και οταν πεθάνει να του κάνει την κηδεία, τα μνημόσυνα κλπ. Βέβαια το θέμα μετανάστευση οσον αφορά τα αίτια που την επιβάλουν και οι συνέπειες ειναι ενα πολύ σοβαρο θέμα και σαν τέτοιο χρειάζεται εκτεταμένη ανάλυση που δεν εξαντλείται σε δυό παραγράφους.

Και επειδή για όλα τα κακά και τα άσχημα που εχει υποστεί η χώρα και ο λαός, η άρχουσα τάξη και η εθνικόφρον παράταξη εχει μετακυλήσει την ευθύνη στους τρισκατάρατους, τους άθεους και αντίχριστούς, τους απάτριδες, ξενοκίνητους και ανεύθυνους ακόμα για τη χώρα και το λαό κομμουνιστές, αναρωτιέται εύλογα κανείς γιατί η άρχουσα τάξη και η εθνικόφρον παράταξη άφησαν να οδηγηθούν τα πράγματα σε όλα αυτά τα κακά και άσχημα για τη χώρα και το λαό που καταλογίζουν εξ ολοκλήρου στους κομμουνιστές και την Αριστερά γενικότερα; Αλήθεια πιά προσπάθεια έκανε η άρχουσα τάξη και η εθνικόφρον παράταξη να μην στοιχίσει τόσο ακριβά σε νεκρούς και καταστροφές η κατοχή. Γιατί δεν οργάνωσε και αυτή οπως έκαναν οι άρχουσες τάξεις της Ευρώπης Εθνική Αντίσταση. Γιατί αντί για Αντίσταση οργάνωσε τα Τάγματα Ασφαλείας και όλους τους αλλους εθνοϊσμού για την πολεμήσει σε συμπαράταξη και αγαστή συνεργασία με τους ούνους κατακτητές την Αντίσταση που οργάνωσε λαός με πρωτοβουλία των κομμουνιστών; Γιατί δέχθηκε αδιαμαρτύρητα την βάρβαρη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκάμβρη του 44, αφού γνώριζε οτι ο Κόκκινος στρατός που μπορούσε να βάλει σε κίνδυνο την εξουσία που το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ της παρέδωσε στις 12 του Οκτώμρη του 44 ύστερα από συμφωνία ανάμεσα στις μεγάλες δυνάμεις οτι ο Κόκκινος στρατός δεν θα παραβίαζε τα ελληνικά σύνορα και τον Αμερικανών την άνοιξη του 1947; Γιατί έκανε τα πάντα προκειμένου να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο τη στιμγή που κανένας, μα κανένας

δεν της αμφισβητούσε την εξουσία; Τι έκανε σαν τάξη εξουσίας να μην φτάσουμε στον εμφύλιο; Στηριγμένη στα αγγλικά όπλα ειχε αναδιοργανώσει τους μηχανισμούς του κράτους, το στρατό, τα σώματα ασφάλεια και το υπέρογκο παρακράτος. Και αφού φτάσαμε για ποιόν ακριβώς λόγο στάθηκε τόσο σκληρή και αμίλητη απέναντι στους ιδελογικούς της αντιπάλους; Τη στιγμή που χρησιμοποιούσε τις βόμβες Ναπάλμ και ερήμωνε την ύπαιθρο χώρα, που έστελνε στα εκτελεστικά αποσπάσματα τα αμούστακα παιδιά αδιάκριτα απ φύλο δεν σκέφθκε ούτε μιά στιγμή την καημένη την Ελλάδα και τους Ελληνες;

Η ταύτιση των συμφερόντων της εκάστοτε άρχουσας τάξης με αυτά των ξένων δυνάμεων, οδηγεί στην εξάρτηση και την πρόσδεση στο δικό τους πολιτικό-στρατιωτικό άρμα. Με βάση αυτήν την αρχή και τις διαμορφωμένες δομές, που αμοιβαία υπάρχουν ανάμεσα με τις όποιες ξένες δυνάμεις, ο εμφύλιος πόλεμος ειναι το βασικό στρατηγικό μέσο και εργαλείο ύπαρξης και παραμονής στην εξουσία των αντιδραστικών δυνάμεων και της ακροδεξιάς, που ηταν ο εκπρόσωπος της ολιγαρχίας. Ο εμφύλιος πόλεμος ειναι συστατικό των εξαρτημένων χωρών. Καθε φορά που ο λαός προσπαθεί να απαγγιστρωθεί απ την εξάρτηση και να κατακτήσει την Εθνική του Ανεξαρτησία, κάνει την εμφάνιση η έξωθεν σωτηρία. Στην ίδια αρχή και στρατηγική υποτάσσεται-συνεπάγεται και ο Δεκέμβρης του 1944, και σε συνέχεια ο εμφύλιος πόλεμος και οχι στον κίνδυνο να πάρει πραξικοματικά το ΚΚΕ την εξουσία.

Στο μεταξύ οχι μόνο η ζωή μέρα με την ημέρα γίνεται πιό δύσκολη όπως και στην κατοχή, αλλά και η κυβένρηση Παπανδρέου, αρνιέται να πάρει οποιδήποτε πρακτικά μέτρα καθαρμού της χώρας απ τους συνεργάτες και τους δοσιλόγους. Βέβαια, ορισμένος αριθμός απ τους κούϊσλιγκς εχουν συλληφθεί και κλειστεί στις φυλακές Αβέρωφ, μέσα σε συνθήκες ανέσης τόσο σκανδαλώδεις, που η συλληψή τους, μοιάζει περισσότερο με προφύλαξη απ τη λαϊκή οργή, παρά σύλληψη για τα όποια κατοχικά εγκλήματα που τους βαρύνουν. Οπως και να έχει ο αριθμός των συλληφθέντων ειναι γελοίος. Ουσιαστικά τίποτε δεν γίνεται για να απαλλαγούν οι πατριώτες, που εχουν βασανιστεί κατά δεκάδες χιλιάδες, απ τη ανυπόφορη συνάντιση στους δρόμους με τους δημίους του : αστυνομικοί με στολή ή πολιτικά, χωροφύλακες, μέλη της οργάνωσης Χ, μέλη του ΕΔΕΣ της Αθήνας ή των ταγμάτων Ασφαλείας, που όπως όλος ο κόσμος έβλεπε και ήξερε φώλιαζαν στα άντρα τους όχυρωμένοι στους στρατώνες, τα αστυνομικά τμήματα και ορισμένα κοκόφημα ξενοδοχεία ή ειχαν το θράσος να περιφέρονται προκλητικά στους δρόμους και ανακατευόμενοι με το πλήθος των διαδηλωτών κατέγραφαν εκ νέου ονόματα συμμετοχόντων για τα περεταίρω...

`Η κάθαρση κατά την κυβέρνηση δεν ηταν κάτι άμεσο, μα ούτε και για αύριο. Αυτή άλλα εχει στο νού της. Θέλει την εξουσία και για να την πάρει από αυτούς που την έχουν, πρέπει να συνεργασθεί με τις νέες δυνάμεις κατοχής. Επρεπε να οργανωθούν και να συντονιστούν οι προετοιμασίες στρατιωτικές και πολιτικές και κυρίως να μπούν σε κίνηση εκείνοι οι μηχασμοί που θα

οδηγούσαν στη σύγκρουση «με ευθύνη» του ΕΑΜ, ετσι ώστε και ο πιό δύσπιστος άνθρωπος να καταπιεί το χάπι, οτι χωρίς την Αγγλική ένοπλη επέμβαση οι κομμουνιστές θα ηταν τώρα εξουσία και τότε αλιμονό τους... Συνεπώς έπρεπε να τους θεωρούν σαν απελευθερωτές και κυρίως να εγκρίνουν όλα τα απαραίτητα μέτρα, οσο σκληρά και απάνθρωπα και ειναι, που θα αναγκαστούν να πάρουν προκειμένου να «απελευθερώσουν» την απελευθερωμένη απ τον ΕΛΑΣ Ελλάδα: Να απελευθερώσουν Την Ελλάδα, απ τους Ελλήνες.

Ετσι όλο και πιό συχνά, επισόδια ξεσπούν στους δρόμους, οταν τα θύματα ή οι συγγενείς τους βρίσκονται πρόσωπο με πρόσωπο με ανθρώπους που συνεργαζόμενοι με τους Γερμανού, τους ειχαν συλλάβει, τους ειχαν βασανίσει οι ίδιοι, εκμεταλλευτεί ασύστολα με υποσχέσεις αποφυλάκισης, ομηρείας ή μη εκτέλεσης αγαπημένων του προσώπων. Με ανθρώπους που ενώ ειχαν πάρει το αντίτιμο, δεν αποφυλακίστηκε ο ανθρωπός για τον οποίο πούλησαν οσο οσο το σπίτι για να εξασφαλίσουν το αντίτιμο, ομως παρά ταύτα ανθρωπός τους στάλθηκε όμηρος στη Γερμανία ή και εκτελέστηκε και αν ακόμα αποφυλακίστηκε. Ναι και αν ακόμα αποφυλακίστηκε, ομως η Γκεστάπο ήθελε να εκτελεστεί αυτός ο συγκεκριμένος κρατούμενος τον ξανασυνέλλαβαν. Και αυτού ακόμα που με υπόδειξη των παθώντων συλλαμβάνονταν οι βασανιστές, οταν έφταναν στα αστυνομικά τμήματα απελευθερώνονταν τη νύχτα, απ τους αστυνομικούς που τόσον καιρό συνεργάζονταν μαζί τους. Και νάτοι πάλι άγρυπνο μάτι στην αγορά να καταγράφουν για τα περεταίρω...

Δυστυχώς το φαινόμενο της διαπόμπευση ανθρώπων, με ευθύνη της Αντίστασης πρώτα και της επίσημης εξουσίας μετά παρατηρήθηκε και στην πόλη μας. Συγκεκριμένα ενας κάτοικος Βεροίας ονόματι Κατσακιόρης, μέλος κάποιου απ τους εθνοϊσμούς, γύριζε οπλισμένος στην πόλη και διατυμπάνιζε στη διαπασών οτι «Η θα το κάνω ελληνικό ή να πάει κατά διαβόλου» επειδή εγώ απ τις Απρίλη του 1944 ήμουν στον ΕΛΑΣ και πολύ πριν απελυθερωθεί η Βέροια στις 27 Οκτώμβρη 1944, από αρκετές μέρες ειχα αποσπαστεί στην ομάδα μεραρχιών που ειχε την εποχή εκείνη έδρα τη Βέροια. Λόγω του είδους της αποστολης, δεν εχω προσωπική γνώμη για τις ευθύνες που του καταλόγισαν οι συμπολίτες μας και το είδος της κακοποίησης που του έγινε. Απλώς το αναφέρω σαν ιστορικό γεγονός.

Μετά την παράδοση των όπλων και την αποστράτευση του ΕΛΑΣ και της Εθνικής Πολιτοφυλακής Διοικητής της οποίας ηταν στη Βέροια ο Βεροιώτης Δικηγόρος Νικόλαος Χατζής, η ηγεσίας της εδώ Δεξιάς τοπικής οργάνωσης, για να ανταποδώσει τα ίσα, συνέλλαβε ανάμεσα σε πολλούς άλλους και την Νικόλαο Χατζή,(δεν γνωρίζω με ποιά κατηγορία και ούτε έζησα αυτοπροσώπως το γεγονός) και αφού τον κακοποίησαν δεν δύστασαν, κρεμώντας του μια πινακλίδα στο λαιμό και μια στην πλάτη (...) να τον γυρίζουν βρίζοντας για μέρες στους κεντρικούς δρόμους της πόλης, τον διαπομπεύαν, τον χλεβάζαν, τον έφτυνουν και τον απειλούσαν οτι... ενώ παράλληλα ειχαν προετοιμάσει και την δολοφονία του. Αφού ύστερα από μέρες τελείωσε η διαπόμπευση κλπ, κάποια κοπέλα Βεροιώτισα, ονόματι

Καραγιώργου Κορνελία, τον πυροβόλησε με περίστροφο και τον τραυμάτισε. Δεν ξέρω με ποιά δικαιολογία έγιναν αυτά, εκείνο που ξέρω ειναι οτι για τα «εγκλήματα» που του καταλόγιζαν δεν καταδικάστηκε απ το στρατοδικείο. Και αφου δεν υπήρχαν στοιχεία επιβαρυντικά στάλθηκε για πολλά χρόνια και αυτός εξορία.

Στις 13 του Οκτώμβρη 44 ο Γιάνης Ζεύγος, μέλος της κεντρική επιτροπής του ΚΚΕ, στο χαιρετισμό που απεύθηνε στη συγκέντρωση για την απελευθέρωση της Αθήνας είπε: «Πολίτες της ηρωϊκής, της αδούλωτης Αθήνας είμαστε πιά ελεύθεροι. Ελεύθεροι απευθύνουμε θερμό αντιφασιστικό χαιρετισμό, δημοκρατικό χαιρετισμό σ όλο το μαχόμενο Εθνος. Χαιρετίζουμε τα πρώτα τμήματα της συμμάχου Αγγλίας, που ξανάρθαν στην Ελλάδα. Απευθύνομε χαιρετισμό στα μεγάλα σύμμαχα έθνη : Στην Αγγλία, στη Σοβιετική Ενωση, στην Αμερική. Απευθύνομε χαιρετισμό στους ηρωϊκους λαούς της Γιουγκοσλαβίας και στο μεγάλο λαό της Γαλλίας και σ όλους τους λαούς που σ όλον τον κόσμο πολεμάνε ενάντια στο φασισμό. Σ αυτόν το μεγάλο απελευθερωτικό πόλεμο και η πατρίδα μας, εμείς ο μικρός ηρωϊκός λαός θυσιάσαμε τα πάντα στο βωμό της λευτεριάς. Στα βουνά και τις πόλεις κρατήσαμε ψήλα τον απελευθερωτικό αγώνα. θυσιάσαμε τα χωριά μας, τις πολιτείες, θυσιάσαμε τα πάντα στο βωμό της λευτεριάς. Απ το Ελ Αλαμέϊν ως τον Εβρο, χιλιάδες ειναι τα θύματά μας, τα αδέρφια μας που έπεσαν για τη λευτεριά. Αιώνια η μνήμη σ όλους τους μάρτυρες που έπεσαν στο βωμό της λευτεριάς...Χάρις στις θυσίες αυτές και στο αίμα αυτό, η τιμή της πατρίδας μας, στάθηκε ψηλά...».

Μέχρις ότου οι Αγγλοι, που τους καλοσόρισε στην ομιλία του ο Ζέυγος, δεν ειχαν συγκεντρώσει τις απαραίτητες ένοπλες δυνάμεις και συντονίσει υπό την ηγεσία τους, τους διάφορους εθνοϊσμούς, όλα αυτά ηταν οχι μόνο αποδεκτά, αλλα αποτελούσαν έπαινο και εθνικό κεφάλαιο. Μετά ομως τη συγκέντρωσή των δυνάμεων και την ένταξη των Ταγμάτων Ασφαλείας και όλων των αλλων εθνοϊσμών στο πανίσχυρο 4ο Αυγ/ανό παρακράτος όλα αυτά ξεχάστηκαν. Οταν λοιπόν, συντονίστηκαν οι Αγγλικές δυνάμεις με το πανίσχυρο παρακράτος που το διόγκωσε και εξοπλισμένο με βαρύ οπλισμό, όπως αυτό που με αίτησή του ζήτησε ο στρατηγός της χωροφυλακής Ντάκος, η Γκεστάπο για τα δεδομένα της κατοχής και κυρίως οταν τα πράγματα δεν ακολουθούσαν την πορεία που ειχε καθορίσει ο Τσιώρτσιλ, αυτά που πριν από λίγες μέρες ηταν προσφορά και θυσίες στο συμμαχικό αγώνα και την Ελλάδα, ώς δια μαγείας αποτέλεσαν συμφορά για το λαό και την Ελλάδα και προδοσιά του συμμαχικού αγώνα! Και οταν το πολιτικό κόστος απ την ενοπλη επέμβαση για τον Τσίωρτσιλ, ηταν μεγάλο για να αμβλύνει τις επιπτώσεις και να μειώσει το μέγεθος της ευθύνης στις 8,12,44 μιλώντας στη βουλή των κοινοτήτων προσπάθησε να πείσει τη βουλή οτι δεν δολοφονεί τον λαό, αλλά οτι προσπαθεί να σώσει το λαό από μιά «συμμορία γκάγκστερ εφοδιασμένοι με θανατερά όπλα», ετσι ωστε να εχει τα χέρια λυμένα χαρακτήρισε τον αγώνα του λαού μας οτι τον έκανε μια συμμορία γκάγκστερ ενοώντας το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Και λίγο αργότερα με την προτροπή του Τσίωρτσιλ, με διαφορετικά λόγια είπε το ίδιο πράγμα και ο κ Παπανδρέου, ο κατάλληλος πρωθυπουργός για την κάθε κατάλληλη περίπτωση με προκήρυξή του προς στον ΕΛΑΣ:

«Προ 20 ημερών στρέψατε τα όπλα εναντίον της πατρίδας.Τα όπλα αυτά τα είχατε πάρει με τη βοήθεια της Μεγάλης μας συμμάχου Αγγλίας, για να τα στρέψετε εναντίον των Γερμανών. Δυστυχώς, οι Γερμανοί έφυγαν και τα όπλα τα στρέψατε εναντίον των συμμάχων μας, οι οποίοι επί τέσσερα (4) χρόνια μας βοήθησαν για να ζήσωμε και οι οποίοι μας προστάτευσαν αφ ότου γίναμε κράτος». Και αφού ανάφερε ενα σωρό αναλήθειες καλούσε τον ΕΛΑΣ να παραδοθεί και έκλεισε με τη «φράση το κράτος του νόμου θα επιβληθει».

Λέει ο κ Παπανδρέου στην προκήρυξη οτι με τα «όπλα που μας έδωσαν οι σύμμαχοι». Αλήθεια για πιά όπλα και για ποιά βοήθεια μιλάει ο κ Παπανδρέου; Μα τα όπλα που εδωσαν οι Αγγλοι σε όλη τη διάρκεια της κατοχής ητα η σταγόνα στο ωκεανό. Και αυτά τα ελάχιστα που έδωσαν τα έδιναν με το σταγομόμετρο και τις περισσότερες φορές ηταν εταιρόκλητα, οπως ηταν και τα άρβυλα τα περισσότερα αριστερά. Ο ΕΛΑΣ οπλίστηκε με τα όπλα που μάζεψε ο κόσμος με την κατάρευση του αλβανικού μετώπου, απ τους ίδιους τους κατακτητές ύστερα από άγριες πολυήμερες και πολιαίμακτες μάχες, απ τους διάφορους εθνοϊσμούς και την χωροφυλακή που προσχωρούσε ή παρέδινε τα όπλα και πήγαιναν στο σπίτι και απ την παράδοση ύστερα από πολυήμερες μάχες ή με διαπραγματεύσεις των Ιταλικών στρατιωτικών μονάδων στη Θεσσαλία, τον Φαρδίκαμπο κλπ.

ΟΙ Αγγλοι απ την εμφάνιση της Αντίστασης και κυρίως μετά την λαϊκή απόκληση που αυτή πήρε, το μόνο που δεν ήθελαν ηταν ο εξοπλισμός της. Γι αυτό και στο θέμα του εξοπλισμού δεν ηταν φειδωλοί. Μόνο οταν δεν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά και πάντα για την εξυπηρέτηση των δικών τους σκοπών και συμφερόντων, όπως π.χ για την απόβαση στην Ιταλία και τη Γαλλία. Και τότε ό,τι έκαναν το έκαναν με μέτρο και περίσκεψη. Πάντα λιγότερα, κατώτερα και κυρίως εταιρόκλητα. Ποτέ σπατάλες και απερισκεψίες! Οι Αγγλοι ήξεραν πόσα όπλα εδωσαν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Το ίδιο με τους εδώ συνδέσμουν γνώριζαν, αν οχι επακριβώς στο περίπου την οπλική δύναμη του ΕΛΑΣ, γι αυτό και με την συμφωνία της Βάρκιζας, ζητούσε απ τον ΕΛΑΣ να παραδώσει συγκεκριμένο αριθμό όπλων και οχι μόνο αυτόν που οι ίδιοι του έδωσαν με το σταγωνόμετρο.

Αν ο ΕΛΑΣ ειχε πάρει τα όπλα που παρέδωσε απ τους Αγγλους, η αριθμητική δύναμη μόνο του μονίμου ΕΛΑΣ θα έφτανε τις εκατό χιλιάδες άντρες, χώρια ο ΕΛΑΝ, ο Εφεδρικός ΕΛΑΣ και η Πολιτοφυλακή. Οι Αγγλοι πολλαπλασιάζοντας τα όπλα που έδωσαν με κάποιον εκθέτη ζήτησαν να τους παραδωθεί ενας συγκεκριμένος αριθμός όπλων. Ο ΕΛΑΣ στις 28/2/45 παρέδωσε τον οπλισμό του στον ταξίαρχο Αϊκένχεντ και την ιδια ώρα έπαψε να λειτουργεί και ο τελευταίος ασύρματος του ΕΛΑΣ. Ο οπλισμός που παραδώθηκε βάσει πρωτοκόλου ηταν:

α) πυροβόλα διαφόρων τύπων 100, β) όλμοι ομαδικοί 81, γ) όλμοι ατομικοί 138, δ) πολυβόλα 419. ε) οπλοπολυβόλα 1,412, στ) αυτόματα τουφέκια 713, ζ) τουφέκια και πιστόλια 48,973, η) τουφέκια αντιαρματικά 57, και θ) συσκευές ασυρμάτου 17. Τα στοιχεία απ το βιβλίο του στρατηγού Σαράφη ο ΕΛΑΣ. Στο μεταξύ ειχε αρχίσει η κατάληψη των περιοχών απ τους Αγγλους και την εθνοφυλακή και στις 5/3/45 έφτασαν και στη Βέροια, που ηταν η έδρα της ομάδας Μεραρχιών.

Την περίοδο αυτή υπηρετούσα στην επιμελητεία της Χης Μεραρχίας και ενώ ειχα αποστρατευτεί παρέμεινα με εντολή της Μεραρχίας, να παραδώσω τα λογιστικά βιβλία και τα υλικά που ειχαν μείνει στις αποθήκες. Κατά τις 10 πμ, ο υπασπιστής του συνταγματάρχη της εθνοφρουράς Παπαγεωργίου, που ήρθε στη Βέροια με συνοδεία δύο φαντάρους ήρθε να τα παραλάβει. Αφου μου έκανε αρκετές ερωτήσει : από που ειμαι, πόσο χρονό είμε, πότε κατατάχτηκα στον ΕΛΑΣ, σε ποιές μάχες πήρα μέρο και αφού του απάντησα, μου ζήτησε το απολυτήριο για να επιβεβαιώση αν πράγματι ήμουν ΕΛΑΣίτης και μελετώντας το είπε : «πολύ ωραία γράματα» και το έσχισε σε πολλά μικρά κομμάτια. Πήρε τα βιβλία, τοποθέτησε το φαντάρο στην είσοδο, μού έδωσε ένα χαστούκι, συνοδευόμενο και μια από μιά βρισιά... έφυγε παίρνοντας μαζί του και τα κομματάκια του απολυτηρίου.

Σαν Αυτοκρατορική και αποικιοκρατική χώρα η Αγγλία, ήξερε τον τρόπο με τον οποίο μπορούσε να φθίρει τον αντίπαλο εν όψη της τελικής μάχης. Για το σκοπό αυτό το Στρατηγείο της Μέσης Ανατολής που το έλεγχε απόλυτα ο Τσιώρτσιλ, προκειμένου να φθίρει οπλικά τον ΕΛΑΣ, εκπόνησε εκτός απ τις άποβατικές επιχειρήσεις και το σχέδιο «Κιβωτός». Το σχέδιο αυτό ειχε βασικό στόχο τη φθορά του αποχωρούντος απ την Ελλάδα γερμανικού στρατού. Το κύριο βάρος αυτού του σχεδίου θα το σήκωναν οι Δυνάμεις του ΕΛΑΣ της Βόρειας Ελλάδας, απ όπου υποχρεωτικά οσες δυνάμεις θα αποχωρούσαν δια ξηρά πρόβλεπε να χτυπηθούν. (δια θαλάσσης υπήρχε η συμφωνία Τσιώρτσιλ-Χίτλερ να φύγουν ανανόχλητοι και έφυγαν)

Το σχέδιο οχι μόνο ηταν σωστό και απαντούσε στο πρόβλημα: Να μην φτάσουν συντεταγμένοι και όλοι οι Γερμανοί, που θα αποχωρούσαν απ την Ελλάδα στο δυτικό μέτωπο. Οπως γράφω και σε άλλο σημείο για την εφαρμογή του σχεδίου, «Κιβωτός» το συμμαχικό Στρατηγείο ζητούσε ειδικά απ τη δική μας, τη Χη Μεραρχία, να κάνει τις αντίστοιχες ανακατατάξεις απ όλες τις μονάδε για τη συγκέντρωση των ειδικών δυνάμεων και πυρός για το σκοπό αυτό. Και αφού γίνει ολη η προεργασία θα έστελναν και τον αντίστοιχο για την περίπτωση όπλισμό. Το σχέδιο πρόβλεπε καταστροφή γεφυριών, τούνελ, αμαξοστοιχειών, σιδηροδρομικών γραμμων, σταθμών, καταστροφή τηλεπικοινωνιών κλπ. Και ενώ ηταν όλα από άποψη οργάνωσης έτοιμα, τα αντίστοιχα εφόδια που ηταν βασικό δεδομένο της πραγματοποίησης του σχεδίου δεν έρχονταν. Στο μεταξύ άρχισε η υποχώρηση και οι μάχες η μιά διαδέχονταν την άλλη με μικρότερα ομως απ τα προβλεπόμενα αποτελέσματα, που θα ηταν αν στέλνονταν τα αντίστοιχα εφόδια που ειχαν υποσχεθεί.

Ετσι στην πράξη αποδείχθηκε οτι το σχεδίου «Κιβωτός», δεν ηταν το «Σχέδιο» που δεν θα επέτρεπε να φτάσου συντεταγμένες και ολες οι γερμανικές δυνάμεις που θα αποχωρούσαν από την Ελλάδα στο δυτικό μέτωπο, αλλά μιά καλοστημένη παγίδα να εξαντληθούν και τα υπάρχοντα σε οπλισμό και πυρομαχικά εφόδια, κυρίως αυτά που ειχε ο ΕΛΑΣ Μακεδονίας, εν όψη της προσχεδιασμένης για αργότερα αναμέτρησης. Ηταν ενα «Σχέδιο» μερικού εστω αφαπλισμού του ΕΛΑΣ

Και επειδή ο κ Παπανδρέου αναφέρθηκε στα όπλα που μας έδωσαν. Τα όπλα «που στρέψαμε εναντίον τους» δεν μας τα εδωσαν αυτοί. Και αυτά που μας έδωσαν, δεν τα έδωσαν για μάς για να βοηθοήσουν το εαυτό τους τα εδωσάν,. Οσο για τη «βοήθησαν να ζήσωμε τα 4 χρόνια...» Φαινεται οτι πριν μιλήσει δεν σκέφθηκε. Και δεν σκέφθηκε, γιατί αν σκεφθόταν δεν θα έλεγε ενα τέτοιο μεγάλο ψέμα. Ενα ψέμα που στοίχισε τη ζωή στην καλύτερη περίπτωση 300,000 χιλίδων Ελλήνων. Εκτός πιά και δεν γώριζε οτι οι Αγγλοι, με το αιτιολογικό να μήν τα πάρουν οι Γερμανοί, τα τρόφιμα που ειχαν με συμβόλαια συμφωνήσει να στείλουν για το 1941-1942 στην Ελλάδα τα ακύρωσαν. Αν εκτελούσαν τις συμφωνηθείσες παραγγελίες θα έπερναναν βέβαια και οι Γερμανοι. Ο λαό με τις οργανώσει του θα έσωζε αρκετά, ωστε ο λιμός του χειμώνα του 1942 να μη ειναι τόσο φονικός. Μας «προστάτευσαν αφότου γίναμε κράτος» Και βέβαια μας προστάτευσαν, οι άνθρωποι όπως προστατεύει ο καθένας τη γελάδα του, που την ερμέγει να πάρει το γάλα, της παίρνει το μοσχάρι, το κρέας και το δέρμα. Και το βασικότερο μας επέτρεπαν να ζούμε με ψωμί και Ελιά και για ευχαριστώ μας υποχρέωναν να φωνάζουμε και Κώτσιο Βασιλιά.

Αυτά τα ίδια τρόφημα μας τα έστειλαν μετά θάνατο για τις χιλιάδες των Νεκρών απ την πείνα με την ΟΥΝΤΡΑ, και για σιγουριά μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας και τη παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ. Οσο για τον τρόπο που τα διέθεταν και σε οποιούς ειναι και αυτό ενα θέμα...

Στις 2 Νοέμβρη ο ίδιος ο Σάντος, δήλωνε στον ανταποκριτή του Daild Herald : «Το ΚΚΕ ειναι υπέρ των ομαλών δημοκρατικών λύσεων και τη δημοκρατική ανάπλαση του τόπου. Αν το ΚΚΕ ειχε πρόθεση να επιβληθεί δυναμικά θα μπορούσε να το κάνει σήμερα. Κάθε ομως καλόπιστος άνθρωπος, δεν μπορεί να αρνηθεί οτι έθεσε ολες τις δυνάμεις του στην υπηρεσία της εθνικής κυβέρνησης και πρωτοστατεί στην υποδειγματική τήρηση της τάξης και στην ομαλή εξέλιξη της πολιτικής ζωής». Η γλώσσα αυτή δεν ειναι ενος πολιτικού που μελετά ενα πραξικόπημα. Ομως οι αντίπαλοι του ΚΚΕ και του ΕΑΜ αυτήν ακριβώς την ομαλή πολιτική εξέλιξη φοβόταν. Η ομαλή πολιτική εξέλιξη που θα ευνοούσε θετικά σε όποια αναμέτρηση τις μεγάλες οργανώσεις της Αντίστασης, έπρεπε αντί πάσει θυσία να ματαιωθεί.

«Ειναι εύκολο-σημειώνει ο Μάκ Νήιλ-να δεί κανείς με συμπάθεια τη θέση του ΕΑΜ. Ειχε κατακτήσει την υπεροχή του στην Ελλάδα στα χρόνια της κατοχής με σκληρό μόχθο, αντιμετωπίζοντας κινδύνους και δεινά. Δεν έβλεπε κανένα λόγο να παραιτηθεί από μόνο του απ την εξουσία που ειχε ετσι κερδίσει και να

δώσει στη Δεξιά τη δυνατότητα να οργανωθεί μέσα στη χώρα και να διεκδικήσει, με τη σειρά της τα πρωτεία». Την εποχή εκεί στην αντίληψη της αντιδραστικής Δεξιάς, δεν ειχαν θέση οι λέξεις διάλογος, συμβιβασμός συμφιλίωση και ειρήνη. Και οι συγκραφείς ακόμα της ειρήνη οπως ο Μυριβήλης, ο Μπαρμπύς και ο Μπρέχτ τους προκαλούσαν αλεργία. Πόσο μάλλον η ιδια η ειρήνη

Η ποθητή μέρα, 4 του Δεκέμβρη, που τόσο πολύ βιαζόταν ο Σκόμπυ και η αιματηρή σύγκρουση που επιδίωκε ήρθε. Το ΕΑΜ αντιλαμβανόμενο το σχέδιο Κονιορτοποίησής του, ζήτησε και του δώθηκε άδειας να κάνεις συγκέντρωση στην πλατεία Συντάγματος να διαμαρτυρηθεί για την τροπή που έπαιρναν τα πράγματα... Δεκάδες χιλιάδες λαού άντρες, γυναίκες και έφηβοι σχηματίζουν ενα πυκνό ειρηνικό πλήθος, που φωνάζει ρυθμικά τα συνθήματα του ΕΑΜ απαιτώντας ενα λαϊκό καθεστώς, την κάθαρση απ το δοσιλογισμό, ψωμί και δουλειά. «Παπανδρέου παρετήσου!» και «οχι αλλη κατοχή» Ενω οι συκγεντρωθέντες προχωρούν προς το Μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη για να καταθέσουν στεφάνια, οταν, ξαφνικά απ τις στέγες της Διεύθυνσης της Αστυνομίας και των παλιών ανακτόρων γράφει (ο Ανδρές Κέντρος), πολυβόλα αρχίζουν να ξερνούν φονικές ριπές πάνω στο συγκεντρωμένο όπλο πλήθος.Το πύρ κρατά αρκετά λεπτά. Σταματά. Ξαναρχίζει. Σταματά. Ξανάρχίζει πάλι. Πανικός, αγανάκτηση, αιμογές πληγωμένων και κραυγές οργής ανακατεύονται σε μια απερίγραπτη αταξία. Το πλήθος πέφτει κάτω αλλά η Αστυνομία συνεχίζει τα πυρά. Το πλήθος μαζεύσει τους νεκρούς και πληγωμένους , η Αστυνομία συνεχίζει το πύρ. Οταν σταμάτησε η δολοφονική απόπειρα, 28 νεκροί και πάνω από 100 τραυματία ειναι σωριασμένοι στην άσφαλτο.

Την άλλη μέρα οι πατριώτες σηκώνουν στους ώμους τα φέρετρα των νεκρών της προηγούμενης μέρας και, όταν το πένθιμο εμβατήριο της Αντίστασης υψώνεται τραγουδισμένο από χιλιάδες άντρες και γυναίκες, το απέραντο πλήθος γονατίζει για να αποδώσει τιμή σε μιά ύστατη και υπέρτατη ευκαιρία, στη μνήμη των αμέτρητων θυμάτων του αγώνα για τη ελευθερία και τη δημοκρατία. Ειναι μια επίσημη στιγμή, με δραματική ένταση που ποτέ, πουθενά, αλλη δεν την ειχε φτάσει. Γιατί αυτός ο τεράστιος αριθμός ανθρώπων, εχει από τώρα ακαθόριστη τη συνείδηση, πως τα δεινά που τους επιβάλλει η ιστορία δεν εχουν ακόμα τελειώσει και πως, για πάρα πολύ καιρό, δε θα μπορέσει πιά να διαδηλώνει σ ενα τόσο επιβλητικό σύνολο την ομοψυχία και τη θέλησή τους να μείνουν πιστοί σε εκείνους που θυσιάστηκαν γι αυτούς.

Αυτή τη φορά οι Αγγλοι ειναι πιό διακριτικοί. Καμιά εντολή δεν έρχεται να ταράξει τη λαϊκή τελετή, ούτε την πομπή που ακολουθεί τα φέρετρα ως το κοιμητήριο που κυλά μέσα απ τους δρόμους, σχεδόν απ τη μιά ως την άλλη άκρη της πόλης. Αυτή τη φορά η οργάνωση ηταν πιό διακριτική-προσεκτική. Δεν έπρεπε τη φορά αυτή να ειναι η αστυνομία πολύ περισσότερο οι ίδιοι οι Αγγλοι. Τώρα τη δουλειά την έδωσαν εργολαβικά στους ένοπλους φασίστες της Χ και το παρακράτος. Η πομπή έπρεπε να πάει στο κοιμητήριο ειρηνικά.

Αυτό πρόβλεπε το σχέδιο. Στην επιστροφή θα έπαιρναν το μάθημα, οπως ειχε «μηνήσει ο Τσιώρτσι για τις ομάδες του ΕΛΑΣ, που θα τολμούσαν να μπούν στην Αθήνα». Στην επιστροφή, ενώ οι συμμετέχοντες στην πομπή, τη στιγμή που περνούν μπροστά απ τα ξενοδοχεία οπου εχουν οχυρωθεί από ενα μήνα πριν τα μέλη της οργάνωσης Χ του Γρίβα και αλλοι ένοπλοι φασίστες, δέχονται μια καινούρια βροχή από σφαίρες. Πυροβολούν απ όλα τα παράθυρα και το πλήθος, ανίσχυρο γιατί ειναι άοπλο, θρηνεί για μια φορά ακόμα εκατό περίπου νεκρούς και ταυματίες.

Απ τα μπαλκόνια των μεγάλων ξενοδοχείων, δεκάδες ξένοι δημοσιογράφοι και την προηγούμενη μέρα και τώρα αποσβολωμένοι, ειναι οι αποτροπιασμένοι μάρτυρες αυτής της οργανωμένης και εν ψυχρώ και αυτή της δεύτερης ανθρωποσφαγής. Το οτι ηταν προμελετημένη και η πρώτη και η δεύτερη πρόκληση και αιματοχυσία βγαίνει και απ το γεγονός οτι τα βρετανικά τάνκς και ο στρατός ειχε πάρει συγκεκριμένες εντολές. Αφού η δουλειά έγινε όπως ακριβώς ειχε προγραμματιστεί απ τον Αγγελο Εβερτ, την πρώτη και τους ένοπλους φασίστες της Χ κλπ την επομένη, δεν ειχαν πλέον κανένα λόγο να συμμετάσχουν οι ίδιοι. Ο κ Λύπερ σημείωσε στο καρνέ του. «Τα βρετανικά στρατεύματα στάθμευαν κοντά στη πλατεία Συντάγματος για την περίπτωση που θα εξελίσσονταν άσχημα η κατάσταση. Αλλά η επέμβασή τους δεν υπήρξε αναγκαία».

Τη μοιραία αυτή μέρα 4 του Δεκέμβρη ο Σκόμπυ, κήρυξε το στρατιωτικό Νόμο στην Αθήνα και καλεί με τηλεσίγραφο, τον ΕΛΑΣ να εκκενώσει, ως την αλλη μέρα την πρωτεύουσα. Το βράδυ αυτής της τραγικής μέρας ο Παπανδρέου υποβάλει την παραίτηση. Τον μεταπείθει ο Λήπερ να παραμείνει. Για μιά φορά ακομή, ο Παπανδρέου σκύβει το κεφάλη και αποσύρει την παραίτηση.

Στην πραγματικότητα, απ τη στιγμή αυτή, η «ελληνική υπόθεση» δεν ανήκει πιά στους διπλωμάτες. Ο Τσιώρτσιλ παίρνει στα χέρια του αυτή τη «δυναμική αναμέτρηση που τόσο πολύ αποζητούσε και δεν έπρεπε να του ξεφύγει». Αυθορμητικός και «πολεμόχαρος» οπως πάντα, ειχε στείλει, στις 4 το πρωϊ, στο Σκόμπι ενα τηλεγράφημα, που το περιεχόμενο του θα προκαλέσει κατακραυγή οταν στις 7 του Δεκέμβρη, θα δημοσιευθεί-απο «διαφυγή» στον αμερκανικό τύπο. Να το κείμενό του.

«5 του Δεκέμβρη 1944, Πρωθυπουργός προς τον στρατηγό Σκόμπι, Αθήνα. Κοινοποίηση προς τον στρατηγό Ουϊλσον».

«Εδωσα οδηγίες στο στρατηγό Ουϊλσον να σας αφήσει όλες σας τις δυνάμεις και να σας σταλούν όλες οι δυνατές ενισχύσεις». (ο πόλεμος με τον άξονα συνεχίζοταν)

«Είσαστε υπεύθυνος για την τήρηση της τάξης στην Αθήνα και οφείλεται να εξουδετερώσετε ή να καταστρέψετε όλες τις ομάδες ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που θα πλησιάσουν την πόλη (με ομάδες θα καταλαμβάνονταν η εξουσία;) Λάβατε ολα τα μέτρα που θα κρίνετε ωφέλημα για να εξασφαλίσετε τον έλεγχο των οδών και για να κυκλώσετε όλες τις ομάδες ταραξιών». Ο ΕΛΑΣ θα προσπαθήσει ασφαλώς, να βάλει μπροστά γυναίκες και παιδιά παντού όπου

μπορεί να αρχίσουν πυροβολισμοί. Στην περίπτωση αυτή, θα πρέπει να χειριστήτε τα πράγματα με προσοχή για να αποφύγετε, σφάλματα, αλλα μη δυστάσετε να πυροβολείτε κάθε ένοπλο που θα δοκιμάσει να αψηφίσει το Βρετανικό κύρος στην Αθήνα ή το ελληνικό για λογαριασμό του οποίου ενεργούμε. Το καλύτερο, φυσικά, θα ηταν να προσυπογράψει τις διαταγές σας κάποια ελληνική κυβέρνηση (κι ο Λήπερ ζητησεί αυτήν τη στιγμή απ τον Παπανδρέου να παραμείνει στη θέση για να βοηθήσει αφού ηταν ο κατάλληλος για αυτή την περισταση). Μη δυστάζετε πάντως να ενεργείτε σα να βρισκόσαστε σε κατακτημένη πόλη, όπου θα εχει ξεσπάσει μια τοπική εξέγερση.

Σε ό,τι αφορά τις ομάδες του ΕΛΑΣ, που πλησιάζουν ερχόμενες απ έξω, πρέπει να είσαστε σε θέση, με τα τεθαροκισμένα σας, να δώσετε σε μερικές απ αυτές ενα μάθημα, που θα αποθαρρύνουν τις αλλες να δοκιμάσουν να δράσουν. Μπορείτε να υπολογίζετε στην υποστηριξή μου για όλα τα λογικά και συνετά μέτρα που θα λάβετε σε αυτήν τη βάση. Πρέπει να κρατήσουμε και να κυριαρχίσουν στην Αθήνα. Θα ηταν για μάς μεγάλο πράγμα να το κατορθώσουμε χωρίς αιματοχυσία, αν μπορεί να γίνει, αλλα και με αιτοχυσία αν ειναι αναπόφευκτο».

Την ίδια ώρα απευθυνόμενος στην Υπουργό των εξωτερικών γράφει: «1) έχοντας υπόψη τη μεγάλη τιμή που πληρώσαμε στη Ρωσία για να εχουμε ελεύθερα τα χέρια στην Ελλάδα, δεν θα πρέπει να δυστάσουμε να χρησιμοποιήσουμε Βρετανικά στρατεύματα για να υποστηρίξουμε την ελληνική Βασιλική! κυβέρνηση του κ Παπανδρέου. «2) Η ταξιαρχία θα φτάσει γρήγορα, (ολοι βασιλικοί από πεποίθηση. Απ τον φαντάρο ώς τον ανώτερο αξιωματικό) ελπίζω, και δε θα δυστάσει να ανοίξει πύρ αν ειναι αναγκαίο. Γιατί στέλνουν μόνο μια ταξιαρχία της Ινδικής μεραρχίας; Χρειαζόμαστε 8 ή 10,000 χιλιάδες ακόμα για να κρατήσουμε την πρωτεύουσα και τη Θεσσαλονίκη στο όνομα της τωρινής κυβέρνησης. Θα πρέπει ακόλουθα να εξετάσουμε τον τρόπο για να επεκτείνουμε την ελληνική εξουσία. Περιμένω οπωσδήποτε μιά σύγκρουση με το ΕΑΜ και δεν πρέπει να την αποφύγουμε, με την προϋπόθεση, να διαλέξουμε εμείς καλά το έδαφος.»

Ολα αυτά δείχνουν οτι τα βρετανικά στρατεύματα, η ταξιαρχία και τα Τάγματα Ασφαλείας και όποιοι άλλοι εθνοϊσμοί γράφει ο κούϊσλιγκς Λούβαρης « θα ενωθούν πλάϊ πλάϊ στις μάχες του Δεκέμβρη, με επικεφαλής Αγγλους αξιωματικούς. Η μεταχείρηση και η χρήση των Ταγμάτων Ασφαλείας και των εθνοϊσμών αποτελεί σκάνδαλο. Ενώ θεωρούνται όργανα του εχθρού, παρά την καταδίκη ο Σκόμπι, την ίδια μέρα που τους καταδικάδικάζει σαν προδότες στην Καζέρτα, δίνει εντολή στις 27/9/44 στο στρατηγό Σπηλιωτόπολο: «Οταν οι Γερμανοί αποχωρήσουν ή παραδοθούν, τα Ταγματα Ασφαλείας θα λάβουν οδηγίας σας ή να λιποτακτήσουν προς τας οικίας των ή να παραδοθούν εις υμάς»

Ακόμα και αυτός ο Γουντχάους-αποφασισμένος και άσπονδος αντίπαλος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, διαμαρτύρεται ενεργητικά στα απομνημονεύματα του. Πρόκειται

λέει για συγκεκριμένη και κυνική «πρόσληψη σε υπηρεσία των παλιών συνεργατών, με σκοπό τη χρησιμοποίησή τους στον εμφύλιο πόλεμο που προπαρασκευάζουν». Το ίδιο καταδικάζει τις «δύο αποφάσεις της κυβέρνησης» α) στις 2/11/44, να παραδόσει η Εθνική Πολιτοφυλακή τα όπλα στην Αστυνομία και β) να διαλυθεί ο ΕΛΑΣ και Ο ΕΔΕΣ χωρίς στο μεταξύ να διαλυθεί και η ορεινή ταξιαρχία παράλληλα με τη διάληση του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ.

Αν γινόταν αποδεκτή αυτή η λύση θα σήμαινε : την εγκατάλειψη του λαού ανυπεράσπιστο στα χέρια των δημίων του. Ολη η αντίδραση, απ τους παλιούς υπηρέτες των εισβολέων μέχρι και αυτοί που διαλαλούσαν (Σόφια Μόσχα φώναζαν οι εδώ) τη «Μεγάλη ιδέα»! (μα που δεν θα δύσταζαν όπως το ειχαν κάνει άλλωστε στο παρελθόν να πουλήσουν την Ελλάδα στα ξένα συμφέροντα), όλοι αυτοί οι εθνοϊσμοί με την κλίκα του Γλυξμπουργκ επικεφαλής, πολυόκρησαν τον ΕΛΑΣ, τον ελευθερωτή της χώρας. Οταν όλες οι ένοπλες δυνάμεις χωρίς εξαίρεση θα διαλύθουν και ο λαός θα ειχε πάρει τις εγγυήσεις για την κάθαρση του στρατού και της αστυνομίας, τότε μόνο θα μπορέσουμε να σχηματίσουμε ενα στρατό για την υπεράσπιση της εξωτερικής και εσωτερικής ελευθερίας. Σαν απάντηση στα τεκτενόμενα.

Ο Ριζοσπάστης όργανο του ΚΚΕ έγραφε: «Αν η κυβέρνηση αποφάσισε την εγκατάληψη του προγράμματος εθνικής ενότητας, συμφιλίωσης και δημόσιας τάξης και τον αφοπλισμό των μεγάλων δυνάμεων της τάξης για να οπλίσει μια αντιδραστική μειονότητα, με τρόπο που η τελευταία δυναμώνει τη συνομοσία και να επιβάλεται με τη σφαγή και τις καταστροφές της χώρας, ας προχωρήσει η κυβέρνηση και ας πάρει όλκληρη την ευθύνη (αυτής της καταστασης). Εμείς το μαχόμενο Εθνος, ορκιστήκαμε να προστατεύσουμε την ειρήνη της χώρας, ενάντια σ όλες αυτές τις αντεθνικές δυνάμεις που προσπαθουν να διαταράξουν την ειρήνη, με πρόθεση να δημιουργήσουν ευνοηκές συνθήκες για μια καινούρια 4η Αυγ/στου. Αν δεν το κάνουμε, θα είμασταν απόντες απ τον αγώνα και τις θυσίες του ελληνικού λαού για μια Ελλάδα πραγματικά ελεύθερη και κυβερνημένη απ το λαό».

Για να μήν επέλθει η ρίξη στις 30/11/44 δυό εκπρόσωποι του ΕΑΜ Σάντος και Παρτσαλίδης επισκέπτονται τον Παπανδρέου, για να τον πείσουν να δεχθεί ενα αντισχέδιο που πρόβλεπε, με την προοπτική της συγκρότησης ενος Εθνικού Στρατού, τη διάλυση της ορεινής ταξιαρχίας παράλληλα με τη διάλυση του ΕΛΑΣ. Το αντισχέδια αυτό- που ακόμα και ο Μπάιφορντ Τζόουνς, το βήκε νόμιμο-αποκρούεται. Η πολιτική κρίση έχει έρθει για τα καλά. Για να επιδεινώσει τα πράγματα ακόμα περισσότερο ο Σκόμπι, απευθύνει την 1/12/44 μια προκήρυξη στους ΕΛΑΣίτες και τους ζητά να διαλυθούν πριν απ τις 10 Δεκέμβρη. Ο Μάκ Νήιλ, σημειώνει οτι η «προκήρυξη αυτή ειναι καταχρηστική και παράνομη γιατί καμιά απόφαση δεν ειχε παρθεί ακόμα απ την κυβέρνηση προς αυτήν την κατεύθυνση, ούτε ειχε δημοσιευτεί στην εφημερίδα της κυβερνήσεως. Αυτή η ανάμιξη ενός βρετανού στρατηγού στις ελληνικές εσωτερικές υποθέσεις φαίνεται στο ΕΑΜ αφόρητη». Και ζητά διάλογο.

Το αγγλικό εργατικό κόμμα κάνει κριτική στον Τσώρτσιλ, και ο τύπος επικρίνει αυστηρά την πολιτική του στην Ελλάδα. Στις 8 του Δεκέμβρη το ΕΑΜ έρχετε σε επαφή με τον Σκόμπι, για μια συμβιβαστική λύση της σύγκρουσης. Πρώτα με ενα υπόμνημα του στρατηγού Σαράφη, στο οποίο ο Σκόμπι απαντά αόριστα και λακωνικά. Ακολουθεί το προσωπικό διάβημα του Πορφυρογένη, στις 10/12/44 στο Σκόμπι. Ο Σκόμπι δέχεται ψυχρά τον απεσταλμένο του ΕΑΜ και του υποβάλλει σαν απάντηση ενα σχέδιο ανακοχής που ισοδυναμεί με παράδοση : α) ο ΕΛΑΣ, που η συμφωνία της Καζέρτας (αυτό μόνο θυμήθηκε απ την συμφωνία της Καζέρτας) τον ειχε βάλει κάτω απ τις διαταγές του, οφείλει να εκκενώσει την Αττική. β) Ολα τα στρατεύμετα του ΕΛΑΣ, οφείλουν να πάψουν τη μάχη και να παραδώσουν τα όπλα! Στο μεταξύ ο τύπος του θύμισε στην προσφαρά ειρήνης απ τον ΕΑΜ και ο Τσιώρτσιλ με δήλωσή του απαντά:

«Θα είμαστε φυσικά πολύ ευτυχείς να τακτοποιήσουμε αυτήν την υπόθεση, αλλα πρέπει οπωσδήποτε να βεβαιωθείτε οτι δεν θυσιάζομε, από καθαρή καλοσύνη, εκείνο που έχουμε κατακτήσει ή μπορούμε ακόμα να κατακτήσουμε με τα στρατεύματά μας. Κατά τη γνώμη μου, δεν πρέπει να δεχθούμε τίποτε, που να ειναι λιγότερο ικανοποιητικό απ τους όρους που είχουμε συμφωνήσει πριν απ την εξέγερση...Ο αντικειμενικός σκοπός ειναι ξεκάθαρος : Να νικήσουμε το ΕΑΜ. Το σταμάτημα των μαχών δεν υποτάσσεται σ αυτόν το σκοπό».

Την ίδια περίοδο και ο ίδιος ο Πρόεδρος Ρούζβελτ, υποδείχνει στο Τσιώρτσιλ, σε ένα τηλεγράφημα με ημερομηνία 13 του Δεκέμβρη «την αναζήτηση μιάς λύση με διαπραγματεύσεις, γιατί η κοινή γνώμη της χώρας του, του απαγορεύει να ταχθεί ολοκληρωτικά στο πλευρό του Τσώρτσιλ, μέσα στη συγκυρία των περιστάσεων που υπάρχουν τώρα στη Ελλάδα». Διαπραγματεύσεις σημαίνει διάλογος. Αυτήν ακριβώς τη χρονική στιγμή το ΕΑΜ ζήτησε διάλογο. Η πρόταση απορρίφθηκε.

Ο Βασιλιάς γαντζωμένος στα προνόμια, δεν υποκύπτει στην σκέψη του Τσιώρτσιλ, να προηγηθεί αντιβασιλεία με αντιβασιλέα τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασκυνό. Τη σύγκρουση ανάμεσα στους δυό άνδρες περιγράφει ο αγιογράφος του Γεωργίου Π Πιπινέλης:«Η σύγκρουση κατέστει οξεία και δραματική. Ο Βασιλεύς με μια υστάτην υπερέντασιν των νεύρων του ύψωσεν τη φωνή του (..) Οι κλητήρες ανησυχίσαντες από τας φωνάς είτινας έφθανον μέχρι αυτών, ήνοιξαν αυτομάτως τας θύρας της αιθούσης όπου οι άνδρες συνεζήτουν».

Τα γεγονότα οχι μόνο έτρεχαν αλλα και βίαζαν. Οχι μόνο η κυβέρνηση Τσιώρτσιλ, χάνει πολιτικά μέσα στην ιδια τη χώρα της, αλλα και οι στρατιωτικοί τον πιέζουν να «βρεί μια μή στρατιωτική λύση στη σύγκρουση». «...Αν υποθέσουμε οτι ο ΕΛΑΣ θα συνεχίσει τον πόλεμο-τηλεγραφεί στις 21 του Δεκέμβρη ο στρατάρχης Αλεξάντερ στον Τσιώρτσιλ-κρίνω πώς θα ηταν δυνατόν να ξεκαθαρίσουμε την περιοχή της Αθήνας-Πειραιά και να την κρατήσουμε σταθερά ακόλουθα, αλλα δεν θα νικήσουμε ετσι τον ΕΛΑΣ, σε

σημείο που να τον κάνουμε να συνθηκολογήσει. Δεν είμαστε αρκετά ισχυροί για να κάνουμε περισσότερα και για να αναλάβουμε επιχειρήσεις στην υπόλοιπη Ελλάδα. Οι Γερμανοί στη διάρκεια της κατοχής, διατήρησαν 6 ως 7 μεραρχίες στην Ηπειρωτική Ελλάδα και το ισοδύναμο 4 ακόμα στα νησιά, (χωριστά οι Ιταλλοί, οι Βούλγαροι, Πολωνοί και Τσέχοι. Ακόμα κι ετσι, δεν μπόρεσαν να κρατήσουν σταθερά ανοικτές τις επικοινωνιακές γραμμές τους και δεν είμαι σίγουρος οτι θα συναντήσουμε αντίσταση λιγότερο ισχυρή και λιγότερο αποφασιστική απ αυτήν που σκόνταψαν εκείνοι».

Οσο παράξενο και αν φαίνεται αυτό το τηλεγράφημα! Αποδίνει, αθέλητα μια εξαιρετική τιμή στην ελληνική Αντίσταση κατά των Γερμανών κατακτητών, εξομοιώνει λίγο πολύ, την βρετανική επέμβαση με μιά νέα κατοχή, γεγονός που αποτελεί με συγκεκαλυμένα λόγια, ενα είδος τηλεσιγράφου για μια λύση με διαπραγματεύσεις με το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Ο Τσώρτσιλ ομως απτόητος και στηριγμένος στη λογική της ένοπλης σύγκρουσης: Ενα και μόνο σκοπό και στόχο εχει : Να «κονιοτροποιήσει το ΕΑΜ».

Και επειδή πολλοί ειναι αυτοί που την ήττα του ΕΑΜ, την αποδίνουν στα λάθη που έκανε το ΕΑΜ-ΚΚΕ, η ιστορία εχει αποδείξει περίτρανα οτι και αν ακόμα δεν έκανε κανένα, μα κανένα απολύτως λάθος το αποτέλεσμα θα ηταν το ίδιο. Και θα ηταν το ίδιο γιατί η ηττα του ΕΑΜ-ΚΚΕ, ηταν ήδη προαποφασισμένη απ το Αύγουστο του 1943 με το σχέδιο «ΜΑΝΑ». Στην απόφαση αυτή συνετέλεσε η ήτταν των Γερμανών στο Στάλινγκράτ. Την ημέρα που οι Γερμανοί στρατιώτες στο Στάλινγκρατ, αντί για το στήθος έδειξαν την πλάτη τους Ρώσους στρατιώτες, οι κεφαλαιοκρατικές δυνάμεις κήρυξαν τον ψυχρός πόλεμος. Μέχρι τότε πίστευαν οτι ο Χίτλερ, θα έπαιζε επάξια τον «ιστορικό» ρόλο που του ειχε ανέθεσε η «ιστορία» : να απαλλάξει την ανθρωπότητα απ τον τρισκατάρατο κομμουνισμό. Αφού λοιπόν, δεν τα κατάφερε ο Χίτλερ, τώρα το έργο αυτό θα το αναλάβουν οι ίδιοι να τον εξοντώσουν και οφείλω να ομολογήσω πως τα κατάφεραν. Πέρισυ μας έδωσαν τα πρώτα δείγματα. Εκείνο που δεν μπόρεσαν, κάτι που πολύ θα ήθελαν, ηταν να ρίξουν τους λαούς της πρώην Σ.Ε σε εναν ατέρμονα εμφύλιο πόλεμο. Αυτό αργότερα θα τους στοιχίσει. Στην Ελλάδα όμως τα κατάφεραν μέσω του εμφυλίου πολέμου να εξοντώσουν ενα πρωτόγνωρο ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα.

Το ΕΑΜ, οχι απλώς ποθούσε αλλά και πίστευε στην ομαλή και δημοκρατική εξέλιξη της μεταπολεμικής ζωής στην Ελλάδα. Μα και οταν ακόμα άρχισαν οι αψιμαχίες εξακολουθούσε να πιστεύει οτι το πρόβλημα θα λύνονταν με διαπραγματεύσεις 5 απάνω 5 κάτω. Απόδειξη οτι δεν σκέφτονταν καθόλου να πάρει την εξουσία μέσω μιας στρατιωτικής νίκης, βγαίνει και απ το γεγονός οτι ενώ οι Αγγλοι που ήθελαν με τα οπλα τη Νίκη, μεταφέρουν σωριδών δυνάμεις στην Αθήνα, όπου κατά την άποψή τούς θα κριθεί με τα όπλα η Νίκη. Το ΕΑΜ εξακολουθεί να μην κάνει τίποτε για να ενισχύσει τον ΕΛΑΣ στην Αθήνας με τις ισχυρές εμπειροπόλεμες μονάδες που ειχε και κρατούσε ανενεργές στην υπόλοιπη Ελλάδα. Ενα μεγάλο μέρος αυτών των δυνάμεων το ειχε στείλει να θωρακίσει τα σύνορα.

Λένε πως η αλήθεια ειναι γυμνή, για να μπορεί με τα ρούχα της να ντύνεται το ψέμα! Πράγματι σπάνια βρίσκομε στην ιστορία περιπτώσεις που να βιάστηκε με τόσο χυδαίο τρόπο η αλήθεια, οσο στην μεταπολεμική Ελλάδα, οσον αφορά το ποιός πολέμησε ποιόν και ποιός τρομοκράτησε ποιόν. Εμεις πιστέψαμε οτι στη σύγχρονη εποχή, παρά τα αναπτυγμένα πολεμικά μέσα, κανένας στρατός κατοχής δεν μπορεί να νικήσει ενα Εθνικό-Απελευθερωτικό-Κίνημα.

Απ την ίδια την ιστορία όλοι γνωρίζουμε, οτι αλλο πράγμα ειναι η τρομοκρατία και άλλο το Αντιστασικό Απελευθερωτικό κίνημα. Και ότι η ανώτερη μορφή τρομοκρατίας ειναι η ξένη κατοχή. Και το ΕΑΜικό Λαϊκό κίνημα, αυτήν ακριβώς την ξένη κατοχή πολεμούσε και την τρομοκρατία που οι έλληνες συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές ειχαν φτάσει στο σημείο να θέλουν με τη συνεργασία ανοιχτά και ξεκάθαρα να προσβάλουν την αξιοπρέπεια του λαού μας.

Ενω η κοινωνία των Ανθρώπων χρειάζεται την πολύτιμη μνήνη, την όποια μνήμη, πολύ περισσότερο τη μνήμη του αγώνα και των ολοκαυτωμάτων (57) μας προκάλεσαν οι κατακτητές και οι συνεργαζόμενοι μαζί τους έλληνες, η ελληνική πολιτεία αγνοώντας την Εθνική Αντίσταση, δεν αναλογίζεται άραγε την ευθύνη οτι με την ηθελημένη άγνοια καταστρέφει πριν απ ολα την ιστορία και τη μνήμη; Με την αδιαφορία της πολιτείας και την άγνοια του λαού, λόγω σκόπημης και επιβεβλημένης στέρησης και διατεταγμένης σιωπής διατρέχουμε σαν λαός τον : κίνδυνο της διαγραφής της ΜΝΗΜΗΣ;

Στη διάρκεια της κατοχής, δεν ηταν μόνο οι συμμετέχοντες στην Αντίσταση, που βίωναν την ανείπωτη βία και το θάνατο των στρατών κατοχής αλλα ολόκληρος ο λαός. Αυτό το ξεχωριστό προνόμοιο της βίας και του θανάτου οι Αντιστασιακοί, το βίωσαν στο πολλαπλάσιο μετά την επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944. Απ το Δεκέμβρη και μετά ο Αντισιακός, ο κάθε Αντιστασιακό έπρεπε να πληρώσει το τίμημα της «απερισκεψίας» του. Και ηταν απερισκεψία, οταν δεν πτοήσε απ τα σιδηρικά του Χίτλερ και του Μουσουλίνι, και επιμένεις να διεκδηκείς τη λευτεριάς σου, κηρύσσεις και συνεχίζεις την πολιτική και ένοπλη Αντίσταση.

Μίλησαν κατά κόρο για αιφνίδια κατάληψη της εξουξίας, για στρατιωτικό πράξιόπημα κλπ. Το ΕΑΜ την ειχε την εξουσία σε ολόκληρη την Ελλάδα, εκτό απ την πλατεία Συντάγματος, που την κατείχαν οι Γερμανοί μέχρι τις 12/10/1944 και σε συνέχεια μετά την απελευθέρωση της Αθήνας εγκαταστάθηκαν οι Αγγλοι σαν «φίλοι» και «σύμμαχοι», αλλα μετά την εγκατάστασή τους μετατράπηκαν σε κατακτητές. Το ΕΑΜ την εξουσία δεν ήθελε να την κρατήσει με τα όπλα. Την ήθελε με την ψήφο του λαού, γι αυτό συμμετέχοντας στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας αποποιήθηκε την πραξικοματική κάτάληψή της εξουσίας με τα όπλα. Επιβεβαίωση οτι θα την διεκδικήσει μέσω της ψήφου του λαού, αποτελεί το γεγονός οτι έθεσε το σύνολο των ενόπλων του δυνάμεων, υπο την ηγεσία του Αγγλου Στρατηγού Σκόμπι με το σύμφωνο της Καζέρτας στις 16/9/44.

Εκείνος που σκέπτεται να καταλάβει την εξουσία εστω με πραξικόπημα, δεν παραδίνει την εξουσία σε μιά κυβέρνηση που δεν ειχε ούτε καν έδρα στην Ελλάδα. Πολύ περισσότερο δεν συμμετέχει σε μιά κυβέρνηση, όπου ειναι ξεκάθαρο οτι το θέμα της μεταπελευθερωτικής εξουσίας θα λυθεί μέσω των εκλογών. Δεν θέτει υπό άλλη στρατιωτική ηγεσία τις ένοπλες δύνάμει του. Δεν εφαρμόζει μέχρι τέλους το Σχέδιο «κιβωτός». Δεν κρατάει τις επίλεκτες και εμπειροπόλεμες ενοπλες δυνάμεις του ανενεργές. Και το κυριότερο δεν τις στέλνει τις δυνάμεις του στα βουλγαρικά, τα αλβανικά και τα τουρκικά σύνορα για να διασφαλίσει την εδαφική ακεραιότητα της χώρας. Και το βασικότερο δεν δίνει τον χρόνο στον αντίπαλο να συγκεντρώσει τις δικές του δυνάμεις.

Και αν ακόμα δεχθούμε οτι συμμετείχε στην κυβέρνηση και είχε θέσει τις ένοπλες δυνάμεις υπο άλλη στρατιωτική ηγεσία, αν ο κυρίαρχο στόχο του ΕΑΜ ηταν η κατάληψη της εξουσία, με διακήρυξη προς το λαό θα αναθεωρούσε την πολιτική του: Τις δυνάμεις για την κατάληψη της εξουσίας τις ειχε. Θα χαρακτήριζε λάθος τη συμμετοχή στη κυβέρνηση και τη συμφωνία της Καζέρτας. Και το κυριότερο θα έθετε αμέσως σε κίνηση τον μηχανισμό κατάληψη της εξουσίας. Η Αθήνα απελευθερωθηκε στις 12/10/44 και οι συγκρούσεις άρχισαν στις 4 του Δεκέμβρη του 1944. Μεσολάβησαν 53 ολοκληρες μέρες. Στη διάρκεια αυτή μπορούσε κάλιστα το ΕΑΜ, να μεταφέρει στην Αθήνα την κυβέρνηση του βουνού (ΠΕΕΑ), συνοδευόμενη απ τις αντίστοιχες ένοπλες δυνάμεις στη Αθήνα. Τις δυνάμεις που κράτησαν πολεμώντας εγκλωβισμένες τις 11 γερμανικές μεραρχίες, χώρια τις βουλγάρικες, Πολωνικές, Τσέχικες κλπ. Τις δυνάμεις που τόσο πολύ υπολόγιζε ο Στρατάρχης Αλεξάντερ.

Αν πράγματι ειχε στο πρόγραμμά του το ΕΑΜ, να καταλάβει με τα όπλα την εξουσία μια και το θέμα της εξουσίας θα λύνονταν με τα όπλα στην Αθήνα, θα άφηνε τον εφεδρικό ΕΛΑΣ για την τάξη και θα μετέφερε στο σύνολό του τον μόνιμο ΕΛΑΣ στην Αθήνα. Αν τον ειχε μεταφέρει ο Τσιώρτσιλ, ενώ έκανε την πιό ωμή και βάβραρη ένοπλη επέμβαση, δεν θα μπορούσε να εφαρμόσει το σχέδιο «ΜΑΜΑ». Δεν θα μπορούσαν να κάνουν τα όργια που έκαναν, να οδηγηθούμε στο Δεκέμβρη, και κυρίως δεν θα μπορεύσε να μετακυλήσει την ευθύνη στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για τις χιλιάδες τους νεκρούς που δολοφόνησε με τους βομβαρδισμού από αέρα και θάλασσα τον άμαχο πλυθησμό της Αθήνας και του Πειραιά.

Και δεν θα μπορούσε γιατί δεν θα υπήρχε κενό εξουσίας, αφού την εξουσία θα την ειχε καταλάβει η Κυβέρνηση του βουνού. Συνεπώς και ο ερχομός τους μόνο σε μια απελευθερωμένη χώρα, θα ειχε την κατακραυγή της παγκόσμια κοινής γνώμης. Θα ηταν φύση αδύνατο να καταλάβει ένοπλα μια σύμμαχο χώρα. Μια χώρα που ο αγώνας της συνέβαλε τα γέγιστα στην ηττα του άξονα. Δεν μετέφερε γιατί δεν πίστευε οτι η εξουσία θα λύνονταν με τα όπλα οπως πρόβλεπε το αγγλικό σχέδιο. Και δεν τις μετέφερε γιατί απλά ποθούσε, πίστευε και έκανε ό,τι μπορούσε για την ομαλή δημοκρατική μεταπολεμηκή εξέλιξη. Δεν τις μετέφερε γιατί μπορεί το ΕΑΜικό Αντιστασικό κίνημα να ειχε μια αριστερή απόκλιση και πολλά απ τα συνθήματά του να ηταν επαναστατικά

στη διάρκεια του αγώνα ομως η τεράστια πλειοψηφία των κομμουνιστών ειχε πιστεί οτι η μεταπολεμική εξουσία πρέπει να εχει αστικοδημοκρατική πορεία.

Ακόμα ο Στρατάρχης Αλεξάντερ επενθυμίζει στον Τσιώρτσι, οτι: « στον ΕΛΑΣ υπάρχει ενας πεισματικός πυρήνας αντίστασης, με κομμουνιστικό χαρακτήρα, πιό ισχυρός απ ό,τι τον ειχε φαντασθεί και που θα ειναι εξαιρετικά δύσκολο να τον ξεριζώσουμε. Αν παραδεχθούμε οτι θα κατορθώναμε να αποθήσουμε τις δυνάμεις του ΕΛΑΣ έξω απ τα όρια της Αθήνας, θα βρισκόμαστε ακόμα μπροστά σε μιά τεράστια προσπάθεια αν επιχειρήσουμε να τις εξαλείψουμε ολότελα».

Το γεγονός αυτό οδηγεί τον Τσιώρτσιλ στη σκέψη να κάνει μια απ τις γνωστές του ίντριγκες. Να συγκαλέσει μια...διάσκεψη, με «δηλωμένο το σκοπό να μπεί τέλος στον αδελφοκτόνο πόλεμο» στην Ελλάδα. Και δηλώνει «ακόμα και αν ο ΕΛΑΣ αρνιόταν την πρόσκληση, θα διευκρινίζαμε πολύ καλά τις προθέσεις μας στα μάτια του κόσμου». Σκοπός του Τσιώρτσι και τη φορά αυτή, ηταν να συγκαλήψει την εν ψυχρώ δολοφονία του Αθηναϊκού και Πειραιώτικου λαού με τους βομβαρδισμούς και να μετακυλήσει την ευθύνη στους ώμους του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Για το στρατήγημα αυτό ήρθε αυτοπροσώπως στην Ελλάδα.

Η απόφαση του Τσιώρτσιλ, να συγκαλέσει διάσκεψη ηταν ενα πολυσήμαντο γεγονός. Πρώτα απ όλα, αποτελεί μια απ τις σπάνιες ομολογίες του Τσιώρτσιλ, που φανερώνει οτι ξέρει την αληθινή σύνθεση του ΕΛΑΣ, όπου οι κομμουνιστές δεν αποτελούσαν στην πραγματικότητα, παρά μια μειοψηφία. Ολη του η ρητορική και αναφορά κατά των κομμουνιστών, και των «γκάγκστερς της άκρας Αριστεράς», με το γνωστό «παίγιο» του διαίρει και βασιλευε που επι πολλά χρησιμοποιούσε σαν υπουργός των αποικιών, χαρακτηρίζει το σύνολο του ΕΛΑΣ κομμουνιστές για να δώσει μέσω του χαρακτηρισμού αυτού το πράσινο φώς για την αδιάκριτη εξόντωσή του. Αυτός ακριβώς ο χαρακτηρισμός αργότερα επεκτάθηκε και συμπεριέλαβε ολόκληρο το ΕΑΜικό κίνημα. Ο Τσώρτσιλ έκανε πόλεμο με το σύνολο των ελλήνων Αντιστασιακών-πατριωτών, και οχι μονάχα με τους κομμουνιστές και το ήξερε αυτό. Στο ίδιο μήνυμα διακρίνενται και οι υστεροβουλίες που προσδιορίζουν την τύχη της διάσκεψης, που ειναι πρώτα απ όλα, μια απ τις γνωστές πολιτικές μανούβρες του Τσώρτσιλ με στόχο, να αποποιηθεί τις ευθύνες για το δράμα που διαδραματίζεται με ευθύνη του στην Ελλάδα. Ενα δράμα που η παγκόσμια κοινή γνώμη παρακολουθούσε με την ίδια προσοχή τα τεκτόμενα μετά την απελευθέρωση στην Ελλάδα, όπως παρακολουθούσε τις πρωτίες και τους άθλους στον αλβανικό πόλεμο και την τετράρχονη αξιοθαύμαστη Αντίσταση 1941-44. Να κάνει γνωστό στο ΕΑΜ οτι οι Βρετανοί «εχουν έρθει στην Ελλάδα με τη συγκατάθεση του Προέδρου Ρούζβέλτ και του Στρατάρχη Στάλιν». Να κάνει σαφή οτι ο δρόμος της ομαλής εξέλιξης ηταν και παραμένει κλειστός, και οτι ο νικητής λαός δεν διαπραγματεύεται με την αλλη εστω άποψη (Ελέω Τσώρτσιλ) Δεξιά-ελληνική δύναμη και εξουσία, αλλα με την ίδια την ηγεσία μιας ξένης χώρας. Μιας χώρας με εκατοντάρχονη και πλέον επικυριαρχία. Μια επικυριαρχία που τώρα ηταν πλέον αποδεκτή και απ τον Στρατάρχη Στάλιν. Συνεπώς το μόνο που μένει στο ΕΑΜ, ειναι η άνευ όρων

παράδοση στην ακροδεξιά, τους Ραλλογονατάδες στην Αθήνα και τους διάφορους εθνοϊσμούς στην υπόλοιπη Ελλάδα.

Τελικά η ηγεσία μας, δεν μπόρεσε να αποφήγει τις παγίδες που τις στήνουν όλοι από κοινού. Πιάνεται στο δόκανά τους, σέρνεται στο στραβό και ολιστηρό δρόμο που παραπλανητικά την τραβούν με τις διάφορες μανούβρες οι αντίπαλοι, όσπου να μπορέσουν εκείνοι ανενόχλητοι να ανασυντάξουν τις δυνάμεις, να οργανώσουν τους μηχανισμούς τους, να ετοιμάσουν το οριστικό, ολοκληρωτικό και εξοντωτικό πλήγμα. Με τον τρόπο αυτό πέτυχαν εκείνο που όλοι τους επιδίωκαν : Τον μονόπλευρο εμφύλιο πόλεμο, που μέχρι τότε τον ειχαν αρχίσει και τον έκαναν οι Αγγλοι με τις συμμορίες, που οι ίδιοι και η ακροδεξιά, οργάνωσαν και καθοδηγούσαν εις βάρος των αγωνιστών της Αντίστασης και των αλλών φιλικών προς το ΕΑΜ και το ΚΚΕ οργανώσεων. Με τις ενέργειες αυτές, μετατρέπεται σιγά σιγά, οπως τον ειχαν σχεδιάσει με τις συγκρούσεις σε κανονικό εμφύλιο πόλεμο.

Η τραγική κατάληξη αυτού του ανεπανάληπτου για την Νεοελληνική ιστορία αγώνα και με βάση τα επίσημα ντοκουμέντα που στο μεταξύ ήρθαν στο φώς, έδωσαν στον κάθε αγωνιστή τη δυνατότητα να σκεφτεί βαθύτερα το πρόβλημα αυτής της απαράδεκτης κατάληξης. Σε όλη την αγωνιστική πορεία του λαϊκου κινήματος και ειδικά από τότε που το λαϊκό αγωνιστικό κίνημα από διεκδικητικό πέρασε στην αμφισβήτηση και την ανατροπή. Οι 10ετίες που πέρασαν όσοι συμμετείχαμε στα γεγονότα είχαμε την πικρή ευκαιρία να παρακολουθήσουμε αυτή τη Σισύφεια προσπάθεια του κινήματος: Κάθε φορά που το λαϊκό επαναστατικό κίνημα τινάζονταν ψηλά, αναπτύσσονταν και έφερνε στο προσκήνιο επιτακτικά δικά του προβλήματα για λύση, κάθε φορά που γίνονταν απειλητικό, έφτανε στο σημείο να πάρει στα χέρια του τις τύχες, να αυτοπροσδιοριστεί και να καθορίζει μόνο του τις αποφάσεις του, πάντα κάτι συνέβαινε και αυτή του η πορεία ανακόπτονταν βίαια και οχι πάντα απ την ικανότητα του αντιπάλου.

Παρακολουθούμε την ίδια ιστορία, σαν απ τον ίδιο εγκέφαλο πάντα κατευθυνόμενη, να επαναλαμβάνεται με μαθηματική ακρίβεια, με τον ίδιο ρυθμό και σε αυστηρή ευθεία γραμμή. Πάντα μετά από ενα τιττάνιο αγώνα το κίνημα, επανασυνδέει τους δεσμούς τους με το λαό και σαν συνέπεια αυτού του αγώνα παίρνει την ανιούσα, το ανέβασμα αυτό το ακολουθεί μια πτώση, λές και υπάρχει κάποιο δεδομένο και προκαθορισμένο όριο, μια οριοθετική γραμμή, την οποία δεν πρέπει να ξεπεράση, μια άγνωστη μέχρι σήμερα θέση-άποψη ή κάποιο κέντρο που αποφασίζει, οτι το μαζικό λαϊκό κίνημα στη Ελλάδα, πρέπει να μείνει περιορισμένο, συρρικνωμένο σε κάποια ποσοστά και ξεκομμένο για μεγάλα διαστήματα απ τις πλατειές λαϊκες μάζες, για να μπορεί έτσι να ελέγχεται πιό άμεσα και αποτελεσματικά. Να ποδηγετείται εύκολα για να μήν ξεφύγει σε «επικίνδυνους» πειρατισμούς και αναζητήσεις πέρα απ τα επιτρεπτά όρια των ποσοστών. Να μή γίνεται «πονοκέφαλος» για κάποιο κέντρο. Αυτά οσον αφορά την πορεία, εξέλιξη και κατάληξη του όποιου μέχρι σήμερα χρονικά λαϊκού κινήματος.

Και το ακόμα πιό τραγικό, ανεκδιήγητο, ακατανόητο και απαράδεκτο ειναι οτι αυτό που συμβαίνει κάθε φορά με το λαϊκό κίνημα συμβαίνει και με την ίδια τη χώρα. Τη χώρα και τον ελληνισμό. Κάθε φορά που με αγώνες, θυσίες και αίμα αγγίξει τα κράσπεδα κάποια ψυχία ανεξαρτησίας, ακολουθεί κάποιο γεγονός που επαναφέρει τα πράγματα στην αρχική τους θέση εξάρτησης. Το ίδιο συμβαίνει και με τη δημοκρατία. Ποτέ δεν μπόρεσε να στεριώσει και κυρίως να λειτουργήσει η αστική εστω Δημοκρατία στη χώρα μας.

Εχουν γραφτεί πόλλα τόσο για την πορεία, αλλο τόσο και για την τραγική και καστροφική κατάληξη αυτού του λαμπρού και ανεπανάληπτου λαογέννητου κινήματος. Του κινήματος που συγκλόνισε τον κόσμο, με τον ελάχιστο χρόνος συγκρότησής του, την άδολη καταπληκτική εθελοντική συμμετοχή, την εκτεταμένη οργανωτική πολιτική και στρατιωτική δομή από άκρου σε άκρου της χώρας, τις τόσες πρωτιές: σβάστικά, Γοργοπόταμος, απόβαση Σικελία, Γαλλίας, σχέδιο «Κιβωτός», οι εκατοντάδες μικρές και μεγάλες μάχες, με χιλιάδες νεκρούς και δεκάδες χιλιάδες τραυμετίες Ενα κίνημα που ειχε υποχρεώσει τις 11 γερμανικές μεραρχίες και δεκάδες άλλες βοηθητικές μονάδες, να μην νοιώσουν τη χαρά του ύπνου και τη βεβαιότητα για την αυριανή τους επιβίωση κλπ. Γι αυτό και δεν μας πείθει η εξήγηση που προσπαθούν να δώσουν οτι «φταίει ο ταξικός εχθρός για όλα» για το κίνημα και οι ξένοι για τη χώρα και τη δημοκρατία.

Και δεν πείθει γιατί αυτός ειναι και γνωστός έκανε και θα κάνει πάντα τη δουλειά του. Ούτε ικανοποιεί η δικαιολογία οτι το σύνολο των λαθών οφείλονται στο γεγονός οτι «το κίνημα ηταν ανώριμο», ούτε η επιφανειακή ερμηνεία «φταίει η ηγεσία συλλήβδην ή αυτή του Σιάντου, του Ζαχαριάδη, Κολιγιάννη κλπ». Μα ούτε καλύπτει η εσαεί «λαθολογία» και η υποκριτική αυτοκριτική χωρίς στην ουσία να αλλάζει τίποτε, και αυτό γιατί μόλις τα κίνημα ξαναβρεί τον εαυτό του και ξανά πάρει την ανιούσα, αμέσως θα βρεθεί κάποιο αντίδοτο για να ακολουθήσει η «πτώση» : Κάποιο ανεξήγητο «σεκταρισμό, ρεβιζιονισμό, βολονταρισμό, ενα στένεμα γραμμής», κάποια ήττα, μια αδικαιολόγητη και χοντροκομένη «εκκαθάρηση», μια «διάσπαση» ή κάτι άλλο ανάλογο...Οσο δεν δίνεται μια σαφή απάντηση πολλά μπορεί να υποθέσει κανείς. Ο λαός περιμένει από υπεύθυνες πηγές, από ερνηνευτές, από ιστορικούς από κάποιους ειδικούς να εξηγήσουν στο λαό και τους αγωνιστές, αυτό το τόσο περίεργο (αν οχι ύποπτο) και ανεξήγητο μέχρι σήμερα φαινόμενο. Το λόγο για τον οποίο τόσο το κίνημα, αλλο τόσο η χώρα και η Δημοκρατία, παρά την τεράστια προσπάθεια του λαού επανέρχονται εκεί, από όπου ξεκίνησαν.

Και ισχυρίζονται δυστυχώς ακόμα και σήμερα μερικοί, οτι όλες οι πράξεις, ακόμα και οι πιό ειδεχθείς σαν αποτέλεσμα της σύγκρουσης ηταν αποφάσεις της ελληνικής «κυβέρνησης»!!! Αλήθεια στις μέχρι τώρα δηλώσεις και πράξεις του Τσιώρτσιλ, διακρίνει κανείς κάποια άποψη ελληνική που έστω να μην συμφωνεί, με αυτές του Τσιώρτσιλ, να διαφοροποιείται ή να διαφωνεί σαν αντίθετη με τα συμφέροντα του λαού και της χώρας; Σε όλο αυτό το τραγικό για τη χώρα μας γεγονός, υπάρχει πουθενά αναφορά στην Ελλάδα; Σε όλες

αυτές τις αποφάσεις βλέπει κανείς σε κάποια δήλωση να εχει άρωμα Ελλάδας; Υπήρχε και υπάρχει ακόμα και σήμερα πουθενά Ελλάδα;

Και αυτό γιατί εκ των προτέρων «έριχναν τεχνικά το άδικο στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Ο,τι και να έκανε, όσες υποχωρήσεις και αν έκανε, αν δεν παραδίνονταν», τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια θα άνοιγαν πύρ. Και οι δύο αυτές προτάσεις απαιτούσαν την άνευ όρων παράδοση. Και ηταν άνευ όρων, γιατί οταν προσφέρεις στον αντίπαλο μόνη διέξοδο τη «συνθηκολόγιση» που ισούτε με παράδοση, δεν σημαίνει πως ζητάς, προμελετημένα, τη δυναμική αναμέτρηση; Δεν σημαίνει πως όποιος δεν συμορφώνεται με το δίκαιο οπως το αντιλαμβάνεται ο ισχυρός, δεν εχει παρά να πληρώσει το τίμημα;

Ο κ Παπανδρέου και οι άνθρωποι, που του κινούσαν πίσω του τα νήματα, όταν και με την βοήθειά του εξασφάλισαν τις αντίστοιχες δυνάμεις, έσπρωχναν πλέον συνειδητά και σκόπιμα το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στον ήδη προσχεδιασμένο εμφύλιο πόλεμο και οταν πέτυχαν τον αντικειμενικό τους σκοπό τον πέταξαν σαν στημένη λεμονόκουπα.

Σύμφωνα με τις δηλώσεις του ανταποκριτή Μ.Φ Φοντόρ, ειχε πληροφορίες οτι η ακρα Δεξιά, θα επιχειρούσε να προκαλέσει μια αιματηρή σύγκρουση, πράγμα που θα επέτρεπε στο Σκόμπι, να κηρύξη τον στρατιωτικό νόμο στην Αθήνα. Την είδηση αυτή και τις δυό φορές που προσπάθησε να την κάνει γνωστή στην παγκόσμια κοινή γνώμη, η βρετανική λογοκρισία τον εμπόδισε να μεταδώσει την πληροφορία στην εφημερίδα του.

Οταν λοιπόν, εξασφάλισαν τις απαραίτητες δυνάμεις εκτός απ την αιματερή πρόκληση της πλατείας Συντάγματος, προχώρησαν και σε όποιες άλλες προκλήσεις και για να μήν χρονοτρηβούν μια και ειχαν δημιουργήσει τις απαραίτητες προϋποθέσεις. Ανακήρυξαν τον εαυτό τους κύριο και αφέντη της χώρας και έδωσαν εντολή στα τάνκς, τα αεροπλάνα και καράβια να συνετήσουν όποιον ειχε διαφορετική απ τη δικής τους γνώμη. Χτυπουσαν, σκότωναν αμάχους για να «προστατεύσουν» τους αμάχους! Ξεχνώντας ή απλώς αδιαφορώντας για το γεγονός οτι η μαζική και εν ψυχρώ δολοφονία χιλιάδων ανύποπτων και αθώων πολιτών δεν οδηγεί πουθενά αλλου, παρά στη γενικευμένη βαβραρότητα.

Και επειδή πολλοί ειναι αυτοί που ισχυρίχονται, πως κάτι τέτοιο ηταν φύση αδύνατο να γίνει, θα τους θυμίσω οτι η Ελλάδα, δεν ηταν εχθρικό έδαφος αλλά σύμμαχος χώρα. Και σαν σύμμαχος χώρα, δεν θα τολμούσαν οι Αγγλοι να την κατακτήσουν όπως έκαναν οι Γερμανοί.

Ο κ Ηντεν Υπουργό των εξωτερικών οταν στις 19/5/44, συνέτασσε το μνημόνιο σαν συμπέρασμα της διάσκεψης του Λιβάνου, που κατέληξε στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας έγραφε οτι: «ελπίζουμε οτι θα μπορέσουμε να περιλάβουμε το-ΕΑΜ-σε μιά εθνική κυβέρνηση», οταν τα έλεγε αυτά ειχε βγάλει τα συμπεράσματά του. Το ίδιο και ο κ Μάκ Μίλαν, οταν ειπε ερχόμενος στην απελευθερωμένη Ελλάδα οτι «το ΕΑΜ θα κερδίσει τις εκλογές», ειχε και αυτός βγάλει τα δικά του συμπεράσματα. Ειχαν πιστεί και οι δυό οτι με τίμιες και ελεύθερες εκλογές το ΕΑΜ θα τις κέρδιζε. Την ίδια περίοδο το ΚΚΕ και ο

κόσμος του ΕΑΜ, διακήρυταν κάθε μέρα και κατ επανάληψη με το στόμα του Γ. Σάντου: την «Ομαλή δημοκρατική εξέλιξη και ελεύθερες εκλογές».

Ειναι γεγονός οτι ο κ Ηντεν πίστευε πως, αν το ΕΑΜ καταλάβει δυναμικά την εξουσία, θα εφαρμόσει δικτατορικό σύστημα διακυβέρνησης. Ομως παρ όλα αυτά τα πιστεύω του δήλωσε οτι η : «αγγλική κυβέρνηση θα πρέπει να συνεργαστεί μαζί του». Οταν ο κ Ηντεν, υπουργός των εξωτερικών και ο κ Μάκ Μίλαν, Υπουργός για τα θέματα Αιγαίου, κατέληξαν στο συμπέρασμα οτι η αγγλική κυβέρνηση θα έπρεπε να συναργασθεί μαζί του, γιατί δεν θα συνεργάζονταν με μιά ΕΑΜική κυβέρνηση που ενδεχομένως θα εκλέγονταν ελεύθερα με τη ψήφο του λαού; Μα και το ΕΑΜ μαζί τους ; Και γιατί αυτοί θα αποφάσιζαν ποιοί θα «συμμετείχαν σε μια εθνική κυβέρνηση»;

Αυτή η παραδοχή, οι καλές σχέσεις, η ομαλή έντιμη και ειλικρινής συνεργασία με τους Αγγλους, ηταν πρωταρχική επιδίωξη του ΕΑΜ. Από μια τέτοια συνεργασία η μεταπολεμική δημοκρατική Ελλάδα, θα την ειχε απόλυτη ανάγκη, με την προϋπόθεση πάντα σε ισότιμες σχέσεις. Ολους τους συμμάχους τους ειχαμε σε ισότιμη βάση ανάγκη, αλλά την Αγγλία πολύ περισσότερο λόγο των σχέσεων που προϋπήρχαν. Βεβαια οι Αγγλοι, την πιστή τήρηση των όρων της όποιας συμφωνία θα έκανε με το ΕΑΜ, δεν θα την άφηναν και δικαιολογημένα στη καλή πρόθεση του ΕΑΜ. Θα προέκυπτε το θέμα της προστασίας και όλων των αλλων πολιτικών και οικονομικών δυνάμεων, καθώς και το μέγα θέμα των βάσεων. Για την ομαλή δημοκρατική λειτουργία, θα απαιτούσαν να περιληφθεί στη συμφωνία και κάποιος ειδικός όρος, σύμφωνα με τον οποίο η χώρα τους θα αναγνωρίζονταν σαν εγγυήτρια δύναμη, (όπως στην Κύπρο ανεξάρτητα αν δεν άσκησε το δικαίωμα και άφησε τους Τούρκους να καταλάβουν τη μισή σχέδον Κύπρο), με δικαίωμα επέμβασης σε περίπτωση παραβίασης των όρων της συμφωνίας. Οι δυνάμεις της Αντίστασης, δεν θα ειχαν κανένα λόγο να αρνηθούν αυτές τους τις απαιτήσεις και να παρασχεθούν οι αντίστοιχες εγγυήσεις απ την πλευρά του ΕΑΜ.

Εκείνο που δεν θα μπορούσαν να κάνουν, με μιά εκλεγμένη απ το λαό ΕΑΜική κυβέρνηση, ειναι να διορίζουν ή να παύουν κυβερνήσεις και Υπουργούς, να διορίζουν υπαλλήλους στις θέσεις κλειδιά και να εκτρέφουν μηχανισμούς αποσταθεροποίησης, που οδηγούν σε ακραίες καταστάσεις. Κάτι που το έκαναν κατά κόρο μετά το Δεκέμρη του 1944.

Ιστορικά η στάση του «συμμαχικού παράγοντα» στη χώρα μας μεταφράζεται με την απροκάλυπτη παρέμβαση εσωτερικά δια της «πειθούς», και όταν η προσπάθεια δεν αποδώσει το αναμενόμενο αποτέλεσμα, οι όποιοι «συμμαχικοί παράγοντες» ερήμην του λαού, έμπαινε σε κίνηση η γνωστή στο λαό μας «διπλωματία των κανονιών». Επιβεβαίωση αποτελεί η επιβολή δια του αποκλεισμού του ΔΟΕ (διεθνής οικονομικός έλεγχος), ο βομβαρδισμός των Αθηνών απ το συμμαχικό στόλο το 1916, η κατάληψη-κατοχή της Αθήνας, με τα τάνκς, οι βομβαρδισμοί του άμαχου πληθυσμού με τα αεροπλάνα και τα καράβια, επι τριάντα τρείς μέρες την Αθήνα και τον Πειραία, με το αιτιολογικό

να σώσουν την Ελλάδα απ τους Ελληνες. Και ο συνεχής έκτοτε μόνιμος λιμενισμός του 6ου αμερικάνικου στόλου στα λιμάμια της Θεσσαλονίκης, του Πειραιά και την Κρήτη. Ετοιμος να επέμβει ανά πάσα στιγμή στην παραμικρή κινητοποίηση και αυτών των συνδικαλιστικών οργανώσεων ακόμα. Και οταν διαγράφτηκε κάποια μικρή αναλαμπή να πάρει λίγο το επάνω η χώρα και η δημοκρατία νάτο πάλη το «Εν Τούτω Νίκα» η 21η Απριλιού 1967, οχι να παραμείνουν τα πράγματα στο σημείο που ηταν αλλα να γυρίσουν μεσό αιώνα πίσω

Εκτός απ τη Γεωστρατηγική θέση, τις πρώτες ύλες, τα πολύτιμα μέταλλα και έργα τέχνης, τη φτηνή εργατική δύμανη κλπ, που προκαλούν αιτία επέμβασης σε μια χώρα. Η Ιεραποστολές και τα δάνεια πριν απ τον στρατό, ειναι και αυτά ενα απ τα πιό βασικά εργαλεία επέμβασης στα εσωτερικά της χώρας που δανείζεται. Τα δάνεια ειναι πάντα ο προπομπός των επεμβάσεων. Προηγούνται ή έπονται της επέμβασης δια της «πειθούς» η της κανονιοφόρους διπλωματίας. Τα δάνεια η χώρα που δανείζει τα δίνει πάντα στην άρχουσα τάξη, η οποία τα παίρνει στο όνομα του λαού. Το δάνειο και οταν ακόμα ειναι προσωπικό προϋποθέτει εγγύηση. Και η καλύτερη εγγύηση ειναι η υποθήκη. Τα εθνικά δάνεια δίνονται πάντα με τρείς τουλάχιστο βασικούς όρους α) Ταύτιση των συμφερόντων της άρχουσας τάξης με αυτά της χώρας που δανείζει, γεγονός που σημαίνει εξάρτηση και πρόσδεση στο πολιτικό-στρατιωτικό άρμα της χώρας που δανίζει. β) την υποθήκη της εθνικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας, παραίτηση απ την άσκησει ανεξάρτητης εθνικής πολιτικής, εσωτερικά και διεθνώς και γ) την παραχώρηση του διαώματος της επέμβασης και δια της κανονιοφόρου ακόμα, αν συμβεί να διαταραχθούν οι εσωτερικές ισοροπίες προκειμένου να προστατεύσει τα κεφάλαια που δάνεισε, μα και τους υπηρέτες τους.

Η επέμβαση δια της κανονιοφόρου γίνεται οταν η άρχουσα τάξη, δεν εχει τη συναίνεση του λαού ή οταν χάσει τον έλεγχο του λαού. Και τότε συμβαίνει το τραγικό και το ειδεχθέστερο των εγκλημάτων: η «άρχουσα τάξη» δεν αρκείται στο να τεθεί σε κίνηση ο όρος του δικαιώματος της επέμβασης δια της κανονιοφόρου απ τη «σύμμαχο» χώρα που έδωσε το δάνειο. Την καλεί η ίδια να επέμβει και μάλιστα το ταχύτερο δυνατό. Να την αποκαταστήσει στην εξουσία, αν θέλει να διασφαλίσει τα κεφάλαιά της και να παραμείνει και η χώρα προσδεμένη στο δικό της άρμα. Οσο λοιπόν, περισσότερα και μεγαλύτερα σε πασά δάνεια παίρνει η άρχουσα τάξη στο όνομα του λαού πάντα, τόσο πιό διασφαλισμένη ειναι η εξουσία της και η παραμονή της στην εξουσία.

Δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγε κανείς, οτι τα δάνεια στα οποία τόσο εύκολα καταφεύγει η άρχουσα τάξη στο όνομα του λαού και την «ανάπτυξη» της εθνικής οικονομίας, ειναι το εργαλείο με το οποίο η κάθε άρχουσα σαν την δικής μας, διασφαλίζει την εξουσία και την παραμονή της στην εξουσία. Η σύναψη δανείων σημαίνει εξασφάλισει οχι μόνο προστατών, αλλα και εγγυητών οτι, και αν ακόμα ο λαός της γυρίσει την πλάτη και στις πιό δυσμενείς για αυτήν συνθήκες, όπως αυτές της απελευθέρωσης στις 8/10/44,

δεν έχει να φοβηθεί τίποτε. Οι δανιστές να ειναι καλά και δυνατοί. Θα προστρέξουν οχι μόνο για την διάσωσή της, αλλά και την επαναφορά της στην εξουσία. Και οταν μάλιστα συμβαίνει για τη άρχουσα τάξης όπως της Ελλάδας, να εχει και αυτή τη γεωστρατηγική σημασία, μπορεί να κοιμάται ήσυχη όσα εγκλήματα και αν ειχει διαπράξει σε βάρους του λαού και της χώρας. Η επέμβαση για τη διάσωσή της και την επαναφορά της στην εξουσία ειναι διασφαλισμένη. Αλλωστε γι αυτόν ακριβώς το σκοπό δανείζεται και υποθηκεύει τη χώρα.

Αυτό ακριβώς διαπίστωσαν μετά την απελευθέρωση της χώρας ο κ Ηντεν και Μακ Μίλαν, οι στρατηγικό-πολιτικοί λόγοι και ελέγχος της Μεσογείου μέσω της γεωστρατηγικής θέσης που κατέχει η Ελλάδα στο χώρο αυτό, έπρεπε οπωσδήποτε να επανέλθει στην πριν της 27/10/1940, πολιτική κατάσταση. Αλλωστε αυτοί ηταν που επέβαλαν την βασιλό-μεταξική δικτατορία το 1936. Για να διασφαλίσει τη θέση αυτή δυό λύσεις υπήρχαν. Να δεχθεί σαν συνομιλητή την ΕΑΜική Αντίσταση. Να γίνουν ελεύθερα οι εκλογές και κυρίως να δεχθεί το αποτέλεσμα της θέλησης του λαού. Να επέμβει ένοπλα. Προτίμησε η αξιαγάπητη «φίλη και ενόπλης σύμμαχος» το δεύτερο, γιατί αυτό θα επανέφερνε την 4ο Αυγ/ανή «άρχουσα τάξη» στην εξουσία και θα προσδένονταν εκ νέου η χώρα στο δικό της άρμα. Ακολούθησε ο αναγκαίος για το σκοπό αυτό εμφύλιος πόλεμος. Ετσι αντί για εθνική ανεξαρτησία και εθνική κυριαρχία, πρόοδο και ανάπτυξη, ζούμε έκτοτε αναμασώντας με ό,τι βιβλικό, φανταστικό και μυθοπλαστικό ειχαμε απ το παρελθόν.

Ο εικοστός αιώνας γέρνει στη δύση του, κουβαλώντας στη πλάτη του δύο παγκασμίους πολέμους, και πολλές εκατοντάδες τοπικούς. Απίστευτες και αμέτρητες εφευρέσεις, ατομικές βόμβες, υδρογονικές και βόμβες νετρονίου, αντιπυραβλικές ασπίδες, διαστημόποια, ταξίδια στο φεγγέρι και στους πλανήτες. Ζούμε σε μιά εποχή θεωρητικών και επιστημονικών αναζητήσεων. Απ τη μιά μεριά έρχονται ολόκληρες σειρές γενικών θεωριών, αρκετές απ αυτές ειναι πανάρχαιες και περιμένουν αιώνες την ολοκλήρωση και την εφαρμογή τους. Απ την άλλη οι θεμελιώδεις ανακαλύψεις στον τομέα των θετικών επιστημών των μαθηματικών, της λογικής, της φύσης και της τεχνικής. Τα δύο ρεύματα τείνουν να συναντηθούν στον νοητό χώρο του σήμερα. Πάβουν να αλληλοαναρούνται και αρχίζουν να συνδιάζονται. Ετσι επεκτείνεται το πεδίο των δυνατοτήτων και νέοι ορίζοντες ανοίγονται μπροστά στην ανθρωπότητα.

Σύμφωνα με μιά φράση του Πυθαγόρα, ο Ανθρωπος απ την εποχή που δημιούργησε τους αρχαιότερους πολιτισμούς επιρεάστηκε απ τη «συναναστροφή των υπολογισμών και την επιξεργασία των αριθμών». Αλλωστε δική του επινόηση ηταν το πρώτο όργανο για την επιξεργασία των αριθμών. Ολα ξεκίνησαν απ τους υπολογισμούς και όλα καταλήγουν σε αυτούς. Η δύσκολη, επίπονη και μακρόχρονη πορεία που οδήγησαν στην κατάκτηση των αριθμών, απελευθέρωσαν την εκκρικτική δύναμη που έκρυβαν μέσα τους εδώ και εκατομμύρια χρόνια. Αυτή ακριβώς η δύναμη των αριθμών σφυρηλάτησε το όπλα του Ανθρώπου. Επρεπε να βρεθεί ο τρόπος

χρήσης τους. Γιατί από εκεί και ύστερα οι αριθμοί, θα μπορούν να πούν, να εκφράσουν, να μεταδώσουν, να απεκονείσουν, να μεταφέρουν, να υποκαταστήσουν και να διασώσουν τα πάντα. Τα πάντα εκτός απ τα συναισθήματα.

Ανακαλύψεις τεχνολογικές και μή, που επηρρίασαν ολόκληρη την ανθρωπότητα αλλά και σώρευσαν αρκετές εκατοντάδες εκατομμύρια νεκρούς και εκατοντάδες χιλιάδες αναπήρους στους δυό παγκοσμίους πολέμους και σε εκατοντάδες αλλους μικρούς τοπικούς εξίσου αιματηρούς. Με εκατοντάδες χιλιάδες αφανισμένους, κρεμασμένους, εκτελεσμένους, σφαγμένους και εξαφανισμένους με όλους τους παλαιούς και τους μοντέρνους τρόπους της τεχνολογίας του θανάτου. Εχει καρδιοχειρούργους που φυτεύουν καρδιές σε μισοπεθαμένους ανθρώπους, πολεμάει τον καρκίνο και αφήνει να πεθαίνουν σαν τις μύγες τα παιδιά τους τρίτου κόσμου και ετοιμάζει ακόμα πιό καταστροφικά και μαζικά όπλα. Οπλα οπως ο «πόλεμος των άστρων», πυραβλική ασπίδα κλπ, που θα καταστρέψει τον Ανθρώπινο πολιτισμό και τη ζωή στον πλανήτη. Ειναι γεγονός οτι παρατείνεται η ζωή του ανθρώπου, ανεβαίνει ο μέσος όρος ζωής. Ειναι ομως εξίσου αλήθεια οτι σκοτώνονται παιδιά, οτι χάνονται νέοι άνθρωποι.

Παραλογισμός : Ίσως, αλλα μένει να δούμε και να εξετάσουμε τί σημαίνει πολιτισμός. Η ιστορία ειναι γεμάτη από πολέμους. Πολέμους κατακτητικού, ιμπεριαλιστικού και απελευθερωτικούς. Και ο πολιτισμός ειναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων.

Και ενώ ο 20ος αιώνας απ τις πρώτες ακόμα δεκαετίες, παρά τα εκατομμύρια των νεκρών και τις τεράστιες υλικές καταστροφές με την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, φάνηκε πως θα απαντούσε στο ζητούμενο που καίει τον Ανθρωπο και την ανθρωπότητα. Την ανθρωπότητα που αρκετές χιλιετίες αιμοραγούσε σε δυστυχία και πόνο. Οτι η δημοκρατία και τα δικαιώματα θα έπαβαν να ειναι μόνο πολιτικά και θα διαπερνούσαν ολόκληρο το κοινωνικό ΕΙΝΑΙ-ΣΩΜΑ και τις εκφάνισεις του. Οτι το όραμα της ελευθερίας, της ισότητας και της αδελφοσύνης θα αποκτούσε υπόσταση. Οτι η διατροφή, η υγεία και η παιδεία θα ηταν κοινό πλανητικό αγαθό. Και κυρίως οτι με την πάροδο του χρόνου η Ανθρώπινη εργασία, θα έπαβε να γίνεται για λογαριασμό κάποιου αλλου ανθρώπου. Οτι δεν θα λειτουργούσε σαν ενα είδος ισόβιας σκλαβιάς. Ποιός μπορούσε να φαντασθεί οτι το όραμα αυτής της δίκαιης κοινωνίας, που θα οικοδομούσε η Οκτωμβριανή Επανάσταση θα κατέληγε στη δύση του 20ου αιώνα σε θλιβερή τραγωδία.

Ομως παρά τις όποιες ανακαλύψεις και εφευρέσεις, που έγιναν με κοινή προσπάθεια, της κοινωνίας των Ανθρώπων και παρά την όποια βελτίωση των όρων ζωής, η ανθρωπότητα ειναι δυστυχισμένη. Και ειναι δυστυχισμένη γιατί παρά τον τεράστιο υλικό και πνευματικό πλούτο που συσώρευσε η Ανθρωπότητα, ο Ανθρωπος εξακολουθεί να ειναι στο περιθώριο. Εξακολουθεί να ειναι αντικείμενο-πράγμα. Και ειναι ακόμα πιό δυστυχισμένη γιατί υποψιάζεται, πως αν μάθει χωρίς να πάρει και τα αντίστοιχα μέτρα θα

ανακαλύψει πως με τα μέσα που διαθέτει βαδίζει προς την καταστροφή. Για να μην αρχίσουν οι μάχες που θα οδηγήσουν στο οποίος θα αρπάξει τα περισσότερα γεγονός που θα σημάνει όλοι εναντίον όλων ενας και μόνο τρόπος υπάρχει : Να αλλάξει η δομή της παραγωγής και ο τρόπος διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγώμενου υλικού και πνευματικού πλούτου. Τότε και μόνο τότε ο Ανθρωπος θα γίνει υποκείμενο :Υπεύθυνος και υπόλογος των πράξεών του.

Αναλογιζόμενος κανείς πως και με ποιά μέσα-εργαλεία κατόρθωσε η κοινωνία των ανθρώπων να φτάσει στο σημερινό επίπεδο υλικού και πνευματικού πολιτισμού μια μόνο απάντηση μπορεί να δώσει : με την Επιστήμη. Ο Ανθρωπος απ την πράξη, ένιωσε την ανάγκη να αναπαραστήσει τον κόσμο, που του έδειναν οι αισθήσεις σε σταθερές ενότητες και σχέσεις, που θα μπορούσαν να διατηρηθούν ετσι για πάντα. Η Επιστήμη κατά τον Πλάτωνα ειναι η «τέλεια γνώση» ενώ κατά τον Αριστοτέλη αυτή μελετά τα «πρώτα» και τα «αίτια».

Η Επιστήμη ειναι ενα σύστημα από γνώσεις που προσφέρει η πείρα, ενταγμένες σε θεωρηρικά σχήματα, που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να προβλέψουν καινούρια και άγνωστα φαινόμενα. Ειναι το σύνολο από γνώσεις συγγενικές και αρχές με γενική αναγνώριση και συστηματικά δομημένες σε ενιαίο συγκρότημα, συναρτημένο με τη γενικότερη εφαρμογή. Ειναι η πνευματική λειτουργία τους Ανθρώπου, που εχει σχέση με τη γνώση του φυσικού κόσμου και φυσικά σαν τέταια μπαίνει στη διάθεσή του κατά την πάλη που διεξάγει με τις αντίξοες φυσικές και κοινωνικές συνθήκες. Ειναι η συμπύκνωση της πείρας σε γνώση και της γνώσης σε θεωρία. Η εφαρμογή στην πράξη αποτελεί επιβεβαίωση της όποιας επιστημονικής θεωρίας.

Αντικείμενο μα και περιεχόμενο της Επιστήμης, ειναι η πλήρης και η ακριβή γνώση ορισμένων πραγμάτων με σκοπό την εξήγηση των φαινομένων της φύσης και της κοινωνίας. Η ανάπτυξή της άρχισε κατά κύριο λόγω οταν άρχισε να εξυπηρετεί τις ανάγκες της ζωής. Το κέρδος, το εμπόριο, και η βιομηχανία αποτέλεσαν την παρόρμηση στην ανάπτυξη της Επιστήμης. Οι ανακαλύψεις έγιναν οι οικονομικές δυνάμεις με περιεχόμενο που ολοένα γίνονταν πιό γενικό και απαιτητικό στη αναζήτηση νέων ανακαλύψεων και θεωριών. Η κατάκτηση της αλήθειας ειναι αυτή που της δίνει τη δύναμη για το ΚΑΛΟ, μα και για το ΚΑΚΟ.

Η προσφορά της επιστήμης προς την κοινωνία ειναι αναμφισβήτητα τεράστια και η κοινωνία των Ανθρώπων και ο καθένας χωριστά οφείλει πόλλα στη όποια Επιστήμη. Οι Επιστήμονες όμως κάνουν ενα μεγάλο λάθος οσον αφορά τις ανακαλύψεις και την προσφορά. Λειτουργούν σαν τη Μάνα, που ενώ εχει υποστεί τις όποιες συνέπειες της εγκυμοσύνης και τις οδύνες του τοκετού για να φέρει το νεογνό στη ζωή, μετά τον τοκετό αδιαφορεί για το σπλάχνο της. Το εγκαταλείπει απροστάτευτο και έρμαιο στη διάθεση του κάθε σωματέμπορα. Αυτή ακριβώς η αδιαφορία για το κόστος σε κόπο, πόνο και χρόνο που δαπάνησε και τους κινδύνους που διέτρεξε ο ερευνητής για να πετύχει την

ανακάλυψη ή την εφεύρεση και η πλήρης εγκατάλειψη και κυρίως η μή υπεράσπιση της τεράστιας προσφοράς, ειναι που το σύστημα ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής εκμεταλλεύεται ασύστολα και οχι μόνο δεν τιμά την προσφορά της αλλα και μεταθέτει τις ευθύνες για τις όποιες καταστροφές προκαλούν οι ανακαλήψεις και οι εφευρέσεις στην ίδια την Επιστημη.

Αυτό ειναι το μεγάλο, το τεράστιο λάθος της Επιστήμης. Αν υπερασπίζονταν εστω και λίγο την μετά τοκετού τύχη του σπλάχνου της, αλλη θα ηταν η θέση της Επιστήμης στη συνείδηση της κοινωνίας των Ανθρώπων και τολμώ να πώ, πως αλλη θα ηταν η πορεία της Ανθρωπότητας, μα και η όψη του πλανήτη. Ακόμα και αυτός ο μεγάλος Γαλιλαίος, δεν υπερασπίστηκε τόσο οσο άξιζε η τεράστια προσφορά του στην Ανθρωπότητα.

Ενώ ο Επιστήμονας δεν ενδιαφέρεται για το σπλάχνο του και το εγκαταλείπει απροστάτευτο, ο κουμπουράς και ο ποιό μικρός ακόμα πριν αφοπλιστεί, οχι μόνο διαπραγματεύεται για να διασφαλίσει τα όποια δικαιώματα αναλογούν και στην παραμικρή προσφορά του, αλλα φροντίζει μα και αγωνίζεται για να διασφαλίσει και την υστεροφημία του. Ετσι βλέπουμε τους κεντρικούς δρόμους των πόλεων να φέρουν τα ονοματά τους και τα αγάλματά τους να κοσμούν τις πλατείες, ενω τους Επιστήμονες...

Βέβαια το ιδιοκτησιακό καθεστώς αντιλαμβανόμενο την τεράστια δύναμη και το μέγεθος της προσφοράς της Επιστήμης, μα και το αντίτιμο που έπρεπε να καταβάλει προκειμένου να του επιτραπεί να χρησιμοποιήσει τις ανακαλύψεις και τις εφευρέσεις. Για να μην υποστεί λοιπόν αυτές τις υποχρεώσεις, απ τα πρώτα ακόμα βήματα μέσω της ταπείνωσης υποχρέωσε τον Μεγάλο Γαλιλαίο να αποκήρυξη το έργου του, έδωσε το μέτρο με το οποίο θα αντιμετωπίζει στο μέλλον την Επιστήμη και την τεράστια δύναμής της.

Είχαμε τη σοφία, αποκτήσαμε και τη γνώση και φιλοδοξούμε την επικοινωνία. Η γνώση ειναι εκτός από αρετή και κεφάλαιο. Χωρίς γνώση η πραγματικότητα παραγνωρίζεται μα και παραποιείται μέσα απ τα φίλτρα της ελπίδας και της επιθυμίας. Το δυστύχημα ομως ειναι οτι η γνώση πολλές φορές από αξία χρήσης, μετατράπηκε σε ανταλλακτική αξία. Δυστυχώς το ίδιο συμβαίνει και με την επιστήμη η οποία αφού δοκιμάστηκε και αποζημειώθηκε πρόσβαρα μέσω των υλικών εφαρμογών, μετατράπηκε στην εποχή μας και αυτή σε πολλές περιπτώσεις μέσο εξουσίας, που διεγείρει τον πλούτο, όργανο εκμετάλλευσης του πλανητικού κεφαλαίου.

Ετσι ενω αποτελεί τον βασικό στυλοβάτη, το Α και το Ω του συστήματος με την αδιαφορία και την γενικότερη συμπεριφορά της απέναντι στα όποια δημιουργήματά της, ηταν και παραμένει το αποπαίδι του συστήματος. Στο σύστημα ιδιοκτησίας ο επιστήμονας ειναι ο πιό άγρια εκμεταλλευόμενος ανθρωπος. Ακόμα και απ αυτόν τον χειρόνακτα. Η κοινωνία των Ανθρώπων στήριξε και εξακολουθεί να στηρίζει πολλά στην Επιστήμη για την μελλοντική αντάξια του Ανθρώπου κοινωνία.

Μια βασική αρχή που βγαίνει απ την μελέτη της ιστορίας και αξίωμα επιβεβαιωμένο απ τη ζωή ειναι οτι μετά από κάθε μεγάλη Επιστημόνική

ανακάλυψη και Τεχνική μεταβολή, ακολουθεί μια κοινωνική Επανάσταση. Η ανακάλυψη του κασμά, της τσάπας, του φτιαργιού και του Αλετριού οδήγησαν στην αγροτική επανάσταση. Η ανακάλυψη του ατμού και του ηλεκτρισμού εκτός του οτι διέλυσε τις Φεουδαρχικές αυτοκρατορίες συνέβαλε στην ολοκλήρωση της βιομηχανικής επανάστασης. Βρισκόμαστε ήδη στη μεταβιομηχανική κοινωνία και στην εποχή που το κεφάλαιο αντικαθίσταται απ τη γνώση. Ειναι κρίμα αν οχι φρίκη και σαν σκέψη ακόμα να βρίσκεται ο Ανθρωπος, δημιουργός των πάντων στο περιθώριο. Και το ακόμα πιό τραγικό να ειναι οτι με διάφορες μορφές και τρόπους να ειναι το 95% δούλοι στο 2% ή στο 5%.

Η διατροφή, η υγεία και η εκπαίδευση αποτελούν οι τρείς βάσεις-βάθρα της επιβίωσης και της εξέλιξης της κοινωνίας των ανθρώπων. Η συνεισφορά του κάθε ταπεινού και άσημου Ανθρώπου, με τον ένα ή τον αλλο τρόπο, στο ενα ή στον αλλο βαθμό συνέβαλε, ωστε να πάει η ζωή πιό ψηλά και πιό πέρα...Ειναι απάνθρωπο, ειναι φρίκη και έγκλημα. Προσχεδιασμένο έγκλημα στο τέλος του 20ου αιώνα, τον αιώνα του πλούτου και της ευημερίας, να πεθαίνουν Ανθρωποι απ την πείνα και τις αρρώστειες; Στην εποχή που το κεφάλαιο αντικαταστάθηκε ήδη απ τη γνώση να υπάρχει σε αυτήν την έκταση ο αναλφαβητισμός; Αφού δικαίωμα στη μόρφωση στο μεγαλύτερο μέρος του πλανήτη δεν υπάρχει. Με πιά δικαιολογία οι αναπτυγμένες χώρες του βορρά κράτησαν υπόδουλες δεκάδες χώρες η κάθεμια, βορά τους λαούς αυτούς για εκατοντάδες χρόνια στη δυστυχία και τον αναλφαβητισμό; Και πώς η άρχουσα τάξη της κάθε αποικιακής χώρας αξιοποίησε τόσο τον φυσικό αλλο τόσο και τον κοινωνικά παραγώμενο πλούτο αυτών των λαών που λήστεψε;

Αν ο πλούτος αυτός φυσικός και κοινωνικά παραγώμενος χρησιμοποιούνταν για την κοινωνική ανάπτυξη και την ευημερία εστω των λαών τους, η πίκρα και ο πόνος των ληστευμένων λαών δεν θα ηταν τόσο μεγάλη. Ομως παρά τον πακτωλό του πλούτου που λήστευσαν οι Μητροπόλεις του κεφαλαίου η τραγική θέση των λαών τους δεν άλλαξε. Εξακολοθούν να ειναι δούλοι στους αφέντες γεγονός που επαληθεύει το ρητό : Ανθρωπος που εχει δούλο ειναι και ο ίδιος δούλος σε κάποιον που του δίνει τη δυνατότητα να εχει δούλο. Και κατ επέκταση λαός που έχει αλλο λαό ή λαούς δούλους ειναι και ο ίδιος δούλος.

Ηταν όμως και παραμένει μεγάλη, γιατί το μεγαλύτερο μέρος αυτού του τεράστιου πλούτου τον σπατάλησαν στα καπρίτσια και τα βίτσια, την παραγωγή όπλων που θα τους επέτρεπαν τη παράταση της σκλαβιάς. Και ενα εξ ίσου μεγάλο μέρος το σπατάλησαν στη διαφθορά των δικών τους λαών, την διαφθορά και εξαγορά της τοπικής Ελίτ- ηγεσιών-που εκόλαμψαν κάτ εικόνα και ομοίωση στη διάρκεια της κατοχής για να διασφαλίσουν τα συμφέρονταν των αποικιοκρατών, όπως το έκαναν οι ίδιοι μέχρι την ημέρα της «απελευθέρωση».

Ειναι γεγικά αποδεκτό πώς πέντε μεγάλοι τύποι-σταθμοί κοινωνιών σημάδεψαν την κοινωνική εξέλιξη απ την εποχή που ο άνθρωπος βγήκε απ την κατάσταση του ζώου: η πρωτόγονη κοινότητα, η δουλοκτητική κοινωνία, η

φεουδαρχική κοινωνία, η καπιταλιστική κοινωνία και, απ το 1917, έγινε μια πρώτη προσπάθεια να περάσει η κοινωνία των ανθρώπων στην σοσιαλιστική κοινωνία. Κινητήρια δύναμη δύναμη του μετασχηματισμού της κοινωνίας απ το ενα στάδιο στο αλλο ειναι η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων της κοινωνίας αυτής, δηλαδή η πρόοδος στα εργαλεία της παραγωγής και η ικανότητα των ανθρώπων να τα χρησιμοποιεί. Ενας ορισμένος τύπος σχέσεων ανάμεσα στους ανθρώπους δημιουργείται ανάλογα κάθε φοράμε το επίπεδο που έχει φτάσει η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, τα μέσα που ανακαλύπτουν οι άνθρωποι για να εξασφαλίσουν την ύπαρχη τους φέρνουν μιά μεταβολή στις σχέσεις που υπάρχουν ανάμεσα τους ανθρώπους. Ο Μάρξ λέει :

«Οι κοινωνικές σχέσεις ειναι στενά δεμένες με τις παραγωγικές δυνάμεις. Αποκτώντας νέες παργωγικές δυνάμεις, οι άνθρωποι αλλάζουν τον τρόπο παραγωγής τους και, αλλάζοντας τον τρόπο της παραγωγής τους, τον τρόπο με τον οποίο κερδίζουν τη ζωή τους, αλλάζουν ολες τις κοινωνικές σχέσεις. Ο χειρόμυλοςθα σας δώσει την κοινωνία με τον Φεουδάρχη, ο ο ατμοκίνητος μύλος την κοινωνία με τον βιομηχανικό καπιταλιστή».

Οι άρχουσες τάξεις του Δυτικού αναπτυγμένου κόσμου, προκειμένου να διασφαλίσουν την άνεση και το «δικαίωμα» να αρπάζουν ανενόχλητοι τον φυσικό και παραγώμενο πλούτο των αποικιακών λαών, χώρισαν την ανθρωπότητα σε πολιτισμένους και βαρβάρους. Το γεγονός αυτό πείθει οτι ο Χριστιανικός Δυτικός πολιτισμός, του οποίου πολλά στοιχεία του προέρχονται απ τον πολιτισμό των «βαρβάρων» σε αντίθεση με τον υπόλοιπο κόσμο δεν δέχεται την διαφορετικότητα. Απορρίπτουν και περιφρονούν τους αρχαίους πολιτισμούς απ τους οποίους αντλούν, διαμορφώνουν και στηρίζουν τον δικό τους πολιτισμό. Δεν αποδέχονται έστω ισότιμους τους πολιτισμούς και τα μεγαλειώδη επιτεύματα των λαών της αρχαίας Ανατολής, που ειναι απόρροια της συνεργασίας με τη φύση. Οι πολιτισμοί αφού αναπτύχθηκαν σε διαφορετικές χρονικά εποχές και περιοχές του πλανήτη, ηταν επόμενο οι πορείες να ειναι ασύμμετρες, και απ ό,τι φαίνεται αν δεν απαλλαγούν απ αυτην την φανατική θρησκευτική και εθνικιστική θεώρηση του κόσμου. Μια θρησκευτική και εθνικιστική άποψη δομημένη κατά τέτοιον τρόπο που η ζωή των λαών να ρυθμίζεται απ τη Θρησκεία, που σχεδόν σε όλον τον πλανήτη ταυτίζεται με το κράτος και επηρεάζει το σύνολο του πολιτισμού.

Ετσι δίπλα στη σύγκρουση συμφερόντων και τα γεωστρατηγικά θέματα θα μας προκύψει και η σύγκρουση των πολιτισμών και αργότερα και του Νερού. Βέβαια η σύγκρουση των πολιτισμών δεν ειναι μέν σήμερα ακόμα πραγματικότητα, όλα όμως τα συστατικά που θα μπορούσαν να μας οδηγήσουν σε αυτήν ειναι παρόντα. Και το βασικότερο αυτή η στενή εθνικιστική αντίληψη της Δύσης και η συναισθηματική απόρριψη του διαφορετικού αναρωτιέται κανείς αν ειναι σε θέση σήμερα η Δύση να αρχίση ενα διάλογο σαν ισιος προς ίσιον και κυρίως αν ειναι σε θέση να αναγνωρίσει την ισότιμη νομιμότητα των αλλων πολιτισμών, τη λογικής τους και, στο όνομα

των παγκοσμίων αξιών, να αφήσει να ανθίσουν οι παγκόσμιες αξίες σε όλον τον πλανήτη.

Να απαλλαγή από μια θεώρηση εγωκεντρική που στην αρχαιότητα και ειδικά στην Ελλάδα μέσα απ τις Αμφικτιονίες οδήγησε σε ιερούς πολέμους. Οι Ολυμπιακοί αγώνες καθιερώθηκαν γι αυτό ακριβώς το σκοπό : να σταματήσει εστω και για λίγο ο ιερός αλληλοσπαραγμός. Θεώρηση που στο μεσαίωνα οδήγησε στις σταυροφορίες, την Ιερά εξέταση και σήμερα θα οδηγήσουν στον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, αν δε παρθούν τα κατάλληλα μέτρα και αν δεν απαλλαγεί η διεθνής πολιτική απ τον θρησκευτικό και εθνικιστικό φανατισμό και κυρίως, αν δεν αποσυνδεθεί ο θρησκευτικός φανατισμός απ την αγιαποίηση, την μεταθανάτια ζωή, τον παράδεισο και ο φανατικός εθνικισμός απ τους ήρωες που θυσιάζονται στο ονομά του εθνικισμού. Αν δε σταματήσει αυτός ο κατήφορος, πολύ σύντομα θα διαγραφεί η προοπτική ενος εκδικητικού πολέμου, που θα καταλήξει σε ενα πόλεμο πολιτισμών μεταξύ των «καλών» λευκών της Δύσης και της «κακής» σκουρόχρωμης Ανατολής, αυτές οι ασύμμετρες πορείες δεν θα συναντηθούν παρά μόνο στα πεδία των μαχών με οποιδήποτε έννοια.

Ενώ τα πράγματα ειναι απλά. Οι ανάγκες των λαών στη σύγχρονη εποχή ειναι να διασφαλισθούν η ειρήνη, η δημοκρατία, η αλληλεγγύη, η ισονομία, ο πολιτισμός, η παιδεία και μέσω της παιδείας, της τέχνης και της επιστήμης η προσέγγιση των λαών, η όσμωση των πολιτισμών κλπ. Η αλαζονεία, η κυριαρχία και η επιβολή της μιάς άποψης οδηγούν στη χειραγώγηση των λαών, στην υποταγή, στη συνέχιση της δουλείας, με την καταστρατήγηση όρων και συνθηκών, που ειναι καρπός αγώνων χιλιάδων ετών. Η αμερικάνικη ηγεσία ετοίμασε τους στρατιωτικούς, ιδεολογικούς και κοινωνικό-πολιτικούς αυτοκρατορικούς μηχανισμούς. Και οχι μόνο ψάχνει, αλλα και μεθοδεύει με τους κατασκοπευτικούς μηχανισμούς μια δικαιολογία πχ (ενα νέο Πέλ-Χάρμπορ) για να αρχίσει και με πολεμικά πλέον μέσα να επιβάλει σε ολο τον πλανήτη τον κατιταλιστικό τρόπο παραγωγής και υπό την ηγεσία της, τη Νέα Τάξη Πραγμάτων. Ειναι τόση η δυστυχία που το ιδιοκτησιακό σύστημα παραγωγής και διανομής προκάλεσε στο ανθρώπινο γένος ωστε η ζωή να μήν ειναι το πιό πολίτιμο αγαθό.

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος αφού άλεσε πενήντα και πλέον εκατομμύρια ψυχές, τελείωσε με την χρήση ατομικών βομβών, στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι της Ιαπωνίας. Ο τρίτος αν αρχίσει...Κάποτε πρέπει να πούμε τα πράγματα με το ονομά τους. Οι περισσότεροι, οι πιό αιματηροί και απάνθρωποι πόλεμοι, έγιναν ανάμεσα στους λαούς του ίδιου πολιτισμού και θρησκείας. Μήπως δεν ειναι οι χώρες του χριστιανικού κόσμου και του Δυτικού πολιτισμού, που παράγουν τα πιό φονικά όπλα ή μήπως από αλόθρησκους λαούς βιάζεται κατ εξακολούθηση η ανθρωπότητα και η φύση; Δεν ειναι ο πολιτισμένος κόσμος αυτός που αποθεώνει την δύναμη των οπλών μαζικής καταστροφής; Δεν ειναι ο Δυτικός πολιτισμένος κόσμος αυτός που οργάνωσε το δουλεμπόριο και τα σκλαβοπάζαρα; Δεν ειναι ο Δυτικός πολιτισμένος κόσμος αυτός που ρυπαίνει την ατμόσφαιρα; Η μήπως δεν παραμένει ατάραχος ο σύγχρονος μεσαίωνας

και το επι αιώνες δουλεμπόριο και το εμπόριο ναρκωτικών; Δεν ειναι αυτός που εν ονόματι του κέρδους, της δύναμης και της επιβολής, που συνεχίζεί τους ξέφρενους εξοπλισμού, που καταστρέφει το περιβάλλον;

Κατά χιλιάδες πεθαίνουν οχι μόνο τα αλόθρησκα παιδιά του τρίτου κόσμου απ την έλλειψη νερού, φαρμάκων και την πείνα, αλλά και του πολιτισμένου κόσμου. Ειναι και τα εκατομμύρια των απόκληρων, του περιθωρίου και οι κάθε είδους παρίες. Ανενόχλητο λειτουργεί το σύγχρονο δουλεμπόριο της παιδικής και όποιας αλλης πορνείας. Ασύστολα επιβραβεύεται το ψέμα, ο δοσιλογισμός και η υποκρισία. Στο όνομα του Δυτικού πολιτισμού, καταδικάζονται χώρες και λαοί επι αιώνες τώρα που συμβαίνει να μην συμφωνούν με τον Δυτικό πολιτισμό στην εξόντωση.

Ζούμε αναμφισβήτητα σε μιά μεταβατική εποχή. Ο ψυχρός πόλεμος τελείωσε το 1989, με τη συμβολική πτώση του τείχους του Βερολίνου. Με το τέλος του διπολισμού εγκαινιάστηκε ο νέος ρόλος της Αμερικής στον κόσμο, που δεν διαφέρει απ τον παλαιό, παρά μόνο κατά το ιδεολογικό περίβλημα. Αυτή η εξέλιξη θα μπορούσε να θεωρηθεί σταθός προς τη διαμόρφωση νέων διεθνών κανόνων με παγκάσμια εμβέλεια. Η πολιτική διεθνούς αυτοδικίας ομως που επιφύλαξαν στον εαυτό τους οι ΗΠΑ, δεν θεμελιώνει διεθνές σύστημα αλλα επιβεβαιώνει την απουσία συστήματος και διεθνούς νομιμότητας. Αμέσως μετά την πτώση της «αυτοκρατορία του κακού», οι ΗΠΑ σαν η μόνη πιά υπερδύναμη παγκόσμιας παρέμβασης, άρχισαν να εφαρμόζουν την νέα τους στρατηγική την οποία ονάμασαν: παγκοσμιοποίηση, με την έννοια οτι εχει σαν στόχο ενα νέο κόσμο στον οποίο θα πρυτανεύει το «δίκαιο, η σταθερότητα και η ειρήνη».

Η πραγματικότητα όμως ειναι εντελώς διαφορετική, γιατί η λέξη παγκοσμιοποίηση που δειλά-δειλά άρχισε να μπαίνει στα χείλη της ηγεσίας των ΗΠΑ σημαίνει α) την απελευθέρωση των ΗΠΑ απ οποιαδήποτε διεθνή νομιμότητα, ακόμα και απ τη δική της β) την απεριόριστη αναγνώριση της αμερικάνικης ισχύος στον κόσμο, πέρα απ οποιδήποτε νομιμότητα και γ) την παντοδυναμία και το ενεξέλεγκο της εκτελεστικής εξουσίας στο εσωτερικό με παράλληλη αποδυνάμωση της δικαστικής και τη διαμόρφωση μηχανισμών αναζήτησης οχι μόνο του εξωτερικού αλλα και του εσωτερικού εχθρού.

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός η ομιλία-διακήρυξη του Προέδρο Μπούς, στο περίφημο διεθνές Ινστιτούτου ASPEN ΣΤΟ Κολοραντό των ΗΠΑ, που προσκεκλημένος στις 2/8/1990. Ακριβώς την ημέρα που άνοιγε η αυλαία της πρώτης πράξης της μεταψυχροπολεμικής εποχής στον Περσικό κόλπο, την Νότια Αμερική κλπ. Στην ομιλία του ο Πρόεδρος Μπούς ειπε επι λέξη: «Θα διατηρήσουμε δυνάμεις για τη διαφύλαξη των διαρκών συμφερόντων μας, την εξασφάλιση προωθημένης παρουσία μας στην Ευρώπη, τον Ειρηνικό, τον Περσικό και τη Μεσόγειο, για να εχουμε τη δυνατότητα και την ικανότητα να τις ανεβάσουμε στο απαιτούμενο επίπεδο». Και συνέχισε: «θα παραμείνουμε στην Ευρώπη οσον καιρό μας το «ζητήσουν» και ειναι αναγκαίο για να αποτρέψουμε οποιονδήποτε κίνδυνο, όντας δύναμη σταθερότητας, να

εξασφαλίσουμε σε όλη την Ευρώπη, Δυτική και Ανατολική, οτι το ισοζύγιο θα παρμείνει σταθερό» για να κλήσει με την...Θα είμαστε έτοιμοι να απαντήσουμε σε απειλές οπουδήποτε και αν φανούν στον κόσμο. Η τρομοκρατία η τα αιρετικά καθεστώτα και οι απρόβλεπτοι ηγέτες, ειναι οι πηγές της αστάθεια που απαιτούν την ύπαρξη ισχυρής και έτοιμης να εμπλακεί Αμερική».

Για το σκοπό αυτό και μετά την πτώση της « αυτοκρατορίας του κακού» διατηρούν και εκσυγχρονίζουν σημαντικές πυρητικές δυνάμεις αποτροπής με διηπειρωτικούς πυραύλους, πλοία και αεροσκάφη. Διατηρούν το σύστημα στρατηγικών βάσεων σε όλο τον κόσμο. Συνεχίζουν αμείωτο το πρόγραμμα των άστρων. Αναδιοργανώνουν το σύνολο των στρατιωτικών τους δυνάμεων, ετσι ωστε να ειναι ευέλικτες, ταχυκίνητες και σε υψηλή ετοιμότητα και διαθέτουν κατά κύριο λόγο την τεχνολογία αιχμής για τον εκσυγχρονισμό των όπλων τους. Για τους μεγαλεπίβολους αυτούς στόχους, μετά την επιτυχία στον Κόλπο ζήτσε ευρύτερες εξουσίες που θα επιτρέψουν την πώληση όπλων και τη χορήγηση πάσης φύσεως «βοήθεια» σε ξένες χώρες, χωρίς την άδεια του Κογκρέσου.

Ο πρόεδρος Μπούς αν επανεκλεγεί, ελπίζει να πετύχει εκεί που οι αλλοι Αμερικανοί πρόεδροι απέτυχαν δηλ στην κατάργηση των περίπλοκων κανονισμών που εχει επιβάλει το Κογκρέσο, τα τελαυταία τριάντα χρόνια. Κανονισμούς με τους οποίους περιορίζουν τον ρόλο του Λευκού Οίκου σε θέματα εξωτερικής πολιτικής. Το γεγονός αυτό πείθει οτι ο περιορισμός των εξοπλισμών-που τόσες ελπίδες ειχε στηρίξει η νθρωπότητα- προς το παρόν παραμένει απατηλό και άπιαστο όνειρο.

Με το ιδιο πνεύμα και με περισσότερη σαφήνεια ειπε οτι «το πεντάγωνο αναφέρει οτι οι επεμβάσεις μπορεί να ειναι συλλογικές, αλλα οχι απαραίτητα μέσω των Ηνωμένων Εθνών. Οτι οι συνασπισμοί για τις μελλοντικές επεμβάσεις, θα συγκροτούνται κατά περίπτωση και θα διαρκούν οσο και η κρίση. Οτι ο τελικός εγγυητής της Νέας Τάξης ειναι οι ΗΠΑ, οι οποίες πρέπει να ειναι προετομασμένες να δρούν ανεξάρτητα. Και το βασικότερο η αποστολή των ΗΠΑ, ειναι : Να μήν επιστρέψουν την εμφάνιση ανταγωνιστικής υπερδύναμης στη Δυτική Ευρώπη, την Ασία και το χώρο της πρώην Σ. Ενωσης. Επίσης οτι πρέπει να υπάρξη πρόβλεψη παρεμπόδισης της εμφάνισης καθαρά Ευρωπαϊκών διευθετήσενων που θα υπονόμευαν το ΝΑΤΟ.

Και για να θυμιθούμε και λίγη απ την ιστορία Ιδρυσης του ΝΑΤΟ. Το ΝΑΤΟ ιδρύθηκε για να αντιμετωπίσει την Σ. Ενωση που βγήκε ενισχυμένη απ τον Β! παγκόσμιο πόλεμο και τους συμμάχους της. Η ίδρυση του ΝΑΤΟ ειχε σα αποτέλεσμα την ίδρυση αντίστοιχου ΝΑΤΟ με το συμφώνου της Βαρσοβίας. Τώρα το σύμφωνο της Βαρσοβίας δεν υπάρχει, Η Σ . Ενωση, ο κύριος αντίπαλος διασπάστηκε και ολοι οι πρώην σύμμαχοί της κτυπούν την πόρτα του ΝΑΤΟ και ζητούν να γίνουν μέλη του. Λογικά λοιπόν, θα περίμενε κανείς οτι μετα την εξαφάνιση του μοναδικού λόγου για τον οποίο ιδρύθηκε το ΝΑΤΟ, δεν υπαρχει πιά και αφού δεν υπάρχει θα ειχε δρομολογηθεί μια πορεία

αποδυνάμωσής του, που σε κάποιο διάστημα θα οδηγούσε και στη διάλυσή του.

Μια τέτοια προοπτική όμως δεν υπάρχει, Αντίθετα το ΝΑΤΟ επαναπροσδιορίζει τις δομές και τους στόχους. Εκσυγχρονίζει τα οπλικά του συστήματα και μόλις πρόσφατα, ύστερα απ επιμονή και πίεση απ τις ΗΠΑ, πήρε την απόφαση να μπορεί να επέμβει και σε περιοχές εξω απ τη δικαιοδοσία του. Και αναρωτιέται ο κάθε καλόπιστος άνθρωπος, ενάντια σε ποιόν στρέφεται τώρα το ΝΑΤΟ; Ποιοι ειναι οι νέοι αντίπαλοι που αντιμετωπίζει η Ατλαντική συμμαχία;

Η κοινή λογική λέει οτι ενας τέτοιος αντίπαλος αυτήν τη στιγμή, που να μπορεί να βάλει σε κίνδυνο τις ισχυρότερες οικονομικά και στρατιωτικά χώρες του κόσμου δεν υπάρχει. Να δεχθεί κανείς οτι αυτός ο ισχυρός στρατιωτικός μηχανισμός θα ειναι στο εξης ενας οργανισμός υπεράσπισης της ειρήνης; Μα γι αυτόν ακριβώς το σκοπό υπάρχει ο ΟΗΕ, που καλύπτει και αντιπροσωπεύει το σύνολο της Ανθρωπότητας και η ΔΑΣΕ που ιδρύθηκε πρόσφατα. Λογικά αυτή η εξέλεξη οδηγεί τον καθένα να υποθέσει οτι το ΝΑΤΟ, μετά τη διάλυση του Ανατολικού Μπλόκ, μετατρέπεται βαθμιαία σε μια νέα ιερή συμμαχία των ισχυρών και πλουσίων χωρών της Γής, που κύριο σκοπό της θα εχει να αντιμετωπίσει τις αναπόφευκτες εκκρήξεις που γεννά η απέραντη δυστυχία της μεγάλης πλειοψηφίας των κατοίκων του πλανήτη.

Η σημερινή πραγματικότητα του Ιράκ και της Γιουγκοσλαβίας ειναι η τραγική επιβαίωση αυτή της αλήθειας. Προς την ίδια κατεύθυνση λειτούργησαν και οι κραυγές του Ρήγκαν οτι θα έκανε την Αμερική το «Νούμερο Ενα» και οι σημερινές του κ, Μπούς οτι «ο 21ος αιώνας, θα ειναι και πάλι αμερικανικός αιώνας». Λόγια που στην απλοελληνική τους μετάφραση σημαίνουν : Μήν ξεχνάτε λαοί του κόσμου όπου Γής και μήν βαυκαλίζεστε με χύμαιρες και ουτοπίες : Η μεγάλη, η πραγματική δύναμη, δεν υποχωρεί μποστά σε τίποτε, σε κανενός το δικαίωμα, ούτε και μπροστά σε αυτά του Θεού! Κανένας δεν εχει τη δύναμη και την τόλμη να δυσαρεστήει ή να επιτεθεί εναντίον αυτής της δύναμης που ακούει στο όνομα Αμερική, για να την μειώσει ηθικά ή να της αποσπάσει, εστω και ενα μικρό κομματάκι απ τον χώρο επιρροής.

Πρέπει συνεπώς, όλοι οι λαοί του κόσμου, οχι μόνο να το καταλάβουν, αλλα και να το πάρουν απόφαση, οτι μόνο αυτοί που ειναι απόλυτα ικανοί για στιβαρή διοίκηση και ανάλγητοι μπρός στο καθήκον, να διοικήσουν με σκληρότητα και αναλγησία και αυτοί δεν ειναι αλλοι απ τους Αμερικάνους, θα κρατούν στα χέρια τους τις τύχες του κόσμου. Η δύναμη ειναι αυτή που ανοίγει τις πύλες του αμερικανικού μέλλοντος». Τα λόγια αυτά πείθουν οτι ο κόσμος του 21ου αιώνα ειναι σχεδόν βέβαιο οτι θα συνεχίσει να ειναι ενας κόσμος βίαιης πολιτική αναμέτρησεις και βιαιών πολιτικών αλλαγών. Το μόνο αβέβαιο στοιχείο εινει το που θα οδηγήσουν αυτές οι αναμετρήσει και οι πολιτικές αλλαγές.

Τα λόγια αυτά ειπωμένα απ εναν οποιονδήποτε άνθρωπο, θα προκαλούσαν αγανάκτηση. Ειπωμένα όμως από δυό Προέδρους της Αμερικής, οχι μόνο

προκαλούν αποτροπιασμό, αλλά και φρίκη. Και προκαλούν αποτροπιασμό και φρίκη γιατί σηματοδωτούν οχι απλώς κινδύνους για το μέλλον, αλλά προσδιορίζουν την ώρα μηδέν. Για να μήν φτάσουμε στην ώρα μηδέν άμεση προκύπτει η ανάγκη ανάλυψης μιας παγκόσμιας σταυροφορίας, για τη διάσωση του πλανήτη και του Ανθρώπινου είδους, που οχι απλώς κινδυνεύει αλλα βρίσκεται στο πρά πέντε. Εικαι καιρός. Ηρθε η ώρα οι Ευρωπαϊκοί λαοί που εχουν υποστεί τις μεγαλύτερες ανθρώπινες απώλειες και τις ανυπολόγιστες υλικές καταστροφές απ τους πολέμους να ξεσηκωθούν σαν ενας άνθρωπος, να βροντοφωνάξουν το μεγάλο ΟΧΙ στην φτώχια και την πείνα-οι λαοί της Αφρικής και της Ασίας πεθαίνουν σαν τις μύγες-και την καταστροφή του πλανήτη μέρος του οποίου ειναι και ο Ανθρωπος. Να πούν ΟΧΙ στη Νέα τάξη πραγμάτων, που εχει δρομολογήσει η αμερικάνικη ηγεσία ερήμην και του ίδιου του αμερικάνικου λαού.

Η Ευρώπη και εννοώ ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ηπειρο, συμπεριελαμβανομένης και της Ρωσιας, καλείται για αλλη μια φορά να αναγεννηθεί και να λειτουργήσει σαν καταλύτης, για την άμβυνση πρώτα και την εξάλλειψη μετά όλων των συνεπειών του ψυχρού πολέμου και τις επιπτώσεις της Νέας τάξης πραγμάτων, που σχεδιάζουν ορισμένοι θερμοκέφαλοι ερήμην του αμερικάνικου λαού στην Ουάσιγκτον. Τα βήματα που πρέπει να γίνουν προς την κατεύθυνση αυτή ειναι : Μεγάλα γρήγορρα, σωστά και δίκαια. Να δωθούν σωστές, δίκαιες και δημοκρατικές λύσεις στην κατανομή του φυσικού και του κοινωνικά παραγώμενου πλούτου, και ας ειναι βέβαιοι οτι εκτός απ την ένθερμη και ολόψυχη συμμετοχή των λαών της Ευρώπης, θα εχουν και την αμέριστη συμπαράσταση του αμερικάνικου λαού, που σε καμιά περίπτωση δεν συμφωνεί με αυτές τις διακηρύξεις, πολύ περισσότερο με το περιεχόμενο, που η Αμερικανική ηγεσία δίνει στη Νέα Τάξη Πραγμάτων. Και θα την εχει γιατί τα εγκλήματα που εχει διαπράξει η ηγεσία των ΗΠΑ απ τις αρχές του 20ου αιώνα με αποκορύφωμα το ολοκαύτωμα στην Ιαπωνία, την μαζική εξόντωση των ανα των κόσμο νηπίων με τα εμπάρκο, την πείνα τις αρρώστειες και τους απάνθρωπους βομβαρδισμούς ανά τον κόσμο αποτελούν τα στίγματα που αφυπνίζουν συνείδησεις.

Στην εποχή μας η πολιτική σαν υποκατάστατο της θρησκευτικής πίστης τελείωσε και ο δρόμος για την προοδευτική κοινωνική εξέλιξη βρήσκεται στην πεισματική προσήλωση στα πραγματικά δεδομένα και στον ευρύν πνευματικό ορίζοντα, χωρίς να υποτιμούνται και οι άλλες αντιθέσεις και κοινωνικές ταξικές συγκρούσεις σκοπό πρέπει να εχει να υπαρασπιστεί την Ανθρώπινη ζωή σαν αρχή αξιωματική Σήμερα το μεγάλο πλανητικό σε έκταση κοινωνικό πρόβλημα, οπως καταστάλαξε στην παγκόσμια συνείδηση τα τελευταία πριν τη δύση του 20ου αιώνα, ειναι η υπεράσπιση της ζωής σαν αξία καθεαυτής και η προστασία του πλανήτη απ την καταστροφή. Στο σημείο αυτό ειναι που επεκτείνεται η ηθική ευθύνη όλων μας, σε τέτοιο μάλιστα βαθμό ωστε να μας καθιστά υπεύθυνους ακόμα και για όσα δεν γνωρίζουμε. Τόσο μεγάλη ειναι η ηθική μας ευθύνη.

Οι πόλεμοι, όλοι οι πόλεμοι μικροί και παγκόσμιοι ανάμεσα στη καπιταλιστική Δύση ειχαν σαν σκοπό και στόχο ποιά δυτική χώρα θα εχει το επάνω χέρι στη ρύθμιση της παγκόσμια τάξης πραγμάτων σε Δύση και Ανατολή. Στη μάχη αυτή νικητής βγήκε η Αμερική. Οι νικητές ποτέ δεν απολογούνται, γιατί ποτέ δεν εισάγονται στο δικαστήριο να αιτιολογήσουν τη νίκη. Και για να μήν εισαχθούν στο δικαστήριο της ιστορίας, εκτός του οτι διαστρευλώνουν και παραποιούν τα γεγονότα, αλλα και γράφουν την ιστορία στα δικά τους μέτρα διασφαλίζοντας ετσι και την μεταθάνατο υστεροφημία.

Το καπιταλιστικό σύστημα λόγο της φύσης του και τον τρόπο λειτουργίας του, που κύριο αντικείμενο εκμετάλλευσης εχει τον ίδιο τον Ανθρωπο, δεν μπορεί να υπάρξει, πολύ περισσότερο να λειτουργήσει χωρίς εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς. Οπως ο θεός δεν εχει λόγο ύπαρξης χωρίς το διάβολο που παράγει την αμαρτία, ετσι και το καπιταλιστικό σύστημα για να διασφαλίσει την ύπαρξη και τη λειτουργία του, ειναι υποχρεωμένο απ τη φύση του, οχι μόνο να εφευρίσκει εχθρούς, αλλα και να αναγορεύσει τον εαυτό του σε υπέρτατο κριτή των εχθρών του. Και επειδη μιλάμε για εχθρούς ο καπιταλισμός σαν εκμεταλλευτικό σύστημα που ειναι έχει και εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς. Εσωτερικούς αυτούς που εκμεταλλευεται και εξωτερικούς αυτούς που επιβουλεύται.

Με την κατάρρευση του κομμουνισμού και την εξάντληση των ψυχροπολεμικών εντάσεων, η ανθρωπότητα επανήλθε στη φάση των ενδοκαπιταλιστικών πολέμων. Στο εξής δεν θα αναμετρώνται πλέον οι δυό κόσμοι, ούτε δύο διαφορετικά συστήματα παραγωγής και διανομής. Η σύγκρουση θα δικαιολογείται με κίνητρα «ανθρωπιστικά και πολιτιστικά» και ο αντίπαλος δεν θα ορίζεται σαν «εμπόλεμος» αλλά σαν «περιθεριακός» εκτός της νέας παγκόσμιας τάξης και του πολιτισμού. Για την Paj Amerikana, κανένα διαφερετικό κοινωνικό σύστημα και άποψη, δεν ηταν και δεν θα ειναι αξιόπιστο. Για τα Γεράκια και τους θεολογικό-ιδεολογικούς μηχανισμούς, η ανθρωπότητα μπήκε οριστικά στη φάση παγκόσμιας οικονομικής και πολιτισμικής σύγλησης, χωρίς διαφοροποιήσεις, ρήξεις και ανταγωνισμούς. Οι εθνικές ιδιαιτερότητες και κράτη- έθνη μηδενίζονται μπροστά στην παντοδυναμία των ανεξέλεκτων παγκοσμιοποιημένων αγορών.

Για το ιδιοκτησιακό σύστημα ποτέ δεν ηταν ανεκτή η διαφορετική άποψη, η αμφισβήτηση πολύ περισσότερο η ύπαρξη ανταγωνιστικού συστήματος παραγωγής και τρόπου διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγώμενου πλούτου. Η αρχή της απόρριψης του διαφορετικού και του ανταγωνισμού ειναι συμφυής με το σύστημα. Αυτή ακριβώς η αρχή ειναι η κοιτίδα-λίκνο απ όπου πηγάζουν οι κάθε μορφής πόλεμοι. Αρχή αυτή μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία που ήταν φορείς ενος διαφορετικού συστήματος παραγωγής και διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγώμενου πλούτου, έγινε οχι απλώς κυρίαχρη αρχή, αλλά ηταν αυτή που καθόριζε τη ζωή της κοινωνίας των ανθρώπων στο πλανήτη. Για 70 και πλέον χρόνια η ανθρωπότητα έζησε την ισορροπία του τρόμου ανάμεσα στα δυό συστήματα.

Το 1947, επικράτησε η άποψη-πρόταση του Τζόρτζ Κέναν, πρεσβευτή των ΗΠΑ στη Μόσχα-να παρθούν μέτρα «συγκράτησης» του σοβιετικού επεκτατισμού, πρόσφερε θεωρητική βάση για τον διχασμό του κόσμου σε δυό αντιμαχόμενα στρατόπεδα και την επικράτηση του ψυχρού πολέμου που διατηρήθηκε μέχρι την πτώση του υπαρκτού το 1989.

Ετσι οπως διαμορφώθηκαν τα παγκόσμια πράγματα μετά την πτώση του «υπαρτού», η ανθρωπότητα βρίσκεται σε μια χρονική στιγμή που διαμορφώνεται η επικράτηση μιάς μόνο κοσμό-αυτοκρατορική δύναμη να κυριαρχή, ασύδοτη και αυτοδύναμη και σε ενα απόλυτο βαθμό, ικανή να υπαγορεύει, συμφωνα με τα δικά της και μόνο συμφέροντα της τους κανόνες του διεθνούς δικαίου. Η λογική της πλήρους επικράτησης πρυτανεύει στη λογική των γερακιών στον πολιτικό, στρατιωτικό και διπλωματικό τομέα.

Μετά το πέρασμα της κοινωνίας των ανθρώπων στο καθεστώς ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής ο χώρος της Ευρασίας ιστορικά γνώρισε δυό μεγάλες παγκόσμιες αυτοκρατορίες. Αυτήν του Μεγάλου Αλεξάνδρου, που μεταφύτευσε στους κατακτημένους λαούς τον ελληνικό πολιτισμό και αυτή της Ρώμης, που κληρονόμησε μια σημαντική πολιτική και πολιτιστική κληρονομιά, έκανε ενα βήμα μπρος κατοχυρώντας θεσμικά την εσωτερική αυτονομία των κτήσεών της. Και οι δυό αυτοκρατορίες παρά το γεγονός οτι η προσφορά προς τους κατακτημένους λαούς ηταν μεγάλη και ειδικά του ελληνικού, που σαν φουσκωμένο ποτάμι ξεχύνεται προς τους νέους ορίζοντες, εκπολιτίζει, αναπτύσσει ωσμόμενος και απ τους γηγενείς πολιτισμούς, αυξάνει τα ερίσματα στα μέρη που επεκτείνεται, δεν περιφρόνησαν, κατά συρροή, βάναυσα και τόσο κατάφορα τις στοιχειώδεις αρχές του ανθρωπισμού οσο η μέλουσα να επιβληθεί αμερικάνικη αυτοκρατορία απ την αυγή του 20ου αιώνα. Μα και τα τρία ιστορικά κινήματα στον 20ο αιώνα, και τα τρία προϊόντα πολέμου, ήτοι ο κομμουνισμός, ο ναζισμός και ο φασισμός (δεν γίνεται καμιά μεταξύ τους συσχέτιση), πρότειναν και εφάρμοσαν με επαναστατικό πνεύμα απόλυτες, συνολικές αλήθειες.

Το Σοβιετικό καθεστώς οικοδόμησε τα πιό δεσποτικά συστήματα και η Ευρώπη υπέστει τα πάνδεινα απ τον φασισμό και τον ναζισμό. Μα τί χρειάζεται παραπάνω, επιτέλους!, για να καταλάβουμε πως οι συνολικές, ολιστικές λύσεις μόνο συμφορά εχουν επιφέρει στην ανθρωπότητα, αφού κατέστρεψαν την κοινωνική συνοχή και έφεραν τον πλανήτη μας και τους κατοίκους του στο χείλος της καταστροφής.

Τον 18ο αιώνα ο Αγγλος διανοούμενος Horace Walpole, πρόβλεψε οτι ο «επόμενος χρυσούς Αιώνας του πολιτισμού θα ανατείλει απ την αντίπερα όχθη του Ατλαντικού. Τότε ίσως εμφανιστεί και πάλι ενας Θουκυδίδης στη Βοστόνη και ενας Ξενοφών στη Νέα Υόρκη». Και ενώ κατά τη πρόβλεψη και τον χρησμό του Αγγλου, η ανθρωπότητα έπεπρε να περιμένει τον Χρυσό Αιώνα απ την αντίπερα όχθη, δυστυχώς η αντίπερα όχθη του Ατλαντκού, αντί για τον Χρυσό Αιώνα με εξαίρεση την αμερικανική επανάστηση που με τη νίκη του λαού της στάθηκε η απαρχή για το σπάσιμο των αποικιακών δομών και

δεσμών με τα οποία την κρατούσε δεμένη στο άρμα της η αγγλική αστική τάξη, την κατάργηση της δουλείας και την τεχνολογική επανάσταση δεν εχει να προσφέρει κάτι που να εχει εστω κάποια σχέση με τον ελληνικό Χρυσό Αιώνα.

Και δεν εχει γιατί Χρυσός Αιώνας σημαίνει, εκτος από Θουκυδίδη και Ξενοφώντα σημαίνει και Δράκων, Σόλων και (Σεισάχθεια)και ό,τι αλλο προηγείται του Κλεισθένης που ηταν ο ιδρυτής της Αθηναϊκή Δημοκρατίας και ειναι η συνέχεια του Περικλή. Σημαίνει κοινωνική και πολιτική οργάνωση του κράτους, με κυρίαρχο σώμα την Εκλησία του Δήμου και Βουλή που εκλέγονται κάθε χρόνο. Σημαινεί Λαός-Δημοκρατία. Σημαίνει ελεύθεροι πολίτες, μέτοικοι (ξένοι) που κατοικούσαν στην Αθήνα που ειχαν αρκετά προνόνια. Σημαίνει δούλοι που αν σέβονταν τους όρους ζωής της Αθηναϊκής κοινωνίας γίνονταν ελεύθερη και κατατάσσονταν στην τάξη των Μετοίκων. Σημαίνει γράμματα και τέχνες, λόγος, ποίηση και επιστήμες. Σημαίνει οτι τα πάντα ξεκίνησαν απ εδώ και αυτόν ακριβώς τον πολιτισμό μετέφερε στους κατακτημένους λαούς ο Μεγάλος Μακεδόνας και αυτόν ακριβώς τον πολιτισμό σεβάστηκαν, στηρίχθηκαν και με αυτόν τράφηκαν οι γόνοι των Ρωμαίων και οι Ρωμαϊκες δομές και οι θεσμοί της δεύτερης παγκόσμιας Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας.

Η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία διατηρήθηκε επι αιώνες χάρη στον σεβασμό της πολιτισμικής πολυπλοκότητας. Η παρακμή επισπεύθηκε, οταν η μισαλλοδοξία του Καρακάλλα, θέλησε να ομογενοποιήση την ισχύ του Ρωμαϊκού δικαίου στο σύνολο των υπηκόων της αυτοκρατορίας καταργώντας τα τοπικά δίκαια. Η σημερινή «αυτοκρατορία» της παγκοσμιοποίησης και της ομογενοποίηση της κατανάλωσης, που δεν οδηγεί οπωσδήποτε στην ευθυγράμιση της συνείδησης απειλειταί απ το ξεκίνημα ακόμα, οχι λόγω της παγκόσμιας πολιτισμικής ποικιλότητας, αλλα κυρίως λόγω της αυταρχικής απόρριψης όλων των άλλων πολιτισμών, εκτός απ το δικό της.

Αντί λοιπόν, για πολιτισμό και Χρυσό Αιώνα η τρίτη να επιβληθεί παγκόσμια αυτοκρατορία απ το ξεκίμα ακόμη, οχι μόνο δεν προάγει-παράγει πολιτισμό, αλλά δεν σέβεται και τον ήδη υπάρχοντα. Ο πολιτισμός ειναι η συμπύκνωση της ανά τους αιώνες προσφορά την κοινωνίας των Ανθρώπων. Η λέξη πολιτισμός ειναι μια απ τις πιό πλούσιες σε περιεχόμενο και έννοιες λέξεις που αφορούν τον Ανθρωπο και τη ζωή του. Ειναι αυτός ο ίδιος ο Ανθρωπος. Αντί λοιπόν για πολιτισμό ανέτειλαν και διαπρέπουν απ την απέναντι όχθη δυό ειδών πολιτισμικοί αστέρες : οι αστέρες της τέχνης της βίας, του Ιμπεριαλισμού και της κατάκτησης και οι αστέρες μιας υποκουλτούρας, που οχι μόνο δεν άφησαν τίποτε όρθιο απ τον πολιτισμό του κόσμου που κληρονόμησαν, αλλα εξοβέλισαν αν δεν κατάργησαν ακόμα τον γραπτό λόγο, και σε παγκόσμια κλίμακα επαναφέρουν με τη ntisnelay, ton mpac-mpany kai san protypo oikogeneias to spiti sto leibadi, ενα τεράστιο κομμάτι της ανθρωπότητας πίσω στο πολιτιστικό επέπεδο του προφορικού λόγου.

Τα αυθεντικά αμερικανικά, «πολιτιστικά αγαθά» της κουλτούρα που η απέναντι όχθης παράγει που οι εν ζωή γενιές «απολαμβάνουμε» και οι επερχόμανες θα υποστούν ειναι τα έξυπνα και μεγάλου βελινεκούς

καταστροφικά όπλα, τα «komiks», οπου κυριαρχεί και σε αυτά η εικόνα με συρρικνωμένο το λόγο σε ατελείς προτάσεις ή μονοσύλλαβα επιφωνήματα. Ο γυάλινος κόσμος του μικρόκοσμου της ιδιοκτησιακής κοινωνίας, που η αποστειρωμένη απ ζωή και ειδήσεις απ τους κάθε λογής reality shows, τα προϊόντα της δευτερης εξ ίσου δολοφονικής βιομηχανίας της ψυχής και του Νού, που εδρεύει στο Χόλιγουντ. Ειναι η Νέα Μέκα της κουλτούρας, που, με κάθε τρόπο και μέσ προβάλει, urdi et urdi,τα αμερικανικά πρότυπα και πρωτοστατεί πάντα στις υπερατλαντικές εκδηλώσεις «πολιτικής ορθότητας». Ειναι αυτή που διαμορφώνει μονοσήμαντους πολίτες. Πολίτες που μπορούν να απαντούν μόνο με ενα «Ναι» ή ενα «Οχι», που να μπορούν να σκέφτονται μόνο ανάμεσα στο άσπρο-μαύρο, που αποφασίζουν σαν να φασίζουν... Πολίτες που απολαμβάνουν τα προϊόντα του Χολιγκούντ χαζεύοντας ανούσιοι, ποκοπίκοι... Και για να διατηρηθεί και να διαπρέψει αυτούσια και αλώβητη η «πολιτική ορθότητα» της αμερικάνικης ανα τον κόσμο κουλτούρα κατά διαστήματα ανατέλει και ο σωφρονιστής αστέρας Μακάρθυ.

Για αυτόν τον πολιτισμό και γι αυτή τη δημοκρατία τις αρχές του 1990, ο Καγκελάριος της Γερμανίας, ο Χ Σμίντ, απαντώντας δεν θυμάμαι σε ποιόν ειπε οτι : «στις ΗΠΑ δεν ειχατε ποτέ κοινοβουλευτική δημοκρατία. Εχετε εναν αυτοκράτορα που εκλέγεται για 4χρόνια και εχει μεγαλύτερη εξουσία απ τον κάθε κοινοβουλευτικό πρωθυπουργό στη Γαλλία, την Ολανδία και τη Γερμανία»

Και ενώ η αμερικάνικη μπουρζουαζία πρώτη έσπασε τις δομές και τους δεσμούς του αποικιακού συστήματος, στην ιστορία των αποικιακών επιχειρήσεων η πολιτική των ΗΠΑ εχει μια θέση ξεχωριστή Οχι μόνο για τους σκοπούς που επιδίωκε αλλα για τα μέσα που θα χρησιμοποιούσε, προκειμένου να αποσπάσει τις αποικίες απ τις άλλες αποικιακές δυνάμεις. Με το πρόσχημα οτι υποστήριζουν τους αποικιακούς λαούς στην προσπάθεια απελευθέρωσης ο αμερικόνικος ιμπεριαλισμός εχει- πάρει «απελευθερωτική» χροιά. Με το δόγμα Μονρόε (1823) προκειμένου να δικαιολογήσει την αμερικάνικη επεκτατική πολιτική λέει: «έφτασε η στιγμή, να καθορίσουμε σαν αρχή που εξυπηρετεί τα δικαιώματα και τα συμφέροντα των ΗΠΑ οτι η αμερικάνικη Ηπειρος...δεν μπορεί να αποτελέσει στο μέλλο αντικείμενο αποικιοποίησης.απο μέρους καμιάς Ευρωπαϊκής δύναμης...» Και στα 1835 ο Πρόεδρος Πόλκ για να δικαιολογήσει την προσάρτηση του Τέξας λέει : «Στις σημερινές συνθήκες, βρίσκω πως ειναι επίκαιρο να επαναλάβω και να διακηρύξω πάλι το δόγμα Μονρόε...» Και απ το 1870 άρχισε να βλέπει το φώς μια επεκτατική ερμηνεία και το Δόγμα Μονρόε να γίνεται ιδεολογία πλέον βάση του προτεκτοράτου που θέλουν να επιβάλουν στην αμερικανικη Ηπειρο: «Η πολιτική μας, καθορίζει ο Πρόεδρος Γκάντ, πρέπει να διαμορφωθεί κατά τέτοιο τρόπο που να ενώσει τα εμπορικά συμφέροντα των Ισπανο-αμερικών κρατών πιό σφυγμένα με τα δικά μας και να δώσει στις ΗΠΑ ολη την υπεροχή και ολα τα πλεονεκτήματα στα οποία απέβλεπαν ο Μονρόε, ο Ανταμ και ο Κλαίυ...»

Για τις ανάγκες λοιπόν του σκοπού ξεσκονίστηκαν τα παλιά κλισέ που νόμιζε κανείς οτι ειχαν πιά ξεχαστεί: Οι εικόνες του Ephlys επανέρχενται κάτω απ την

καινούρια φιλοσοφία και τεχνική. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός βάζει σε κίνηση το κάθετί που έμοιζε να ειχε αποκοιμηθεί στο βάθος της συνείδησης: Η ευγονική, η φυλετική περιφρόνηση, η ξενοφοβία, ο σοβενισμός, ο ακράτητος εθνικισμός η Θεοκρατία και θρησκολιψία σε ολο της το μεγαλείο, η προσευχή, η παράκληση και η νεκρολαγνεία και κυρίως η βία ειναι τα εργαλεία της παγκοσμιοποίησης του πλανήτη υπό την αιγίδα του μπάρπα Σάμ.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός διαμόρφωσε κατά τέτοιον τρόπο το Νεοαπικοιακό του σύστημα, που έκανε τις αποικιακές χώρες μέσω των τιμών και την μονοκαλλιέργια οικονομικά τέρατα υποτάσσοντάς τες στα δικά του συμφέροντα. Ετσι η παραχώρηση της «ανεξαρτησίας» σε μια αποικιακή χώρα μπορεί να αποτελεί μια παραχώρηση περισσότερο θεαματική παρά πραγματική. Και η άρχουσα τάξη των ΗΠΑ, οταν βρέθηκε στην πλεονεκτική θέση σε σχέση με την Ευρώπη και μπορούσε να συμβάλει στο να πλατύνει το δικό της σύμπαν, έκανε και αυτή ό,τι έκανε και η Ευρώπη για να βυθίσει ακόμα περισσότερο τις κοινωνίες των αλλων Ηπείρων στη δουλεία, την πείνα, τη δυστυχία και να τις αποδεκατίσει πλυθισμιακά.

Οσον αφορά τη απελευθέρωση των δούλων η θέση του Αβραάμ Λίκνλο, που πέρασε στην ιστορία σαν ο απελευθερωτή των δούλων οταν κατηγορήθηκε απ τους Νότιους η απάντησή του ηταν σαφής : «Ο υπέρτατος στόχος σ αυτό τον αγώνα-εμφύλια σύραξη-ειναι να σώσουμε την Ενωση και οχι καταγρήσουμε τη δουλεία. Εάν μπορούσα να σώσω την Ενωση χωρίς να ελευθερώσω ούτε ενα δούλο, θα το έκανα...» Μετά τη λήξη του πολέμου η δουλεία κάθε μέρα που περνούσε γίνονταν ολο και πιό ασύμφορη. Και μόνο οταν η εκμετάλλευσή τους σαν προλετάριους έγινε πιό συμφέρουσα και αποδοτική «απελευθερώθηκαν» και οχι για λόγους ανθρωπιστικούς οπως προσπάθησαν να πείσουν την παγκόσμια κοινή γνώμη.

Η ζωή ειναι μιά μοναδική μικρή σε μέγεθος και ανεπανάληπτη. Σαν τέταια δεν μπορεί κανείς να τη διαπραγματεύεται, να την εμπορεύεται και κυρίως να την δολοφονεί.

Η ζωή και η δράση κάθε λαού, ομάδας και ατόμων ακόμα, θα κριθεί απ την πορεία που θα διανύσει και απ την ιστορία που θα γράψει: Σαν λαός, ομάδα Κόμμα-Σύλλογος και άτομα.

Ετσι στο διάβα της ζωής κάθε ανθρώπου, μπορεί να του συμβούν γεγονότα και καταστάσεις, που ούτε κάν αν εχουν περάσει απ το μυαλό του. Και εκεί που καταπιάνεσε να θυμιθείς τί έκανες και που βρισκόσουν την τάδε ή τη δήνα εποχή και χρόνο, νοιώθεις ξαφνικά ενα κενό. Οταν μάλιστα το γεγονότα αυτού του κενού θελήσεις να τα κρατήσεις βαθειά μέσα στο Ειναι Σου, και μόνο για σένα, τότε το κενό μεγαλώνει.Τότε με το πέρασμα του χρόνου το κένο γίνεται μεγαλύτερο, απόμακρο και απρόσητο. Η μνήμη δεν σε βοηθάει να ανασυρθούν εύκολα τα σημαδιακά γεγονότα στην επιφάνεια. Να απελευθερώσεις τις φυλακισμένες μνήμες. Μα και αν ακόμα κατορθώσεις να ανακαλέσει μερικές θα ειναι ανάκατες. Δεν θα εχουν ούτε σειρά, μα ούτε και τάξη.

Να ομως που καμιά φορά μεσολαβούν γεγονότα που άθελά σου θυμίζουν, μερικά μικρά ή και μεγάλα χρονικά κομμάτια απ τη ζωή και γεγονότα που έβαλαν ανεξίτηλη τη σφραγίδα τους στη μικρή, μοναδική και ανεπανάληπτη ζωή σου. Γεγονότα που καθόρισαν και προαποφάσισαν για το διάβα της υπόλοιπης ζωής σου.

Κάποια εποχή στη 10ετία του 1980, ειχα κάνει μιά προσπάθεια με σημειώσεις να απελευθερώσω σε πολύ χοντρές γραμμές, μερικές από τις φυλακισμένες μνήμες. Δεν θυμάμαι όμως για ποιόν ακριβώς λόγω, οχι μόνο σταμάτησα αλλά και κατάστρεψα και τις σημειώσεις. Να όμως που και πάλι, μεσολλάβησαν γεγονότα και συγκεκριμένα μεσολάβησε, η επίσκεψη του Αρχηγούς της Νέας Δημοκρατίας στις φυλακές Κορυδαλού. Την αφορμή λοιπόν, για να αναζητήσω ό,τι ειχε μείνει ακόμα ζωντανό απ τις σημειώσεις και να γραφτεί αυτό το κομμάτι βιώμα, σε πολύ χοντρές γραμμές βέβαια, μου την έδωσε ο Αρχηγός της Νέας Δημοκρατίας κ.Μιλτιάδης Εβερτ, τον οποίο και ευχαριστώ.

Μετά τη νίκη της Νέας Δημοκρατίας τον Απρίλη του 1990, με αφορμή τη συζήτηση που θα γινόταν στη Βουλή, για την κατάσταση που επικρατεί στις ελληνικές φυλακές και «θέλοντας να εχει προσωπική και άμεση αντίληψη για το πώς λειτουργούν και σε πιά κατασταση βρίσκονται οι ελληνικέ φυλακές», ο κ Εβερτ, επισκέφθηκε τις φυλακές Κορυδαλού.

Οπως ηταν φυσικό, όταν βγήκε οι δημοσογράφοι τον ρώτησαν ποιές ειναι οι συνθήκες που επικρατούν στον Κορυδαλό; Η Απάντηση του κ Εβερτ ήταν:«Απαράδεκτες, απάνθρωπες, ΣΚΕΤΗ ΦΡΙΚΗ» Βεβαια, οι δημοσιογράφοι, σωστά σκεπτόμενοι, δεν του θύμισαν οτι το κόμμα που ειναι Αρχηγός, οχι μόνο ηταν κυβέρνηση αλλα και για πολλές δεκαετίες κυβέρνησε αυτή τη χώρα και ώς εκ τούτου δεν ηταν άμοιρη των ευθυνών, για την κατάσταση που επικρατεί και σήμερα ακόμα στο σωφρονιστικό σύστημα.

Η ζωή του Ανθρώπου, ατομική, οικογενειακή και κοινωνική διαμορφώνεται σε όλα τα επίπεδα απ το κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι και ο τρόπος λειτουργίας του, προσδιορίζει το επίπεδο πολιτισμού και ηθικής οχι μόνο του ατόμου, αλλα και της κοινωνίας μέσα στην οποία ζεί. Ομως:

Τα Ασυλα, τα Ψυχιατρεία, τα Γεροκομεία, τα Νοσοκομεία κλπ, κυρίως οι Φυλακές, αυτές οι ανθρώπινες αποθήκες ειναι οι κατ εξοχήν χώροι, όπου καθρεπτίζονται, όσο πουθενά αλλού, οι αξίες και οι απαξιές μιας κοινωνίας. Αυτοί οι πέντε χώροι, ειναι οι χώροι, όπου προσβάλεται, διασύρεται, τσαλακώνεται και εξευτελίζεται, οχι μόνο η Ανθρώπινη αξιοπρέπεια αλλά και η ανθρώπινη αξία σαν οντότητα. Οι χώροι αυτοί ειναι οι δεξαμενές, όπου συγκεντρώνονται οι αξίες και οι απαξίες καθώς και η ποιότητα για το πώς σκέφτεται και λειτουργεί η συγκεκριμένη κοινωνία και ειδικά οι κρατούντες και το σύστημα διακυδέρνησης κάθε λαού και χώρας.

Αν ψάξουμε μέσα σε αυτές τις ανθρώπινες δεξαμενές, θα βρούμε όλα τα χαρατκηριστικά της σύγκρουσης του συστήματος, με τον Ανθρωπο και ειδικά στις φυλακές όπου καταλήγουν οι ηττήμενοι από μιά κοινωνική ή και ατομική ακόμη σύγκρουση του αδυνάτου με το δυνατό στο υπάρχον καθεστώς. Ενα

καθεστώς όπου όλες οι κοινωνικές δομές, θεσμοί και Νόμοι, ήθη και έθιμα ενα και μόνο σκοπό εχουν: Την ύπαρξη και τη διαιώνισή του καθεστώτος με την αναγωγή σε ΝΟΜΟ τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Ενα καθεστώς που λειτουργεί μόνο με γνώμονα τα συμφέροντα της εκάστοτε άρχουσας τάξης. Της τάξης που έχει διαμόρφωση και τις αντίστοιχες δομές, τον τρόπο λειτουργίας και απονομής της δικαιοσύνης. Μια δικαιοσύνη που εκ των πραγμάτων-Νόμων ειναι υποχρεωμένη να καταδικάζει οχι μόνο την πράξη και την πρόθεση, αλλα και τη σκέψη ακόμα και κυρίως αυτήν. Μια δικαιοσύνη που λειτουργεί οχι με βάση-αρχή τον Ανθρωπο και τα Ανθρώπινα διακιωματά του, αλλά την προστασία του αντικειμένου: Την εμπράγματι ατομική ιδιοκτησία και μόνο τους κατοχούς της.

Το πώς λειτουργεί το καθεστώς και κατ επέκταση η κοινωνία και η δικαιοσύνη θα τη βρούμε ανάγλυφη εκεί στις φυλακές, γιατί οι άνθρωποι στις φυλακές, δεν πάνε γιατί ειναι άρρωστοι, οπως πάνε στα Νοσοκομεία ή από γερατειά στα Γεροκομεία και από αρρώστειες ...στα Νοσοκομεία και τα άσυλα. Στις φυλακές οι ανθρωποι δεν πάνε από μόνοι τους: Τους Πάνε! Και στα μεν άλλα ιδρύματα πάνε οι άρρωστοι να γίνουν καλά και οι γέροι, που δεν εχουν που την κεφαλή κλίνει να αφήσουν την τελευτάια τους πνοή, οχι βέβαια από δική τους ευθύνη... Στις φυλακές λόγο λειτουργίας του συστήματος, πολλές φορές στέλνουμε και αυτούς που ειναι αθώοι. που η καταδίκη τους οφείλεται ακριβώς στον τρόπο που λειτουργεί το καθεστώς, η κοινωνία και ο τρόπος απονομής της δικαιοσύνης. Ειδικά δε, σε περιόδους αναταραχής όπως αυτή που πέρασε η χώρα μας μετά την απελευθέρωση η τεράστια πλειοψηφία των κρατουμένων αν οχι το σύνολο, ηταν ιδεολογικοί και πολιτικοί αντίπαλοι του κρατούντος καθεστώτος:

Ηταν αυτοί που ειχαν μια διαφορετική άποψη για τη Ζωή, τον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας και την ισότιμη θέση της χώρας στις διακρατικές σχέσεις με τις αλλες χώρες του κόσμου. Ηταν αυτοί που ήθελαν να πάψει η Ελλάδα να ειναι ο αυλόγυρος-Μπανανία κάποιας αλλης χώρας και να ανήκει στους Ελληνες. Ηταν αυτοί που οχι μόνο το ήθελαν αλλα για την υλοποίηση αυτού του εθνικού σκοπού στρατεύθηκαν εθελοντικά που οταν κατακτήθηκε η χώρα πολέμησαν τους Ούνους για την απελευθέρωσή της. Αυτή ακριβώς η διαφορετική άποψη ηταν θα έμπαινε εμπόδιο στην επαναφορά της χώρας στην πριν στις 28/12/40. Ηταν ιδεολοδικοί αντίπαλοι, Πολιτικοί Κρατούμενοι και οχι κρατούμενοι του ποινικού δικαίου. Ηταν προγραμμένοι και καθεστωτικοί κατάδικοι πριν δικαστούν και σταλούν στις φυλακές.

Στις περιπρώσεις αυτές η δικαιοσύνη αποβάλλει τον μανδύα της «ισηγορίας» και την αρχή οτι ειναι : «προτιμότερο να ειναι εκατό εγκληματίες ελεύθεροι παρά ενας αθώος στη φυλακή». Στις περιπτώσεις αυτές και η δικαιοσύνη λειτουργεί ως το καθεστώς ενέταξε αυτήν : «Ταξικά, άδικα και εκδικητικά ακόμα». Αντιστρέφει τον πιό πάνω όρο, και λειτουργεί με τον όρο «προτιμότερο εκατό αθώοι στη φυλακή παρά ενας εγκληματίας αθώος». Με τον ίδιο ταξικό, άδικό και σκληρό τρόπο απονέμει τη δικαιοσύνη, οταν χαρακτηρίζει την κλοπή του κοινωνικού πλούτου απ τους ημέτερους

«επεξαίρεση» και τη μέθη «εν ευθυμεία» ενώ χαρακτηρίζει την κλοπή ενός ψωμιού έγκλημα και τη μέθη του απλού ανθρώπου «κρεπάλη».

Επρεπε λοιπόν, να πάει ο κ Εβερτ ,σε μιά απ τις φυλακές, που ειναι και βιτρίνα του σωφρανιστικού μας συστήματος εν έτι 1990, για να δεί με τα ίδια του τα μάτια (παρ όλο που ειχαν κάνει το σχετικό προσεκτικό και σε βάθος ρετούς στους χώρους, ενα βρόσιμο σισίτιο και το προσωπικό φόρεσε τις γιορτηνές μάσχες), πώς ζούν οι κρατούμενοι μέσα σε αυτά τα καλά οργανωμένα κάτεργα-κολαστήρια. Οταν το 1990 οι συνθήκες που επικρατούν στις ελληνικές φυλακές ΦΡΙΚΤΕΣ για τους ποινικούς, αντιλαμβάνεται ο καθένας, ποιές ηταν οι συνθήκες που επικρατούσαν το 1945-1963 και 1967-1974, που στέγαζαν μόνο στην κυριολεξία τους ιδεολογικούς αντίπαλους-πολιτικούς κρατουμένους.

Το σύστημα λένε πρέπει να προστατευτεί. Υπάρχει η άποψη πως το όποιο σύστημα ζωής και διακυρέρνησης, προστατεύεται καλύτερα οταν λύνονται σωστά και δίκαια τα εθνικά και κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα του λαού. Αυτήν ειναι η άποψη της πρόληψης. Υπάρχει ομως και η άποψη της καταστολής και της αυστηρής καταδίκης των παρανομούντων. Προκειμένου λοιπόν, να προστατευθεί πέρα από τους κοινωνικούς και ιδεολογικούς μηχανισμούς, εχει και πολλούς άλλους κατασταλτικούς, καταπιεστικούς, καταναγκαστικούς και στερητικούς της ελευθερίας μηχανισμούς .Η φυλακή ομως ειναι ο πιό σκληρός και απάνθρωπος καταπιεστικός μηχανισμός. Ειναι ο μηχανισμός, που σκοπό εχει να απαξιώση και να αποσυνθέσει τον Ανθρωπο, οταν μάλιστα συμβαίνει ο κρατούμενος να ειναι ιδεολογικό- πολιτικός αντίπαλος του καθεστώτος. Ειναι το βασικό εργαλείο με το οποίο το υπάρχων κοινωνικό σύστημα εκδικείται τον κλέφτη- κλεφτρώνι, τον αμφισβητία και ειδικά τον πολιτικό κρατούμενο.

Το καθεστώς ιδιοκτησίας χαρακτήρισε τον Αγιάννη,Αγιάννη «κλέφτη» γιατί, τόλμησε να αφαιρέσει-μετακινήσει ένα ψίγμα έστω απ την «θεϊκη πρώτα, (μια απ τις πρώτες εντολές ειναι το ού κλέψεις), Ιερή αργότερα ηθική και σε συνέχεια νομικά κατοχυρωμένη μετά ιδιοκτησία» και τον πολιτικό κρατούμενο γιατί σκέφτηκε να το αμφισβητήσει, σαν τον ειδεχθέστερο εγκληματία. Τον εγκληματία που δεν επιδέχεται έλεος.

Θεωρητικά η λέξη φυλακή, σημαίνει ο χώρος μέσα στον οποίο λόγω ποινής η πολιτεία, στερεί την ελευθερία του ανθρώπου για το αδίκημα που διέπραξε. Υποτίθεται οτι στη φυλακή, με δεδομένο του περιορισμού της ελευθερίας σαν συνέπεια της ποινής, οχι μόνο δεν θα χάσει ο κρατούμενος την Ανθρώπινη ιδιότητα, αλλά με το σκεπτικό οτι οταν τελειώσει η ποινή του πρέπει να ξανά ενταχθεί στην κοινωνία.

Για να ξάνα ενταχθεί, η πολιτεία μέσω του σωφρονιστικού συστήματος υποτίθεται, οτι θα του εξασφαλίσει εκείνους τους όρους ζωής-κρατουμένου βέβαια-που οχι μόνο θα του δώσουν τη δυνατότητα να μεταμεληθεί, για το όποιο έγκλημα τον οδήγησε στη φυλακή, αλλα κατά τη διάρκεια της κράτησης η κοινωνική αυτή βοήθεια να αποτελέσει κεφάλαιο για τη γρήγορη και

αδιατάρακτη επανένταξη του στην κοινωνία. Στην κοινωνία η οποία τον γεννήσει, τον αναθρέψει, τον μορφώσει...με την προοπτική οτι μέσω της όποιας εργασίας να κάνει την απόσβεση της επένδυσης, μα και να αφήσει ενα αποθεματικό υπόλοιπο, στο κοινωνικό γίγνεσθαι, ετσι ωστε να κάνει με το υπόλοιπο αυτό η κοινωνία ενα βήμα μπρός.

Αντί όμως γι αυτό, μόλις ο κρατούμενος περάσει το κατώφλι της φυλακής, βρίσκεται αντιμέτωπος με ενα απάνθρωπο σωφρονιστικό σύστημα. Ενα σύστημα που επιτρέπει στη διεύθυνση και τους σωφρονιστικούς υπαλλήλους ολων των ειδών τις στερήσεις και τις τιμωρίες: σωματικό βασανισμό, εγκλησμό στο πειθαρχείο, στη φυλακή της φυλακής, στέρηση επισκεπτηρίου, αλληλογραφίας, τροφής κλπ και ενα σωρό ταπεινώσεις, ειδικά ηταν συμβαίνει να ειναι πολιτικός ο κρατούμενος, ενώ στον κρατούμενο οχι μόνο δεν του επιτρέπει τίποτε, αλλα του αφαιρεί τα πάντα. Ακόμα και αυτό το δικαίωμα να ειναι και να παραμείνει αυτός που ηταν: άνθρωπος.

Ο κρατούμενος μετά τον εγκλεισμό του στη φυλακή το μόνο επικοινωνίας που εχει μετον έξη κόσμο ειναι η αλληλογραφία και το επισκεπτήριο. Για και κάθε μέρα περιμένει γράμμα απ τα αγαπημένα πρόσωπα που άθελά του άφησε πίσω. Το γράμμα ειναι το μόνο μέσο επικοινωνίας με τον έξω κόσμο, με τα αγαπημένα του πρόσωπα. Απ το γράμμα θα μάθει ο κρατούμενος, πως ειναι στην υγεία και αντίστροφα για τους δικούς του, οικείους, συγγενείς, γνωστούς και φίλους. Με το γράμμα και το επισκεπτήριο θα διεκπεραιώσει τα έχοντα σχέση με την πορεία της υπόθεσης, τα οικονομικά και κοινωνικά θέματα της οικογένειας και τα δικά του καθώς και τις εκκρεμότητες που άφησε πίσω οταν τον συνέλλαβαν στο δρόμο, όπως εμένα και παλιά και την 21η Απριλίου 1967. Και κυρίως το γράμμα σημαίνει οτι δεν τον εχουν ξέχάσει, οτι τον σκέπτονται, τον αγαπούν και ενδιαφέρονται γι αυτόν, οτι φροντίζουν για την υπόθεσή του. Μάλιστα οταν συμβαίνει να κρατείται σε απόμακρη φυλακή και δεν εχει επισκεπτήριο.

Το γράμμα αποτελεί μιά απ τις πιό ανεκτίμητες χαρές, μια παρηγοριά στις δύσκολες μέρες της φυλακής. Κάθε φορά που ο φύλακας εκφωνεί το ταχυδρομείο, ο κρατούμενος γεμάτος αγωνία και λαχτάρα στήνει καρτέρι να ακούσει το όνομά του. Να πάρει το δικό του γράμμα, να μάθει νέα απ τους δικούς τους. Αυτήν ακριβώς την αγωνία και τη λαχτάρα, αυτήν την ανάγκη επικοινωνίας εκμεταλλεύεται η διεύθυνση και τιμωρεί για το παραμικρό κρατούμενο με στέρηση αποστολής και λήψη αλληλογραφίας για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Το ίδιο ισχύει και για το επισκεπτήριο. Αυτά οσον αφορά γενικά για τον ποινικό κρατούμενο. Αντιλαμβάνεται κανείς τη συνέβαινε με τη συμπεριφορά του καθεστώτος, και της στρατευμένης δικαιοσύνης, που στις περιπτώσεις αναταραχής όπως ηταν η μεταπελευθερωτική που σκοπό και στόχο εχει να παράγει και να αναπαράγει πολιτικούς κραρουμένους και του ιδιόμορφου τότε σωφρονιστικού συστήματος, που εκτός όλων των αλλων μέτρων, ειχε και την εντολή να εξοντώσει οσο περισσότερους μπορεί βιολογικά και ηθικά πολιτικούς αντιπάλους.

Μπορεί να κάνω λάθος, θέλω ομως να πιστεύω, οτι κανένας ελεύθερος άνθρωπος δεν μπορεί να συλλάβει, μα και να φανταστεί οκόμα τη σημαίνει να εισαι κρατούμενος και ειδικά πολιτικός κρατούμενος, σε μια εποχή που έξω απ τη φυλακή μαίνονταν ο εμφύλιος πολεμος. Ενας πόλεμος που μαναδικό στόχο ειχε την εξόντωση των πολιτικών αντιπάλων που τους χαρακτήρισε ανατροπής του συστήματος. Οταν ο οποιωδήποτε άσχετος μπορούσε οχι μόνο ατιμώρητα, αλλα και με επιβράβευση επειδή συνέβαλε στην εξόντωση του γείτονα, του συχωριανού, αυτόν που ειχαν συννοριακές διαφορές, ακόμα και του προσωπικού του ιδεολογικού αντιπάλου. Αντιλαμβάνεται κανείς πιά ηταν η συμπεριφορά του καθεστώς και του εντεταλμένου για το σκοπό αυτό του σωφρονιστικού συστήματος! Ενα σύστημα εξόντωσης. Γιατί η εξ-όντωση και η συν-τριβή ειναι κάτι πολύ πιό ουσιαστικό, κάτι πολύ πιό πέρα απ το θάνατο.

Του πολιτικού κρατουμένου, οταν κλείσει η πόρτα της φυλακής πίσω του, του τα παίρνουν όλα. Δεν του αφήνουν τίποτε. Και μετά του παίρνουν και αυτό το τίποτε. Αυτός ειναι ο πολιτικός κρατούμενος.

Στη χώρα μας δυστυχώς, μετά την ίδρυση του Κομμουνιστικού Κόμματος το 1920, στις ελληνικές φυλακές δεν υπήρχαν μόνο ποινικοί κρατούμενοι, υπήρχαν έκτοτε και μέχρι τον Σεπτέμβρη του 1974 και πολιτικοί. Η δε βασιλομεταξική δικτατορία του 1936, οχι μόνο γέμισε τα ελληνικά νησιά και τις φυλακές με πολιτικούς κρατουμένους, χωρίς να προηγηθεί κάποια δίκη παρά μόνο με το «αδίκημα»του διαφορετικού, αλλά και άσκησε τόση οργανωμένη απάνθρωπη βία : ρετσινόλαδο, πάγο, δαδόξυλα στα νύχια τα οποία άναβαν, βραστά αυγά στις μασχάλες, διπλοφάλαγγα, ηλεκτροσόκ, εκπαραθυρώσεις κλπ. Βασανιστήρια, που δεν εχουν το προηγούμενο στην παγκόσμια ιστορία.

Και πριν απ το 1909, υπήρχαν λαϊκά κινήματα. Τα κινήματα αυτά ομως μέχρ το 1917, δεν ηταν κίνημα αμφισβήτησης και ανατροπής. Ειχαν απλώς διεκδικητικό περιεχόμενο: Βελτίωση των ορων ζωή και εργασίας. Συνεπώς δεν διέγραφαν ταξικό κίνδυνο, γεγονός που επέτρεπε και τις εσωκαπιταλιστικές αντιπαραθέσεις, τους κατεφθηνόμενους διχασμούς και το αλλήλαφάγωμα για την εξουσία. Ακόμα εκτός απ τα δύο μεγάλα κόμματα τη Δεξιά και το Κέντρο υπήρχαν και αρκετά μικρά όπως: του Μιχαλόπουλου, του Παπαναστασίου και του Καφαντάρη, Μεταξά κλπ. Σαν κόμματα εξουσίας τα δυό μεγάλα κόμματα ειχαν τις αντιπαραθέσεις για την εξουσία και σαν συνέπεια τις εξορίες και δίκες ακόμα. Αυτά μέχρις ότου δεν διέτρεχαν κίνδυνο απ το λαϊκό κίνημα ηταν μια διασκεδαστική πολιτέλεια.

Η Επανάσταση του 1917 και η ίδρυση του πρώτου Σοβιετικού κράτους, εκτός του οτι αναπτέρωσε τις ελπίδες των απόκληρων της ζωής, άνοιξε και νέους ορίζοντες. Νέα οράματα και προσδοκίες. Τα Σοσιαλιστικά σωματεία, η ίδρυσε της ΓΕΣΕ και του ΣΕΚΕ, που αργότερα μετονομάστηκε σε Κομμουνιστικό Κόμμα και η προσχώρηση του ΚΚΕ στην Κομμουνιστική Διεθνή σηματοδώτησαν, πως η πάλη των τάξεων σε παγκόσμια πλέον κλίμακα, μπήκε σε μια νέα επικίνδυνη φάση για το αστικό καθεστώς.

Τα δεδομένα αυτά κατά τρομοκράτησαν την αστική τάξη, οχι μόνο της δικής μας χώρας, αλλα και σε παγκόσμια κλίμακα. Σαν αντίβαρο το πρώτο μέτρο που πήρε η παγκόσμια αστική τάξη και η δική μας ηταν να κηρύξουν τον ΕΜΦΥΛΙΟ ΠΟΛΕΜΟ, ενάντια στον πρωτόγνωρο αυτό κίνδυνο και σε συνέχεια δίπλα στη πιό φρικτή Διεθνή μυστική οργάνωση οπως η Μασονία με τους πιό σκοτεινούς σκοπούς, να δημιουργήσουν τη Διεθνή του κεφαλαίου. Και το βασικότερο : δίπλα στο επίσημο κράτος να επανδρώσουν ενα στρατιωτικό και πολιτικό ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΣ. Ενα παρακράτος άρτια οργανωμένο και εξοπλισμένο με τα πιό σύγχρονα μέσα, που θα αποτελούσε το δόρυ στον ανειρήνευτο εμφύλιο πόλεμο σε παγκόσμια και τόπικη κλίμακα. Ο εμφύλιος αυτός πόλεμος που κήρυξε η αστική τάξη στο παγκόσμιο κίνημα και τα τοπικά λαϊκά κινήματα, διέγραψαν διάφορες μορφές και φάσεις, με αποκορύφωμα την άνοδο του Μουσουλίνι στην Ιταλία και του Χίτλερ στη Γερμανία. Τη δικτατορία του Σαλαζάρ στην Πορτογαλία, τον ενοικτό εμφύλιο πόλεμο στην Ισπανία και με την διεθνή συμπαράσταση στο στρατηγό Φράγκο για την επιβολή της εκεί δικτατορίας. Τη δική μας Βασιλομεταξική κλπ

Το λαϊκό κίνημα όμως καθοδηγούμενο απ το ΚΚΕ και τις αλλες αριστερές δυνάμεις, κάθε μέρα που περνούσε δυνάμωνε, διεκδικούσε και πίεζε για λύσεις. Ειχε μπεί για καλά στη βουλή. Δημιούργησε το Λαϊκό Μέτωπο, το Σύμφωνο Σοφούλη-Σκλάβενα, δεδομένα που διέργαψαν κίνδυνο. Αυτόν ακριβώς τον κίνδυνο διαπίστωσε ο Ελευθέριος Βενιζέλος, οταν μετά την ήττα του Μάρτη του 1935 και μπροστά τον διαγραφόμενο κίνδυνο του επερχόμενου πολέμου, δήλωνε : «Εγώ έκανα ειρήνη με τους Τούρκους, θαρρείς πώς θα αρνηθώ-φοβηθώ να συνθηκολογήσω με τους Ελλήνες αντιπάλους μου, δια να μή με ειπεί ανακόλουθω η ιστορία; Η πρώτη Μαρτίου δημιούργησε νέα κατάσταση. Δεν θα αφήσω αγεφύρωτο το χάσμα μεταξύ των δύο μεγάλων παρατάξεων. Θα κινηθώ σύμφωνα με τα νέα δεδομένα και την αμετάθετον απάφαση να θέσω τέρμα εις την εσωτερικήν διαίρεσιν...Θα κάνω ό,τι μπορώ για το σκοπό αυτό...Εσείς έχετε το δικαίωμα να μετράτε το χρόνο. Εγώ βιάζομαι».

Ο Βενιζέλος, σαν έμπειρος πολιτικός εν όψη του επερχόμενου πολέμου και την αλματώδη ανάπτυξη των κινημάτων αμφισβήτησης και ανατροπής, σαν εκπρόσωπος της αστικής τάξης προσδιόρισε σωστά τον κίνδυνο που διέτρεχε το κατεστημένο και οχι το κοινωνικό-οικονομικό σύστημα, μετά την ήττα της Φιλελεύθερης παράταξης τον Μάρτη. Με τις δηλώσεις του αυτές έδωσε το πράσινο φώς, για την επιβολή της δικτατορίας.

Ο καθένας μπορεί να φαντασθεί το κατοχικό ΕΑΜ, χωρίς να ειχε προηγηθεί η Αγγλο-Βασιλική-ολιγαρχική δικτατορία του Μεταξά, η κατάλυση των δημοκρατικών ελευθεριών του λαού και της ομαλής πολιτικής ζωής και κυρίως, αν δεν ειχε προηγηθεί η αποσύνθεση του λαϊκού πολύπλευρου κινήματος και η αποσάρθωση του ΚΚΕ. Αν δεν ειχαν προηγηθεί αυτά, η Ελλάδα θα έμπαινε στη δεκαετία του 1940, με ενα ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας και κοινωνικής προόδου. Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, δεν θα ειχε τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για τη χώρα και το λαό.

Αν μέχρι τον Οκτώμβρη του 1940, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ο λαός δεν ειχε υποστεί τα πάνδεινα απ τον εσωτερικό φασισμό και η Ελληνική Εθνική Αντίσταση θα ηταν ενιαία, όπως ηταν και στις άλλες κατακτημένες χώρες της Ευρώπης. Το γεγονός οτι η δική μας Αντίσταση ειχε αυτή την ξεχωριστή ιδιομορφία, ειχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού στη διάρκεια της κατοχής. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, ούτε και αυτήν την αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρούν στηρίγματα. Τα δεδομένα αυτά αποτέλεσαν το προοίμιο του εμφυλίου πολέμου.

Ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος μας επιφύλαξε και μια μεγάλη έκπληξη. Στη διάρκειά του παρουσιάστηκε κάτι το πρωτόγνωρο, που δεν ειχε ξανασυμβεί σε κανένα προηγούμενο πόλεμο στον οποίο συμμετείχαν περισσότερα κράτη. Τον πόλεμο αυτόν τον πιό σκληρό και αιματηρό, δεν τον έκαναν αποκλειστηκά και μόνο οι ενοπλες δυνάμεις των εμπολέμων, οπως γίνονταν προηγουμένως σε αυτές τις ένοπλες συρράξεις. Στον πόλεμο αυτό, από κάποιο χρονικό σημείο και μετά, πήραν ενεργό μέρος σ αυτόν εθελοντικά τεράστιες λαϊκές δυνάμεις. Οι λαοί, ξεχωριστά απ τις ένοπλες δυνάμεις της πατρίδας τους, που πολεμούσαν τους εισβολείς στο μέτωπο, εκεί που διεξάγονταν οι πολεμικές επιχειρήσεις, δημιούργησαν ενα καινούριο μέτωπο στο εσωτερικό στην ίδια τους τη χώρα: Το μέτωπο της Εθνικής Αντίστασης. Και η προσφορά τους ηταν αποφασιστική για τη συντριβή της πανίσχυρης χιτλερικής ιδεολογικής και πολεμικής μηχανής.

Οι χιτλερικοί κατακτητές την κτηνωδία τους τη δείξανε μόλις το σιδερένιο πέλμα τους πάτησε τα ιερά χώματα της χώρας μας. Με την απύθμενη και υπερφίαλη θρασύτητα που τους διέκρινε, θεώρησαν την Ελλάδα και το λαό της ιδιοκτησία τους. Και τη μοιράσανε σαν να ηταν κάποιο περιουσιακό τους στοιχείο. Ενα μεγάλο τμήμα το δώσανε στους Ιταλούς, που τους είχαμε νικήσει στην Αλβανία, ενα άλλο στους Βουλγάρους και το συμαντικό-στρατηγικό κομμάτι, Μακεδονία κλπ το κράτησαν για τον εαυτό τους.

Για το πώς και πότε ξεκίνησε αυτό το μεγάλο λαϊκό κίνημα και πότε μπήκαν στον αγώνα οι τεράστιες λαϊκες δυνάμεις. Δυνάμεις που ανατρέψανε τα μέχρι τότε καθιερωμένα στη διεξαγωγή του πολέμου ειναι ενα θέμα που προϋποθέτει πηγές. Θα μας το πούν οι ιστορικοί.

Ενα ΕΑΜ, με εθνική ενότητα και ομοψυχία, ενταγμένο οπως ηταν η ΕΑΜική Αντίσταση στο πλευρό των δημοκρατικών-αντιφασιστικών δυνάμεων, θα υποχρέωνε τις συμμαχικές δυνάμεις να κάνουν πράξη με την αντίστοιχη συνέπεια που και το ΕΑΜ έδειξε πολεμώντας ασυμβίβαστα τους κατακτητές, την κατανόηση στα μεταπολεμικά προβλήματα της Ελλάδας.

Με την πικρή σοφία που μας πλούτισαν τα σαράντα αυτά σημαδιακά χρόνια που πέρασαν, βλέπουμε σήμερα ολοκάθαρα πιά-σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας μας- οτι οταν ο πόλεμος τελείωσε και τα συμφεροντά των ξένων διασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν πλέον ανάγκη, δεν τον χρειάζονταν αλλό. Και αφού δεν τον χρειάζονταν έπρεπε να δοθεί τέλος στα

μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο μάγας, ο απαράμιλος», τώρα καλά θα έκανε να τα ξεχάσει αυτά, να ξαναγίνει ο «λαουτζίκος» να ξανά μαζευτεί στη γωνιά του, να δουλεύει και να μή μιλάει.

Οι Αγγλοι, ο Βασιλιάς, ενα τμήμα της ολιγαρχίας και ο Ματαξάς, ηταν οι αρχιτέκτονες της 4ο Αυγ/νής δικτατορίας. Οι Αγγλοι εν όψη του πολέμου, ήθελαν οχι μόνο να προσθέσουν, αλλα και να προσδέσουν την Ελλάδα στην αλυσσίδα των αντισοβιετικών δικτατορικών καθεστώτων. Να στερεώσουν την επιρροή τους και τη θέση του Βασιλιά και μέσω αυτού να κρατήσουν και μεταπολεμικά τη χώρα μας δεμένη στο οικονομικό και πολιτικό τους άρμα.

Την παλινόρθωση του Γεωργίου, την προετοίμασαν οι Αγγλοι συστηματικά. Αυτοί έπεισαν το Βενιζέλο, να συμφιλιωθεί με τον Βασιλιά. Βέβαια για το Βενιζέλο, δεν ηταν η πρώτη φορά που συμφιλιώθηκε με το Βασιλιά, ούτε η πρώτη φορά που φώναξε «Ζήτω Βασιλεύς». Οι απόψεις του για το θεσμό της μαναρχίας εκδηλώθηκαν απ το 1909, οταν ο στρατιωτικός Σύνδεσμος με επικεφαλής τον συνταγματάρχη Ζορμπά, τον πίεζαν να διώξη το βασιλιά αυτός αρνήθηκε! Οι πρώτες κινήσεις του Γεωργίου, μετά τον ερχομό του στην Ελλάδα, δείχνουν πώς η βασική επιδίωξη δική του και των Αγγλων ηταν να συμφιλιωθούν τα δυό μεγάλα κόμματα (γι αυτό άλλωστε έγιναν και πιό πάνω δηλώσεις) για να κυβερνήσουν τη χώρα. Βέβαια την όποια συμφιλίωση οι Αγγλοι και ο βασιλιάς των βενιζελικών με τους αντιβενιζελικούς, την εννοούσαν να υποταχθούν οι βενιζελικοί στον αντιδραστικό μηχανισμό του κράτους της άκρας Δεξιάς, που προπολλού ειχε ήδη δημιουργήσει. Σαν αντάλλαγμα γι αυτήν την υποταγή και την αποδοχή των «τετελεσμένων» θα έπαιρναν μέρος στη διακυβέρνηση, υπό τον όρο οτι θα έπαιζαν το ρόλο του μικρότερου συναιτέρου και θα εφάρμοζαν την πολιτική που θα υπαγόρευαν οι Αγγλοι και τα ανάκτορα. Οι περιπέτειες του λεγόμενου αποτακτικού, ως στην κήρυξη της δικτατορίας, οχι μόνο μαρτυρούν αλλα και την επιβεβαιώνουν.

Σε αυτήν ακριβώς τη βάση της υποταγής της φιλελεύθερης παράταξης στο κράτος της Δεξιάς και στην πολιτική που οι ξένοι, υπαγόρευαν, επιχειρήθηκαν όλες οι «συμφιλίωσεις» των δύο πτερύγων του αστικού κόσμου ως τις μέρες μας. Ειναι βέβαιο ότι ξένοι, η ολιγαρχία και τα ανάκτορα με όργανο τον Μεταξά, ειχαν σχεδιάσει εν όψη του πολέμου να τσακίσουν τη ραχοκοκκαλιά του ΚΚΕ, που βρίσκονταν επικεφαλής του λαϊκού κινήματος. Να το αποστελεχώσουν, να βασανίσουν ακόμα και τους συμπαθούντες, ετσι ωστε να έχουν λυμένα τα χέρια για να χειριστούν τα θέματα που θα προκύψουν απ τον πόλεμο με βάση τα συμφέροντα των συμβαλωμένων.

Πολιτικός κρατούμενος ειναι κάθε ιδεολογικός αντίπαλος που καταστημένου ή και του κρατούντος κοινωνικό-οικονομικού καθεστώτος. Οι άνθρωποι, που πιστεύουν σε ενα διαφορετικό τρόπο διακυβέρνησης της χώρας και την κοινινικό-οικονομική ζωή, ειναι οι ιδεολογικοί αντίπαλοι των κρατούντων και σαν ιδεολογικοί αντίπαλοι μπορούν απ τη μιά στιγμή στην άλλη να βρεθούν στη φυλακή, χωρίς να εχουν διαπράξει κάποιο ποινικό αδίκημα. Στην Ελλάδα και πριν απ τη δικτατορία της 4ης Αυγ/στου, με βάση το «Ιδιώνυμο» ειχαμε

πολιτικούς κρατουμένους. Ενα Νόμο που ψηφίστηκε απ την κυβέρνηση του Παπαναστάση, για την προστασία της «δημοκρατίας» και στράφηκε εναντίον των κομμουνιστών και γενικότερα κατά της Αριστεράς. Μετά τη επιβολή όμως της δκτατορίας το κακό παρά έγινε.

Ο λαός που έδωσε την πρώτη νίκη στο συμμαχικό αγώνα εναντίον του φασισμού με την εποποιϊα του 1940-41, που αντιμετώπισε την τριπλή κατοχή και συντάραξε την οικουμένη με την ηρωϊκή Εθνική Αντάσταση 1941-44, αντιμετώπιζε τώρα άοπλος τη μανία των κάθε μορφής δοσιλόγων και απόντων του εθνικο-απελευθερωτικού αγώνα που ξαφνικά βρυκολάκιασαν και κανοναρχούσαν το λαό και τη χώρα.

Η μεταπελευθερωτική εποχή υπήρξε απ τις πιό δραματικές, απ τις πιό τραγικές στην Νεοελληνική ιστορία. Η Ελλάδα, που μόλις ειχε απαλλαγή απ τη μπότα του Ούνου, σπάραζε σύγκορμη κάτω απ το μαστίγιο, και το δολοφονικό μαχαίρι της λευκής τρομοκρατίας. Πρίν ακόμα στεγνώσουν τα δάκρυα και το αίμα που έβαφε τους δρόμους για τη λευτεριά, αντί να ακουστούν συνθήματα και θούρια λευτεριάς, και ανασυγκρότησης, ακούγονταν τα συνθήματα του εμφυλίου πολέμου που προετοίμαζαν οι ξένοι, (Αγγλοι) η ολιγαρχία του πλούτου, οι δοσίλογοι και οι απόντες του αγώνα. Βασικός στόχος: Η εξόντωση των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης και επαναφορά της κοινωνικό-πολιτικής και οικονομικής ζωής της χώρας και του λαού στην 27η Οκτωμβρίου 1940. Αρα αδίκημα-κατηγορία του πολιτικού κρατουμένου ηταν η συμμετοχή του στην Ενθική Αντίσταση. Η συμμετοχη στην Αντίσταση ειχε μετατραπεί σε αναμφισβήτητο ποινικό αδίκημα.

Την εποχή αυτή για να γυρίσει η ζωή της Ελλάδας στην 27η Οκτωμβρίου του 40, έπρεπε αυτός ο Αντιστασιακός λαϊκός χείμαρος, που αποτελούνταν από μύρια ρυάκια και εχει ορμητικά μετατραπεί σε θάλασσα, με σκοπό να συνταχτεί σε μιά ανεξάρτητη πολιτεία, μια Ελλάδα που να ανήκει στους Ελληνες και μόνο, γεγονός που θα άνοιγε το δρόμο στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ζωντανό απ τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων ολων των ελληνικών περιοχών. Θα συγχρονίζονταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της Νέας Δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης. Περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των συμμάχων. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος για τη λαϊκή δημοκρατία, όνειρο, πόθος και προσδοκία μακραίωνη του ελληνικού λαού. Επρεπε ο χείμαρος αυτός να γυρίσει για άλλη μια φορά πίσω στις πηγές του. Για να γίνει ομως αυτό, ενας και μόνος τρόπος υπήρχε: Να απαξιωθεί η αξία της ζωής του Ανθρώπου σε μηδενική βάση. Να γίνει η αξία της Ανθρώπινης ζωής μικρότερη απ την αξία ενος αυγού. Να φτάσει στο σημείο να σκέπτεται κανείς περισσότερη ώρα και φορές, να αγοράσει ενα αυγό απ το να αφαιρέσει μια Ανθρώπινη ζωή.

Το κράτος της Δεξιάς, την επομένη της Βάρκιζας : εκβίαζε σκότωνε, κρεμούσε, βασάνιζε ,δολοφωνούσε και ρίμαζε τις ψυχές των πολιτικών της αντιπάλων.

Ειχε κατακτήσει το ρεκόρ της σκληρότητας, χτυπούσε αδυσώπητα τα ανυπότακτα κεφάλια αυτών, που δεν δέχονταν να κάνουν σκόντο σε πράγματα που ειχαν σχέση με την ίδια την ζωή και εξόντωνε τους ασυμβίβαστους. Οταν αυτό συνέβαινε στην κοινωνία αντιλαμβάνεται ο καθένας τη συνέβαινε στις φυλακές, τη Γυούρα και τη Μακρόννησο. Βέβαια ο πολιτισμένος κόσμος πληροφορούνταν το δράμα του λαού και των κρατουμένων από κάποιες διαρροές που έφταναν κάθε τόσο, αλλα την τραγικότητα και κυρίως την έκταση και βάθος σε καμιά περίπτωση δεν μπορούσε να φτάσει στα αυτιά του ή να το συλλάβει ανθρώπινος Νούς. Κάτω απ αυτές τις συνθήκες φτάσαμε λιγότεροι οι Ελληνες στις 17/6/1946.

Και στις 18/6/1946, προκειμένου να ολοκληρωθεί-να γίνει καθεστώς το προαπαφασισμένο έγκλημα, ψηφίζεται το Γ! ψήφισμα «περί εκτάκτων μέτρων». Το Γ! ψήφισμα δεν ψηφίστηκε για να ξεχαστεί, να μπεί στο αρχείο της ιστορίας ή να χρησιμεύσει σαν δαμόκλειος σπάθη. Το αντίθετο μάλιστα Πριν στεγνώσει το μελάνι της υπογραφής του, τα οσα περιειχε και πρόβλεπε άρχισαν να εφαρμόζονται με τρόπο δραστήριο, που ξεπερνούσε και τα προβλεπόμενα στο ψήφισμα. Απ την ημέρα αυτή ο Αριστερός ηταν πλέον ενα είδος αποκλεισμένου απ το Νόμο, το κράτος και την κοινωνία πρόσωπο, ενα αντικείμενο κυριολεκτικά χωρίς κανένα δικαίωμα, ενάντια στο οποίο οι αρχές, το παρακράτος ή οποισδήποτε αλλος μπορούσε να διαπράξει οτιδήποτε εις βάρος του και να επιβραβευθεί αντί να τιμωρηθεί για την όποια αυθαιρεσία.

Εκτός απ τις εκκαθαρίσεις που ειχαν ήδη γίνει σε βάθος μεχρι τις 17/6/1946, τα Συμβούλια Ασφαλείας άρχισαν μία σε ακόμα μεγαλύτερο βάθος αναζήτηση του εσωτερικού εχθρού. Αρχισαν να απολύουν, να εκτοπίζουν, να φυλακίζουν και να παραπέμπουν στα ειδικά δικαστήρια απ την επομένη ακόμα. Πριν τελειώσει ο Ιούνιος ειχαν ήδη σταλεί στα νησία περισσότερα απ χίλια άτομα και άγνωστος αριθμός βρίσκονταν στα κρατητήρια. Ο μόνος λόγος που δεν μεγάλωνε τόσο όσο θα ήθελαν οι ρυθμοί και ο αριθμός των κρατουμένων, ηταν οι τεχνικές δυνατότητες και η έλλειψη μηχανισμών για να χειριστούν τα κύματα των συλληφθέντων και των εκτοπισθέντων. Τα στρατοδικεία και τα ειδικά δικαστήρια άρχισαν τη λειτουργία τους απ τις αρχές Ιουλίου. Μέχρι τις 15 του ίδιου μήνα τα ειδικά τελείωσαν την πρώτη τους υπόθεση στέλνοντας στο εκτελεστικό απόσπασμα, στα Γιαννιτσά, επτά στελέχη της Αριστερας- μεταξυ των οποίων και τη νεαρή Δασκάλα Ειρήνη Γκίνη, την πρώτη γυναίκα που εκτελέστηκε στην Ελλάδα. Απ τότε, οι ρυθμοί και οι αριθμοί αυξήθηκαν κατακόρυφα. Σε κάθε πόλη τα ηγετικά στελέχη της Αριστεράς, η ραχοκοκαλιά της όποιας επαρχιακής Ελίτ, απέκτησε το δικό της μερίδιο σε αυτήν την επίσημη σφαγή των ταξικών στηριγμάτων της Αντίστασης και της Αριστεράς στην ελληνική ύπαιθρο. Στο μεταξύ ομως, στα βουνά ο εμφύλιος ειχε ήδη αρχίσει.

Τη ζωή των πολιτικών κρατουμένων οση προσπάθεια και αν κάνει κάποιος, που δεν εχει κάνει πολιτικός κράτούμενος, δεν μπορεί να τη συλλάβει. Μπορεί μόνο να τη φανταστεί και αυτό μέσες άκρες, αν τη συγκρίνει κανείς με αυτό που εννοούμε ευτυχία και δυστυχία για τον άνθρωπο. Με τη διαφορά οτι η

ευτυχία εχει κάποια οροφή, κάποια συστατικά δεδομένα και κάποιο μέγεθος που η ύπαρξή τους, κάνουν τον άνθρωπο να νοιώθει ευτυχισμένος. Η δυστυχία όμως σε αντίθεση με την ευτυχία, που εχει οροφή ειναι απίθμενη. Δεν εχει πιθμένα και μέγεθος η δυστυχία. Ειναι αυτό που λέει ο λαός : στου κακού τη σκάλα δεν υπάρχει αλλο σκαλί να κατεβείς...

Σε κάθε εποχή η αγορά ενός αυγού προϋποθέτει κάποιο έστω μικρό ποσόν χρημάτων. Για να το αποκτήσει θα πληρώσει ο αγοραστής ενα κόστος. Αυτή λοιπόν, η εταιρία που δολοφόνησε τους Ελληνες και την Ελλάδα, την συναποτελούσαν α) Η παληά, αδύστακτη, ξεσκολισμένη αγγλική αποικιοκρατία, που ήθελε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο-κλειδί ξανά για λογαρισμό της. Εσωτερικά η αποικιορατία ειχε λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. β) Ηταν η από θαύμα νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξιά. Η δοσόλογη για την βασιλό-μεταξική δκτατορία, την έκβαση του αλβανικού πολέμου, (για την τιμή των όπλων και οχι στη θάλασσα), τη συνεργασία με τους κατακτητές, που έτρεμε την απελευθέρωση του λαού για όλα τα ανομήματά της. Για να μπορέσει να επιβιώσει η Δεξιά, πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο. Ειδε σαν σωτήρες τους Αγγλους πρώτα και του Αμερικανούς μετά, όπως προηγούμενα ειχε δεί τους Γερμανούς.γ) Η ελληνική ολιγαρχία που δεν έβλεπε την ώρα να πέσει αχόρταγη στο κατασπαραγμένο κορμί της Ελλάδας. Κοινός στόχος όλων, ό ανύσυχος και ανυπότακτος λαός, που μετέτρεψε τα ρυάκια σε χείμαρο και πίστεψε πως με τον αγώνα κατά τη διάρκεια της κατοχής, δημιούργησε εκείνες τις προϋποθέσεις οχι μόνο να ανήκει η Ελλάδα στους Ελληνες, αλλα και να εκσυγχρονιστεί, να αναπτυχθεί και να προοδεύσει. Αυτοί με τον ενα η τον αλλο τρόπο έπρεπε να βγούν απ τη μέση γιατί έμπαιναν εμπόδιο στα μεταπολεμικά τους σχέδιά.

Ο πόλεμος ειχε τελειώσει, αυτοί με τα όπλα των Αγγλων νίκησαν οπως άλλωστε ειχε διατάξει ο Τσιώρτσιλ. Τα συμφέροντα τους διασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν πιά ανάγκη. Δεν τον χρειάζονταν άλλο. Ο,τι ειχε να προσφάρει το πρόσφερε. Καιρός ηταν να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο μέγας και ο απαράμιλος» καλά θα έκανε αν θέλει να σώσει το κεφάλι του, να τα ξεχάσει αυτά και κυρίως εκείνο το κοινωνικό περιεχόμενο των διακηρύξεων του ΕΑΜ, να μαζευτεί πάλι στη γωνιά του, να δουλεύει και να το βουλώνει. Δεν έπρεπε η Εθνική Αντίσταση να αποτελέσει πλαίσιο εθνικής και δημοκρατικής διαπαιδαγώγησης της Νέας Γενιάς. Γι αυτό και απωθηθήκε απ τους εκπαιδευτικούς και όποιους αλλους κρατικούς και κοινωνικούς μηχανισμούς.

Με το λαό στη γωνιά, το στόμα κλειστό και τη σιωπή τάφου η Ελλάδα, εκτός του οτι έγινε το κλοτσοσκούφι των εθνών, μετατράπηκε εκ νέου σε «αγγλικό προτεκτοράτο». Αυτό υπόθηκε απ τα πιό επίσημα χείλη στην «Επιτροπή επι των εξωτερικών υποθέσεων». Η Δεξιά έπρεπε να ξοφλίσει τα γραμάτια που της στοίχισε η δοτή εξουσία, γι αυτό έκανε αυτό που ηταν φυσικό και μοιραίο υπο την κηδεμονία και καθοδήγηση του Φόρεϊ Οφις. Ασκούσε αυτήν τη δοτή εξουσια για λογαριασμό του κηδεμόνα. Υπο την κηδεμονία των Αγγλων η Δεξιά, προσπάθησε να αναδείξει τον κόσμο των κιοτήδων, ακριβώς γιατί

αισθανόταν ένοχη, γιατί δεν ειχε ψυχικές, κοινωνικές και αγωνιστικές ρίζες με τη Γενιά της Αντίστασης: «Σόφια Μόσχα ειναι το ονειρό μας έλεγε ενα απ τα τραδούδια των κιοτήδων». «Μεγάλη Ελλάδα» φώναζαν οι ακριβοπληρωμένοι απ το δημόσιο κουρβανά παλικαράδες της Δεξιάς. Διεκδικούσαν μεγάλα κομμάτια απ τα Βαλκάνια. Δεν έβγαζαν όμως τσιμουδιά για εδάφη που κατοικούσαν Ελληνες: οπως η Κύπρος, η Ανατολική Θράκη και τα Δωδεκάνησα και γιατί οχι και την βόρεια ήπειρο.

Οντας υπο κηδεμονία χαντάκωνε τις εθνικές υποθέσεις. Κατάντησε την Ελλάδα περίγελο του δημοκρατικού αντιφασιστικού κόσμου. Κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωνε η ηθική και διπλωματική της απομόνωση. Την Ελλάδα του αλβανικού πολέμου. Την Ελλάδα που συγκλόνησε την οικουμένη με την Εθνική της Αντίσταση. Την Ελλάδα της προσφοράς και της θυσίας. Την Ελλάδα που λόγο αυτής ακριβώς της προσφορά ειχε το δικαίωμα να βρίσκεται στην πρώτη- πρώτη γραμμή των τιμημένων λαών του κόσμου και κυρίως της Ευρώπης. Αυτήν την Ελλάδα δολοφονούσαν αργά αλλά σταθερά.

Ο Τσώρτσιλ, που οταν ειχε ανάγκη απ το αίμα του λαού, του έλεγε τα πιό επαινετικά λόγια, οταν δεν τον χρειάζονταν πιά έφερε τα τάκνς, τα αεροπλάνα και τα καράβια και τον δολοφόνησε, το ιδιο αλύπητα με σφαίρες τώρα οπως τον επαινούσε με λόγια. Ομως ο Μέγας Τσώρτσιλ, που τόσο τον υμνούσαν, τον δοξολογούσαν και τον υπάκουαν, μαζί με το λαό δολοφόνησε και την τότε λεγόμενη ελληνική ηγεσία με μιά μόνο φράση «Η Ελλάς στερείται δημοσίων ανδρών», γεγονός που σήμαινε οτι δεν υπάρχει ελληνική ηγεσία η οποία μπορεί να διαπραγματευτεί με το ΕΑΜ, παρά μόνο η αγγλική: Τσιώρτσιλ.Το ωραίο, δε ειναι, οτι δεν βρέθηκε ούτε ένας να του επιστρέψει την «ΙΒΡΗ» και αφού δεν βρέθηκε σε λίγο ο ραδιοφωνικός του Λονδίνου, σε ημιεπίσημη ιταλόφωνη εκπομπή του, πληροφορούσε το παγκόσμιο Νοήμων κοινό οτι : « η Ελλάς ειναι διατεθειμένη να ακολουθήσει την γραμμή της επιείκιας, ήτις εχαράχθη υπο της αγγλικής και αμερικανικής αντιπροσωπείας, προκειμένου να συνταχθεί το κείμενο της ειρήνης με την Ιταλία».

Η κατάληξη αυτή ηταν μοιραία. Γιατί το μεταδεκεμβριανό καθεστώς, δεν ειχε κληρονομήσει μόνο ατόφια την 4η Αυγ/στου και την στρατιά των δοσιλόγων που «υπερείχαν πάντοτε στη σφαίρα και τον κόσμο των ιδεών παρά είς τον κόσμον της ύλης». Και ηταν μοιραία η κατάληξη, γιατί εκτός απ αυτήν την κληρονομιά προκειμένου να της δοθεί η «εξουσία-διαχείρηση» ειχε υποθηκεύσει τη χώρα και τα μελλοντικά συμφέροντα του λαού ξανά στους νεοαποικιοκράτες.

Η λέξη διαχείρηση ειναι αυτή που ταιριάζει περισσότερο στην δοτή «εξουσία» που παραχώρησαν οι Αγγλοι Συμμαχό-κατακτητές στη Δεξιά. Ο διαχειριστης ειναι αυτός που αναλαμβάνει να φέρει σε πέρας ό,τι του υποδείξουν τα αφεντικά του. Δεν εχει άποψη, δεν εχει λόγο, δεν μπορεί να αντιδράσει και να αρνηθεί. Αντίθετα προσπαθεί να δικαιολογήσει αυτό που κάνει, προβάλλοντάς το, σαν το μόνο που μπορεί και πρέπει να γίνει. Αυτή η αυταπάτη στην υπερβολή της, με το χρόνο μεταλλάσσεται σε «βούληση», μια βούληση που

εχει άμεση , απόλυτη και άρηκτη σχέση με την προσπάθεια του διαχειριστή να δείξει καλή διαγωγή, ωστε να του ειναι και στο μέλλον χρήσιμος. Μια προσπάθεια «ταύτισης» με την θέληση και τη επιχείρηση του εργοδότη.

Η παγκόσμια κοινή γνώμη, γνώριζε οτι ο ελληνικός λαό έδωσε την πρώτη νίκη στο συμμαχικό αγώνα εναντίον που φασισμού με την εποποιϊα του 1940-41. Ακόμα γνώριζε οτι αυτός ο ίδιος λαός, μετά την κατάκτηση της χώρας οργάνωσε απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής μια αξιοθαύμαστη Εθνική Λαϊκή Αντίσταση 1941-44. Οργάνωσε εθελοντικό ένοπλο και αξιόμαχο στρατό, τον οποίο έθεσε υπο τις διαταγές του συμμαχικού Στρατηγείου της Μέσης Ανατολής και δρούσε υπο τις διαταγές του. Ενα στρατό που αποσχολούσε σε μόνιμη βάση 10-15 γερμανικές εμπειροπόλεμες μεραρχίες. Ηξερε ακόμα πως η Ελλάδα, ηταν η μόνη χώρα που δεν πέτυχε η πολιτική επιστράτευση του Χίτλερ και η μοναδική χώρα, που δεν έστειλε στρατεύματα στα μέτωπα να πολεμήσουν εναντίον των συμμάχων. Γνώριζε ακόμα, οτι η συμπεριφορά των κατακτητών στην Ελλάδα ηταν οχι απλώς σκληρή και απάνθρωπη, αλλα και εκδικητική λόγο του πολέμου της Αλβανίας και την σθεναρή αντίσταση στα Μακεδονικά οχυρά. Κανένας κατεκτημένος Ευρωπαϊκός λαός δεν έζησε αυτήν τη φρίκη που έζησε λαός μας στη διάρκεια της κατοχής.

Αυτήν ακριβώς την ηρωϊκή Εθνική Αντίσταση, που άφησε πολλές φορές την παγκόσμια κοινή γνώμη έκθαυμβη, την Ελλάδα του θριάμβου και των μεγάλων επικών αγώνων, την Ελλάδα που ξανά βρίσκοντας τον εαυτό της, γνώρισε στη διάρκεια της κατοχής τη μεγαλύτερη ανάσταση της απέραντης ιστορίας της με την κοσμοξακουσμένη Εθνική της Αντίσταση. Την Ελλάδα που στη διάρκεια του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, ξεπερνώντας διχασμούς και μίση, δημιούργησε μια καινούρια κατάσταση. Μια κατάσταση πρωτόγνωρη για τον τόπο και με τη δύναμη της εθνικής ενότητας και την ομοψυχία ηταν έτοιμη να μεγαλουργήσει. Την Ελλάδα που με θυσίες και αίμα ειχε απελευθερώση σημαντικές περιοχές της χώρας, που γκρέμιζε τη μισητή εξουσία της βασιλο-μεταξικής δικτατορίας και έχτιζε πάνω σε γερές βάσεις τη λαϊκή εξουσία μακριά απ τα παλιά πρότυπα. Την Ελλάδα, που για να μην ανακοπή η πορεία για την μεταπολεμική αναδημιουργία, υπέργαψε τη συμφωνία του Λιβάνου και συμμετείχε την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας με 5-6 Υπουργούς και για τον ίδιο ακριβώς λόγο, με τη συμφωνία της Καζέρτας έθεσε τον ΕΛΑΣ, υπο της διαταγές του Αγγλου στρατηγού Σκόμπι, υπό τον ρητό όρο να μην κατέβει ο ΕΛΑΣ στην Αττική και ειδικά στην Αθήνα, έμελε με την αγγλική επέμβαση και τις συνέπειές της, οχι μόνο να ανακοπεί αυτή η θριαμβευτική πορεία προς το μέλλον αλλά και να της κλείσει το δρόμο στην παλεγγεννησία.

Η αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη υπήρξε η πιό ωμή, η πιό ξετσίπωτη επέμβαση των ιμπεριαλιστών και ενώ συνεχιζόταν ο συμμαχικός πόλεμος ενάντιον του Χίτλερ. Οπως ηταν φυσικό η αναίτια αυτή επέμβαση από μια συμμαχική, σε μια αλλη συμμαχική χώρα προκάλεσε την παγκόσμια αποδοκιμασία και καταδίκη. Επρεπε συνεπώς να βρεθεί κάποιος τρόπος, αν οχι να δικαιολογηθεί τουλάχιστον να διασκεδαστεί η επέμβαση και αν ηταν

δυνατόν απ την τροπή που πήραν τα πράγματα να θεωρηθεί και επιβεβλημένη.

Ετσι λοιπόν, αφού η Αντίσταση στηρίζονταν στη τεράστια πλειοψηφία του λαού, και που κατά των κ.κ Κρίς και Ηντεν τις εκλογές που ομόφωνα και ρητά πρόβλεπε η συμφωνία του Λιβάνου, θα τις κέρδιζε οπωσδήποτε το ΕΑΜ, επρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να μην φτάσει η χώρα στις εκλογές με συντεταγμένες και κυρίως με το σύνολο των δυνάμεών του. Και πράγματι θα τις κέρδιζε το ΕΑΜ. Και θα τις κέρδιζε γιατί η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, ηταν ένας συνδιασμός, μια σύζευξη μαζικής λαϊκής πάλης και ενόπλου αγώνα. Η πρώτη κυριάρχισε στις πόλεις, ενώ ο ένοπλος αγώνας στην ύπαιθρο. Ανάμεσα σε αυτές τις δυό μορφές του κοινού αγώνα, υπήρχε στενή σύνδεση και αλληλεπίδραση. Από αυτήν την στενή συνεργασία ξεπήδησε, μέσα στη φωτιά του αγώνα, κάτι το καινούριο για τη χώρα μας: η λαϊκή εξουσία. Μια λαϊκή εξουσία που ειχε πετύχει εκτός τα αλλα ομοψυχία κλπ, και την ανάλογη πρόοδο στην ηθική στάση που έπρεπε να εχει κάθε άνθρωπος απέναντι στον συνάνθρωπο και το σεβασμό στην όποια εθνική κληρονομιά.

Οι ανθρωποι της Αντίστασης σέβονταν και καλλιεργούσαν τις ανθρώπινες σχέσει και στην πιό απλούστερη ακόμα μορφή μεταξύ ατόμων και ομάδων. Δέχονταν το διαφορετικό και το διακίωμα του διπλανού του να πιστεύει ό,τι θέλει και προπάντων να μήν πιστεύει. Αυτές οι αξίες και αυτά τα δεδομένα αποτελούσαν τη βασική συγκολλητική ουσία του ΕΑΜ. Για πρώτη φορά οι Ελληνες, έννοιωθαν οτι έκαναν κάτι που το ήθελαν. Εννοιωθαν οτι έκαναν κάτι για τον εαυτό τους. Γι αυτό και το έκαναν μόνοι και εθελοντικά.

Ο λαό μας ένοπλος και μή, πολεμώντας τους κατακτητές και την ελληνόφωνη κυβέρνηση τους, που εκτελούσε πείθινια και πιστά τις εντολές τους, απελευθέρωνε κάθε μερα που περνούσε και ενα κομμάτι της κατεχόμενης χώρας. Δημιούργησε απ τις αρχές ακόμα του 1943 μια συμπαγή Ελεύθερη Ελλάδα. Μια Ελλάδα στην οποία δεν μπορούσαν να επανακτήσουν οι κατακτητές. Ετσι με τον καθημερινό αγώνα γκρέμιζε τη μισητή εξουσία τους, ενώ παράλληλα, για να βοηθήσει πιό αποτελεσματικά και για να λύσει τα χρονίζοντα προβλήματά του, έχτιζε πέτρα την πέτρα τη δική του, λαϊκή εξουσία. Μια εξουσία θεμελιωμένη πάνω σε γερές βάσεις και μακριά απ τα παλιά πρότυπα της αντιπαράθεσης.

Και θα τις κέρδιζε το ΕΑΜ τις εκλογές, γιατί στη διάρκεια της κατοχής έκανε τη δυναμική της εμφάνιση μια καινούρια αντίστοιχη με το 21 πραγματικότητα και μια γενιά, που έζησε στο πετσί της τη εξάρχονη δικτατορία. Μια γενιά που στο αλβανικό πόλεμο επι έξη μήνες αναμετρήθηκε με τον ιταλικό φασισμό. Μια γενιά εμπειροπόλεμη και έτοιμη από κάθε άποψη να πάρει τις τύχες της χώρας στα χέρια της. Ο Ραγιά τότε και ο Λαός τώρα, άρχισε να παίρνει ο ίδιος στα χέρια του την εξουσία και να τη χρησιμοποιεί για το δικό του συμφέρον, ενώ προηγούμενα η εξουσία χρησιμοποιούσε το λαό για να εξυπηρετήσει συμφέροντα ξένα προς αυτόν και κυρίως εναντίον του. Το φαινόμενο αυτό μονάχα στη δική μας χώρα παρουσιάστηκε και αυτό για δυό βασικούς λόγους

α) γιατί οι τρανοί οπως το 21, που σε αυτούς έπεφτε το χρέος-κεφαλές, οι Κοζταμπάσηδες, Προεστοι, και ο Κλήρος-να προετοιμάσουν το έθνος για τον υπέρτατο αγώνα, δεν το έκαναν αυτό το καθήκον τους βρίσκοντας διάφορες διακαιολογίες, προφάσεις και υπεκφυγές και λογω ταύτισης συμφερόνων με τον Τούρκο δυνάστη.Το ίδιο συνέβει και στη κατοχή. Οι τρανοί ηταν οι μεγάλοι απόντες αυτού του τιτάνιου εθνικού αγώνα. Οπως τότε οι «τρανοί» δεν πήραν την πρωτοβουλία για να αρχίσει ο Κοινωνικό-εθνικός Απελευθερωτικός Αγώνας. Και αφού δεν την πήραν τρανοί την πρωτοβουλία αποφάσισαν και την πήραν, οι τρείς άσημοι: Ο Σκουφάς, ο Ξάνθος και ο Τσακάλωφ, ξενιτεμένοι Ρωμιοί, να πάρουν επάνω τους το μέγα αυτό έργο...το 21, έτσι και τώρα, αφού οι «τρανοί» δεν πήραν την πρωτοβουλία βρέθηκαν, όπως τότε μερικοί άσημοι κομμουνιστές και δημοκράτες, που οχι μόνο άρπαξαν την πρωτοβουλία, αλλά και οργάνωσαν αυτό το μαζικό και αξιοθαύμαστο λαϊκό ΕΑΜικό κίνημα, στο οποίο προσχώρησαν τα πιό ικανά, τα πιό ανήσυχα και φωτεινά μυαλά και παλικάρια πατριώτες.

Οπως το χειμώνα του 1813 με 1814, συζητώντας τα βράδια στο σπίτι του Σκουφά στην Οδησσό, οι τρείς άσημοι Ρωμιοί ανιστορώντας τα βάσανα της Ρωμιοσύνης, αποφάσισαν και ίδρυσαν τη «Φιλική Εταιρεία» που αποτέλεσε το προζύμι της Επανάστασης του 21, έτσι και στις 27η Σεπτεμβρίου 1941, στο ισόγειο ενος παλιού σπιτιού στο βάθος μια λαϊκής αυλής στο τέρμα της οδού Ιπποκράτους στην Αθήνα, οι εξουσιοδοτημένοι αντιπρόσωποι τεσσάρων άξιων της πατρίδας κομμάτων, σε μια παράνομη και σεμνή τελετή, υπέγραψαν το ιδρυτικό του Εθνικού Απελευθερικού Μετώπου (ΕΑΜ) Την ημέρα αυτή ιδρύθηκε η σύγχρονη «Φιλική Εταιρεία», η μεγαλύτερη εθνική οργάνωση που γνώρισε ποτέ η χώρα. Οπως οι τρείς ταπεινοί Ελληνες : Σκουφάς, Τσακάλωφ και Ξάνθος, ίδρυσαν την «Φιλική Εταιρεία» του 1821, ετσι και οι τέσσερεις άσημοι και ταπεινοί Ελλήνες: Λευτέρης Αποστόλου εκπρόσωπος του ΚΚΕ, Χειμωνίδης Χρήστος για ΣΚΕ, Ηλίας Τσιριμόκος για την ΕΛΔ και Βογιατζής Απόστολος για το ΑΚΕ, υπογράφοντας σαν εκπρόσωποι των κομμάτων τους ίδρυσαν την σύγχρονη «Φιλική Εταιρεία»

Ο αγώνας ξεκίνησε με το γράμμα-προσκλητήριο του Ζαχαριάδη, της 31/10/1940, του αγώνα για την εθνική λευτεριά και συνεχίζεται στη συνείδηση του λαού σα σημαιοφόρου της ιερής εθνικής υπόθεσης. Οι μικροί και ταπεινοί μας αντίπαλοι, υπηρέτες της πλουτοκρατικής αντίδρασης που ξεπούλησαν την Ελλάδα στους ξένους, που πρόδοσαν τον εθνικό αγώνα στα χρόνια της χιτλιροφασιστικής σκλαβιάς, που συνέχισαν την προδοσιά με τη δεύτερη μεταπελευθεωρτική κατοχή της, άδικα προσπαθεί να εξωραϊσει το ξεπούλημα και τη νέα της προδοσιά της πατρίδας με τη μεγάλη «ιδέα», που ούτε μεγάλη ηταν ούτε και ιδέα μπορούσαν να έχουν οι εθελόδουλοι και τοποτηρητές ξένων συμφερόντων. Μήπως άλλωστε οι ίδιοι δεν διακύρηταν οτι : «πρέπει να κυττάζουν στα μάτια τα αφεντικά τους» Αγγλους τότε και Αμερικάνους μετά για να μαντέψουν τη διάθεσή τους; Μήπως δεν πρόσφεραν στον περήφανο ελληνικό λαό, το αηδιαστικό θέαμα του σκύλου που το δέρνει το εφεντικό του και αυτό του γλείφει τα πόδια και το ακόμα πιό τραγικό : δεν τους παρέδωσαν

στρατό και λαό στην αποκλειστική διάθεσή τους; Τι αλλο εννοούσε ο κ Παπανδρέου οταν επικροτούσε και οργάνωνε μαζί με τον Σκόμπυ και Λύπερ τα Δεκεμβριανά και ο κ Κανελόπουλος οταν έλεγε στον Αμερικανό στρατηγό Βάν Φλίτ:«ιδού ο στρατό σας»!

Την ημέρα αυτή ενα κοινωνικό θαύμα γινιέται : το ΕΑΜ. Το ΕΑΜ που μέσα σε τρία χρόνια, θα διαργάψει μια ασύλληπτη διαδρομή και μια «πορεία μέσα στην κατοχική θύελλα».Το ιδρυτικό του ΕΑΜ ειναι ενα κείμενο, που χωρίς φαμφαρονισμούς και μεγαλόστομες φράσεις, αλλα με σαφήνεια και ειλικρίνεια, προσδιόριζε το σκοπό της δημιουργίας του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου και τις μελλοντικές επιδιώξεις του. Καλούσε σε συνεργασία ολες τις πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις, κόμματα και οργανώσεις του τόπου, που επιθυμούσαν να βοηθήσουν στον αγώνα για την απέλευθέρωση της χώρας μας. Στο ιδρυτικό του, δεν υπάρχει, και πολύ σωστά, το «διεθνιστικό» πνεύμα της 6ης ολομέλειας της Κ.Ε του ΚΚΕ. Ενα πνεύμα που εμφορούνταν απ τη νοοτροπία που-μετέφραζε τον Μαρξισμό, Λενινισμό, Σταλινισμό-σαν θρησκεία, σαν κάτι που εχει σχέση με καλούπια, σαν έτοιμες συνταγές, που πρέπει να εφαρμοστούν ατόφιες και ομοιόμορφα σε κάθε χώρα και σε κάθε εποχή. Αυτή ηταν άλλωστε και η μεγάλη αρρώστεια την εποχή εκείνη σε ενα ευτυχώς μέρος του ΚΚΕ : ο δογματισμός.

Ο Μαρξισμός όμως δεν ειναι δόγμα, μα μέθοδος-εργαλείο. Ειναι τρόπος σκέψης, καθημερινής δουλειά και επαναστατικής δράσης. Και οι τέσσεροι αντιπρόσωποι ηταν αξιόλογοι πολιτικοί άνδρες, νέοι στην ηλικία, ρεαλιστές και με σύγχρονες ιδέες, χωρίς δογματισμούς. Ανθρωποι που συμμετείχαν στη ζώσα πραγματικότητα και γνώριζαν την ψυχολογία του λαού μας.

Ο αγώνας του ΕΑΜ απ την ημέρα της ίδρυσής του, ηταν εθνικοαπελευθερωτικός, αλλα και με κοινωνικά οράματα, που στην πορεία του αγώνα έγιναν πιό συγκεκριμένα. Τα οράματα αυτά τα αποδέχθηκε ο λαός, τα εφάρμοσε στις ελεύθερες περιοχές. Το ΕΑΜ στο πρόγραμμά του δεν το κράτησε μυστικό. Το εκλαϊκευσε και το διαλαλούσε σε όλόκληρη την επικράτεια. Εκείνοι που πύκνωσαν τις τάξεις του ΕΑΜ και του έδωσαν τα φτερά για να παίξει αυτόν τον προεξέρχοντα ρόλο, προέρχονταν απ όλα τα κοινωνικά στρώματα και το πιό σημαντικό, ηταν οι αξιότεροι και οι ικανότεροι εκπρόσωποί του. Μέσα σε αυτό το παλλαϊκό προοδευτικό κίνημα προσχώρησαν εθελοντικά και αγωνίζονταν συναδελφωμένοι οι εργάτες και οι επιστήμονες, οι αγρότες, οι κτηνοτρόφοι, οι ελεύθεροι επαγγελματίες, οι δημόσιοι υπάλληλοι, άντρες και γυναίκες. Ολοι εύρισκαν κάποια αποδεκτή θέση στην πυραμίδα της οργάνωσης, στο χωριό, τη συνοικία και την πόλη. Πάνω από 1,500 μόνιμοι αξιωματικοί στελέχωσαν το λαϊκό σρτατό τον ΕΛΑΣ και ανάμεσά του και οκτώ (8) στρατηγοί. Ενα πολύ συμαντικό κομμάτι του Κλήρου με επικεφαλής τους δύο άξιους Ιεράρχες, τους Μητροπολίτες Κοζάνης Ιωακείμ και Ηλείας Αντώνιο, που και οι δυό εκλέχτηκαν και εθνοσύμβουλοι.

Σε πόλυ μεγάλη αναλογία ηταν και η συμμετοχή των εκπαιδευτικών- δάσκολοι κατά κύριο λόγο- Το ίδιο μεγάλη ηταν και η συμμετοχή και του καλλιτεχνικού

κόσμου. Απ τις πανεπιστημιακές σχολές στο ΕΑΜ προσχώρησαν οι άρεστοι. Ανάμεσα σε αυτούς και τα πιό ηθικά, ικανά και προοδευτικά στελέχη του παλιού πολιτικού κόσμου. Και πρώτα και πάνω απ όλα, τα φλογερά νιάτα, που ενταγμένα στην ΕΠΟΝ, ηταν αυτά που έδωσαν την ορμή, τη ζωντάνια και το Νεανικό ενθουσιασμό στο λαϊκό κίνημα, απ τη σπουδάζουσα Νεολαία μέχρι και τα θρυλικά Αερόπουλα.

Τα Νιάτα την εποχή εκείνη εκτός απ την πολυάριθμη και έντονη παρουσία τους ειχαν κοινωνικούς προβληματισμούς. Ηταν ανήσυχα για το μέλλον, το δικό τους και της χώρας. Ηταν μεστά από ιδέες, ακόμα και για ανατροπές των κακώς εχόντων κατεστημένων. Ειδικά η σπουδάζουσα βρέθηκε στην πρωτοπορία των κοινωνικών και πολιτικών αγώνων. Οι Νέοι και ειδικά οι φοιτητές κάθε μέρα βρίσκονταν στο πεζοδρόμιο. Ενας στίχος του Παλαμά λέει : «Ο,τι αξίζει μιά δραχμή, για άλλους αξίζει μια ζωή».

Ολος αυτός ο κόσμος φοίτησε στο μεγάλο σχολείο της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης. Ενστερνίστηκε τα οράματα και τα ιδανικά του ΕΑΜ. Αγωνίστηκε με την καρδιά και τη ψυχή για την πραγματοποίησή τους. Αυτό το λαϊκό κίνημα, που το ειχαν αγκαλίσει ολα τα κοινωνικά στρώματα του λαού, ύπηρξε κατά κοινή ομολογία το πολυπληθέστερο της κατεχόμενης Ευρώπης. Και οχι μόνο ηταν το πολυπληθέστερο, αλλα και το μοναδικό που στη διάρκεια του ανειρήνευτου αγώνα με τους Ούνους, ασκούσε εξουσία σε ενα τεράστιο κομμάτι της χωρας.

Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση έθρεψε στα σπλάχνα της, γέννησε, γαλούχισε, ανέθρεψε και ανέδειξε εκατοντάδες χιλιάδες αγωνιστές. Την ηρωϊκή εκείνη εποχή τα πάντα ηταν πάνω απ τα συνηθισμένα. Το κάθετι ξεπερνούσε τα καθιερωμένα. Οι αφταστοί, ηρωϊσμοί, η αυταπάρνηση και η αυτοθυσία αυτών των απλών ανωνύμων αγωνιστών, ηταν καθημερινό φαινόμενο. Οσοι ευτυχήσαμε να ζούμε τις αλησμόνητες εκείνες μέρες της απελευθέρωσης της πατρίδας μας απ τη μισητή σκλαβιά και δίνουμε και σήμερα το παρόν, θυμόμαστε τον πρωτοφανή ξεσηκωμό του λαού μας και τον φρενίρη ενθουσιασμό του κατά την υποδοχή των δυνάμεων του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που έμπαινε στις απελευθερωμένες πόλεις και τα χωριά της πατρίδας μας. Δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγα οτι όποιος δεν ευτύχισε να βρεθεί ανάμεσα σ αυτόν τον αξιοθαύμαστο κόσμο, που βρέθηκε απ τη σκλαβιά στη λευτεριά, όποιος δεν αγωνίστηκε μαζί του και δεν έζησε τον ίδιο κίνδυνο και την έξαρση με αυτούς, που ξεχύθηκαν στους δρόμους με κάθε είδους συνθήματα και λάβαρα να προϋπαντήσουν τους αγωνιστές της λευτεριάς, δεν θα μπορέσει να καταλάβει μα και να δεχθεί τα όσα προανάφερα.

Το ΕΑΜ ήξερε και μπορούσε να επικοινωνεί με τον λαό και την ιστορία. Ηξερε πώς να του ανάβει τη σπίθα της ελπίδας κάθε φορά που τη χάνει. Πως να τον κάνει να νοιώθει περήφανος. Με μια μόνο λέξη ή τη σιωπή οτι καταλαβαίνει τον πόνο του. Το δράμα του απ την εγκατάληψη και το φόβο να μην χαθεί η ευκαιρία να έρθουμε σε κάποια συνεννόηση οι Ελληνες, ηταν το κυρίαρχο πρόβλημα του το αποσχολούσε πριν και κυρίως μετά την ίδρυσή του. Ηξερε

και μπόρεσε να του δώσει αποδείξεις, οτι οχι μόνο τον σκέφτεται και τον αγαπά, αλλά και οτι προσπαθεί μέσω της κοινής προσπάθειας, να λύθουν τα χρονίζοντα προβλήματα. Ηξερε να μεταλαμπαδεύει τη φλόγα και να ανάβει τη σπίθα της ελπίδας στο λαό. Τη θέληση για ζωή και γνώση. Με τη γνώση θεμελιωμένη στην ελπίδα και τη θέληση θα μπορέσει να βρεί το δρόμο να απολλαγεί απ τα πνευματικά και «διανοητικά κατάλοιπα» και τις αγγιλώσεις της επάρατης αποικιοκρατίας.

Επειδή σε αρκετά σημεία εχω αναφέρει τη λέξη Λαϊκή Δημοκρατία, που ηταν το βασικό σύνθημα την επομένη της απελευθέρωσης στην πιό μεγάλη συγκέντρωση που έγινε ποτέ στην πλατεία Συντάγματος στην οποία μίλησε ο Πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου, που στο αίτημα-σύνθημα του λαού για λαοκρατία-Λαϊκή Δημικρατία απάντησε με τον ιδιότυπο τρόπο: «ΠΙΣΤΕΥΟΜΕΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΑΟΚΡΑΤΙΑΝ».

Η Λαϊκή Δημοκρατία, ειναι το πιό δημοκρατικό κοινοβουλευτικό σύστημα διακυβέρνησης. Ειναι το μόνο σύστημα που πλησιάζει προς την άμεση Δημοκρατία. Οι εκλογές Συνταγματικά κατοχυρωμένες γίνονται με το σύστημα της απλής αναλογικής και οι βουλευτές κάθε κόμματος εκλέγονται με βάση το πρόγραμμα του κόμματός και οχι τον εκλογικό νόμο, την πελατειακή σχέση και το ρουσφέτη, την βία, τη νοθεία και την εξαγορά συνειδήσεων. Η Λαϊκη Δημοκρατία απ τον τρόπο εκλογής του κοινοβουλίου, ειναι η μόνη κοινοβουλευτική δημοκρατία, που εχει και κοινοβουλευτικό ουσιαστικό περιεχόμενο. Η Λαϊκή δημοκρατία την οποία επαγγέλονταν το ΕΑΜ, θα κατοχύρωνε.

α) τη Λαϊκή Αυτοδιοίκηση Α. Β και Γ, βαθμού και τα περιφεριακά κοινοβουλια, την οποία ενώ την ειχε λύσει και αποδεχθεί ο ίδιος ο λαός ακόμα αναζητείται λύση, Η ηγεσια του 12, αμέσος μετά την εδραίωση της κρατικής οντότητας έδωσε τα καλύτερα και πιό αξιόλογα στελέχη της στην οργάνωση της Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

β) στη Λαϊκή Δικαιοσύνη. θα ήξερε ο κατηγορούμενος οτι δικάζεται απ τον δικαστή που οι ίδιοι οι δικαστές τον εξέλεξαν, ανάμεσα στους ικανούς τον ικανότερο και οχι τον διορισμένο και διαπλεκόμενο. Το γεγονός αυτό θα καθιστούσε αδιάβλυτη τη δικαιοσύνη και θα περιόριζε την αυτοδικία και θα έχανε την «αίγλη» της η βεντέτα. Και ήδη εφάρμοζε δειλά και τη συναινετική δικαιοσύνη.

Οι αλλαγές που ειχαν συντελεστεί ηταν πρωτόγνωρες. Ηταν ποιοτικές αλλαγές που εκφράζονταν άμεσα στον τρόπο της ζωής, στη σκέψη, στη συμπεριφορά, στη δράση, ενώ παράλληλα ειχαν μπεί σε κίνηση οι διαδικασίες που οδήγησαν βαθμιαία στην ανατροπή των παλιών πολύμορφων κοινωνικών φραγμάτων και προκαταληψεων, προτύπων και αξιών σ όλους τους τομείς της ζωής και της δράσης, συνολικά στην κοινωνική και πολιτική παρουσία του λαού. Ειχαν δημιουργηθεί νέοι δεσμοί οπου κυριαρχούσε η συντροφικότητα, η φιλία και η αλληλεγγύη. Με την καθημερινή δράση ωρίμαζε η νέα κοινωνική και πολιτική συνείδηση. Συνειδοποιούνταν και συμπορεύονταν αδιάκριτα τα δικαιώματα.

γ) Λαϊκή Παιδεία θα παιρνούσε στα χέρια των εκπαιδευτικών που σαν υπέυθυνοι με ενα νέο σάλπισμα και με γεναίες αποφάσεις θα έσπαγαν το απόστημα της ταξικής παιδείας, που παράγει οχι μόνο την ποιότητα των ανθρώπων που χρειάζεται το σύστημα για να διατηρηθεί στη ζωή και αναλλοίωτο, αλλα και την ποσότητα που αυτό μόνο χρειάζεται για να λειτουργήσει, εγκαταλείποντας το υπόλοιπο κομμάτι της κάθε γενιάς αμόρφωτη ή και αναλφάβητη. Θα παραμέριζε το κομμάτι εκείνο της παράδοσης που συγκρούεται με την Μόρφωση. Την παραδοση του Πατριάρχη Γρηγόριο που απαγόρευε να διδάσκονται στα σχολεία, οι φυσικές επιστήμες και τα μαθηματικά. Με μιά ριζική μεταμόρφωση της παθητικής εκπαίδευσης, θα έσπαγε το παπαγαλί, τον απονονωτισμό και θα έδιναν μια στροφή προς τον Ανθρωπο. Με τη σταδιακή υποκατάσταση που περιορισμένου χρόνου σπουδών με ενα εκαιδευτικό πρόγραμμα που θα διαρκεί σε όλη τη διάρκεια της ζωής του ανθρώπου. Σε ενα ενοποιημένο εκαιδευτικό σύστημα ζωής και παραγωγής. Η Λαϊκή παιδεία θα απέβλεπε στη συνεχή ανάπτυξη των προσωπικών γνώσεων και της ατομικής δημιουργικότητας. Θα διαμόρφωνε Ανθρώπους, σκεπτώμενους, να αποφασίζουν και ικανούς να πάρουν την τύχη της ζωής και της χώρας στα χέρια τους. Ανθρώπους που θα έδιναν ενα νέο πρόσωπο στον πολιτισμό μας.

Η μόρφωση που θα παρείχε η λαϊκή παιδεία, δεν θα ηταν μόνο μια στεγνή αποστήθησης του αναλυτικού προγράμματος που εφαρμόζεται στις αίθουσες διδασκαλίας. Θα υπήρχε ενα μεγάλο ποσοστό γνώσεων που θα οφείλονταν κυρίως στη διδαχθήσα ύλη, στον τρόπο της διδαχής και στο μεράκι των Ανθρώπων εκείνων, που διάλεξαν συνειδητά το λειτούργημα του εκπαιδευτικού και θα αφιερωνώταν ψυχή τέ και σώμα στους μαθητές τους. Η παιδεία θα απαντούσε στο μέγα ερώτημα που βασάνιζε και βασανίζει την κάθε νέα γενιά. Ποιός ειναι ο μύθος και πιά η πραγματικότητα για τη θρυλική πιά πρόοδο και ευημερεία; Και κυρίως πώς θα κάνουμε την έρημο να ανθίσει; Να γνωρίσει ο νέος ανθρωπος καλύτερα τον εαυτό του και τον κόσμο γύρω του, ωστε να μην ταλαντεύεται στο κατόφλι της ζωής του. Θα άνοιγε το δρόμο στη εκπαίδευση, τη γνώση, τη επιστήμη, την τεχνολογία, τις καλλές τέχνες, τον αθλιτισμό και στην τέχνη της ζωής.

Η παιδεία ειναι αυτή που μεταφράζει, εκφράζει και συνδέει τις γνώσεις του ατόμου με αυτές του συνόλου και προς όφελος του συνόλου, και τις γνώσεις του συνόλου πρός όφελος του ατόμου, με βασική επιδίωξη να ανοίξουν-πλατύνουν τα μυαλά και να μαθαίνουν. Η παιδεία και η αγωγή θα ειχε σαν σκοπό να βοηθήει-να ξυπνήσει, να φρέψει και να στηρίξει ό,τι καλύτερο υπάρχει μέσα στον Ανθρωπο. Να μάθει. Να σκάψει βαθιά το μεγάλο κοίτασμα της ανθρώπινης ευφυϊας.

δ) θα κατοχύρωνε Συνταγματικά την ισότητα των δύο φύλων, και την ψήφο στα (18) χρόνια σε άντρες και γυναίκες, οπως είδη ειχε κάνει με την εκλογή των αντιπροσώπων της ΠΕΕΑ, που αποτελούσε την κυβέρνηση του Βουνού. Να καταργήσει τις δομές εκείνες κρατούν σε απόλυτη υποταγή τη γυναίκα στην εξουσία του άντρα. Η γυναίκα δεν γενιέται γίνεται.Τις δομές που

διαμορφώνουν τον θυλικό άνθρωπο σε γυναίκα. Αυτές ακριβώς τις δομές που οδήγησαν τα δυό φυλα απ συνεργάτες σε ανταγωνιστές και την αγάπη σε εμπόριο. Τις δομές που ειναι οι κύριοι παράγοντες, που επέβαλαν και τις φυλικές σεξουαλικές διακρίσεις, αντικειμενοποίησαν το γυναικείο σώμα και σε συνέχεια στην εμπορευματοποίησή του. Τις συνδικαλιστικές ελευθερίες του λόγου, του συνέρχεσθε και ελευθέρως εκλέγεσθε και συνεταιρίζεσθε.

ε) Υγεία βασικό στόχο ειχε την εγκατάσταση ενός λειτουργικού και εκτεταμένο εθνικό δίκτυο Ιατροφαρμακευτικής και Νοσοκομειακής περίθαλψης, που θα κάλυπτε όλες τις βαθμίδες.

ζ) Θα επανέφερε τη Θρησκεία στην αρχική της κοιτίδα. Οπως όλα τα αλλα ιστορικά κοινωνικά φαινόμενα, ετσι και η Θρησκεία ειναι και αυτή ενα ιστορικό κοινωνικό φαινόμενο. Αφου ειναι και αυτή ενα φαινόμενο κοινωνικό, δεν ειναι δυνατόν να εχει διαφορετική νομοτέλεια, κατά την λειτουργία της σε σχέση με τα αλλα κοινωνικά φαινόμενα. Ο Χριστιανισμός σαν Θρησκεία-Κλήρος επικράτησε-επιβλήθηκε σαν λαϊκο-κληρικός θεσμός. Ο τρόπος ομως οργάνωσης και λειτουργίας με την πάροδο του χρονού και για λόγους που δεν ειναι του παρόντος, δεν πληρεί-τηρεί τους όρους του κοινωνικού φαινομένου και αυτό γιατί ενώ τα πιστεύω του Χριστιανισμού ειναι κοινωνικό-λαϊκά, ο ιστορικός Χριστιανισμός μετατράπηκε σε Κληρικό-λαϊκός. Οταν λειτουργούσε λαϊκό-κληρικά ο λαός έκανε την εκλογή του κλήρου. Με την κληρικό-λαϊκή του πλέον μορφή λειτουργίας ο κλήρος, εχει μετατραπεί σε μιά κλειστή κάστα. Αυτή ορίζει και διορίζεις τον κατώτερο κλήρο. Ο ανώτερος Κλήρος, τα βρήσκει με το εκάστοτε καθεστώς, ταυτίστηκε με το σύστημα, έγινε επίσημη κρατική Θρησκεία, και δεν δύστασε να γίνει δημόσιος υπάλληλος και να ασκεί όλων των ειδών το εμπόριο. Σαν υπάλληλος εχει αποβάλλει και την τελευταία ακίδα πίστης.

Λειτουργώντας κληρικό-λαϊκα ο κλήρος, έγινε αρνητής οχι μόνο του πνευματός, και των χριστιανικών ιδανικών, αλλά κατάντισε συντηρητικός. Δεν ειναι πλέον κριτικός, δεν ανατρέπει, μα ούτε καταγγέλει και καταπολεμα πολλές απ τις «αξίες» που κατοχυρώνουν άνομα συμφέροντα. Λειτουργεί οποτρουνιστικά, συμβιβάζεται με τους ισχυρούς. Εγινε ταξικός και πολλές φορές ιδιωτικός και προσωπικός...

Η ελλαδική Εκκλησία βίωνε και βιώνει πολλαπλές αντιφάσεις. Καμώνεται την ανεξάρτητη αλλα επιζητεί πάντα την κρατική προστασία και εμπλέκεται με τις κοσμικές φιλοδοξίες. Υποκρίνεται οικουνικότητα και κοσμοπολιτισμό, αλλα προπαγανδίζει αφελώς ελληνικοκεντρικές απόψει περί περιούσιου λαού, ενω συγχρόνως την αμύθητη περιουσία της δεν την μοιράζεται με κανέναν εκ των αδελφών ημών των ελαχίστων. Και αν μιλήσουμε για τις κατ εξοχήν αρετές της ορθόδοξης παράδοσης, που ειναι η φιλοκαλία, η αγαπητική σχέση, η ταπεινότητα, ο εσωτερικός βίος, η ανοχή, η πνευματικότητα κλπ, τότε θα μιλήσουμε για κόλαση!

Οι ορθόδοξοι κατοχικοί αριστεροί θέλαμε, μακριά απ τα δαιμόνια και δαιμονοποιήσεις, να διαμορφώσει η Εκκλησία ενα αλλο ήθος: το ήθος του

Παπαδιαμάντη, του Κόντογλου, του Καρούζου. Το ήθος του Ροϊδη και του Εμπειρίκου, που οταν μλάει για τον περήφανο αίγαργο, ο οποίος αποστρέφεται τους προσκηνημένους του κάμπου και που ψηλά στ απόκρημνα βράχια οι όρχεις του πάλονται σαν τις καμπάνες. Τις «καμπάνες της ακραιφνούς, της πιό απόλυτης ορθοδοξίας» Σ αυτήν την ορθοδοξία θα επανέφερνε η Λαϊκή Δημοκρατία τον κλήρο: στη λαϊκό-κληρική μορφή και λειτουργία. Με οργάνωση δημοκρατική γεγονός, που θα του έδινε τη δυνατότητα να ξαναβρεί τη θερμή χριστινική γλώσσα, την ανθρώπινη ηθική, αυτή που ταιρίαζει με την ελληνική νοοτροπία, τα σύμβολα της οικείας και αναντικατάστατα στη λαϊκή συνείδηση.

η) θα κατοχύρωνε Συνταγματικά και όλους τους νέους θεσμούς που ξεπήδησαν στη διάρκεια του αγώνα και εφαρμόστηκαν με τόση επιτυχία στις ελεύθερες περιοχές. Οσον αφορά τον οικονομικό τομέα: τη διατήρηση της ατομικής ιδιοκτησίας, αλλα και την κοινωνικοποίηση των μεγάλων μοχλών της παραγωγής (ηλεκτρισμός, βαριά βιομηχανία, συγκοινωνίες κλπ). Θα έκανε δηλαδή κάτι που το έκαναν αργότερα σε μεγαλύτερο βαθμό οι κυβερνήσεις της Δεξιάς. Με τη διαφορά οτι τότε θα γίνονταν για λογαριασμό του συνόλου του λαού, ενω τώρα έγιναν για λογαριασμό του κεφαλαίου. Ολοι οι θεσμοί που κατοχύρωναν τις λαϊκες ελευθερίες, τον πολυκομματισμό, την ελεύθερη διακίνηση ιδεών, εργασίας και κεφαλαίου. Σε αυτό το λαϊκό καθεστώς πίστεψε και για αυτό αγωνιζόταν. Ηταν ακλόνητη η πίστη του λαού, οτι αυτό ηταν το πιό δίκαιο κοινοβουλευτικό σύστημα που ταίριαζε και εξέφραζε τους προαιώνιους πόθους ολοκλήρου του λαού.

Οι κίνδυνοι γι αυτόν που θα συμμετείχε στην Αντίσταση, ηταν πολλοί, ορατοί και ανα πάσα στιγμή. Τον βλέπαμε, τον ζούσαμε και γνωρίζαμε πολύ καλά τους αδίστακτους κατακτητές και τους ντόπιους που πρωτοστατούσαν. Ομως μας ειχε συνεπάρει το εθνικό μας χρέος προς τη σκλαβωμένη πατρίδα και το λαό που δεινοπαθούσε. Καθημερινά έφταναν τα μηνύματα οτι κάποιος σύντροφος, δεν θα ξαναγύριζε στο σπίτι του. Και τότε κάποιος άλλος θα έπαιρνε τη θέση- πόστο που ειχε αυτός στη οργάνωση η στο λόχο. Ο αγώνας συνεχιζόταν. Η ψυχοσύνθεση των αγωνιστών τότε ηταν πολύ διαφορετική και όποιος θελήσει να αξιολογήσει τις λαϊκες εξάρσεις της εποχής εκείνης με τα όποα σημερινά δεδομένα θα κάνει λάθος.

Ζούσαμε όλοι με την προσμονή μιας Ελλάδας που να ακήκει στους Ελληνες και ενα καλύτερο κόσμο. Μια κοινωνία ελεύθερη, απαλλαγμένη απ τη βία και την αδικία. Μια κοινωνία οχι των ολίγων προνομιούχων, αλλά του συνόλου του λαού. Βλέπαμε τον κίνδυνο, δεν τον περιφρονούσαμε. Δαμάζαμε το φόβο γιατί ειχαμε συμβιβασθεί με την σκέψη οτι στον αγώνα σε κάθε αγωνιά τα πάντα μπουρούν να συμβούν. Οι ηρωϊκές πράξεις των απλών ανθρώπων ηταν το πιό συνιθισμένο φαινόμενο. Αν συμβεί σήμερα κάποιο παρόμοιο θα το θεωρούσαμε καταπληκτικό. Τότε ηταν τρόπος ζωής και ύπαρξης.

Το ΚΚΕ και πριν απ την ίδρυση του ΕΑΜ, απευθύνθηκε σε όλα τα κόμματα και τις πολιτικές προσωπικότητες, προκειμένου να δούν από κοινού το θέμα

Κατοχή, το μέλλον του λαού και της χώρας. Επειδή δεν υπήρξε ανταπόκριση προχώρησε στην ίδρυση του ΕΑΜ. Και αμέσως μετά την ίδρυσή του, ξανά έκανε έκκληση για συμμετοχή. Για άλλη μια φορά η έκκληση δεν βρήκε ανταπόκριση. Μα ούτε και αυτοί που κλήθηκαν και δεν θέλησαν να συμμετάσχουν, δεν άρχισαν να κάνουν κάτι οσον αφορά την κατοχή και το μέλλον της χώρας.

Η ζωή ειχε αποδείξει πως η ιστορία εχει πάντοτε τα πίσω μπρός γυρίσματά της. Μεγάλοι και τρανοί υπήρχαν και θα υπάρχουν σε κάθε εποχή του ιστορικού μας βίου. Τρανοί υπήρχαν και τότε που οι μεγάλοι οραματιστές της απελευθέρωσης του ελληνικού έθνους, δεν αποπειράθηκαν ομως να υλοποιήσουν τα οράματα. Οι τρείς άσημοι Φιλικοί (Σκουφάς, Ξάνθος και Τσακάλωφ), νοιώθανε θλίψη και αφάνταστη πίκρα που οι κεφαλές του γένους, δεν έπαιρναν την πρωτοβουλία να εκπληρώσουν το πατριωτικό τους χρέος. Δυστυχώς το ίδιο συνέβει και την περίοδο της κατοχής. Πάλι οι τρανοί ειναι οι μεγάλοι απόντες του εθνικού αγώνα. Και οχι μόνο δεν θα πάρουν την πρωτοβουλία να τον ξεκινήσουν, αλλά θα αρνηθούν να συνεργαστούν με εκείνους που πήραν τη μεγάλη απόφαση να ιδρύσουν τη Νέα Φιλική Εταιρεία για την απελευθέρωση της σκλαβωμένης πατρίδας. Πολλοί απ αυτούς που κλήθηκαν θα κάνουν κάτι πιό τραγικό για το λαό και τη χώρα. Θα συνεργασθούν με τους κατακτητές για να πολεμήσουν την Αντίσταση στην οποία θα έπρεπε να πρωτοστατήσουν.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι στρατιωτικοί ηγέτες, που υποτίθεται οτι καταστρώνουν σχέδια εν καιρό ειρήνης, που θα τα χρησιμοποιήσουν εν καιρό πολέμου ή και για την απέλευθέρωση της χώρας σε περίπτωση κατοχής. Αυτά τα σχέδια υπάρχουν πάντα. Ειναι επτασφράγιστα σε κάποια συρτάρια του Υπουργείων εθνικής άμυνας κλπ συνυπεύθυνα Υπουργεία και περιμένουν την ημέρα που θα εφαρμοστούν. Αυτοί που εχουν εκπονήσει τα σχέδια και εκπαιδεύσει παράλληλα και κατάλληλα και τον έμψυχο υλικό για το σκοπό αυτό, εχουν και αυξημένη υποτίθεται τη συναίσθηση του εθνικού χρέους. Οταν συνεπώς η πατρίδα κινδυνεύει και πολύ περισσότερο οταν η πατρίδα υποδουλώνεται από κατακτητές, ειναι οι στρατιωτικοί ηγέτες αυτοί που κατέχουν τα ανώτατα αξιώματα στο στρατό και ορκίζονται οτι θα υπερασπισθούν «μέχρι τελευταίας ρανίδας του αίματός των την πατρίδα». Ειναι αυτοί που πρέπει να πρωτοστατήσουν στην οργάνωση Εθνικής Αντίστασης.

Υστερα απ ολα αυτά αναρωτιέται ο κάθε καλόπιστος Ελληνας για ποιόν ακριβως λόγο άφησαν τη χώρα και το λαό ανυπεράστιστο; Οταν έφυγαν ο Βασιλιάς κλπ σε ποιανού τα χέρια άφησαν το λαό και τη χώρα; Και αν μέν άφησαν κάποιους, γιατί αυτοί που ειχαν την ευθύνη δεν ενεργοποίησαν τα επιτελικά σχέδια; Και κυρίως γιατί δεν κάλεσαν το λαό σε Αντίσταση; Πολλοί μάλιστα οχι μόνο δεν κάλεσαν το λαό σε Αντίσταση αλλα οπλίστηκαν απ τους κατακτητές και συνεργάστηκαν μαζί τους στην καταπολέμησή της. Και αφού δεν έκαναν τίποτε απ ολα αυτά πώς τελικά βρέθηκαν ξανά στην εξουσία; Ποιοί τους ξανά έδωσαν την εξουσία; Μήπως ο λαός; Αυτά και τόσα αλλα ειναι

μερικά απ τα ερωτήματα που δεν απαντήθηκαν ΠΟΤΕ. Η μήπως ερήμην του λαού ειχαν αποφασίσει να γίνει η Ελλάδα επαρχία του Γ! Ράϊχ;

Μάλιστα μερικοί ισχυρίζονται οτι ο Μεταξά δικαιώθηκε ιστορικά ξεχνώντας ή παραβλέποντας οτι η δικαίωση οφείλεται στο γεγονός οτι ο Λαός σχεδόν στην παμψηφία του τον ιταλικό πόλεμο τον είδε σαν το μέσω οχι μόνο να απαλλαγεί απ τον εσωτερικό φασισμό αλλα και για να του δωθεί η εικαιρία να αγωνιστεί αλλη μια φορά για τη σωτηρία όλων εκείνων των υψηλών αξιών που αποτελούν τον πνευματικό και ηθικό πολιτισμό, την πολύτιμη παρακαταθήκη που κληροδότησαν στην Ανθρωπότητα οι δοξασμένοι μας πρόγονοι. Αξίες και παρακαταθήκες που τόσο βάναυσα παραβιάστηκαν απ το φασισμό, ντόπιο και ξένο και τώρα απειλούνταν με εξαφάνιση. Ηθελάν σαν απόγονοι των ένδοξων προγόνων να πολεμήσουν αλλη μια φορά για τη διάσωση του πολιτισμού και τη μοίρα του κόσμου. Αν αυτό ειναι δικαίωση του Μεταξά ή του λαού, που συνέχισε τον πόλεμο απτόητος και μετά τη δική του είς κύριον αποδήμηση και τέσσερα χρόνια μετά για να εκληρωθεί ο πόθος της λευτεριάς, ειναι ενα ερώτημα που η ιστορία δεν απάντηση ακόμη. Πάντος το καθεστώς προκειμένου να τον τιμήσει και να μας τον θυμίζει, αντί για εθνική επέτειο να γιορτάζουμε την απελευθέρωση της χώρας απ τους κατακτητές, οπως κάνουν όλες οι αλλες χώρες εμείς γιαρτάζουμε την έναρξη του πολέμου.

Πριν συνθηκολογήσουν με τους Γερμανούς, όλοι τους παπαγάλιζαν μεγαλόστομα τον υπερπάτριωτισμό τους. Αυτοί λοιπόν, οι εκλεκτοί της κυβέρνησης Μεταξά, που η πατρίδα τους ειχε φοτρώσει με χρυσές επωμίδες για να την υπερασπιστούν από κάθε κίνδυνο, αυτοί σπεύσανε με δική τους πρωτοβουλία να συνθηκολογήσουν με τους κατακτητές, χωρίς να συμβουλευτούν την πολιτική ηγεσία που και αυτή βέβαια, το ειχε σκάσει πριν τη συνθηκολόγιση, συναποκομίζοντας μαζί τα αποθέματα χρυσού, έπιπλα και πιατικά για απάνεμα λιμάνια. Και οι Γερμανοί δεν φάνηκαν αχάριστοι.

Για αυτήν τους την πρωτοβουλία οι κατακτητές τους ανταμείψανε πλουσιοπάροχα. Το στρατηγό Τσολάκογλου, τον διορίσανε πρωθυπουργό της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης της χώρας. Και μια σειρά όμοιοί του, που και αυτούς η σκλαβωμένη πατρίδα τους ειχε απονέμει χρυσές επωμίδες και χρυσά παράσημα για να την υπερασπιστούν, εκτός ελαχίστων γίνανε όλοι τους υπηρέτες του κατακτητή ή έφυγαν και αυτοί για τα απάνεμα λιμάνια. Οταν ο λαός μάζευε όπλα και οργάνωνε τις παράνομες οργανώσεις, αυτοί την ειχαν αράξει στον επισιτισμό αρπάζοντας για λογαριασμό των κατακτητών τη μπουκιά απ το στόμα του λαού. Και όταν κάποιος τολμούσε να τους θυμήσει το καθήκον προς την πατρίδα απαντούσαν με στεντόρια τη φωνή: «Εμεις πολεμίσαμε, τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι». Οταν ομως ο Τσιώρτσιλ, με το κατεστημένο της επάρατης 4ης, δεν θέλησαν ή δεν μπόρεσαν να κάνουν κάτι δικός τους, συνέλαβε την ιδέα των «Ταγμάτων Ασφαλείας», και όλους τους άλλους Εθνοϊσμούς, με εξαίρεση αυτούς που πήραν το δρόμο για το βουνό, έτρεξαν να τα επανδρώσουν και να πολεμήσουν την ΕΑΜική Αντίσταση στο πλευρό των κατακτητών και σε συνέχεια στο πλευρό των

Αγγλων Νεοκατακτητών πρώτα και συμμετείχαν στα απάνθρωπα όργια στον εμφύλιο πόλεμο στο πλευρό των Αμερικανών.

Αλλα και η πολιτική ηγεσία δεν διέφερε πολύ απ αυτήν των αξιωματικών. Αποδέχθηκε και αυτή τη νέα κατάσταση πραγμάτων και την κατοχή αδιάφορα και μοιρολατρικά. Ολοι τους έβαλαν την ουρά στα σκέλη, χώθηκαν στο καβούκι τους και άφησαν τους άλλους να βγάλουν τα κάστανα απ τη φωτιά. Οι αντιπρόσωποι του ΚΚΕ τους επισκέφθηκαν διαδοχικά όλους. Αρνήθηκαν κάθε συνεργασία με το ΚΚΕ και με το ΕΑΜ, αλλά και δεν έκαναν και αυτοί οπως και οι στρατιωτικοί κανένα δικό τους ξεκίνημα. Για τη συμπεριφορά τους αυτή θα γράψει ο Δήμος Θεσπρωτός στο βιβλίο του «Αυτοκριτική»:

«...Στη σύσκεψη του προδότη Τσολάκογλου σπεύσανε και πήγαν. Και με πρόσχημα την εκπλήρωση «πατριωτικού καθήκοντος», του συμπαραστάθηκαν στο «εθνικό» του έργο. Στη σύσκεψη που πριν από λίγο ο Τσολάκογλου, ειχε σχημετίσει «κυβέρνηση» και ειχε δώσει υπόσχεση μέσω του στρατάρχη Λίστ, προς τον Φύρερ, οτι θα «εκτελέσωμεν τας υπο αυτού δοθησομένας οδηγίας». Οδηγίες που τις εκτέλεσε με ζήλο! Σε βαθμό που ο Ρίμπεντροπ γράφει:«Θα πρέπει να είμαστε ευχαριστημένοι διαθέτοντας τον Τσολάκογλου, επικεφαλής του εκεί υπουργικού συμβουλίου». Στη σύσκεψη όμως για τη ίδρυση του ΕΑΜ αρνήθηκαν να μετάσχουν. Ειναι οι απόντες της Εθνικής Αντίστασης. Δειλοί, μικρόψυχοι, ηττοπαθείς, δισταχτικοί και μοιραλάτρες. Πρόκειται ακόμη και για τους κάθε λογής κεροσκόπους, που ειχαν επιλέξει τη στάση : ούτε αντίσταση, ουτε φανερή συνεργασία με τον κατακτητή, αλλά ας περιμένουμε να δούμε...».(σελ 40/41).

Ο Ανθρωπος δεν ζεί μόνο με ψωμί και «θεάματα» εμπνευσμένααπ τους ειδικούς για να του συμπληρώσουν τα κενά της πείνας που δεν καλύπτη και οταν ακόμα το εχει το καθορισμένο απ τον κεφαλαιούχο μεροκάματο.Θέλει ελευθερία και δίκαιο, πραγματική ελευθερία και δίκαιο. θέλει το δίκαιο που του αναλογεί και την Ελευθερία που να μπορεί να ρυθμίζει τη ζωή του. Αυτά η διαρθρωμένη και διαβρωμένη απ τους επικυρίαρχους ηγεσία, οταν η χώρα και ο λαός διέτρεχε τον μεγαλύτερο κίνδυνο αφανισμού, ευτυχώς στη διάρκεια της κατοχής τα άφησε στον ίδιο το λαό να τα λύσει. Και θα τα έλυνε αν μοίρα κακή δεν μεσολαβούσαν γεγονότα που επέτρεψαν σε αλλους να καθορίσουν την μεταπολεμική πορεία της χώρας μας.

Για αυτούς τους αρχηγούς πάντα ειναι καιρός να υλοποιηθεί η ρήση του ευαγγελίου «οι πρώτοι έσχατοι και οι έσχατοι πρώτοι». Επειτα θα υπάρχει και η υστερική προσπάθεια του κατεστημένου, οχι μόνο να αγνοήσει, αλλά και να αμαυρώσει, να ρυπάνει το αθάνατο αυτό έπος. Γιατί να βάλουν σε κίνδυνο τη ζωή τους οι άνθρωποι!!! Το καθεστώς θα τους χρειαστεί όποια στάση και αν...

Αργότερα, οταν θα διαπιστώσουν οτι ο λαός αγκάλιασε το ΕΑΜ, τότε θα προσπαθήσουν να δημιουργήσουν διάφορες αντιστασιακές οργανώσεις οι οποίες, δεν ειχαν καμιά απήχηση στον κόσμο. Το ΕΑΜ ειχε μιλήσει στην ψυχή του λαού. Ο λαό εγκατάλειψε τα παλιά κόμματα που οι ηγέτες τους έδειξαν

ασυγχώρητη αδράνεια. Προσχώρησε στο ΕΑΜ και οι αρχηγοί έμειναν χωρίς οπαδούς.

Αλλά και η συμπεριφορά του επίσημου πνευματικού κατεστημένου ηταν ακόμα χειρότερη. Αυτή οχι μονάχα συμβιβάστηκε με τη νέα κατάσταση και την αποδέχθηκε χωρίς καμιά επιφύλαξη, αλλα και έσπευσε να το εκδηλώσει και δημόσια, λές και φοβίθηκε μην τυχόν και χάσει τη μεγάλη και μοναδική ευκαιρία που της δόθηκε ποτέ. Θα μείνει μνημείο υποταγής και γραικυλισμού το συγχαρητήριο έγγραφο που απήυθυνε στον Τσολάκογλου, μόλις τον διορίσανε οι Γερμανοί Πρωθυπουργό.

Η Ελίτ γενικά και η πολιτική ειδικά ειναι η πιό περιγεγραμμένη, διϊστορική, ενιαία σε θέληση, σκοπό, ήθη, κατάσταση πνεύματος κάστα της πολιτικής κοινωνίας σε όλες τις εποχές, σε ολα τα συστήματα και τα καθεστώτα, σε όλους τους θεσμούς και τις δομές της πολιτείας. Η Ελίτ στην πολιτική, οπως παντού, ετσι και στη χώρα μας αποτελούνται-αποτελείται από ανθρώπους με προσόντα, δραστήριους, ικανούς, φιλόδοξους και θετικούς και προπαντώς «θετικούς». Η ουτοπία, η αμφιβολία, η αμφισβήτηση, ο άστοχος στοχασμός και η ανειροπόληση, τα κινήματα συνείδησης, ψυχής και η φαντασία δεν ειναι το φόρτε τους, ούτε, βέβαια, η υπερβολική εξέταση της συνείδησης στα υψηλά υστάμενα κλιμάκεια. Αυτά ειναι πράγματα για τους μή «οργανικούς διανοουμένους».

Και όμως. Και μόνο η ύπαρξη των ελίτ, διαψεύδει και χρεωκοπεί όλες τις ουτοπίες, όλους τους εγκαλιταρισμούς, τον ίδιο τον θετικισμό και τη θεωρία της «προόδου» ή του περιβόητου «νοήματος της ιστορίας», εμπαίζει και λοιδορεί τη χαμένη τιμή της δημοκρατίας.

Θυμάται κανείς κάποιον απ τους μή οργανικούς διουνοουμένους: Ποιητή, στοχαστή, εφευρέτη, θεωρητικό κάποιας επιστήμης, μεγάλο ερωτευμένο με τα γράμματα τέλος πάντων κεφαλή της πολιτείας ή εστω δημαρχίας, κόμματος, σωματείου ή εξωραϊστικού συλλόγου;

Ενώ εκατομμύρια Ανθρωποι ενδιαφέρονται για τα κοινά, και οταν η χώρα διατρέχει κάποιον κίνδυνο, στρατεύνται και εθελοντικά οπως στην κατοχή, σε μια υπόθεση απο περίσευμα ψυχής ή το υστέρημα της ζωή τους. Οι «προορισμένοι», οι «λίαν ενδεδειγμένοι» να υπηρετήσουν την προσφιλή πατρίδα, Θρησκεία, και όποιο αλλο υψηλό θεσμό, οπως π.χ να στελεχώσουν την ΕΟΝ κλπ, κάνουν το ίδιο αλλα εννοούν να το κάνουν από θέση ισχύος και-τι να κάνουμε; Με το αζημείωτο! Αλλιώς πάμε στον ΥΡΚΑΝΟ...

Οπώς γράφω και πιό πάνω η πολιτική ελίτ ειναι η πιό περιχαρακωμένη, διϊστορική, ενιαία σε θέληση, σκοπό και ήθη κατάσταση πνεύματος κάστα της πολιτικής κοινωνίας σε όλες τις εποχές, σε ολα τα συστήματα και τα καθεστώτα, σε ολους τους θεσμούς και τις δομές της πολιτείας. Και όμως, αυτή η ολιγαρχία αποτελεί αγκάθι στην κοινωνιολογία-μόνο περιγραφές, αντιφάσεις και απορίες διατυπώνονται περί αυτής. Αν η ιστοριογραφία δεν την αγνοεί, η φιλοσοφία της ιστορίας απαξιοί να ασχοληθεί με την ουσία της.

Τέτοια κενά και σήμερα ακόμη οφείλονται στη μή συνεργασία μεταξύ των επιστημών του Ανθρώπου (εν προκειμένω κοινωνιολογία, ψυχολογία-φιλοσοφία-ιστορία) και οχι λιγότερο, στη μοντέρνα ακατάσχετη κλίση των επιστημών αυτών να εξελεχθούν σε ακριβείς επιστήμες. Ο μαρξισμός στη μονομέρεια της ταξικής ανάλυσης αμέλησε το φαινόμενο και τον ρόλο της ελίτ. Την οργανική διανόηση που η άρχουσα τάξη, προκειμένου να την χρησιμοποιήσει ταξικά, έκανε την ελίτ συμμέτοχη-συνιθύνουσα της τάξης, περιχαρακωμένη, με μητρώο στο Λίμπρο Ντ Ορο: «Νομεγκλατουρα»-όνομα και πράγμα.

Και όμως. Και μόνο η ύπαρξη των ελίτ διαψεύδει και χρεωκοπεί όλες τις ουτοπίες, όλους τους εγκαλιταρισμούς, τον ίδιο τον θετικισμό και τη θεωρία της «προόδου», λοιδορεί δε τη χαμένη τιμή της δημοκρατίας. Οι ελίτ αποφασίζουν για τα μεγάλα και τα μικρά. Εμφύλιοι πόλεμοι; Αποσχιστικές τάσει; Εκκριξη πολυεθνικών, πολυθρησκευτικών κοινωνιών; Η ντόπια ελίτ που ορέγονταν μα και ορέγεται κυβερνητικά πόστα, μηχανισμούς, δόξες κι εχει πάρει, κατ αποκλειστικότητα, το θεό, το «λαό», την ιδέα με το μέρος της. Οι ελίτ αποφασίζουν πόσα θα πληρωσουμε για τις στρατιές των συμβούλων, για τους γιγαντομισθούς των όποιων και όποιας μορφής παρασίτων και των σιτιζομένων απ το κράτος, στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτους..

Η γενιά μου έζησε σε όλο της το μεγαλείο τη συντιρητική-αντιδραστική ελίτ. Την ελίτ που στους χώρους που συναγελάζονταν απόπνεε μούχλα και δεν άφηναν να μπεί εστω μια ακτίδα φωτός. Την ελί που ορεγόμενη κυβερνητικά πόστα, μηχανισμούς και δόξες, κάλυψε με σκοπιμοθηρική πολιτική όλες τις παρανομίες της βασιλο-μεταξικής δικτατορίας, τις κατοχικές και μετακατοχικές κυβερνήσεις και στο άψε σβήσε, ενώ ψήφιζε έκτακτους Νόμους, έδωσε λευκές περιστερές τους κάθε είδους δοσίλογους. Την ελίτ που χωρίς ντροπή και βάσανο, καθυστέρηση και ενδιασμούς συνέθεσε, ψήφισε, στήριξε και εφάρμοσε με σκληρότητα αυτούς τους απάνθρωπους Νόμους. Νόμους «κουρελούδες» στους οποίους τρύπωναν κάθε είδους «ειδικές» εγκληματικές ταξικές και εκδικητικές διατάξεις. Νόμους που μετέρτεψαν τους αγωνιστές της Αντίστασης σε εχθρούς και προδότες της πατρίδας και τους συνεργάτες και δοσίλογος σε «αγωνιστές» και «ήρωες». Προσυπόγραφαν Νόμους και εφάρμοζαν αποφάσεις που περιείχαν άδικο, προαποφασισμένο και σκόπιμο θάνατο.

Βέβαια το φαινόμενο να μετατρέπονται τα θύματα σε θύτες, δεν ειναι προτότυπο στην ιστορία και ειδικά στη χώρα μας. Αλλα τόση πιά αντιγραφή και με τόσο ταξικό και αντεθνικό πάθος. Θε έλεγε κανείς πως δεν άφησαν τίποτε που να μήν αντιγράψουν απ τον Ρωμαϊκό «Νόμο», που ανάμεσα στα άλλα προβλέπει α) να δημεύουν και την περιουσία του ιδεολογικού αντιπάλου, β) να τους διαγράψουν απ τα μητρώα (σε χιλάδες ανέρχονταν Οι Ελληνες που τους στέρησαν την ιθαγένεια και σήμερα ακόμα υπάρχουν πολλοί που την στερούνται ακόμα) και γ) να μήν επιτρέπουν στους οικείους να κλάψουν για τον χαμό των αγαπημένων τους προσώπων.

Οι ιεροφάντες «του τέλους της ιστορίας και των ιδεολογιών», της «οριστικής»-υποτίθεται-λύσης όλων των ιστορικών προβλημάτων με την παγκόσμια επικράτηση της «κοινωνίας της αγοράς και τη δημιουργία του κράτους της παγκοσμιοκρατίας των G8». Την αγορά που θα συμβάλει στην ταχύτερη, συσσώρευση του παγκόσμιου φυσικού και παραγώμενου κοινωνικά πλούτου στα χέρια ολίγων, την αύξηση της ανισότητας και την εξαθλίωση εκατομμυρίων κατοίκων του πλανήτη. Που συνειδητά και αναντίρητα οχι μόνο ανέχονται αλλα και συμμετέχουν στην εξέλιξη των όπλων μαζικής καταστροφής, την καταστροφή και μόλυνση του περιβάλοντος. Των ανθρώπων που στερούνται τα στοιχειώδη, ειναι αναπόφευκτο να σημειωθεί αργά ή γρήγορα μια κοινωνική έκκρηξη με απρόβλεπτες διαστάσεις, η οποία θα σαρώσει οχι μόνο τις φτωχές αλλα και τις πλούσιες χώρες. Η σημερινή «κοινωνία της αγοράς» που ευαγγελίζονται οι ιεροφάντες της ιστορίας, δεν ειναι η αγορά που η κοινωνία των ανθρώπων γνώρισε προκεφαλαιοκρατικά. και έζησε μέχρι σήμερα. Ολος ο πλανήτης ειναι μιά γειτονιά και ο πλούσιος, δεν θα μπορεί να αισθάνεται ασφαλής περιτριγυρισμένος από φτωχούς και εξαθλιωμένους γείτονες. Θα ήταν αφελές να μήν αναγνωρίσουμε τη συνητική σύγκρουση ανάμεσα στην επιδίωξη του κέρδους και την προστασία των Ανθρώπινων δικαιωμάτων.

Η πίστη των ιεροφαντών οτι με την επικράτηση της « παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας της αγόρας» θα λυθούν όλα τα προβλήματα και οτι η Επανάσταση του 1917, που η επίσημη ανάγνωση της ιστορίαςτη θεωρεί «θλιβερή παρένθεση» που έκλεισε οριστικά και αμετάκλητα το 1989 με την «πτώση». Επειδή η πίστη δε εχει ανάγκη αποδείξεως και αποτελεί πρόσφορο μέσο για την εξόντωση του ιδεολογικού αντιπάλου, δανείζομαι τον τίτλο απ τον επιζώντα του ολοκαυτώματος Ιταλό συγγραφέα Πρίβο Λέβι, που ανέμεσα στα τόσα άλλα αξιόλογα πράγματα λέει: «Συνέβει, επομένως μπορεί να ξανασυμβεί»: αυτή ειναι η ουσία των οσων εχουμε να πούμε όσοι πιστεύουμε διαφορετικά για το μελλοντικό κοινωνικό γίγνεσθαί της κοινωνίας των Ανθρώπων. Η «κοινωνία της αγοράς» θα βοηθήσει...

Αυτή περίπου ηταν η στάση και η συμπεριφορά του προπολεμικού κατεστημένου. Και τον τρόπο που οι πιό ζωτικοί φορείς του τόπου είδαν την κατοχή της χώρας απ τους Ναζί. Πως σκέφτονταν να αντιμετωπίσουν την κατοχή και την απελευθέρωση της χώρας. Πόσο σκέφτηκαν την εθνικής της υπόσταση και τη θέση του λαού υπό τον κατοχικό ζυγό. Βέβαια δεν έλλειψαν τα φωτεινά μυαλά και οι εξαιρέσεις, που ηταν οχι μόνο πολυάριθμες αλλα και αξιοθαύμαστη η συμβούλη και συμβολή τους στην Αντίσταση και γενικότερα.

Η δημοκρατία στην Ελλάδα, υπο τη «σκέπη» της μοναρχίας και κατά καιρούς εναλλασσόμενη με τις δικτατορίες, το ελληνικό κοινοβουλευτικό σύστημα στην Ελλάδα απ το 21, ενώ ειχε διαμορφώσει και ψηφίσει τα φιλελεύθερα και δημοκρατικά Συντάγματα, η εφαρμογή τους λειτουργούσε με βάσει την οικογενειοκρατεία, τα περίφημα Τζάκια. Ειδικά στο μεταπολεμικό κατεστημένο, ποτέ και κανένα κοινοβούλιο δεν εκλέχθηκε με την ψήφο του λαού γι αυτό και δεν ειχαν την συγκατάθεσή του. Η κρίση κάθε νέας κοινοβουλευτικής περιόδου άρχιζε την επομένη των εκλογών. Ηταν και παραμένουν κοινοβούλια

συναλλαγής, διαπλοκής και επιβολής. Οι καθημερινές υποταγές και υποχωρήσεις λεηλατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, συρρικνώνουν τα όνειρα και δολοφονούν τα ιδανικά. Ο ελληνικό λαός απ την εποχή της παλιγγενεσίας και τον ιστορικό συμβιβασμό των αστών που οδήγησε στη συγκρότηση του καθεστώτος και τη διακυβέρνηση της χώρας απ την Αγίας τριάδας αποτελούμενη από: αστούς, Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο, ο λαός μας δεν έζησε σε δημοκρατικό καθεστώς, δεν γνωρίζει την πραγματική δημοκρατία, δεν βίωσε τη δημοκρατία, δεν του επιτράπηκε ποτέ να αρθρώσει οχι μόνο δημοκρατικό λόγο, αλλα ακόμα και σκέψη δημοκρατική, γι αυτό και δεν εχει δημοκρατικά βιώματα.

Να που υπήρξε η μεταπολεμική εποχή για να διαλύσει τις ψευδαισθήσεις της απόσταση του πολιτισμού μας απ τον Μεσαίωνα για να διαψευσθούν οι ισχυρισμοί της εξουσίας, οτι ο αυταρχισμός και η αναίδεια της εξουσίας απέναντι στον άνθρωπο ειναι προνόμιο άλλων εποχών. Οταν η εξουσία λειτούργησε τόσο προκλητικά ανάλγητη και αυθάδης προς τους πολίτες, τί να φαντασθεί κανείς, για τη συμπεριφορά αυτών που λειτουργούσαν εν κρυπτώ και παραδύστο. Πολύ περισσότερο πως να συλλάβει, μα και να φαντασθεί ακόμα κάποιος πως λειτουργούσε και ενεργούσε η εκολαπτική μηχανή του στρατιωτικού και πολιτικού παρακράτους και ο «βιασμός της δημοκρατίας». Οταν για μια απλή προσαγωγή «υπόπτου» η κρατική μηχανή μετατρέπονταν σε οδοστρωτήρα των ατομικών ελευθεριών και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τί μπορεί να περιμένει κανείς απ την επέλαση της κατά του «βεβαρυμένου» με κάποιες υπόνοιες ενοχής ή του «αποδεδειγμένα» ένοχου κρατουμένου.

Πουθενά αλλού η διάσταση μεταξύ θεωρίας και πράξης, δεν ειναι τόσο τραυματική για το κύρος των αρχών-κρατούντων οσο στο χώρο της καταστολής και ειδικά στη φυλακή και στη φυλακή της φυλακής.

Η λέξη Λαϊκή Δημοκρατία με το περιεχόμενο που της έδωσε η δοσίλογη Δεξιά, έγινε συνώνυμη με τη δικτατορία του προλεταριάτου, ξεχνώντας οτι κάτω απ τη σημαία του ΕΑΜ και το πρόγραμματος της Λαϊκής Δημοκρατίας στρατεύτηκαν οι Ελληνες, η τεράστια πλειοψηφία του λαού. Ακόμα παραγνωρίζουν οτι όλος αυτός ο κόσμος που ακολούθησε με πίστη και αφοσίωση το ΕΑΜ, δεν το έκανε από ταξική συνείδηση, με απώτερο σκοπό την ανατροπή του κοινωνικού καθεστώτος και την εγκαθίδρυση κάποιου αλλου ξένο προς τα ήθη και τα έθιμα του τόπου μας. Τέτοιες σκέψεις δεν αποσχολούσαν τον κόσμο της Αντίστασης, ούτε ειχαμε ανάλογες εκδηλώσεις. Δεν αποκλείεται να ειχαν παρόμοια νοοτροπία μερικά στελέχη του ΚΚΕ, που απ την προπολεμική περίοδο οπως γράφω και πιό πάνω, ειχαν γαλουχηθεί με αυτά τα ιδεώδη. Αλλα αυτοί οι ελάχιστοι επιζήσανες του Μανιαδάκη και το στόχοστρο των Γερμανών πνίγονταν, χάνονταν μέσα στην απέραντη ΕΑΜική λαοθάλασσα.

Μέσα σε αυτόν τον υπέροχο ΕΑΜικό κόσμο, σε αυτόν τον ΕΑΜικό ωκεανό, ήμασταν και εμείς οι Νεοφώτιστοι κομμουνιστές, που γίναμε μέλη του στη διάρκεια του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα. Είμασταν δε και η συντριπτική

του πλειοψηφία. Αν πάρουμε υπόψη οτι λίγο πριν απ την απελευθέρωση τα μέλη του ΚΚΕ ξεπερνούσαν τις 400,000 και οτι στην προκατοχική περίοδο τα μέλη-οχι οι οπαδοί ηταν μόλις μερικές χιλιάδες. Αν σε αυτό συμπεριληφθουν τα «χειρουργεία» της ειδικής Ασφάλειας, το ριτσενόλαδο, ο πάγος και ο μεζές της ρέγγας, ο καθένας αντιλαμβάνεται τη αντιπροσώπευε το δογματικό εστω ΚΚΕ στη νέα συνολική δύναμή του και στη λαοθάλασσα του ΕΑΜ.

Αυτός ο κοινός αγώνας και ο ίδιος κίνδυνος που αντιμετωπίζαμε καθημερινά όλοι οι αγωνιστές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, η επιδίωξη των ιδίων οραμάτων και ιδανικών που περικλείονταν στο δίπτυχο «εθνική απελευθέρωση» με το διώξιμο των μισητών κατακτητών και σε συνέχεια ο αγώνας για την κατοχύρωση των λαϊκων κατακτήσεων με την καθιέρωση μιάς «λαϊκης εξουσία», αυτό ηταν που ένωνε το λαό περισσότερο. Αυτά τα δυό δεδομένα τους ένωσαν με ακατάλυτους δεσμούς συντροφικότητας. Εγιναν μέλη της μεγάλης ΕΑΜικής οικογένειας και αγωνίζονταν για να γνωρίσει ο λαός μας καλύτερες μέρες. Αυτό ηταν και το πιό καταπληκτικό επίτευμα του ΕΑΜ το οτι :πέτυχε να συνενώσει όλον αυτόν τον κόσμο, που προέρχονταν απ ολα τα κοινωνικά στρώματα σε μια πανστρατιά και να διοχετεύσει σε αυτή τη λαοθάλασσα τα ίδια οράματα και τα ιδανικά: τα ιδανικά της ελευθερίας και της κοινωνικής δικαιοσύνης.

Σε αυτόν τον κοινό αγώνα ο λαός μας, απέκτησε μεγάλη πολιτική ωριμότητα και του έγινε πίστη, οτι ειχε τη δύναμη μα και τη θέληση να γίνει επιτέλους νοικοκύρης στον τόπο του. Οτι ειχε τη δύναμη αλλα και την ακατανίκητη θέληση να δημιουργήσει μια νέα Ελλάδα. Την καινούρια κοινωνία όπως εκείνος την οραματίστηκε, μια κοινωνία με τα πιό Ανθρώπινα ιδανικά. Τα όποια προβλήματα θα παρουσιάζονταν στη δύσκολη αυτή πορεία θα τα ξεπερνούσε. Ειχε μάθει να αγωνίζεται σκληρά, να αντιμετωπίζει με θάρρος και με καρτερικότητα τις μεγάλες δυσκολίες. Ειχε ατσαλωθεί στον αγώνα και όπως πολέμησε με το ντουφέκι και την πένα τους τρείς κατακτητές και υπόμεινε όλες τις συνέπειες, ετσι και μεταπελευθερωτικά θα διατηρούσε αραγή την λαϊκή ενότητα και θα κέρδιζε όπως σωστά πρόβλεψε ο κ Ηντεν τις εκλογές. Αυτήν ακριβώς την πλειοψηφία, την πολιτική ωριμότητα και την απόφασή του λαού να κρατήσει την Ελλάδα για τους Ελλήνες, ηταν που έβαλαν στο στόχαστρο οι Αγγλοι και η δοσίλογη Δεξιά και οχι τον φόβο του κομμουνισμού.

Για να μή τις κερδίσει το ΕΑΜ τις εκλογές, οι ελληνικές υπηρεσίες ασφαλείας, με την αξιόλογη πείρα που διέθεταν και την μακρόρχονη πολύτιμη συνεργασία τους με τις ανάλογες των γερμανικών αρχών κατοχής (Ες-Ες Γκεστάπο κλπ) και τις παρεμφερείς αγγλικές από κοινού ορμόμενοι, μεθόδευσαν και πραγματοποίησαν την μεγαλύτερη και την πιό απίθανη προβοκάτσια σε βάρος του αντιστασιακού κινήματος. Ειχαν τη σατανική, την απάνθρωπη έμπευση να κινηθούν και να δράσουν σαν αληθινοί τυμβωρύχοι-κανίβαλοι, προκειμένου να συκοφαντίσουν και να σπιλώσουν ηθικά το λαϊκό κίνημα, αφού δεν μπορούσαν να το θίξουν αλλοιώς και αλλού. Μή μπορώντας λόγω μέσων να αντιδράσει το ΕΑΜ στο σατανικό σχέδιο, τους προσφέραμε την ευκαιρία για

μια καταπλικτική νίκη στο πιό ευαίσθητο σημείο για ενα λαϊκό-εθνικό ανθρωποκεντρικό κίνημα όπως ηταν το ΕΑΜ.

Κατά τη διάρκεια της Δεκεμβριανής σύγκρουσης τα θύματα υπήρξαν πολλά. Ομως το μεγαλύτερο φόρο αίματος τον πλήρωσε ο άμαχος πληθυσμός. Οταν μπήκαν στη μάχη οι Αγγλοι, με βάση τις εντολές του Τσιώρτσιλ, (κατακτημένη χώρα, νίκη με οποιοδήποτε τίμημα κλπ) χρησιμοποίησαν χωρίς κανένα δυσταγμό τα πιό φονικά μέσα πυρός :τα αεροπλάνα, τα τάνκς, και τα καράβια, τα όπλα καμπύλης τροχιάς (όλμοι) και παντός είδους αυτόματα, στραμμένα κατά του ΕΛΑΣ. Τα αεροπλάνα που πετούσαν σε χαμηλό ύψος, αφού ο εφεδρικός ΕΛΑΣ, μα ούτε και ο μόνιμος, δεν διέτεται αντιαεροπορικά όπλα, πολυβολούσαν ανενόχλητα συνεχώς και αδιακρίτως, χωρίς να ξεχωρίζουν τον άμαχο πληθυσμό. Κατά κανόνα σε αυτές τις περιπτώσει των αεροπορικών και Ναυτικών βομβαρδισμών, οι άμαχοι την πληρώνουν, γι αυτό και τα περισσότερα θύματα υπήρξαν θύματα των βομβαρδισμών.

Απ τα ίδια λοιπόν, τα πράγματα προκειμένου να ταφούν οι πολλοιάριθμοι νεκροί, οι τάφοι κατ ανάγκη θα ηταν κοινοί .Τέτοιοι τάφοι ανοίχθηκαν και μέσα στον Εθνικό Κήπο, μα και αλλού στο χώρο που ελέγχονταν απ τους Αγγλους και τα κοπέλια τους. Περιοχές στις οποίες δεν πλησίασε ποτέ ο ΕΛΑΣ. Αυτά οσον αφορά το λεκανοπέδιο της Αττικής. Απ τη συμφωνία της Καζέρτας ο ΕΛΑΣ, δεν μπορούσε να μπεί σε αυτόν το χώρο και ειδικά στην Αθήνα και ο Σκόμπι, για το σκοπό αυτό με υπόδειξη και προτροπή του Τσώρτσιλ, ειχε δώσει ρητές εντολές: «Να συνετήσουν δια πυρός όποιον ΕΛΑΣίτη θα τολμούσε να παραβιάσει τη συμφωνία».

Η ΕΑΜική Αντίσταση ηταν μια τεράστια δύναμη. Η επιρροή του ΕΑΜ αγκάλιαζε όλα τα στρώματα του λαού και το πρόγραμμα του οχι μόνο προέτρεπε αλλα και απαντούσε στους πόθους του λαού, να μη χαθεί η πρώτη και μοναδική ευκαιρία που μας παρουσιάστηκε απ το 21, για να θεμελιώσουμε εμείς οι ίδιοι μια πατρίδα ελεύθερη και ανεξάρτητη. Μια πατρίδα που να κυβερνιέται, για πρώτη φορά απ τον ίδιο το λαό της και οχι απ τους ξένου, τους αυτοαποκαλούμενους «προστάτες» ή «συμμάχους», με τους οποίους θα διατηρούσαμε φιλικές σχέσεις, βασισμένες ομως στις αρχές της ισοτιμίας και οχι της υποταγής. Το προγραμμα του ΕΑΜ, οχι μόνο το αποδέχθηκε ο λαός, αλλα και αγωνίστηκε με όλες τις μορφές πάλης για να το κάνει πράξη. Η χώρα μας θα ειχε μια παρουσία πολύ διαφορετική σ όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας. Δεν θα ειχε καμιά σχέση με την σημερινή. Που υποτάσεται, υποθηκεύει, και πουλάει κομμάτια απ τις σάρκες της για να ψωμοζήσει.

Ο Κομνηνός Πυρομάγλου, ο γεναίος υπαρχηγός του ΕΔΕΣ λέει οτι «Ουδεμία αλλη αντιστασιακή οργάνωση έδωσεν εν αναλογία τόσα θύματα είς την Εθνικήν Αντίστασιν, όσα έδωσεν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ» και συνεχίζοντας «...Ειναι καιρός να γίνει η ιστορία της Ελλάδος ιστορία ολων των Ελλήνων...»

Το ηθικό γόητρο, αλλά και το υλικό βάρος της Εθνικής Αντίστασης τόσο στο εσωτερικό αλλο τόσο στο εξωτερικό και τον αντιφασιστικό αγώνα ηταν

τεράστιο. Η οικουμένη ήξερε πώς ο υπόδουλος λαός μας, για να φτάσει να αποκτήσει αυτό το ηθικό γόητρο και το υλικό βάρος, χρειάστηκε να κοινητοποιήσει και το έσχατο απόθεμα του ηθικού σθένους, της τόλμης, της αυτοθυσίας και πατριωτισμού. Ηξερε ακόμα οτι η μεγαλύτερη δυσκολία δεν ήταν αυτή με τους στρατούς του Χίτλερ και του Μοσουλίνι, αλλά με την εγχώρια Πέμπτη φάλαγγα, πολιτική και ένοπλη.

Το ΕΑΜ, με τη συνέπεια που έδειξε πολεμώντας ασυμβίβαστα τους κατακτητές, την αμέριστη φροντίδα του για το χειμαζόμενο λαό μας και προστατεύοντας με κάθε τρόπο τα λαϊκά συμφέροντα, που τα καταπατούσαν βάναυσα οι κατακτητές και οι απάτριδες συνεργάτες τους, διέγραψε μια καταπληκτική ανοδική πορεία με αφάνταστα γοργούς ρυθμούς. Ηταν επόμενο αυτή η μεγάλη επιρροή του μέσα στον λαό, που ηταν οφθαλμοφανής σε όλους, να ανησύχησε το κατεστημένο στη χώρα μας, αλλα και το «συμμαχικό» παράγοντα, που τόσο πολύ πάσχιζε για τα συμφέροντα του τόπου μας...

Οι Αγγλοι διατηρούσαν στενούς δεσμούς-οικονομικούς, πολιτικούς, ιδεολογικούς κλπ-με τό κατεστημένο και όπως παλιά, ετσι και τώρα στην κρίσιμη αυτή περίοδο ανέλαβαν να το στηρίξουν. Η αυθόρμητη και μαζική συμμετοχή του λαού, τρόμαξε οχι μόνο τους δικούς μας αλλά και τους άσπονδους φίλους μας Αγγλους. Η τέτοια ραγδαία ανάπτυξη του ΕΑΜ, οργανωτικά, πολιτικά και στρατιωτικά, τους έβαλε σε σκέψη για τον κίνδυνο που μπορούσαν να διατρέξουν. Τρόμαξαν στη σκέψη οτι μπορούσε ο λαός να πάρει στα χέρια του με δημοκρατικές διαδικασίες την εξουσία.

Για να μη συμβεί αυτό μετά τη διαπίστωση της επιρροής του ΕΑΜ στο λαό, καταβλήθηκαν μεγάλες, συνεχείς και επίμονες προσπάθειες απ τους δικούς μας και τους ξένους για τη δημιουργία «αντιστασιακών οργανώσεων», που θα αποτελούσαν το αντίβαρο του ΕΑΜ. Για το σκοπό αυτό πέρα από κάθε είδους συμπαράσταση, διέθεσαν και άφθονα υλικά μέσα και κυρίως χρυσό. Δεν βρήκαν ομως ανταπόκριση απ το λαό. Βοηθά αναμφισβήτητα το χρήμα, αλλά δεν δημιουργεί ιδανικά και οράματα για μια καλύτερη ζωη. Μια ελεύθερη και δίκαιη ζωή, που τόσο την εχει ανάγκη ο άνθρωπος. Και τα ιδανικα ειναι εκείνα που δίνουν αξία στον άνθρωπο, που απαντούν στα προβλήματα που κάθε φορά βάζει η ζωή μπροστά για λύση. Αυτά τα ιδανικά ηταν που συγκινούσαν, ενέμπνεαν και έδιναν περιεχόμενο στον αγώνα.

Ειναι γεγονός οτι σε διάφορα χρονικά διαστήματα έκαναν την εμφάνισή τους μια σειρά από οργανώσεις, οπως ο ΕΔΕΣ, η ΕΚΚΑ, η ΠΕΑΝ, ο ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ, η ΤΡΙΑΙΝΑ, ο ΜΙΔΑΣ και πολλές αλλες μικρότερες. Αν ομως εξαιρέσουμε τον ΕΔΕΣ, που υπήρξε η πιό αξιόλογη αντιστασιακή οργάνωση μετά το ΕΑΜ και που ειχε αρκετή δύναμη αντάρτικου στρατού που δρούσε στην περιοχή της Ηπείρου, η ΕΚΚΑ μερικά, όλες οι αλλες δεν ειχαν καμιά απήχηση εκτός απ τη συλλογή πληροφοριών.

Γι αυτό είτε αυτοδιαλύθηκαν ή παρέμειναν σε πλήρη αδράνεια και μερικές έδρασαν ατομικά. Η αλματώδη ανάπτυξη του ΕΑΜ, απογύμνωσε ολα τα παλιά κόμματα απ τους οπαδούς τους. Οι παλαιοκομματικοί παράγοντες

συνειδητοποίησαν οτι ένας και μόναδικός τρόπος υπήρχε για να αποφύγουν την οριστική τους εξαφάνιση απ το πολιτικό προσκήνιο : να συμπαραταχθούν και να αντιμετωπίσουν δυναμικά το ΕΑΜ. Και σε αυτό το σημείο ειχαν αμέριστη τη βοήθεια και τη συμπαράσταση πρώτα των Γερμανών και μετά των Αγγλων. Προκειμένου να διασωθούν κινήθηκαν σηκώντας τη σημαία του αντικομμουνισμού και οργάνωσαν στο πλευρό των Γερμανών στην κατοχή και των Αγγλων μεταπελευθερωτικά συστηματικά και μεθοδευμένα αυτόν τον κατάπτιστο αντι-ΕΑΜμικό πληθωρικό εθνοϊσμό.

Οι Γερμανοί φεύγοντας ειχαν αφήσει στα μετώπισθεν, εκτός απ τα όποια συνεργαζόμενα τσανάκια τους και αρκετούς δεδηλωμένους αντικομμουνιστές, κυρίως Βουλγάρους φασίστες με εντολή να προβούν σε πράξεις δολιοφθοράς που θα επιβάρυναν το ΕΑΜικό κίνημα. Εκμεταλλεύτηκαν με δεξιοτενχία αυτές τις ευκαιρίες, τις πρακτορικές και προβοκατόρικές στημένες παγίδες και μια σειρά λάθη, ατομικά, αλλα και της ηγεσία που έγιναν στη διάρκεια της κατοχής και οι προδότες, οι απόντες και οι καταδότες ώς δια μαγείας μεταμορφώθηκαν σε «πατριώτες».

Σε αυτό τους βοήθησαν και η αδυναμία που έδειξε η ηγεσία του ΚΚΕ, να αντιληθφεί οτι ο κόσμος του ΕΑΜ, δεν ηταν ενα πλήθος ετερόφωτων οπαδών χωρίς δική τους σκέψη και γνώμη, άνθρωποι δίχως γνώση του αντικειμένου και του σκοπού. Δεν συνειδητοποίησε στο βαθμό που έπρεπε, οτι ο κόσμος αυτός διέθεται οχι μόνο αντικειμενικά ανεκτήμητα αλλα και αγωνιστικά προσόντα. Οτι η τεράστια πλειοψηφία του ειχε υψήλο πολιστικό επίπεδο, μόρφωση και δημιουργική φαντασία. Συνεπώς και αν ακόμα επικρατούσε το ΕΑΜικό κίνημα η δική μας ΛαΪκή Δημοκρατία, δεν θα ήταν ούτε στη μορφή, πολύ περισσότερο στο περιεχόμενο με αυτές που επεβλήθηκαν στις γειτονικές χώρες.

Οπως ηταν φυσικό αυτή η απρόκλητη και η πιό ωμή ιμπεριαλιστική επέμβαση των Αγγλων, αμέσως μετά την απελευθέρωση σε μιά σύμμαχο χώρα, ξεσήκωσε την παγκόσμια κατακραυγή και καταδίκη ειδικά στην Αμερική και την ιδια την Αγγλία. Αυτήν ακριβώς την παγκόσμια κραυγή και καταδίκη, ήθελε οχι μόνο να καταλαγιάσει αλλα και να αντιστρέψει ο Τσωρτσιλ. Να εκμεταλλευτεί τη διπλωματική απειρία του ΕΑΜ και να μετατοποησει την ευθύνη του εγκλήματος που διέπραξε σε βάρος αυτού του υπέροχου λαϊκού κινήματος την ευθήνη.

Στις 12-10-1944, μετά από τριάμισι χρόνια μαύρης σκλαβιάς και το πέμθος. Μια σκλαβιά που βύθισε την πατρίδα μας στο σκοτάδι, με ανυπολόγιστες συνέπειες σε ανθρωποθυσίες και ολοκληρωτική καταστροφή της εθνικής οικονομιάς, και τα 57 ολοκαυτώματα, τα γερμανικά στρατεύματα εκκένωσαν εσπευσμένα την Αθήνα. Η ραγδαία προέλαση του Κοκκινου Στρατού στα Βαλκάνια, τους ανάγκασε να εγκαταλείψουν τη χώρα μας, για να αποφύγουν τη σίγουρη αιχμαλωσία Και στις 13-10-1944 έφτασε στην ελληνική πρωτεύουσα η μέρα της λευτεριάς.

Σιγά-σίγα η λευτεριά απλωνόταν και στη υπόληπη κατεχόμενη Ελλάδα. Ο λαός ζούσε ανεπανάληπτες στιγμές χαράς. Νοιώθεις κάτι το συγκλονιστικό τη στιγμή που ξαναβρίσκεις, μετά από χρόνια σκλαβιάς τη χαμένη σου λευτεριά. Τα παντα, έμψυχα και άψυχα γιόρταζαν εκείνες τις αλησμώνητες μέρες και ώρες. Τις μέρες εκείνες της απελευθέρωσης γιορτάζαμε, οχι μόνο τη λευτεριά απ τον ξένο, αλλα και απ το δικό μας φασισμό και πιστέψαμε οτι το δεκάχρονο και γιατί οχι το εκατοντάχρονο όνειρο έγινε πραγματικότητα. Οτι οι θυσίες όσες και αν ηταν δεν πήγαν χαμένες και οτι ο αγώνας θα δικαιώνεται σιγά σιγά.

Πως να χωρέσει σε ανθρώπινο Νού και ειδικά των αγωνιστών πως αυτός ο υπέροχος κόσμος που γεύονταν τη λευτεριά του, οτι σε πολύ σύντομο χρονονικό διάστημα, με τη βία και αδιάκριτα ευθύνης, αλλά με μόνο τη συμμετοχή στην Αντίσταση, θα σπρώχνωνταν στο Τούνελ μιας άλλης σκλαβίας πιό μακρόχρονης και ασύγκριτα πιό οδυνηρή απ την προηγούμενη ; Πιό σκληρή και πιό απόνθρωπη; Οτι θα χτηπιόταν ανελέητα, θα μάτωνε τόσο πολύ απ αυτούς (Αγγλους), που με όλα τα μέσα επικοινωνίας τον καλούσαν να πάρει μέρος στην Αντίσταση; Οτι θα τον εξανδραπόδιζαν και τελικά θα έχανε τα πάντα και μαζί με αυτά και τη λευτεριά και αρκετές εκατοντέδες χιλιάδες και τη ζωή τους ; Παραμείναμε αθεράπευτα αισιόδοξοι για την πορεία του κινήματος και για τη σιγουριά της νίκης. Και αυτό γιατί ειχαμε κάνει το καθήκον προς την πατρίδα και η λευτεριά για την οποία ο λαός αγωνίστηκε ειχε έρθει. Ίσως η αισιοδοξία μας προέρχονταν απ το γεγονός, οτι αγνοούσαμε τα παρασκήνια και ούτε μπορούσαμε να διανοηθούμε οτι στο Λίβανο και την Καζέρτα, η ηγεσία μας στο όνομα της ομαλής δημοκρατικής πορείας, τα παραδώσε όλα στους αντιπάλους μας, οτι τους αναγνωρίσαμε το δικαίωμα να αποφασίζουν αυτοί για όλα, ακόμα και για την τύχη του λαϊκού κινήματος!

Ηταν τόσος ο πόθος του κινήματος για ομαλή δημοκρατική εξέλιξη που δεν υπάρχει έλληνας η ξένος ιστορικός που να αμφιβάλλει για τη σκέψη πως αν το ΕΑΜ ειχε αποφασίσει να μήν καταλάβει την εξουσία άλλωστε γι αυτόν ακριβώς το λόγο έθεσε τον ΕΛΑΣ υπο τις διαταγές της κυβέρνησης και του στρατηγού Σκόμτυ, δέχθηκε να μήν κατάβει-μπεί ο ΕΛΑΣ στην Αθήνα και ανέθεσε στον εφεδρικό ΕΛΑΣ να τηρήσει την τάξη μέχρις ότου τακτοποιηθούν τα διαδικαστικά θέματα. Εκείνο που δεν επιδέχεται αμφιβολία ειναι το γεγονός, πως αν ο ΕΛΑΣ ήθελε να καταλάβει την εξουσία μπορούσε να αγνοήσεις τις οποιες δεσμεύσεις μπορούσε να ειναι την επομένη της αποχώρησης των Γερμανών να κυριαρχίσει στην Αθήνα χωρίς καμια δυνατότητα αντίστασης απ κανέναν. Παρά τις εγχώριες καυσιολογίιες και τους ποικίλους-πολλαπλούς παλικαρισμούς, καθ ύλην αρμόδιος, στρατιωτικός διοικητής Αθηνών Παν Σπηλιοτόπουλος δεν ειχε αυταπάτες. Το ίδιο και ο στενός συνεργάτης του κ Παπανδρέου στρατηγός Κατσιώτας ειναι αφοπλιστοί. Ο πρώτος λέει πως «αν ο ΕΛΑσ αποφάσιζε να καταλάβει την εξουσία, και αν ακόμα έδιδα διαταγήν αντιστάσεως εις την εισβολήν, η ακόκπουσίς της θα ητο αδύνατος». Ο δε στρατηγός Κατσιώτας εινα αφοπλιστικός: «δεν είχαμε τίποτε στη διάθεσή μας»! Εγώ φτάνοντας απ την Ιταλία, ηρθα μόνο με τη...λεβεντιά μου!

Αυτό το εχει γράψει και επιβεβαιώση πολλές φορές και ο Γουντχάους ο κατ εξοχήν εκπρόσωπος του Τσιώρτσιλ στην Ελλάδα. Γράφει λοιπόν, και λέει : «Αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ηταν αποφασισμένο να καταλάβει την εξουσία με τη βία αμέσως με την απελευθέρωση της Ελλάδας, η πρωτεύουσα ηταν απόλυτα στη διάθεσή του την ίδια μέρα που έφηγαν οι Γερμανοί. Αν το αποφάσιζε μόνο με μιά εισβολή που θα στοίχιζε ακριβά θα ηταν δυνατόν να εκδιωχθεί- την οποία η συμμαχική πίεση και η κοινή γνώμη θα την έκαναν αδύνατη»

Εκείνα που πρέπει και αξίζει να τονιστεί ειναι το γεγονός οτι αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ καταλάμβανε την εξουσία, ηταν φύσει αδύνατο να εγκαθιδρύσει κυβέρνηση Σοβιετικού τύπου ακόμα και αν το ήθελε. Η Ελλάδα απ το 1830 ηταν για τους δυτικούς και ειδικά για την Αγγλία αδιαπραγμάτευτη, Συνεπώς δεν υπήρχαν τέτοιες σκέψεις οτι μπορούσε να περάσει στον ανατολικό συνασπισμό. Αυτό όπως γράφω και σε αλλο σημείο, θα μπορούσε να γίνει μόνο αν έμπαινε και στη χώρα μας ο Κόκκινος στρατός. Η «κάθοδος ομως του Κόκκινου στρατού στα Βαλκάνια ειχε από πριν περιοριστεί, με συμφωνία των συμμάχων, ως τα βόρεια σύνορα τηα Ελλάδας».

Αν υπάρχει κάποιο λάθος καθοριστικής σημασίας απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ειναι ακριβώς η μήν κατάληψη της εξουσίας την επομένη της αποχώρησης των Γερμανών θα δρομολογούσε μια εντελώς διαφορετική εξέλιξη στη χώρα. Αφού δεν ειχε στο πρόγραμμά του την μονομερή κατάληψη της εξουσίας και την εγκαθίδρυση δικτακτορικού καθεστώτος, θα αρχιζαν οι πολιτικές ζημώσεις για το σχηματισμό μιάς μεταβατικής κυβέρνησης και με τους παράγοντες της Δεξιάς. Αλλωστε η πρώτη ένδειξη για πολιτικές εξελίξεις η αποδοχή του Τσιώρτσιλ στην απόφαση του Κ Παπανδρέου να μήν δεχθεί να τον συνοδεύσει στον ερχομό του στην Αθήνα απ το Βασιλιά. Με μιά δημοκρατική κυβέρνηση και ενα αδιάβλητο δημοψήφισμα η μοναρχία ηταν καταδικασμένη, δεν θα ειχαν λόγο τα Δεκεμβριανά και ο εμφύλιος 1946-49, ούτε θα αναστένονταν οι βρυκόλακες του παρελθόντος που οδήγησαν στη δικτατορία του 1967 και η προδοσία της Κύπρου το 1974, απ αυτούς ακριβώς που η μή κατάληψη της εξουσίας τους άνοιξε το δρόμο να δολοφονήσουν τον λαό και την Κύπρο. Αν έμπαινε ο ΕΛΑΣ στην Αθήνα, η Ελλάδα θα απολάμβανε από τότε μια κοινοβουλευτική ουσία και περιεχόμενο δημοκρατία. Δεν θα χάνονταν θα είχαν χαθεί τόσα πολύτιμα χρόνια σε αυτοκατασρτοφές και οι αγωνιστές θα ηταν οι «εγκληματίες και οι προδότες».

Ηδη απ το 1943 πριν βέβαια την εκπόνηση του σχεδίου «ΜΑΝΑ» ο κ Ιντεν ειχε δηλώση τον κ Τσουδερό πως «εάν στην Ελλάδα κατά την ώρα της απελευθέρωσης θα ειναι στην εξουσία ΕΑΜική κυβέρνηση, θα την αναγνωρίσουμε και θα συνεργαστούμε μαζί της». Αυτά όμως μέχρι την ημέρα που δεν ειχε αποσαφηνιστεί μέχρι που θα φτάσει η προέλεση του Κόκκινου στρατού στα Βαλκάνια. Απ την ώρα ομως που οι Αγγλοι σε συνεργασία με τους Σοβιετικούς συμφώνησαν οτι η προέλαση του Κόκκινου στρατού θα σταματούσε στα βόρεια σύνορα της Ελλάδας μπαίνει σε δράση και εφαρμογή το σχέδιο «ΜΑΝΑ» που ειχε εκπονηθεί τον Αύγουστο του 1943.

Στη διάρκειας της σύγκρουσης του Δεκέμβρη, τα θύματα ήταν πολλά. Το μεγαλύτερο ομως φόρο αίματος το πλήρωσε ο άμαχος πληθυσμός. Οταν μπήκαν στη μάχη οι Αγγλοι, που χωρίς δυσταγμό χρησιμοποίησαν τα πιό φονικά μέσα πυρός. Τότε άρχισε το μεγάλο κακό και το μακελιό πήρε τεράστιες διαστάσεις. Με τα αεροπλάνα που πετούσαν σε χαμηλό ύψος, χωρίς τον κίνδυνο κατάρευσης πολυβολούσαν αδιακρίτως τον άμαχο πληθυσμό.

Και αναρωτιέται κανείς αφού τους τα είχαμε δώσει-τα ειχαν πάρει με ειδικές και συγκεκριμένες συμφωνίες-όλα, γιατί κατέφυγαν στα αεροπλάνα, τα τάνκς, τα καράβια, τα κανόνια και όπλα καμπύλης τροχιάς; Γιατί κατέφυγαν σε μέσα και όπλα μαζικά; Σε όπλα που δεν κάνουν διάκριση, ανάμεσα στον συγκεκριμένο πολεμιστή αντίπαλο και τον άμαχο πληθυσμό; Ο ΕΛΑΣ, εκτός του οτι δεν ηταν μέσα στην Αθήνα, γνώριζαν πολύ καλά οτι δεν διέθεται ούτε κανόνια, μα ούτε και ανταεροπορικά όπλα. Επειτα ειναι σε όλους γνωστό οτι οι μάχες στις περιπτώσεις αυτές (οδομαχίες), δεν διεξάγονται όπως γίνεται στο πολεμικό μέτωπο. Οι αντάρτες μετά από κάποια αψιμαχία σε κάποιο σημείο θα μετακινηθούν σε άλλο πριν γίνουν στόχος.

Αν η χρήση αυτών των όπλων μεγάλου βελενικές και μαζικής καταστροφής, δεν ειχαν σαν στόχο να προκαλέσει θύματα και καταστροφές δεν συνέτρεχε κανένας, μα κανένας απολύτος λόγος να χρησιμοποιηθούν στον ανταρτοπόλεμο και ειδικά στον πολυάνθρωπο πυκνωκατοιμένο χώρο της Αθήνας και του Πειραια. Ακόμα και αυτοί οι κατακτητές σπάνια χρησιμοποιούσαν συνδιασμένα αυτά τα όπλα, εκτός πιά και η μάχη έπαιρνε τη μορφή μετώπου. Η ανεπιφύλακτη και εκτεταμένη χρήση αυτών τον όπλων σημαίνει, οτι πράγματι αυτόν τον σκοπό θα εξυπηρετούσε η χρήση τους στο ανταρτοπόλεμο με τον εφεδρικού ΕΛΑΣ και αυτό, γιατί το σημείο της σύγκρουση ποτέ με τον οπλισμό που διέθεται ο ΕΛΑΣ και ειδικά ο εφεδρικός δεν μπορούσε μια αψιμαχία να μετατραπεί σε μάχη μετώπου, ωστε να προκύψει η ανάγκη να χρησιμοποιηθούν αυτά τα όπλα.

Σε κάθε μετακίνηση του αντάρτη και αψιμαχία, οι Αγγλοι χρησιμοποιούσαν αυτά τα μαζικά φονικά όπλα. Αν σε αυτό προστεθεί οτι η ζωή ενος Αγγλου, ειναι πάντα ακριβότερη απ του Ελληνα, προτιμούσαν τα μαζικά όπλα παρά τα μονόκανα, που θα έβαζαν σε κίνδυνο και τον ίδιο Αγγλο στρατιώτη, που θα το κρατούσε, ενώ τα μαζικά ειχαν και το πλεονέκτημα της απόστασης.

Στη διάρκεια της κατοχή οι Γερμανοί, τη δική τους ζωή την ειχαν αποτιμήσει ενα προς 50 στην αρχή και ενα προς 100 αργότερα οταν τα πράγματα δυσκόλεψαν. Οι Νέοι κατακτητές αγγλοι, βέβαια δεν ειχαν εκδόση συγκεκριμένες διαταγές για την αποτίμηση της ζώης του Αγγλου, οπως ειχαν κάνει οι Γερμανοί σε σχέση με του Ελληνα. Συνεπώς δεν γνωρίζουμε με πιό σκεπτικό ενεργούσαν. Εκείνο όμως που ξέρουμε, ειναι οτι οι Γερμανοί, μπορεί να έκαναν μετά τη μάχη σκληρά και απάνθρωπα αντίποινα και ολοκαυτώματα ακόμα, σπάνια όμως χρησιμοποιούσαν τα αεροπλάνα και τα καράβια στις μάχες. Και μόνο η αλόγιστη χρήση όπλων μαζικής καταστροφής, όπλων που εχούν μια εκτεταμένη ακτίνα δράσης σε μιά πυκνοκατοικημένη πόλη σαν την

Αθήνα και τον Πειραιά, δείχνει οτι οι Αγγλοι, δεν αναζητούσαν τον συγεκριμένο αντίπαλο. Ηθελαν να τιμωρήσουν παραδειγματικά το λαό μας που τους γύρισε την πλάτη. Εκαναν γενοκτονία από απόσταση.

Αν σε αυτό προστεθεί οτι οι χώροι που βομβάρδιζαν από αέρα και θάλασσα, και μεδραλιοβολούσαν τα τάνκς ηταν κατά κύριο λόγο εργατοσυνοικίες. Ο καθένας αντιλαμβάνεται το σκεπτικό με το οποίο εκτιμούσαν την αξία της ζωής του Αγγλου, με αυτήν του Ελληνα. Σε εκατοντάδες ανέρχονταν κάθε μέρα οι νεκροί απ τους βομβαρδισμούς. Αυτούς τους νεκρούς. Τους νεκρούς που οι ίδιοι άνανδρα και από απόσταση δολοφόνησαν στις φτωχοσυνοικίες (Περιστέρι, Δεξαμενή κλπ) που λόγο του μεγάλου αριθμού, ο λαός τους έθαβε σε ομαδικούς τάφους. Αυτοί ηταν οι νεκροί, που τα διεφθρμένα στοιχεία και οι τυμβορυούχοι άνοιξαν και ασέλγησαν βάναυσα βάση σχεδίου πάνω στα πτώματα.

Μόνο με αυτόν τον τρόπο, με αυτό τον απάνθρωπο, απαίσιο και αποτρόπαιο τρόπο μπορούσαν οι ξεσχολισμένοι και στυγνοί αποικιοκράτες, να εκθέσουν ηθικά αυτό το παλαϊκό κίνημα. Ενα κίνημα σαν αυτό του ΕΑΜ. Ενα κίνημα που το συνέλαβε, το κοιοφόρησε πολλές δεκαετίες στα πονεμένα σπλάχνα του ο λαός, το γέννησε στις 27/9/1941, το γαλούχισε και του έδωσε τα πάντα για να αντρωθεί και συμμετείχε ολόψυχα για να γιγαντωθεί. Και έγιναν μυριάδες οι αγωνιστές, ακολουθώνταν την παράδοση των προγόνων. Εγιναν ο φόβος και ο τρόμος των τριών κατακτητών και των ντόπιων λακέδων-Νενέκων τους. Αυτοί η πάσης φύσεως βδελυροί ελληνόφωνες συνεργάτες που καίγανε, εκτελούσαν και σκότωναν αδιάκριτα-στα Καράβρυτα, το Δίστομο, στο Χορτιάτη, στη Κατράνιτσα κλπ. Που έκαιγαν στους ατομικούς φούρνους των χωριών βρέφη, μικρά παιδιά, και ανυπεράστιστους γέρους. Που βίαζαν γυναίκες και γριές ακόμα, πρωτοστατούσαν στα μπλόκα φορόντας απ το φόβο τις μισητές κουκούλες και στις πολυαίμακτες μάχες με το στρατό της Αντίστασης-και ηταν δεκάδες χιλιάδες οι νεκροί των αγωνιστών.

Το δίκαιο, η ηθική υπόσταση, η αξιοπρέπεια, και οι Ανθρώπινες αξίες ηταν τα βάθρα, το μεγαλείο και η ακτινοβολία του ΕΑΜικού κινήματος. Σε αυτά στηρίχθηκε, με αυτά πορεύτηκε, και για αυτά αγωνιζόταν. Για τον ίδιο λόγο αυτά ηταν και η Αχίλλεως φτέρνα του. Γι αυτό και οι επιπτώσεις απ αυτή τη σατανική πλεκτάνη των Μέτρ της αποικιοκρατίας, να κατακρεουργήσουν σώματα νεκρών, που οι ίδιοι έστηλαν στον Αγιο Πέτρο και να συνδέσουν-καλύψουν με μια έκθεση που οι ίδιοι ειχαν προετοιμάσει ηταν κάτι που δεν χωρούσε στο μυαλό του αγωνιστή. Του αγωνιστή που εγκατάλλειψε τα πάντα και εθελοντής στρατεύτηκε να πολεμήσει γι αυτά τα ιδανικά πως ηταν δυνατόν να του καταλογήσουν μια τέτοια ευθύνη με την έκθεση Σετρίν; Την έκθεση του εργατοπατέρα Σετρίν που ειδικά τον έφεραν απ τη Λόντρα.

Η έκθεση αυτή, ηταν φοβερή σε εντύπωση και επιπτώσεις, τόσο στο εξωτερικό πολύ περισσότερο ομως στο εσωτερικό και μακροπρόθεσμες. Πρέπει να τους αναγνωρίσουμε οτι κατόρθωσαν, με δυό κινήσεις α) την ένοπλη επέμβαση και την πτωματολογία ενα κίνημα που ειχε σημαία και

κορωνίδα του την ηθική, την αξιοπρέπεια και τις Ανθρώπινες αξίες. Που αγωνίζονταν για λευτεριά και το δίκαιο, κατόρθωσαν να το εκθέσουν στα μάτια του κόσμου, ακόμα και αρκετών που συμμετείχαν στο ΕΑΜ. Δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγε κανείς οτι και σήμερα ακόμα εξακολουθεί να εχει σε κάποιους επιπτώσεις. Και το δυσάρεστο αν οχι τραγικό ειναι οτι παραβλέποντας την βάρβαρη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, χρησιμοποιούν την πτωματαολογία σαν ενα απ τα πιό βασικά επειχηρήματα προκειμένου οχι μόνο να καλυφθεί αυτή η εγκληματική ενέργεια των Αγγλων, αλλά και να εδραιώσουν το «δίκαιο» της επέμβασης!

Οι Αγγλοι πάντα θεωρούσαν την Ελλάδα, προέκταση της Αγγλικής κοινοπολιτείας. Αυτό το επιβεβαιώνει η φράση του κ Ηντεν οταν έλεγε οτι: «Ελπίζουμε οτι θα μπορούσαμε να το περιλάβουμε-το ΕΑΜ-σε μια εθνική κυβέρνηση». Αυτά στις 19/5/44, ενώ στις 12/5/44 ειχε υπογαφεί η συμφωνία του Λιβάνου για τη συγκρότηση κυβένρησης Εθνικής Ενοτητας, στην οποία κυβέρνηση συμμετείχε και το ΕΑΜ. Αυτή η σαφής δήλωση του κ Ηντεν, ενώ απ τις 12/5/44, ύστερα απ την υπογραφή της Συμφωνίας του Λιβάνου, υποτίθεται οτι συμμετείχε και το ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, εφτά μέρες αργότερα ο ίδιος, χρησιμοποιεί τον όρο «ελπίζουμε οτι θα μπορούσαμε...», γεγονός που σημαίνει οτι η υπογραφή που έβαλαν για τη συμμετοχή του ΕΑΜ, στη συγκρότηση της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας εξακολουθούσε να ειναι κάτι το αδιανόητο γι αυτόν.

Οταν όμως ο λαός σε μιά χωρίς προηγούμενο κοσμοσυρροή και αυθορμητισμό κατά την υποδοχή των μελλών της ελληνικής κυβέρνησης και των Αγγλων επισήμων Μάκ Μίλαν, τότε Υπουργός για θέματα Μεσογείου και μετά Πρωθυπουργός, τον πρεβευτής Λίπερ και το στρατηγός Σκόμπι, παρακολουθούσαν έκθαμβοι σε ολόκληρη τη διαδρομή απ τον Πειραιά στο Σύνταγμα, αυτή τη λαοθάλασσα, και ο Μάκ Μίλαν, σαν έμπειρος πολιτικός αντιλήφθηκε το τί πραγματικά αντιπροσωπεύει το ΕΑΜ. Με μιά φράση του έδωσε το στίγμα των εκτιμήσεων του:ΤΟ ΕΑΜ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ. Αυτό λοιπόν, που μέχρι την ημέρα εκείνη ηταν αδιανόητο για τους Αγγλους, οριστικοποιήθηκε με το αδύνατο και το απαράδεκτο να συμμετάσχει και το ΕΑΜ σε μια Εθνική κυβέρνηση.

Το σχέδιο «ΜΑΝΑ» υπήρχε, δεν έμεινε παρά να να βρεθούν τα προσχήματα εκείνα που οχι μόνο θα κονιορτοποιησουν το ΕΑΜ, αλλα και θα του μετακυλήσουν και την ευθύνη. Για το αιματοκυλίσμα του λαού υπήρχαν τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια. Το δύσκολο ηταν η μετακύληση των ευθύνων. Και ηταν το πιό δύσκολο γιατί οι αποικιοκράτες ήξεραν πολύ καλά οτι ένα λαϊκό κίνημα σαν το ΕΑΜ, δεν νικιέται με τα όπλα. Μόνο ηθικά νικιέται. Αν δεν ηττηθεί και ηθικά ζεί στις καρδιές του λαού. Γίνεται συνείδηση, οδηγός και πρότυπο.

Για τους Μέτρ της αποικιοκρατίας όμως με την μακρόχρονη πείρα στο χτίσιμο σκηνικών εξαπάτησης, αλλίωσης, μεταστροφής δεδομένων και μετακύληση ευθυνών, αν δεν ηταν εύκολη ηταν όμως δυνατή. Δεν έμεινε παρά να θέσουν

σε κίνηση τους αντίστοιχους μηχανισμούς. Οι εραστές της δοτής εξουσία πολλοί. Οι ορκισμένοι εχθροί του ΕΑΜ το ίδιο πολλοί. Αυτοί που θα συμπαραταχθούν στο πλευρό των Αγγλων ακόμα περισσότεροι. Οι ειδήμονες που θα κάλυπταν ηθικά τους Αγγλους σε αυτό το τερατούργημα υπήρχαν και ηταν πρόθυμοι!

Βεβαια η καταδίκη οχι μόνο του ΕΑΜ, της Ελλάδας και του λαού μας, ηταν προαπαφασισμένη για το πού θα οδηγηθεί η χώρα μας με την ένταξή της στη διεθνή του κεφαλαίου το 1920. Πάρθηκαν πρακτικά μέτρα γενικά, εξειδικεύτηκαν στη βασιλό-μεταξική δικτατορία. Μπήκαν στη φάση εφαρμογής στα μέσα του 1943, με το σχέδιο «ΜΑΝΑ». Εγινε η υποδομή με τα τάγματα ασφαλείας και τους άλλους εθνοϊσμούς. Και επειδή και αυτά τα μέτρα κατά τον Μακ Μίλαν, δεν θα ηταν ικανά-αρκετά να νικηθεί το ΕΑΜ κατά μέτωπο, κρίθηκε απαραίτητο να μπεί σε εφαρμογή το σχέδιο Σετρίν. Ενα σχέδιο απ τα πιό ειδεχθή, βρωμερά και απάνθρωπα, απαραίτητο ομως και μοναδικό να καταφέρει βαρύ ηθικό πλήγμα στο ΕΑΜ.

Αυτό όμως από μόνο του σαν σύλληψη, σε μιά απ τις μεγαλύτερες αποικιακές χώρες όπως η Αγγλία, τέτοια πείρα υπήρχε σε αυθονία, δεν αρκούσε. Χρειάζονταν και αυτοί που θα έκαναν πράξη τη σύλληψη. Και τότε την υπόθεση την πήραν στα στιβαρά τους χέρια οι Ηρόστρατοι, αυτοί που γκρέμιζαν με αντεθνικό πάθος, με ταξικό μίσος και με απέραντη ασυνειδησία, αυτό που με αίμα και σάρκα και κόκαλα έχτιζε πέτρα την πέτρα ο λαός. Χωρίς δυσταγμό και τύψεις έδωσαν το πράσινο φώς στις ύαινες. Τα τρομερά ανθρωπάκια και όλοι οι γύρο τους-η στρατιωτική «ηγεσία» της Μέσης Ανατολής και μέλλουσα να αναλάβει την μεταπολεμική ηγεσία του «έθνους» υπήρχαν. Οι ακραιφνείς πατριώτες, οι αδέκαστοι εθνικόφρονες που διαπαιδαγωγήθηκαν τις πιό έξεστες, αντιδραστικές και διχασταστικές δεξιές ιδεολογίες υπήρχαν. Οι ειδικοί για το στήσιμο του σκηνικού, οι χαράκτες-κόφτες και οι ρετουσαρίστες ήρθαν απ τη Λόντρα μαζί με τον Σεπρίν. Δεν έμεινε παρά να βρεθούν οι τυμβοριούχοι. Οσο για νεκρούς ας ηταν καλά τα τάνκς, τα καράβια και τα αεροπλάνα. Τόσες μέρες δούλεψαν εντατικά.

Και ενώ αλλα περιμέναμε, μετά την απελευθέρωση αλλα βλέπαμε να γίνονται. Ετσι σε ορισμένες προκλητικές ενέργειες τόσο της κυβέρνησης γι αυτήν την κυβέρνηση στην οποία συμετείχε και το ΕΑΜ ο Τσιώρτσιλ, ειχε πεί οτι δεν χρειάζεται να ενημερώνεται για τα δικά τους σχέδια και δεν αντέδρασε ο Παπανδρέου, προκάλεσαν τη γενική κατακραυγή, γιατί θεωρήθηκαν προκλητικές και παραβίαση συμφωνηθέντων για το λαϊκό κίνημα. Ενδεικτικά απ τα τόσα και τόσα αυτών των προκλητικών ενεργειών θα αρκεστώ σε τρείς χαρακτηριστικές περιπτώσεις.

Η πρώτη εχει σχέση με τη δίωξη των πρωτοκλασάτων δοσιλόγων. Η κυβέρνηση με τη συμπεριφορά της έδειξε, οτι οχι μόνο δεν την απασχολούσε αυτό το παλαϊκό αίτημα, αλλα αντίθετα με ό,τι πρόβλεπε η συμφωνία μεθοδευμένα κωλυσιεργούσε και μάλιστα σκόπιμα την μείωση της σημασία του δοσιλογισμού. Καθυστερούσε αντί να διατάξει τη άμεση σύλληψη

γνωστών και φοβερών δοσιλόγων. Ούτε για αυτούς ακόμα τους πρωτεργάτες δοσιλόγους, τους σιχαμερούς και προκλητικούς συνεργάτες των Γερμανών. Αντί να διατάξη τη σύλληψη και αυτούς ακόμα τους διευκόλυνε να φύγουν για το Κάϊρο. Τους πρόσφερε τις όποιες διευκολύνσεις τους ζητούσαν οι δοσίλογοι για να μήν λογοδοτήσουν στην δικαιοσύνη για τα τόσα τρομερά εγκλήματα διέπραξαν σε βάρος της χώρας και του λαού της.

Η δεύτερη περίπτωση αφορά τη μεταχείρηση των ταγμάτων ασφαλείαςι και των δοσιλόγων γενικά. Κατά τρόπο προκλητικό ο Σκόμπυ, έβαλε υπο την υψηλή προστασία του τα περιβόητα τάγματα ασφαλείας, που ειχε συλλάβει και παραδοσεί στον ΕΛΑΣ, στο Σκόμπυ ύστερα από διαπραγμετεύσει παρουσία και του τότε Υπουργού στρατιωτικών της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας Παναγιώτη Κανελόπουλο, και αναμεσά τους αυτά της Πελοποννήσου, που αρχηγό τους ειχαν τον πασίγνωστο εθνοπροδότη συνταγματάρχη Παπαδόγκωνα. Οι γερμανοντυμένες αυτές μονάδες των ταγματων ειχαν μαυροφορέσει την Πελοπόννησο. Μετά την αποχώρηση των Γερμανών προστατών τους, τους ανέλαβε υπό την προστασία του ο Σκόμπυ. Για να μην ενοχληθούν απ τον κόσμο, που τον ειχαν μαυροφορέσει, μετέφεραν τον Παπαδόγνωνα και τους ταγματασφαλίτες του, με τον οπλισμό τους, στην Αθήνα-μέσω Σπετσών-συνοδευόμενοι από Άγγλους και σε συνέχεια μαζί με αυτούς που ειχε συλλάβει και σε άλλες περιοχές και παραδόσει ο ΕΛΑΣ, τους εξασφάλισαν σίγουρη και ανενόχλητη, αναχώρηση για όποιους έπρεπε να φύγουν και ευχάριστη διαμονή τους υπολοίπους στην Αθήνα.

Η Τρίτη αφορά την απαγόρευση, με διαταγή του Σκόμπυ την είσοδο τμημάτων του ΕΛΑΣ στην Αθήνα για να συμμετάσχει στη γιορτή απελευθέρωσης.

Ενώ ο λαός πιστεύαμε οτι σε καμιά περίπτωση δεν θα επιχειρούσαν οι Αγγλοι να χτυπήσουν την Αντίσταση, που ηταν αναγνωρισμένη διεθνώς συμμαχική δύναμη και χώρα. Η Ελλάδα δεν ηταν εχθρικό έδαφος αλλά συμμαχος χώρα. Και σαν σύμμαχο δεν θα τολμούσαν να την κατακτήσουν, όπως έκαναν οι Γερμανοί. Ενώ εμείς πιστεύαμε οτι οι «σύμμαχοι» και «φίλοι» που καλούσαν το λαό σε αγώνα κατά των κατακτητών, που με τα πιό επίσημα χείλη αναγνώρισαν, με λόγο και γραπτά συγχαρητήρια τον αξιοθαύμαστο αγώνα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, αυτοί ακριβώς οι...ειχαν αποφασίσει-οργανώσει από πολύ νωρίτερα και με ταχύτητα την «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ. Ετσι μόλις διαπίστωσαν την καταπληκτική απήχηση που το ΕΑΜ ειχε στο λαό, έθεσαν σε κίνηση τους μηχανισμούς εξοντωσης.

Μόλις αποχώρησε ο ΕΛΑΣ, απ την περιοχή της Αττικής οι μέτρ της προπαγάνδας συγκρότησαν συνεργεία από ορκισμένους εχθρούς της Αντίστασης, τους πάσης φύσεως δοσιλόγους, τους κρετίνους ταγματασφαλίτες, τους Χίτες και κάθε λογής χαφιέδες και ο,τι διεφθαρμένα στοιχεία σε ενα συμπόσιο κρεπέλης. Ανοιξαν τους τάφους και έκαναν αποκομιδή των νεκρών στις περιοχές που κατείχε το εφεδρικό ΕΛΑΣ, Περιστέρι και τη Δεξαμενή, όπου ο ΕΛΑΣ πράγματι ειχε κάνει μερικές

εκτελέσεις. Εκει πιά βυσσοδομούσαν. Εδειξαν τον πραγματικό τους εαυτό, την άβυσο που τους χώριζε απ τα υψηλά ιδανικά της Αντίστασης και το πολύχρονο μίσος που έτρεφαν γι αυτήν. Στην προσπάθεια να φανούν πειστικοί ξεπέρασαν και τους πιό ειδεχθείς τυμβωρύχους. Ασέλγησαν στην κυριολεξία πάνω στα πτώματα: Βγάλανε μάτια, κόψανε γεννητικά όργανα, αυτιά, και ό,τι αλλό έκριναν τα άρρωστα μυαλό τους, ό,τι θα μπορούσε να τους βοηθήσει στο καταχθόνια έργο τους. Χρησιμοποίησαν κονσερβοκούτια και με αυτά χάραξαν τους λαιμούς των εκταφέντων πτωμάτων για να ισχυρισθούν οτι αυτά τα έκαναν οι κομμουνιστές. Πράξεις που μόνο αρρωστημένα εγκληματικά μυαλά μπορούσαν να διανοηθούν και να διαπράξουν. Αυτή ηταν η πρώτη φάση-πράξη του σχεδίου.

Βέβαιά αυτά αργότερα θα τα έκαναν στην πράξη σε ζωντανούς ανθρώπους. Θα έκοβαν κεφάλια όπως του Βελουχιωτή και εκατοντάδων άλλων αγωνιστών. Κεφάλια πολλά που αλλά κατόπιν συμφωνίας θα κρεμούσαν στους φανοστάτες των πόλεων, και αλλα θα τα παραδίνουν στα αστυνομικά τμήματα και θα εισέπραταν το αντίτιμο σε χρυσό για το κάθε κεφάλι. Για την ιστορία υπάρχει και στάλθηκε τέτοια εγκύκλιος απ το Υπουργείο εσωτερικόν στα Αστυνομικά Τμήματα.

Ακολούθησε η δεύτερη φάση-πράξη. Οταν ετοιμάστηκαν και οι τελευταίες λεπτομέρειες, κάλεσαν τους δικούς τους, αλλά και τίμιους ανθρώπους να δούν αυτό το φρικτό και αποτρόπαιο θέαμα. Ηταν φυσικό ο καθένα θα έμεινε εμβρόντητος μπροστά σ αυτό το ανήκουστο και αποκρουστικό μενού που ειχαν ετοιμάσει. Οποια και αν ηταν τα πιστεύω αυτών των ανθρώπων, που βίωσαν αυτές τις εικόνες θα τους ηταν αδύνατο να διανοηθούν οτι αυτό το βρομερό, το απάνθρωπο και εγκληματικό έργο που αντίκρισαν, ηταν μιά καλοσχεδιασμένη σατανική σκηνοθεσία.

Το σχέδιο-έργο πρόβλεπε και τρίτη πράξη. Η Τρίτη αφορούσε τους εκπροσώπους των αγγλικών εργατικών συνδικάτων με επικεφαλής το Γενικό Γραμματέα τους, τον Σέρ Σιτρίν. Οι αγγλικές υπηρεσίες τα ειχαν όλα εκ των προτέρων ετοιμάσει, γιατί εκείνο που τους ενδιέφερε ηταν να κλείσουν τα στόματα όλων αυτών, που τους καταδίκαζαν μέσα στην ίδια τους τη χώρα και την Αμερική και σε ολόκληρη την Ευρώπη, για την απροκάληπτη ένοπλη επέμβασή τους στην Ελλάδα. Γι αυτόν ακριβώς το σκοπό προετοίμασαν αυτό το τρομερό σκηνικό και οταν τα πάντα ηταν έτοιμα, έφεραν και συνέταξαν την περιβόητη έκθεση Σετρίν, που μιλούσε για τα «φοβερά εγκκλήματα και τά κακουργήματα των κομμουνιστών». Η έκθεση αυτή οπως ηταν προγραμματισμένο, εκάνε το γύρω της Αγγλίας, της Αμερικής, του Καναδά και όλων των συμμαχικών χωρών. Το αντικομμουνιστικό κατεστημένο στις χώρες αυτές εξαπέλησε ενα δυσφημηστική όργιο εναντίον του ΕΑΜ.

Τη δυσφηστική εκστρατία στο εξωτερικό την αναλάβανε σημαίνοντες Αγγλοι με επικεφαλής τον Τσιώρτσιλ. Η έκθεση Σετρίν ειχε γίνει η σημαία τους. Το ΕΑΜ δεν ειχαμε τη δυνατότητα να αντιδράσει, ούτε στην ιδια μας τη χώρα. Τι μπορούσε να κάνει στην Αγγλια και την Αμερική; Ο Τσιώρτσιλ ειχε το πεδίο

ελεύθερο να συκοφαντεί ανέσχυντα και αναπάντητα. Ετσι σε κάποια στιγμή εκείνες οι θαρραλέες φωνές που στηλιτεύανε την επέμβαση και ειχαν φέρει σε πόλυ δύσκολη θέση τον αρχιτέκτονα της επέμβασης σιώπησαν. Δημοσιογράφοι, προσωπικότητες του πολιτικού κόσμου και διανοούμενοι παγκοσμίου κύρους, που ειχαν ξεσηκώσει τη μεγαλύτερη καμπάνια κατά της αγγλικής επέμβασης μετά την έκθεση Σετρίν στάθηκαν ανήμποροι να αντιδράσουν.

Στη χώρα μας ξεσήκωσαν μια πρωτοφανή δυσφημηστική εκστρατεία χρησιμοποιώντας κάθε μέσο. Ο τύπος, το ραδιόφωνο, οι άμβωνες των εκκλησίων, τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα, τα σχολεία, οι δημόσιοι οργανισμοί, τα σώματα ασφαλείας και ειδικά το καλοθρεμένο και υπέρογκο παρακράτος, που υπαγόρευε και έλεγχε την πιστή εφαρμογή της εκστρατείας. Τα πάντα στη διάθεση της σπίλωσης του προοδευτικού κινήματος. Τυπώθηκαν γιγαντοαφίσες, γέμισαν τις πόλεις και την ύπαιθρος από αυτές. Δεν έμεινε πλατεία, δρόμος, στύλος και δέντρο που μην εχουν κολλημένει μια αφίσσα. Οποιος τολμούσε να αμφισβητήσει αυτά τα «φρικτά κομμουνιστικά εγκλήματα» ή δεν ταύτιζε το ΕΑΜ με το ΚΚΕ, τον καλούσαν στην ασφάλεια. Η μοναδική συζήτησει που επιτρέπονταν στα καφενεία ηταν για αυτά τα φοβερά εγκλήματα και η «εθελοντική» παραδοχή οτι τα «εγκλήματα» αυτά τα ειχαν διαπράξει οι ΕΑΜοβούργαροι κομμουνιστές και αυτό γιατί μόνο αυτοί ηταν ικανοι να διαπράξουν τέτοια αποτρόπαια εγκλήματα.

Η δημόσια αντίκρουση του ΕΑΜ ηταν ανύπαρκη, αφού και ο τύπος της ηταν απογορευμένος. Η πτωματολογία ηταν ο προπομπός για το τί θα επακολουθούσε. Συνδιασμένη με την ιδεολογία της τρομοκρατίας και με πράξεις τρομοκρατικές η πτωματολογία, έπαιξε καθοριστικό ρόλο ειδικά στην ύπαιθρο στην ψυχολογία του λαού. Οταν προσπαθούσαμε να εξηγήσουμε στον κόσμο, οτι όλα αυτά ηταν πράξεις και επινοήσεις των αντιπάλων μας, δεν μας πίστευαν και αν ακόμα μας πίστευαν δεν αντιδρούσαν. Ετσι άνθρωποι που έβλεπαν τον αγώνα δίκιο, που καταδίκαζαν ανεπιφύλακτα τη συνεργασία και καυτηρίαζαν το δοσιλογισμό, που αποδοκίμαζαν την επέμβαση των Αγγλων και ειχαν απογοητευθεί από τους παλαιούς πολιτικούς μέσα τους να μας πίστευαν. Μας πίστευα γιατί ήξεραν πως ενα Εθνικο Απελευθερωτικό λαϊκό κίνημα όπως ηταν το ΕΑΜ. Ενα κίνημα που το έζησαν επι τέσσερα σχεδόν χρόνια, δεν ηταν δυνατόν να προβεί σε τέτοιες εγκληματικές πράξεις. Ανοιχτά όμως δεν τολμούσαν να το πούν ή να το συζητήσουν μαζί μας, οτι όλα αυτά ηταν μια καλοστημένη προπαγάνδα.

Δεν αρκέστηκαν όμως σε αυτήν τη δυσφημιστή καμπάνια-προπαγάνδα. Οι Αγγλοι, με την πείρα που διέθεταν, πριν απ την πτωματολογία για να παραπλανήσουν και αποπροσανατολίσουν την ηγεσία του ΚΚΕ, ώστε να μή δεχθεί τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, γιατί μια ομαλή εποστράτευση θα τους ανέτρεπε ως ενα βαθμό ολα τα σχέδιά τους και για να μπορέσουν να οδηγήσουν την ηγεσία του ΚΚΕ, οπως το ειχαν σχεδιάσει στη ένοπλη σύγκρουση, χρησιμοποίησαν κατά τρόπο αποτελεσματικό και τις θαυμάσια

οργανωμένες μυστικές υπηρεσίες τους και τις διασυνδέσεις με τις αντίστοιχες γερμανικές.

Στην καταπολέμηση του κομμουνισμού και την υπεράσπιση του καθεστώτος οι όποιες διαφορές μπαίνουν στην άκρη. Από καιρό έπλασαν το μύθο α) οτι δεν θα επέμβουν β) οτι και αν ακόμα να ήθελαν να επέμβουν δεν θα ειχαν τις αντίστοιχες για την περίπτωση δυνάμεις αφού ο πέλεμος στην Ευρώπη συνεχίζονταν και γ) άφησαν να νοηθεί οτι το ελληνικό θέμα το θεωρούσαν εσωτερικό μας πρόβλημα. Συνεπώς σαν τέτοιο θα το λύναμε μόνοι μας. Από ό,τι φαίνεται ομως, ο μύθος αυτός έφτασε έγκαιρα στα αυτιά εκείνων για τους οποίους τον προορίζανε. Δυστυχώς τον πίστεψαν και επειδη στη συμφωνία του Λιβάνου στο 2ο άρθρο πρόβλεπε το ταχύτερο δυνατό «τη δημιουργία του Εθνικού Στρατού» το ΕΑΜ, ζήτησε να υλοποιηθεί αυτός ο όρος, ετσι ωστέ να συγκροτηθεί πράγματι Εθνικός Στρατός, που θα αποτελούσε εγγύηση για την ομαλή δημικρατική πορεία της μέταπολεμικής Ελλάδας και οχι ενα επίορκο, σε κλίκες και συσπειρώσεις πραιτοριανό στρατό, όπως ειχαν καταντήσει το στρατό της Μέσης Ανατολης. Οταν εχουν υπάρξει αυτές οι κινήσεις δεν υπάρχει στρατός εθνικός. Αυτός ο στρατός υστερα από λίγο αυτονομείται...

Ετσι οπως ειχε καταντήσει αυτός ο στρατός και ειδικά οι αξιωματικοί οργανωμένοι στον ΙΔΕΑ κλπ, σε τίποτε δεν διέφεραν απ τους αξιωματικούς που εντάχθηκαν στα τάγματα ασφαλείας και πολέμησαν την Αντίσταση στο πλευρό των κατακτητών. Αν υπήρχε κάποια διαφορά για το λαό και τη χώρα, ειναι οτι και οι μέν και οι δέ σαν αξιωματικοί έγραψαν στις παλιές τους μπότες τον όρκο που έδωσαν και την αποστολή οτι μοναδικό έργο τους : η «υπεράσπιση της ακεραιότητας της Πατρίδας και των ελευθεριών των Ελλήνων», προηγούνται κάθε άλλης υπακουής και υποταγής. Οι πρώτοι υπηρέτησαν και υπερασπίστηκαν τους Γερμανούς κατακτητές και οι δεύτεροι τους Αγγλους νεοκατακτητές. Και η Ελλάδα! Και οι Ελληνες! Ερμαιο στα χέρια,,, Ευτυχώς υπήρξαν και οι Αξιωματικοί, που σκεπτώμενοι οτι η Πατρίδα μας ειναι μικρή. Και σαν μικρή δεν εχει να παρουσιάσει μάζες, όγκους και μεγάλους αριθμούς. Βασίζεται στην ποιότητα. Αξιωματικοί που οχι μόνο τίμησαν και επιβεβαίωσαν τον όρκο, πολεμώντας τον όποιο κατακτητή. Καλλιέργησαν την ποιότητα και έμειναν σ όλο το διάβα της ζωής τους «Ευέλπιδες» οπως αποκάλησε τη σχολή «Ευελπίδων» τους πρώτους Ελληνες Αξιωματικού ο Ιωάννης Καποδίστριας.

Την επομένη της παράδοσης των όπλων απ τον ΕΛΑΣ, οι αφοπλισμένοι ΕΛΑίτες, τραγουδώντας ή κλέγοντας πορεύονταν τον δρόμο της επιστροφής στα σπίτια τους. Ομως οι άνανδροι δολοφόνοι, που τους ειχαν μιά ή δυό μέρες πριν την παράδοση των όπλων τους χρεώσει μέσω της πτωματολογίας με τα πιό «φρικτά εγκλήματα» καιροφυλακτούσαν, έχοντας διπλή αποστολή. Να δολοφονήσουν άοπλους πολιτές, εμποδίζοντας την ομαλή εξέλεξη της εσωτερικής ζωής της πατρίδας μας. Πέτυχαν και τα δύο. Αρχισαν οι συλλήψεις, σκότωναν αμέριμνους πολίτες. Στην ύπαιθρο, η βία και η λευκή τρομοκρατία οργίαζε. Οι απειλές διαδέχονταν την άλλη. Κάθε μέρα που περνούσε, το παρακράτος με την ανοχή και τη συμπαράσταση και του

επίσημου κράτους, γίνονταν οχι μόνο πιό παντοδύναμο αλλα και πιό ανεξέλεγκτο. Δρά-ενεργεί κατά βούληση και αποφασίζει για ζωή και θάνατο. Και τότε ακολούθησε η πολύρχονη μαύρη σκλαβιά μας και η ανείποτη τραγωδία: Ο μακρόχρονος Γολγοθάς του λαού μας και το σταύρωμα της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης.

Δολοφονούσαν τους ανθρώπους που έχυσαν το αίμα τους. Συνελλάμβαναν αυτούς που θα έχτιζαν τη Νέα Ελλάδα, αυτούς που ηταν οι καλύτεροι, οι μοναδικοί, αυτούς που θα ηταν οι αρχιτέκτονες. Οι ανθρωποί που θα αναλάμβαναν με ήθος, ανθρωπιά, ανιδιοτέλεια, οπως και στην Αντίσταση και αγάπη για την πατρίδα και το λαό την ανοικοδόμηση. Με δημιουργική έμπνευση και φαντασία θα ηταν τα τεχνολογικά δομικά υλικά, που θα χρησιμοποιούσαν για την οικοδόμηση της σύγχρονης Ελλάδας. Της Ελλάδας που για πρώτη φορά θα ανήκε τους Ελληνες. Αυτούς τους ανθρώπους δολοφονούσαν. Προσπαθούσαν να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για το ΕΑΜ. Το ΕΑΜικό θαύμα ομως ηταν και παραμένει το δημιούργημα του ιδίου λαού μας.

Η υστερία υποπροϊόν πραγματικής κατάστασης στο παρελθόν, τώρα λειτουργεί σαν γενικευμένη παράνοια, σε αυτοτελή και αφηρημένη μορφή, χώρις την ανάγκη εντοπισμού του φτέχτη. Η Δεξια προσπαθούσε να πείσει τον κόσμο σχετικά με το μέγεθος της απειλής, ωστε να πετύχει τη στράτευση όλων των...

«Σύμπας», ο κόσμος των κιοτήδως της Δεξιάς: Συν γυναιξί και τέκνεις προτείνει και απαιτεί, όχι συμφυλίωση, αλλα εκδίκηση! Μεγάλες οι ανάγκες. Δύσκολα τα προβλήματα. Το ΕΑΜ ειναι ακόμα συμπαγή και ισχυρό. Ο λαός ειχε κάνει όνειρα, ειχε στηρίξει ελπίδες στο ΕΑΜ, ειχε πιστέψει και ειχε μεταλάβει για πρώτη φορά μετά το 21, των «Αχράντων Μυστηρίων» για λευτεριά και δίκαιο. Πολλοί ηταν αυτοί που έπρεπε να συλληφθούν ή να αναγκαστούν να φύγουν στις μεγάλες πόλεις και ειδικά στη Αθήνα για να εχει-όπως το 1922 η άρχουσα τάξη φτηνά εργατικά χέρια-και πολύ περισσότεροι ηταν αυτοί που πρέπει να «πειστούν» να φύγουν στο βουνό για να εξοντωθούν πιό εύκολα και ομαδικά. Βαριές οι ευθύνες του κράτους, μεγαλύτερες, των παραστρατιωτικών οργανώσεων και του παρακράτους. Πολλές και μεγάλες οι πιέσεις του επίσημου κράτους προς το παρακράτος να ενεργοποιηθεί. Να δράσει, να αναλάβει για μια ακόμα φόρα, οπως και στην κατοχή την υπόθεση στα «στιβαρά» του χέρια. Οι περιστάσεις το απαιτούν. Οι καιροί ού μενετοί. Πρίν ειναι πολύ αργά μας χρειάζεται Πανστρατιά...φώναζαν οι γλείφτες, οι κιοτήδες και οι απόντες του αγώνα.

Η ζωή τότε δεν άξιζε τίποτε. Μα και τίποτε δεν αξίζει οσο μια ζωή, την οποία αφαιρούσαν κατά βούληση. Χωρίς λόγο και αναξέλεγκτα οι επιβήτορες της εξουσίας σε συνεργασία με το παρακράτος της 4ης Αυγούστου, που σύσωμο συμετείχε στις κατοχικές κυβερνήσει, στα «Τάγματα Ασφαλείας» και κάθε άλλο δοσίλογο σχηματισμό. Σ αυτούς τους σκληρούς στην όψη, άνανδρους στη καρδιά και τα αισθήματα και απάνθρωπους στην πράξη. Σ αυτούς που στη

διάρκεια της κατοχής ειχαν κάνει επάγγελμα να σκορπούν την καταστροφή και το θάνατο. Σ αυτούς που δεν οροδούσαν προ ουδενός. Σ αυτούς που αφυδάτωσαν το νόημα της ζωής και μηδένισαν την αξία του Ανθρώπου. Απ αυτούς ζητούσε πανστρατιά η Δεξιά και οι «χείρες του Ισσάκ» (Ρέντης κλπ) πρίν ειναι αργά...Σ αυτούς που τους ειχαν μετατρέψεί σε άργια ζώα. Τους ειχαν φωλιάσει μέσα το μίσος και την εκδίκηση. Ενα μίσος κρυφό, τυφλό και ψυχρό ενάντια σε κάθετί που θύμιζε Αντίσταση σε βαθμό τρέλας, γιατί αν δεν ηταν σε αυτό το βαθμό, δεν θα μπορούσαν όσο κακοί και καλοπληρωμένοι και αν ήταν, δεν θα ειχαν το κουράγιο να προβούν σε τέτοιες και τόσες εγκληματικές πράξεις. Και ολα αυτά τα κακουργήματα και οι καταστροφές στο όνομα του «πατριωτισμού». Αν ηταν από πατριωτισμό, θα μπορούσαν να μην συνεργασθούν με τους κατακτητές. Αυτό και μόνο θα αρκούσε να θεωρηθούν πατριώτες. Δεν θα τους χρειάζονταν τα κατοχικά και μετακατοχικά εγκλήματα για θα χρηστούν «πατριώτες». Τον τίτλο αυτό θα τον ειχαν κερδίσει αγωνιζόμενοι για την Ελλάδα ή και απέχοντας ακόμα.

Και αναρωτιέται κανείς, γιατί οι νικητές δεν ήθελαν συνδιαλλαγή και συμφυλίωση; Τι ηταν αυτό που τους επέβαλε σαν μοναδική λύση την εξόντωση των αγωνιστών; Ο φόβος για την εξουσία; Μα την εξουξία την ειχε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και την παρέδωσε. Το ίδιο και τα όπλα. Επειτα ηταν και οι Αγγλοι που τους την έδωσαν την εξουσία και τους στήριζαν ένοπλα, «πολιτικά και διπλωματικά». Η παρουσία τους στη χώρα μας αποτελούσε εγγύηση οτι δεν διέτρεχε κίνδυνο η εξουσία τους. Τι φοβόταν επιτέλους και συμπεριφέρθηκαν τόσο σκληρά και απάνθρωπα στους αγωνιστές-πρωτεργάτες και εκδικητικά τον απλό λαό, τους οπαδούς και τους συμπαθούντες; Πως να εξηγήσει κανείς την τέτοια συμπεριφορά την επομένη της συμφωνίας της Βάρκιζας; Και πώς να δικαιολογήσει τα τρομερά και εν ψυχρώ εγκλήματα που διέπραξαν οι επίγονοι της 4ης Αυγ/του, αν οχι να οδηγηθούν τα πράγματα στον εμφύλιο πόλεμο;

Σ αυτό το ακροδεξιό συνοθύλευμα απευθύνθηκαν οι «Ελέω Τσιώρτσιλ» εραστές της παράνομης εξουσίας. Στο όνομα του πατριωτισμού και της «εθνικοφροσύνης» κάλεσαν τους εργολάβους του μίσους και της εκδίκησης, οχι μόνο να δολοφονήσουν τη Νεογέννητη μεταπολεμική Δημοκρατία, αλλα και να μεταφέρουν σε κάθε γωνιά της Ελλάδας τον εμφύλιο πόλεμο, έτσι ώστε να στραγκαλισουν τη θέληση του λαού να ζήσει ύστερα από ενα μακρόχρονο, σκληρό αιματηρό και αιξοθαύμαστο αγώνα με Δημοκρατία και Ειρήνη.

Η περίοδος αυτή ηταν η μετά τον Σκόμπυ εποχή. Ηταν η εποχή που η Δεξιά βοηθούμενη έμμεσα, και οχι άμεσα πλέον απ τους Αγγλους, έδινε τη μάχη για να εδραιώσει τη δοτή εξουσία στηριγμένη ηθικά στους Αγγλους και πρακτικά στους κάθε είδους δοσιλόγους. Ετσι με ενα σμπάρο δυό τρυγόνια. Ενω δολοφονούσε τη Νεογέννητη μεταπολεμική δημοκρατία, διαμόρφωνε τη σύγχρονη τυρρανία: Την αγοραία συνείδηση και τον παθητικό πολίτη. Τον πολίτη του αδυνατεί να αντισταθεί, να αυτενεργήσει. Η παθηκοποίηση ειναι η ηπιότερη μορφή ολοκληρωτισμού απ τη βία. Γιατί ειναι και αυτή μια μορφή

χειραγώγησης και κυριαρχίας και επόμενα προετοιμάζει την αντιδημοκρατική αυταρχική και φασιστική συνείδηση και κοινωνία.

Ενώ το μέλλον του ανθρώπου δομείται μέρα τη μέρα γι αυτό εκεί που πρέπει να δωθεί η μεγαλύτερη προσοχής και το ιδιάιτερο βάρος ειναι η παιδεία και η διαπαιδαγώγηση.

Η Αντιδραστική Δεξιά, ήξερε οτι δημοκρατία υπάρχει μόνο εκεί που αναπτύσεται η πάλη των ιδεών, των προτάσεων και η αντιπαράθεση των προγραμμάτων και κυρίως η πάλη ενάντια στην κυριαρχία και τη χειραγώγηση. Και το ΕΑΜ και ιδέες και οράματα μα και ιδανικά ειχε να αντιπαρατάξει. Ηξερε ακόμα πως ο φασισμός ποτέ δεν κατέκτησε την ψυχή των Ελλήνων. Ο,τι κατόρθωσε ο Μεταξάς με τη κυβερνητική βία, ηταν τυπική σωματική κατάκτηση, δεν διάβρωσε την ηθική και τη συνείδηση της Νεολαίας μας. Οτι η ΕΟΝ ειχε επιβληθεί με την κρατική βία. Γι αυτό και πρωταρχική προσπάθεια ηταν να ελέγξει τους διαπαιδαγωγικούς μηχανισμούς ιδιαίτερα της Νέας γενιάς. Τους μηχανισμούς που παράγονται οι ανθρωποι, και που αυτοί θα αναπαράγουν τον εαυτό τους. Οταν μια κοινωνία αναπαράγει τον εαυτός της, στην καλύτερη περίπτωση ειναι δυό γενεές πίσω σε σχέση με τις ανάγκες της τρέχουσας ζωής, πολύ περισσότερο για την μελλοντική ζωή του παιδιού. Το ίδιο ισχύει και για την παράδοση. Αντί το καθεστώς να παράγει Ανθρώπους, με θέληση και γνώση που θα το αμφισβητούν και μέσω της αμφισβήτησης να το βελτιώσουν, το καθεστώς μέσω των μηχανισμών και ειδικά της παιδείας παράγει τους ανθρώπους που θα το ζητοκραυγάζουν. Αυτός ειναι ενας ακόμα απ τους βασικότερος μοχλούς που χρησιμοποιεί το καθεστώς για να κρατήσει στάσιμη και στα δικά της μέτρα την κοινωνία των Ελλήνων. Το ίδιο ισχύει και για την παράδοση που ουσιαστικά περιορίζεται στο να εκθειάζει την Αγιοπρογονολατρεία και το δίπολο κόλαση-παράδεισο. Αλλωστε γι αυτόν ακριβώς τον σκοπό εχουν εντάξει στο Υπουργείο παιδείας και το Θρησκείας. Αυτή η σύζευξη ειναι που παράγει τους κάθε είδους Καμικάζι του καθεστώτος.

Το καθεστώς με τους κάθε φορά Υπουργούς παιδείας και Θρησκευμέτων, προαναγγέλλει προγάμματα για την παραπέρα ανάπτυξη του μορφωτικού επιπέδου των νέων γενεών. Μελετώντας κανείς αυτά τα βαθυστόχαστα προγράμμα, θα διαπιστώσει οτι εκτός από μια ανάπτυξη της τεχνολογίας και των θετικών επιστημών, στο χώρο των ανθρωπίνων επιστημών, αυτών που εχουν σχέση με τον Ανθρωπο :την παιδεία, την παιδαγωγική και την διαπαιδαγώγηση. Τις επιστήμες που ασχολούνται με την ανάπτυξη: των σωματικών, διαοητικών και ηθικών δυνάμεων του παιδιού. Την ανατροφή και την μόρφωση των παιδιών ουσιαστικά εξακολουθούμε να ανακυκλώνουμε αυτά που εμάς μας έκαναν χειρότερους. Πως λοιπόν, πιστεύουμε-θέλουμε να ειναι-γίνουν οι νέες γενεές καλύτερες απ εμάς, οταν το καθεστώς για ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους τα διδάσκουμε αυτά που εμάς λόγω παρωχημότητας σε σχέση με τις ανάγκες οχι μόνο τις καθημερινές αλλά και αυτές που θα προκύψουν στο μέλλον μας έκαναν χειρότερους.

Οι εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις στηριγμένες στις πιό πάνω αντιλήψεις έχουν αλλάξει δραματικά την κατάσταση της Νεολαίας αφού ενέτειναν τους κοινωνικούς-ταξικούς αποκλεισμούς απ τη γνώση, και η κάθε μιά πολλαπλασιάζει τον αριθμό των νέων που εγκαταλείπουν το Σχολείο πριν τελειώσουν το Λύκειο. Γιγαντώνουν τη φροντιστηριακή παιδεία, απαξιώνουν το ρόλο του Δημόσιου Σχολίου μετατρέποντάς το σε εξεταστικό κέντρο, ενώ παράλληλα μηδένισε τον ελεύθερο δημιουργικό χρόνο των μαθητών, χρόνο πολύτιμο για μια τόσο ευαίσθητη ηλικία.

Το ίδιο ασφυκτικό πλαίσιο εντατικοποίησης και ανταγωνισμού εχει μεταφερθεί και στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, μετατρέποντας την εικόνα του Φοιτητή-διανοούνενου και ενεργό συμμέτοχου στα κοινωνικά και πολιτικά πράγματα, σε αυτή του Φοιτητή-σκληρά εργαζόμενου, ξεκομμένου και αδιάφορου για την πολιτική ζωή, αφού το πλήρως ανταγωνιστικό περιβάλλον του σημερινού Πανεπιστημίου δεν επιτρέπει αλλα ενδιαφέροντα, ενώ οι απαιτήσεις της εποχής σε λίγο δεν θα καλύπτονται με ενα μόνο πτυχίο.

Ετσι χωρίς εφόδια ικανά να προβάλουν αντιστάσεις, φτάσαμε μέσα σε λίγα χρόνια να αναδεικτύονται και να προβάλονται οσο ποτέ άλλοτε «αξίες», οπως η ιδιωτικότητα, ο αχαλίνωτος ανταγωνισμός, η ατομική ευμάρεια, η κοινωνική αναλγησία, που να αντιπαλεύουν αξίες και κατακτήσεις που σύγχρονου πολιτισμού μας, οπως αυτές της αλληλεγγύης, της συνεργασίας, της συλλογικότητας, της συνεπευθυνότητας κλπ. Και στη χώρα μας μεταπολιτευτικά η κυριαρχία στο πολιτικό σκηνικό των δυνάμεων που προωθούν τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές, εχουν δημιουργήσει ασφυκτικό πλαίσιο για τις κοινωνικές κατακτήσεις και τα δικαιώματα των εργαζονένων και κυρίως της νεολαίας.

Στο ιστορικό αρχείο της Μακεδονίας, υπάρχουν στοιχεία που επιβεβαιώνουν οτι αμέσως μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου μπαίνει σε δράση το πρόγραμμα αξιολόγησης-παρακολούθησης των μαθητών της Α! βάθμιας και Β! βάθμιας εκπαίδευσης. Για το σκοπό αυτο ιδρύθηκε ο «Οργανισμός Ηθικού Εξοπλισμού Νεότητος» (ΟΗΕΝ), και καθιερώνεται ο «Βαθμός Αρετής» σαν έπαθλο της προσπάθειας του Μαθητή. Επικεφαλής της ΟΗΕΝ ειναι ο κ Γ. Σακελαρίου και βασικοί πρωταγωνιστές αυτής της υπόθεσης ειναι Καθηγητές Πανεπιστημίου, οι Νομάρχες, οι Μητροπολίτες, οι Αστυνομικοί και υψηλόβαθμοι εκπαιδευτικοί. Αυτοί ασκούν αδιάκοπο έλεγχο των μαθητών σε κάθε πτυχή της ζωής του καθημερινά.

Σύμφωνα με το σύστημα κάθε Σαββάτο ο Δάσκαλος ζητούσε απ τον κάθε μαθητή να αυτοβαθμολογηθεί απ το 1-10. Ο βαθμός που προτείνει ο μαθητής για τον εαυτό του, μπορεί να αμφισβητηθεί απ τους συμαθητές που ενθαρρύνονται να «καρφώνουν» αν γνωρίζουν κάτι που το παιδί προσπάθησε να κρύψει. Σε μια αλλη στήλη υπάρχει η βαθμολογία του κάθε γονιού. Εκπαιδευτικοί και γονείς σε ρόλο μπάτσου ειχαν αναλάβει, εθελοντικά και μή να παρακολουθούν νύχτα και μέρα τη ζωή του παιδιού και να βαθμολογούν κάθε του κίνηση και σκέψη. Την ΟΗΝΕ που την ενέκρινε αργότερα και ο

Πρωθυπουργός Παπάγος, εκτός απ το «βαθμό αρετής» που απονέμει ειχε και σαν βασικό σύνθημα :« Η Ελληνίς ειναι περιζήτητος ως σύζυγος εις ολα τα μέρη του κόσμου»

Απ κοινού το Υποργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων, αναβίωσαν το φασιστικό βασιλό-μεταξικό καθεστώς και τα περιβόητα συνθήματα : το «**ΑΚΟΥ ΒΛΕΠΕ ΣΩΠΑ»**. Και το οι «**ΤΕΙΧΗ ΕΧΟΥΝ ΑΥΤΙΑ**».

Επειδή το θέμα αυτό ειναι ενα θέμα που προϋποθέτει εκτεταμένη γνώση και ανάπτυξη. Ενα θέμα που βέβαια εχει μεγάλη και άμεση σχέση με την ιστορία. Και επειδή δεν εχω τις απαιτούμενες γνώσεις να το αναπτύξω, θα αρκεστώ σε ενα παράδειγμα, που θεωρώ οτι θα βοηθήσει στην έστω και εν μέρει κατανόηση, τί ενοώ με τον όρο παραγωγή Ανθρώπων. Ειναι αυτό που συμβαίνει ανάμεσα σε ένα πραγματικά δημοκρατικό καθεστώς και σε ενα μοναρχικό. Στη δημοκρατία ο λαός με την ψήφο του άμεσα ή έμμεσα, εκλέγει τον Πρόεδρο της δημοκρατίας. Αν στη διάρκεια της θητείας δεν ανταποκριθεί στα καθήκοντα που του ανατέθηκαν, δεν τον επανεκλέγει. Στη μοναρχία όμως συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Στο μοναρχικό καθεστώς, εκτός του οτι η μοναρχία δεν ειναι αιρετή αλλα κληρονομική για να διατηρηθεί σαν θεσμός παράγει τους ανθρώπους, που οχι μόνο δεν θα την αμφισβητήσουν, αλλά και να μην ειναι σε θέση να σκεφτούν οτι μπορούν να ζήσουν χωρίς τη μοναρχία. Ανθρώπους που να φωνάζουν «Ελιά, ελιά και Κώτσο Βασιλειά».

Ενώ δολοφονούσε την ηγεσία της Αντίστασης, ήθελε να κρύψει απ τις Νέες γενιές το εθνικό-πατριωτικό και κοινωνικό της έργο. Ηθελε να τελειώσει με την «Ελλάδα του Βουνού». Να ταπεινώσει τους Ανθρώπους που τόλμησαν οχι μόνο να αποφάσισουν αλλα και να δράσουν χωρίς τις δικές της ευλογίες. Την Ελλάδα με την μεγάλη ψυχή και τα πιστεύω εκείνης της Γενιάς. Η πείρα της ασέλγειας στο σώμα της Ελλάδας υπήρχε απ το 21. Και τότε το ελληνικό κράτος εξόντωνε μεθοδικά έναν εναν τους άξιους αγωνιστές. Και τότε φυλάκιζαν και εξόριζαν την ηθική και την ψυχή του Εθνους. Τόση ηταν η δολοφονική και καταδιωκτική μανία των Γές Μάν, που έφτασαν στο πιό τερατώδες γεγονός. Προσπάθησαν να οδηγήσουν σε δίκη ακόμα και τις υπηρεσίες της ΠΕΕΑ, της κυβέρνησης του Βουνού για «αντιποίηση εξουσίας». Επειδή δεν εχω αντίστοιχες νομικές γνώσεις για να εξηγήσω τη σημαίνει αντιποίηση εξουσίας. Υποθέτων οτι η εξουσία ασκείται από μια νόμιμη αρχή, εμφανίζονται κάποιοι αλλοι (οπως θεωρήθηκε η ΠΕΕΑ) που χωρίς να εχουν το δικαίωμα ασκούσε εξουσία.

Ετσι μερικοί κουμμονιστοφάγοι «υπερπατριώτες» σκέφθηκαν οτι τη νόμιμη εξουσία στην πατρίδα μας στη διάρκεια της κατοχής την ασκούσαν σε όλη τη χώρα οι κατακτητές και η ελληνοφώνη κυβέρνησή τους. Η ΠΕΕΑ, συνεπώς που άσκησε εξουσία στις απελευθερωμένες περιοχές, γι αυτούς παρανομούσε. Και παρανομούσε γιατί αυτό το δικαίωμα δεν της το παραχώρησαν αυτοί που την ασκούσαν νόμιμα δηλ οι Γερμανοί και η ελληνόφωνη κυβερνησή τους. Συνεπώς μιά και όλοι μαζί τότε δεν μπόρεσαν

να τους τιμωρήσουν και αφού οι Γερμανοί έφυγαν, το χρέος να τιμωρησεί τις υπηρεσίες της ΠΕΕΑ για «αντιποίηση εξουσίες» έπεφτε τις δικές τους πλάτες!!!

Οπως το 21, που δεν είχε προλάβει ή μόλις στήθηκε το νέο κράτος στα τρεμάμενα ακόμα πόδια του, τα κόμματα που έγιναν αμέσως δεν ηταν ΕΛΛΗΝΙΚΑ αλλα «αγγλικό»,«ρώσικο»,«γαλλικό» και αργότερα σε γερμανόφιλα και ανταντικά, ετσι κατάληξαν τα πολιτικά κόμματα να λειτουργούν συμφωνα με τις υποδείξεις των ξένων και να αλληλοσφάζονται οι οπαδοί (επίστρατοι κλπ), χωρίς να αναρωτηθούν πιό ηταν το καλό για την Ελλάδα. Φτάσαμε στην δεκαετία του 1930-40 στα μέσα της οποίας το κατεστημένο-Αγία Τριάδα, επέβαλε την δικτατορία, να υποτάξει και να ελέγξει τις ανησυχίες του λαού για τον επικείμενο πόλεμο τοπικό και παγκόσμιο. Και οταν η χώρα κατακτήθηκε, γνωρίζοντας τις επιδιώξεις αυτής της φαράς, ο λαός διδασκόμενος απ το πατρογονικό παρελθόν, δεν θα τους ακολουθούσε στο καταστροφικό τους εργο, γιατί εχει διαμορφώσει δικά του ονειρα, ιδανικά και οράματα. Διαχώρησε τη θέση του και άνοιξε τους δικούς ορίζοντες και δρόμους. Αυτοί οπως πάντα στις δύσκολες ώρες, οχι μόνο ζήτησαν τη βοήθεια του Γ! Ράϊχ, αλλά συνεργάστηκαν σ όλα τα επίπεδα προκειμένου να καταστεί για αλλη μια φορά αδύνατη η προσπάθεια του λαού να κάνει πράξη τα οράματά του.

Τα δύο μεγάλα διδάγματα που έβγαλε ο λαός απ τη μελέτη της ιστορίας ειναι α) Οι ξένοι για να επιβάλουν την θέληση τους εφαρμόζουν εκτός απ την αρχή του «διαίρει και βασίλευε» και το δόγμα οτι το δίκαιο βρίσκεται εκεί που υπάρχει η δύναμη και ο δυνατός επιβάλει όπου μπορεί και οσο μπορεί τη θέλησή του. Αρχή που οδηγεί τα κόμματα σε μιά παρατεταμένη τεχνιτή αντιπαράθεση, που κοστίζει περισσότερο απ οποιόδήποτε κέρδος θα μπορούσε να εχει και αυτή η αντιπαράθεση οχι για τα συμφέροντα της χώρα αλλα και για θέματα που αφορούν τις σχέσεις με τους τρίτους. Συνεπώς σε ό,τι αφορά τις σχέσει της χώρας με τις άλλες χώρες όποιες και αν ειναι αυτές, εχθρικές ή φιλικές, δεν μπορεί, δεν συμφέρει στη χώρα μας να θεωρείται χώρος ανταγωνισμού για να πετύχει κάποιος, προσωπικό ή κομματικό όφελος ή να αποφύγει το όποιο κόστος και β) Οτι ο σεβασμός του διακαίου αποτελεί ενα κοινό αγαθό. Ενα αγαθό που δεν ειναι τίποτε αλλο απ τη συνάντηση και ταύτιση του δικαίου με το συμφέρον του ατομού με αυτό του συνόλου. Το συμφέρον της χώρας ηταν να πάψει αυτή η αντιπαλότητα και να επικρατήσει η ομοψυχία. Η ομαψυχία που ηταν ενα απ τα πιό βασικά μέσα για να αντιπαλέψει την κατοχή. Η ηγεσία του ΕΑΜικού κινήματος απ τις πρώτες ακόμα μέρες καλούσε το λαό σε ομοψυχία και ενότητα. Με αυτό ακριβώς το σκεπτικό συμετείχε το ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας.

Δυστυχώς, η διαγραφή της ηττας του άξονα οχι μόνο αναβίωσε την αντιπαλότητα, αλλα το ταξικό συμφέρον κυριάρχησε του ενθικού, στην πιό κρίσιμη για τη χώρα στιγμή. Τη στιγμή που μπορούσαμε να συνταχτούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τα προβλήματα, τις όποιες διαφορές που μας χώριζαν, σε όποια παράταξη και αν ανήκε ο καθένας, να τις λύσουμε μεταξύ μας και να την ανασυγκροτήσουμε την Ελλάδα. Ομως ο πόλεμος ειχε

τελειώσει με πρωταγωνιστή το λαό. Καιρός ηταν να δοθεί τέλος στο λαϊκό κατσαπλίαδικο, να μαζευτεί ξανά στη γωνιά, να δουλεύει και να μή μιλάει και κυρίως να ξεχάσει τα μεγάλα λόγια για αναγέννηση της Ελλάδας, προσφοράς και αυτοθυσίας.

Πανικόβλητη και κατατρομαγμένη η Αγία Τριάδα απ τη δύναμη που έκρυβε μέσα του ο λαός, συφταγγαλιάστηκε τώρα με τους Αγγλους νεοκατακτητές, οπως ηταν προηγούμενα με τους Γερμανούς και στηριζόμενη σε αυτούς δολοφώνησαν την προσπάθεια του λαού να αναγεννηθεί μεταπολεμικά η Ελλάδα. Αυτός ηταν ο λόγος για τον οποίο οργίαζαν τα άδεια πουκάμισα στα πληγωμένα σώματα των αγωνιστών, αλλά και την ίδια την Ελλάδα.

«Η αναγέννηση, ειναι μιά λέξη ειχε πεί ο Δ. Γληνός το 1925. Μα δεν ειναι λέξη κενή. βρίσκεται στην καρδιά των Ελλλήνων, ακοίμητη έγνοια αιώνες τώρα...Κι άν πέρασαν καιροί κι άλλαξαν τα πρόσωπα και ήλθαν άλλοι διαλεχθοί και οραματίστηκαν κι αυτοί την Ελλάδα, η επίκληση μένει ακέραια, η λαχτάρα ολόθερμη, ο πόθος άσβεστος, το όραμα πάντα μακρυνό και άπιαστο και πάντα νέο. Και όσοι νοιώθουν μέσα τους να ζεί του λαού των ο πόνος, έχουν μπροστά τους ενα σκοπό ζωής, πλούσιο, μεγάλο, γεμάτον αγώνα και δημιουργική χαρά».

Ιστορικά ειναι επιβεβαιωμένο οτι η μάχη για την επιβολή και την εδραίωση της εξουσίας, ειναι η πιό σκληρή και απάνθρωπη μάχη απ αυτήν της κατάληψης. Οταν μάλιστα συμβαίνει να μην υπάρχει και η απαραίτητη λαϊκή βάση-να ειναι εξ ολοκλήρου δοτή-τότε γίνεται ακόμα πιό σκληρή και αδυσώπητη. Και γίνεται πιό σκληρή και απάνθρωπη, γιατί εκτός απ την ικανοποίηση των φιλοδοξιών για την εξουσία, αυτή καθ εαυτή, υπάρχει και η υποχρέση της ανταπόδοσης προς αυτούς που τους την έδωσαν. Και στην προκειμένη περίπτωση οι Αγγλοι, που την έδωσαν, και οι κάθε λογείς δοσίλογοι και απόντες που τη στήριξαν απαιτούσαν τα αντίστοιχα πρόσβαρα ανταλλάγματα.

Το ΕΑΜ στη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής ειχε δημιουργήσει όλες εκείνες τις προϋποθέσεις οπως: το θεσμό της λαϊκής αυτοδιοίκησης, της Λαϊκής δικαιοσύνης, την πολιτιστική επανάσταση, τις υγειονομικές και επισιστικές υπηρεσίες, την ψήφο στα δέκα οκτώ και για τα δυό φύλα, τον λαϊκό στρατό, την λαϊκή Πολιτοφυλακή και τόσες άλλες πρωτόγνωρες λαϊκες κατακτήσεις οφείλονταν στη δημιουργική φαντασία του λαού, αποτελούσαν βασικές προϋποθέσεις, για να αναγεννηθεί η Ελλάδα.

Για να μη διαπραχθεί το έγκλημα στην έκταση που το ειχε προγραμματίσει αυτή η ελληνόφθονη δοσίλογη εταιρία, μιά μόνο ελπίδα υπήρχε: Η μεγάλη μερίδα της εθνικής αστικής τάξης που ειχε απ το 21 ακόμα φύσει εχθρούς της αυτήν την Αγια και ομοούσιο εταιρεία, να συμπαραταχθεί με τον αγωνιζόμενο λαό, που ειναι φύση-θέση σύμμαχός της για να κρατήσουμε την Ελλάδα μόνο για μας τους Ελληνες. Δυστυχώς ομως και αυτή η μερίδα στην πιό κρίσιμη στιγμή για τη χώρα, αντί να συμπαραταχθεί με το λαό, τον φοβήθηκε και αυτή. Συντάχθηκε με τους φύσει εχθρούς της, τους βοήθησε με αποτέλεσμα να οδηγηθεί η χώρα σε νέες καταστροφές και ο λαός να βρεθεί για αλλα τριάντα

ακόμα χρόνια χειροπόδαρα δεμένος με τις γνωστές σε ολους συνέπειες. Το γεγονός αυτό επέτρεψε σ αυτούς που ήθελαν να γυρίσουν τη ζωή του λαού, απ τις 12 Οκτωμβρίου 1944, στην 27η του Οκτώμβρη του 1940 να πετύχουν το σκοπό τους.

Για να το πετύχουν αυτόν το σκοπό έπρεπε οχι μόνο η ζωή του Αντιστασιακού Ανθρώπου, να στοιχίζει φτηνότερα απ την αξία της αγοράς ενος αυγού, αλλά και αυτός που θα την αφαιρούσε να εχει και κάποιο αντάλλαγμα και κυρίως να μην του καταλογιστούν ευθύνες. Για να μήν του καταλογιστούν ευθύνες, έπρεπε να εχει εξασφαλίσει την ατιμωρησία των όποιων εγκληματικών πράξεων που ειχε ήδη διαπράξει συνεργαζόμενος με τους κατακτητές, αλλα και θα διέπραται στο μέλλον για να φέρει σε πέρας αυτήν την αποστολή που του ειχαν αναθέσει. Ετσι ώστε απαλλαγμένος από ευθύνες, έλεγχο και τιμωρία, να μπορεί ανά πάσα στιγμή, με την παραμικρή ή και χωρίς αφορμή και αιτία να σκοτώνει, να κρεμά τον ίδιο τον «φτέχτη», την οικογένειά του και ολόκληρο το γενεολογικό του δέντρο: Ανιόντων και κατιόντων και εξ αγχιστίας ακόμα. Να κάψει το σπίτι, να αρπάξει τα όποια περιουσιακά του στοιχεία, να κάψει το Μαχαλά, τη συνοικία, το χωριό που συνελλήφθει ο Αντιστασιακός ή και ο άσχετος ακόμα, αρκεί να έκανε κάποια άστοχη κίνηση ή να μην του άρεζε η φάτσα. Να μπορεί να εξοντώνει αυτόν που ειχε όμορφη γυναίκα, αδερφή ή κόρη, πολλά και γόνιμα χωράφια. Να ξεριζώνει τα δέντρα, το αμπέλι ή να απράζει τα ζώα και την προίκα του κοριτσίου. Να μπορεί να εξοντώνει άφοβα και με το αζημείωτο τον προσωπικό του εχθρό και όποιον άλλο του έκανε γούστο!!!

Για το ποιόν των ανθρώπων πάνω στους οποίους στηρίχθηκε και στήριξαν την δοτή εξουσία η Δεξιά, ειναι ενδεικτική η αγόρευση του Επιτρόπου σε μιά μεταδεκεμβριανή δίκη. Στη δίκη αυτή δικάζονταν για βασανιστήρια δυό υπαξιωματικοί του περιβόητου 106 τάγματος Εθνοφυλακης που δρούσε στη Στυλίδα: ο ενας ονόματι Μαργαρίτης και ο αλλος Αυγέρης, (ποιός δεν θυμάται το περιβόητο 518 τάγμα που έδρευε-δρούσε στο Νομό μας), για συλλήψεις, βασανιστήρια κλπ. Ο Κυβερνητικός Επίτροπος στην αγόρευσή του, δίνει ανάγλυφη την εικόνα των δύο «ηρώων» : «Προκειται περί εγκληματικών και διεστραμένων φυσιογνωμιών, που παρεισέφρυσαν στην Εθνοφυλακή, κατερράκωσαν την έννοια του κράτους και έγιναν αφορμή μια ολόκληρος πόλις να υφίσταται ανήκουστον τρομοκρατίαν και φρικτά βασανιστήρια». Οι ίδιοι οι κατηγορούμενοι δεν αρνήθηκαν αυτά τα φρικτά βασανιστήρια που τους καταλόγιζε το κατηγορητήριο, για τα οποία υπήρχαν πληρείς και επίσημες ιατροδικαστικές εκθέσεις (τραύματα, κατάγματα θώρακος και πλευρών, έκχυμώσεις, κακωσεις δια σιδηρών οργάνων, μαστιγίου και λακτισμάτων κλπ, κλπ). Στην απολογία τους ειπαν οτι «αυτοί που βασανίστηκαν ηταν ΕΛΑΣίτες» και οτι οι ίδιοι ειναι εθνικόφρονες. Το Στρατοδικείο, παρά το γεγονός οτι ο Επίτροπος ζήτησε την παραδειγματική τιμωρία και των δυό υπαξιωματικών της Εθνοφυλακης Καταδίκασε (ευτυχώς) τον ενα σε τέσσερες (4) μήνες φυλακή και τον άλλο σε δύο (2) και τέσσερες χιλιάδες δρχ ψυχική οδύνη για όλους μαζί τους παθόντες.

Οταν το κράτος με το στρατό του προβαίνει σε συλλήψεις και βασανισμούς, τρομοκρατεί μιά ολόκληρη πόλη σαν τη Στυλίδα που δεν ειναι ούτε απομονωνένη, ούτε ξεκομένη απο επικοινωνία και συγκοινωνία, αντιλαμβάνεται ο καθένας τη συνέβαινε στην ύπαιθρο και κυρίως στα ορεινά και απομονωμένα χωριά απ το επίσημο κράτος. Και το ερώτημα που μπαίνει ειναι ; Οταν το επίσημο κράτος με τα όργανά του προβαίνει σε τέτοιες αυθαίρετες ενέργειες και πράξεις: Να συλλαμβάνει και να βασανίζει σε βαθμό που το ίδιο υποχρεώνεται να επιβάλει ποινές (μόνο για την επερβολή) μπορεί να υποθέσει κανείς τη συνέβαινε με τις παρακρατικές συμμορίες. Οι συμμορίες που πέρα απ το εκδικητικό πάθος ειχαν και πολλούς αλλους λόγους και κυρίως οικονομικούς να προβαίνουν σε τέτοιες πράξεις στο πολλάπλάσιο. Αυτοί που ηταν και επιφορτησμένοι με την εντολή για να δράσουν ακριβώς οπως έδρασαν ειχαν επιπρόσθετα εξασφαλισμόνο το καταβούληση έγκλημα και το ατιμώρητο της όποιας μορφής έγκλημα. Η αιτία των συλλήψεων και του βασανισμού τους ηταν οτι : ο συλληφθής και βασανιζόμενος «Ηταν ΕΑΜίτης ή ΕΛΑΣίτης ΕΠΟΝίτης».

Αλήθεια αυτοί οι άνθρωποι, που έδιναν αυτές τις εντολές και ανέθεσαν στα επίσημα κρατικά όργανα και στις στρατιές των ανεξέλεγχων συμμοριών να τις κάνουν πράξη δεν αναρωτήθηκαν : Γιατί ηταν ΕΑΜίτης, ΕΛΑΣίτης και ΕΠΟΝίτης. Σαν ΕΛΑΣίτης τι κακό έκανε αυτός ο ΕΑΜίτης, ο ΕΛΑΣίτης και ΕΠΟΝίτης στο λαό και την πατρίδα; Δεν ηταν αυτός που οταν η πατρίδα δέχθηκε την Ιταλική εισβολή και μετά που κατακτήθηκε η χώρα εγκατέλειψε τα πάντα και πέρασε στην παρανομία ή πήγε στο βουνό να πολεμήσει τους κατακτητές, ωστε μετά που παράδοσε του όπλου του να συλλαμβάνεται, να βασανίζεται, να καταδικάζεται και να εκτελείται ακόμα με αυτήν και μόνο την κατηγορία;

Προς το τέλος του 1945 συνέλλαβαν τον αδερφό μου Κόγια Αντώνιο του Γεωργίου και της Μαρίας το γένος παλληκάρια, κάτοικο Βεροίας Βερμίου 20. Πατέρα εφτά (7) παιδιών. Πέντε (5) Κορίτσια και δυό αγόρια. Το μεγαλύτερο ειναι Κορίτσι δεκαέξη (16) χρονό τότε και το μικρότερο διόμιση (2,5) και τη συζηγό του Μαρία.

Οταν μπόρεσε να σταθεί στα πόδια απ τα βασανιστήρια (ηταν σε τέτοιο βαθμό κτυπημένος, που έκτοτε φορούσε δύο νούμερα μεγαλύτερο παπούτσι απ το κανονικό) κάθε μέρα, μέχρις ότου περάσει η υπόθεσή του απ το έκτακτο στρατοδικείο Γιαννιτσών, για την οποία τον κατηγορούσαν, τον χρησιμοποιούσαν σαν προπέτασμα στην κλούβα που ο στρατός και η χωροφυλακή χρησιμοποιούσαν στις μετακινήσεις τους. Και επειδή κανένας ελεύθερος άνθρωπος, δεν θα δεχόταν να οδηγήσει το αυτοκίνητο ή το βαγόνι-φέρετρο-και αν ακόμα το αντίτιμο ηταν μια χούφτα χρυσός άνα δρομολόγιο, γι αυτό και ο οδηγός της κλούβας έπρεπε να ειναι κρατούμενος. Για την εξασφάλιση του οδηγού ή του μηχανοδηγού του τρένου φρόντιζε η ασφάλεια σε συνεργασία με τους ποικιλόνυμους χαφιέδες. Ετσι οδηγός της κλούβας, που ξεκινούσε κάθε πρωί απ τη Βέροια ηταν ο κρατούμενος Φωκίον Μπιτζέλης.

Η κλούβα αυτή δεν ηταν η γνωστή σε μας κλούβα, που η χωροφυλακή μεταφέρει τους συλληφθέντες στον Ανακριτή ή απ τις φυλακές στα Δικαστήρια. Η κατοχική κλούβα ηταν μιά ανθρώπινη ασπίδα, ενα ανθρώπινο τείχος που οι κατακτητές προκειμένου να προστατεύσουν την «πολύτιμη» ζωούλα τους, την έβαζαν προπέτασμα ανάμεσα σ αυτούς και τους αντάρτες για να μήν τους επιτεθούν.

Οταν οι αγέροχοι Ούνοι, παρά τη φήμη του αήττητου και τα μέσα που διέθεταν βρέθηκαν εγκλωβισμένοι απ τις αλλεπάλληλες επιθέσεις του ΕΛΑΣ και οι ανατινάξεις τρένων, γεφυρών σιδηροδρομικών γραμμών, δρόμων και αποθηκών. Το κόψιμο καλοδίων και οι καθημερινές ενέδρες και τα κάθε είδους σαμποτάζ έκαναν σχεδόν αδύνατη την επικοινωνία, την μετακινήση μονάδων, τη μεταφορά εφοδίων ανάμεσά τους στο εσωτερικό μα και το εξωτερικό ακόμα ειχε καταντήσει εφιάλτης, για να διασφαλίσουν τις εντελώς απαραίτητες μετακινήσεις και επικοινωνία μεταξύ τους, κατέφυγαν στην πιό αποτρόπαια, ταπεινή απάνθρωπη μέθοδο υπεράσπισης του εαυτούλη τους: Κατέφυγαν στη μέθοδο της ΦΟΝΙΚΗΣ ΚΛΟΥΒΑΣ.

Τη δύσκολη θέση στην οποία βρέθηκαν οι δυνάμεις κατοχής στη χώρα μας την ομολογούν και οι ίδιοι οι Γερμανικές Υπηρεσίες Πληροφοριών και Αντικατασκοπείας Αϊν- Τσέ οταν πληροφορεί το Γενικό Στρατηγείο αναφέρει οτι «...Αι ημέτεραι δυνάμεις δεν επαρκούν δια μίαν αποτελεσματικήν αντιμετώπισιν ή εκμηδένισιν των ανταρτικών μονάδων. Αι μεταφοραί μας εβρίσκονται υπο συνεχήν απειλήν των ανταρτικών επιθέσεων. Αι αδιάκοπαι επιθέσεις των ανταρτών εναντίον κυρίων οδικών και σιδηροδρομικών γραμμών-γεφυρών ...εντυποσιακά σαμποτάζ...ανατινάξεις δρόμων, σιδηροτροχιών και επιθέσεις εμπροστοφυλάκων και φαλαγγών σε πορείες, που δημιουργούν κινδύνους δια τον ανεφοδιασμόν των δυνάμεων εις την Νότια Ελλάδα και για τις μεταφορές και μετακινήσεις των στρατευμάτων και των στρατηγικών θέσεων μας». Η καταφυγή στην κλούβα κρίθηκε αναγκαία

Η κλούβα για τις σιδηροδρομικές μετακινήσεις των στρατευμέτων κατοχής, ηταν ενα βαγόνι του τρένου γεμάτο με κρατούνους δεμένους, που το έβαζαν σε αρκετή απόσταση απ τη μηχανή, με ενα κιβώτιο γεμάτο δυναμίτη στη μέση συνδεδεμένο με τον μηχανισμό πυροδώτησης με τη φρουρά του τρένου. Σε περίπτωση του το τρένο χτυπηθεί απ τους αντάρτες, ή ανατιναχθεί από κάποια νάρκη, να σκοτωθούν οι κρατούμενοι. Την ίδα μέθοδο της κλούβας εφάρμοζαν και για τις οδικές μετακινήσεις. Επειδή απ την άνοιξη του 1944, μόνο με οργανωμένη φάλαγγα και με ισχυρή συνοδευτική δύναμη μπορούσαν να κάνουν τις αυστηρά απαραίτητες μετακινήσεις, για να περιορίσουν κατά το δυνατόν τα χτυπήματα εφάρμοζαν ευρύτατα τη μέθοδο της κλούβας. Το σκεπτικό ήταν οτι αφού με τη μέθοδο αυτή θα σκοτωθούν οπωσδήποτε οι κρατούμενοι, ο ΕΛΑΣ θα περιόριζε τις επιθέσεις. Ηταν τόσος ο φόβος τους απ τις ενέδρες, που για να διασφαλίσουν το ακίνδυνο τις μετακινήσεις-μεταφορές που απ το Σεπτέμβρη του 1943, υποχρέωσαν τον κόσμο που ειχε χωράφια κατα μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής, να ξεριζώσουν τα ήδη υπάρχοντα σπαρτά και δέντρα και να μην ξανασπείρουν σε απόσταση 500 μέτρα και απ

τις δύο πλευρές της γραμμής απ την Εδεσσα μέχρι τη Θεσσαλονίκη και τα τέμπη ωστε να έχουν την ανάλογη ορατότητα.

Με τη μέθοδο της κλούβας γίνονταν και οι οδικές μεταφορές . Μπροστά απ τη φάλαγγα των αυτοκινήτων, έβαζαν ενα αυτοκίνητο γεμάτο με δεμένους κρατουμένους, που υποχρεωτικά οδηγούσε κρατούμενος οδηγός, να προηγείται αρκετά μέτρα απ τη φάλαγγα. Στο πρώτο αυτοκίνητο της φάλαγγας που ακολουθούσε σε απόσταση αρκετών μέτρων-σε απόσταση βολής-ηταν στημένα τα πολυβόλα, ετσι ωστε σε περίπτωση που θα απομακρυνθεί περισσότερο απ το κανονικό ή γίνει κάποια συμλποκή, οι πρώτοι που θα σκοτωθούν θα ηταν οι κρατούμενοι απ τα στημένα πολυβόλα του αυτοκινήτου που ακολουθούσε.

Δυστυχώς αυτήν τη σατανική εφεύρεση, που εκτός απ το σώμα σκοτώνει πρώτα την ψυχή του κρατουμένου, που σε πολλές περιπτώσεις η συγκαιρία ή κάποιος χαφιές ή συνεργάτης του κατακτητή από ελεύθερο τον μετέβαλε σε κρατούμενο. Χωρίς δίκη και πριν απ τη δίκη, γιατί το ήθελε κάποιος καταδότης ή ιδεολογικά αντίθετος καταδικάστηκε εκ των προτέρων στον πιό φρικτό θάνατο. Σε πάρα πολλές περιπτώσεις οι συλλήψεις γίνονταν γι αυτόν ακριβώς και μόνο σκοπό.

Αυτή λοιπόν, τη σατανική εφεύρεση τη χρησιμοποίησαν και μάλιστα σε μεγαλύτερη έκταση και οι ελληνικές κυβερνήσεις κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου. Και οι μέν Γερμανοί κατακτητές θεωρώντας μας κατώτερα όντα-μηδαμινά δεν υπολόγιζαν τη ζωη των Ελλήνων γενικά, πολύ περισσότερο οταν επρόκειτο να προστατεύσουν τη δκή τους. Βέβαια, δεν υπάρχουν επιχειρήματα που θα μπρούσαν να δικαιολογήσουν αυτήν την αποτρόπαια εγκληματική πράξη. Ηταν ομως κατακτητές και σαν κατακτητές μέχρις ότου έλεγχαν τα πράγματα μπορούσαν να κάνουν ό,τι ήθελαν.

Οι Ελληνες κυβερνώντες όμως, με πιό αιτιολογικό-επιχείρημα χρησιμοποιούσαν τους ιδεολογικούς και πολιτικούς τους αντιπάλους για τον ίδιο σκοπό και τρόπο Ελληνες κρατουμένους; Κρατουμένους που κάποιος χαφιές για λόγους που μόνο αυτός γνώριζε και ήθελε χαρακτήριζε κάποιον κομμουνιστή, ΕΑΜίτη ή ΕΛΑΣίτη και ΕΠΟΝίτη το επίσημο κράτος, χωρίς να ελέγξει δικαστικά την καταγγελία του χαφιές με μόνη την αυθαίρετη-άποψη κρίση του καταδότη, έστελνε αθώους πολίτες ,όπως και οι κατακτητές, στην φρικτότερη μορφή αναμονής ενος βέβαιου θανάτου; Μπορεί κάποιος να φανταστεί πιό αποτρόπαιο έγκλημα;

Πχ τον αδερφό μου, που κάποιος καλοθελητής για δικού του ίσως λόγους τον κατέδωσε στην Ασφάλεια. Αυτή τον συνέλλαβε, τον βασάνισε και του σκηνοθέτησε δυό κατηγορητήρια να δικαστεί απ το έκτακτο στρατοδικείο. Στη διάρκεια ομως που ηταν υπόδικος τον έβαζαν κάθε πρωϊ στην κλούβα και μπορούσε σε μιά συμλποκή ή νάρκη να ειχε σκοτωθεί, ενώ το στρατοδικείο τον αθώωσε και για τις δυό υποθέσεις. Το ίδιο απαλλάχθηκε ο κατά τον ίδιο τρόπο συλληφθής και ο οδηγός της Κλούβας Φωκίων Μπιτζέλης

Ο μεγάλος αγώνας του λαού μας, για να γίνει κατανοητός και για να βγούν τα απαραίτητα συμπεράσματα, πρέπει να συσχετισθεί με εκείνα τα γεγονότα που άσκησαν επίδραση σ αυτόν. Μετά τη δεύτερη δεκαετία του εικοστού αιώνα, το γεγονός που βάζει την σφραγίδα του στη ζωή και την ιστορία των λαών, ειναι η Οκτωμβριανή Επανάσταση. Με την Οκτωμβριανή Επανασταση οι λαϊκοί αγώνες αποκτούν καινούργιο νόημα και μεγάλη προοπτική. Μια προοπτική που δίνει πλέον τη δυνατότητα στα εργατικά και κοινωνικά κινήματα διεκδίκησης να μετατραπούν από κινήματα διαμαρτυρίας και διεκδίκησης, καλύτερων όρων ζωής και εργασίας σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής.

Η ολιγαρχία ξενοκίνητη καθώς ηταν και η δεξιά σαν φορέας αντιδραστικός και δοσίλογος για ανοικτή με τους κατακτητές συνεργασία δικαιολογημένα πανικοβλήθηκε. Η αστική τάξη ομως σαν φορέας προόδου και προοπτικής για πιό λόγο τρομοκρατήθηκε; Βέβαια και αυτή δεν ειχε ψυχικές ρίζες με το λαό, πολύ περισσότερο με τη γενιά της Αντίστασης. Αυτό ομως δεν σημαίνει οτι δεν ζούσε απ κοντά τα γεγονότα τοπικά και παγκόσμια. Και το ερώτημα που μπαίνει ειναι: Η αστική τάξη πράγματι δεν μπόρεσε να δεί, οτι και σάν κινήματα ανατροπής το Αντιστασιακά κινήματα (σχεδόν ολη η Ευρώπη ειχε), η επικράτησή τους ηταν άμεσα και άρρηκτα συνδεδεμένα με την της χώρας απ τον κόκινο στρατό; Και στην Ελλάδα ηταν δεδομένο οτι θα ερχόταν οι Αγγλοι και οχι ο κόκινος στρατός, γεγονός που σημαίνει οτι μπορούσε αν ήθελε κάλιστα να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα, αφού δεν συνέτρεχε κανένας, μα κανένας απολύτως λόγος να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ.

Αφού λοιπόν, δεν συνέτρεχε κανένας λόγος να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ, σημαίνει οτι τα συμφέροντα της εθνικής αστικής τάξης, αν δεν ηταν ταυτόσημα με αυτά των Αγγλων, δεν ηταν ομως σε διάσταση. Επειτα τα όπλα με τη Συμφωνία της Βάρκιζας ο ΕΛΑΣ τα ειχε παραδόσει και οι Αγγλοι ειχαν αποδεχθεί τη Συμφωνία της Βάρκιζας. Δεν της αρκούσε η παραμονή των Αγγλων στη Ελλάδα και η εγγύηση των Αγγλων για τα τυχόν δύσκολα; Συνεπώς και με το δίκαιό του αναρωτιέται ο καθένας: Για ποιόν ακριβώς λόγο η εθνική αστική τάξη, πρόδοσε για αλλη μια φορά τον ιστορικό ταξικό της ρόλο; Ο κομμουνιστικός κίνδυνος που επικαλούνταν οι ξένοι και η δοσίλογη Δεξιά προκειμένου να επέμβουν το Δεκέμβρη δεν υπήρχε πλέον.

Επειτα το ΕΑΜ δεν ηταν ταξικό κίνημα. Στις γραμμές του συμμετείχαν και συνεπήρχαν ολα τα κοινωνικο-οικονομικά στρώματα: Ο στρατηγός και ο φαντάρος ηταν ΕΑΜίτες. Το ίδιο και ο βιομήχανος, ο έμπορος με τον εργάτη, τον αγρότη, τον υπάλληλο κλπ.

Η Συμφωνία της Βάρκιζας ειχε υπογραφεί. Ο ΕΛΑΣ βάση της συμφωνίας τα όπλα τα ειχε παραδόσει. Τί ηταν τέλος πάντων αυτό που την ανάγκασε να μην προσεταιριστεί και να εγκαταλήψει τον φύση συμμαχό της-λαό και να συμπαραταχθεί με τους Αγγλους και τη δοσίλογη Δεξιά, στο προσχεδιασμένο έγκλημα του εμφυλίου πολέμου, που οδήγησε στην εθνική συμφορά; Και λέω συμφορά, γιατί πέρα απ τις χιλιάδες ανθρώπινες ζωές και τις τεράστιες υλικές

καταστροφές οι -Γογούσιδες, τα εκλογικά πραξικοπήματα, η βία και η νοθεία, οι αποστασίες, τα σχέδια «Περικλής», οι χούντες, η κάθαρση που δεν είδαμε τοτέ, Κύπρος, Αιγαίο, CIA, ξένοι πράκτορες και μύρια αλλα κακά και άσχημα για τη χώρα-δεν ξεπήδησαν ετσι ξαφνικά και απρόσμενα. Οπως και αν λέγονται οι ξένοι, Γερμανοί, Αγγλοι ή Αμερικάνοι, ολοι τον ίδιο στόχο είχαν : Πως να κρατήσουν αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου που ακούει στο όνομα Ελλάδα, σφιχτά και αποπνιχτηκά δεμένη στο δικό τους ΑΡΜΑ. Βασικός στόχος πως παραμείνει για πάντα το «αγγιστρωμένο ψάρι» που δεν θέλει δόλωμα για την εξυπηρέτηση των δικών τους και μόνο σκοπών και συμφερόντων. Τωρα προσπαθούμε κάτω από δυσμενέστερες από τότε συνθήκες να βγούμε απ τα αδιέξοδα της εξάρτησης.

Οπως ειναι γνωστό ο πρωτόγονος κομμουνισμός-κοινοκτημοσύνη στα μέσα παραγωγής για εκατοντέδες χιλιάδες χρόνια στηρίζονταν και λειτουργούσε σε τέσσερεις βασικούς άξονες α) την εργασία, β) την άμμιλα γ) τη συλλογικότητα και δ) την αλληλεγγύη. Αυτές ηταν οι βασικές αξίες του πρωτόγονου κομμουνισμού. Μετά την πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση που μετακίνησε τον άξονα της ζωής απ την εργασία, την άμμιλα, τη συλλογικότητα και την αλληλεγγύη στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, αυτοί οι άξονες-αξίες αντικαταστάθηκαν: η εργασίας απ το κέρδος, η συλλογικότητα απ το ατομικότητα και η άμμιλα απ τον ανταγωνισμό. Η δέ αλληλεγγύη πήρε τη θέση της ελεημοσύνης. Ενα αλλο ξεχωριστό χαρακτηριστικό που υπάρχει ανάμεσα στα δυό συστήματα ειναι οτι στο καθεστώς την κοινοκτημοσύνης ο Ανθρωπος παραμένει παραγωγός, ενω στο καθεστώς ιδιοκτησία ο άνθρωπος μετατράπηκε σε καταναλωτή.

Μετά το πέρασμα της κοινωνίας των ανθρώπων στο καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, ποτέ ίσως άλλοτε πριν από Οκτωμβριανή Επανάσταση, να μήν ειχε τοποθετηθεί μέσα στο σύστημα-τα θεμέλια-του καθεστώτος της ατομικής ιδιοκτησία η ζύμη της αναμφισβήτηση και της ανατροπής.

Μια μαγιά ικανή να προσανατολίσει την κοινωνία των Ανθρώπων σε νέα κοινονικό-οικονομικά λειτουργήματα και νέα πεπρωμένα. Μέχρι τον προηγούμενο αιώνα ο κοινωνικό-οικονομικός πολιτισμός παρέμεινε στην ουσία αγροτικός τα θεμέλια του οποίου έβαλε το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής. Η γεωργία αποσχολούσε το μεγαλύτερο μέρος του ενεργού πληθυσμού. Στη συνέχια ακολούθησε η βιομηχανική εποχή σε ενα μικρό κομμάτι του πλανήτη. Αρχικά και αυτή αναπτύχθηκε χωρίς να μεταβάλλει αισθητά τις αγροτικές και χειρονακτικες εργασίες.

Οπως και σε άλλο σημείο γράφω, μια βασική αρχή που βγαίνει απ την μελέτη της ιστορίας λέει οτι : μετά από κάθε μεγάλη τεχνολογική μεταβολή (και στη συγκεκριμένη περίπτωση ο ατμός) ακολουθεί μια κοινωνική Επανάσταση. Πρέπει να γίνει κατανοητό πως η κοινωνία της πληροφορικής ειναι επέκταση της βιομηχανικής, όπως η βιομηχανική ηταν επέκταση της αγροτικής. Η

Επανάστηση του Οκτώμβρη ανεξάρτητα απ την κατάληξη που ειχε ειναι αυτή που θα οδηγήσει τον άνθρωπο, πάνω απ το κέρδος. Τον άνθρωπο στον εαυτό του. Πρόκειται για θεμελιώδη μετατροπή-ανατροπή που οχι μόνο θα αλλάξει τον τρόπο παραγωγής και κατανάλωσης, αλλά και τον τρόπο της ιδιωτικής σκέψης και ζωής, καθώς και την οργάνωση το κοινωνικό-οικονομικό υπόβαθρο. Ορισμένοι θεσμοί, συνήθειες, νοοτροπίες δομές θα ατονίσουν και στη θέση τους θα εμφανιστούς άλλοι και άλλες θα πάρουν τη θέση τους. Οπως συνέβει και με την πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγης

Η Οκτωμβριανή Επανάσταση, εκτός του οτι ασκούσε μεγάλη επίδραση στους λαούς, τους εξόπλισε με την αντίστοιχη πείρα στην πάλη τους για τη λευτεριά, την ανεξαρτησία και τη δικαιοσύνη. Για ενα καλύτερο μέλλον. Για μια ανθρώπινη ζωή. Το κομμουνιστικό κίνημα αναπτύχθηκε έκτοτε με γεωμετρική πρόοδο, με αποτέλεσμα να βγούν στο προσκήνιο οι πρωτοπόρες δυνάμεις της εποχής μας. Επέτρεψε στην κοινωνία των ανθρώπων να κάνει ενα τεράστιο βήμα προς τα μπρός και συνέβαλε να ανάψει μια εκτυφλοτική φλόγα, που ειναι αδύνατο να τη σβήσει κανείς. Εβαλε θα έλεγα τα θεμέλια του νέου πολιτισμού, προς τον οποίο η ανθρωπότητα θέλει να πορευθεί.

Ο καπιταλισμός εκτός απ τη δύσκολη θέση που βρίσκονταν με τις αξεδιάλυτες αντιθέσεις, που οδήγησαν στον Α! παγκόσμιο πόλεμο και τα προβλήματα που αυτός άφησε άλυτα. Τώρα δίπλα σε αυτά προστέθηκαν και αυτά που έφερε στο προσκήνιο η Οκτωμβριανή Επανάσταση και που ηταν η ύπαρξη της Σοβιετικής Ενωσης και η ραγδαία ανάπτυξη του εργατικού και λαϊκου κινήματος. Η μεγάλη οικονομική κρίση του 1929-31, ειχε σαν αποτέλεσμα να αντιληφθούν οι λαοί του κόσμου και κυρίως τα εργατικά και λαϊκά κινήματα, πολλά απ τα προβλήματα που ειχαν τεράστια κοινωνικό-οικονομική σημασία για τη ζωή τους και το κοινωνικό-οικονομκό γίγνεσθαί και κυρίως να συνειδητοποιήσουν τί ακριβώς πρέπει να γίνει για να μην επαναληφθούν...και οι επιπώσεις που ειχε στη ζωή τους αυτή η πρώτη εμφανής κρίση του συστήματος ιδιοκτησίας, ηταν τραγική για ολους και κατά κύριο λόγο για τους μεροκαματιάριδες.

Στο διάβα του κοινωνικού-οικονομικού γέγνεσθαι της κοινωνίας των Ανθρώπων, εχουν γίνει δυό μόνο κοινωνικές Επαναστάσεις. Η πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, ηταν αυτή που μετακίνησε τον άξονα-υποδομή της ζωής απ την εργασία στην ιδιοκτησία και η δεύτερη εξ ίσου μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, ηταν η Οκτωμβρινή Επανάσταση, που θα επαναφέρει τον άξονα-υποδομή της ζωής από την ιδιοκτησία ξανά στη εργασία.

«Ο καιρός που πέρασε, λέει ο Μόργκαν: στο έργο « Η πρωτόγονη κοινωνία» απ την εμφάνιση του πολιτισμού=ιδιοκτησία ειναι μόνο ενα μικρό κομμάτι της περασμένης ζωής της ανθρωπότητας. Η αποσύνθεση της κοινωνίας (αυτής) ορθώνεται αποφασιστικά μπροστά μας σαν το τέρμα μιάς ιστορικής εξέλιξης, που μοναδικός τελικός σκοπός της ειναι ο πλούτος. Γιατί μια τέτοια κατάληξη της κοινωνίας κρύβει μέσα της τα στοιχεία της ίδιας της καταστροφής-

αυτοκαταστροφής. Η δημοκρατία στη διοιήκηση, η αδερφοσύνη στην κοινωνία, η ισότητα στα δικαιώματα, η γενική εκπαίδευση, θα εγκαινιάσουν το επόμενο ανώτερο στάδιο της κοινωνίας, στο οποίο συντείνουν σταθερά η πείρα, η λογική και η επιστήμη. Το Στάδιο Αυτό θα Ειναι Μια Αναβίωση-αλλα σε ανώτερη μορφή-Της Ελευθερίας, Της Ισότητας Και Της Αδερφοσύνης Των Παλαιών Γενιών».

Και συνεχίζει: «Σε αυτήν την πιό πρόσφατη περίοδο και πάνω στα ερείπια του πρωτόγονου κομμουνισμού και της πανάρχαιης δημοκρατίας (και τον κοινωνικά συσωρευμένο πλούτο) γεννήθηκε η ατομική ιδιοκτησία και μαζί με αυτή η εκμετάλλευση του Ανθρωπου από άνθρωπο, και ενας δημόσιος καταναγκαστικός μηχανισμός, το Κράτος, καθώς και η αποκλειστική κυριαρχία του άντρα πάνω στη γυναίκα, τόσο στο δικαίωμα της ιδιοκτησίας, όσο και στην οικογένεια και το κράτος. Στη διάρκεια αυτής της σχετικά μικρής ιστορικής περιόδου πραγματοποιήθηκαν μεγάλες και πολύαρυθμες πρόοδοι στην παραγωγή, στην επιστήμη, στην τέχνη, αλλα επίσης και βαθειές διαιρέσεις της κοινωνίας σε τάξεις με αντίθετα συμφέροντα και μαζί με αυτά η μιζέρια των μαζών και η υποδούλωση.

Να, ποιά ήταν η άποψη του Μόργκαν, αυτού του μεγάλου ερευνητή για το σύγχρονο πολιτισμό μας-που στηρίζεται στην ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής-και τα συμπεράσματά του στην κλασική του ερευνα: «Με τον ερχομό του πολιτισμού, η αύξηση του πλούτου έγινε τόσο τρομαχτική, οι μορφές του πλούτου τόσο ποικίλες, η εφαρμογή τρόπων πλουτισμού γενικεύθηκε τόσο πολύ, η διαχείρησή του προσανατολίστηκε τόσο επιτήδεια στα συμφέροντα των κατεχόντων ατόμων, ετσι ωστε αυτός ο πλούτος έγινε απέναντι στο λαό μια αχαλίνωτη καταπιεστική δύναμη. Το Ανθρώπινο πνευμα βρίσκεται ετσι εγκαταλελειμένο, αλλα και γοητευμένο μπροστά στην ίδια του τη δημιουργία. Θα έρθει ωστόσο ο καιρός, όπου η Ανθρώπινη λογική θα υπερισχύσει για να δαμάσει το κράτος και τον πλούτο που προστατεύει και θα βάλει στη σωστή τους βάση τα όρια των δικαιωμάτων της ιδιοκτησίας.

Τα συμφέροντα της κοινωνίας βρίσκονται πιό ψηλά απ τα συμφέροντα των ιδιωτών και ανάμεσα σε αυτές τις δυό κατηγορίες συμφερόντων πρέπει να αποκατασταθούν σχέσεις δίκαιες και αρμονικές. Αν η πρόοδος πρέπει να αποτελέσει το ΝΟΜΟ του ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ, οπως έγινε και στο ΠΑΡΕΛΘΟΝ, τότε το κυνήγι του πλούτου δεν μπορεί να αποτελέσει το μοναδικό σκοπό της Ανθρωπότητας. Ο καιρός που πέρασε απ τις αρχές του πολιτισμού δεν ειναι παρά ενα μικρό κομμάτι απ το παρελθόν της Ανθρωπότητας, ενα μικρό κομμάτι απ τη ζωή της, που ορθώνεται απειλητικά μπροστά μας».

Βέβαια, ο Μόργκαν κάνει κριτική στην ληστρική εκμετάλλευση του ανθρώπου, των φυσικών πόρων και τον τρόπο χρήσης αυτού του κοινωνικά παραγώμενου πλούτου. Την κριτική όμως την περιορίζει στην απάνθρωπη εκμετάλλευση του ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Διατηρεί όμως δικαιώματα στη ιδιοκτησία, ενα δικαίωμα που με την πάροδο του χρόνου μέσω αυτού του ιδιοκτησιακού «δικαιώματος» θα ανακυκλώσει την εκμετάλλευση και μέσω της

εκμετάλλευσης, θα υποδουλώσει εκ νέου τον άνθρωπο. Ο πλούτος φυσικός, υλικός και πνευατικός, όσος και αν ειναι σε όγκο και μορφή ειναι πλούτος κοινωνικά παραγώμενος και σαν τέτοιος δεν μπορεί να ανήκει σε συγκεκριμένα άτομα. Επίσης κάνει αναφορά στο «κοινωνικό πρόβλημα» χωρίς να περιγράφει ποιό ειναι. Απ τα γραφτά του εύκολα υποθέτει κανείς οτι εννοεί την υπέρβαση των αντιϊστορικών σχέσεων εργασίας και καιφαλαίου προτείνοντας σαν διέξοδο αυτό που θα μπορούσε να ειναι ο κόσμος του Ανθρώπου!

Ο κ Μόργαν ενω κάνει εκτεταμένη αναφορά στην ΑΝΑΒΙΩΣΗ που σημαίνει : Ολοι μαζί, χωρίς κανένα δικαίωμα και δεσμούς να ανοικοδομήσουμε τη Νέα κοινωνία ειναι δεδομένα που σηματοδοτούν τον «Σοσιαλιστικό Μετασχηματισμό» της κεφαλαιοκρατική κοινωνίας. Δεν τόλμησε ομως να το προτείνει οπως έκανε ο Μάρξ, παραβλέποντας το γεγονός οτι η Ιστορία, αλλα και η θεωρία γνωρίζουν μέχρι τώρα, οτι μόνο με την σταδιακή κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, τον μαρασμό του κράτους, αλλα και της πολιτικής, και την αυτοκυβέρνηση των ελευθέρων παραγωγών θα φτάσει η κοινωνία των ανθρώπων στο Σοσιαλιστικό Μετασχηματισμό. Αν αυτό δεν αποτελέσει τον ακροτεύλευτο στόχο της κοινωνίας των Ανθρώπων και ο ανήλικος λαός, δεν κατανοεί την «ορθη» τη φωτισμένη σκέψη της paj amerikana να κυβερνά ο πλούτος και οχι ο Ανθρωπος και θελήσει ενα αλλο κοινωνικό τρόπο παραγωγής και μια αλλη φιλοσοφία για την κοινωνία τότε η καταπίεση και κάθε μορφή βίας θα ξανά εχει τον πρώτο λόγο.

Οπως ειναι γνωστό, το ζήτημα της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής για τους κομμουνιστές μπήκε απ την πρώτη κιόλα διακλήρυξή τους. «Σε όλα τα ζητήματα προβάλουν σαν το πιό καίριο ζήτημα αυτό της ιδιοκτησίας» Η μακρόχρονη προσπάθεια που έκανε ο Μάρξ στο κεφάλαιο αργότερα, για να απομυθοποιήσει την ιδιοκτησία και να αποδείξει οτι το κεφάλαιο ειναι ιδιοποιημένος κοινωνικός πλούτος δεν ειναι τυχαία. Με το έργο αυτό μας εξηγεί οτι η αστική κοινωνία βασίζεται στην ιδιοποίηση κοινωνικού πλούτου, όπως και κάθε αλλη εκμεταλλευτική κοινωνία. Η σχέση καφαλαίου και μισθωτής εργασίας ειναι η ειδική αστική μορφή της ιδιοποίησης του κοινωικά παραγώμενου υλικού και πνευματικού πλούτου. Την εποχή εκείνη 1848, το ιδιο περίπου υποστήριζαν και οι Σοσιαλιστές.

Το ζήτημα της ιδιοκτησίας ηταν και παρέμεινε η σταθερή διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην Αριστερας, της πολιτικής έκφρασης του εργατικού κινήματος, και ολων των αλλων αστικών πολιτικών ρευμάτων. Αυτό ίσχυε μέχρι τα μέσα του 20ου αιώνα τόσο για το κομμουνιστικό οσο και για το σοσιαλιστικό ρεύμα της Αριστεράς. Απ τα τέλη της δεκαετίας του 1950, τα σοσιαλιστικά κόμματα και τα συνδικάτα, που ηταν υπό την επιρροή τους εγκατάλειψαν το στόχο της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής. Αρκέστηκαν να διεκδικούς για τους απόκληρους την κοινωνίας : «πλήρη αποσχόληση και κράτος πρόνοιας». Διεκδικούν από ενα καπιταλιστικό κράτος «πλήρη αποσχόληση» τη στιγμή που ξέρουν οτι ενα απ τα συστατικά μέρη του συστήματος ειναι η ανεργία. Η ανεργία αποτελεί το εργαλείο με το οποίο ο κεφαλαιούχος ρίχνει το εργασιακό

κόστος του προϊόντος. Οσο για το «κράτος πρόνοιας» πως να το δικαιολογήσει κανείς σαν δοσμένο τη στιγμή εξαρτάται πάντα απ την καλή θέληση αυτών εξουσιάζουν το κράτος.

Στις αρχές όλων των σοσιαλιστικών επαναστάσεων, της Ρωσικής, της Κινέζικης και της Κουβανικής, υπήρξαν ελπίδες οτι πολύ γρήγορα θα μπορούσε, μαζί με την καπιταλιστική ιδιοκτησία, δηλαδή το κεφάλαιο, να καταργηθεί και η αγορά, δηλαδή η εμπορευματική μοφρή του προϊόντος της εργασίας. Βέβαια, ενα μεγάλο μέρος αυτού του καθοριστικής σημασίας γεγονότος που στάθηκε και πηγή κρίσεων. Που δυσκόλεψε περισσότερο την προσπάθεια για την υποκατάσταση-κατάργηση της αγοράς και έκανε πιο συχνές τις κρίσεις οφείλεται κατά κύριο λόγω οτι στις χώρες του υπαρκτού σοσιαλισμού οι δυνάμεις της παραγωγής, δεν ηταν τόσο αναπτυγμένες οσο στις χώρες του ΝΑΤΟ, ωστε να μπορέσουν να υποκαταστήσουν οχι βεβαια πλήρως-τη διεθνή καπιταλιστική αγορά με τις σχέσεις συναλλαγής και σε αυτό ακόμα το εσωτερικό της ΚΟΜΕΚΟΝ. Με αποτέλεσμα η διατήρηση της μισθωτής εργασίας-δηλαδή : της εργασιακής ικανότητας στη μορφή του εμπορεύματος-σήμαινε αναγκαστικά κρίσεις εις βάρος της εργατικής τάξης, με συνέπεια και μείωση ακόμα των πραγματικών εργατικών εισοδημάτων.

Το γεγονός αυτό δεν επέτρεψε να φανεί οτι η διαφορά ειναι η ταξική σκοπιά στις πρόνοιες και τα μέτρα και η πολύ μικρότερη ένταση των κρίσεων επειδή το κέρδος δεν ηταν η κινητήρια δύναμη της οικονομικής δραστηριότητας. Σήμερα 150 χρόνια μετά τη διακήρυξη του Κομμουνιστικού Μανιφέστου, ξέρουμε οτι δεν αρκεί μόνο η κοινωνικοποίηση της ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής για να αναδυθεί και να δομηθεί μια δίκαιη κοινωνία. Το ίδιο συμβαίνει και με τους νόμους της αγοράς, που αποτελεί την εμπορευματική μορφή του προϊόντος της εργασίας.

Την κοινοκτημοσύνη των μέσων παραγωγής οι κομμουνιστές τη συνέδεαν πάντα με το κράτος-εργαλείο. Και δικαίως αφού μέχρι σήμερα δεν εχει βρεθεί ενας αλλος μηχανισμός-ίδρυμα, που να εκπροσωποίσει την κοινωνία και να διαχειριστεί στο όνομα του συνόλου της κοινωνίας τα κοινωνικοποιημένα κοινά μέσα παραγωγής. Οι λαοί σήμερα δεν θεωρούν, οπως άλλοτε το κράτος και το καθεστώς δικό τους. Μάλιστα από καιρό τώρα συνειδητοποιούν οτι η απόσταση που χωρίζει το κράτος απ την κοινωνία, εχει μεγαλώσει αντί να μικρύνει σε βαθμό που δημιουργεί συγκριτικά την αίσθηση του «αυτοί εκεί επάνω και εμεις εδώ οι κάτω».

Το λαϊκό-κοινωνικό κράτος στο οποίο θα μπορούσε να στηριχθεί η θεωρία περί του νέου κράτους ουσιαστικά κορυφώθηκε μετά την ήττα της Κουμμούνας του Παρισιού. Το ίδιο αμφισβητήσιμη έγινε και η ένοπλη εξέγερση με την συστηματική οργάνωση των ενόπλων σωμάτων και την τεχνολογία των όπλικών συστημάτων. Ετσι τα μέσα και οι τρόποι που διαθέτει η κοινωνία των ανθρώπων ειναι και σήμερα ακόμη ανεπαρκή για τη διεύθυνση της κοινωνίας σαν κοινότητα ελευθέρων παραγωγών, οπως ειχε χαρακτηρίσει ο Μάρξ τον κομμουνισμό. Εχουμε όμως επαρκείς γνώσεις και αρκετα μέσα ωστε να

συνδέσουμε το σχέδιο που στηρίζεται στην κοινή ιδιοκτησία με την αγορά. Μάλιστα με τα πειράματα που έγιναν και η πτώση του «υπαρκού» που ακολούθησε απέδειξε οτι δεν ειναι δυνατή η μονομιάς κατάργηση κάθε ιδιωτικής ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής, μα ούτε και κάθε καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, ή η πλήρης κατάργηση του κεφαλαίου. Ειναι γνωστό οτι κάθε τόσο γίνονται προσπάθειες επέκταση της κοινοκτημοσύνης, άλλοτε με επιτυχία, άλλοτε εν μέρει και άλλοτε με αποτυχία, με ισχυρές πάναντα κοινωνικές αντιδράσεις και με συχνά αρνητικές επιπτώσεις στο ανεφοδιασμό του πλυθησμού με τα απαραίτητα προϊόντα. Ετσι η επιβίωση της αγοράς, των εμπορευματικών σχέσεων, σημαίνει αναγκαστικά την ύπαρξη κρίσεων

Το εκπληκτικό δεν ειναι οτι ολα αυτά συνέβησαν και επινοήθηκαν τρόποι για να αντιμετωπιστούν. Στραβοί, αποτυχημένοι και βάρβαροι, πάντως τώρα πλέον υπάρχει πάρα πολύ υλικό, που με βάση αυτό μπορούμε να εξετάσουμε αυτήν την περίοδο της ιστορίας με περισσότερη νηφαλιότητα και αλληλεγγύη. Αυτό δεν μειώνει τη σημασίας της αυστηρής κριτικής που έγινε προκειμένου να προσδιορίσουμε τι πήγε στραβά και ανάποδα και φτάσαμε στην πτώση του «υπαρτού». Το εκπληκτικό και το τραγικό ακόμα με την κατάρευση, δεν ηταν τόσο η πλήρης αποκάλυψη του καταπιεστικού και αντιδημοκρατικού χαρακτήρα, αυτό που επέδρασε στη συνείδηση εκατομμυρίων κομμουνιστών και σοσιαλιστών, αλλα ηταν η παντελής σχεδόν έλλειψη Αντίστασης. Και κυρίως αν η αστραπιαία προσχώρηση ηγετικών στελεχών του κράτους, των πολιτικών, γραφειοκρατών, στρατιωτικών και διευθυντών των δημοσίων επιχειρήσεων στη Νέα τάξη πραγματών, εξηγείται με το οτι διέβλεπαν οτι θα μπορέσουν να διατηρήσουν και να αυξήσουν την εξουσία τους και τα καλά που αυτή συνεπάγεται. Το ίδιο και η στάση του λαού στη διάρκεια των εξελίξεων στα 1989-91 και η μετέπειτα η σχετικά μικρή υποστήριξη στα κόμματα που επέμειναν να το υπερασπίζονται ηταν συγκλωνιστική, ακόμα και για τους επικριτές αυτών των καθεστώτων.

Και το μέγα ερώτημα που μπαίνει ειναι τί έφτεξε και γιατί έπεσε ανυπεράσπιστος ο επι εβδομήντα χρόνια «υπαρκός»; Πολοί, ιστορικοί και οχι ηθικοί, λόγοι εξηγούν τη διπλή θεώρηση και χρήση της ιστορίας- και της ιστορίας απ τη μεριά της Αριστεράς. Το παλιό «προνομιακό» σχήμα αντίληψης της ιστορίας και η κατά κόρο μονομερή, σκόπιμη και κατ εξοχήν ταξική συγγραφή και χρήση της ιστορίας, απ την πλευρά του ιδιοκτησιακού καθεστώτος, πρόσφερε και στην κομμουνιστική αριστερα του 20ο αιώνα, πολιτικά όπλα και δυνατότητες. Ο τέτοιος τρόπος συγγραφής και ερμηνία της ιστορίας, ανταποκρίνονταν στην πεποίθηση των κομμουνιστών οτι πολεμούν την εσχάτη και καίρια-αποφασιστική μάχη στο δρόμο προς την Επανάσταση. Τη δεύτερη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, που θα επανέφερε τον άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία ξάνα στην εργασία. Και αυτό δεν ηταν ψέματα.

Για πολλές 10ετίες η Νίκη του σοσιαλισμού παρουσιάζονταν οχι απλώς σαν εφηκτή αλλα και δυνατή. Οι ανθρωποι πίστευαν βαθιά μέσα τους οτι αυτά τα πράγματα ειναι για το κοντινό αύριο.

Ετσι η μεταφυσική, συστρατευμένη, τελεολογική θεώρηση των πραγμάτων τους έδινε δύναμη, τροφοδοτούσε την πίστη τους, στηριζε τις αυστηρές, μαχητικές οργανωτικές δομές τους. Ηταν, όλοι εκεί. Το πίστευαν αυτό, η ώρα της δράσης και της υπέρβασης ειχε σημάνει. Οι βαθύτερες αναλύσεις μπορούσαν να περιμένουν. Ας έχουμε υπόψη ομως εμείς και οι επικριτές και κυρίως οι διαθέτοντες την ύστερη γνώση και τον λανθάνοντα ραστισμό απέναντι στους πρωτοπόρους του σοσιαλισμού και τους αγωνιστές της Αντίστασης, οτι αυτοί που ερμήνευσαν μεταφυσικά τον κόσμο και συστρατεύτηκαν στην προσπάθεια υλοποίησης της τελειολογικής ουτοπίας το 1917, γεννήθηκαν σε εναν κόσμο που η κοινωνία των ανθρώπων ειχε βιώσει στο έπακρο την εκμετάλλευση, την καταπίεση, τη φτώχια και τον θάνατο. Και η γενιά της κατοχής σε εναν κόσμο φασισμού, πολέμων και καταστροφών. Οτι θέριεψαν-σαν κίνημα, σαν αίτημα- μέσα απ εκατοντάδες εκατομμύρια νεκρούς σε αμέτρητες πραγματικές , σκληρές και αιματηρές μάχες. Σε πολέμους με τις πιό σύγχρονες μακρύβολες και εύστοχες πολεμικές μηχανές. Συνεπώς ειχαν ανάγκη από όπλα και αυτή η αναχρονιστική αντίληψη της ιστορίας τους πρόσφερε αυτό ακριβώς το όπλο για τον τρόπο χρήσης της ιστορίας.

Οταν η ιστορία και η πολιτική αφαιρούν και αυθερετούν στο όνομα της μεταφυσικής ηθικής κρίσης, τότε ολα επιτρέπονται και όλοι εχουν δίκαιο-ιδιαίτερα οσοι ειναι με τον πιό ισχυρό. Εμείς ομως οι επιζήσαντες και η μετά την ήττα γενιές των αριστερών-και οι αριστεροί ιστορικοί-δεν εχουν ανάγκη από τέτοια όπλα και τέτοιες πλέον αντιλήψεις. Μόνο οι ιδεολογικοί μας αντίπαλοι εξακολουθούν να τις χρησιμοποιούν. Το Αριστερό κίνημα εχει ανάγκη απ τη μεγάλη παράδοση της «κοινωνικής»-ας την πούμε ετσι-ιστοριά. Αυτή που γεννήθηκε μαζί με τους πολίτες και τις κοινότητες τους. Που ειχε βασικό και μοναδικό στόχο να αναδείξει την επιστήμη και, μέσα απ την Επιστήμη, τη στενά αλληλένδετα, την δημοκρατική πολιτική, η μόνη που ταιριάζει και εκφράζει τον Ανθρωπο.

Ο Ανθρωπος τον μόνο πλούτο, θυσαυρό και ιδιοκτησία που εχει ειναι το κουφάρι του η μυϊκή και πνευματική δύναμη που αυτό παράγει. Αυτή η μυϊκή και πνευματική δύναμη που παράγει το κορμί του, ειναι αρκετή για να του εξασφαλίση οχι μόνο τα του ζείν, αλλα τα του Ευφ ζείν. Αυτά τα δυό προικισμένα χέρια, που πάγουν τα πάντα, σε αντίθεση με τον κεφαλαιούχο, που ειναι ενά περίργο όν, «που διαθέτει το κεφάλαιο λέει», που ομως δεν παράγει τίποτε. Σαν Ανθρωπος ομως διαθέτει και αυτός τα δυό προικισμένα χέρια, πως ο κάθε ανιδιοκτήτης σήμερα, που σε μιά αλλαγή του κοινωνικό-οικονομικού γίγνεσθαι, θά του εξασφαλίσουν πλουσιοπάροχα τα του ζείν.

Ενα απλό παράδειγμα οτι τον μόνο πλούτο, θυσαυρό και περιουσία που εχει ο άνθρωπος ειναι το κουφάρι του και η μυϊκη και πνευματική δύναμη που αυτό το κουφάρι παράγει. Και οτι αυτή η μυϊκή και πνευματική δύναμη που αυτό παράγει του εξασφαλίζει τα του ζείν ειναι ο Μετανάστης. Αυτός φεύγοντας απ τη χώρα της καταγωγής του δεν παίρνει μαζί του παρά μόνο μια βαλίτσα με μερικά ρούχα. Με μόνη την μυϊκή και πνευματική δύναμη που παράγει του κουφάρι του, παρά την πολλαπλή εκμετάλλευση που του γίνεται μπορεί και

επιβιώνει. Τα αμπέλια, τα χωράφια και οι Ελιές μενούν στον τόπο της καταγωγής του

Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα φαίνεται, δεν ειχε να αντιπαρατάξει ή να υποσχεθεί κάτι καλύτερο παρά τη βία και τον πόλεμο. Μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, συγκρότησε αμέσως δίπλα στη Μασονία και την διεθνή του κεφαλαίου. Και σε συνέχεια συγκρότησε διεθνή εκστρατευτικά σώματα «λεγεώνες των ξένων» απ τις διάφορες χώρες ακόμα και απ τη δική μας και τα έστειλε να πολεμήσουν με τη δύναμη τα νέα φύτρα-έμβρια στη γέννα το νέο κοινωνικό σύστημα. Και οταν δεν μπόρεσε έκρινε πως ο φασισμός ηταν η μόνη λύση αυτού του σύνθετου προβλήματος. Το επόμενο βήμα ηταν να κήρυξει εναν ανειρήνευτο εμφύλιο πόλεμο σε αυτά τα κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Αυτά και μόνο αυτά ειναι τα επιχειρήματα και τα μέσα που εχει και μπορεί να αντιτάξει στα ζωτικά επιχειρήματα του Οκτώμβρη.

Μετά από τριάμισι χρόνια μαύρης σκλαβιάς, που ειχαν βυθίσει την πατρίδα μας στο σκοτάδι, με ανυπολόγιστο κόστος σε ανθρωποθυσίες, με ολοκαυτώματα και ολοκληρωτική καταστροφή της εθνικής οικονομίας, τα γερμανικά στρατεύματα στις 3 του Σεπτέμβρη αποχώρησαν απ τη Νάουσα και στις 27 του Οκτώμβρη 1944 αποχώρησαν απ τη Βέροια. Την ημέρα αυτή έφτασε και στην πόλη μας η μέρα της λευτεριάς...

Εκείνες τις ανεπανάληπτες στιγμές ζήσαμε ενα όνειρο. Ενοιωθες κάτι το φανταστικό, που ειναι αδύνατο να υποθεί με τον γραπτό λόγο. Νοιώθεις κάτι το συγκλονιστικό τη στιγμή που ξαναβρίσκεις, μετά από χρόνια σκλαβιάς, τη χαμένη λευτεριά σου. Ξανά φέρνω στη μνήμη μου τις ανεπανάληπτες εκείνες ώρες, τότε που οι καμπάνες των Εκκλησιών, οι σειρήνες του συναγερμού, τα κλάξον των αυτοκινήτων, τα πάντα ηχούσαν ρυθμικά και ασταμάτητα, μεταδίδοντας το κορυφαίο χαρμόσυνο μήνυμα της εθνικής απελευθέρωσης. Τα πάντα έμψυχα και άψυχα, γιότραζαν εκείνες τις αξέχαστες ώρες και μέρες. Ολα διαλαλούσαν τη χαρμόσυνη είδηση και πανηγύριζαν τον ερχομό της «Νιάς ανάστασης».

Ο κόσμος ειχε ξεχυθεί στους δρόμους τραγουδώντας και χορεύοντας σε ενα ξέφρενο πανηγύρι χαράς. Ειναι απροσμέτρητη η εύνοια της τύχης σε όποιον αξιώνεται να ζήσει ανάλογες στιγμές με εκείνες της πρώτης μέρας της λευτεριάς μας. Ειναι φανταστικό να βρίσκεσαι ανάμεσα σε εναν κόσμο που παραληρεί από χαρά, σε ενα κόσμο που γελάει, κλαίει και φιλιέται, αγκαλιάζεται και τραγουδά μαζί σου .

Οσοι ευτυχήσαμε να ζήσουμε τις αλησμότητες εκείνες μέρες της απελευθέρωσης της πατρίδας μας απ τη μισητή σκλαβιά και εξακολουθούμε να δίνουμε το παρόν και σήμερα, θυμόμαστε τον πρωτοφανή ξεσηκωμό του λαού μας για τον αλβανικό πόλεμο και τον έξαλο ενθουσιασμό του κατά την υποδοχή του ΕΛΑΣ, που έμπαινε στην απελευθερωμένη πόλη. Τα αντιστασιακά τραγούδια, τα κάθε είδους συνθήματα με λάβαρα και πλακάτ του ΕΑΜ κυριαρχούσαν. Το ίδιο και οι σημαίες των συμμάχων χωρών ειχαν τη θέση τους ανάμεσα στα λάβαρα.

Και ηταν τόσο μεγάλη και ενθουσιώδης η συμμετοχή του λαού στην προειπάντηση της λευτεριά γιατί στην πραγματικότητα, ο λαός μας τη λευτεριά του δεν την ειχε στερηθεί μονάχα τα τριάμισι χρόνια της ξένης κατοχής, αλλα πολύ πριν, απ το 1936, απ τον ντόπιο φασισμό που μας επιβλήθηκε με τη δικτατορία του Γλύξμπουργκ. Τις μέρες εκείνες γιορτάζαμε την απελευθύρωσή μας οχι μόνο απ τον ξένο αλλα και απ το δικό μας φασισμό και πιστέψαμε οτι το όνειρο έγινε πραγματικότητα, οτι οι θυσίες μας δεν πήγαν χαμένες και επειδή τη λευτεριά την κατακτήσαμε μέσα από σκληρό αγώνα και αμέτρητες θυσίες. Θυσίες ανείπωτες, πιστέψαμε οτι ο αγώνας δικαιώνεται.

Με απέραντι αισιοδοξία αλλά και σιγουριά βλέπαμε, οτι το παντοδύναμο λαϊκό κίνημα διαθέτει τις δυνάμεις να τραβήξει μπροστά. Πιστεύαμε οτι μετά την ολοκληρωση της εθνικής απελευθέρωσης, οδηγούμασταν στην κατοχύρωση των λαϊκών κατακτήσεων, που ηταν και το αδιαπραγμάτευτο αίτημα του ΕΑΜικού κόσμου. Ειχαμε απεριόριστη εμπιστοσύνη στην ηγεσία μας. Δεν ξέραμε τίποτα για τις παρασκηνιακές διαπραγματεύσεις. Δε γνωρίζαμε οτι τα ειχαμε δώσει όλα στους Αγγλους.

Πώς να φανταστούμε τότε οτι το σύντομο χρονικό διάστημα που μεσολάβησε απ την αυγή της απελευθέρωσης μέχρι τα Δεκεμβριανά θα ήταν οχι μόνάχα η αρχή αλλα και το τέλος του αυτού του λαϊκού πανηγυργιού...Οτι αυτές οι πενήντα μέρες, οι ευτυχέστερες της ζωής μας, θα ηταν οι μοναδικές και δεν θα τις ξαναζούσαμε...Οτι αντιστοιχούσαν την αρχή και το τέλος των λαϊκών κατακτήσεων και το όραμα, που σε κάποια στιγμή πιστέψαμε σαν λαός οτι γίνεται πραγματικότητα, αποδείχθηκε οτι ηταν απατηλό. Και οχι μόνο ενα απατηλό όνειρο αλλα και η αρχή ενος νέου γολγοθά για το λαό και τη χώρα.

Αφού η παρουσία των ηγετών του ΚΚΕ σαν επικεφαλείς του λαϊκού κινήματος, υπήρξε καταλυτική και ειχε τα θετικά ως προς την οργάνωση του αγώνα και τραγικά για τη χώρα επακόλουθα ως προς το αποτέλεσμα. Θεωρώ οτι επιβάλεται να αξιολογηθούν στο βαθμό που γνωρίζει ο καθένας τις όποιες ικανότητες τους, τα θετικά και τα αρνητικά τους, για να αξιολογηθεί με αυτόν τον τρόπο η ιστορική τους τοποθέτηση. Από ό,τι είμαι σε θέση να γνωρίζω για τη διάρκεια της κατοχής απ το νομό μας και ειδικά τη Βέροια, πέρασαν πολλά και αξιόλογα στελέχη, υπήρξαν όμως δυστυχώς και μερικά κατά κύριο λόγο Ακροναυπλιώτες, που με τη σεχταριστική πολιτική τους οχι μόνο δεν βοήθησαν αλλά βλάψανε το λαϊκό κίνημα. Ενας μεγάλος αριθμός απ αυτούς τους «καθοδηγητές» αποδείχθηκαν οχι μονάχα ανεπαρκής αλλά και πολύ αρνητικός ο ρόλος τους. Δυστυχώς ο Νομός δίπλα τους ταλαντούχους και αξιόλογους που πέρασαν, ειχε την κακή τύχη με την απέλευθέρωση να εχει επικεφαλής ενα ή δυό τέτοια «στελέχη»

Υπήρχαν ομως και άνθρωποι ταλαντούχοι, προικισμένοι με ικανότητες και ευρύτητα γνώσεων αλλά και άνθρωποι με περιορισμένη αντίληψη, χαμηλού πνευματικού επιπέδου, με ελάχιστες γραμματικές γνώσεις και το συμαντικότερο, μερικοί ηταν εκτός εποχής, ξεκομμένοι από την πραγματικότητα. Μερικοί δεν μπόρεσαν να συνειδητοποιήσουν οτι το ΕΑΜ

ηταν ενα πατριωτικό, δημοκρατικό και οχι ταξικό κίνημα. Οτι ηταν ενα μαζικό, λαϊκό κινήμα που ειχε αγκαλιάσει οχι μόνο την πλειοψηφία του λαού αλλα ηταν και κοινωνικά διαστρωματωμένο και στόχευε στην απελευθέρωση της χώρας και συνεπώς το κοινωνικό όραμα που ειχε διαμορφώσει, δεν απέβλεπε στην ανάτροπη του υπάρχοντως κοινωνικού καθεστώτος, αλλά στην καθιέρωση της λαϊκής εξουσίας. Αρκετοί ειχαν μείνει στάσιμοι και πολλοί έσερναν μαζί τους τη νοοτροπία του ταξικού αγωνιστή, επαναστάτη. Ενώ η χώρα μας ήθελε αλλαγή δομών και θεσμών και οχι επανάσταση. Μερικοί τα μόνα που γνώριζαν και διδάχθηκαν στην πολύχρονη φυλάκισή τους ηταν η σιδερένια πειθαρχία, ο αυστηρός δημοκρατικός συγκεντρωτισμός και κυρίως τα θέματα οργάνωσης.

Στο Νομό μας η Αντίσταση με διάφορες μορφές και εκδηλώσεις αρχίζει απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής. Πρώτα με τη γενική δυσαρέσκεια και δυσφορία. Επειτα με την άρνηση να συμορφωθεί με τα όσα πρέσβευαν και απαιτούσαν οι Γερμανοί. Με την αγανάκτηση, την αντίδραση και την απόρριψη φτάσαμε στον Αύγουστο του 1941, που με πρωτοβουλία των ντόπιων κομμουνιστών συγκροτείται η πρώτη εφταμελής (7) οργανωτική Επιτροπή αγώνα, ενα και πλέον μήνα πριν απ την ίδρυση του ΕΑΜ. Αμέσως μετά την ίδρυτική διακήρυξη του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ), συγκροτήθηκε η Περιφεριακή Επιτροπή του ΕΑΜ Επαρχίας Ημαθίας και στα μέσα του Ιούνη συγκροτήθηκε η Εθνική Αλληλεγγύη (ΕΑ) και σε συνέχεια η πρώτη πενενταμελής (5) Επιτροπή ΕΑΜ ΝΕΩΝ, που αποτάλεσε αργότερα το πρόπλασμα της ΕΠΟΝ. Η Ε.Α με το πέρασμα του χρόνου, χωρίς να χάσει την αρχική της αποστολή, που ήταν η κάθε είδους βοήθεια και συμπαράσταση προς τους φτωχούς και αδυνάτους μετεξελίχθηκε σε επιμελητεία του αντάρτη.

Η Κατοχή της Βέροιας άρχισε στις 11 Απριλίου 1941, στις πέντε το απόγευμα. Οι Γερμανοί κατακτητές στη Βέροια μπήκαν απ τη Βόρεια είσοδο της πόλης. Απ τον παλιό φόρο. Πριν από αρκετή ώρα, πολλά σμήνη αεροπλάνων πετούσαν πάνω απ την πόλη. Και στις πέντε η ώρα μπήκαν οι πρώτοι μοτοσυκλετιστές και σε συνέχεια τα ελαφρά και αργότερα τα βαρειά τάκνς. Τα πρώτα σταμάτησαν στην Πλατεία Αγίου Αντωνίου και τα βαρειά στην Πλατεία Ωρολογίου.

Η ατμόσφαιρα που επικράτησε απ την παρουσία του κατακτητή ηταν παγερή. Εξαίρεση αποτέλεσε ενα μικρό ελάχιστο κομμάτι απ τις χιλιέδες Βλάχους που κατοικούν στη Βέροια, που οργάνωσαν αργότερα γιορτή στο Εστιατόριο ΑΛΤ, και ύψωσαν δίπλα στη ελληνική τη γερμανική σημαία και τη Ρουνάνικη. Βέβαια και σε αυτήν την ενέργεια γι αυτούς που πρωτοστατούσαν ειχε μια συμβολική σημασία η τοποθέτηση της γερμανικής δίπλα στην ελληνική. Και ο συμβολισμός συνίσταται στο γεγονός οτι οι Γερμανοί, ειχαν θέση σαν απαράβατο όρο η ελληνική σημαία να τοποθετήται δίπλα στη γερμανική και οχι η γερμανική δίπλα στην ελληνική. Ας σημειωθεί οτι ο Μεταξάς, εκτός του οτι απογόρευσε στους δίγλωσσους να μλούν τη Μητρική τους γλώσσα, ειχε απ το 1936 εξορίσει πολλούς Βλάχους, με το αιτιολογικό οτι έκαναν Ρουμάνική Προπαγανδα. Με εξαίρεση αυτούς τους ελάχιστους, όλοι οι αλλοι οχι μόνο συμμετείχαν στην Αντίσταση, αλλα ήταν και απ τους βασικούς στυλοβάτες με

την κτηνοτροφία, τα ζώα μεταφοράς και την οικονομική τους ευρωστεία: Τροφοδότησαν, στέγασαν, περίθαλψαν και διακίνησαν σαν σύνδεσμοι τις πιό δύσκολες και εμπιστευτικές διαταγές και διασυνδέσεις ατόμων και μονάδων.

Ο σύνδεσμος ειναι ο ιμάντας που μεταφέρει τις οδηγίες-διαταγές απ τα ανώτερα κλιμάκια προς τα κατώτερα και αντίστροφα. Ειναι αυτός που πρέπει να διατηρήσει ζωντανή την επικοινωνία τόσο ανάμεσα στις πολιτικές οργανώσεις αλλο τόσο και με τα ένοπλα τμήματα και κυρίως με αυτά. Μέσα από μπλόκα, τις γραμμές του εχθρού και τα μετώπισθέν του και κυρίως κατά τη διάρκεια της μάχης να μεταφέρει προφορικές εντολές ή μικροσκοπικά σημειώματα-οδηγίες, καθώς και τις εκθέσεις για την εφαρμογή τους, για τις αντίστοιχες κινητοποιήσεις και ποσοτικά κυρίως στοχεία για την πορεία της μάχης τα λεγόμενα «οργανωτικά αποκρυσταλώματα» για την περετέρω δράση.

Μια βασική πτυχή του αγώνα για την επιβίωση του λαού ηταν η μάχη της Σοδειάς. Την μάχη αυτή ο λαός μας την άρχισε απ τις πρώτες ακόμα μέρες της σκλαβιάς και κορυφώθηκε το 1944, οταν το απελευθερωτικό κίνημα ειχε πιά αντρωθεί και ηταν σε θέση να την διεξάγει νικηφόρα. Η μεγάλη πείνα του 1941-42, που ηταν το αποτέλεσμα της καταλήστεψης του εθνικού πλούτου απ τους κατακτητές, με τις εκατοντάδες χιλιάδες θύματα ιδιαίτερα στις μεγάλες πόλεις, ηταν ενα οδυνηρό παρελθόν που ομως άφησε ανεπανόρθωτες πληγές και ανεξίτηλες μνήμες φρίκης.

Αλλα και οι λεηλασίες και οι συγκεντρώσεις προϊόντων το 1942-43 απ τα ιταλικά κονσόρτσιουμ με το κατοχικό νόμισμα και τους ντόπιους συνεργάτες, που την έκτασή τους εύλογα αποκάλυψαν οι κάμποσες αποθήκες που κυριεύτηκαν απ τον ΕΛΑΣ, έβαζαν επιτακτικά το καθήκον της διάσωσης ολόκληρης της παραγωγής του 1944. Τη χρονιά που η αρπακτική διάθεση των Γερμανών έφτασε στο κατακόρυφο.

Απ τις πρώτες ακόμα μέρες του αγώνα, ενα απ τα βασικά συνθήματα ηταν: «Ούτε ενα σπιρί σιτάρι στους κατακτητές» και όταν ο αγώνας δυνάμωσε προκειμένου το σύνθημα αυτό να πάρει μια γενικότερη έννοια αντικαταστάθηκε απ το σύνθημα η «μάχη της Σοδειάς». Το σύνθημα εφαρμόστηκε ευρύτατα στις σιτοπαραγωγικές περιοχές και στο δικό μας Νομό, που την εποχή εκείνη ηταν κατ εξοχήν σιτοπαραγωγικός. Η πρώτη μεγάλη σε έκταση εφαρμογή του συνθήματος στο Νομό μας έγινε το καλοκαίρι του 1943. Σε συνεργασία των Υπαλλήλων της Ενωσης Γεωργικών Συνεταιρισμών Βεροίας και της Αντίστασης 18.000 οκάδες σιτάρι απ τις αποθήκες της Ενωσης στο Σταθμού Ναούσης, με την ένοπλη κάλυψη του ΕΛΑΣ, πήρε το δρόμο για το βουνό. Το καλοκαίρι του 1944 εφαρμόστηκε στον κόμπο της Βεργίνας-Παλατίτσιας όπου 15-20 χιλιάδες στρέμματα ηταν σπαρμένα με σιτάρι. Οταν ετοιμάστηκαν τα συνεργεία θερισμού, λιχνίσματος και μεταφορά της σοδειάς, αρχισε ο θερισμός κάτω απ την προστασία του 50ου Συντάγματος του ΕΛΑΣ. Επικεφαλείς της επιχείρησης ηταν ο Ψαλτόπουλος και ο Κακουλίδης (δεν θυμάμαι τον βαθμό τους και το μικρό όνομα.

Οταν οι Γερμανοί πληροφορήθηκαν την επιχείρηση 2,000 χιλιάδες Γερμανοί και 1,000 περίπου ΠΑΟτζήδες κινητοποιήθηκαν προκειμένου να ματαιώσουν τον θερισμό. Η μάχες που ακολούθησαν ηταν σκληρές. Οι Γερμανοί υποχώρησαν αφήνοντας το πεδίο της μάχης 80 νέκρους απ του οποίους 38 Γερμανοί και 60 αιχμάλωτοι και πολλά λάφυρα σε όπλισμό και πυρομαχικά. Ο ΕΛΑΣ ειχε τρείς νεκρούς και δέκα τραυματίες. Το ίδιο έγινε και στον κάμπο της περιοχής Αλεξανδρείας, κυρίως στην περιοχή του βάλτου. Εκείνη τη χρονιά ηταν συνηθισμένο φαινόμενο να βλέπεις τους αντάρτες, με το όπλο χιαστί, να δίνουν ενα χέρι βοηθείας για την συγκομιδή. Ατμόσφαιρα ενθουσιασμού και συγκίνησης επικρατούσε στους κάμπους ειδικά της Μακεδονία και της Θασσαλίας. Τραγούδια, δρεπάνια και αχός απ τις μάχες. Ο ιδρώτας ανάμιχτος με αίμα πότιζε τους κάμπους της χώρας.

Στην Εθνική Αντίσταση και ειδικά στο Νόμο μας, που ηταν και παραμένει κατ εξοχήν δημοκρατικός στα πιστέυω του, με τον ενα ή τον αλλο τρόπο πήρε στο σύνολό του μέρος, Επειδή έκανα ειδική αναφορά στους Βλάχους και επειδή συμβαίνει να ειμαι και εγώ δίγλωσσος, αλλα και η κατ αποκλειστικότητα απασχόλησή τους με την κτηνοτροφία και τις μεταφορές, καθώς και η μόνιμη εγκατάστασή λόγο της φύσης της εργασίας στους ορεινούς όγκους της χώρας, οι Βλάχοι ηταν απ τους πρώτους που εντάχθηκαν στην Αντίσταση. Αν σε αυτά προστεθεί και η παράδοση της συμμετοχής τους στους εθνικούς αγώνες, οι Βλάχοι και στην Αντίσταση είχαν μεγάλη αναλογικά συμμετοχή και έπαιξαν εναν ξεχωριστό ρόλο, οπως ξεχωριστός ηταν ο ρόλος των Βλάχων στο διάβα των αιώνων.

Οι Βλάχοι ηταν πάντα πρώτοι στ Αρματα, τα Τάματα, τα Γρόσια και τα Γράμματα και στην Αντίσταση δεν υστέρησαν σε συμμετοχή και προσφορά. Οι βλάχοι γενικά και τα βλαχοχώρια ειδικά, χωρίς εξαίρεση απ την πρώτη μέρα της κατοχής εντάχθηκαν στο αγώνα και πρόσφεραν ανεκτίμητες υπηρεσίες. Μια απ τις πολλές η πιό πολύτιμη, ηταν οτι με τον οπλισμό, τα πυρομαχικά και τα ζώα που ειχαν και φέρει μαζί τους απ τον αλβανικό πόλεμο και αυτά που ειχαν μαζέψει απ τα εγκαταλειμένα απ τον υποχωρούντα στρατό όπλα, έδωσαν τη δυνατότητα στα πρώτα ανταρτοτμήματα του ΕΛΑΣ, να οπλισθούν με τα όπλα και πυρομαχικά και να αποκτήσει μέσα μεταφοράς. Ομως και οι ίδιοι απ τη αρχή ακόμα εντάχθηκαν ομαδικά στις ανταρτοομάδες του ΕΛΑΣ. Ενας πολύ μεγάλος αριθμός συμμετείχε στην ανωτάτη ηγεσία του απελευθερωτικού κινήματος οπως: ο Γεωρ Σάντος, ο Στεφ Σαράφης, ο Α Τζίμας (Σαμαρινιώτης), ο Αλέξ Σλώλος κλπ και τα χαμηλότερα κλιμάκια και εκατοντάδες ειναι αυτοί που διακρίθηκαν για την ξεχωριστή παλληκαριά τους και αναδείχθκαν διοικητές τμημάτων και σε αρκετές εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που έπεσαν στον αγώνα για τη λευτεριά της πατρίδα

Οι Βλάχοι κατά κύριο λόγο προπολεμικά, ασχολούνταν με τις μεταφορές (Καραβάνια) και την κτηνοτροφία κυρίως γιδοπρόβατα. Το γεγονός αυτό πείθει οτι λόγο του επαγγέλματος, εκτός από κάποιο σπίτι αν ειχαν (ακίνητη περιουσία) όλα τα αλλα περιουσιακά στοιχεία που ειχαν ηταν κινητά. Και οχι μόνο ηταν κινητά αλλά βρίσκονταν η περιουσία αυτή εκτεθειμένη στις

εμπόλεμες περιοχές και ζώνες όπου γίνονταν συγκρούσεις. Και σε χώρους που γίνονται συγκρούσεις, δεν σκοτώνονται μόνο οι άνθρωποι που συμμετέχουν στη σύγκρουση , αλλά και τα ζώα και ο ίδιος ο αγωγιάτης ή ο τσομπάνης, που οι Γερμανοί ή οι αντάρτες τον πήραν αγγαρία. Και το βασικότερο δεν ηταν μόνο κινητή ηταν και αναλώσιμη, γεγονός που σημαίνει οτι αυτό που ειχε σήμερα περιουσιακό στοιχείο : Τα πρόβατα, τα γίδια και τα μουλάρια δεν ηταν σίγορος ο ιδιοκτήτης, οτι θα το ειχε και αύριο. Τόσο τα καραβάνια για λόγους εργασίας, αλλο τόσο και τα γιδοπρόβατα για λόγους επιβίωσης, έπρεπε να μετακινούνται από τόπο σε τόπο και από το βουνό στον κάμπο το χειμώνα και αντίστροφα. Το γεγονός αυτό σημαίνει, οτι κατά καιρούς άλλαζε τόπο διαμονής με αποτέλεσμα άλλοτε να ζεί αυτός και τα ζώα του, σε χώρο ελεγχόμενο απ την Αντίσταση και αλλοτε απ τους Γερμανούς και τους συνεργάτες τους και το βασικότερο ποτέ δεν γνώριζε από προηγούμενα ποιός απ τους εμπόλεμους κατείχε το χώρο του προορισμού του. Μέχρις ότου το διαπιστώσει αυτό ζούσε μέσα στην αγωνία και την αβεβαιότητα. Και αγωνιά γιατί μια λάθος κίνηση ή λέξη έβαζε σε κίνδυνο οχι μόνο τα περιουσιακά του στοιχεία, αλλά και την ίδια τη ζωής του.

Η κινητή περιουσία (αυτό ίσχυε για όλους) εκτός του οτι ειναι εκτθεμένη σε όλους τους φυσικούς κινδύνους και τις απώλειες ζωϊκής φθοράς : αρώστειες, κλοπές, λύκος επιτάξεις κλπ, σε ανώμαλες καταστάσεις, όπως ο Μακεδονικός αγώνας, ο αλβανικός πόλεμος, η κατοχή, και ο εμφύλιος, η ανώμαλη μεταπελευθερωτική περίοδο και η δικτατορίες όλες οι μορφές των περιουσιακών στοιχείων διατρέχουν κάποιον κίνδυνο μικρό η μεγάλο. Η περιουσία ομως των βλάχων λόγω της φύσης σαν κινητή και αναγκαία για τις μεταφορές και σαν η πιό πολύτιμη-βρώσιμη για τον άνθρωπο, διατρέχει πολλούς κινδύνους.

Το κρέας, το γάλα, το τυρί και το βούτυρο, δεν ειναι μόνο απ τα πιό βασικά είδη διατροφής, αλλά και προτιμούνται σε σχέση με τα λαχανικά και τα όσπρια. Επειτά τα βρώσιμα αυτά προϊόνταν ηταν στους χώρους που βρίσκονται οι εμπόλεμοι.Το ίδιο και τα μεγάλα ζώα τα μουλάρια και τα άλογα για όλες τις μεταφορές και κυρίως για τις ορεινές.

Δεν εχω τα απαραίτητα στοιχεία για να περιγράψω με λεπτομέρεια το τι πρόσφεραν στον αγώνα τα βλαχοχώρια και ιδιαίτερα εκείνα που βρίσκονταν στις ορεινές περιοχές. Εκείνο που γνωρίζω ειναι, οτι τα βλαχοχώρια της Πίνδου, όπως και όλα τα αλλα χωριά σε αυτήν την ορεινή περιοχή, αλλά και του Βερμίου-Πιέρια και Καϊμάτσαλ, που ηταν στην περιοχή ευθύνης της Χης Μεραρχία, ειναι τα βλαχοχώρια αυτά που έδωσαν τη δυνατότητα στα έκει συγκεντρωμένα τμήματα του ΕΛΑΣ, να διατηρηθούν σαν συγκροτημένα τμήματα, να συντηρηθούν από άποψη τροφοδοσίας, να ανασυγκροτηθούν και να οργανωθούν σε κανονικές μονάδες. Τα χωριά αυτά, έκοβαν τη μπουκιά απ το στόμα και την έδειναν στα τμήματα του ΕΛΑΣ επι μήνες.

Πολλά βλαχόφωνα χωριά, γι αυτήν ακριβώς την πολύπλευρη συμμετοχή τους στον αγώνα, δοκίμασαν τον αγριανθρωπισμό των Γερμανών και των

εθνοκτώνων τα λήστεψαν, τα έκαψαν και τα κατέστρεψαν συθέμελα Κλεισούρα κλπ. Ειναι γεγονός αναμφισβήτητο οτι όλος ο λαός πρόσφερε και ειδικά η ύπαιθρος και ειδικότερα τα ορεινά ανεξάρτητα αν ηταν Βλάχοι, Πόντιοι, Σλαβομακεδόνες ή ντόπτιοι. Αν υπάρχει κάποια διαφορά ανάμεσα στους Βλάχους και τους ασχολούμενους με την γεωργία αυτό συνίσταται στο γεγονός οτι τα περιουσιακά στοιχεία των Βλάχων ηταν κινητά, ενώ των γεωργών κατά κύριο λόγο ηταν ακίνητα.

Οι κατακτητές και οι συνεργάτες τους, μπορεί να συμβεί για λόγους στρατηγικούς να μετατρέψει ενα τεράστιο κομμάτι γής, μέσα στο οποίο υπάρχουν πολλές αγροτικές περιουσίες σε στρατόπεδο.

Αν δεχθούμε οτι η συνείδηση κάθε λαού και ατόμου, αποτελεί αντανάκλαση του υλικού αντικειμενικού κόσμου, και οτι ανάμεσα στα αλλα δεδομένα ειναι και η περιουσία στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, αποτελεί στοιχείο που συμμετέχει στη διαμόρφωσει της συνείδησης, τότε πρέπει να δεχθούμε οτι η συνείδηση των ανθρώπων της σταθερής περιουσίας διαφέρει από εκείνη των ανθρώπων με κινητή.

Οπως ειναι γνωστό αμέσως μετά την κατάληψη της χώρας συγκροτήθηκαν ανταρτοαμάδες, που δρούσαν ανεξάρτητα η μιά απ την άλλη. Αυτό στο ξεκίνημα. Οι ανάγκες ομως του αγώνα κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωναν. Προκειμένου να καλύψουν τις αυξημένες πολεμικές ανάγκες, στα μέσα του 1943, οι μονάδες-ομάδες αυτές συγκροτήθηκαν στο πρώτυπο που ειχε ο εθνικός στρατός προπολεμικά. Οπως προπολεμικά ετσι και στην κατοχή έδρα της Χης Μεραρχίας ηταν η Βέροια και συγκροτήθηκε απ τα ίδια συντάγματα: Το 16ο Βεροίας, το 30ο Εδέσσης και το 50ο Κατερίνης.

Η Διοικηση της Χης Μεραρχίας ανασυγκροτήθηκε: στρατιωτικός διοικητής ο συνταγματάρχης πεζικού Καλαμπαλίκης Ευάγγελος, Κικίτσας Γεώργιος καπετάνιος, Γκένιος Θανάσης (Λασάνης) αντιπρόσωπος του ΕΑΜ και ο ταγματάρχης πυροβολικού Καστανάς Νίκος επιτελάρχης, τα δε συντάγματα συγκροτήθηκαν .

1) Το 16ο συνταγμα με αρχική διοίκηση το λοχαγό πεζικού Οικονομόπουλο Γιώργο (Μπαρπαγιώργο) και σε συνέχεια τον ταγματάρχη πεζικού Παπαζήση, τον ταγματάρχη Μεσημέρη και καπετάνιο τον Μελίδη Βασίλη (Βερμιώτη). Χώρος δράσης: Βέρμιο, Πιέρια, Χάσια.
2) Το 30ο με έδρα την Εδεσσα και με αρχική διοίκηση τον Μόσχο Χρήστο (που ειχε την ευθύνη και του 16ου), με καπετάνιο τον Καριοφύλλη Γιάννη (Στάθης) και πολιτικό υπεύθυνο τον Μητσόπουλο Θανάση (Σταύρο). Αργότερα, στρατιωτικός διοικητής ανέλαβε ο ταγματάρχης Ζησόπουλος Φώτης (παπούς). Χώρος δράσης: Πάϊκο-Καϊμάκτσαλαν-Τζένα.
3) Το 50ο με έδρα την Κατερίνη και με αρχική διοίκηση το λοχαγό Τσαλτίδη καπετάνιο τον Συννεφάκη Κώστα (Νικήτα) και πολιτικός υπεύθυνος Καρακίτσος Ζαχαρίας (Παύλος). Αργότερα στρατιωτικός διοικητής ο αντ/ρχης πεζικού Παπαδάκης. Χώρος δράσης : Πιέρια, Τιτάριο, Ολυμπος, Καμβούνια, Αντιχάσια και Χάσια.

Η χώρα μας κατακτήθηκε ύστερα από ενα μακρόχρονο πόλεμο με τον φασισμό του Μουσουλίνι και εναν αιματηρό πολυήμερο πόλεμο με το νέο κατακτητή. Ηταν επόμενο τα συναισθήματα που ένοιωσε ο κάθε Ελληνας και Βεροιώτης και η στάση που θα κρατούσε απέναντι στους κατακτητές να ηταν ανάλογη με τα πιστεύω του. Και τα πιστεύω λόγο της δικτατορίας δεν ηταν ταυτόσημα. Τα συμφέροντα ενος μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης, ειχαν προπολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Προκειμένου να τα εκφράσουν επέβαλαν τη Βασιλομεταξική δικτατορία. Το γεγονός αυτό ειχε σαν αποτέλεσμα να μήν υπάρχει ταύτιση συμφερόνταν άρα και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία», που αμέσως μετά την κατοχή ο λαό έψαχνε επίμονα και παντού να βρεί κάποιον «μεγάλο και τρανό»

Κάποιον από αυτούς που σε άλλους καιρούς εκθίαζαν σε ολους τους τόνους την «προσφορά» τους και δεν εύρυσκε. Και δεν εύρισκε γιατί : Βασιλιάδες, Πρωθυπουργοί, υπουργοί και Στρατηγοί και σύμπασα η 4ο Αυγ/νή «ηγεσία», όλοι μαζί από κοινού ορμόμενοι και συναποκομίζοντας ό,τι πολύτιμο, σπάνιο και ακριβό ειχε η Ελλάδα ειχαν γίνει ΛΑΓΟΙ...προς τη...

Μετά την κατάρευση του μετώπου, ειχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Και ενω η πείνα σκότωνε ανθρώπους, με τον πιό ειδεχθή και απάνθρωπο τρόπο. Οι πόλεις και η ύπαιθρο στέναζε κάτω απ τη Μπότα των κατακτητών το εναπομείναν 4ο Αυγ/νό καθεστώς, κατ εντολή της απελθούσης «εθνικής ηγεσίας» της χώρας, όλοι μαζί (οι εντός και εκτός) μέτοχοι, συμμέτοχοι, συνενοχοί και αμετανόητοι εναν και μόνο ειχαν στόχο : Να σκοτώσουν πρώτα την αγάπη του λαού για την Ελλάδα και σε συνέχεια να την εντάξουν στο Μπλόκ του άξονα, χωρίς να νοιώθουν την παραμικρά ανησυχία για το μέλλον της Ελλάδας.

Ο φασισμός ειναι ενα καθαρό χημικό απόσταγμα της Ιμπεριαλισικής κουλτούρας. Μιάς κουλτούρας που φασισμός και κράτος ταυτίζουν την πρόθεση και εκδηλώνουν τη θέληση να τη χρησιμοποιήσουν σαν εργαλείο μιας καλά συντονισμένης τρομοκρατίας, που να βαραίνει πάνω σε όλο το λαό. Και οι δύο εχουν στόχο την «τελειοποίηση» της εκτελεστικής εξουσία, που θα την μετατρέψει σε κράτος ολοκληρωτικό. Σε καθεστώς, όπως συνέβει στην Ελλάδα και φτάσαμε στην δικτατορία το 1936.

Στα καθεστώτα αυτά οι νέοι ανθρωποι, δεν εκπαιδεύονται σε έργα ειρήνης, αλλα πολέμου. Μέσα σε μιά περιρρέουσα ατμόσφαιρα όπου επιδρά υπέρμετρα το γοητευτικό πολεμικό παρελθόν και η κοινωνική επιθετικότητα. Ετσι στο κοινωνικό πεδίο κυριαρχούν οι ρατσιστικές πρακτικές, το οργανωμένο έγκλημα, η δράση τρομοκρατικών ή θρησκόληπτων μειοψηφικών ομάδων. Οι «Ηρωες» και οι ηγέτες των φασιστών και των Ναζί στο μεσοπόλεμο όλοι σχεδόν δεν ανήκαν σε κάποια Ελίτ μορφωμένων. Ειχαν ταπεινή καταγωγή που αναμφισβήτητα ειχαν ενδιατρίψει στον «πολιτιστικό» κομπογιανιτισμό της εποχής, που εξέφραζε το αίσθημα ενός πνευματικό πεσιμισμού και σαν τέτοιοι θαύμαζαν τον φασισμό και το ναζισμό. Ο αυθεντικός, οπως ο δικός μας φασισμός, ντύνεται με τα πατριωτικά σύμβολα.

Ο διάκοσμος των προτύπων εξαρτάται από την κουλτούρα. «Τιμούν» υποκριτικά και «επιδεικτικά» αυτούς που έκαναν την Ελλάδα κρατική οντότητα, προβάλουν με έντεχνο τρόπο και πληθορικά αυτούς που ασέλγησαν στο σώμα της Ελλάδας το 21 σαν τους πραγματικούς σωτήρες και αναγεννητές του εθνους, και αγνοούν αυτούς που γονημοποίησαν τον αέρα που αναπνεύουμε, που έκαναν καρποφόρο το χώμα της Ελλάδας και μεγάλωσαν την εσωτερική και την εξωτερική της γεωγραφία.

Για αυτόν ακριβώς το λόγο η Ελλάδα, που η ίδια αντί για την απελευθέρωσή της γιορτάζει την έναρξη του πολέμου, οχι μόνο δεν συμπεριλαμβάνεται σε αυτό το καραβάνι της μνήμης, που οι άλλες χώρες γιοτράζουν, τη νίκη του πολέμου και της Αντίστασης, αλλά ούτε και μνημονεύεται η προσφορά της στον κοινό αντιφασιστικό αγώνα. Ίσως οι οργανωτές αυτών των γιορτών δικαιολογούν την παράληψη πρόσκλησης, απ τη συμπεριφορά της ίδιας της Ελληνικής Πολιτείας και του εκπαιδευτικού μας συστήματος, που επι εκατόν ογδόντα χρόνια απ το 21, πρώτο της μέλημα ηταν η προσπάθεια για το πώς θα έκοβε με όλα τα μέσα τους δρόμους και τις δομές επικοινωνίας των Νέων Γενιών, να γνωρίσουν το πραγματικό 21, και μισό σχεδόν αιώνα τώρα παραμένει άγνωστη στις Νέες γενιές η αναγνωρισμένη και δοξασμένη απ την οικουμένη Ενθική μας Αντίσταση. Η Ελληνική πολιτεία ποτέ δεν οργάνωσε την προβολή της οικουμενικής αξίας της Εθνικής Αντίστασης. Εκανε ακριβώς το αντίθετο. Αντί γι αυτό και πάλι για τους ίδιους λόγους και για να διασφαλίσουν εκλογική πελατεία, οδήγησαν στο σημερινό χυλό την Αντίσταση και την «αναγνώριση αγωνιστών».

Οπως το 21 μηδένισε, την ψυχή της επανάστασης οταν φυλάκιζε και εξόριζε την ψυχή και την ηθική του Εθνους, αφόρισε με μεσαιωνική υστερία του αγωνιστές, σαν προϋπόθεση για την εγκατάστασης των αποικιακών θεσμών και δομών εξάρτησης και συνέβαλε στην δολοφονία αξιόλογων αγωνιστών και πρωτεργατών της Επανάστασης. Ετσι και τώρα για τους ίδιους λόγους μηδένισε τη σημαντικότερη ιστορική μετά το 21 προσφορά του λαού μας περιορίζοντας τη γεωγραφία της Ενθική Αντίστασης και έθεσε υπο απηνή διωγμών τους σύγχρονους Κολοκοτρωναίους, Ανδρούτσους, Καραϊσκάκιδες και Καρατάσους.

Κακοποίησε και ατίμασε τη γενιά που τραγουδούσε και πολεμούσε για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά. Αν το 21, ειχε τους Ανδρούστους, τους Καραϊσκάκιδες τους Διάκους, η Αντίσταση ειχε τους δικού της : Σουκατζήδιδες, τους Σαλάδες, τους Μπελογιάννιδες, τους Κολοκοτρωναίους και τους Μεσημέριδες απ το Μακροχώρι Ημαθίας, που οταν οι Γερμανοί, λίγο πριν τον εκτέλεσή του, τον διέταξαν να βγάλει και να πετάξει το σήμα του ΕΛΑΣ απ το δίκωχο, μεγαλώνονταν και προβάλοντας το Επος και το εύρος της Αντίστασης και της Ελλάδας θα τους απαντήσει : «Πρώτα θα με χτυπήσεται εδώ (έδειξε το μέτωπο) και ύστερα θα το βγάλετε αυτό το τιμημένο σήμα του ΕΛΑΣ», απ το μέτωπο.

Επειδή έκανα χρήση το όνομα του Σουκατζίδη, η περίπτωση για την ιστορία εχει ως εξής. Οταν την πρωτομαγιά του 1944 οι Γερμανοι πήραν τους 200, κομμουνιστές απ το Χαϊδάρ να τους εκτελέσουν σε αντίποινα και συμβολικά στην Καισαριανή, μέσα στους 200, που όλοι τους ηταν κρατούμενοι του Μεταδά, ηταν και ο Ναπομέων Σουκατζίδης. Επειδή ο Σουκατζίδης ηταν απ την πλευρά των κρατουμένων, ο ανθρωπος που ειχε την επαφή με τον Γερμανό στρατοπεδάρχης, οταν ο γερμανός στρατοπεδάρχης ειδε οτι μέσα στον κατάλογο των 200, ηταν και το όνομα του Σουκατζίδη, δεν ξέρω για πιό ακριβώς λόγο τον εξαίρεσε και τον έβγαλε απ τη γραμμή και στην θέση του θα έβαζε εναν αλλο. Τότε ο Σουκατζίδης ειπε στον στρατοπεδάρχη, «πως θα δεχόταν την εξαίρεση με την προϋπόθεση οτι δεν μπεί άλλος κρατούμενος στη θέση του». Η απάντηση του στρατοπεδάρχη ηταν πως οι κρατούμενοι που θα εκτελεσθούν πρέπει να ειναι 200 και οχι 199. Και η απάντηση του Σουκατζίδη ηταν «Εγώ ειμαι ο προγραμμένος γι αυτό και δεν μπορώ να βάλω εναν αλλο στη θέση μου», και ξαναμπήκε στη γραμμή. Εκτελέστηκε και αυτός με τους αλλους 199.

Ακόμα ειχε τις πολλές εκατοντάδες θανατοποινίτες που έδωσαν τη ζώη τους. Αυτούς που εκτός που την έδειναν πολεμώντας, αλλά και οταν δεν τους σκότωσε το εχθρικό βόλι, τους συνέλλαβε η μεταπολεμική πολιτεία και τους καταδίκασε σε θάνατο με μόνο το αδήκημα τη συμμετοχή τους στην Αντίσταση. Αυτούς τους ίδιους, λίγες στιγμές πριν την εκτέλεση, τους απάλλαζε-απάλειφε την ποινή και τους χάριζε τη ζωή, υπο τον όρο οτι θα αποκηρύξουν τη συμμετοχή τους στην Αντίσταση. Εκτός από ελαχίστους, μετρημένους στα δάκτυλα τους ενός χεριού, εκατοντάδες ηταν αυτοί που στήθηκαν λεβέντικα και παλικαρίσια, Γυναίκες, Αντρες και Παιδιά στο εκτελεστικό απόσπασμα τραγουδώντας το « ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ φωνή λαού, που φτάνεις στ άστρα του ουρανού... και το «Εμπρός ΕΛΑΣ, ΕΛΑΣ για την Ελλάδα το δίκαιο και τη λευτεριά...» και δεν αποκήρυξαν τη συμμετοχή τους στην Αντίσταση. Μα και για το γεγονός οτι δεν ηταν και ούτε έννοιωθαν ένοχοι. Οι Αθώοι δεν διαπραγματεύενται την αθωότητά τους.

Μα και οταν κλήθηκε στη διάσκεψη του Πότσνταμ, οπου θα συζητούνταν τα μεταπολεμική σύνορα της Ευρώπης και θέματα που αφορούσαν άμεσα την Ελλάδα οπως: της Κύπρου, των Δωδεκαννήσων, της Ανατολικής Θράκης, των Στενών και των επανορθώσεων, ενω οι άλλες ευρωπαϊκες κυβερνήσεις ηταν κυβερνήσεις συνασπισμού με πυρήνα την Αντίσταση, η «υγιής εθνικόφρον» αντιπροσωπεία μας, θα πάει στη διάσκεψη με εξορκισμούς εναντίον της Εθνικής Αντίστασης, του «Δεκέμβρη» και τα «εγκλήματα της Αριστεράς», λές και αυτά ηταν τα θέματα με τα οποία θα ασχολούνταν η παγκόσμια διάσκεψη.

Οι νέοι στα φασιστικά καθεστώτα, δεν γνωρίζουν την αυτοκατάφαση (ΕΟΝ), δεν κατακτούν μέσω της προσπάθειας πρωταγωνιστικό ρόλο στα κοινωνικά δρώμενα. Διαπαιδαγωγούνται με τις πεπαλαιωμένες τυπικές λογικές του πολέμου : σύγκρουση των δυνάμεων του Καλού και του Κακού, όπου οι εμπόλεμοι διεκδηκούν ο καθένας για τη δική του πλευρά εκφράζει το Δίκαιο

και το Καλό, ενώ χρεώνουν στους αντιπάλους τον άδικο πόλεμο και το απόλυτο Κακό.

Αυτή η αδιαφορία για την Ελλάδα και το λαό της. Το πάθος να διατηρήσουν την εξουσία. Ο υπέρμετρος ζήλος και η επίμονη αγωνία να εντάξουν ό,τι έμεινε από την Ελλάδα και το λαό της στο Γ! Ράϊχ, τους οδήγησε να αναλάβουν προδοτικά αξιώματα, έθεσαν στη διάθεση των κατακτητών όλους τους εναπομείναντες οικονομικούς πόρους της χώρας, τους κρατικούς, ιδεολογικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς και το Μεταξικό παρακρατός, με στόχο να οργανώσουν οχι μόνο δίκτυα επαγρύπνησης, (χαφιέδες, καταδότες, κουλοφόρους κλπ), αλλά και ποικιλόνημα ένοπλα τμήματα που τα έθεσαν στη διάθεση των κατακτητών να πολεμίσουν την Εθνική Λαϊκή Αντίσταση, αλλα και θα αποτελούσαν τον προπομπό του εμφυλίου πολέμου. Η χωροφυλακή δεν αφοπλίστηκε με την κατάρευση. Παρέμεινε οπως ηταν υπο τις διαταγές των Κούϊσλιγκς.

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου για το λαό, οχι όμως και της 4ο Αυγ/νής κλίκας, η οποία τόσο στο εσωτερικό, όσο και στο εξωτερικό συνέχισαν το καταχθόνιο καταστροφικός τους έργο. Με αυτήν την εικόνα που αλβανικός πόλεμος προκάλεσε, τις τεράστιες καταστροφές που προξένησαν τα υποχωρούντα Βρετανικά στρατεύματα απ την Ελλάδα στο σιδηροδρομικό, οδικό, λιμενικό και αεροπορικό δίκτυο και γενικότερα άνοιγε για την Ελλάδα και τη Βέροια η νέα φάση της τραγωδίας του λαού μας. Η τετράρχονη τραγωδία της κατοχής.

Ετσι αντί για εθνική ενότητα και ομοψυχία, που ειναι τα βασικά προαπαιτούνα για Αντίσταση και Απελευθέρωση, οδηγηθήκαμε σε μάχες σώμα με σώμα οχι μόνο με τους κατακτητές αλλά, και με τους ντόπιους φασίστες, τους κάθε λογής δοσίλογους και γέμισε η Ελλάδα θύματα, νεκρούς και σταυρούς. Νεκρούς που τα κόκκακά τους τρίζουν απ την απονιά, την αδιαφορία και την ακατασίγαστη ακόμα εκδιδητική μανία της πολιτείας. Σταυρούς και κόκκαλα που δεν τιμήσαμε μα και ούτε αξιοποιήσαμε. Σταυρούς για τους οποίους έπρεπε σαν χώρα και λαός, να νοιώθουμε ενα αίσθημα ενοχής και αυτοκριτικής για την τέτοια συμπεριφορά μας απέναντι στη θυσία που έκαναν : έβαλαν επάνω και απ αυτήν τη ζωή τους την Ελλάδα και τη λευτεριά της.

Απ αυτήν ακριβώς την ανάγκη της λευτεριάς οδηγήθηκαν οι ποιητές Κωστής Παλαμάς να πεί : «μεθίσουμε με τ αθάνατο κρασί του εικοσιένα», για τον πόλεμο της αλβανίας. Ο Αγγελος Σικελιανός για την Αντίσταση : «Ομπρός, με ορθή, μεσούρανη της λευτεριάς τη δάδα ανοίγεις δρόμο, Ελλάδα στον Ανθρωπο...Εμπρός.» και Φώτης Αγγουλές, θα συμπυκνώση το χρέος των Ελλήνων για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά σε στίχος το μέγεθος της ανθρώπινης θυσίας με τις λέξεις : «...Τόσοι σταυροί που στήθηκαν, τόσοι σταυροί που θα στηθούνε, εμάς μόνο με σταυρούς μπορούν να μας μετρούνε».

Στη Βέροια, βέβαια δεν υπήρχε άρχουσα τάξη. Υπήρχαν ομως οπαδοί και στελέχη, που με αυστηρή επιλογή στελέχωναν τον κρατικό μηχανισμό, Νομαρχιακή Επιτροπή διορισμένη απ τη δικτατορία, «Επιτροπές Ασφλείας»

και τα στελέχη της ΕΟΝ. Ακόμα υπήρχαν και αυτοί που πίστευαν στην Μεταξική δικτατορία και τον κομμουνιστικό κίνδυνο στο όνομα του οποίου έγινε η δικτατορία, που ομως δεν συμμετείχαν στην επιβολή της, αλλά μερικοί ευτυχώς ελάχιστοι στρατεύτηκαν, στο πλευρό του κατακτητή για να την πολεμήσουν. Καραμπινιέροι και μερικοί συνεργατό-καταδότες, και αυτοί που προσχώρησαν στην Πανελλήνια Αντιστασιακή Οργάνωση (ΠΑΟ) με καθαρό αντικομμουνιστικό περιερόμενο. Ανεφοδιάστηκαν με όπλα και βγήκαν στο βουνό να χτυπήσουν τον ΕΛΑΣ. Μετά από μια σύγκρουση στη Φυτειά και τους Αγίους Πάντες, άρχισαν διαπραγματεύσεις να συγκεραστούν οι απόψεις, με κοινό στόχο τον κατακτητή, χωρίς αποτέλεσμα. Οι αρχηγοί έφυγαν στη Μέση Ανατολή και οι οπαδοί αλλοι προσχώρησαν στο ΕΑΜ και αλλη πήγαν στα σπίτια τους.

Η ανάληψη πρωτοβουλίας σχεδόν αμέσως μετά την κατάληψη του Νομού απ τους Γερμανούς απ το ΕΑΜ, και η μή ανάπτυξη αλλης αξιόλογης Αντιστασιακής οργάνωσης-εκτός απ την ΠΑΟ-με σκοπό να κτυπήσει την λαΐκή Αντίσταση και η ραγδαία ανάπτυξη της ΕΑΜικης Αντίστασης, ηταν τα κύρια και βασικά δεδωμένα που συνέβαλαν οχι μόνο να διατηρηθεί η ενότητα και η ομοψυχία και κυρίως οπώς συνέβει δυστυχώς σε αρκετά μέρη να μήν διασπαστεί η συνοχή του κοινωνικού Ιστού. Βέβαια δεν έλλειψαν και απ το Νομό μας ορισμένες άσχημες, κατακριτέες και καταδικασμένες και απ τα δυό μέρη ενέργειες.

Δυστυχώς υπάρχουν και σήμερα ακόμα άνθρωποι, που οχι μόνο δεν νοιώθουν ενοχή και τύψεις που στις δύσκολες στιγμές που περνούσε η Ελλάδα της γύρησαν την πλάτη, αλλα αμφισβητούν και την προσφορά αυτών που την υπερασπίστηκαν και καταδικάζουν με τα πιό ιβριστικά λόγια τον αγώνα και τους αγωνιστές. Βέβαια την αποψή αυτή και «δικαιολογημένα» ως ενα βαθμό τη στηρίζουν και στον τεράστιο αριθμό των εξορίστων και των καταδίκων και κυρίως των «φονιάδων» Αφού ο αριθμός των συλληφθέντων, εξορισθέντων, καταδικασθέντων και εκτελεσθέντων ειναι τόσο μεγάλος σημαίνει οτι διέπραξαν τα όποια «εγκλήματα». Αυτό τους καταμαρτυρούν.

Στη μεταδεκεμβριανή Ελλάδα, η ποινική δίωξη των αγωνιστών της ΕΑΜικής Αθνικής Αντίστασης, προσέλαβε απίθανες διαστάσεις. Ξεκίνησε απ την Αθήνα αμέσως μετά την αποχώρηση του ΕΛΑΣ, τη συμφωνία της Βάρκιζας και την παράδωσει των όπλων και απλώθηκε σαν πανώλη σε ολοκληρη τη χώρα. Την εποχή εκείνη δεν είχαμε ακραίους «κομμουνιστοφάγους» μονάχα ανάμεσα στα στελέχη των πολιτικών παρατάξεων ή στα σώματα ασφαλείας και στο στράτευμα των πραιτοριανών που το συγκροτούσαν, αλλα και μέσα στο ίδιο το δικαστικό σώμα. Και το δυστύχημα ήταν οτι το δικαστικό σώμα οχι μόνο ευθυγραμμίστηκε με το πνεύμα της αντικομμουνιστικής υστερίας, κάλυψε και «νομιμοποίησε» την βασιλο-μεταξική δικτατορία και τις πρωτοφανείς αυθαιρεσίες «Συνταγματικά» τις μεταπολεμικές αντισυνταγματικές και παράνομες κυβερνήσεις. Τις κυβερνήσεις που οδήγησαν τη χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, αλλα το ίδιο αυθαίρετα «νομιμοποίησε» και κάλεψε και τις πρωτοφανείς εγκληματικές αυθαιρεσίες των διωκτικών οργάνων του επίσημου

κράτους. Ανέχθηκε και το οργανωμένο εγκληματικό πατακράτος και αυτές ακόμα τις αυτοσχέδιες εθνοκτώνες συμμορίες. Και το ακόμα πιό χειρότερο τα δικαστήρια αντιμετώπιζαν με μιά ανεξηγητή εμπάθεια και προκατάληψη τον κάθε αγωνιστή, που ειχε την ατυχία να βρεθεί στο εδώλιο του κατηγορουμένου.

Ηταν τόση η εμπάθεια και η προκατάληψη των δικαστών εναντίον μας, που δε μας επέτρεπαν να αντικρούσουμε τους ψευδομάρτυρες και τις βρισιές των πάσεις φύσεως μαρτύρων κατηρορίας και τις μυθοπλασιές τους για τα δίθεν φοβερά κακουργήματα. Οταν σηκωνόμασταν και τα καταγγέλναμε σαν επινοήσεις των ανθρώπων που μισούσαν την Αντίσταση, των ανθρώπων που έπρεπε να βρίσκονται στη θέση μας, μας αφαιρούσαν το λόγο. Αν επιμέναμε, μας απαγγέλνανε κατηγορία για ασέβεια προς το δικαστήριο. Την ίδια προκατάληψη συναντούσαν και οι συνήγοροι υπεράσπισης.

Συνελλήφθησαν και βασανίστηκαν άνθρωποι μόνο με την υπόδειξη του καταδότη. Εξορίστηκαν και μετά την αθώωση ακόμα. Καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές και πολλοί σε θάνατο και εκτελέστηκαν στηριγμένες μόνο στις καταθέσεις του καταδότη. Στη συντριπτική τους πλειοψηφία οι υποθέσεις στα στρατοδικεία εκτός του ότι δίκαζαν με συνοπτικές διαδικασίες και οι κατηγορούμενοι καταδικάζονταν χωρίς την παρουσία του καταδότη. Μα και οταν συνέβαινε να ειναι κάποιος παρών και παρά την βοήθεια της έδρας δεν μπορούσε να τεκμηριώση τις κατηγορίες γεγονός που τον καθιστούσε αποδεδειγμένα ψευδομάρτυρα η έδρα ενώ με αυτές τις καταθέσεις έστελνε εξορία και με βαριές ποινές στην φυλακή και τα ακτελεστικά αποστάσματα ανθρώπους ποτέ μα ποτέ δεν επάγγελε σε κάποιον αποδεδειγμένα ψευδομάρτυρα κάποια κατηγορία.

Αυτή η αναμφισβήτητη αποδοχή και παραδοχή των όποιων καταθέσεων και η τέτοια συμπεριφορά απ την πλευρά της πολιτείας και τα δικαστήρια εδραίωσαν, την πεποίθηση οτι οι καταδότες μετακατοχικά και μέχρι το 1980 και... ηταν άνθρωποι υπεράνω υποψίας οσον αφορά την προσφορά και την ευθυκρισία. Πρόσωπα που θεωρούνταν και εξακολουθούν να θεωρούνται και σήμερα ακόμα αφού ζούν οχι μόνο ανενόχλητοι ανάμεσά μας και απολαμβάνουν τους καρπούς της προσφοράς. Πρόσωπα ταμπού Πρόσωπα ιερά. Μόνο μιά εξήγηση υπάρχει ηταν ενα απ τα βασικά εργαλεία??????????????????????/

Η υψηλά ιστάμενη δικαιοσύνη σε συνεργασία με τη δοσίλογη Δεξιά και τις αρχές ασφαλείας τη φράση που ειπε ο Πρωθυπουργός στο Λίβανο, στις 20-5-1944, μετά την υπογραφή της συμφωνίας του Λιβάνου και του σχηματισμού της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. «...φρονώ οτι η σημερινή επίτευξη συνεργασίας δεν μπορεί να σημάνει ούτε αμνήστευση ούτε λάθη του παρελθόντος...». Μια φράση που επιδέχεται δεκάδες ερμηνείες, αλλά που οπωσδήποτε αφορούσε στους συνεργάτες. Και αφορούσε τους πάσεις φύσεως συνεργάτες των κατακτητών σαν επιστέγασμα του σχηματισμού κυβέρνησης Εθνική Ενότητας με την Αντίσταση. Χωρίς τη δήλωση αυτή που

αφορούσε την καταδίκη των συνεργατών δεν θα μπορούσε να συγκροτηθεί η κυβέρνηση συνεργασίας.

Και ο ποιό ανίδεος άνθρωπος, δεν θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί, οτι η συμφωνία που υπογράφτηκε για το σχηματισμό κυβέρνησης εθνικής ενότητα, στη συμφωνία θα υπήρχε όρος που θα έθεται υπο διωγνών την επομένη της απαλευθέρωσης του αγωνιστές και θα παραχωρούσανε αξιώματα στους συνεργάτες των κατακτητών και τους πάσης φύσεως δοσιλόγους, που ήδη τους ειχαν καταδικάσει σαν τέτοιους κατ επανάληψη τα πιό επίσημα χείλη του αντιφασιστικού αγώνα. Μα και η ίδια η συμφωνία πρόβλεπε,την καταδίκη τους. Επιβεβαίωση του όρου καταδίκης τους αποτελεί η έκδοση της υπ αρίθ 6 Συντακτικής πράξης στι 20 του Γενάρη του 1945, που πρόβλεπε τόσο το ποιοί ειναι οι δοσίλογοι, αλλο τόσο και τον τρόπο με τον οποίο θα γίνει η δίκη, ακόμα πρόβλεπε και τις ποινές.

Βέβαια, οπως η δήλωση εκτός κειμένου του Παπανδρέου, έστι και το διάταγμα, ενώ αποδέκτες ηταν οι συνεργάτες-δοσίλογοι το εισέπραξαν οι αγωνιστές. Και οχι μόνο το εισέπραξαν αλλα και πλήρωσαν αυτοί το κόστος σε καταδίκες και συνέπειες στο πολλαπλάσιο των όσων αναλογούσαν στους συνεργάτες-δοσίλογους.

Το δικαστικό μας σώμα και ειδικά η ηγεσία του, δυστυχώς την ερμήνευσε όπως ακριβώς συνέφερε και εξυπηρετούσε τις προοπτικές, του υπό διαμόρφωση αντικομμουνιστικού κράτους. Με ελαφριά τη συνείδηση το μεταδεκεμβριανό δικαστικό κατεστημένο, στελεχωμένο και γαλουχημένο με τα δικτατορικά νάματα, ταυτιζόμενο με την προοπτική του εμφυλίου πολέμου, που τόσο πολύ τον ήθελαν οι Αγγλοι και το 4ο Αυγ/νό κατεστημένο, και που μετά φανών και λαμπάδων μας το επέβαλαν οι Νεοκατακτητές Αγγλοι, άρπαξαν-πρόσεξαν ιδιαίτερα αυτήν την εκτός κειμένου της συμφωνίας δήλωση του Πρωθυπουργού και αντιστρέφοντας την έννοια ως προς το ποιούς ευνωούσε το έκανε σημαία της ενάντια στους Αντιστασιακούς.

Με την ερμηνεία αυτή δόθηκε το πράσινο φώς προς κάθε κατεύθυνση να ξεκινήσουν οι μηνύσεις-χωρίς χρονικά όρια-κατά παντός αριστερού για κατοχικά αδικήματα. Επρεπε να μπεί επιγόντος σε λειτουργία η βιομηχανία των μηνύσεων για τα αποκαλούμενα κατοχικά «αδικήματα». Ποιά ηταν ομως τα αδικήματα αυτά, που έπρεπε να κολασθούν και μάλιστα αυστηρά; Στη κατοχή δεν μας πολεμούσαν μονάχα οι κατακτητές, αλλά και οι συνεργάτες τους, που τις περισσότερες φορές η δική τους παρέμβαση ηταν ασύγκρητα χειρότερη και πολύ πιό επικίνδυνη απ αυτή των κατακτητών. Οι συνεργάτες ηταν, δυστυχώς έλληνες και μας γνώριζαν. Ηταν οι γερμανοντυμένοι τσολιάδες, οι χαφιέδες, οι κουκουλοφόροι και κάθε είδους εθνοκτώνοι και αμοιβώμενοι κατά κεφαλή καταδότες των πατριωτών στους Γερμανούς. Ηταν οι υψηλά ιστάμενοι πράκτορες των Αγγλων, που ειχαν θέσει καθήκον στα πολύπλοκα δίκτυά τους, Οπως η «συνωμοτική ομάδα απόστολοι» και η SOE που ειχε επαφές αποκλειστικά με τους απότακτους αξιωματικούς του 1933 και του 35 εν αγνοία της ελληνικής κυβέρνησης, να εντοπίζουν και να καταδίνουν

στελέχη και οπαδούς ακόμα του ΕΑΜ στους Γερμανούς. Ηταν εκείνοι που υπηρετούσαν στην ειδική ασφάλεια και γενικότερα ενας ολόκληρος υπόκοσμος, που ειχαν μετατρέψει την κατάδοση σε μιά απ τις επικερδέστερες επιχειρήσεις.

Στις συγκεντρώσεις, τις τοιχοκωλλήσεις, στο μοίρασμα των προκηρύξεων, των τρίκ, το χωνί, και στις ένοπλες συγκρούσεις αργότερα μαζί τους, δε σκοτώνανταν μονάχα δικοί μας αλλα και δικοί τους. Στις μάχες με τους Γερμανούς, που σε συνεργασία και συμμετοχή και τις περισσότερες φορές με την υπόδειξή τους έκαναν τις επιθέσεις, οι σφαίρες δε θα ξεχώριζαν τους προδότες. Ηταν ακόμα αυτοί που προτοστατούσαν στα μπλόκα και τις συλλήψεις. Αυτοί που έπρεπε να ειχαν καθίσει στο ειδώλιο του κατηγορουμένου, τώρα κλήθηκαν να διαμορφώσουν τα πινάκια των κατηγορουμένων για τα κατοχικά αδικήματα. Από προδότες έγιναν πατριώτες και από κατηγορούμενοι κατήγοροι.

Η ελληνική κοινωνία ειναι συγκρουσιακή και αυτό το επικίνδυνο χαρακτηριστικό της που ξεκινά από πολύ παλιά έβλαψε, πολύ τη χώρα και το λαό. Πάντως αναδείχθηκε σε πρωταγωνιστικό στοιχείο τόσο στη διάρκεια του αγώνα της παλιγγενεσίας, αλλό τόσο και στη διάρκεια του αιώνα που πλησιάζει στο τέλος. Τρία ειναι τα δεδωμένα που κάνουν συγκρουσιακή μια κοινωνία. α) Η εξάρτηση που περνά παραμορφωτικά στην ιστορία. β) Η στρεβλωτική καταγραφή και επίκληση της ιστορίας καθώς και η επιλεκτική μνήμη της ιστορίας, μα και η χρήση της σε τρέχοντα πολιτικά ζητήματα την μεταβάλλουν από επιστημονικό-ερευνετικό εργαλείο σε όργανο μισαλλοδοξίας και επικάλυψη σκοτεινών πράξεων και εξελίξεων.

Υπολείμματα αυτών των ιδεολογικών τάσεων ειναι ορατά μέχρι σήμερα και ασκούν σημαντικές υπόγειες πιέσεις στην πολιτική. Το γεγονός αυτό εκδηλώνεται με την καταγγελτική μανία των πράξεων, αλλα και των προθέσεων ή των υποτιθεμένων κρυφών επιδιώξεων-σκέψεων αποτέλεσε πολύ χρησιμοποιημένο όργανο της ποθητής πάλης. Οι επιθέσεις εναντίων προσώπων μάλλον, παρά των ιδεών που προωθούν συντερεί και σήμερα ακόμα με την ενθουσιώδη συνδρομή των μέσων ενημέρωσεις, διαμορφώνουν ενα ταπεινό επίπεδο αντιπαραθέσεων όπου το βασικό στοιχείο που αναδεικνύει ειναι αυτό του κοτσομπολιού γ) στη χώρα μας παρά τον τεράστιο ιστορικό πλούτο που έχουμε οι Ελληνες, για λόγους ταξικούς και συμφέροντος δεν επικοινωνούμε με την ιστορία, που ειναι ο ιμάντας μεταφοράς γνώσεων και δ) η άγνοια της πραγματικής ιστορίας, η οποία άγνοια αντί να μειώνεται, μοιάζει να γίνεται βαθύτερη.

Ειναι γεγονός οτι η ιστορία δεν μας παραδίδει πάντοτε τα γεγονότα αδιάθλαστα. Τα φίλτρα του χρόνου και του χώρου που συντάχθηκαν αρκετά αργότερα, με αποτέλεσμα να εχουν προσαρμοστεί σε ανάγκες και αξίες του χρόνου ακόμα και του τόπου που μεσολάβησαν τα εθνικά στερεότυπα. Η τέτοια συγγραφή της ιστορίας, δεν μας βοηθά πάντοτε, να βρούμε το κλίμα της

εποχής για να σταθμίσουμε τα γεγονότα με το μέτρο του παρελθόντος. Απόδειξη ο Μακεδονικός αγώνας.

Οπως σε όλη την Ελλάδα, ετσι και στη Μακεδονία υπήρχαν Φιλικοί που προπαγάνδιζαν την ιδέα της εθνικής παλιγγενεσίας στις πόλεις της Μακεδονία. Απ την εποχή του Ρήγα ακόμα πολλοί Μακεδόνες που ηταν εγκτεστημένοι στη Ευρώποι και σε όλα τα Βαλκάνια κλπ. Ιδεολόγοι, οραματιστές και διανοούμενοι. Εκπρόσωποι του ελληνικού διαφωτισμού, του ουμανισμού και της αναγέννησης. Απλοί άνθρωποι. αρματωλοί και κλέφτες, διπλωμάτες και αστοί και φυσικά η Εκκλησία, συνέβαλαν ο καθένας απ τη θέση του να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για τη μεγάλη στιγμή της αποτίναξης του Οθωμανικού ζυγού έπειτα από 400 χρόνια σκλαβιάς.

Αν αναλογιστεί κανείς το βάρος αυτής της μακρόχρονης διάρκειας σε βάθος χρόνου, τον τρόπο που ο λαός κράτησε άσβεστη τη φλόγα του ελληνισμού και τον πόθο για λευτεριά. Και η Μακεδονία οπως και ο άλλος ελλαδικός χώρος, ειχε προετοιμαστεί ψυχολογικά και ως ενα αρκετα μεγάλο βαθμό οργανωτικά, για την επικείμενη εθνεγερσία ήδη απ την αυγή του 19ου αιώνα και εν μέρει πρίν.

Οι διάφοροι ιστορικοί και απομνημονευματογράφοι (πλην ελαχίστων Κασομούλης κλπ) το κεφάλαιο αυτό της νεοελληνικής ιστορίας, που εχει σχέση με τον Μακεδονικό αγώνα και τα γεγονότα που σημειώθηκαν στη Μακεδονία κατά τη διάρκεια της εθνεγερσίας οχι μόνο δεν συμπεριελαμβάνονται στην ιστορία, αλλα και οσα εχουν καταγραφεί ειναι κατά τέτοιο τρόπο γραμμένα, ετσι ωστε να μην παρουσιάζουν κανένα ενδιαφέρον. Τα αναφερόμενα στη Μακεδονία γεγονότα, δεν εχουν κάποια ξεχωριστή θέση, δεν εντυπωσιάζουν οπως των άλλων περιοχών της Ελλάδας και ειδικά της Πελοποννήσου. Ακόμα και οι εκτιμήσεις για αξιόλογα και καθοριστικής σημασίας γεγονότα. Γεγονότα σημαντικά οπως αυτά της Χαλκιδικής, του Ολύμπου, του Βερμίου, της Νάουσα (13 κοριτσιών και 7) στο Παλιό Πρόδρομο Βεροίας, οπου ειχαμε επανάληψη της θυσίας του Ζαλόγγου, της Δοβράς, οπου στις 19/2/21 κηρύχθηκε η Επανάσταση, μάχες της Βέροιας, το Ελευθεροχώρι, των Σερρών, της Καστοριάς της Σιάτσιστας και πολλών άλλων περιοχών με εξ ίσου αξιόλογη δράση, δεν εχουν την αντίστοιχη αναφορά. Μα ούτε και φιλολογικά και καλλιτεχνικά έργα απ τους Ελληνες ιστορικούς και δυτικοευρωπαίων εμπνευσμένα απ τον ηρωϊσμό και τις θυσίας των Μακεδόνων αγωνιστών υπάρχουν. Μοναδική σχεδόν ζωντανή εικόνα απ τον απελπισμένο αγώνα η τραγικά μορφή του Εμμανουήλ Παπά, η Αραπίτσα στη Νάουσα και ο πρόδρομος στη Βέροια.

Η ιστορία λένε διδάσκει οτι ο λαός που δεν εχει μνήμη δεν εχει και μέλλον. Για να αποτελέσει όμως μνήμη και μέλλον η ιστορία πρέπει να ειναι η πραγματική-αληθινή ιστορία, ετσι ώστε να αποτελέσει την ανεξάντλητη πήγη στην οποία κάθε νέα γενιά να επιστρέφει, να εντρυφήσει για να καθοδηγήται απ τη μνήμη για το μέλλον. Αλήθεια για ποιά ιστορία μιλάμε. Οταν η ιστορία παραλείπει, υποτιμά και επιλέγει; Οταν απ τον τρόπο που εχει γραφτεί δεν φαίνεται με

σαφήνεια οτι ο αγώνας της μνήμης εναντίον της λήθης δεν ειναι παρά ο αγώνας της ελευθερίας ενάντια στην τυραννία.

Και αναρωτιέται κανείς μήπως τελικά οι Ελληνες, παρά την πλούσια και μακραίωνη ιστορία, υποφέρουμε περισσότερο από έλλειψη ιστορικής μνήμης και συνείδησης και λιγότερο από έλλειψη προσέγγισης; Ειναι αναγκαίο οι Ελληνες να τα ξαναβρούμε με την ιστορία και τον εαυτό μας. Μας χρειάζεται περισυλλογή. Αλλωστε και ο Χριστός οταν αντίκρισε παρόμοια προβλήματα πήγε στην έρημο για περισυλλογή. Και ο Καραμανλής (ο απελθών) μας ηρθε καλύτερος ύστερα από μια περισυλογή απ το Παρίσι.

Απόρροια αυτής της έλλειψης ειναι που αν ο γείτονας, ο συγχωριανός ή και ο συμπολίτης θελήσει για δικούς του λόγους προσωπικούς και συμφέροντος ακόμα εχει αποπφασισει να εκδικηθεί κάποιον ΕΑΜίτη, ΕΠΟΝίτη, ΕΛΑΣίτη ή και άσχετο ακόμα απ αυτήν την ιδιότητα την εποχή εκείνη, αρκούσε να πάει στο πιό κοντινό αστυνομικό τμήμα και να απαριθμήσει με μερικές δικές του φαντασιώσεις. Τότε ποιός θα ανακόψει απ έκει και πέρα μια πορεία αυστηρά προδιαγεγραμμένη; Απ τη στιγμή αυτή και μετά έγινε ο υπαριθμών ένα εσωτερικός εχθρός και αυτόν τον εσωτερικό εχθρό θέλει οχι μόνο να ελέγχει, να μειώσει αλλα και να εξοντώσει το μεταπελευθερωτικό κατεστημένο. Η καριέρα και η ίδια η ζώη ακόμα του γείτονα και του συμπολίτη εχει αρχίσει.

Οι μηχανισμοί κρούσης αυτής της πολιτικής, θα τον συλλάβουν και μέσω των μηχανισμών βίας, θα αναπαράγει τον εσωτερικό εχθρό στο πολλαπλάσιο, οπως στην περίπτωση του αδερφού μου!

Δυστυχώς αυτή υπήρξε η μεταπαλευθερωτική δικαιοσύνη και κυρίως ο τρόπο που αυτή λειτούργησε. Μια δικαιοσύνη στρατευμένη στο πλευρό της δικτατορίας, του νέου κατακτητή, της δοσίλογης Δεξιάς και του παρακράτους. Οταν ο θεσμός της δικαιοσύνης συναγελάζεται με το παρακράτος, αυτοανερείται σαν θεσμός εξουσίας, απαρνείται την εντιμότητα και το στέρεο ηθικό βάθρο που πρέπει να συνιστά η δικαιοσύνη σαν θεσμός εξουσίας. Ακόμα και σήμερα δεν θέλει να αναγνωρίσει οτι λειτούργησε μονομερώς και άδικα η «δικαιοσύνη» των εκτάκτων μέτρων. Δεν θέλει να δεί, έστω οτι ηταν αυστηρή, αυστηρότατη, σκληρή και άδικη με τους αγωνιστές, φειδωλή, φειδωλότατη, λυρική και γλαφυρή και με πολλές επιδαψιλέψεις-ψού-ψού και χαμόγελα προς αυτούς, που οχι μόνο της γύρισαν την πλάτη οταν διέτρεχε κίνδυνο αφανισμού, αλλα και πολέμησαν χωρίς έλεος, ιερό και όσιο αυτούς που την υπερασπίστηκαν.

Αντί ο νικητής μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις εκείνες που θα έδιναν τη δυνατότητα στο λαό να ηρεμήσει απ τα τραγικά δεινά του πολέμου, της κατοχής και του εμφύλιου σπαραγμού και τις συνέπειες που ειχε υποστεί, το μόνο πράγμα-θέμα που τον ενδιέφερε ηταν να βρεί τρόπο να καλύψει τις τεράστιες, τραγικές και εγκληματικές αυθαιρεσίες που έκανε στο όνομα της νίκης.

Και ο μόνος τρόπο που υπήρχε ηταν να κατασκευασθεί ενας Νόμος, κατά τέτοιον τρόπο που οχι μόνο να καλύπτει Νομικά τις όποιες αυθαιρεσίες των

εκτάκτων μέτρων, αλλά και να τις επαληθεύει-δικαιολογήσει, οχι μόνο σαν επιβεβλημένες αλλα και Νομικά σωστές και δίκιες. Και σαν δίκιες να εξακολουθούν να έχουν ισχύ σε βάθος χρόνου, ετσι ωστε να παραταθεί η ισχύ των εκτάκτων μέτρων, τα νησιά και οι φυλακές να παραμείνουν γεμάτες, το παρακράτος εν δράσει, οι αυθαιρεσίες η μιά να διαδέχεται την αλλη και τα δράματα του λαού ατελείωτα. Προϊον αυτής της προσπάθεια ηταν ο Νόμος 2050 που ψήφισε η κυβέρνηση Πλαστήρα.

Ο Νόμος αυτός, ενώ εχει τίτλο την «ειρήνευση» το περιεχόμενό του και κυρίως ο τρόπος που εφαρμόστηκε ηταν μια απεγνωσμένη προσπάθεια, να δωθεί νομική κάλυψη στις απαράδεκτες αυθαιρεσίες των εκτάκτων μέτρων. Τα μέτρων με τα οποία διεπράχθηκαν τα πιό απάνθρωπα και ειδεχθή εγκλήματα, ενώ άφηνε άθικτο και σε ισχύ το εγκληματικό καθεστώς των εκτάκτων μέτρων. Τα έκτακτα μέτρα ειχαν στο στόχαστρο τη ζωή των αγωνιστών. Εμφορούνταν απ το ταπεινό πνεύμα της ενοχής και της εκδίκησης. Επιβεβαίωση αποτελεί το γεγονός η ευρύτητα στον τρόπο της ερμηνείας, η δυνατότητα προσαρμογής των εκτάκτων μέτρων σε κάθε περίπτωση, η αυστηρότητα στην εφαρμογή, η εκδίκαση των υποθέσεων χωρίς την παρουσία των μαρτύρων κατηγορίας, η κακομεταχείρηση και οι απειλές των μαρτύρων υπεράσπισης, παραγνώριση των επιχειρημάτων του κατηγορούμενου, η συνοπτική διαδικασία, η αναξιοπρεπή και βάναυση συμπεριφορά των συνοδών οργάνων τάξης στις μεταγωγές απ τη μια φυλακή στην αλλη, απ τις δικαστικές φυλακές στα στρατοδικεία και αντίστροφα, καθώς και η ευκολία με την οποία έστελναν στα εκτελεστικά αποσπάσματα γυναίκες, άντρες και αμούστακα παιδιά ακόμα.

Τα έκτακτα μέτρα διασφάλισαν το κράτος της Δεξιάς, με το «νομικό» εκείνο πλέγμα που της επέτρεπε, να παραβιάζει θεσμούς και Νόμους και έδωσε το πράσινο φώς στο στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος να δολοφονεί ασύδωτα και ατιμώρητα οχι μόνο τους αγωνιστές της ΕΑΜκής Εθνικής Αντίστασης, αλλα και όσους αρνούνταν να δεχθούν αυτό το προσχεδιασμένο αιματοκύλισμα. Οπλισαν τα δολοφονικά χέρια του παρακράτους και τις διάφορες συμμορίες, με τη δύναμη εκείνη που θα έκανε πράξη το περιεχόμενο των εκτάκτων μέτρων. Το «νομικό» περιεχόμενο ειχε δυό στόχους : α) Να κονιορτοποίηση το ΕΑΜ δολοφονώντας τους άοπλους πλέον πολίτες και β) Να εμποδίσουν την ομαλή εξέλιξη της εσωτερικής ζωής στη χώρα. Μέ ιδεολογία την τρομοκρατία πέτυχαν και στα δύο. Χτύπησαν και σκότωσαν αμέριμνους πολίτες σε όλοκληρη την ελληνική επικράτεια και επέβαλαν τον εμφύλιο πόλεμο.

Αυτά ηταν περίπου τα εκτακτα μέτρα, και κάπως ετσι λειτούργησαν και αυτές τις αυθαιρεσίες, έπρεπε να καλύψει νομικά ο Νόμος 2050 και οχι να ειρηνεύση ο τόπος οπως αιτιολογούσε η εισηγητική έκθεση. Αν πράγματι υπήρχε έστω πρόθεση για ειρήνευση δεν χρειαζόταν ο Νόμος αυτός, αρκούσε μιά προσθήκη με δυό μόνο φράσεις «αναστέλονται με αναδρομική ισχύ τα έκτακτα μέτρα».

Αν δεχθούμε οτι η «Δικαιοσύνη αποτελεί το τελευταίο και πιό αξιόπιστο καταφύγιο των αδικημένων», η μεταπολεμική δικαιοσύνη για δεκαετίες δεν στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και ούτε σεβάσητκε τον ρόλο της και κυρίως τον εαυτό της. Ενώ γνώριζε, οτι έγιναν σε απίστευτη έκταση και αγριότητα εγκλήματα στο ονομά και στο πλαίσιο μιάς έξωθεν εντολής : «Τσιώρτσιλ ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατεχόνεμη χώρα. Πρέπει να κονιορτοποιήσουμε το ΕΑΜ. Και οχι ειρήνη χωρίς νίκη», οταν κρίνονταν η ιστορική βαρύτητα της χώρας και πελώριας ηθικής και εθνικής σημασίας θέματα έμπαιναν στο τραπέζι, της παγκόσμιας Διάσκεψης και η χώρα διασύρονταν στα διεθνή φόρα, αντί η δικαιοσύνη να συνδιαλεγεί με την ιστορία, απάντησε στα θύματά της με οτι :«Δεν εχω το δικαίωμα να σας αποδώσω Δικαιοσύνη αν και ξέρω οτι το δίκαιο ειναι με... ». Ενώ άφηνε ατιμώρητους ή έδινε λευκές περιστερές στην κοινωνία αποδεδιμένα δοσίλογους. Εξέδιδε δικαστικές αποφάσεις που έπρεπε να ειναι αρεστές μόνο στους ξένους και ντόπιους εντολείς και ας ηταν και εθνικά ασύμφορες και καταστροφικές. Αποφάσεις που στην καλύτερη περίπτωση συνιστούσαν παραλογισμό και εξ αντικειμένου αποτελούσαν διακωμώδηση της ίδιας της Δικαιοσύνης και της χώρας.

Αυτόν τον ακραίο παραλογισμό τον βαθύτατα οδύνηρό, τον αντίθετο με τα χρηστά ήθη, που τίναξε στον αέρα κάθε έννοια απονομής Δικαιοσύνης, που διέσυρε την ένομη τάξη και παραγνώριζε την αρχή της «καλόπιστης διεξαγωγής της δίκης» οι τότε φορείς της δικαιοσύνη και ειδικά η ηγεσία τα επέβαλαν με τον «ισχυρισμό» :οτι «...δεν μπορούσαμε να κάνουνε αλλιώς κατοχή ηταν, εμφύλιος πόλεμος ηταν...».

Μα και οταν αργότερα με το Νόμο 2.050, «Περί Αναθεωρήσεων των δικών των Εκατάκτων στρατοδικείων», που υποτίθεται οτι με περισσότερη νηφαλιότητα θα γίνονταν οι αναθεωρήσεις των κατάπτυστων δικών, και απαράδεκτων ποινών-ποινές ταξικής εκδήκησης-για συμμετοχή και μόνο στην ΕΑΜική Αντίσταση, και την αποχή απ τις εκλογές την άνοιξη του 1946-επέβαλε ποινές παμψηφή, πεντάκις και δεκάκις σε θάνατο και έστελνε γυναίκες και αμούστακα παιδιά στα εκτελεστικά απόσπασμα.

Τα Αναθεωρητικά Δικαστήρια, που και σε αυτά η σύνθεση ηταν αυτή των εκτάκτων στρατοδικείων, παρά την βασική επιδίωξη να καλύψουν νομικά τις αυθαιρεσίες των εκτάκτων μέτρων, ηταν τόσο εμφανής η σκοπιμότητα, οι αδικίες και το εκδικητικό παραλλήρημα και τόσο μεγάλη η ανάγκη να απαλύνουν, αφού δεν μπορούσαν να καλυφθούν στο σύνολο οι τεράστιες αυθαιρεσίες στον ελάχιστο χρόνο που λειτούργησαν και παρά τον αργό ρυθμό λειτουργίας, έπρεπε να τηρηθούν έστω τα προσχήματα. Να φανεί με κάθε θυσία η «Νομιμότητα των εκτάκτων μέτρων». Αφού δεν ειχαν διαπραχθεί στην πραγματικότητα τα εγκλήματα που καταλόγιζαν στους κατηγορούμενους όπως ισχυρίζονταν, υπορχεώθηκαν εκ των πραγμάτων ενα μέρος των κρατουμένων αθωώθηκε και αποφυλακίστηκε, και σε ενα ακόμα μεγαλύτερο μειώθηκαν στο ελάχιστο οι ποινές και δεν ηταν λίγες οι περιπτώσεις που αθωώθηκαν και πολλοί απ αυτούς που ειχαν σταλεί στο Αγιο Πέτρο.

Οταν ομως ύστερα από λίγο διαπίστωσαν, οτι αν συνέχιζαν παρά την προσπάθεια να χωρτάσει ο σκύλος και να μείνει η πίτα σωστή, θα εκτίθονταν για άλλη μια φορά αφού οι καταδικαστικές αποφάσεις στηρίζονταν σε σκηνοθετημένες κατηγορίες κατέληξαν οτι δεν μπορούσε να συνεχιστεί. Γιατί αν συνεχίζονταν οχι μόνο δεν θα μπορούσε να δώσει το ποθούμενο αποτέλεσμα στο οποίο απέβλεπε: ΝΟΜΙΚΗ ΚΑΛΥΨΗ, αλλά θα άδειαζαν οι φυλακές και τότε εύλογα θα έμπαινε το ερώτημα: Μα επιτέλους σε τί απέλβαπαν τα έκτακτα μέτρα, οι αυστηρές και βαριές ποινές και οι θανατικές καταδίκες αφού απ ό,τι αποδείχθηκε δεν υπήρχε πράξη-αποδείξεις-έγκλημα και στις περισσότερες των περιπτώσεων δεν υπήρχαν ούτε καν ενδείξεις. Αν συνεχιζόταν και κυρίως αν έμπαιναν οπως «πρόβλεπε» ο Νόμος στην ουσία των υποθέσεων, καλούνταν σε αντιπαράθεση οι μάρτυρες κατηγορίας, και υπεράσπισης, ο ογκόλιθος του εγκλήματος ηταν τόσο μεγάλος και η έκταση της άδικης επιβολής ποινών, τόσο εμφανής που θα τους ηταν πολύ δύσκολο να κρατήσουν, έστω μερικούς στη φυλακή απ τις δεκάδες χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων.

Τότε τα έκτακτα μέτρα οχι μόνο θα έχαναν την «νομική» τους ισχύ, αλλά θα γίνονταν και Μπούμεραγκ και κυρίως δεν θα μπορούσαν να τα κρατήσουν σε ισχύ μέχρι τις 24-7-1974. Για να μην εκτεθούν κατά κράτος, που λέει ο λαός και για να μην χάσουν την ισχύ τα έκτακτα μέτρα που τόσο πολύ τα χρειάζονταν την επομένη της νίκης του Παπάγου στις εκλογές που έγινα στις 16 Νοεμβρίου του 1952. Με το σκεπτικό λοιπόν, οτι οι φυλακές και οι εξορίες ειναι βασικό πολιτικό εργαλείο οι κρατούμενοι χρειάζονται. Θα συνεχίσουν, να αποτελούν τον μπαμπούλα του λαού λειτούργησαν και αυτά σαν έκτακτα στρατοδικεία και με συνοπτικές διαδικασίες πέρασε όσες υποθέσεις εκκρεμούσαν ακόμα με μηδενικές αθωώσεις, μειώσεις και αποφυλακίσεις. Με τον τρόπο αυτό «έκλεισε» για το καθεστώς το θέμα κρατούμενοι. Για να διασωθεί η «Νιμική» και η υπόσταση των εκτάκτων μέτρων και να διατηρηθούν σε ισχύ έμειναν χιλιάδες άνθρωποι στις φυλακές μέχρι το Νοέμβρη του 1963.

Ομως παρά το γεγονός οτι ο Νόμος 2050, ειχε να παίξει ενα συγκεκριμένο σκοπό και ρόλο. Οι φυλακές ανακουφίστηκαν απ την άποψη του ανυπόφορου συνοστισμού. Δεν έπρεπε ομως να πάρουν μεγάλη έκταση οι απαλλαγές, οι μειώσεις των ποινών και οι αθωώσεις. Επρεπε να κρατηθεί μια ισορροπία, ετσι ώστε να μήν δημιουργηθεί η εντύπωση στο λαό οτι οι εξορίες, οι καταδίκες με συνοπτικές διαδικασίες, οι θανατικές ποινές και οι ομαδικές εκτελέσεις ηταν οργανωμένες, σκόπιμες και προαποφασισμένες, και κατ εντολήν με συγκεκριμένο σκοπό και στόχο την «Κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ. Δεν έπρεπε να πιστέψει, ο λαός οτι αυτό το αδελφοκτόνο αιματοκύλισμα, ειχε ταξικό και εκδικητικό χακτήρα και οτι ηταν προαποφασισμένο και καλά σχεδιασμένο, αλλα οτι έγινε, οσο παράλογο, σκληρό, απάνθρωπο και απαράδεκτο και αν ηταν έγενε, για να σωθεί η Ελλάδα απ τους Ελληνες. Και αφού «σώθηκε καιρός ειναι» να δωθεί και μια νομική υπόσταση στα κακουργήματα που

διαπράχθηκαν. Να δωθεί μια επίφαση δικαιοσύνης στις αυθερεσίες και να καλυθφεί η σκοπιμότητα των Εκτάκτων Μέτρων και Στρατοδικείων.

Ο Νόμος 2,05Ο οπως γράφω και πιο πάνω, ψηφίστηκε για τέσσερους βασικούς λόγους και στόχους: α) Τώρα που η Ελλάδα δεν «κινδυνεύει απ τους Ελληνες», αποφυλακίζοντας ενα έστω και ελάχιστο αριθμό, μειώνοντας τις ποινές σε πολλούς και αθωώνοντας αρκετούς, ήθελε να ικανοποιήσει το δημόσιο αίσθημα και την παγκάσμια κατακραυγή και στο βαθμό που υπήρχαν «αριθμητικά περιθώρια» να πείσει το λαό οτι τώρα πιά η δικαιοσύνη θα λειτουργήσει απερίσπαστη και ως εκ τούτου θα αποδώσει πραγματική δικαιοσύνη. β) Οτι τα «Αναθεωρητικά Στρατοδικεία- Δικαστήρια» θα δικάσουν και δεν θα καταδικάζουν μόνο χωρίς να μπούν στην ουσία οπως συνέβαινε με τα έκτακτα στρατοδικεία. Αυτά θα μπούν οχι μόνο στην ουσία αλλα και στις λεπτομέρειες, γεγονός που σημαίνει πως οσοι απ τους κρατούμενους κριθούν και απ αυτά τα δικαστήρια ένοχοι ηταν πράγματι ένοχοι. γ) Με την επίφαση της αναψιλάφισης των δίκων, ήθελε να νομιμοποιήσει τις αυθαιρεσίες, τις παρανομίες και τα εγκλήματα των εκτάκτων μέτρων και των εκτάκτων στρατοδικείων και δ) να μή θιγεί η «νομιμότητα» και το «κύρος» των εκτάκτων μέτρων, ετσι ώστε να μείνει άθικτο το τρομοκρατικό καθεστώς. Το καθεστώς του φόβου και της σιωπής. Και το βασικότερο οι αποφυλακίσεις και οι απωλήσεις απ τα στρατόπεδα να μήν ξεπεράσουν την κρίσιμη μάζα.

Επρεπε για πολλά χρονια ακόμα να παίξουν το ρόλο του μπαμπούλα και να θυμίζουν στο λαό, οτι αν δεν «προσέξει» μπορεί να βρεθεί ανα πάσα στιγμή στο νησί ή τη φυλακή. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός πως οταν ύστερα απ την παγκόσμια κατακραυγεί σταμάτησαν οι εκτελέσεις και περιόρισαν την ισχύ των Εκτάκτων Μέτρτων, έπρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να μήν αναθαρρύσει ο λαός, έβαλαν μπρός τον Νόμο 375 του Μεταξα «Περί κατασκοπείας». Νόμο με τον οποίο μέχρι το 1955, δίκαζαν καταδίκαζαν και εκτέλεσαν πολλούς αγωνιστές, μεταξύ των οποίων και τον Νίκο Μπελογιάννη, τον Μπάτση, τον Καμμένο, τον Εραιθριάδη, τον Καραγιάννη κλπ, κλπ.

Υστερα απ την κατ εντολή ολοκλήρωση της «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜικού λαϊκού κινήματος στο Γράμμο και στο Βίτσι, δεν ηταν δυνατόν να διανοηθεί κανείς, πως η αμερικρατούμενη πιά εξουσία, ψήφισε το Νόμο αυτόν για να αποδώσει δικαιοσύνη και να αδειάσει τις φυλακές και τα ξερονήσια. Ο νόμος 2,050 του 1951, ηταν η επίφαση που θα απάλυνε τη δισαρέσκεια και την αγανάκτηση του λαού για τη σκληρότητα των εκτάκτων μέτρων ενώ παράλληλα θα εδραίωνε τη ισχύ και θα παραίτεινε δράση τους μέχρι το Σεπτέμβρη του 1963 που αποφυλακίστηκαν οι πολιτικοί κρατούμενοι, για να ξανατεθούν σε λειτουργία και δράση με το περίφημο σχέδιο «Περικλής» και σε συνέχεια με τη Χούντα των συνταρχών τον Απρίλη του 1967 για να κλείσει ενας τριαντάχρονος κύκλος τρόμου, φρίκης και ζόφου μέχρι το Σεπτέμβρη του1974.

Αυτοί που έζησαν το παρελθόν και οσοι διάβασαν ή διαβάζουν την πρόσφατη ιστορία της χώρας, ξέρουν οτι αμέσως ματά την κατοχή υπήρχε ενα

στρατιωτικό καθεστώς, που το επέβαλε η ωμή ένοπλη στρατιωτική επέμβαση των Αγγλων αμέσως μετά την απέλευθέρωση και την Ελλάδα, «ελέω Αγγλων και Αμερικανών».Τη χώρα την κυβερνούσε το παλάτι με απευθείας ανάμιξη των ξένων και κυρίως μετά τον Μάρτη 1947 των Αμερικάνων, οι οποιοί όπως και οι προκάτοχοι Αγγλοι, διώριζαν οχι μόνο τους Υπουργούς και τους ανώτερους υπαλλήληλους, αλλά και τους θυροροός ακόμα των πολικατοικιών. Επέβαλαν εώς και τους εκλογικούς νόμους, τον χρόνο των εκλογών κλπ. Διόριζαν τους αρχηγούς των κομμάτων και τη σύνθεση των κυβερνήσεων.

Ξέρουν οτι υπήρχε ενα πανίσχυρο αστυνομικό κράτος και ενα ακόμα πιό ισχυρό παρακράτος, που χώριζε τους Ελληνες σε «εθνικόρφονες» και «μιάσματα». Οτι «εθνικόφρονες» ήταν οι δωσίλογοι της κατοχής, δηλ οι συνεργάτες των κατακτητών, οι απόντες του αγώνα, οι μαυραγορίτες κλπ, ενώ αυτοί που βγήκαν στο βουνό και πολέμησαν τους κατακτητές, αποτελούσαν τα «μιάσματα» και ώς εκ τούτου αντιμετωπίζαν για τη συμμετοχή τους στην Αντίσταση διωγμούς, εξορίες, φυλακίσεις και εκτελέσεις.

Τότε το ΚΚΕ ηταν εκτός νόμου, υπο διωγμών δεν ηταν μόνο οι κομμουνιστές, αλλά και ο χαρακτηριζόμενοι σαν «συνοδηπόροι» τους, και ολοι οσοι αρνούνταν να υπογράψουν δήλωση νομιμοφροσύνης στο στρατιωτικό καθεστώς. Μεταπελευθερωτικά εκτός απ τους δεδηλωμένους εθνικόφρονες, όλοι οι αλλοι Ελληνες έπρεπε να υπογράψουν κάποια δήλωση : Οι κομμουνιστές και οι αριστεροί δήλωση μετανοίας και οι δημοκράτες : Δήλωση κοινωνικών φρονημάτων, γεγονός που σημαίνει οτι ο δηλωσίας και στη μιάς και στην άλλη περίπτωση με τη δήλωσή του, δέχεται οτι τα οσα έγιναν μέχρι την ημέρα της δήλωσης, έγιναν οχι μόνο για το «καλό» της πατρίδας, αλλα έγινα «σωστά» και «δικαια».

Χωρίς πιστοποιητικό νομιμοφροσύνης δεν έπαιρνε κανείς διαβατήριο, άδεια άσκησης επαγγέλματος και οδήγησης, δεν μπορούσε να φοιτήσει στα Πανεπιστήμια και το κυριότερο δεν έβρισκε δουλειά οχι μόνο στο Δημόσιο, αλλα ούτε και σε ιδιωτικές επιχηρεισεις, παρά μόνο αν υπέκυπτε στον εξευτελισμό της «μετανοίας» με δημόσια και απ τον άμβωνα διαβασμένη δήλωση. Τότε οι δημοκρατικοί πολίτες, δηλ η τεράστια πλειοψηφία των Ελλήνων βρισκόταν στο περιθώριο, θύματα του μίσους, της μισαλοδοξίας και του άγριου ψυχροπολεμικού κλίματος, έρμαια του πρώτου τυχόντα...

Επιχειρήθηκε τότε με την ψήφο του λαού ένα φιλελεύθερο άνοιγμα απ τις κυβερνήσεις του Πλαστήρα, που όμως μόνο κυβερνούσε, χωρίς να εχει και την εξουσία. Σαν κυβέρνηση χωρίς εξουσία ψήφισε το 2,050 «περί μέτρων ειρηνεύσεων».Το άνοιγμα αυτό υπονομεύτηκε απ το στρατιωτικό καθέστώς με συλλήψεις, διωγμούς και εκτελέσεις, που σκοπό ειχαν να ρίξουν την κυβέρνηση Πλαστήρα, αλλά δεν μπόρεσαν. Η λαϊκή βούληση, που ήθελε την ειρήνευση και την ομαλότητα, έστω μετά τον αιματηρό εμφύλιο πόλεμο, αφού οι νέοι κατακτητές δεν την ήθελαν μετά την απέλευθεύρωση, ψήφιζε τα κεντρώα κόμματα. Το παλάτι, οι Αμερικανοί και κυρίως η άρχουσα τάξη, που για μια ακόμα φόρα μετα το 21, έκανε το τραγικό λάθος να εγκαταλείψει τον

φύση σύμμαχο λαό, ειχε μετά την απελευθέρωση ευθυγραμμισθεί με την φασιστική δεξιά και τους ξένους δεν ήθελαν την ειρήνευση.

Ηταν ο μόνος τρόπος που υπήρχε να ικανοποιηθεί το δημόσιο αίσθημα, οταν πλέον πέρασε η μπόρα και η Ελλάδα δεν κινδυνεύει πλέον «από τους Ελληνες». Ο χρόνος που λειτούργασαν τα αναθεωρητικά στρατοδικεία ηταν ελάχιστος, γιατι στο μεταξύ μεθοδεύτηκε η άνοδος του Παπάγου στην εξουσία, ύστερα απ μιά τεράστια κινητοποίηση και με ενα εκλογικό νόμο κομμένο στα μέτρα του απ τον αλήστου μνήμης Αμερικανό πρεσβευτή Τζόν Πιουριφόι και την βασίλισσα Φρειδερίκη, με αποτέλεσμα ο Πλαστήρας να μην εκλεγεί ούτε βουλευτής.

Η Βέροια και η Νάουσα, οι δυό βασικές πόλης του Νομού Ημαθίας ειναι κτισμένες στους πρόποδες του Βερμίου. Το Βέρμιο αποτελεί τον συνδετικό κρίκο ανάμεσα στα-Χάσια, Αντιχάσια- Καμβούνια, Ολυμπος-Τιτάριο Πιέρια, το Καϊμάκσταλαν-ΠάΪκο, κεντρική και ανατολική Μακεδονία. Το Βέρμιο ειναι μια ιδανική βάσει για εξορμήσεις τόσο προς τον κάμπο Βέροιας-Νάουσας-Αλεξάνδρειας-Γιαννιτσών, αλλο τόσο και προς τα υψίπεδα της Κοζάνης-Πτολεμαϊδας-Αμυνταίου. Δεσπόζει σε αυτές τις κατευθύνσεις. Στις προσβάσεις του και στις πλαγιές του υπάρχουν στενά υποχρεωτικά περάσματα οπως: Τα Στενά Εδεσας-Αρνισσας (προς Βορρά), η βασικά διάβαση «Χαντόβου», τα στενά « Αλιάκμονα-Τριποτάμου» (προς Νότο). Από τα στενά αυτά περνούν οδικες αρτηρίες Κοζάνης-Βέροιας-Θεσσαλινίκης. Βέροιας-Εδεσας-Αρνησσας-Φλώρινας-Μοναστηρίου,οπως και η σηδιροδρομική γραμμή Θεσσαλονίκης-Πλατύ-Βέροια-Εδεσα-Αμύνταιο-Φλώρινας-Μοναστηρίου. Η μοναδική σηδιροδρομική γραμμή που συνέδεε την Γερμανία με τη Νότια Ελλάδα και τα Αφρικανικά μέτωπα. Ακόμα το Βέρμιο περιβάλλεται από οδικές αρτηρίες και καρόδρομους που σε ορισμένα σημεία φτάνουν ως τις κορυφογραμμές του.

Τα δεδομένα αυτά ειναι πολύτιμα για τη σύνδεση ανάμεσα στα τμήματα που δρούν στο γεωγραφικό αυτό χώρο, οπως αυτά της Χης Μεραρχίας του ΕΛΑΣ, που ειχε στη ζώνη ευθύνης απ τη Βέβη μέχρι τα Τέμπη και που με τα κάθε είδους σαμποτάζ, ενέδρες, ανατινάξεις: Οι σιδηροδρομικοί σταθμοί και κυρίως οι γέφυρες και τα τρένα, σιδηροδρονικές γραμμές, αποθήκες ανεφοδιασμού τροφίμων, καυσίμων και οπλισμού. Το ίδιο γινόταν και με τις οδικές και αμαξωτές αρτηρίες : καταστροφές τηλεπικοινωνιακού υλικού και αλλων καταστροφών προξένησε στους κατακτητές τεράστιες ζημιές σε έμψυχο και άψυχο υλικό και δεν τους άφηνε να χαρούν τις λίγες ώρες ύπνο που μπορούσαν με πολύ κόπο και μεγάλο κόστος να εξασφαλίσουν. Τα ίδια πλεονεκτήματα ομως και σε μεγαλύτερο βεθμό, τα ειχε και τα χρησιμοποιούσε και ο κατακτητής, γι αυτό και οι κίνδυνοι αυτής της Μεραρχίας, όπως οι επιτυχίες ηταν μεγάλες, το ιδιο μεγάλοι και καθημερινοί ηταν και οι κίνδυνοι.

Ο Νομός Ημαθίας εκτός απ το πλεονέκτημα αυτό των Βουνών Βέρμιο και Πιέρια, που προσφέρονταν για την εύκολη φυγή απ τις πόλεις, ειχε και αλλα βασικά πλεονεκτήματα που συνέβαλαν στη γρήγορη ανάπτυξη της Αντίστασης. α) Η Γεωγραφική θέση του Νομού δεσπόζουσα και πρόσφορη

από κάθε άποψη για Αντίσταση. β) Η κοινωνική σύνθεση ηταν κατ εξοχήν Δημοκρατική γ) Η διάρθρωση πόλεων, τόσο της Βέροιας πολύ περισσότερο ομως της Νάουσας (Μαχαλάδες), επέτρεπε την ανεμπόδιστη επικοινωνία από σπίτι σε σπίτι. Την Εποχή εκείνη η Βέροια και κυρίως η Νάουσα, ηταν οι πιό βιομηχανοποιημένη περιοχή της χώρας. Απ το γεγονός αυτό πολλά στελέχη του ΚΚΕ, φιλοξενούνταν παράνομα οι πόλει αυτές δ) Την εποχή εκείνη, ειχε λόγω της αποξήρανση της λίμνης των Γιαννιτσών ειχε μεγάλη παραγωγή και ε) Ακριβώς λόγω της μεγάλης παραγωγής ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων απ την Ανατολική Μακεδονία που διώχθηκαν απ τους Βουλγάρους, ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στο Νομό. Αρκετοί απ αυτούς εντάχθηκαν στην Αντίσταση.

Στο Νομό μας δεν υπήρχε εκτός απ το ΕΑΜ αλλη Αντιστασιακή οργάνωση και η συμμετοχή του λαού ηταν μεγάλη. Ηταν τόση η δύναμη του ΕΑΜ και στο Νομό μας, που παρά την αυθαιρεσία του παρακράτους και του επίσημου κράτους τις δολοφονίες, τα ξερονήσια, τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία, τις βαριές ποινές, τις γεμάτες φυλακές, δεν μπόρεσαν να ξεριζώσουν τα οράματα του ΕΑΜ. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, οτι αμέσως μετά τη λήξη του εμφυλίου η δυναμη αυτή εκφράστηκε πολιτικά στην Ενιαία Δημοκρατική Αριστερα (ΕΔΑ) και το 1958, κάτω απ την ισχύ των εκτάκτων μέτρων, με τα στρατόπεδα και τις φυλακές γεμάτες, έγινε αξιοματική αντιπολίτευση και ο Νόμος μας έβγαλε Βουλευτή τον Δηκιγόρο Αγωνιστή Φίλιππο Περισοράτη.

Οπως σε όλη τη χώρα ετσι και στο Νομό Ημαθίας, έπρεπε η επιρροή του ΕΑΜ να περιοριστεί. Να φτάσει στο ποθητό ποσοστό κάτω του 10%. Οι προγραμμένοι πολλοί. Αλίμονο σε εκείνους που δεν περίμεναν την Ασφάλεια στο σπίτι να τους συλλάβει. Αυτούς θα τους αναλάμβανε το δοσίλογο παρακράτος. Το παρακράτος που οχι μόνο ειχαν θητεύσει στο πλευρό των κατακτητών φορώντας κουκούλες και συντάσσοντας καταλόγους πατριωτών και τώρα με τη «γνώση» και την αποκτηθείσα «πείρα» φώλιαζαν και αποτελούσαν τα κυρίαρχα βασικά στελέχη σε όλους τους κατασταλτικούς και ιδεολογικούς μηχανισμούς, Και αυτό γιατί εκτός την πείρα που ηταν απαραίτητα ήταν και «δοκιμασμένοι σ αυτό το είδος» δράσης, θα έκαναν τη «δουλειά υπεύθυνα και σωστά». Αυτή ηταν άλλωστε και η εντολή του επικεφαλής της αγγλικής αποστολής στην Ελλάδα Κρίς Γούτχαους : «...Και οι πράκτορες μας να καταδίνουν τους αγωνιστές του ΕΑΜ στις Γερμανικές διοκτηκές αρχές». Οσοι απ τους προγραμμένους απο πριν ή προγράφονταν μέσω των «καταλόγων» που εκφωνούσε ο επικεφαλής του Γκρούπ κατα τη διάρκεια που λειτουργούσε η «μηχανή παραγωγής προγραμμένων» στην Ασφάλεια και κατόρθωναν να διαφύγουν τη σύλληψη, τους περίμεναν τα σκαλοπάτια του Δικαστικού μαγάρου στην Βέροια, ο φράκτης του στρατιωτικού Μουσείου στη Νάουσα και η πλατεία της Μελίκης. Βέβαια οι Ασφάλειες ειχαν και παράθυρα...

Οταν λοιπόν, ο συλληφθής και αθωωθείς αδερφός μου, και απ τα δυό αλλεπάλληλα στρατοδικεία, μπόρεσε να σταθεί στα πόδια απ τα βασανιστήρια κάθε πρωϊ, μέχρις ότου εκδικαστούν οι δυό υποθέσεις για τις οποίες των

κατηγορούσαν τον χρησιμοποιούσαν, σαν προπέτασμα στην κλούβα που ο στρατός και η χωροφυλακή χρησιμοποιούσε στις μετακινήσεις του.

Η Μητέρα μας, μαζί με πολλές άλλες Μάνες, γυναίκες και παιδιά κάθε πρωϊ από τα μαύρα μεσάνυχτα, περίμεναν έξω από την Ασφάλεια να δεί «αν θα τον πάρουν και σήμερα» στην κλούβα και γύριζε γεμάτη πίκρα και πόνο. Πίκρα και πόνο που έπρεπε να σφύξει την καρδιά της να μήν φανεί ο πόνος της, για να μπορεί να δώσει κουράγιο στη γυναίκα του και τα παιδιά, που όλοι περίμεναν με αγωνία και λαχτάρα να φέρει την καλή είδηση: «ευτυχώς σήμερα δεν τον πήραν». Αυτή η είδιση ομως μόνο με ψέματα μπορούσε να έρθει.Το βράδυ πριν σουροπώσει ξαναπήγενε να μάθει, να δεί με τα ίδια της μάτια, αν γύρισε ζωντανός και όταν ερχόταν απαγοητευμένη σιγομουρμούριζε: «Τι θα γίνουν αυτά τα παιδιά και η γυναίκα του, αν ώ μη γένοιτο το αυτοκίνητο πατήσει κάποια νάρκα ή πέσουν σε ενέδρα;». Γλύτωσε απ τον αλβανικό πόλεμο για να σκοτωθεί τώρα στα καλά καθούμενα;...

Αυτές ήταν οι συνθήκες κάτω απ τις οποίες χιλιάδες Αντιστασιακοί βρέθηκαν στα στρατόπεδα, τις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα με μόνη την κατηγορία «έγκλημα» η συμμετοχή τους στην Αντίσταση.

Για τις φυλακές, τις ίδες φυλακές στις οποίες ζήσαμε για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, ο συμπαρτιώτης μας Δημήτριος Βικέλας μετά την επίσκεψή του στο βιβλίο του από «Νικοπόλεως εις τον Ολυμπον» αναφέρει: «Το φρούριο τούτο εννοεί το Επταπύργιο χρησιμεύει την σήμερον ως φυλακή. Τοιούτος εν γένει ο προορισμός οσων φρουρίων διεσώθηκαν εκ της εποχής εκείνης. Είδον άλλοτε τα του Παλαμιδίου και της Χαλκίδος, σήμερον δε επισκέφθην το των Πατρών. Ουδεν θλιβερώτερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η θέα» Που να έβλεπε ο καημένος και τη Γυούρα! Τη φυλακή χωρίς παράθυρα. Που με στημένα τα πολυβόλα την έχτισαν οι ίδιοι οι κρατούμενοι και σε συνέχεια ενταφιάστηκαν για πολλά χρόνια μέσα.

Σε αυτές ακριβώς τις ίδιες φυλακές που ο συμπατριώτης μας Δημήτριος Βικέλας χαρακτήρισε «Ουδέν θλιβερότερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η Θέα» εζησαν για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοι κρατούμενοι, μεταξύ των οποίων και πολλές εκατοντάδες γυναικών. Γυναίκες που ειχαν φυλακιστεί και αυτές για τις πολιτικές τους πεποιθήσεις και απόψεις και μόνο και χωρίς να εχουν διαπράξει κανένα έγκλημα. Γυναίκες της Αριστεράς που ειχαν πάρει μέρος στην Αντίστασης, μάλιστα μερικές από αυτές ηταν σε τέτοια ηλικία που δεν ειχαν προλάβει καν να κάνουν αυτό...Γυναίκες όλων των ηλικιών. Νέες και μεγαλύτερες αλλα και μικρές κοπέλες ως και έφηβες ακόμα, εργάτριες και μορφωμένες, αναλφάβητες αλλά και γιατροί, δικηγόροι, επιστήμονες, εκπαιδευτικοί, καλλιτέχνες, ηθοποιοί, φοιτήτριες και μαθήτριες. Γυναίκες παντρεμένες, νεογέννητες και σε ενδιαφέρουσα. Γυναίκες που γέννησαν και μεγάλωσαν τα παιδιά τους για ακρετά χρόνια στη φυλακή. Γυναίκες που άφησαν πίσω δυό και τρία μωρά παιδιά. Ολες τους εκτός απ τα πιστεύω και τις ιδεολογικές πεποιθήσεις δεν

ειχαν κάνει κανένα αδίκημα, το μόνο άδικο ηταν η τιμωρία τους και οι εξοντωτικές ποινές τους...Γυναίκες που, όντας Μητέρες ή και ανήλικες ακόμα καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές, δίς και τρίς ισόβια ή ακόμα και σε θάνατο και δεν ηταν λίγες εκείνες με πρώτη τη Δασκάλα Γκίνη που εκτελέστηκαν και πολλές αλλες που δεν βγήκαν ζωντανές απ τα κολαστήρια των φυλακών και τα ξερόβραχα των τόπων της εξορίας.

Οι γυναίκες που καταδικάστηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν στα διάφορα στρατοδικεία της χώρας ηταν πολλές. Μόνο στο Γουδί που ηταν τόπος εκτελέσεων των καταδικασμένων σε θάνατο των φυλακών Αβέρωφ εκτελέστηκαν δεκαέξη (16) γυναίκες. Ανάμεσά τους και μωρομάνες, μα και μπουμπούκια που τα έκοψαν πριν ακόμα πρόλαβουν να ανθήσουν και να γευτούν τη ζωή.

Εσένα δεν σ άφησαν χρυσή μου. Μπουμπούκι αγνό, μικρό ακόμα ν ανθήσεις, να γευτείς τη ζωή. Σ εμπόδισαν Χρυσή μου να νοιώσεις τη γλυκιά μητρική αγάπη και στοργή. Δεν έπαιξες Χρυσή μου στα δρομάκια του χωριού σου κυνηγητό με τις συνομηλικές σου γιατί σε κυνηγούσαν οι ίδιοι από σπίτι σε σπίτι, από χωριό σε χωριό.

Και αντί για οικογενειακή θαλπωρη, σε ρίξαν πολύ μικρή ακόμα στα μπουντρούμια της φυλακής. Ομως εσύ στάθηκες, πάλεψες, Νίκησες...

Δεν υπήρξε και δεν θα υπάρξει μεγαλύτερο δράμα από το να εχεις γεννηθεί Ανθρωπος, και να σε εχουν με τους κοινωνικό-οικονομικού μηχανισμούς χτίσει γυναίκα και να σε βάλουν φυλακή γιατί αντιλήφθηκες την αδικία που σου έγινε και αγωνίζεσε να ξανααποκτήσεις την Ανθρώπινη ιδιότητα. Και το πιό τραγικό να εχει περάσει μισός σχεδόν αιώνες και να μην γνωρίζει ενας μεγάλος αριθμός Ελλήνων οτι εκτός απ τους άντρες πολιτικούς κρατούμενους υπήρχαν και πολλές εκατοντάδες γυναίκες. Και η αναφορά αυτή στη ζωή των κρατουμένων γυναικών δεν σημαίνει οτι προτρέπει στην οποιαδήποτε πολιτική η προσωπική μνησικακία. Απλώς θυμίζει πως δεν μπορεί και δεν πρέπει τα γεγονότα αυτά να ξεχνιούνται. Και δεν πρέπει να ξεχνιούνται γιατί μέσα απ τη γνώση ειναι δυνατόν να έρθει η αλληλοκατανόηση και η αληθινή συμφιλίωση που θα βοηθήσει να προχωρήσουμε μπροστά απ κοινού, παρά τις όποιες διαφορετικές απόψεις και αντιπαραθέσεις στον δρόμο για ενα αύριο χωρίς απάνθτωπες «φυλακές ιδεών» γυναίκων και αντρών...

Στις φυλακές εκτός απ την κύρια είσοδο και τις πόρτες της Διεύθυνσης που ανοίγει προς τα μέσα, ολες οι άλλες πρόρτες ανοίγουν προς τα έξω και αυτό οχι βέβαια για οικονομία χώρου, αλλα για να μήν μπορεί ο κρατούμενος να υπερασπιστεί τον εαυτό του πίσω απ την πόρτα. Μετά το κλείσιμο της πόρτας, ο λόγος του κρατούμενου «άσημος» και «αχνός», δεν φτάνει να ακουστεί και όταν ορθώνεται να καταγγείλει κατάρχηση, κακομεταχείρηση ή βασανισμό. Ετσι η σχέση του κρατουμένου με τη διεύθυνση και τους εσωτερικούς μηχανισμούς της φυλακής, να ειναι μια σχέση γίγαντα με νάνο.Το Απαν με το τίποτα. Μια διεύθυνση με απεριόριστα δικαιώματα. Μονοκράτορες Ανθρωπίνων σωμάτων, ψυχών και σκέψεων. Ερμαια στα χέρια των Νονών.

Και όταν συβμεί ο κρατούμενος να ειναι πολιτικός, τότε η σχέση αυτή δεν ειναι μόνο τραγική και απερίγραπτη. Ειναι μια σχέση που δεν μπορεί να την συλλάβει ανθρώπινος Νούς, αν δεν την εχει ζήσει.

Την εποχή εκείνη, το να εισαι πολιτικός κρατούμενος, ηταν ταυτόσημο με το μελλοθάνατο και αν ακόμα η ποινή σου δεν ηταν σε θάνατο. Και ήσουν μελλοθάνατος γιατί σαν πολιτικός-ιδεολογικός αντίπαλος-δεν ήξερες τί μπορούσε να σου συμβεί απ τη μιά στιγμή στην αλλη. Και δεν ήξερες, γιατί οι επιδρομές των ροπαλοφόρων-κουκουλοφόρων μπράβων στα αντίσκηνα-Γυάρο, Μακρόνησο κλπ-και τα κέλια καθιστούσαν εφιαλτική την εκτέλεση της όποιας ποινής.

Ο πολιτικός κρατούμενος εκτός απ όλους τους άλλους περιορισμούς, στερήσεις και τιμωρίες διέτρεχε την κάθε ώρα και στιγμή τον κίνδυνο με μιά καλοστημένη προβοκάτσια, να βρεθεί εκ νέου στο στρατοδικείο και να του επιβληθεί η ποινή του θανάτου με το αιτιολογικό οτι πρωτοστάτησε σε στάση ή συμετείχε σε οργάνωσει απόδρασης... κλπ. Ακόμα και μια λέξη μπορούσε να ερμηνευτεί σαν υβριστική, μια λέξη γραμμένη σε μια κόλλα ή η ανεύρεσει ενος βιβλίου, στις συχνότατες έρευνες μπορούσε να θεωρηθεί σύνδεση με τον έξω κόσμο, συκρότηση κομματικής οργάνωσης, οργάνωση στάσης και απόδρασης κλπ. Και δεν ειναι λίγοι οι μικροποινίτες που στήθηκαν στο τείχο με κατηγορητήρια που σχηματίστηκαν με κατασκευασμένες προβοκατόρικα μέσα στη φυλακή κατηγορίες.

Αυτές οι προβοκάτσιες που ηταν συχνότατες, ειχαν 4 βασικούς στόχους:α) Να εφαρμόζονται οι εντολές κατά τέτοιο τρόπο ετσι που να γίνεται κάθε μέρα που περνά και πιό αφόρητη και δυσβάστακτη η ζωή του πολιτικού κρατουμένου. β) Στο να αποσπάσουν μέσο της τιμωρίας-απομόνωση ξυλοδαρμους κλπ-δηλώσεις μετανοίας γ) Να μην διαμαρτυρόμαστε για τις καθημερινές εκτελεσεις και δ) Να μην διαμαρτυρόμαστε για τις τραγικές από κάθε άποψη συνθήκες και κυρίως να μην διεκδισούμε στο να μήν μας αφαιρούν μέρος απ τα ψίχουλα διατροφής, είδη καθαριότητας, νερού κλπ, κλπ. που σαν κρατούμενοι υποτίθεται οτι δικαιούμασταν.

Οταν ειναι γνωστό οτι στις φυλακές κυριαρχούσε και κυριαρχεί η διακίνηση ναρκωτικών, η μαύρη αγορά, τα αναίτια βασανιστήρια, οι επι μέρες καθηλώσεις, το κρέμασμα στη συκιά-στη Γυούρα-η σταύρωση και το οργανωμένο έγκλημα. Οταν και σήμερα ακόμα η ίδια η πολιτεία παραδέχεται οτι στα κυκλώματα των φυλακών, συνυπάρχουν και δρούν αρμονικά από κοινού: δεσμοφύλακες, διευθυντές, γιατροί, αστυνομικοί, δικηγόροι και λειτουργοί της θέμιδος ακόμη, αντιλαμβάνεται ο καθένας τί συνέβαινε τότε, που οχι μόνο οι ανθρωποφύλακες ειχαν απεριόριστα, ανεξέλεκτα και ατιμώρητα δικαιώματα στη ζωή του κρατουμένου, αλλα ειχαν εκτός απ όλα τα άλλα πλεονεκτήματα που συνεπάγονταν και συνεπικουρούσε η εξόντωση ενος πρόσθετου πολιτικού κρατούμενου και διάφορα έπαθλα: άμεση βαθμολογική προαγωγή, προνομιακή μετάθεση του σωφρονιστικού υπαλλήλου στον τόπο

της καταγωγής του ή την μόνιμη παραμονή στις φυλακές του τόπου της διαμονής του, αν συνέβαινε να κατάγεται απ την ίδια πόλη κλπ.

Η τύχη του κρατουμένου μόλις κλείσει η πόρτα πίσω του εναποτίθεται στα χέρια της όποιας ανεξέλεγχτής αρχής. Μιάς αρχής που λειτουργεί αυτόνομα παραβλέποντας και παραβιάζοντας τα λίγα ψίγματα δικαιωμάτων που μπορεί να εχει ο κρατούμενος. Αν αυτό ισχύει για τον κρατούμενο του ποινικού δικαίου, αντιλαμβάνεται ο καθένας τί σημαίνει να εισαι πολιτικός κρατούμενος σε εποχές λευκής τρομοκρατία, εμφυλίου πολέμου και καθημερινών εκτελέσεων. Αυτό ακριβώς το κλήμα με έναν εκθέτη στην Νιοστή ζούσαν οι πολιτικοί κρατούμενοι σε όλες τις φυλακές.

Οι στόχοι που επιδίωκαν οι κρατούντες με τον εγκλεισμό των Αντιστασιακών στα στρατόπεδα και τις φυλακές, ηταν να εξοντώσουν όσους δεν τους έπιασε το βόλι του κατακτητή, δεν πρόλαβαν να εξοντώσουν άμεσα οι εθνοκτόνοι συμμορίτες, με συνοπτικές διαδικασίες χωρίς αποδείξεις η και ενδείξεις ακόμα τα έκτακτα στρατοδικεία. Και λέω χωρίς ενδείξεις γιατί δεν ειναι λίγες οι περιπτώσει, που καταδικάστηκαν Αντιστασιακοί σε θάνατο και εκτελέστηκαν για «φόνους» που όμως πολλοί απ τους «δολοφονημένους» ζούν και σήμερα ακόμα.

Τρείς λοιπόν, ηταν οι στόχοι που επιδίωκαν με τον εγκλισμό οι κρατούντες α) Να απομονώσουν τον Αντιστασιακό απ το λαό και το λαό απ τους συναγωνιστές του β) Να τον εξοντώσουν βιολογικά με μιά στημένη προβοκάτσια να τον στείλουν ξάνα στο στρατοδικείο, αλλά και μέσο των στερήσεων, καλομελετημένο υποσιτισμό και αντίξοων συνθηκών ζωής και γ) Να τον εξοντώσουν ηθικά, πολιτικά και αγωνιστικά με την δήλωση μετανοίας. Βέβαια ποτέ δεν παράβλεπαν ή παραμελούσαν και τα άλλα δυό μέτρα και εκαναν το κάθετί προκειμένου να δώσουν τα προσδοκόμενα.Το κύριο βάρος ομως το ρίχνανε στη δήλωση μετανοίας.Τη δήλωση την ζητούσαν μέχρι τη στιγμή που ο επικεφαλής του εκτελεστικού αποσπάσματος θα φώναζε τη λέξη «Πύρ».

Αυτή η λέξη που οχι μόνο θυμίζει θάνατο, αλλα προκαλεί και επιβάλλει θάνατο. Και ενώ ειναι συνόνιμη του θανάτου, παράλληλα περιέχει και το ύψιστο ανθρώπινο μεγαλείο. Η λέξη αυτή και πριν ειπωθει, μα και όταν ειπωθει αποδείχνει πόσο αληθινά μεγαλοπρεπής ειναι ο χαρακτήρας του Ανθρώπου, που πηγαίνοντας προς το σίγουρο θάνατο παραμένει πιστός και επιμένει γαλήνια στα ιδανικά και τα οράματα με το κεφάλι ψηλά και αγέροχο ύφος που εξοργίζει αυτούς που επιζητούσαν το θάνατό του, των δικαστών και των... δημίων του. Οταν αρνείται να ζήσει με τους όρους που του προσφέρουν (δήλωση μετανοίας) γεγονός που θα αποτελούσε λύτρωση για τους δικαστές που με συνοπτικές διαδικασίες τον έστειλαν στο απόσπασμα, μα και για τους δημίους του.

Το απόσπασμα ειναι ενα μικρό στρατιωτικό τμήμα με ειδική αποστολή. Το ίδιο και το Θρησκευτικό απόσπασμα των εξομολογητών. Και εδώ ειναι που μπαίνει το μεγάλο το πελώριο ερώτημα : με πιό δικαίωμα οι επιβίτορες της δοτής

εξουσίας, συγκροτούσαν εκτελεστηκά αποσπάσματα από στρατιώτες επιστρατευμένους τους οποίους μετέτρεπαν και τους χρησιμοποίησαν σαν Δημίους να εκτελέσουν τους «εγκληματίες» που στην πραγματικότητα δεν ηταν παρά ιδεολογικοί τους αντίπαλοι; Εγκλημα σημαίνει μια βαριά εγκληματική πράξη. Σημαίνει παράβαση του γραπτού η άγραφου Νόμου. Παραβίαση του δικαίου στις οργανωμένες κοινωνίες. Και αναρωτιέται κανείς πιό ακριβώς δίκαιο παραβίασαν ή πιό έγκλημα διέπραξαν οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, ωστε να τους στήνουν οι επιβίτορες της εξουσίας στον τοίχο; Ποτέ δεν μας είπαν πιό απ τις δυό μορφές δικαίου παραβίασαν οι εκτελεσθέντες Αντιστασιακοί. Εκτός πιά και αν θεωρείται έγκλημα να συμμετάσχει κανείς στον αγώνα να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί όταν ειχε κατακτηθεί.

Οπως ολα τα αλλα ιστορικά φαινόμενα, ετσι και το δίκαιο εμφανίζεται ιστορικά μετά το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής.

Οι Κοινωνικές μορφές ζωής, που προηγήθηκαν του καθεστώτος ιδιοκτησίας, ηταν απαλλαγμένες απ το στοιχείο της βίας τόσο κατά τον σχηματισμό, αλλο τόσο και τη διατήρησής τους. Οι κοινωνίες αυτές δεν ειχαν λόγο για να ασκήσουν βία, γιατί δεν συνέτρεχαν οι λόγοι να εχουν δίκαιο.

Το δίκαιο στις ιδιοκτησιακές κοινωνίες ειναι λένε η «έλλογη», η «ρυθμισμένη» ανθρώπινη βία μέσα στον κοινωνικό χώρο. Η ουσία και το περιεχόμενο λοιπόν, του δικαίου βρίσκεται στο στοιχείο της ανθρώπινης βίας μέσα στον κοινωνικό χώρο, με σκοπό την προστασία της ατομικής ιδιοκτησίας της οποίας ηταν και παραμένει το παράγωγο -υποπροϊον της εργασίας. Για τους ίδιους λόγους αμέσως μετά κάνει την εμφάνισή του και ο Δήμιος. Ο Δήμιος ειναι το πρώτο κατασταλτικό όργανο-μέσο, που πήρε η ιδιοκτησιακή κοινωνία να προστατευθεί η ιδιοκτησία και το οφθαλμός αντί οφθαλμού.

Απ την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων, πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησάς στα μέσα παραγωγής μέχρι σήμερα, το φαινόμενο της ιδιοκτησιακής-ταξικής ΒΙΑΣ, έλλογη και ρυθμισμένη σε ομαλές περιόδους και καταστάσεις, άλλογη, ασύδωτη και δολοφονική σε έκτακτες. Αλλοτε με τυμπανοκρουσίες και άλλοτε εν κρυπτώ και παραδύστω για το παραμικρό σκίτρημα του διαφορετικού, εχει διατηρήσει και εμπλουτιστεί, ετσι ωστε να αιτιολογηθεί η όποια άλλογη και δολοφονική ΑΤΙΣ, με δύο ακόμα χαρακτηριστικά που ειναι α) ο ευσεβισμός, η εμμονή στις Νόρμες του Θρησκευτικού δόγματος προστασίας της, αλλα και β) με εναν ιδιότυπο και ιδιόμορφο εθνικοκεντρισμός, που απ τις αρχές του 20ου αιώνα λόγω του οτι οι ανιδιοκτήτες κατάφεραν σημαντικές νίκες στην ταξική τους πάλη με τους «αλλοτριωμένους» απ τις λαϊκές ρίζες διανοούμενους. Η ιδιοκτησιακή βία εκφράζεται με εκλογικούς νόμους, με κοινοβουλευτική δημοκρατική επίφαση, με διάφορους τρομονόμους, με στρατιωτικούς Νόμους και τις δικτατορίες με εργαλείο τη βία. Και οταν και η δικτατορία δεν αποδόση το προσδοκόμενο αποτέλεσμα τον εμφύλιο πόλεμο και τα εκτελεστικά αποσπάσματα.

Οι εκτελέσεις στις οργανωμένες ιδιοκτησιακά κοινωνίες γίνονται με πολλούς τρόπους: Λιθοβολισμό των ολίγων που τόλμησαν και άρθρωσαν διαφορετική φωνή στη αυγή του διαφορετικού, τον τροχό και την πυρά των «αιρετικών» στο Μεσαιωνα, τον απαγχονισμό και την Γκιλοτίνα των «γραφιάδων» στη Γαλλία, το κάψιμο των «μολυσμένων» βιβλίων και τα στρατόπεδα στη Γερμανία του Χίτλερ και την Ελλάδα, την διαπόμπευση των «αστών» στην Κίνα και το στραμπούλιγμα της δημοκρατίας με τα Γκουλάρ στη ΕΣΣΔ κλπ.

Για να αρκεστούμε στα δικά μας. Στην αρχαία Ελλάδα τις εκτελέσεις τις έκαναν οι δούλοι. Μετά το 21 τον δήμιο τον διάλεγαν ανάμεσα στους θανατοποινίτες και για αντάλλαγμα του χάριζαν τη ζωή. Τα δυό αυτά εστω γεγονότα πείθουν, οτι στην οργανωμένη κοινωνία απ την αρχαιότητα ακόμα οι πρόγονοί μας τους δήμιους, εκτός του οτι τους διάλεγαν ανάμεσα στους δούλους με κάποιο αξιόλογο αντάλλαγμα σαν αυτό που παραχωρούσαν οι σύγχρονοι προγονοί μας, την ζωή του θανατοποινίτη εκτελεστή αναρωτιέται κανείς, με ποιά λογική ή δικαίωμα οι ζώντες σήμερα ακόμα σφετεριστές της εξουσίας Ελέω Τσιώρτσιλ, χρησιμοποιούσαν τα επιστρατευμένα παιδιά του λαού σαν δημίους και με την τυφλή βία μετέτρεψαν τα αθώα παιδιά σε Δήμιους;

Με πιά λογική και δικαίωμα παραδίασαν τις συνειδήσεις αυτών των παιδιών που τα επιστράτευσαν; Δεν ήξεραν οτι συνείδηση σημαίνει οτι γνωρίζω τον ηθικό χαρακτήρα των πράξεων μου; Με πιά λογική και δικαίωμα έκαναν δολοφόνους αθώα παιδιά; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με ενοχές και ερινύες για την υπόλοιπη ζωή τους; Δεν γνώριζαν οτι οι ερινύες ηταν οι θεότητες, που ειχαν σαν έργο την εκδίκηση των εγκληματιών; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με τύψεις συνείδησης; Αν σε αυτό προστεθεί και η περίπτωση οτι σε κάποιο απ τα πολλά αποσπάσματα που κάθε πρωϊ γίνονταν στις διάφορες φυλακές εκτελέσεις, μπορεί να συμμετάσχει και ενας φαντάρος, που κάποια αυγή στον τοίχο ηταν στημένος ο Πατέρας του, ο Αδερφό του ή και η Μητέρα του; Η Μητέρα ή ο Πατέρας του, γιατί θέλοντας ή από άγνοια βρέθηκε επάνω του ή επάνω της ενα κουπόνι του ΕΑΜ ή του ΚΚΕ ή φιλοξένησαν στο σπίτι τους κάποιον συγγενή ή φίλο, χωρίς να ξέρουν οτι η αστυνομία τον θεωρούσε παράνομο; Με πιά λοιπόν λογική ή δικαίωμα μετέτρεψαν αυτά τα εκατοντάδες παιδιά σε εγκληματίες και συνειδητούς δολοφόνους;

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερο έγκλημα να υποχρεώσεις κάποιον που υποχρεωτηκά εχει επιστρατευθεί να «υπηρετήσει» την πατρίδα να τον μετατρέψεις σε εκτελέστή; Και το ακόμα πιό τραγικό κάποια μέρα να βρεθεί στην ανάγκη να γίνει κατ εντολή άλλων πορταλοίας-πατροκτόνος, Μητροκτόνος και αδερφοκτόνος. Να σκοτώσει το φίλο, το γείτονα και τον συμπολίτη του;

Τέτοια μορφής και φρίκης εγκλήματα μόνο άνθρωποι πωρωμένοι, δειλοί και ηθικά αναίσθητοι, αδιάφοροι, δημαγωγοί και ασυνείδητοι, μπορούν να το σκεφτούν. Να μετατρέπουν σε δημίους εικοσάχρονα παιδιά υπο την απειλή, οτι αν αρνηθούν να συμμετάσχουν ή αν δεν στοχεύσουν σωστά θα βρεθούν οι

ίδιοι στον τοίχο. Ετσι δίπλα στους δικαστικούς φόνους προστέθηκαν και οι εξαναγκασμένοι στρατιώτες να γίνουν άθελά τους Δήμιοι. Ούτε και αυτοί που κατατάσονται εθελοντικά και με επίγνωση στη «Λεγεώνα των Ξένων» και τα «Τάγματα θανάτου» δεν χρησιμοποιήθηκαν με τον τρόπο που χρησιμοποιήθηκαν τα επιστρατευμένα ελληνόπουλα.

Την δήλωση δεν παρέλειπε να τη ζητάει και ο Παππάς, που εξομολογούσε τον θανατοποινίτη ή την θανατοποινίτησα γιατί δεν ηταν λίγες και οι γυναίκες που εκτελέστηκαν και παραβρίσκονταν και κατά τη διάρκεια της εκτέλεσης. Η διαφορά ανάμεσα στη διεύθυνση και τον Παππά ήταν, οτι ή μεν διεύθυνση τη ζητούσε με αντάλλαγμα: Τη ζωή, την ποινή και τη λευτεριά, ο Παππάς εκτός απ αυτά πρόσθεται και την παραβίαση της Θεϊκής εντολής, οτι η ζωή του Ανθρώπου πρέπει να τελειώνει με δική του και μόνο εντολή.

Υπήρξαν χιλιάδες Ανθρωποί, που για το πιστεύω τους και μόνο : οτι η ζωή μπορούσε να γίνει οχι απλώς καλή αλλά και Ανθρώπινη αν αλλάξουν μερικά πράγματα. Οι Ανθρωποι αυτοί που έδωσαν τη ζωής τους και χιλιάδες αλλοι που έμειναν όπως εγω δεκαπέντε και πλέον χρόνια στη φυλακή και τρία στην εξορία την περίοδο της χούντας των συνταγματαρχών της 21ης Απριλίου του 1967, γι αυτόν ακριβώς το σκοπό. Οι άνθρωποι αυτοί για την Εκκλησία δεν υπήρχαν. Αυτή λοιπόν η Εκκλησία, που πρωτοστατούσε στην απόσπαση δήλωσης, στα 38 και πλέον χρόνια που υπήρχαν πολιτικοί κρατούμενοι στη χώρα μας δεν εχει προσφέρει στις χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων τίποτε, μα τίποτε απολύτως εκτός από μιά Αγία Γραφή που ζήτησα στο Νοσοκομείο της Σύρας, όπου νοσηλεύτηκα μεταφερμένος άρρωστος απ τη Γυάρο, την οποία Αγία Γραφή ομως, μου την πήραν στις φυλακές της Κέρκυρας, με το αιτιολογικό οτι θα την χρησιμοποιούσα για «χαρτί υγείας». Ενα κόκκινο αυγό και ενα κουλουράκι το Πάσχα του 1951 στις φυλακές στο Αργοστόλι της Κεφαλονιάς.

Και ήρθε η δικτατορία του 1967, που τόσες καταστροφές προκάλεσε στη χώρα και το λαό με αποκορύφωμα τη διχωτόμηση της Κύπρου. Για να μην γίνει έστω και 1967 η κάθαρση με τις εκλογές που ζητούσε ο λαός να γίνει απ το 1944. Κινήθηκαν Θεοί και δαίμονες και μαζί με τους δαίμονες και η Εκκλησία, με πρώτο και καλύτερο τον Αρχιεπίσκοπο Ιερόνυμο να μήν τιμωρηθούν όλα τα παιδιά που συμμετείχαν σε αυτό το αποτρόπαιο έγκλημα. Εστυψαν όλοι μαζί το μυαλό τους και να η μεγάλη ανακάλψη-ευφέυρεση. Η μεγαλύτερη του αιώνα : « Το Νομικό στιγμαίο αδίκημα», ούτε κάν έγκλημα δεν χαρακτηρίστηκε η εφτάχρονη γύψο-θεραπεία του σακατημένου απ τα τριαντά οκτώχρονα (38) πολλαπλά κατάγματα που ειχε υποστεί ο λαός!!!

Μια εφεύρεση που περιόριζε την ευθύνη για όλα τα εγκλήματα που διέπραξε η εφτάρχονη δικτατορία, με την ανακάλυψη αυτή, την ευθύνη γι αυτό το τερατούργημα την ειχαν μόνο μερικοί μερτημένοι στα δάκτυλα άνθρωποι. Ολοι οι αλλοι, οι χιλιάδες που συνέβαλαν στην επικράτηση, την επιβολή και τη διατήρησή της, μια ολόκληρη επταετία κρίθηκαν με την εφεύρεση του «στιγμαίο» αθώες περιστερές. Λές και έριξαν ενα βεγγαλικό που

τσουρούφλησε κάποιον για το οποίο έπρεπε να τιμωρηθούν για στιγμαίο αδίκημα.

Η πρώτη άφηση αμαρτιών αμέσως μετά την πομπόδικη δίκη και την καταδίκη ηταν η μετατροπή-των ελαχίστων-της ποινή αυτών που καταδικάστηκαν σε θάνατο σε ισόβια. Ομως τα παιδιά παρέμειναν στη φυλακή. Και η φυλακή εκτός του οτι ειναι βαριά εχει και ενα ελάττωμα: Ειναι για τους λεβέντες. Και αυτοί δεν ηταν λεβέντες και ας έκανα μερικοί τους λεβέντες και δεν ήθελαν να υποβάλουν οι ίδιοι αίτηση προς την πολιτεία να τους δωθεί χάρη. Ομως γιατί να την κάνουν αυτοί, αφού σε κοινή σύμπαράταξη και από κοινού ορμόμενοι Θεοί και δαίμονες, που τους έσωσαν απ το απόσπασμα, τώρα ειχαν κάνει πρωταρχικό θέμα και μέλημα της ζωής την αποφυλάκισή τους.

Η καταδίκη των ελαχίστων χουντικών, έδωσε και σε μάς τις χιλιάδες των πολικών κρατουμένων να καταλάβουμε τί σημαίνει αρωγή και συμπαράσταση της εκκλησίας «εντός των φυλακών ήμουν και δεν...». Για να μήν διαπράξει και για δεύτερη φορά το ίδιο «λάθος», κάθε Πάσχα και Χριστούγεννα, αλλά και ενδιάμεσα η Ιερά Σύνοδος, εκτός απ όλες τις άλλες επιδαψιλεύσεις που τους προσέφερνε, ζητούσε απ την κυβέρνηση να δώσει και σε αυτούς τους «ελάχιστους χάρη», χωρίς να τη ζητήσουν οι ίδιοι με αίτησή τους. Και γιατί παρακαλώ να το ζητήσουν οι ίδιοι, αφού η ιδια δουλειά γίνονταν, χωρίς οι ίδιοι να εκτεθούν... Την προσπάθεια αυτή συμμετείχαν και αρκετοί βουλευτές της Ν. Δημοκρατίας.

Οπως ολα τα άλλα φαινόμενα εχουν την ιστορία τους, ετσι και η Εκκλησία εχει τη δικιά της. Ενώ η Επανάσταση του 21, ηταν κοινωνικό-εθνικοαπελευθερωτική και οχι μόνο εθνικόαπελευθερωτική οπως μας την παρουσιάζουν, για λόγους ιστορικούς και συγκαιρίας. Ο ιστορικός συμβιβασμός που οι πρωταγωνιστές αστοί έκαναν με τους Κοτζαμπάσηδες-Προεστούς και τον Κλήρο αποτέλεσαν την Αγία και ομοούσιο Τριάδα. Ο Κλήρος λόγω των προσβάσεων και τη συνεργασία που μακρόχρονα ειχε με τον κατακτητή δυνάστη και κυρίως την μεγάλης και συμπαγή ιδιοκτησία που κατείχε, είχε το πακέτο ελέγχου στην μετά το 21 διακυβέρνηση της Χώρας αδιατάραχτα μέχρι το 1909. Το 1909 οι αστοί, έκαναν μια προσπάθεια να της αφαιρέσουν το πακέτο ελέγχου, ωστε έστω να συγκυβερνήσουν δεν τα κατάφεραν με την Εκκλήσια. Η Εκκλησία ηταν, και ειχε πάντα αρωγό στην διακυβέρνηση τις αντιδραστικές δυνάμεις και το παλάτι.

Η Εκκλησία αυτοανακηρύσσοντας τον εαυτό της αντιπρόσωπο του Θεού στη γή, και οχυρωμένη πίσω απ το «πιστεύω» που οποίου συντάκτης ειναι η ίδια, ποτέ δεν αρκέστηκε στα Θεολογικά της καθήκοντα. Ο λαός την εποχή της σκλαβιάς, ζούσε υπό την απόλυτη εκκλησιαστική κυριαρχία. Το κακό έγινε χειρότερο, μετά την συγκρότησει του κράτος. Και το Νεοσύστατο κράτος ζεί υπο τη δική της απόλυτη εξουσία. Ειναι αυτή που καθορίζει το είδος, το μέγεθος και την ποιότητα της παιδείας. Ειναι αυτή που καθαρίζει το τοπίο απ τους ενοχλητικούς και εξοντώνει μεθοδικά εναν ενα, του άξιους αγωνιστές του 21, με πρωτο κρούσμα απήνους διαγμού απ την ελλαδική Εκκλησία, που

θέλει να εχει το επάνω χέρι στις εξελίξεις, ειναι ο Σοφός πρωτεργάτης του κοινωικού-απελευθερωτικού αγώνα Θεόφιλος Καϊρης κλπ.

Η Εκκλησία πάντα διεκδικούσε και θα διεκδικεί τη συμμετοχή της στην πολιτική εξουσία. Ποτέ δεν ανέχθηκε την διαφορετικότητα. Ποτέ δεν αποδέχθηκε τη δημοτική σαν την ζωντανή γλώσσα του λαού. Τη γλώσσα που κατ εξοχήν έκφράζει ενα λαό, μα ούτε και τη ζωντανή παράδοσή, (ήθη και έθιμα χωρίς ταμπού και μυστηριό-μυστήρια) που εκφράζουν την ιδιοσυστασία της. Ποτέ δεν σεβάστηκε, μα ούτε και δέχθηκε ποτέ και ας ειναι ο λαός ο παραγωγός της γλώσσας και της παράδοσης. Ταμπουρωμένει πίσω απ την τυπολατρευτική και νεκρολατρική παράδοση, δεν δέχθηκε οτι κάθε παιδί μπορεί να αναπτυχθεί διανητοικά και να πετύχει, αρκεί να εκπαιδευτεί σωστά και να βρίσκεται οχι μόνο μακρυά, αλλά πολύ μακρυά απ την περίπλοκη, τυπολατρική Εκκλησιαστική παρόδοση.Το 1901 οργάνωσε τις διαδηλώσεις των φοιτητών εναντίον της ματάφρασης. Προκάλεσε εθνικό διχασμό το 1915-16 για να μη μεταφραστεί η Κοινή Διαθήκη στη Δημοτική-Μαλλιαρή γλώσσα, οπως την αποκαλούσε ο καθηγητής Γ.Μιστριώτης.

Ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός ηταν ΦΩΣ. Ηταν κοσμογονία και οχι θεολογία. Ζούσε στο Φώς και παρήγαγε Φώς και φιλοσοφία. Η φιλοσοφία ειναι αυτή που αναζητά την αλήθεια, ενώ η θεοσοφία ειναι αυτή που κηρύττει την τελειολογία. Μια θεωρία που δεν αφήνει χώρο στον Ανθρωπο να κάνει κάτι, αφού ολα ειναι φτιαγμένα απ το Θεό που εξουσιάζει το σύμπαν οριστικά και αμετάκλητα. Η φιλοσοφία αναζητά την αλήθεια, ενώ η θεολογία κηρύττει σαν αλήθεια την θεογονία. Η φιλοσοφία άνοιξε απέραντους ορίζοντες για την ανοδική πορεία του Ανθρώπου, στις τέχνες, τη λογοτεχνία και τις επιστήμες, που άρδευσαν την Ανθρωπότητα, σε βαθμό που ο σημερινός πολιτισμός αναγνωρίζει οτι τα πάντα ξεκίνησαν απ την Ελλάδα. Ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός ηταν κοσμικός-οικουμενικός. Με τον ορθό λόγο, την αρετή της Ομηρικής εποχής και την ηθική του Σωκράτη, υπεραμυνόμενος της ηγεμονίας του ανθρώπινου Νού και μια πλειάδα Σοφών: Αριστοτέλης, Δημόκριτος, Επίκουρος, Θαλής, Ιποκράτης, Πυθαγόρας, Πλάτων, Σόλών κλπ, κλπ επηρέασε βαθιά την παγκόσμια σκέψη. Εναν πολιτισμό που στηρίζονταν στην αρχή του συμμετέχω, προσφέρω , δημιουργώ και κυρίως στην αμφισβήτηση, που δεν δέχεται τα δοσμένα στάνταρ. Που δέχεται, οτι η ουτοπία αποτελεί την αφετηρία κάθε καινούριου και την άμμιλα που ειναι το βασικό συστατικό στην έρευνα.

Οι Ελληνες μέσω του μορφωτικού πολιτισμού έγιναν ο λαός μορφωτής στης Ανθρωπότητας, γιατί στάθηκαν οι πραγματικοί δημιουργοί της Παιδείας. Ο σύγχρονος κόσμος αρχίζει με τους Ελληνες. Και αρχίζει με τους Ελληνες γιατί στο Νού του Αρχαίου Ελληνα Παιδαγωγού, παιρνούν πάντα μετάωρες οι εικόνες του χτίζω, του πλάθω και σχηματίζω, της αμονίας και τους ρυθμού. Ξεκινά και βλέπει τον Ανθρωπο-άτομο σαν ενα ενιαίο σύνολο, και κάθε μάθεση και δράση ειναι πάντα και μόνο σε σχέση και την επίδραση του πρός αυτό το σύνολο. Και κυρίως δεν υπαγορεύει «τί οφείλει να κάνει ή δεν πρέπει να κάνει ο Ανθρωπος», όπως η θρησκεία! Για τους Ελληνες το πρόβλημα της αγωγής θεωρημένο κοινωνιολογικά, γεννέται για πρώτη φορά κατά τη στιγμή,

που ο πολιτικά και θρησκευτικά δεσμευμένος άνθρωπος αφυπνίζεται σαν ολοκληρωμένο άτομο, και ζεί συνειδητά το Εγώ του, απέναντι σε καθετί αλλο μή-Εγω. Θα έλεγε κανείς οτι αυτήν ακριβώς τη στιγμή, ιδιαίτερα ελληνική στιγμή, γεννιέται η πιό ρωμαλαία νέα αγωγή. Το αποδεσμευμένο Εγω μεταμορφώνεται-συγχωνεύεται η ιδιαίτερη φύση του με τη γενική μορφή του Ανθρώπου, συνειδητά σε ενα κανόνα-πρότυπο Ανθρώπου.

Αυτός ακριβώς ο Παιδευτικός ρόλος των Ελλήνων μέσα στο ιστορικό κοινωνικό γίγνεσθαι και αγωγής, στάθηκε μια απ τις κυριότερες αιτίες του κασμοϊστορικού τους ρόλου και έργου που πρόσφεραν στην Ανθρωπότητα. Και πώς να μήν ειναι κοσμοϊστορική η προσφορά οταν βασικά συστατικά ζωής ειχαν οτι : «Τα γράμματα ειναι το μάτι του Νού» Το «Διπλούν ορώσιν οι τα γράμματα μαθόντες» Πυθαγόρας, και «Της Παιδείας αι μέν ρίζαι πικραί, οι δέ καρποί γλυκείς» Ισοκράτης για να αρκεστώ σε αυτά τα λίγα.

Οπως όλα τα ιστορικά φαινόμενα, ετσι και η θρησκεία ειναι και αυτή ενα ιστορικό φαινόμενο και σαν ιστορικό φαινόμενο θα εχει και αυτή την ίδια νομοτέλεια. Η θρησκεία καθώς ειναι γέννημα της άγνοια «Εξ αμαθίης πάντα τα κακά πάσιν ερριζώται και βλαστάνει» θα πεί ο Πλάτων, και η λαϊκή παριμία θα προσθέσει «άνθρωπος αγράμματος ξύλο απελέκητο» και του φόβου μποστά στις φυσικές δυνάμεις και τις κοινωνικές καταπιέσεις. «Αρχή σοφίας, ο φόβος κυρίου» θα ομολογήσει η αγία γραφή. Και θα συνεχίσει «Εί ο Θεός μέθ ημών, ουδείς καθ ημών»

Τα Ιερατεία καθοδηγούμενα απ τους Ιεροφάντες ειναι δόγματα κλειστά. Ειναι μια κάστα μυημένων ανθρώπων σε διάφορα μυστήρια. Ειναι οι άνθρωποι που έκαναν τη δεύτερη μεγάλη ανακάλυψη τον διάβολο και τα κακά πνεύματα. Το διάβολο που έδωσε λόγω ύπαρξη της πρώτης που ηταν ο Θεός. Και ο Χριστιανισμός σαν Ιερατικό δόγμα που πιστεύει, οτι ο Θεός ορίζει τον κόσμο, δεν μπορούσε να ζήσει στο φώς που αρχαίου ελληνικού πολιτισμού. Τον πολιτισμό που στο κέντρο της προσοχής ειχε τον Ανθρωπο και καλλιεργούσε το Ανθρώπινο ΕΙΝΑΙ.

Οι παλιές θρησκείες ειχαν ηττηθεί απ τον ελληνικό πολιτισμό. Οι θρησκείας όμως δεν παρετήθηκαν παρά την ήττα απ τον ελληνικό πολιτισμό. Με αυτόν τον πολιτισμό ειχε να αναμετρηθεί ο χριστινισμός. Στηριγμένη στην άγνοια και την αμάθεια και με κυρίαρχο σύνθημα «κατακυριεύσατε και κατ εξουσιάσατε τον κόσμο». Οσον καιρό ο χριστιανισμός περιοριζόταν στην αφελή διαβεβαίωση της χριστιανικής πίστης μέσα σε μια μισοβάρβαρη ακόμα Ευρώπη, όπως στο Μεσαίωνα ήταν μια μεγάλη ηθική δύναμη. Σαν Ιερατείο ομως δεν μπορούσε να παράγει επιστήμη, τέχνη και πολιτισμό. Μα και αν ακόμα μπορούσε δεν θα το έκανε, γιατί γνώριζε οτι η επιστήμη, η τέχνη και ο πολιτισμός ειναι οι βασικοί της εχθροί. Ετσι υπερασπιζόμενη την κοσμοθεωρίας της, οχι μόνο σταμάτησε κάθε έννοια εξέλιξης και προόδου, αλλα πολέμησε με λύσα τον προηγούμενο πολιτισμό. Τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό καίγοντας βιβλία και βιβλιοθήκες, βασανίζοντας στον τροχό και καίγοντας Ανθρώπους στη πυρά. Οταν οι κίνδυνοι απ τον εμβιώδη πολιτισμό

έγιναν αισθητοί, καλλιεργώντας το φόβο του πρωτόγονου Ανθρώπου μποστά την φύση, οργάνωσε την κοινωνία απόλυτα θεοκρατική. Σταμάτησε κάθε σύνδεση με τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό, καθήλωσε τις όποιες εξελίξεις και κατέλαβε ολόκληρο τον πολιτιστικό χώρο με τους Αγίους, τις γιορτές και τα πανηγύρια. Η κοινωνία των Ανθρώπων οδηγήθηκε στο χιλιόχρονο Μεσαίωνα.

Ο Μαλαρμέ λέει οτι: «ο κόσμος γεννήθηκε για να καταλήξει σε ενα βιβλίο». Συνεπώς δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγα οτι η Μήτρα της ιστορίας και του πολιτισμού ειναι οι βιβλιοθήκες, και οτι κάθε φορά που η Ανθρωπότητα φτάνει σε αδιέξοδα ή ξεχνά τις αξίες της και καταφεύγει σε πολέμους, προκειμένου να τους σταματήσει στις βιβλιοθήκες καταφεύγει, να αντλήσει δύναμη και φώς για την επανάκαμψή της. Γιατί εκεί υπάρχει συμπυκνωμένη η σοφία των χιλιετιών. Αυτήν ακριβώς τη ΣΥΝΑΜΗ, το ΦΩς και τη ΣΟΦΙΑ ειναι που αποστρέφεται η Θρησκεία, γι αυτό και αφορίζει και καίει βιβλία και βιβλιοθήκες.

Η κοσμοαντίληψη των Ιερατείων ειναι η τελειολογία:«Τα πάντα επείησεν εν σοφία ο θεός», άρα ο άνθρωπος δεν εχει λόγο να δράσει παρά να ασχολείται μόνο με το να σώσει την ψυχή του. Εδωσε στη φαντασία ενα ιδελιαστικό, θεολογικό, συμβολικό τόνο. Και με αυτή την ιδανική φαντασία δημιούργησε την λατρεία των προγόνων που αποτελεί τη ρίζα και το κέντρο της σύγχρονης θρησκείας. Οπως οι άλλες θρησκείες ετσι και ο Χριστιανισμός ειναι θρησκεία. Η θρησκεία ειναι πίστη και πίστη δεν μπορεί να παράγει πολιτισμό. Ο πολιτισμός στηρίζεται στην Παιδεία και την αγωγή, τη γνήσια Ανθώπινη Παιδεία. Την Παιδεία που διαμορφώνει και πλάθει τον Ανθρωπο. Αντί για επιστήμη, τέχνη και πολιτισμό η θρησκεία παράγει θαύματα, Αγίους (Ηρωες) και μύθους, γιορτές και πανηγύρια. Φολκορ Θεάματα. Αλλωστε «άρτο και θεάματα ηταν το κυρίαρχο σύνθημα». Υπόσχονταν στους δούλους, δίκαιο και παράδεισο, χωρίς ομως αναφορά στη λευτεριά.

Η σύγχρονη επιστήμη διεκδικώντας τα νόμιμα δικαιώματα του λογικού και της απόλυτης ελευθερίας του, έγινε η πιό μεγάλη διανοητική δύναμη. Ανανέωσε την όψη του κόσμου, απελευθέρωσε τον άνθρωπο απ τα προαιώνια δεσμά της φύσης, της μαγείας και τις δισεδαιμονίες της όποιας θρησκείας και πρόσφερε στο ανθρώπινο πνεύμα ακατάλυτες βάσεις. Με την ανασυγκρότηση της επιστήμης, φτάσαμε σε κάποιο σημείο που η Εκκλησία, δεν μπορούσε πιά να αποδείξει το αρχικό της δόγμα μπροστά στις αντιρήσεις της επιστήμης. Τότε η θρησκεία ισχυρίστηκε οτι η αλήθεια της θρησκείας δεν ελέγχεται με επιστημονικά κριτήρια, ούτε δικαιώνεται μέσο της επιστήμης, γιατί έχει λέει, αυτονομία και ιδιαιτερότητα παράλληλα προς τα αλλα κοινωνικά φαινόμενα ρόλο. Και οτι κατά βάση ο χριστιανισμός ειναι το δράμα της σωτηρία του ανθρώπου και συνάμα όλόκληρης της δημιουργίας, με αποτέλεσμα ο χριστινικός κόσμος να ζήσει τον μακραίωνα Μεσαίωνα.

Εγκολπούμενη και εγκλωβισμένη μέσα στη Γέννηση και στη συμβολική των προφητών, κλείστηκε στο δόγμα αυτό σαν να βρίσκονταν μέσα σε ενα σπίτι χωρίς παράθυρα και πρόβαλε την πίστη σαν μια απόλυτη και αδιαφιλονίκητη θεϊκή εντολή κατά της λογικής. Ορθώνεται δίχως αποδείξεις στην επιστήμη. Η

διαμάχη αυτή ανάμεσα στην επιστήμη και τη θρησκεία στάθηκε και εξακολουθεί να ειναι μια βαθειά αντίφαση στος κόλπους κάθε κοινωνίας, ενας προαιώνιος, κρυφός και ασίγαστος εμφύλιος πολύπλευρος πόλεμος, οχι μόνο ανάμεσα στην θρησκεία και την επιστήμη και ανάμεσα στο κράτος και στην Εκκλησία, αλλα και μέσα στην ιδια την επιστήμη, ανάμεσα στους κόλπους κάθε Εκκλησία, στους κόλπους όλων των Εκκλησιών. Ενας πόλεμος που επεκτείνεται ως στη συνείδηση του ανθρώπου.

Σε κάθε άνοιγμα της κοινωνίας στο μέλλον, πάντοτε η Θρησκεία, στο όνομα της θεϊκης αποστολής, την ηθική, την νεκροπρογονολατρεία και τον πατριωτισμό εξαπολύει μύδρους στο όνομα της υπεράσπισης του πανάγαθου Θεού, τα «χρηστά ήθη της» και την πατρίδα. Πάντα ο λόγος της ειναι αντιφατικός. Ο ποιμαντικό της λόγος ήταν και παραμένει αναχρονιστικός. Και οσες φορές εκφωνείται περιέχει εξουσία, οχι μόνο θεολογική αλλά κυρίως πολιτική. Δεν θέλησε ποτέ να ειναι διακριτοί οι ρόλοι ανάμεσα στην πολιτεία και την Εκκλησίας. Θέλει στο όνομα του λαού και των παραδόσεων του Εθνους, να ειναι υπεράνω του κράτους, των Νόμων και των δομών.

Επικαλούμενη δογματικά την παράδοση και στηριγμένη στην παράδοση και ειδικά στην παράδοση της νεκροπρογονολατρείας, τα θαύματα των Αγίων και κυρίως στα κόκκαλα των Αγίων, τις γιαρτές και τα πανηγύρια, εκτός από εκπρόσωπος του θεού και απ το ρόλο του ποδηγέτη της παράδοσης στα μέτρα της, διεκδηκεί και το ρόλο του λαϊκού ηγέτη.

Μα η παράδοση, η πραγματική λαϊκή παραδοσή, δεν ειναι η προγονολατρεία με την έννοια της νεκρολατρείας, τα θαύματα και τα κόκκαλα των Αγίων, το Εντούτω Νίκα και Θεολογική μυθολογία, το αντιστάθμισμα της ανθρωπο-ηρωϊκης μυθολογίας. Η παράδοση ειναι η ζώσα αντίληψη της καθημερινής ζώης. Ο λαός θυμάται και λατρεύει τους προγόνους για τις ιδέες και τις αντιλήψεις που ειχαν για την ζωή, τον αγώνα που έκαναν και με αυτήν ακόμα τη ζωή τους να τις εφαρμόσουν στην πράξη. Ακόμα θυμάται οποίες από αυτές τις ιδέες και αξίες για τις οποίες αυτοί αγωνίστηκαν, δεν υλοποιήθηκαν και για τις οποίες σαν δείγμα και τρόπο ζωής πρέπει οι απόγονοι να συνεχίσουν τον αγώνα, με τις όποιες θυσίες και αν χρειαστεί για να γίνουν επιτέλους πράξη. Οσον αφορά τη λατρεία των κοκκάλων, για να ειναι Ιερά τα κόκκαλα πρέπει να περιέχουν αγώνες και θυσίες για την κοινωνία των ανθρώπων και την πατρίδα. Πρέπει να περιέχουν αξίες και ιδέες, ιδανικά και όνειρα ακόμα που να σπρώχουν μπροστά τη ζωή. Να την κάνουν πιό όμορφη και ευχάριστη. Μια ζωή άξια του Ανθρώπου. Αυτά τα κόκκαλα του αγώνα και της θυσίας και κυρίως της αυτοθυσίας ενοούσε ο μεγάλος Σολωμός οταν έλεγε οτι η ελευθερία ειναι: «Απ τα κόκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα Ιερά...» Ενω εμείς μέσο της Εκκλησιαστικής παράδοσης, λατεύουμε μόνο τα κόκκαλα των Αγίων, που μέσω των θαυμάτων έγιναν ιερά. Αν πράγματι λατρεύαμε τα κόκκαλα τα Ιερά, δεν θα αφήναμε το κόκκαλα των Αλβανομάχων και αυτά των Αντιστασιακών στα ξέφωτα, τα ρουμάνια και τις λαγγαδιές άθαφτα και ανομολήγητα!

Και αυτή ακόμα η Ανθρώπινη φύση ειναι για την Εκκλησία αναχρονιστική, αφού «βαρύνεται» με το πρωπατορικό αμάρτημα. Δεν επέτρεψε στο βαθμό που μπορούσε να συμβάλλει στην παραμικρή αφύπνιση και την πνευματική αναζωογόηνση της Ελλάδας. Και το πιό τραγικό για να εξασφαλίσει το πακέτο ελέγχου το 21, αφόρεσε τον Εθνεγέρτη Ρήγα, την ίδια την Επανάσταση τον Υψηλάντη και όποιον άλλο αγωνιστή δεν υποτάσσονταν στα δικά της κελεύσματα. Μετά το 1909 το Βενιζέλο, αργότερα τον Καζαντζάκη κλπ. Εκαψε και συνεχίζει να καίει βιβλία και αναθεματίζει ό,τι δεν ειναι στα μέτρα της.

Σαν σκεπτόμενος άνθρωπος ξέρω, πως οι πιό σκοτεινές ώρες του εικοσιτετραώρους ειναι αυτές του λυκαυγές. Ειναι οι ώρες που τελειώνει το σκοτάδι της νύχτας και αρχίζει το φώς της ημέρας. Θελω να πιστεύω πως η πάλη αυτή, ανάμεσα στο σκοτάδι και το φώς ειναι ανελέητη. Ειναι η πάλη ανάμεσα στη ζωή και το θάνατο. Το σκοτάδι ποτέ δεν ανέχεται το φώς. Αμύνεται, δίνει τη μάχη της ύπαρξης και δεν υποχωρεί, αν δεν το πυρπολήσουν οι αντίνες του ήλιου. Οπως δεν υπάρχει συνύπαρξη ανάμεσα στο φώς και το σκοτάδι, ετσι δεν μπορεί να υπάρχει και συνύπαρξη ανάμεσα στην παιδεία και τη Θρησκεία.

Το «μακάριοι οι φτωχοί τω πνεύματι διότι αυτών ήθελε εστί η βασιλεία των ουρανών» και το « μακάριοι οι πεινώντες τώρα, διότι θέλετε χορτασθή», μα και το «Ουαί εις εσας τους πλουσίους διότι απηλαύσατε την παρηγορίαν, ουαί εις εσας οι γελώντες τώρα, διότι θέλετε πενθήσει και κλαύσει» Μελετώντας κάποιος κριτικά αυτούς τους τέσσερους στίχους-φράσεις, που ειναι απ τα κυρίρχα και δομικά στοιχεία του δόγματος στο μόνο συμπέρασμα που θα καταλήξη θα ειναι οτι η γνώση, ο πλούτος και η χαρά ειναι οι βασικοί εχθροί της Εκκλησίας, ενώ η άγνοια, η φτώχια και η εκδίκηση ειναι τα πιστεύω και οι πιστοί της.

Η ηγεσίες της μεταπολεμικής Εκκλησιαστικής Ιεραρχίας, οπως και και Δικαιοσύνης στάθηκαν θανάσιμα πιστές στον εαυτό τους και τις «άξιες» του αμαρτωλού παρελθόντος τους. Τα θαύματα της Ιεραρχίας της Δικαιοσύνης και της Ορθοδόξου Εκκλησίας, δεν πρόφτεναν να διαδεχθεί το ένα το άλλο, με κυρίαρχα αυτά του Αγίου Ορους και την ανάλυψη της αντιβαιλείας απ τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό.

Το πρώτο μέγα θαύμα ηταν η επιστολή που οι σεπτοί θεματοφύλακες του προπυργίου της Ορθόδοξης πίστης του Αγίου Ορους, συνέταξε η ηγεσία των Μονών και έστειλαν «Εξ Ολης Ψυχής Και Καρδίας...» στον σφαγέα των λαών Αδόλφο Χίτλερ, πριν κάν ολοκληρωθεί η κατάληψη της χώρας απ τους Γερμανούς. Η σύνταξη της επιστολή αποσπάσματα της οποίας θα παραθέσω άρχισε στις 13/4/1941. ολοκληρώθηκε και στάλθηκε στι 26/4/1941, με το εξής περιεχόμενο:

Εν Αγίω Ορει τη 13/26 Απριλίου 1941 την αυτού εξοχότητα τον Αρχικαγκελάριον του Ενδοξου Γερμανικού Κράτους Κύριον Αδόλφον Χίτλερ. εις Βερρολίνο.
Εξοχότατε.

Οι βαθυσεβάστως υποσημειούμενοι Αντιπράσοποι των Είκοσιν Ιερών Πασιλικών Πατριαρχικών και Σταυροπηγιακών Μονών του Αγίου Ορους Αθων, λαμβάνομεν την εξαιρετικήν τιμήν να απευθυνθώμεν προς την μετέραν Εξοχότητα και παρακαλέσωμεν Αυτήν Θερμώς, οπως ευαρεστουμενη, αναλάβη την Υψηλήν προσωπικής Αυτής προστασίαν και κηδεμονίαν τον Ιερόν τούτον Τόπον, του οποίου οι ηγούμενοι και αντιπρόσωποι τυγχάνουν, διαδεχομένη εν τούτω τας ιδρυτάς και τας Ευεργέτας του Ιερού τούτου Τόπου Βυζαντινούς Αυτοκράτορες καιδιαδόχους τούτων.
Το Αγιον Ορος Εξοχότατε, συνέστη εις Πανορθόδοξον μοναχικήν πολιτείαν, ει ην ανέθεσεν διαβιούν εν αγαστή ομόνοια μοναχοί απωλήτως προερχόμενοι απ διάφαρα Ορθόδοξα Εθνη...

...Τον Βασιλέα των Βασιλευόντων και Κύριον των κυριευόντων εξ όλης ψυχής και καρδίας ικετεύοντες, οπωσεπιδαψιλεύση τη Υμεράρα Εξοχότητι υγείαν και μακροημέρευσιν επ αγαθώ του ένδοξου Γερμανικού Εθνους» Υποσημειούμεθα βαθυσεβάστως

Ακολουθούν ονομαστικώς οι υπογραφές των πληρεξουσίων.
Υπάρχουν τα ονόματα αυτών που υπέγραψαν την επιστολή.
Αυτές ακριβώς τις μέρες που σύσωμη η ηγεσία του Αγίου Ορους έκανε το σχέδιο της επιστολής, την υπέγραφε και την ταχυδρόμησε με ημερομηνία 13/26 Απριλίου 1941, και με την οποία επιστολή ικέτευε και εκλιπαρούσε τον χασάπη των λαών να αναλάβει υπό την Υμιλήν προσωπικής αυτού προστασία και κηδεμονία τον Ιερόν τούπο Τόπο, οι Νέοι της Ελλάδας με προάγγελους τον Μανώλη Γλέζο και τον Σάντα Απόστολο 35 μόνο μέρες μετά την υπογραφή και την αποστολή της επιστολής, οργάνωναν τον τρόπο με το οποίο θα κατέβαζαν στις 31 Μάη του 1941, τη σβάστικα απ τον Ιερό βράχο της Ακρόπολης, προκειμένου να σταλεί μήνυμα προς την παγκόσμια κοινή γνώμη, οτι η Ελλάδα οχι μόνο δεν δέχεται την κατοχή, αλλα και οτι ειναι αποφασισμένη με νύχια και με δόντια να πολεμήσει τους κατακτητές. Τις ίδιες ακριβώς μέρες, που η ηγεσία του Αγίου Ορους «βαθυευσεβάστως» ικέτευε και εκλιπαρούσε τον «εξοχότατο»να θέση «υπο την υψίλην προστασία» τον τόπο και τα προνόμοιά τους, οι Ποιητές μας συμπύκνωναν σε στίχους το περιεχόμενο του αγώμα για λευτεριά και δίκαιο.
Τις ίδες ακριβώς μέρες παρά τις αυστηρές διαταγές και τις βαριές ποινές-θάνατος-για τους κατατόχους όπλων που προανάγγελαν οι κατακτητές, ο λαός μάζεβε όπλα για να τους πολεμήσει. Και πριν ακόμα φτάσει αυτή η επαίσχυντη επιστολή στα χέρια του δολοφόνου των λαών, τα δοξασμένα βουνα της Ελλάδας φιλοξενούσαν τους πρώτους αντάρτες. Και ίσως ακόμα δεν ειχε προλάβει να τη διαβάσει, η Ελλαδά ειχε μοιραστεί σε τρείς ζώνες και ο λαός άρχισε να πεθαίνει στους δρόμους απ την πείνα! Την πείνα!! Τη λάμια πείνα!!! που τον καταδίκασε η «βαθυσεβάστως και θερμώς παρακληθήσα υμετέρα εξοχότητα» απ τους Ταγούς του προπυργίου της Ορθοδοξίας. Και ευχόμενοι στον κατακτητή «Εξ Ολης ψυχής και καδρίας» στο όνομα του Θεού για την υγεία και την μακροημέρευση να «βάλει υπο την Υψιλήν αυτού προστασία και κηδεμονία τον Ιερόν τούτο τόπο»

Ειναι γεγονός οτι και πριν απ το Β! παγκόσμιο πόλεμο, ηγετικές μορφέστων θρησκευτικών δογμάτων, φυσικά και των χριστιανικών Εκκλησιών, γοητεύονταν απ τα «κοινά σημεία και στοιχεία» που εχουν οι Εκκλησίες με το φασισμό, σε βαθμό που υπήρξε μια ουσιαστική προϋπόθεση με βάση αυτά τα στοιχεία για μια πολιτική προσέγγιση εναντίον του κοινού εχθρού της Αριστεράς-Δημοκρατίας και κυρίως του κομμουνισμού, η οποία δεν αναγνωρίζει-δέχεται φυλετικούς και θρησκευτικούς προκαθορισμούς του Ανθρώπου, αλλα ελεύθερα, αυτόνομα, υπέυθυνα και ίσα μεταξύ τους υποκείμενα-πολίτες.
Σημεία που θεωρούνταν κοινά ηταν και παραμένουν ειναι ο «ορθολογισμός» βάση πίστης, οι αντιδραστικές αντιλήψεις περί ηθικής (αυτό που ο λαός αποκαλεί ηθική της κατουρίθρας), Σεξουαλικότητας και πατριαρχικές απόψεις για την οικογένειας καθώς και η αυταρχική-Ιεραρχική αρχή οργάνωση της κοινωνίας.
Αυτά ειναι μερικά απ τα σημεία στα οποία φαίνεται συνέπεπταν οι απόψεις, που οδήγησαν του Ταγούς της Γαλλικής Εκλησία να ταχθούν στο λπευρό του άξονα και του ελληνικού συντιρητικού ιδεολογικού κέντρου, να καταφύγει στο φονιά των λαών για να τεθεί υπό την υψιλήν προστασίαν του. Η ενέργεια αυτή των Ταγών του Αγίου Ορους δεν ήρθε εντελώς ξαφνικά. Θα υπήρχε κάποια εστω και μικρή προϊστορία.
Και λίγο αργότερα να καθερείται ο Αρχιεπίσκοπος Χρύσανθος επειδή δεν πήγε και καλώς να καλοσορίσει τον Γερμανό διοικητή Αθηνών και να ορκίσει την κυβέρνηση των Κούϊσσλιγκς. Την θέση του Αρχιεπισκόπου Χρύσανθου την παίρνει ο Δαμασκηνός. Ο ανθρωπός που ο Τσιώρτσιλ έχρησε αντιβασιλιά. Και σε συνέχεια «αυτοπροσώπος» Πρωθυπουργός. Ο ηγέτης της Εκκλησίας μας αποδείχθηκε ο άνθρωπος, που φόρεσε γυαλιά στον «πρώτο Ελληνα» πατέρα της 4ης Αυγ/του, αφού κατόρθωσε να ειναι : Αρχηγός της Εκκλησία, του κράτους, της κυβερνητικής εξουσίας, εστώ και δοτής και των ενόπλων δυνάμεων της χώρα: Αέρας, ξηράς και θάλασσας. Με συγκεντρωμένες όλες τις εξουσίες της χώρας στα χέρια του Αχριεπισκόπου (Δαμασκηνό Παπανδρέου κατα κόσμον και πρωταθλητής) έφτασε στο αποκορύφωμα το θέμα των διωγμών, σε βαθμό που έκτος απ την Εθνική Αντίσταση, που βρίσκονταν ολόκληρη υπό απηνή διωγμό, τώρα πλέον καταδιώνταν και οσοι, δεν θέλησαν να ταχθούν αλληλέγγυοι με το μεταδεκεμβριανό αίσχος.
«Και Ωκοδόμησεν είς ψηλά παλάτια το αγιαστήριον αυτού...Σου ειναι οι ουρανοί και Σου η γή...Διότι μέγας εισαι και κάμνεις θαυμαστά». (Ψαλμοί ΟΗ-ΠΟ).
Η Εκκλησία έπαιξε το δικό της ρόλο στις μεγάλες στιγμές του εθνούς και του λαού μας. Οπως οι αλλες κοινωνικές δομές ετσι και ο κλήρος εχει γράψει τη δική του ιστορία στους εθνικούς, κοινωνικούς και προσωπικούς αγώνες. Αν βάζαμε εναν τίτλο : η Εκκλησία το 21, την κατοχή και τον εμφύλιο, στο διάβα του χρόνου θα βρούμε και λευκές και μαύρες σελίδες. Ακόμα θα δούμε οτι διαφορετικός ηταν ο ρόλος της ηγεσίας, η πλειοψηφία της οποίας ζούσε μακριά απ το λαό, και πολλές τις περισσότερες φορές δρούσε και εναντίον

του, απ αυτόν των απλών Κληρικών, που ζούσε κοντά στο λαό και στη συντριπτική του πλειοψηφία πάλευε μαζί του.
Τόσο το 21 αλλό τόσο την κατοχή και τον εμφύλιο φάνηκε καθαρά η διαφοροποίηση της προσφοράς ανάμεσα στον ανώτερο και τον κατώτερο κλήρο. Φάνηκε η απουσία και εν πολλοίς η απουσία και η προδοσία ακόμα της πλειοψηφίας της ηγεσίας της Εκκλησίας απ τον αγώνα και το 21, της κατοχής και του εμφυλίου σε αντίθεση με την μεγάλη συμμετοχή και προσφορά του λαϊκού κλήρου. Σε όλους τους αγώνες του έθνους μόνο λίγοι φωτεινοί Επίσκοποι συντάχθηκαν με τους απλούς κληρικούς και το λαό και ανταποκρινόμενοι στα εθνεγερτηκά καλέσματα, μετέτρεψαν τους άμβωνες των εκκλησιών σε επάλξεις του αγώνα, πήραν το όπλο στο χέρι και πολέμησαν τον δυνάστη το 21, και τους κατακτητές στην κατοχή και έδωσαν τα πάντα για την πατρίδα.
Οι απλοί κληρικοί εντασσόμενοι πλάϊ στο λαό και τους αγώνες: εθνικούς και κοινωνικούς υπο την φωτεινή ηγεσία των λαμπρών εξαιρέσεων αποτελούν τις λευκές και αξιοθαύμαστες σελίδες της Εκκλησίας. Ο ανώτερος στην πλειοψηφία του έμεινε ασυγκίνητος απ το δράμα του ελληνικού λαού τόσο το 21 και την κατοχή, ενώ πολλοί απ τους ιεράρχες πήραν το μέρος του δυνάστη το 21 και στην κατοχή συνεργάστηκαν με τους Γερμανούς κατακτητές και αργότερα με τους Αγγλους νεοκατακτητές, δίνοντάς του Γή και ύδωρ. Πράγματι οι περισσότεροι ιεράρχες στάθηκαν απέναντι και οχι στο πλάϊ του λαού σε όλες τις δίσκολες στιγμές, Αυτές ειναι οι μαύρες σελίδες του κλήρου.
Κάθε εποχή θέλει τους ανθρώπους της. Αν η εποχή ειναι μεγάλη, μεγάλους και αν ειναι μικρή μικρούς. Η ξεσκολισμένη Δεξιά, ριζωμένη μέσα στην ουρανομήκη φαυλοκρατία του παρελθόντος, του κομματαρχισμού, της ρουτίνας και της ψωροκώσταινας, που την ήθελαν αιωνόβια (την Ελλάδα της Μελούνας). Βιωμένη μέσα στην εθνική προδοσιά και την ιδεολογική προπαρασκευή, για τη μεταξική δικτατορία και της εθνικής υποταγής, ηταν η μόνη που μπορούσε με τα όπλα και τη βοήθεια των Αγγλων να εξαναγκάσει για άλλη μια φορά το λαό στην υποταγή και τη δυστυχία και να καταχωνιάσει την 4χρονη Αντιστασιακή ιστορία.Τόσο διάχυτη και αισθητή ηταν η εξάρτηση και η υποταγή που δεν ντρέπονταν και να το διαλαλλήσουν και ανοιχτά. Η καλή Εφημερίδα της Δεξιάς «Καθημερινή» έγραφε : «Παραδεχόμαστε οτι δεν είμαστε ανεξάρτητοι. Ας αφήσουμε τους Αγγλους να μας πούν ανοιχτά ή να ψιθυρίσουν στο αυτί του Αντιβασιλέως τί θέλουν να ψηφίσουμε...»
Το κράτος κάθε μέρα που περνούσε αντέγραφε τα 4ο Αυγ/νά πρότυπα. Στις 6-11-45 ο Γ. Καφαντάρης, προκειμένου να μπεί έστω κάποιο φρένο σε αυτή την ασυδωσία με ενυπόγραφη δήλωση του λέει: «Υπο τας ευλογίας του σεβαστού Αρχιεπισκόπου, η 4η Αυγ/στου ολο ένα ανέρχεται και η Ελλάς ωθείται προς το βάραθρον. Αλλα δεν θα πέσει εις αυτό ενόσω υπάρχουν τίμιοι Ελληνες. Και δεν έλειψαν οι τίμιοι Ελληνες. Υπάρχουν».
Αυτά φαίνεται έβλεπε και το 21, ο Ανώνυμος Ελληνας και οδηγήθηκε να πεί πώς : «Δύο αίτια ειναι, ώ Ελληννες μου ακριβοί, όπου μέχρι της σήμερον μας φυλάττουσι δεδεμένους είς τας αλύσους της τυραννίας, ειναι δέ το αμαθές Ιερατείον και η απουσία των αρίστων συμπολιτών.» και απευθυνόμενος προς

την τότε Ιερά Σύνοδο λέγοντας: «Ω σύ μιαρά Σύνοδο της Κωσταντινουπόλεως, είς τί ομοιάζεις, ήθελα να ηξεύρω, από εσέ τώρα όπου σε ερωτώ, είς τί λέγω ομοιάζεις τους ιερούς και θείους αποστόλους του λόγου της σοφίας του Ιησού Χρισού; Ίσως είς την ένδειανν και αφελοκερδείαν, όπου εκείνοι εκήρυττων; Αλλ έσύ εισαι γεμέτη από χρήματα, όπου καθημερινώς κλέπτεις από τους ταλαίπωρους χριστιανούς. Ισώς η εγκράτεια και η χαλιναγωγίαν των παθών; Αλλ είς ποίον μεγάλο ξεφάντωμα δεν ευρίσκεται μέρος από τους συγκλήτους σου, και ποιός από αυτούς δεν λατεύει δυό και τρείς αρχόντισσας με άκραν αναισχυντίαν και σχεδόν φανερά; Και σε υποσημείωση «Ο νύν αρχιερέας των Ιωαννίνων ειναι μοίχος και αρσενοκοίτης χωρίς την παραμικράν συστολήν».
Το Βυζάντιο ηταν ενα καθαρά Θεοκρατικό καθεστώς. Ενα καθεστώς που δεν αρκέστηκε στο :«Πάς Μή Ορθόδοξος Μή Ελλην»,αλλα διαμόρφωσε και όλες εκείνες τις δομές που εχουν τα Θεοκρατικά καθεστώτα.
Ανέκαθεν η αυτοκέφαλη Ορθόδοξη Εκκλησία κινείται και λειτουργεί σαν πάραλληλο κράτος. Οπως η Καθολική, ετσι και η Ορθοδοξία κινούμενη στον μεταφυσικό χώρο, προσπαθεί να πείσει οτι αυτό που λέει και κάνει, δεν το κάνει γιατί το θέλει αυτή, αλλά ό,τι κάνει γίνεται με τη Θεία φώτιση και οτι αυτοί ειναι τα εκτελεστικά της όργανα. Ετσι είτε μας αρέσει είται οχι στην Ελλάδα απ την Παλιγνεννησία και μετά εχουμε ενα ημιθεοκρατοκό-κρατικό καθεστώς. Ενα κομματικό θρησκευτικό κράτος. Μια κρατική εξουσία με ενα ποσοστό 98% βαπτισθέντων Ορθόδοξων Χριστιανών, άσχετα αν αυτό έγινε σε νηπιακή Ηλικία και οχι στη ηλικία που βαφίστηκε ο Χριστός στα (33) χρόνια ειναι ενα ποσοστό που μόνο τα Θεοκρατικά καθεστώτα διαθέτουν. Η βάφτηση του Χριστού στα 33 του χρόνια θα έπρεπε να αποτελέσει το πρότυπο του Χριστιανού.
Η Ελλάδα δεν εχει δική της Θρησκεία. Η Οθρόδοξη Εκκλησία της Ελλάδας ειναι μια αυτοκέφαλη Εκκλησία, που ανήκει δογματικά στην Ανατολική Εκκλησία του Χριστού. Η Εκκλησία του Χριστού ειναι οικουμενική: Ανήκει σε όλους τους λαούς της γής. Στο βαθμό που η Ορθοδοξία ταυτίζεται-οπως η δική μας-με ενα Εθνος, γίνεται αίρεση. Η γνωστή αίρεση του εθνοφυλετισμού και αυτόματα αποσπάται από τον κορμό της Εκκλησίας, οπως γίνεται με ολες τις Αιρέσεις αυτοανερείται, αυτοαπομονώνεται. Και σαν αίρεση που ειναι, οχι μόνο υιοθέτησε αλλα ειναι αυτή η Εκκλησία, που υπαγόρευσε στον Μεταξά «τον Γ! ελληνικό πολιτισμό», και την 21η Απριλίου 1967 επιβάλε το περιβόητο χουντικό σύνθημα : «Ελλάς Ελλήνων Χριστινών», με τον Ιερόνυμο. Ειναι αυτή που έσωσε τα κεφάλια των χουντικών και απάλλαξε τους υπόλοιπους απ τις όποιες ευθύνες και λίγο πριν απ τη χούντα οδήγησε τον τότε πρωθυπουργό Κ. Καραμανλή να ξεστομήσει εκείνο το «Ποιός επιτέλους κυβερνάει αυτόν τον τόπο».
Οπως η Ιεραραρχία της Εκκλησίας, ετσι και η Ιεραρχία της δικαιοσύνης στάθηκε και αυτή αντάξια του αμαρτωλού περελθόντος της. Του παρελθόντος που όπως η Εκκλησία ευλογούσε κάθε συντηριστικό και αναρχονιστικό μέτρο, αφόριζε όποιον δεν συμορφώνονταν με τις επιταγές της και έκαιγε βιβλία, ετσι και αυτή προσυπόγραφε και εκτελούσε χωρίς φειδώ τις αποφάσεις της «Ειδικής Ασφάλειας» και των «Επιτροπών Ασφαλείας». Εκανε εκτεταμένη

χρήση του Ιδιωνύμου. Και γέμισαν τα νησιά και οι φυλακές από αθώους πολίτες και έστειλε και αμούστακα παιδιά στο εκτελεστικό απόσπασμα, μόνο με την υπόδειξη ενος στρατευμένου και καλοπληρωμένου καταδότη-χαφιές. Με κατηγορητήριο οτι κατά την κρίση του δεν ζητώ-κραύγαζε υπέρ της επάρατης 4ης Αυγ/του ή επειδή δεν του άρεσε η φάτσα του. Αφησε ενα λαό ολόκληρο στη διάθεση του παρανοηκού Μεταξά. Του Μεταξά που σκύλευε στο σώμα της Ελλάδας και δολοφονούσε την ψυχή των Ελλήνων.
Αυτού του θανάσιμου αμαρτωλού παρελθόντος, αντάξια στάθηκε με φωτεινές εξαιρέσεις και η μεταδεκεμβριανή δικαιοσύνη, οταν κλήθηκε να κρίνει ποιοί Ελληνες υπερασπίστηκαν την πατρίδα στη διάρκεια της 4χρονης τριπλής κατοχής και ποιοί οχι μόνο της γύσισαν την πλάτη, την πρόδοσαν αλλα και πολέμησαν στο πλευρό των κακτητών αυτούς, που με όσες και όποιες θυσίες και αν χρειάστηκαν την υπερασπίστηκαν.
Οπως σε κάθε οργανωμένη κοινωνία υπάρχουν διαφορές, οσον αφορά τον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας και τον τρόπο ζωής. Ετσι και στην ελληνική κοινωνία υπήρχαν ανθρωποι, που δεν συμφωνούσαν ούτε με τον τρόπο της διακυβέρνησης, μα ούτε με το είδος και την ποιότητα της ζωής. Η διαφορά αυτή έγινε πιό μεγάλη με την επιβολή της Μεταξική δικτατορίας το 1936. Εντάθηκε στον αλβανικό πόλεμο ανάμεσα στην ηγεσία πολιτική και στρατιωτική, που ήθελαν να «πέσουν μερικές ντουφεκές για την τιμή των όπλων» και τον στρατό, τους εφεδρους αξιωματικούς και τους διοικητές των μικρών μονάδων, που ηθελαν να πετάξουν τον εισβολέα στη θάλασσα. Και όταν η λαίλαπα των Ούνων μόλυνε «το Αγιο της χώμα» δίπλα στις δύο διαφορές που ειχαν οι Ελληνες, οσον αφορά τη διακυβέρνηση και την ποιότητα ζωής, προστέθηκαν και δύο ακόμα μεγαλύτερες. Οι διαφορές τη φορά αυτή, δεν αφορούσαν πλέον τη διακυβέρνηση και την ποιότητα ζωής. Και δεν αφορούσαν γιατί τη διακυδέρνηση την ασκούσαν πλέον τα ανρδείκελα για λογαριασμό των κατακτητών και τη θέση της ποιότητα την ειχε πάρει η επιβίωση και τη ζωή ο θάνατος. Οι διαφορές αυτές αφορούσαν α) : Την ύπαρξη αυτής καθ εαυτής της ΕΛΛΑΔΑΣ και κυρίως ποιοί και πόσοι θα παραμείνουμε ΕΛΛΗΝΕΣ. και β): Αν μετά την απελευθέρωση σαν λαός θα αρπάξουμε την ευκαιρία, να συνταχτούμε σε μιά ελεύθερη και ανεξάρτητη πολιτεία και να κρατήσουμε την ΕΛΛΑΔΑ για μας τους ΕΛΛΗΝΕΣ ή θα γυρίσουμε πίσω στο καθεστώς της μεταξικής φασιστικής δικτατορίας για να ολοκληρώσουμε τον «Γ! Ελληνονο-χριστινικό πολιτισμό» που την ολοκλήρωσή του διέκοψε ο ιταλοελληνικός πόλεμος.
Η κήρυξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, το ΟΧΙ του ελληνικού λαού και το ΕΠΟΣ του 40, φάνηκε να γεφυρώνουν την πολιτική ρίξη που ειχε συγκλονίσει τον τόπο για 10ετίες. Η γερμανική κατοχή όμως που ακολούθησε την άνοιξη του 1941, μέχρι τις αρχές του Οκτώμβρη του 1944, έμελλε να ειναι καθοριστική για την κορύφωση του ελληνικού δράματος. Ασφαλώς για τη διάρκεια της κατοχής δεν μπορεί να μιλήσει κανείς για τάξη δικαίου στηριγμένη στο Σύνταγμα, που προϋποθέτει Εθνική Ανεξαρτησία και Λαϊκή Κυριαρχία. Πάντως στην περίοδο αυτή, καθοριστική για ό,τι επακολούθησε ειχαν διαμορφωθεί τρία διαφορετικά καθεστώτα, που στην πραγματικότητα

διαπλέκονται-με χωρίς σαφή τα όρια-και αποτελούν τον καμβά πάνω στον οποίο εξελίχθηκε η μεγαλύτερη τραγωδία του ελληνικού εθνους, ο εμφύλιος-ανταρσία κατά του επισήμου κράτους, οπως διακηρύσσονταν.Τα τρία αυτά καθεστώτα ηταν:

οι κατοχικές κυβερνήσεις (τρείς τον αριθμό), που η κάθε μιά ανάλογα τον χρόνο και τον ρόλο που ενέλαβε να παίξει εχει ξεχωριστό πολιτικό ενδιαφέρον.
β) Οι εξόριστες ελληνικές (που η κάθε μια ειχε να παίξει κάποιον ξεχωριστό ρόλο) κυβερνήσεις που μαζί με το βασιλιά, «εκπροσωπούσαν» τυπικά το ελληνικό κράτος, και με το στανιό προβάλονταν σαν «νόμιμες» και που μέχρι τη Συμφωνία του Λιβάνου αναγνωρίζονταν μόνο απ τους συμμάχους-Αγγλία σαν τέτοιες. Τώρα το πόσο νόμιμες ηταν οι κυβερνήσεις αυτές και πόσο ίσχυε συνταγματικά ο θεσμός του βασιλιά-με τον πραξικοπηματικό τρόπο που έγινε η παλινόρθωση απ την Αλβιώνα-ειναι ενα μεγάλο θέμα που δεν μπορεί να αναλυθεί εδώ, θα πρέπει όμως να τονιστεί οτι οχι μόνο εχει άμεση σχέση με την τροπή που πήραν τα πράγματα αλλα και με ό,τι επακολούθησε μετακατοχικά.
γ) Το τρίτο ειναι το θέμα της Εθνικής Αντίστασης, των δυνάμεων που κατά γενική ομολογία και αναγνώριση και απ την πλευρά των συμμάχων πρόσφεραν τεράστιες υπηρεσίες, τόσο για την θετική έκβαση του πολέμου κατά του φασιμού, αλλο τόσο και για την απελευθέρωση της χώρας. Ολοι το αναγωρίζουν και ας μήν το ομολογούν οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, εκτός του οτι σήκωσε το κύριο βάρος του ενθικό-απελευθερωτικού αγώνα, διαμόρφωσε και αρκετές απαραίτητες δομές και θεσμούς για ενα Λαϊκό-Δημοκρατικό κράτος. Ενα κράτος δομημένο απ τον ίδιο το λαό: α) στρατό ξηράς και θάλασσας οργανωμένο στα προπολεμικά πρότυπα β) Σώμα Ασφαλείας(Ε.Π). γ) Τοπική Αυτοδιοίκησης, Λαϊκή Δικαιοσύνη, Υγεια, πολιτισμός, προσάρμοσε το φορολογικό σύστημα, σεβάστηκε την ατομική ιδιοκτησία υποχρεώνοντας τους όποιους ευκαιριακούς καταπατητές να κατάβάλουν το αντίστοιχο ενοίκιο στους ιδιοκτήτες χωραφιών, σπιτιών κλπ, ξέδωσε και κυκλογφόρησε τραπεζογραμμάτια-χαρτονόμισμα κλπ.
Βέβαια, μετά την απελευθέρωση η διαλποκή περιορίστηκε ανάμεσα στα δύο καθεστώτα,α) των κυβερνήσεων του εξωτερικού και β) των δυνάμεων της Εθνικής Αντίστασης, ιδίως του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και στο παιχνίδι που έπαιξαν οι τρείς μεγάλες δυνάμεις Αγγλοαμερικάνοι και κυρίως οι Αγγλοι αλλα και η τότε Σοβιετική Ενωση. Αυτά ομως ειναι θέματα που κάποιοι αλλοι θα τα αναλύσουν.
Την αντίθεση δικτατορίας και λαού την έλυσε ο αλβανικός πόλεμος και την αντίθεση ηγεσία και στρατού την έλυσε η κατοχή της χώρας απ τους τρείς κατακτητές. Οι ήρωες των παλατιών και των καταφυγίων της «Γκράν Μπρετάνιας» ειχαν φύγει πέρνοντας μαζί τους το κρατικό θησαυρό και ό,τι άλλο πολύτιμο έπρεπε να «διασωθεί».
Η κατοχή ηταν μιά απ τις πιό δύσκολες ιστορικές στιγμές του Ελληνικού Εθνούς. Η χώρα ειχε διαμελιστεί στα τρία. Χώρα και λαός διέτρεχαν άμεσο κίνδυνο: Η μεν χώρα να γίνει παράρτημα του Γ! Ράϊχ και λαός στο στόχαστρο να αφελληνιστεί.

Οπως ηταν φυσικό η κατοχή εκτός απ την αντίθεση με τους κατακτητές, βάθυνε και το χάσμα ανάμεσα στο λαό. Ενα χάσμα που χώρισε το λαό α) Σε αυτούς που συνέβαλαν στην καταχή, σε αυτούς που τη δέχτηκαν αδιαμαρτήρητα και σε που αυτους ήθελαν να συνεργαστούν και συνεργάστηκαν με τους κατακτητές. Ολοι αυτοί κοινή αφετήρια και επιδίωξη ειχαν μετά τη λήξη του πολέμου να επανέλθει η χώρα στο καθεστώς της 4ης Αυγ/του και β) Σε αυτούς που οχι μόνο δεν συνέβαλαν, στο να κατακτηθεί η χώρα, δεν δέχθηκαν την κατοχή αλλά και εγκατάλειψαν τα πάντα και έβαλαν και τη ζωή ακόμα σε κίνδυνο και οργάνωσαν Αντίσταση, συγκρότισαν στρατό και πολεμήσαν τους κατακτητές.

Για αυτούς που θα συνεργάζονταν, τα κίνητρα και οι υποδομές υπήρχαν-πέμπτη φάλαγγα, η ΕΟΝ, η Ειδική Ασφάλεια κλπ-για να εκφραστεί αυτό το χάσμα-διαφορά οι λόγοι υπήρχαν. Και η ευκαιρία να διατηρήσουν και υπο κατοχή τα προνόμια τους δόθηκε. Τα πάντα ηταν οργανωμένα από πριν. Η 4η Αυγ/του ηταν συμπαγής και η νίκη του άξονα σίγουρη. Ολα συνειγορούσαν οτι η επαναφορα της 4ης Αυγ/του, δεν αμφισβητούνταν εκτος απ αυτούς που απαφάσισαν να αγωνιστούν.

Ο αδούλωτος λαός μας δεν νικήθηκε. Προδόθηκε απ τους πεμτοφαλαγγίτες στρατηγούς και τους ιεράρχες της Εκκλησία οπως ο Ιωννίνων, Σερρών, Καστοριάς, Φθιώτιδος κλπ, που παραδόσανε λαό και πατρίδα και 2,000 κομμουνιστές και αντιφασίστες αλυσοδεμένους στους φασίστες ομογάλακτους επιδρομείς, εξαργυρώνοντας την προδοσία με αντάλλαγμα του Υπουργικούς, Πρωθυπουγρικούς και Αρχιεπισκοπικούς θώκους. Η ιστορία εχει καταγράψει και η ζωή εχει επιβεβαίσει οτι κάθα φορά που θα παρουσιαστεί κάποιο κενο εξουσίας ειναι οι Δεσποτάδες και οι Αρχιεπίσκοποί που αναλαμβάνουν να καλύψουν το όποιο κένο εξουσίας.

Γι αυτούς όμως που θα αντιστέκονταν, θα έπρεπε να αρχίσουν απ το μηδέν. Με υποδομή τη ζωή τους και κίνητρα ενα μαντίλι όνειρα, την ελπίδα και την αγάπη του λαού για μιά Ελλάδα, που να του ανήκει και μια καλύτερη ζωή. Εκατόν είκοσι χρόνια ονειρεύονταν και αγωνίζονταν ο ελληνικός λαός, τη Λαϊκή Αυτοδιοίκηση και τη Λαϊκή Δικαιοσύνη, που αποτελούν τα βάθρα της Λαϊκης Δημοκρατίας. Τη Λαϊκή Δημοκρατία, ο λαός τη διεκδίκησε το 1821.Τη διεκδίκησε μέσα στις «ανταρσίες» και το σάλο του 1828-1832. Τη διεκδίκησε το 1843, 1861 και το 1909. Την διεκδίκησε ο Ρόκος Χοϊδάς και άλλα πολλά ανοιχτά μυαλά και παλικαρίσια δημοκρατικά πνεύματα του περασμένου και αυτού του αιώνα.

Το 1924 νόμισε οτι την άγγιξε. με την υποκριτική εκείνη «Δημοκρατία», που τα φύτρα-λίκνο της βάφτηκε με το αίμα ενός σκοτωμένου εργάτη και ο εκπρόσωπός της και τότε Πρωθυπουργός Παπαναστάσης πέθανε στην εξορία-αιώνιο σήμα κατατεθέν της αντιλαϊκότητας και της προδοσίας της. Σ όλο το διάβα των 120 είκοσι χρόνων, πάλεψε, αιματοκυλίστηκε, υπόφερε, χαροπάλεψε με το όνειρο μιας Ελλάδας, που να ανήκει στους Ελληνες και μιά ζωή που να εχει το Ανθρώπινο άρωμα και να την εποπτεύει ο ίδιος.

Μια Δημοκρατία που αιώνες τώρα φωλιάζει στα σπλάχνα του λαού, έβρισκε πάντα το δρόμο φραγμένο απ την Αγία Τριάδα, το παλάτι και τον βασικό τώρα

πλέον μέτοχο, την αστική πλουτοκρατική ολιγαρχία, που άπληστη και κυνική, ξεπουλημένη στο διάβολο και τους ξένους καραδοκούσε πάντα άπληστη και αχόταγη. Με ψέματα ή με τα όπλα ο λαός έμεινε μακρυά απ το ονειρό του. Για να του ανήκει η Ελλάδα και για να εχει Ανθρώπινο άρωμα η ζώη του, η πρωτοπορία του αγώνα διαμορφώθηκε σε ένα εθνικό, κοινωνικό, πολιτικό και πνευματικό συναγερμό: Το Ενθικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, που ακολούθησε η μεγάλη πλειοψηφία του έθνους.
Οχι !Οχι! Δεν θα υπήρχει συμβιβασμός και μοιρολατρική αποδοχή της σκλαβιάς βροντωφώναξε ο λαός. Ενας και μόνο δρόμος υπήρχε, ο δρόμος της ενεργητικής Αντίστασης, ο δρόμος του Εθνικού Απελευθερωτικού αγώνα. Παλαϊκός αγώνας για την κατάκτηση και οριστική κατοχύρωση της εθνικής λευτεριάς. Αυτή ηταν η απάντηση του λαού στην ξένη τυραννία και στη ντόπια συνεργασία και προδοσιά. Να αγωνιστεί, να παλέψει, να νικήσει, να λυτρωθεί οριστικά απ την ξένη κηδεμονία και τη ντόπια σκλαβιά. Αυτές ηταν η διακηρύξεις της πρωτοπορίας. Δεν αρκέστηκε ομως μόνο στις διακηρύξεις. Πήρε όλα εκείνα τα πρακτικά μέτρα οπως: α) Δημιούργησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) με οργανώσεις σε ολόκληρη την Ελλάδα. β) Συγκρότησε τον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ). γ) Την Εθνική Πολιτοφυλακή (Ε.Π). δ) Την Ενιαία Πανελλήνια Όργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ). Την Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α). ε) Καθιέρωσε σαν τα πιό βασικά κύτταρα της κοινωνικό- οικονομικής ζωής την Λαϊκή Αυτοδιοίκηση (Λ.Α) και την Λαϊκή Δικαιοσύνη (Λ.Δ) και οταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου συγκρότησε την Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ).
Η εισηγητική έκθεση για την ιδρυτική πράξη την ΠΕΕΑ, έλεγε: Εχοντας υπόψη : 1) Τις υπέρτατες εθνικές ανάγκες και την επιτακτική απαίτηση του ελληνικού λαού, για τη δημιουργία μέσα στη χώρα ενος κεντρικού πολιτικού οργάνου, που να συντονίσει τις προσπάθειες και τον αγώνα για την εθνική απολύρτωση και να αναλάβει την υπέυθυνη διοίκηση των ελευθέρων και ελευθερουμένων περιοχών της χώρας και
2) Την από 15 Δεκεμβρίου 1943, πρόσκληση της κεντρικής Επιτροπής του Εθνικοαπελευθερωτικού μετώπου σε όλα τα κάμματα και τις οργανώσεις καθώς και την κυβέρνηση Τσουδερού, για το σχηματισμό κυβέρνησης γενικού εθνικού συνασπισμού.

Σ Υ Γ Κ Ρ Ο Τ Ο Υ Μ Ε

Πολιτική Εποτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης που αποτελείται προσωρινά από τα υπογράφοντα μέλη.

Κύριος και προταρχικός σκοπός της Επιτροπής ειναι : Να συντονίσει και να διεξάγει με όλα τα μέσα και με όλες τις δυνάμεις μέσα στην Ελλάδα και στο πλευρό των συμμάχων μας,τον αγώνα κατά των κατακτητών.

Να αγωνιστεί για το διώξιμο από τη χώρα και τη συντριβή των γερμανικών και βουλγάρων εισβολέων, για την ολοκληρωτική εθνική απελευθέρωση και για την κατοχύρωση της ανεξαρτησίας και ακεραιότητα της χώρας.

Να επιδιώξει την εθνική μας αποκατάσταση με βάση την αρχή της αυτοδιάθεση των λαών σύμφωνα με τον χάρτι του Ατλαντικού και τη συμφωνία της Τεχεράνης και τη στρατηγική διαρρύθμιση των συνόρων μας.

Να αγωνιστεί για την εξόντωση του εσωτερικού φασισμού και των ενόπλων προδοτικών σωμάτων.

Παράλληλα η επιτροπή θα αναλάβει τα πιό κάτω καθήκοντα:

1) την υπεύθυνη διοίκηση των ανταρτικών μονάδων που θα αποδεχθούν τη σύσταση της Επιτροπής με σκοπό την ενοποίηση, την αναδιοργάνωσή τους και τη συγκρότηση ενιαίου εθνικού στρατού.
2) Την υπεύθυνη ανώτερη διοίκηση των ελευθέρων περιοχών σε όλους τους τομείς, με σεβασμό των θεσμών της τοπικής αυτοδιοίκησης και το συντονισμό, έλεγχο και κατεύθυνση των οργάνων της.
3) Την εξασφάλιση των ελευθεριών του λαού στις ελεύθερες περιοχές, το σεβασμό της Ατομικής ιδιοκτησίας καθώς και την εξασφάλιση της ελευθερίας της Θρησκευτικής συνείδησης.
4) Την ικανοποίηση των βασικών αναγκών του λαού και την περίλθαψη και προστασία των θυμάτων του πολέμου και της βίας των κατακτητών.
5) Την προπαρασκευαστική εργασία για την είσοδο της χώρας, μετά την απελευθέρωση, σε ομαλό πολιτικό βίο με κατεύθυνση την εξασφάλιση των κυριαρχικών δικαιωμάτων του ελληνικού λαού και την καταπολέμηση κάθε προσπάθειας για λύσεις πραξικοματικές ή δικτατορικές και αντίθετες προς την ελεύθερη θέληση του λαού, από οποινδήποτε και αν προέρχονται. Η Επιτροπή, ξεκινώντας από την αντίληψη πως για να πραγματοποιηθούν ικανοποιητικά οι πιό πάνω εθνικοί σκοποί, επιβάλλεται να συμμετάσχουν στο εργο αυτό όλες οι εθνικές δυνάμεις. Θεωρεί πρωταρχικό της καθήκον να εξακολουθήσει δραστήρια τις ενέργειες για το σχηματισμό κυβέρνησης γενικού εθνικού συνασπισμού.
Παράλληλα, δε θα πάψει να επιδιώκει την πραγματοποίηση των πιό πάνω σκοπών με τα μέσα που σήμερα διαθέτει και με όλους εκείνους που θα δεχθούν στο μέλλον να συμετάσχουν στο έργο της.

Η επιτροπή θα κατανείμει τις αρμοδιότητές σε Γραμματείες. Επικεφαλής των υπηρεσιών κάθε Γραμματείας θα ειναι ενα μέλος της Επιτροπής και θα εχει τον τίτλο του Γραμματέα. Η σύνθεση της Επιτροπής μπορεί να αλλάξει με απόφασή της. Για την πραγματοποίηση των σκοπών της η Επιτροπή θα εκδίδει πράξεις και αποφάσεις.

Οι πράξεις και οι αποφάσεις εχουν περιεχόμενο και ισχύ κανόνος δικαίου, αποφασίζονται και εκδίδονται από τον αρμόδιο Γραματέα. Οι πράξεις και οι αποφάσεις δημοσιεύονται και ισχύουν αμέσως μετά τη δημοσίευση. Η Επιτροπή , πιστεύοντας πως η δύναμη της πηγάζει από το λαό και από το λαό αντλούνται όλες οι εξουσίες, θα συγκαλέσει στο πιό σύντομο χρονικό διάστημα Εθνικό Συμβούλιο, που θα αποτελεστεί από αντιπροσώπους του λαού εκλεγμένους ελεύθερα. Ολες οι ενέργειες της Επιτροπής, καθώς και η ίδια η σύστασή της, θα τεθούν κάτω από την κρίση του Εθνικού Συμβουλίου που

θάνε το μόνο αρμόδιο ν αποφασίσει για τη σύνθεση και για τον παρά πέρα τρόπο της λειτουργίας και της δράσης της.

Ο τρόπος της σύγκλησης του Εθνικού Συμβουλίου και της εκλογής των αντιπροσώπων θα οριστεί με ειδική πράξη της Επιτροπής. Η Επιτροπή αποφασίζει να απευθυνθεί με διάγγελμα στον ελληνικό λαό για να αναγγείλει τη σύστασή της και τους σκοπούς της. Και αφού προσδιορίζει έδρα, σφραγίδα και συντάσει πρακτικό ορκομωσίας στις 12 Μαρτίου 1944 έδωσαν μπροστά στον ιεροργούντα κανονικόν εφημέριο και τους α) Αιδεσιμότατο αρχιερατικό επίτροπο της περιφέρειας σαν εκπρόσωπο του κλήρου, β) στο Στρατηγό Στέφανο Σαράφη, σαν εκπρόσωπος των ανταρτικών δυνάμεων και γ) τον προεδρο της κοινότητας της εδρας της Επιτροπής τον ακόλουθο όρκο:

«Ορκίζομαι οτι θα εκτελέσω πιστά τα καθηκοντά μου σαν μέλος της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης έχοντας σαν γνώμονα το συμφέρον της πατρίδας μου και του ελληνικού λαού, οτι θα αγωνιστώ με αυτοθυσία για την απελευθέρωση της χώρας μου από το ζυγό των κατακτητών, οτι θα υπερασπίζω παντού και πάντοτε τις λαϊκές ελευθερίες και θα ειμαι προστάτης και οδηγός του λαού στον αγώνα για τη λευτεριά του και τα κυριαρχικά του δικαιώματα».

Τα Μέλη της Επιτροπής 1) Ευριπίδης Μπακιρτζης 2) Εμμανουήλ Μάντακας 3) Γεώργιος Σάντος 4) Ηλίας Τσιριμόκος και 5) Κώστας Γαβριηλίδης.

Αμέσως μετά τη λήξη η συγκροτηθείσσα Επιτροπή έστειλε τηλεγράφημα προς τον Πρόεδρο της Ελληνικής κυβέρνησης Καΐρου.

Κύριε Πρόεδρε, έχομεν να Σας ανακοινώσουμεν το σχηματισμό εις την ελευθερην ελλάδα της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθερώσεως, της οποίας σκοπός ειναι η ένωσις των εθνικών δυνάμεων προς συντονισμόν του εθνικού απελευθερωτικού αγώνος παρά το πλευρό των συμμάχων, η διοίκησις των ήδη ελευθέρων περιοχών εν ελλάδι, η εξασφάλισις μετά την απελευθέρωσιν ομαλής και ελευθέρας πολιτικής ζωής καθ όλην τη χώρα. Η Επιτροπή αποβλέπει πρωτίστως εις τον σχηματισμόν κυβερνήσεως Γενικής Εθνικής Ενότητας. Διερμηνεύοντες έκδηλον επιθυμίαν του Λαού και των ενόπλων δυνάμεών του απευθυνόμεθα εις την Εξοχότητά σας με την πεποίθησιν οτι θα αντιληφθήτε τας επιτακτικάς εθνικάς ανάγκας και θα προσφέρητε αποτελεσματικήν συμβολήν εις τον σχηματισμόν Κυβερνήσεως Γενικής Εθνικής Ενότητας

Προσωρινά Μέλη Πολιτικής Επιτροπής ακολουθούν οι υπογραφές.

Στη διάρκεια της κατοχής, οπως τα θαύματα της Εκκλησίας, με φωτεινές εξαιρέσεις βρίσκονταν καθημερινά στο προσκήνιο, ετσι και της μεταδεκεμβριανής δικαιοσύνης τα θαύματά της δεν πρόφτεναν να διαδεχθούν το ενα το αλλο. Λέγεται πως η Δικαιοσύνη ειναι τυφλή. Τόσο «τυφλή» που οταν θέλει-λειτουργώντας ταξικά, να μην μπορεί να διακρίνει το δίκαιο απ το άδικο και την αλήθεια απ το ψέμα. Οπως οι άλλες κοινωνικές δομές λειτουργούν ταξικά, ετσι και η Δικαιοσύνη δεν μπορεί να αποτελέσει εξαίρεση

του κανόνα. Κάθε ταξική δομή εχει και τα καθορισμένα πλαίσια μέσα στα οποία υποχρεούται να λειτουργήσει και τους αντίστοιχους ποινικούς κανόνες για τα «παρανομούντα» μέλη του,(δυσμένεια, μετάθεση, ποινική δίωξη, απόλυση, καταδίκη κλπ).

Γι αυτό και ο λαός δεν περιμένει να λειτουργήσουν όπως λειτούργησε ο δίκαιος Αριστίδης, οταν τον εξοστράκισαν οι Αθηναίοι. Στο δημοψήφισμα για τον εξοστρακισμό του, ενας αγράμματος και τυφλός από άγνοια, παρακάλεσε τον Αριστίδη, που περνούσε εκείνη την ώρα δίπλα του, να γράψει το όνομά του Αριστίδη στο όστρακο που θα τον εξοστράτιζε. Και οταν ο Αριστίδης τον ρώτησε «τί σου έκανε; τον ξέρεις;». Η απάντηση ηταν: «Δεν τον ξέρω, Βαρέθηκα ομως να ακούω να τον λένε όλοι δίκαιο». Τότε ο Αριστίδης, έγραψε ατάραχος το όνομά του στο όστρακο της καταδίκης του.

Βέβαια κανένας δεν περίμενε απ την διορισμένη και στρατευμένη ταξικά δικαιοσύνη, να σκεφτεί και να λειτουργήσει σαν τον Αριστίδη. Ομως σε μιά ιστορική και κρίσιμη για το Εθνος στιγμή, οπως ηταν η καταχική και μεταπελευθερωτική περίοδο, που τα πράγματα ειχαν τη σαφήνεια και τη φωτεινότητα του ήλιου, έπρεπε πριν αναλάβει και αυτή τον εθνοκτώνο ρόλο, να σκεφθεί εστω για μια φορά :Ελληνικά, Εθνικά. Τα πράγματα ηταν ξεκάθαρα. Η τεράστια πλειοψηφία του λαού, αγωνιζόταν με νύχια και με δόντια να διώξει τους τρείς κατακτητές συνεργαζόμενος με τους συμμάχους για μιά Ελλάδα, που να ανήκει στους Ελληνες και μια μικρή (ευτυχώς) μειοψηφία, οχι μόνο συνεργάστηκε κατ εντολή και για λογαριασμό των ξένων και των εγχώριων λακέδων τους, αλλα και πολέμησαν με λύσσα αυτούς που πολεμούσαν τους κατακτητές. Τα πράγματα ηταν τόσο ξεκάθαρα, που δεν υπήρχε θέμα να προκείψει δικαστική πλάνη πολύ περισσότερο δεν έμπαινε θέμα συνείδησης.

Μετά την ήττα του άξονα, ενα απ τα πρώτα θέματα που έμπαινε σε κάθε κατακτημένη χώρα, ηταν να περάσουν από δίκη σαν δοσίλογοι οι συνεργάτες των κατακτητών και όποιοι άλλοι έβλαψαν με οποιονδήποτε τρόπο τη χώρα και το λαό.

Α) Δοσίλογοι κατά τη Συντακτική Πράξη υπ αρίθ 6 που εκδόθηκε στις 20 Ιανουαρίου 1945 ειναι α) : Αυτοί που κατα τη διάρκεια της κατοχής ανέλαβαν τον σχηματισμό κυβέρνησης και την προερδία της με την συγκατάθεση των εχθρών της πατρίδας. β) Οσοι διατέλεσαν Υπουργοί και υφυπουργοί αυτών των κυβερνήσεων. γ) Όσοι, ενώ ειχαν δημόσια θέση στρατιωτική, διοικητική, δικαστική η αλλη, έγιναν συνειδητά όργανα του εχθρού ή άσκησαν (χρησιμοποίησαν) το λειτούργημά τους για να δυευκολύνουν το έργο της κατοχής. δ) Οσοι ανέλαβαν υπηρεσία στο πλευρό των αρχών κατοχής και διευκόλυναν το έργο της. ε) Οσοι έγιναν συνειδητά όργανα του εχθρού για να διαδοθεί η προπαγάνδα του. ζ) Οσοι κατέδωσαν στον εχθρό Ελληνες ή ξένους υπήκοους που εργάζονταν χάρη του εθνικού ή συμμαχικού αγώνα. η) Οσοι διέπραξαν πράξεις βίας εις βάρος Ελλήνων εξ αιτίας της δράσης τους εναντίον των εχθρών. θ) Οσοι παρείχαν συστηματικά πληροφορίες για κινήσεις ατόμων

και οργανώσεων που εργάζονταν για τον εθνικό και συμμαχικό αγώνα. ι) Οσοι εμπόδισαν με οποιονδήποτε μέσο εθνική και συμμαχική ενέργεια. ια) οσοι με τη βοήθεια του εχθρού έγιναν αρχηγοί ή οποία ειχε για σκοπό της την προσβολή της ακεραιότητα της χώρας. ιβ) Οσοι εκμεταλλεύτηκαν την οικονομική τους συνεργασία με τον εχθρό και προκάλεσαν ζημιές στον ελληνικό λαό η αποκόμισαν ασυνήθιστα οικονομικά ωφελήματα. ιγ) Οσοι κατά τη διάρκεια της εχθρικής κατοχής συνεργάστηκαν με τον εχθρό και ωφελήθηκαν η ζημείωσαν το συμμαχικό αγώνα ή Ελληνες πολίτες ή πολίτες συμμαχικού κράτους.

Η τιμωρία που προβλέπει η Συντακτική αυτή Πράξη του 1945 ηταν θάνατος και ισόβια ή πρόσκαιρα δεσμά ή ειρκτή το λιγότερο τριών (3) ετών, ανάλογα με την ιδιότητα και τη θέση που κατείχαν ή τη σοβαρότητα και τα αποτελέσματα της πράξής τους. Το δικαστήριο μπορούσε να επιβάλει και μερική ή ολική δήμευση της περουσίας του δοσιλόγου.

Β) Οσοι συνεργάστηκαν με όποιονδήποτε τρόπο με τους κατακτητές. α) Αυτοί που δεν συνεργάστηκαν μέν ιδεολογικά και πολιτικά, με τους κατακτητές αλλά εκμεταλλεύτηκαν τη δυστυχία του λαού να πλουτίσουν. Τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χέρια στη διάρκεια της κατοχής για ενα κομμάτι ψωμί και κυρίως από τις οικογένειες των αγωνιστών να εξαγοράσουν ομηρίες, καταδίκες και θάνατο. Αυτοί ηταν οι μαυραγορίτες και κάθε είδους προαγωγοί β) Αυτοί που έστησαν διάφορες εταιρίες μεσαζόντων, ανάμεσα στις αρχές κατοχής και τους συγγενείς των συλληφθέντων. Των συλληθφέντων κατ υπόδειξη των ανθρώπων της εταιρίας, συλληθφέντων με σκοπό την απόσπαση χρημάτων. γ) Ηταν αυτοί που διαλλαλούσαν και υπόσχονταν οτι εχουν γνωριμίες και τα μέσα να αποφυλακίσουν τους συλληφθέντες, αυτούς που προόριζαν οι Γερμανοι για ομήρους, αυτούς που θα παιρνούσαν από τα κατοχικά στρατοδικεία και αυτοί που ειχαν καταδικάστεί σε βαριές ποινές ή σε θάνατο ακόμα δ) Τους κοινούς εγκληματίες, πλαστογράφους, εκβιαστές, απατεώνες, λωποδύτες, προαγωγούς, λαθρεμπόρους κλπ και ε) Και γιατί όχι και αυτοί που στις δύσκολες στιγμές που περνούσε η πατρίδα της γύρισαν την πλάτη.

Η αστική ιστοριογραφία δεν μπορεί να αποφύγει, οσο και αν θα το ήθελε την αντικειμενική πραγματικότητα. Τα επίσημα αρχεία δεν ειναι βέβαια η πανάκεια του ιστορικού προβληματισμού και της ιστορικής αναζήτησης-παραμένουν ομως έγγραφα αστικής αντίληψης και διακυβέρνησης. Ειναι ομως ο μόνος τρόπος για να καταλάβουμε την κατεύθυνση της επίσημης πολιτικής και αν χρησιμοποιηθούν σαν εργαλεία και αποδεικτικά στοιχεία και οχι σαν η «τελική αλήθεια» θα μας βοηθήσουν να καταλάβουμε πολλά. Αυτό θα ειναι το πρώτο θετικό βήμα στην πλήρη ιστορική δικαίωση του αγώνα του ελληνικού λαού και του-ΕΑΜ-ΚΚΕ. Αυτή η έρευνα μπορεί να μην γίνει ποτέ απ τους περισσότερους ιστορικούς, που ήδη έγραψαν την τετράχρονη «ιστορία» της κατοχής με αντικομμουνιστικά πλαίσια-κριτήρια σιγά-σιγά, ομως θα βλέπουν να απομονώνονται και η πλάστιγγα μέρα τη μέρα, θα βαραίνει όλο και πιό πολύ προς τη μεριά της πραγματικής ιστορίας. Σε αυτό θα βοηθήσουν πολύ και τα αρχεία ντόπια και ξένα που θα έρθουν στο μεταξύ στο φώς.

Η μεταπελευθερωτική εποχή ήταν κατ εξοχή η εποχή, που θα έπρεπε αναγκαστηκά να διεξαχθεί χωρίς φοβίες, υστεροβουλίες και υπερβολές μιά σε βάθος έρευνα στην κοινωνία, αλλά και μέσα στο κράτος και στην ανάγκη μιά ιδεολογική και πολιτική σύγκρουση. Απ την έρευνα αυτή και την ιδεολογική σύγκρουση, θα είχαμε ανάγλυφη την εικόνα για το πως συμπεριφερθήκαμε σαν λαός τόσο την διάρκεια της Μικρασιατικής καταστροφής, της Μεταξικής δικτατορίας, τον αλβανικό πόλεμο και κυρίως στη διάρκεια της κατοχής και τον εμφύλιο. Η έρευνα αυτή κοινωνική και δικαστική, θα αποτελούσε τον άξονα της προάσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ό,τι στηρίζει και νομιμοποιεί ενα σύγχρονο δημοκρατικό κράτος. Θα εξαρτιόταν η μεταπολεμική πορεία της χώρας. Πολύ περισσότερο αν ο διάλογος αυτός ειχε προηγηθεί. Αυτή η δημόσια διαμάχη θα ειχε μέσα της το στοιχείο του επικοδομητικού διαλόγου και μόνο με αυτόν και μέσω αυτού θα φτάναμε στη λύση των προβλημάτων. Ο διάλογος ανάμεσα στα κόμματα και οι δημόσιες συζητήσεις, εστω και αν προκαλούσαν διαξιφισμούς, φιλονικίες, ταραχές και κρίσεις. Υπήρχε η ελπίδα μέσα απ τον διάλογο να βρεθούν οι πιό ενδεδειγμένες λύσεις. Θα κάναμε τις πιό σωστές και συμφέρουσες για το λαό και την Ελλάδα επιλογές και κυρίως αν αποφασίζαμε να επενδύσουμε πάνω στο μεγαλύτερο και στέρεο κοίτασμα: Την Εσαεί Προσφορά των Ελλήνων.

Αντί όμως γι αυτό συνέβει το παράδοξο : Η νεκραναστηνένη τότε φασιστική Δεξία, στηριγμένει στον αγγλικό στρατό και όπλα, μετέτρεψε τους ιδεολογικούς αντιπάλους της σε «εχθρούς της πατρίδας» και τους αγωνιστές του Επους της Εθνικής Αντίστασης σε «δοσιλόγους» και η δικαιοσύνη κλήθηκε να παίξει αυτόν το άχαρο ρόλο να καταδικάσει σαν «εχθρούς της πατρίδας» τους αγωνιστές της Αντίστασης και να μεταμορφώσει-μετουσιώσει σε συνέχεια τους δοσίλογους και τους παρακρατικούς σε «αγωνιστές» και «ήρωες». «Αγωνιστές» και «ήρωες» τους ανθρώπους, που έκαναν τους«αγώνες» και τις «θυσίες» για την «λευτεριά» της πατρίδας και συνέβαλαν στην εδραίωση της μεταπολεμικής «δημοκρατίας».

Μετά τη Βάρκιζα ολόκληρη η Εθνική Αντίσταση κηρύχθηκε εκτός Νόμου! «Χάος ειχε ονομάσει το μεταδεκεμβριανό κράτος ο κ Καφαντάρης, πριν γίνει Α! Αντιπρόεδρος» της κυβέρνησης. «Αισχος ειχε χαρακτηρίσει την κατάσταση ο κ Σοφούλης, πριν γίνει Πρωθυπουργός». Και πράγματι η κατάσταση που επικρατούσε δεν ηταν μόνο χάος και αίσχος. Ηταν ενα καλά οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης των αγωνιστών της ΕΑΜικής Αντίστασης και όσων δεν ενέκριναν αυτό το εγκληματικό σχέδιο.

Οι Αγγλοι σατανικοί και δολοπρόκοι, με μεγάλη αποικιακή πείρα, αλλά και απόλυτα ενήμεροι για τις πραγματικές δυνατότητες της ΕΑΜικής ηγεσίας και του μικρού αναστήματος της ηγεσίας του ΚΚΕ, εκπόνησαν απ το 1943 ακόμα το σχέδιο «ΜΑΝΑ». Ενα σχέδιο, που περιεχόμενό του ειχε την «κονιορτοποίηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ» και απ την πρώτη μέρα που πάτησαν το πόδι τους στο ελληνικό έδαφος μεθόδευσαν, και χωρίς καμιά καθυστέρηση βάλανε σε εφαρμογή το σατανικό αυτό σχέδιό αρχίζοντας το δολοφονικό όργιο απ την επόμενη μέρα του ερχομού τους.

Οι μέρες κυλούσαν μαρτυρικές, γεμάτες από αίμα και δάκρυα. Από πόνο, πίκρα και βάσανα. Από στερήσεις, αθλιότητα και φρίκη. Επρεπε να βγεί απ τη μέση ο ΕΛΑΣ! Να διαλυθεί το καταραμένο ΕΑΜ! Να ξεχαστεί- θαφτεί σαν ενα αναρχικό επισόδιο η Εθνική Αντίσταση. Να γυρίσει η Ελλάδα στις 27/10/ 1940. Να επανέλθει στην εξουσία η 4η Αυγ/του. Να επαναληφθεί και με την Εθνική Αντίσταση ο ανήκουστος και άδικος διωγμός των ηρώων του 21, όπως στα αισχρά χρόνια της Βαβαροκρατίας. Σε τέτοιο βαθμό ειχε φτάσει φαίνεται και τότε η τρομοκρατία, που υποχρεώθηκε Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, να πεί εκείνο το αμίμητο : «Ολοι οι ήρωες του Εθνικού αγώνα, έγιναν διακονιαραίοι ή έμπαιναν στη φυλακή για να αλωνίζουν οι προδότες οι καταφερτζήδες της αντιβασιλείας του Οθωνα». Και τώρα του αντιβασιλέα Αρχιεπισκόπου Δαμασκηνού!

Παρά το γεγονός οτι το δίκαιο διατρέχει πάντα στην κόψη του ξυραφιού και την ακίδα του ζυγού, ο νικητής εχει πάντα «δίκαιο» με όποιον τρόπο και αν τα κατάφερε να νικήσει. Αν ο σκοπός άγιασε τα μέσα που χρησιμοποίησε για να νικήσει, αυτό δεν εχει καμιά σημασία. Το ίδιο δεν εχει σημασία αν η νίκη ηταν «Πύρρειος νίκη» για το λαό και τη χώρα. Για όλα έφταιγε ο νικημένος αντίπαλος. Αυτός θα πληρώσει το όποιο κόστος σε μέγεθος και ποιότητα. Στα χέρια των νικητών ολα τα πράγματα ειναι πολύτιμα και η νίκη το πολυτιμότερο. Ο Τσιώρτσιλ, που τόσο επίμονα και επιτακτικά την απαιτούσε αυτή τη νίκη, πρώτα στην Αθήνα και ύστερα σε όλη την Ελλάδα, έπρεπε οι αποδέκτες των εντολών του να του δώσουν τη χαρά της νίκης. Ανεξάρτητα αν για τη Νική αυτή, έδινε εκείνες τις δολοφονικές εντολές «οχι ειρήνη χωρίς νίκη». Οι φονικές αυτές εντολές του Τσιώρτσιλ, απέκλειαν κάθε διαπραγμάτευση, πολύ περισσότερο δεν ήθελε τη συμφιλίωση, ήθελε εκδίκηση, δεν ήθελε ούτε και την αφομοίωση. Τα συμφέροντα του Τσιώρτσιλ, του παλατιού και της ολιγαρχίας μόνο με την εξόντωση μπορούσαν να διασφαλισθούν και δεν δύστασε να αποσπάσει σαράντα και πλέον χιλιάδες στρατό απ το συμμαχικό μέτωπο για να την επιβάλει.

Ειναι ιστορικά επιβεβαιωμένο οτι η πολιτική των Αγγλων, δεν πρόβλεπε έστω και σαν ίστατη λύση να συνενοηθούν με ΕΑΜ, αλλά να μας κτυπήσουν όποια πολιτική και αν ακολουθούσε το ΕΑΜ. Γι αυτό άλλωστε απ τις πρώτες ακόμα μέρες φόρτωσαν τις ευθύνες στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για τα όποια κακά και άσχημα έγιναν στη διάρκεια της κατοχής με αποκορύφωμα το αίσχος της πτωματολογίας. Την μεταβαρκιζιανή περίοδο ενορχήστρωσαν την αντιεαμική προπαγάνδα, καπιλεύτηκαν τον πόνο των όποιων καταστροφών και θυμάτων. Προπαγάνδα που δηλητηρίαζε τις ψυχές των πονεμένων και έστρεψαν την δικαιολογιμένη οργή τους για τις χιλιάδες των νεκρών απ τους αδιάκριτους βομβαρδισμούς των αεροπλάνων, των καραβιών και των τάνκς από αδυναμία λόγο μέσων και τρομοκρατίας να προσδιορίσουν τους πραγματικούς δολοφόνους κατά των Αντιστασιακών και οχι κατά των πραγματικών ενόχων. Μια προπαγάνδα και μέσα που μετέτρεψε τους αγωνιστές σε ενόχους και τους ενόχους σε «αγωνιστές».

Αυτός άλλωστε ηταν και ο στόχος της τέτοιας προπαγάνδας. Μια προπαγάνδα ισάξια των μεγάλων τέκνων της Αγγλίας, που δεν δύστασαν απ τον 16ο, αιώνα μέχρι και τα μέσα του 20ου με τα ίδια μέσα : ένοπλη βία και απανθρωπη μεταχείρηση των λαών του κόσμου δημιούργησαν και διατήρησαν την πιό μεγάλη αποικιακή αυτοκρατορία. Η αυτοκρατορία αυτή ηταν τόσο μεγάλη που δεν έδυε ο ήλιος όλο το 24ωρό. Και για να εξυπηρετηθούν οι αγγλικές γεωργικές και οι μεταλλευτικές εκμεταλλεύσεις στην Αμερική, με την δημιουργία των διαφόρων δουλεμποτικών εταιρειών, οπως αυτή των «Ανατιλικών Ινδιών» κλπ, διεύρυναν το δουλεμπόριο σε βαθμό που αποδυνάμωσε σημαντικά την Αφρική. Υπολογίλογίζεται οτι απ το 16ο μέχρι το 19ο αιώνα η Αφρική έχασε εκατό περίπου εκατομμύρια ανθρώπους με το δουλεμπόριο.

Εκτός απ τις γενικόλογες κατηγορίες, κατηγορούσαν τον ΕΛΑΣ οτι σκότωνε τους Γερμανούς αιχμαλώτους και τους Ελληνες ακόμα. Ο ΕΛΑΣ δεν ηταν κράτος-δημιουργούσε προϋποθέσεις-ούτε φυλακές ειχε, πολύ περισσότερο δεν μπορούσε να εχει στρατόπεδα, ωστε να φυλάγει με ασφάλειας τους αιχμαλώτους και κρατουμένους μέχρις ότου περάσουν από τ ανταρτοδικείο. Οι εκαθαριστικές επιχειρήσεις και πιέσεις διαδέχονταν μιά την αλλη και σε όλη την επικράτεια. Η αριθμητική αντιπαράθεση τεράστια, η δύναμη πυρός εξ ίσου μεγάλη και ο χρόνος διασφάλισης και μετακίνηση του αιχμαλώτου ή κρατούμενου ελάχιστος. Ειχε ελεύθερες μεγάλες περιοχές. Οι αποστάσεις ομως πολλές φορές προϋπόθεταν μέρες για τις φτάσει κανείς. Ηταν επόμενο κατά τη διάρκεια των επιχειρήσεων, δεν ηταν λίγες οι φορές που γίνονταν προσπάθεια απόδρασης και με το δίκαιό τους, αφού δεν ήξερα τι τους περίμενε. Μα και η συμπεριφορά μερικών αγωνιστών προς τους αιχμαλώτους να μην ηταν η ενδεδιγμένη του αγωνιστή. Ποιός ομως θα μπορούσε να συγκρατήσει την ιερή αγανάκτηση, ενός ή μιας αγωνίστριας, οταν αντίκριζε το ξεθεμελιωμένο σπιτικό του, τον κρεμασμένο συγγενή, το βιασμένο θυλικό του όταν βρίσκονταν αντίκρι με το θύτη, εστω και αν ηταν ο κρατούμενος που οδήγησε τους Γερμανούς ή τους ΠΑΟτζήδες στο λιμέρι αιχμάλωτο. Αυτόν, που έβαζε φωτιά σε φούρνο που προηγούμενα ειχε γεμίσει με Μωρά στον Χορτιάτη την Κατράνιτσα, στα Καλάβρυτα, το Δίστομό κλπ.κλπ ;

Στην προσπάθειά τους να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα ξεχνούν οτι ο χρόνος της Αντίστασης ηταν τόσο συμπυκνωμένος, οι αντίπαλοι τόσοι πολλοί και τόσο ισχυροί και οι συγκρούσεις τόσες πολλές, τρομακτικές και άνισες, που δεν προλάβαινες να σκεφθείς, να σχεδιάσει και να δράσεις ανάλογα. Ολα αυτά έπρεπε να γίνουν ταυτόχρονα και πολλές φορές σε κλάσματα του δευτερολέπτου.

Βέβαια κανένας δεν θα ενέκρινε τέτοιες πράξεις. Απαράδεκτες και κατακριτέες. Ομως ανάμεσα σε ποιούς θα κατατάσαμε τον Κολοκοτρώνη, που πάνω στην έξαρση του τουρκολατρικού προσκυνήματος, από οργή και αγανάκτηση φορτησμένος, διέταξε τον ανασκολοπισμό του Σταμούλου, φανατικού λάτρη και πρωπαγαδνιστή του Ραγιαδισμού; Στους αιμοδιψείς; Βέβαια η διαταγή ανεκλήθει απ τον ίδιο. Ίσως ειχε το χρόνο να το κάνει και οι συνθήκες να του

το επέτρεπαν. Αν τα μεταπολεμικά πράγματα εξελίσσονταν ομαλά, αυτά τα ζοφερά περιστατικά θα προσεγγίζονταν και θα ερμηνεύονταν με τις τότε επικρατούσες συνθήκες, λαμβανουμένου υπ όψη και του ατομικού παρελθόντος κάθε κρατουμένου και αγωνιστή.

Για να μήν υπάρξουν παρόμοια φαινόμενα, έπρεπε οι Γερμανοί να μην ειχαν κατακτήσει τη χώρα μας και για τους ελάχιστους έλληνες που «σφαγιάστηκαν» δεν έπρεπε να συνεργαστούν με τους κατακτητές. Γιατί συνεργαζόμενοι οχι μόνο συμβάλανε και να εδραιωθεί η κατοχή και να παραταθεί η διάρκειά της, αλλά και συμμετείχανε σε πράξεις εγκληματικές και καταστροφικές για τη χώρα. Εκτός απ αυτό το έγκλημα που διέπραταν εις βάρος της χώρας, πολεμούσαν και αυτούς που αγωνίζονταν για την ύπαρξη και την απελευθέρωσή της. Η Ελλάδα και οι Ελληνες αγωνίζονταν «υπέρ βωμών και εστιών» ενώ αυτοί προσπαθούσαν να σπάσουν τους αρμούς και να αποσυνθέσουν τον κοινωνικό ιστό της Ελλάδας. Οι αδυναμίες αυτές ομως και τα λάθη, που έγιναν σε εναν τέτοιο τιτάνιο αγώνα ύπαρξης και λευτεριάς, αν δεν υπήρχε η μεταπελευθερωτική αντιεαμικής προπαγάνδα και η λευκή τρομοκρατία, δεν θα αποτελούσαν αφορμή να δηλητηριάσουν την ψυχή των Ελλήνων. Και ούτε μπόρεσαν παρά την απηνή και αχαλίνωτη προπαγάνδα και τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν να θαμπόσουν τη λάμψη και το μεγαλείο της Αντίστασης.

Και δεν θα μπορέσουν οση προσπάθεια διαστρεύλωσης και αν εχει γίνει, γιατί οι όροι, τα γεγονότα και οι πράξεις ώς προς τους σκοπούς και το περιεχόμενο δεν ειναι συγκρίσιμα. Οι Γερμανοί και οι συνεργαζόμενοι αιχμάλωτοι, που σκοτώθηκαν χωρίς να περάσουν από δίκη, πριν τη σύλληψη σκορπούσαν το θάνατο και την καταστροφή για να διατηρηθεί η σκλαβιά, ενώ η Αντίσταση που σκότωσε τον Γερμανό και τον συνεργαζόμενο αιχμάλωτο, χωρίς δίκη αγωνίζονταν για ζωή, λευτεριά και ανάσταση. Η παραδοχή αυτής της άποψης που οχι μόνο ταυτίζει τον αγωνιστή με τον συνεργάτη και δοσίλογο, αλλα τον τοποθετεί και στη θέση του κατηγορημένου ειναι πολύ επικίνδυνη. Μπορεί αν δεν καταπολεμηθεί σε μια παρόμοια περίπτωση θα ειναι οχι απλώς καταστροφική αλλα και εθνοκτόνα.

Και συνέβει το ιστορικό παράδοξο-οχι βέβαια για πρώτη φορά στην Ελλάδα, σε σχέση με την καταγραφή της ιστορίας-για 150 χρόνια απ το 21 και μισό αιώνα μετά την Αντίσταση και τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, να καταγράψαμε την ιστορία του Νεοελληνικού Εθνους, χωρίς να αξιολογηθούν ιστορικά τα γεγονότα. Χωρίς να κατανεμηθούν ευθύνες για συγκεκριμένες στάσεις, αποφάσεις και πράξεις και οπως το 21 ετσι και τώρα, όλα τα «δίκαια» πέρασαν με το μέρος των δοσιλόγων και όλα τα άδικα τα ειχε και για μερικούς εξακολουθούν να τα εχουν ακόμα οι Αντιστασιακοί και σε συνέχεια ο Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδας (ΔΣΕ).

Η Εθνική Αντίσταση ηταν και παραμένει ενα πρωτόγνωρο καμμάτι της ζωντανής Νεοελληνικής ιστορίας. Και ιστορία ειναι η καταγραφή των γεγονότων. Τα γεγονότα οταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται

έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια εξωραϊσμού, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές σκοπιμότητες, θα ειναι πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των γεγονότων. Και τα ιστορικά γεγονότα ειναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε οχι ετσι οπως καταγράφονται έγιναν και οχι οπως θέλαμε να ειχαν γίνει. Ολοι εχουν δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα τέσσερα τραγικά χρόνια στη χώρα μας. Ολοι εχουν οχι μόνο το δικαίωμα αλλα και την απαίτηση να μάθουν : Ποιός οταν η σάλπιγγα σήμανε εθνικό εγερτήριο φώναξε ΠΑΡΩν και ποιός την άκουσε και γύρισε την πλάτη. Ποιός πολέμησε και θυσιάστηκε για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά, ποιός συνεργάστηκε και ποιός πρόδοσε. Ποιός καταστράφηκε από αφορμή τη συμμετοχή του στην Αντίσταση και ποιός εκμεταλλευόμενος τη δυστυχία του λαού πλούτισε. Δεν ειναι η αλήθεια που βλάπτει, όσο δυσάρεστη και αν ειναι. Ούτε ειναι αυτή που σπέρνει τα μίση, τα πάθη, το διχασμό και τη συμφορά. Ειναι αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθεια, η θελητικά ή αθέλητη αλλοίωση και η διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισόλογα και τα «ιστορικά» ψέματα. Ειναι τα εγκλήματα, μικρά ή μαγάλα καθώς και οι συνθήκες, μα και οι αιτίες που επέτρεψαν ή και επέβαλαν να γίνουν αυτά. Οποια και αν ειναι αυτά δεν πρέπει να τα κρύβει και να τα αποσιωπά καμιά πλευρά. Μόνο στο φώς της δημοσιότητας και οι καθαρές εξηγήσεις απέναντι στο λαό θα-έδιναν-δώσουν τη δυνατότητα στον καθένα να καταλάβει τι έγινε, πώς έγινε και γιατί έγινε ετσι και οχι αλλιώς πάντα με σκοπό να μήν ξαναγίνουν τα ίδια. Και μην ξεχνάμε οτι παραποίηση και η μυστικότητα ειναι η καλύτερη φίλη της διαπλοκής, της διαφθοράς και της παρανομίας.

Η λέξη «εμφύλιος» προκαλεί στη γενιά μου τουλάχιστο ρίγος. Και κανείς δεν θα ήθελε να ξαναζήσει ο λαό μας μια τέτοια δοκιμασία. Παλιότερα, οι προηγούμενες γενιές έζησαν τους «διχασμούς», λιγότερο βέβαια αιματηρούς, που ομως οδήγησαν σε μια μεγάλη εθνική καταστροφή. Αλλά και πριν καλά-καλά γεννηθεί το Νεοελληνικό κράτος, στην περίοδο του μεγάλου αγώνα της ανεξαρτησίας, τις πρώτες στρατιωτικές επιτυχίες του εθνικού ξεσηκωμού, ήρθε να αμαυρώσει η εμφύλια διαμάχη που παρ ολίγον- αν δεν ειχαν μεσολαβήσει διάφορα «ευτυχή συγκυριακά γεγονότα-θα ειχε οδηγήσει τον απελευθερωτικό αγώνα σε αποτυχία» Εχουμε συνεπώς εμεις σήμερα κάθε λόγο να σκύψουμε με προσοχή στην κατοχική περίοδο.

Χωρίς να καταγραφεί ο ειρμός των γεγονότων, η αξιολόγηση τί σήμαινε κατοχή, τις συνέπειες που αυτή μπορούσε να εχει για το λαό και τη χώρα, αν τα γεγονότα δεν εξελίσσονταν οπως εξελίχθηκαν και όποια διαμόρφωση-κατάληξη μπορούσε να εχει η ζωή του λαού, πέρα απ τα ταξικά συμφέροντα και τις επιφανειακές αφορμές και αφορισμούς. Χωρίς να εξακριβωθούν τα πραγματικά αίτια των όσων έγιναν και γιατί έγινε το καθένα απ αυτά ετσι και οχι αλλιώς αποφάνθηκαν οι νικητές, ξένοι και ντόπιοι οτι για ό,τι έγινε κατά τη διάρκεια της τετράρχονης κατοχής την ευθύνη την εχει το ΕΑΜ και οι συμμετέχοντες σε αυτην. Με βάσει αυτό το σκεπτικό έγραψαν «ιστορία» καταλόγησαν ευθύνες. Αναζήτησαν και συνέλλαβαν τους «εγκληματίες»

επιδίκασαν ευθύνες και επέβαλαν ποινές σκληρές. Ποινές αντίστοιχες με το «έγκλημα».

Οσον αφορά τους φόνους και τα εγκλήματα που βαρύνουν την Αντίσταση κατά την διάρκεια της κατοχής, το ΕΑΜ, κατ επανάληψη εξέφρασε ειλικρινά συλληπητήρια και τη λύπη του. Τα αποδοκίμασε από καρδιάς, αν και πολλά ηταν απόβλεπτα και αναπόφευκτα και αρκετά εκ των πραγμάτων επιβεβλεμένα. Αφορούσαν τους Νενέκους του 1941-44. Και οι Νενέκοι παλιοί και σύγχρονοι δεν εχουν θέση στην ιστορία πολύ περισσότερο στην Ελλάδα.

Η παράταξη του ΕΑΜ, πλήρωσε με αίμα είτε μεγάλα είτε μικρά παραπτώματα ή και τα όποια εγκλήματα διέπραξε κάτω απ τις τότε γνωστές συνθήκες. Και οχι μόνο αυτοί που ηταν συγκυριακά «ένοχοι», αλλά και αθώοι, τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους ακόμα για πάρα πολλά χρόνια. Σε πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ανέρχονται οι συλληφθέντες και βασανισθέντες και σε δεκάδες χιλιάδες οι εξόριστοι, Το ίδιο και οι καταδικασμένοι σε βαριές ποινές και σε αρκετές εκατοντάδες αυτοί που καταδικάστηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν. Και το πιό τραγικό πολλοί απ αυτούς που εκτελέστηκαν για «φόνους» συγκεκριμένων ανθρώπων, οι «δολοφονηθέντες» ζούσαν ή και ζούν ακόμα και σήμερα.

Η Αριστερά, οπως γράφω και πιό πάνω δεν ηταν ποτέ κράτος. Ενώ η Δεξιά και κατά τη διάρκεια της κατοχής και κατά τον εμφύλιο πόλεμο, αλλα και μετά ειχε και ηταν κράτος και εγκλημάτισε παντιοτρόπως: νομίμως και παρανόμως. Ειχε όργανα απονομής δικαιοσύνης, Εισαγγελείς, Δικαστές, Αστυνομία, Χωροφυλακή, στρατό και σκότωνε. Πόσοι δεν πήγαν στο απόσπασμα για ενα κουπόνι εράνου ή σαν σρτατολόγοι ή τους βρήκαν κάποιο αιχμιρό αντικείμενο ή κάποιο πιστόλι. Πόσοι δεν σκοτώθηκαν με το πρόσχημα «αποπειραθέντες να δραπετεύσουν εφονεύθησαν»...

Υστερα απ τη νίκη του Τσιώρτσιλ, την συμπαράταξη και το σφυχταγκάλιασμα ολων των εθνοϊσμών που πολέμησαν με εμπάθεια, μίσος και εκδικητική μανία, με όλα τα μέσα και με πρωτοφανή αγριότητα και απανθρωπιά τους μαχητές και τις μαχήτριες της ΕΑΜικής Αντίστασης. Και οταν τελείωσαν οι μάχες, ήρθε η σειρά όσων δεν έπεσαν από έχθρικό και «συμμαχικό» αγγλοβόλι, να πληρώσουν το κόστος της «αποκοτιάς» ή την «απρονοησία» να πάρουν μέρος στην Αντίσταση. Ωραία έκανε τη μιά απρονοησία, γιατί έκανε και τη δεύτερη να μήν ειναι στο σπίτι την ώρα που πήγαν να τον συλλάβουν... για να λογοδοτήσει για τα όποια «εγκλήματα» διέπραξε.

Βέβαια, το φαινόμενο αυτό δεν εμφανίστηκε μόνο στη δική μας περίπτωση. Η παγκόσμια ιστορία ειναι γεμάτη από παραδείγματα που διδάσκουν, πως κάθε σύγκρουση που τελειώνει με ήττα ο ηττημένος δέχεται τα ομαδικά πυρά οχι μόνο απ τον νικητή- αντίπαλό του, αλλα και πολλών από εκείνους που με εθνουσιασμό αλλά χωρίς πραγματική πίστη στον αγώνα ή και για λόγους υποκειμενικούς συμμετείχαν ή τον στήριζαν. Ολοι αυτοί εχθροί και φίλοι, έριξαν στη νικημένη Αντίσταση ολοκληρωτικά τις ευθύνες για ό,τι κακό και άσχημο συνέβει στον τόπο. Βρίσκουν τα πάντα στραβά και ανάποδα.

Καταδικάζουν την κάθε της πράξη. Αυτοί που βάζοντας τα ταξικά και προσωπικά συμφέροντα πάνω απ τα εθνικά, δεν δυστάζουν να μειώσουν την προσφορά του λαού. Να την παρουσιάζουν μικρότερη απ ό,τι ηταν στην πραγματικότητα. Να ρίχνουν λάσπη σε ενα μεγαλούργημα του λαού, τη στιγμή που γνωρίζουν πως, αλλα κράτη που δεν κάνανε ή ειχαν μικρή Αντίσταση, λένε και υπερβολές ακόμα προκειμένου να διευρύνουν το μέγεθος της προσφοράς, μια και η Αντίσταση ηταν το βασικό μέτρο για την απελευθέρωση της χώρας και η συμμετοχή στον αντιφασιστικό αγώνα για την ήττα του άξονα.

Τη στιγμή λοιπόν, που οι αλλοι λαοί την επικαλούνται και την πρόβαλαν στεντόρια τη φωνή, η δοσίλογη δεξιά στην Ελλάδα, οχι μόνο δεν αξιοποιήσε οπως έπρεπε σαν Εθνικό Κεφάλαιο, αλλά μετά την εξόντωση των πρωτεργατών αποσιωπήθηκε διώχθηκε και εξοντώθηκε σαν ιδέα και Εθνική Πράξη και σε συνέχεια αλλοιώθηκε, παραποιήθηκε , διαστρευλώθηκε. Μηδένισε το περιεχόμενό και την αρνήθηκε. Δεν λείπουν και αυτοί που της αποδίδουν πρόθεση...και στον αγώνα αυτόν κάθ εαυτόν αλλά και τα κίνητρα που οδήγησαν τους αγωνιστές να πάρους μέρος στην Αντίσταση. Μάλιστα πολλοί λένε οτι πήραν μέρος για να λύσουν προσωπικά άμεσα και μελλοντικά τους προβλήματα.

Ο υπαινιγμός αυτός εχει πολλούς αποδέκτες και αρκετές μεταφράσεις. Οι άνθρωποι αυτοί που παραβλέποντας ή αμφισβητώντας τους όποιους αγώνες και θυσίες που χρειάστηκε να κάνουν, ξεχνούν ή κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν οτι αγώνες χωρίς όνειρα, ιδανικά και οράματα, μα και φιλοδοξίες ακόμα δεν γίνονται. Επειτα ξεχνούν ή παραγνωρίζουν οτι η τεράστια πλειοψηφία αν οχι το σύνολο των ανθρώπων, που πήραν μέρος στην ΕΑΜική Αντίσταση, δεν ηταν άνθρωποι που δεν ειχαν στον ήλιο μοίρα. Συμμετείχαν στην Αντίσταση από περίσευμα συνείδησης για να ηττηθεί ο φασισμός γενικά και ο ντόπιος ειδικά. Να αλλάξει ο τρόπος διακυβέρνησης της χώρας, να αποκατασταθεί η κοινωνική δικαιοσύνη και η ισηγορία που τόσο ειχε παραβιαστεί. Να απαλλαγεί η χώρα απ την εξάρτηση και την κοινωνική εξαθλίωση και οχι για προσωπικούς, οικονομικους ή άλλους λόγους που πολλοί προσάπτουν στους αγωνιστές. Και το βασικότερο ξεχνούν ποιός ηταν ο εχθρός.

Το ίδιο ισχύει και για τις κατηγορίες που μερικοί καταλογίζουν στους Αντιστασιακούς οτι υπερβάλουν στα γραπτά τους, οσον αφορά τις πράξεις ηρωϊσμού και αυτοθυσίας γενικά και προσωπικά. Θα ηταν ευχής έργο να μπορούσε ο κάθε αγωνιστής που συμμετείχε σε κάποια ηρωϊκή πράξει να την περιγράψει σε όλο της το μεγαλείο. Δυστυχώς και αν ακόμα μπορούσε από σεμνότητα δεν το έκανε. Ετσι δεν έχουμε πολλές προσωπικές μαρτυρίες. Ίσως όμως δεν ειναι μόνο η σεμνότητα αλλα και το γεγονός, οτι παρά τον μεγάλο εκφραστικό πλούτο που διαθέτει η γλώσσα μας, ποτέ δεν θα μπορούσε οχι μόνο ο ίδιος αλλα και ο πιό αξιόλογος λογοτέχνης, να συλλάβει πρώτα και περιγράψει μετά τη μάχη, τις χαρακτηριστικές εκείνες τις ανά πάσα στιγμή εναλλασσόμενες φάσεις αυταπάρνησης που απαιτούσε κάθε φορά η μάχη. Εκείνες τις ξεχωριστές λεπτομέρειες, που συνθέτουν αλλα και προσδιορίζουν

μια πράξη ηρωϊκή. Και δεν θα μπορέσει οσο και αν προσπαθησει ο λογοτέχνης να δόσει αυτούσια εκείνα τα επί μέρους χαρακτηριστικά στοιχεία, εκείνες τις στιγμαίες εναλλαγές κινδύνου, ζωής και θανάτου. Δεν θα μπορέσει να δόσει εκείνο το πύρωμα της καρδιά, την ψυχική ανάταση και τη συστράτευση ολοκλήρου του Είναι του στην επιτυχία του στόχου. Να δοθεί ετσι ωστε να συλλάβει ο αναγνώστης του κειμένου τί σημαίνει αυτοθυσία και ηρωϊσμός.

Ενα αλλο στοιχείο που δυσκολεύει την ακριβή περιγαφή ειναι και το γεγονός οτι ο εθελοντής αγωνιστής, δεν εντέλεται ούτε ενεργεί πάντα βάση διαταγής. Αυτός προσφέρεται και αυτοσχεδιάζει. Η διαταγή πριν δοθεί, εχει ήδη περιγράψει σε χοντρές γραμμές τα ηρωϊκά στοιχεία, δεν μένει παρά να προστέθούν και οι τυχόν λεπτομέρειες.

Η διαταγή θέτει όρους στην εκτέλεση μιάς ηρωϊκής πράξης. Η παραβίαση αυτών των όρων προϋποθέτει συνέπειες, γι αυτόν που παραβιάζει τη διαταγή ή παραλείπει κάποιον όρο κατά την εκτέλεσή. Ακόμα και την μετά θάνατο καταδίκη αν συμβεί να σκοτωθεί γιατί παραβίασε τη διαταγή. Ενώ ο εθελοντής εκτός απ την προσφορά εχει και την πρωτοβουλία να αυτοσχεδιάζει. Δεν λειτουργεί μόνο με βάση διαταγών και όρων. Μπορεί και να αυτοσχεδιάσει. Γι αυτόν ακριβώς το λόγο δεν μπορούν να περιγραφούν σε ολη την έκταση στις πραγματικές τους διαστάσεις οι ηρωϊκες και οι πράξεις αυτοθυσίας. Και δεν θα έχουμε αυτή τη χαρά, γιατί οι ηρωϊκές πράξεις και οι αυτοθυσίες ειναι δύο ειδών. Οι αυθόρμητες-πρωτόβουλες και οι οργανωμένες. Οι πρώτες ειναι προσωπικές και σαν τέτοιες, αποτελούν μέν παράδειγμα προς μίμηση στον μικρόκοσμο της ομάδας ή του λόχου, δεν εχουν όμως την γενικότερη προβολή και καταγραφή σαν ξεχωριστές πράξεις. Για τις οργανωμένες χρειάζονται οπωσδήποτε δύο. Αυτός που θα σχεδιάσει και αυτός που θα εκτελέση την πράξη. Η αυτοθυσία και οι ηρωϊκές πράξεις ενέχουν κατά κύριο λόγο το στοιχείο της υπέρβασης.

Εκεί που υπάχρει κίνδυνος μεγαλώνει η ελπίδα. Το γεγονός αυτό και μόνο, δεν θα μας δώσει τη δυνατότητα να έχουμε την γραπτή αντικειμενκή αναπαράσταση αυτών των πράξεων αυτοθυσίας και ηρωϊμού. Η εφευρετικότητα, η ψυχική και διανοητική δύναμη, που αναγκάζεται να επιστρατεύσει ο αδύνατος προκειμένου να αντιμετωπισεί εναν ισχυρό αντίπαλο. Η συνύπαρξη και ο συντονισμός της θέλησης, της εφευρετικότητας και της επιδεξιότητας σε συνδιασμό με την παλικαριά αποτελούσαν τα συστατικά του αγώνα.

Μακάρι να ειχαν τη δυνατότητα οι συμμετέχοντες σε αυτές τις πράξεις ηρωϊσμού και αυτοθυσίας να τις αποδώσουν στην πραγματική τους διάσταση. Τότε και μόνο τότε θα είχαμε και πάλι ως ενα βαθμό θα απεικόνιζαν την πραγματικότητα. Το γεγονός και μόνο οτι οι κατήγοροι στην κρίση τους, δεν πήραν υπόψη τους οτι τόσο οι πολιτικές οργανώσεις, αλλο τόσο και ο ΕΛΑΣ, ειχαν να αντιπαραταχθούν με ενα στρατό-εχθρό εξοπλισμένο με τα πιό σύγχρονα μέσα, με ενα στρατό που θεωρούνταν αήττητος, που ειχε σαρώσει

τους στρατούς ολόκληρης της ευρωπαϊκής υπείρου. Με ενα στρατό που διέθεται τους πιό σύγχρονους μηχανισμούς παρακολούθησης, καθώς και το γεγονός οτι ο στρατός αυτός, εκτός απ όλα αυτά ειχε και το πλεονέκτημα να εχει στο πλευρό του και τους ντόπιους συνεργάτες, που γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα καθώς και τη γεωγραφική μορφολογία του χώρου, πρόθυμους να τους οδηγήσουν και στα πιό απόκρυφα σημεία που μπορούσε να κρυφτεί κάποιος αντάρτης η καταδιοκόμενος.

Και το βασικότερο οτι ο στρατός αυτός, για να περιορίσει τη συμμετοχή και τη δράση του λαού στο αγώνα, δεν αναζητούσε τον πραγματικό δράστη, αλλα εφάρμοζε την αλληλέγγυα ευθύνης (έφτεγε ο χωριανός έκαιγε το χωριό κλπ), οτι εφάρμοζε εκτεταμένα και σκληρά-απάνθρωπα αντίποινα ένα προς πενήντα (1χ 50) στην αρχή και ενα προς εκατό (1χ100) οταν δυσκόλεψαν περισσότερο για αυτούς τα πράγματα. Με ενα εχθρό που δεν δύσταζε να καταστρέφει τα πάντα προκειμένου να πετύχει το σκοπό του. Με ενα εχθρό που δεν δύστασε να κάνει 57 ολοκαυτώματα ολόκληρων χωριών, που δεν δύσταζε να ανάβει τους χωριάτικους φούρνους και να πετάει μέσα ακόμα και τα βρέφη.

Το γεγονός και μόνο οτι οι επικριτές των αγωνιστών του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν πήραν υπόψη τους, εστω και μερικά απ αυτά τα δεδομένα, δείχνει αν οχι πρόθεση να μειώσουν το μεγαλείο του τετράχρονου κατοχικού αγώνα, τουλάχιστον οτι αγνοούν και σήμερα ακόμα τους όρους κάτω απ τους οποίους έγενε αυτός ο 4χρονος αγώνας. Αν πριν καταλογήσουν πρόθεση υπερβολής και κυρίως ευθύνη, έκαναν εστω μια μικρή αντιπαραβολή των όρων θα ειχαν πεισθεί-πιστοί, οτι σε αυτήν την τεράστια πολεμική μηχανή και σε αυτόν τον εξ ίσου τεράστιο μηχανισμό παρακολούθησης και την ολόψυχη αρωγή των ντόπιων συνεργατών τους. Οτι στην αντιπαράθεση αυτή το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ελλείψει όλων των αλλων αντίστοιχων πολεμικών μέσων, το μόνο που ειχε να αντιπατάξει ηταν η αγάπη για την πατρίδα. Και οταν αγαπάς και πολεμάς για το ξεσκλάβωμα της πατρίδας χωρίς να εχεις τα αντίστοιχα πολεμικά μέσα, αυτές ακριβώς τις ηρωϊκες πράξεις αυτοθυσίας εχεις να αντιπαρατάξει στην αριθμητική δύναμη και τη βαβραρότητα. Αυτή ακριβώς η υπεροχή σε δύναμη πυρός και η βαρβαρότητα, ηταν που δημιούργησαν την ανάγκη αυτών των πράξεων αυτοθυσίας και ηρωϊσμού. Αυτή τεράστια διαφορά μέσων και δύναμης, ειναι που αναπαρήγαγε σε μικρογραφία τις πολλές ελληνικές Γκουέρνικες.

Μόνο ο μύθος του Δαβίδ με τον Γολιάθ και αυτός εν μέρει, θα μπορούσε να αποδώσει τη σχέση που υπήρχε ανάμεσα στους δυό αντιμαχόμενους άσπονδους εχθρούς. Πάντως ανεξάρτητα απ τον τρόπο που ο καθένας περιγράφει αυτές τις γενικές ή προσωπικές ηρωϊκές πράξει ενα ειναι γεγονός : Οτι μόνο με τέτοιες παράτολμες, παράλογες και εξωπραγματικές πράξεις ηρωϊσμού και αυτοθυσίας, ηταν δυνατόν να αντιπαραταχθεί το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ με τους Γερμανούς στα μαρμαρένια αλώνια. Μόνο χορεύονταν αγκαλιά με το χάρο υπήρχε ελπίδα να τους διώξουμε απ τη χώρα μας.

Μερικοί δεν ακρούνται να κατακρίνουν μόνο την υπερβολή των αγωνιστών στην περιγραφεί των άθλων, του ηρωϊσμού και της αυτοθυσίας που χρειάστηκαν για να διεξαχθεί αυτός ο αγώνας, αλλα οτι με αυτά που γράφουν, οχι μόνο υπερβάλουν με σκοπό να εγγράψουν υποθήκες, αλλα με τα γραφόμενά τους αναμοχλεύουν πάθη και στιγμές φρίκης. Και αναρωτιέται κανείς. Δεν πρέπει ο αγώνας αυτός και οι πράξεις αυτοθυσίας και ηρωϊσμού σαν σύνολο, μα και οι προσωπικές ακόμα να αποτελέσουν εθνικό κεφάλαιο και εθνικές υποθήκες για τις μελλοντικές γενιές; Επειδη δεν συμμετείχαν αυτοί πρέπει να τις διαγράψουμε; Μα αν τις διαγράψουμε θα μας λείπει η 4χρονη ιστορία ή μήπως πρέπει να αρκεστούμε σε αυτήν που έγραψαν οι πολέμιοι και οι απόντες, όπως αυτή του Γκατζογιάννη κλπ.

Μα οταν ξεκίνησε η Αντίσταση ποιός ήξερε εκ των προτέρων οτι θα ηττηθεί ο άξονας. Η Αντίσταση άρχισε οταν ο άξονας βρίκονταν στον κολοφώνα της δόξας. Εκτός απ την Αγγλία, που και αυτή δέχονταν τεράστια αεροπορική πίεση, η Ευρώπη ολόκληρη ειχε κατακτηθεί. Η Αμερική δεν ειχε βγεί ακόμα στον πόλεμο. Η Πέμπτη φάλαγγα σε ολόκληρο τον κόσμο ενθαρυμένη απ την προέλεση και το αήττητο του άξονα, ειχε απορθασυνθεί σε προδοσιές και συνεργασία διαμόρφωνε τους μηχανισμούς της «νέας τάξης πραγμάτων». Μετά δε την κήρυξη του πολέμου στην Σοβιετική Ενωση οργίαζε, σε πράξεις εγκληματικές σε βάρους του λαού και της χώρας. Στην Αφρική η προέλαση του Ρόμελ, σάρωνε την μιά αντίσταση μετά την άλλη και στη Σοβιετική Ενωση, οταν ιδρύθηκε το ΕΑΜ, τα πράγματα δεν πήγαιναν καλύτερα. Η Μόσχα απειλούνταν, το Λονδίνο βομβαρδίζονταν με τους πυραύλου Υ2. Παντού επικρατούσε σιγή τάφου. Κανένα φώς και οι πληγές των αναπήρων του αλβανικού πολέμου δεν ειχαν ακόμα υπουλωθεί. Οι νεκροί του πολέμου ηταν ακόμα άταφοι και τα δάκρυα για το χαμό των αγαπημένων προσώπων δεν ειχαν στεγνώσει ακόμα.

Επειτα στη χώρα μας, δεν υπήρχε κάποιο προηγούμενο. Μια παράδοση αναγνώρισης και ανταμοιβής στους αγωνιστές για την προσφορά στους εθνικούς αγώνες, στην οποία προσφορά και αναγνώρισει μπορούσε να υπολογίζει ο μέλλον αγωνιστής. Η τύχη των αγωνιστών του 21, ηταν γνωστή. Οσους δεν δολοφόνησαν Ανδρούτσο κλπ, τους καταδίκασαν σε θάνατο Κολοκοτρώνης κλπ, και οσους δεν φυλάκισαν τους πέταξαν ζητιάνους στο δρόμο, οπως τον Ματρόζο. Και όταν τους αγωνιστές που διαμόρφωσαν και στέριωσαν την ελεύθερη κρατική οντότητα η νεοσχηματισθείσα εξουσία συμπεριφέρθηκε με αυτόν τον τρόπο. Σε ποιά ηθικά και υλικά οφέλη μπορούσε να ελπίζει ο αγωνιστής της κατοχικής Αντίστασης;

Οπως ειναι γνωστό η Αντίστασης στη χώρα μας, άρχισε απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής, ήταν η πρώτη στον κόσμο και δεν εχει προηγούμενο σε άθλους, πρωτιές και ηρωϊσμούς. Αμέσως μετά την κατάρευση του μετώπου και πριν ακόμα κλείσουν οι πληγές του πολέμου, ο λαός ανασκουμπόθηκε και έκαναν την εμφάνισή τους οι πρώτες μαχητικές ομάδες και στις 15-5-41 η ιδρύθηκε η πρώτη ενιαία εθνικοαπελευθερωτική οργάνωση «Ελευθερία» στη Θεσσαλονίκη και τον Αύγουστο στη Βέροια. Ολα τα πιό πάνω δεν αποτελούν

απόδειξη οτι η οργάνωση της Αντίστασης άρχισε πριν απ την κήρυξη του πολέμου απ την Γερμανία προς τη Σοβιετική Ενωσης. Η ίδρυση του ΕΑΜ στις 27 του Σεπτέμβρη του 1941, μόνο απο περίσευμα συνείδησης και ευθύνης για το λαό και τη χώρα μπορούσε να γίνει και με αυτό το σκεπτικό έγινε.

Η παγκόσμια ιστορία εχει καταγράψει την έναρξη του Β! παγκοσμίου πολέμου. Την πορεία που αυτός διέγραψε. Ποιές χώρες δέχθηκαν επίθεση και από πιά χώρα. Ποιές χώρες κατακτήθηκαν απ τον άξονα, καθώς και πως αντέδρασε κάθε λαός στην κατοχή της χώρας του. Αν οργάνωσε ένοπλη Αντίσταση. Αν και πόσο συνέβαλε στην απελευθέρωση της χώρας του. Και αν και πόσο βοήθησε τον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα.

Η χώρα μας συμμετείχε σε όλες τις φάσεις του Β! παγκοσμίου πολέμου: Δέχθηκε εισβολή, κατακτήθηκε, Οργάνωσε ένοπλη Αντίσταση κατά του άξονα, συνέβαλε τα μέγιστα στον συμμαχικό αγώνα, την ήττα του άξονα και απελευθέρωσε τη χώρα με τις δικές της ένοπλες δυνάμεις. Ολα αυτά προϋποθέτουν Αγώνα, προσφορά, και θυσίες. Πράξεις αυτοθυσίας και ηρωϊσμού, άρα ήρωες και μύθους. Ειναι οι Ανθρωποι, που έγραψαν αυτήν την τετράχρονη ιστορία. Την κατοχική ιστορία. Την ιστορία που δεν μπορεί να την αμφισβητήσει κανείς. Ειναι αναγνωρισμένη διεθνώς. Εχει τις πιό πλούσιες σε δράση περγαμηνές παγκόσμια αναγνωρισμένες.

Ενώ ολόκληρη η ανθρωπότητα οπου Γής, ειχε στραμένα τα βλέματά της στην Ελλάδα, ενώ ολοι παρακολουθούσαν με κομένη την ανάσα τα γεγονότα που καθημερινά διαδραματίζονταν στην Ελλάδα και καταγράφουν ενα προς ενα τα γεγονότα. Γεγονότα που διαδραματίζονταν σε αυτήν τη μικρή γωνιά του πλανήτη, σε αυτόν τον ξερό βράχο με τις αλλεπάλληλες νίκες στον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση το1941-44. Την εποχή εκείνη δεν υπήρχε άνθρωπος στην κατεχόμενη Ευρώπη, που δεν θαύμαζε, που δεν αναγνώριζε και δεν εμπνεύστηκε απ το θαυμάσιο λαό μας. Το λαό, που δεν δύστασε κάτω απ τις πιό τραγικές συνθήκες να πάρει στα στιβαρά του χέρια τις τύχες της χώρας τόσο τον αλβανικό πόλεμο, αλλο τόσο και την Εθνική Αντίσταση. Και τα παρακολουθούσαν βήμα προς βήμα τα γεγονότα που διαδραματίζονταν στον ελλαδικό χώρο το 1940-44, γιατί γνώριζαν την καθοριστική σημασία που έχουν τα γεγονότα αυτά για την παγκόσμια κοινότητα οι αγώνες των Ελλήνων. Τα παρακολουθούσαν, γιατί γνώριζαν, πως οι αγώνες των Ελλήνων στο διάβα των αιώνων δεν αφορούσαν μόνο τους Ελληνες. Ηξεραν πως και ο αγώνας αυτός, όπως και οι προηγούμενοι αγώνες των Ελλήνων, εχουν μια οικουμενικότητα. Ηξεραν πως εδώ ο άνθρωπος, με τον αγώνα για τον άνθρωπο, ο άνθρωπος πήρε την Ανθρώπινη Πνευματική του Υπόσταση.

Μια τέτοια πολιτική Αντιστασιακή οργάνωση και ένοπλη δράση και ενα τέτοιο αποτέλεσμα δεν μπορεί να γίνει χωρίς πράξεις αυτοθυσίας και ηρωϊσμού. Αυτούς ακριβώς τους ήρωες που λένε, οτι προσπαθούν να κατασκευάσουν οι Αντιστασιακοί με τα γραφτά τους, θα τους κατασκευάσει η άρχουσα τάξη. Και αν ακόμα δεν υπήρχε Αντίσταση και ήρωες, θα έπρεπε να φανταστεί την Αντίσταση και τους ήρωες. Να την κατασκευάσει και να την κατασκευάσει

μεγαλύτερη απ αυτήν που ηταν στην πραγματικότητα, όπως έκαναν πολλές Ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, που δεν ειχαν αντίστοιχη με τον πληθυσμό και την έκταση Αντίσταση. Θα τους κατασκευάσει όπως κατασκεύασε και τους ήρωες του 21, η Αγία τριάδα.

Οπως οι Φαναριώτες και οι καλαμαράδες των κοτζαμπάσηδων δεν μπορούσαν να αναγνωρίσουν το στρατό των ακτημόνων, των Ραγιάδων, που έδωσαν τον νικηφόρο αγώνα ζητώντας Δικαιοσύνη, Γή και δικαιώματα ισοπολιτείας. Τους κλέφτες που μας απελευθέρωσαν να τους ανεχθούν σαν ηγέτες και ήρωες του αγώνα, ετσι και τώρα η άρχουσα τάξη δεν μπορούσε και να διανοηθεί ακόμα πόσο μάλλον να δεχθεί ηγέτες και ήρωες απ τους κόλπους του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που χωρίς τη δική της συγκατάθεση οργάνωσε Αντίσταση και πολέμησε κατακτητές και συνεργάτες...

Πολλά ειναι τα ξεχωριστά γνωρίσματα αυτού του πολέμου, σε σχέση με όλους τους άλλους και απ αυτόν ακόμα τον Α! παγκόσμο πόλεμο. Τρία δεδομένα όμως τον διαφοροποιούν εντελώς από κάθε προηγούμενο. α) Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος ηταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτους που έπεσε πάνω στην ανθρωπότητα. Ειχε διεξαχθεί με τα πιό σύγχρονα, ταχυκίνητα, ταχύβολα και ευθύβολα φονικά όπλα. Ο εύκολος και γρήγορος συνδιασμός της χρήσης αυτών των όπλων τα έκανε αν οχι αήττητα, πολύ δύσκολα στην αντιμετώπιση και κάθε σύγκρουση προκαλούσε τεράστιες απώλειες. β) στον πόλεμο αυτό, δεν υπήρχαν μετώπισθεν. Εκτός απ το μεγάλο χωροταξικό εύρος των αεροπορικών επιθέσεων, το μεγάλο βελενικές όλων των όπλων και η πυκνότητα βολής τα όπλα αυτά ηταν ταχυκίνητα, ηταν ικανά να κάνουν τους πιό απίθανους συνδιασμούς πυρός και ελιγμούς στους πιό δύσβατους και απρόσιτους δρόμους και χώρους και γ) Υστερα από τόσους πολέμους που ειχαν προηγηθεί και μόλις εικοσιπέντε χρόνια μας χώριζαν απ τον Α! παγκόσμιο πόλεμο και η πολεμική πείρα που ειχε συσωρευθεί ηταν τεράστια, γι αυτό και οι απώλειες ηταν τεράστιες σε ανθρώπινα θύματα και υλικές καταστροφές. Πουθενά δεν μπορούσες να νοιώσεις ασφαλής. Η ύπαρξη των Αντιστασιακών κινημάτων, μπορούσε αναπάσα στιγμή μια ήσυχη μέχρι προ ολίγου περιοχή, να μετατραπεί σε πρώτη γραμμή του πυρός.

Αν τα όπλα αυτά έκαναν δύσκολο και πολυαίμακτο τον πόλεμο, ο καθένας αντιλαμβάνεται την τραγική κατάσταση στην οποία βρίσκονταν οι Αντιστασιακές οργανώσεις, στην διεξαγωγή μιας μάχης με τον όποιο κατακτητή. Μια μάχη που έπρεπε να αντιμετωπίσει αυτήν την πληθώρα των όπλων και την καταιγίδα πυρός με το περίστροφο, το απλό μονόκανο και τη χειρομβοβίδα, οταν υπήρχε και αυτή. Ενα αλλο χαρακτηριστικό που υπήρχε ανάμεσα σε μια μάχη στο κύριο μέτωπο και την Αντίσταση ηταν η ταχύτητα με την οποία διεξάγονταν οι μάχες. Ο χρόνος μιας Αντιστασιακής μάχης ηταν τόσο συμπυκνωμένος, οι αντίπαλοι τόσο πολυάριθμοι και ισχυροί, και οι συγκρούσεις τόσο πυκνές, τρομακτικές και άνισες που δεν προλάβαινες να σκεφτείς, να σχεδιάσεις και να δράσης ανάλογα. Στις μάχες αυτές και οταν ακόμα τις προκαλούσαμε εμείς ή μας επιβάλονταν εκ των πραγμάτων ολα

έπρεπε να γίνουν ταυτόχρονα και πολλές, τις περισσότερες φορές σε κλάσματα του δευτερολέπτου. Οι μάχες που κατά κύριο λόγο ηταν ενέδρες και αιφνιδιασμοί ηταν φονικές. Ηταν μάχες του ποιός ποιόν. Δεν άφηναν το χρόνο να τη βιώσεις, να την αφομοιώσεις και οταν ακόμα είσουν ο πρωτεργάτης και σε πλεονεκτική θέση. Ενα άλλο γεγονός που συντόμευε τον χρόνο διεξαγωγής μιας μάχης, ηταν η ταχύτητα με την όποια οι κατακτητές μπορούσαν να μετακινήσουν και να συνδιάσουν δυνάμεις πυρός απρόβλεπτες απ την μιά στιγμή στη άλλη και απ τη μιά θέση σε άλλη.

Το γεγονός αυτό οτι μπορεί, όπως γράφω και σε άλλο σημείο, να υπάρχει στα γραφτά κάποιων αγωνιστών κάποια υπερβολή στην προσπάθεια τους να καταγράψουν και να μεταφέρουν τις τραγικές και δύσκολες συνθήκες κάτω απ τις οποίες έγινε αυτός ο αξιοθαύμαστος αγώνας. Σε καμιά ομως περίπτωση, δεν πρέπει να αποδωθεί σε πρόθεση να προβάλει ή να αποδώσει στον εαυτό του υπέρμετρη προσφορά πέρα απ την πραγματική. Πολύ περισσότερο σε πρόθεση να ξύσει πληγές. Αν υπάρχει κάτι σε σχέση με την προσπάθεια καταγραφής, αυτή οφείλεται στην αδυναμία, λόγω του τρόπου, των μέσων και κυρίως του χρόνου να μεταφέρει στο χαρτί αυτούσια την πραγματική εικόνα του αγώνα. Στη διάρκεια αυτού του αγώνα, έχουν μεσολαβήσει σε τέτοια έκταση και μορφή δεδομένα σε αγριότητα, πείσμα, θέληση, αυτοθυσία και ηρωϊσμους και απ τις δυό πλευρές, που ειναι αδύνατο αν δεν τα έζησε να τα συλλάβει ανθρώπινος νούς πόσο μάλλον να τα παραδεχθεί σα γενόμενα στην πράξη.

Ναι στη διάρκεια του Εθνικού Απελευθερωτικού Αγώνα, υπήρξαν και ήρωες και πράξεις ηρωϊκες που μπορούν και πρέπει να μυθοποιηθούν. Ο αγώνας αυτός ηταν πρωτόγνωρος και αποτελεί εθνικό κεφάλαιο και σαν τέτοιος θα περάσει στην Νεοελληνική ιστορία. Το τραγικό ειναι οτι έτσι όπως εξελίχθηκαν τα μεταπολεμικά πράγματα στη χώρα μας με την επέμβαση των Αγγλων, το συφχαταγκάλιασμά τους με την νεκραναστημένη δοσίλογη τότε Δεξιά, τα πράγματα οδηγήθηκαν όπως ειχαν προαποφασιστεί απ τους Αγγλους και τη δοσίλογη Δεξιά στον εμφύλιο σπαραγμό. Σε αυτό βοήθησαν και οι άστοχες, αδέξιες και πολλές φορές κινήσεις του ίδιου του ΕΑΜ και του ΚΚΕ, με αποτέλεσμα να ενοχοποιηθεί η Αντίσταση, να τεθεί σε απηνή διωγμό, να εξοντωθεί ενας τεράστιος αριθμός πρωταγωνιστών, να καταστραφούν οι ζωντανές και γραπτές μνήμες: οπως τα ημερολόγια σε όλη την κλίμακα των ένοπλων μανάδων και αυτού ακόμα του Γενικού στρατηγείου του ΕΛΑΣ και των πολιτικών οργανώσεων.

Η καταστροφή της ζωντανής και γραπτής μνήμης, ηταν ο δεύτερος βασικός στόχος και μετά τον εμφύλιο πόλεμο. Γι αυτόν ακριβώς το σκοπό μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, εξαπέλισαν μια χωρίς προηγούμενο λευκή τρομοκρατία. Δεν ειναι λίγοι εκείνοι που πλήρωσαν με τη ζωή τους που συνέβει, να εχουν στην κάτοχη τους ενα κομμάτι χαρτί με αναφορά στην Αντίσταση, μια προκύρηξη και με παρερμήνεια ακόμα ενος απλού κειμένου. Και αν ενα μέρος των αγωνιστών δεν έφευγαν στις ανατολικές χώρες να

γράψουν λίγα πράγματα, η μνήμη οσον αφορά την τετράχρονη Αντίσταση θα ηταν οχι μόνο ελλειπής αλλά και σε μεγαλύτερο βαθμό παραποιημένη.

Σε κάθε πόλεμο χρειάζονται ήρωες γενικά και μερικές-εστω μια-προσωπικότητα που θα της αποδώσουν τη Νίκη ή την ήττα. Κλασικό παράδειγμα η περίπτωση του Δαβάκη που του απέδωσαν τη νίκη του 40 και στον Παπάγο του εμφυλίου.

Στο ελληνοϊταλικό πόλεμο, η ιταλική μεραρχία «Τζούλια» έσπασε τις γραμμές του Δαβάκη απ την πρώτη ακόμα μέρα, γι αυτό και του αφαιρέθηκε η διοίκηση την οποία ανέθεσαν στο στρατηγό Βραχνό. Ο Δαβάκης δεν σκοτώθηκε στο αλβανικό πόλεμο. Πολέμισε 6 μέρες, τραυματίστηκε, συνελλήφθει και μεταφερώμενος αιχμάλωτος στην Ιταλία πνίγηκε. Τα «οστά» του όμως τα μεταφέρανε, ενώ του Φριζή, ειναι ακόμα εκεί στο πεδίο της μάχης που οι συμπολεμιστές του τον έθαψαν.

Ο κίνδυνος της κατάρευσης ηταν μεγάλος. Η στρατιωτική ηγεσία προκειμένου να αποτρέψει τον κίνδυνο, έστειλε εσπευσμένα στο μέτωπο τον συνταγματάρχη Μορδοχαίο Φριζή, για να ανακόψει την προέλαση των Ιταλών, ο οποίος οχι μόνο σταμάτησε τους Ιταλούς αλλα και ανέτρεψε τα δεδομένα με την προέλαση των ελληνικών δυνάμεων. «Κατά τας πρώτας ημέραςτου πολέμου, ο Φριζής εφήρμοσε τον αμυντικό του ελιγμόν και κατόπιν την τρομεράν επίθεσή του, άνευ των οποίων η νίκη του 40 δεν θα πραγματοποιείτο». Ιστορία του Ελληνικού Εθνους, σελ 202, γράφει ο Αγ Ανεστόπουλος. «Η τιμή της λαμπρότερης νίκης, που έβαλε ουσιαστικό τέλος οχι μόνο στη μάχη της Πίδου και του Σμόλικα αλλα και ολοκλήρου του μετώπου, ανήκει στην έμπνευση και το στρατήγημα του συνταγματάρχη Φριζή» γράφει ο Στ Σιμόπουλος. Και ο Κοντογιάννης επιτελής 8ης Μεραρχίας λέει οτι ο Φριτζής ειναι αυτός που έβαλε τα θεμέλια της νίκης «Αν η Ελλάς χάρισε την πρώτη νίκη στους συμμάχους, ο Φριζής χάρισε την πρώτη νίκη στα ελληνικά όπλα».

Ο Συνταγματάρχης Φριζής, μ ενα μεγαλειώδη επιθετικό ελιγμό για να ανακόψει την υποχώρηση των Ιταλών απ το φαράγγι, που ηταν η μόνη οδός διαφυγής σκοτώθηκε απ την αεροπορία που έστειλαν εσπευσμένα οι Ιταλοί προκειμένου να σώσουν τις μονάδες αυτές απ την αιχμαλωσία. «Η απώλεια του Φριζή ηταν ενα πραγματικό πλήγμα για την μεραρχία» γράφει ο υπαρχηγός του ΓΕΣ Α Εδιπίδης, στο βιβλίο του ιστορία του ελληνοϊταλικού πολέμου σελ 373. Και ο καθηγητής της ιστορίας του Πανεπιστημίου Αθηνών Γ. Μαυροκορδάτος γράφει στην «Καθημερινή» της 28ης Οκτωμβρίου 1987 «Η περίπτωση του Φριζή προσφέρονταν κατ εξοχήν ως μυθική παράσταση με τις πραγματικές συνθήκες κάτω απ τις οποίες σκοτώθηκε, καβάλα στο άλογό του σε άμεση και άνιση αναμέτρηση με το ιταλικό αεροπλάνο και τη φονική βόμβα». Στην περίπτωση του Φριζή η ανισότητα της αναμέτρισης οχι μόνο ανταποκρίνεται τέλεια στις τυπικές προδιαγραφές του μύθου, αλλα και προσφέρει την πιό κατάλληλη συμβολικά συμπύκτωση της γενικότερης ανισότητας του ελληνοϊταλικού πολέμου.

Κι όμως, αντί για τον Φριζή τιμήθηκε, ηρωποιήθηκε και μονοπώλησε τη νίκη ο Δαβάκης. Για πιό όμως λόγο έγινε η υπέρμετρη αυτή ιστορική αδικία; Γιατί ο Δαβάκης που ο τραυματισμός και η αιχμαλωσία του έτυχε σφοδρότατης αμφισβήτησης και οχι ο Φριζής στην επιλογή του ήρωα; Αυτή η μεγάλη και κατάφωρη αδικία έγινε γιατί ο Φριζής ηταν Εβραίος στο Θρήσκευμα! Ετσι αντί για του Φριζή «τ άξια παλλικάρια» λέμε του Δαβάκη. Η περίπτωση του συνταγματάρχη Φριζή πείθει πως η άρχουσα τάξη παραποιεί την ιστορική αλήθεια και πώς κατασκευάζει επιλεκτικά-ταξικά τους ήρωες. Το ίδιο έγινε και στη Γαλλία με τον Τρέϊφους.

Τους ήρωες συνεπώς και τους μύθους της Εθνικής Αντίστασης 1941-44, θα τους κατασκευάσει και θα τους πλασάρει αργότερα η άρχουσα τάξη, σαν ήρωες απ τη δική της τάξη και παράταξη. Η πείρα υπάρχει. Οχι μόνο του 12, αλλά και του αλβανικού πολέμου. Και θα τους κατασκευάσει στα δικά της μέτρα. Ειναι υποχρεωμένη να το κάνει, γιατί σαν τάξη εξουσίας, δεν μπορεί να μείνει χωρίς ήρωες και μύθους. Δεν μπορεί να μην αναγνωρίσει τη θυσία και τον ηρωϊσμό του λαού που έκανε την Αντίσταση και δόξασε την Ελλάδα στα πέρατα του κόσμου, με τις τόσες πρωτιές, τους ανεπανάλυπτους άθλους και ηρωϊσμούς. Θα κατασκευάσει ήρωες και θα πλάσει μύθους. Αν δεν υπάρξουν οι μνήμες και αναγνωρισμένοι οι πραγματικοί ήρωες, οταν έρθει η κατάλληλη ώρα θα τους κατασκευάσει στα δικά της μέτρα και απόψεις. Οι «ήρωες» αυτοί θα ειναι οι «αρχηγοί» των «Ταγμάτων Ασφαλείας» τα «πρωτοπαλίκαρα» απ τις τάξεις των υμετέρων και οι απλοί «μαχητές» απ τις τάξεις του «λαού» απ τους διάφορους εθνοϊσμούς που πρωτοστατούσαν στα μπλόκα, τις συλλήψεις, το κάψιμο των χωριών και τις κρεμάλες.

Θα ειναι οι πολέμιοι της Αντίστασης. Αυτοί που συνεργάστηκαν με τους κατακτητές. Αυτοί που χρυσομισθοδοτούνταν απ τον Τσιώρτσιλ και το Χίτλερ ταυτόχρονα, για να πολεμήσουν στο πλευρό των κατακτητών τους αντάρτες-αγωνιστές και αργότερα στο πλευρό των Αγγλων. Θα ειναι οι καταδότες, οι δήμιοι του λαού και οι εμπριστές της υπαίθρου. Οι ήρωες αυτοί δεν θα εχουν καμιά σχέση με αυτούς της ΕΑΜικής Αθνικής Αντίστασης. Θα τους έχει αφαιρεθεί το κοινωνικό περιεχόμενο του «αγώνα»τους. Ο «αγώνας» αυτών των ηρώων που θα κατασκευάσει η άρχουσα τάξη, θα εχει μόνο «απελευθερωτικό» περιεχόμενο οπως έγινε και το 21. «Αγώνας» μόνο για την «Ελλάδα» και η συνεργασία με τους κατακτητές θα υποκατασταθεί με τη θέση της «συμμετοχής» στο συμμαχικό αντιφασιστικό «αγώνα». Δεν θα εχουν αγωνιστεί, όπως έγινε με αυτούς της Αντίστασης και για τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα που απ το 1821, και μετά εχουν μείνει άλυτα. Προβλήματα που οι διάφορες δικτατορίες στρατιωτικές και κοινοβουλευτικές με αποκορύφωμα τη βασιλο-Μεταξική φασιστική δικτατορία τα επιδύνωσε στο έπακρο.

Υπήρξαν και υπάρχουν «ιστορικοί», που εχουν διαστρευλώσει παραποιήσει και αλλοιώσει αδιάψευστα γεγονότα. Γεγονότα που δεν επιδέχονται αμφισβήτηση: Εναρξη Αντίστασης, εμφάνιση αντάρτικων ομάδων και πολιτικών οργανώσων. Οργάνωση συλλαλητηρίων για κάθοδο Βουλγάρων

στη Θεσσαλινίκη, επιστράτευση κλπ,κλπ, οτι δεν έγιναν απ τα ΕΑΜ. Συμμετείχαμε στις προσπάθειες αυτές, είμαστε ακόμα στη ζωή και γράφτηκαν αυτά τα παράδοξα. Και αναρωτιέται κανείς, οταν και εμείς θα έχουμε πεθάνει, τι θα γράψουν οι «ιστορικοί» του μέλλοντος.

Αν δεν υπάρχουν γραφτά απ αυτούς που έζησαν τα γεγονότα: οι ήρωες, οι μύθοι και το κοινωνικό περιεχόμενο που ο κατοχικός Εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας του λαού περιείχε, εύκολα θα προσαρμοσθεί ο αξιοθαύμαστος αυτός λαϊκό-κοινωνικός αγώνας στα δικά της ταξικά και προσωπικά συμφέροντα. Βέβαια οταν έρθει η ώρα να ηρωποιηθούν και να γίνου μύθοι ο Παπαδόγνωνας, ο Βουρλάκης, ο Σούρλας, ο Μιχάλ Αγάς, ο Πούλιος που μόνο στη Βέροια δολοφόνησε εκατόν τόσα άτομα, ο Δάγκολας κλπ, που αποτελούσαν τη δικής τους «αντίσταση» θα φαντασθούν και θα επινοήσουν τρόπους και ό,τι αλλο θα χρειασθεί για να εξαπατήσουν το λαό, όπως το 21 εξαπάτησαν τους Ραγάδες.

Οπως το 1821, οι μοσχοαναθρεμένοι της Κωσταντινούπολης και τα Λάντρα, έκαναν ήρωα και Υπουργό τον Κουντουριώτη και πολλούς άλλους και ζητιάνο τον Μπουρλουτέρη και πρωτοπαλίκαρο της Ναβαρχίδας Ματρόζο, ετσι και η τωρινή άρχουσα τάξη, αφού σε αυτούς στηρίχθηκαν, αυτός ηταν ο στρατός τους. Με αυτούς πολέμησαν την Αντίσταση, πρώτα στο πλευρό των κατακτητών, μετά στο πλευρό των Αγγλων Νεοκατακτητών για την προετοιμασία του εμφυλίου πολέμο και στο πλευρό των Αμερικανών στον εμφύλιο. Τους το οφείλουν. Εκτός του οτι τους το οφείλουν, ειναι και αλληλοδέσμιοι μαζί, έτσι ωστε να μήν μπορούν να κάνουν διαφορετικά. Οπως τους αποκατέστησαν οικονομικά και τους καταξίωσαν κοινωνικά, ετσι θα υποχρεωθούν και να τους ηρωποιήσουν.

Οι «ήρωες» και τους μήθους που θα κατασκευάσει η άρχουσα τάξη εκμεταλλευόμενη τον τετράχρνο κατοχικό αγώνα του λαού μας, θα εχουν όλα τα λιλιά, που θα το απαιτεί η θέση στην κλίμακα που θα τοποθετηθεί ο καθένας. Ολα τα πλουμπίδια θα τα έχουν και στους κεντρικούς δρόμους θα φιγουράρους τα όνομά τους και τις κεντρικές πλατείες θα στηθούν οι προτομές τους με πλούσια αναφορά στο «εθνοσωτήριο» έργο του καθένα πρός την πατρίδα. Εκείνο που θα τους λύπει θα ειναι το μίσος κατά των κατακτητών, που εκδηλώνονταν από μικρούς και μεγάλους. Θα λείπει απ το βλέμα τους η φλόγα και ο βαθύς πόθος για τη λευτεριά. Θα τους λύπει ο αυθόρμητος και ασυγκράτητος ενθουσιασμός του ανταρτο-ΕΠΟΝίτη, τα ερωτηματικά και αετίσια μάτια του Γαβριά- Αετόπουλο της Αντίστασης. Απ τη Γρηά, το Γέρο-Παππού που ξαπλωμένος στο αγνάντιο έλεγχε τα περάσματα, του αγωγιάτη, τον ξυλοκόπο, το βοσκό και τη βοσκοπούλα. Θα τους λείπει η αγωνία για την τύχη της μάχης, που οταν ενας απ αυτούς, μόλις άκουγε τον παραμικρό θόρυβο ή κίνηση μηχανής, έμπαινε πίσω από ένα θάμνο και αφού μετρούσε πόσα αυτοκίνητα, τάνκς και περίπου τη στρατιωτική δύναμη, και απ τον πιό κοντινό δρόμο έτρεχε ασμαίνοντας να φέρει την πολύτιμη είδηση. Αυτή η φλόγα, αυτό το πάθος και η αγάπη προς την πατρίδα οσο και αν τους ρετουσάρουν θα λύπει.

Η ζωή διδάσκει και η ιστορία επιβαιώνει οτι σκέψεις, πράξεις και εγκλήματα σαν αυτό που διάπραξε το μεταπολεμικό κατεστημένο, να απαρνηθεί εναν λαϊκό και αξιοθαύμαστο αγώνα και να μετατρέψει ώς δια μαγείας τους μέν συνεργάτες των κατακτητών, φανερούς και κρυφούς σε μεγάλους «πατριώτες». Σε «ήρωες» τους :Λάμπου, Παρθενίου, Κουρεμπανά, Μπουραντά κλπ, τους οποίους κατά τον συνήγορος τους κ Κουλουμβάκη «Η πατρίς (πρέπει) να τους ευγνομωνεί » και τους πατριώτες, τους αγωνιστές της λευτεριάς, και του αντιφασιστικού αγώνα. Αυτούς που αγωνίζονταν, μέσα απ τις γραμμές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και που αποτελούσαν το μεγαλύτερο ποσοστό του ελληνικού λαού, σε «απάτριδες» και «προδότες» δεν θα υπάρξει μεγαλύτερο. Βέβαια, το αίσθημα κατωτερότητας και της εκδίκησης, οδηγεί σε πράξεις σκοπιμότητας οχι ομως στο βαθμό να απαρνηθεί την προσφορά των αγωνιστών και να τους καταδικάζει συλίβδην σε ποινές που μόνο τυφλωμένη από μίσος και εμπάθεια ταξική θα μπορούσαν να τις δικαιολογήσουν.

Το μετακατοχικό κατεστημένο, αφού δεν ειχε αυτό την πρωτοβουλία της Αντίστασης, όπως στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες και συνεπώς δεν έγραψε αυτό το ίδιο την τετράχρονη αξιοθαύμαστη κατοχική ιστορία, ενήργησε με το σκεπτικό αφού δεν «ειμαι εγώ δεν μπορεί να ειναι κανένας άλλος». Εξαπέλυσε πογκρόμ, επίβαλε σιωπή τάφου και δεν άφησε ούτε ενα κερί να φωτίσει τον όλεθρο, τον πόνο, τα δάκρυα και το σκοτάδι που άφηναν πίσω τους τα ανεξέλεκτα φουσάτα των συμμοριών, το ανεύθυνο και άρτια οργανωμένο παρακράτος με στηρίγμα τα αγγλικά και αμερικάνικα όπλα και την αρωγή όλων των ιδεολογικών και κατασταλτικών μηχανισμών του επίσημου κράτους.

Δεν σκέφτηκε πέρα απ τα άμεσα προσωπικά και ταξικά συμφέροντα τα μελλοντικά εθνικά συμφέροντα. Π.χ δε σκέφτηκε οτι αυτόν το λαό που αγνόησε και που οχι μόνο διέγραψε τους πατριωτικούς του αγώνες, αλλά και τον κακοποίησε με τον πιό βάναυσο και απάνθρωπο τρόπο. Δεν σκέφτηκε, οτι σαν χώρα μπορεί κάποτε να διατρέξει τον ίδιο ή κάποιον αλλο κίνδυνο και να χρειασθεί να κληθεί ξανά να πολεμήσει, οπως συνέβει το 1974 στον Εβρο και την Κύπρο τον Εισβολέα ή να αγωνιστεί για την πτώση της χούντας του 1967.

Σε μια τέτοια περίπτωση τί να θυμιθεί ο αγωνιστής λαό της κατοχής; Οταν του εχουν αμφισβήτηση, απόρριψη, διαστρεύλωση, διαγραψεί και ληστέψει την προσφοράς και την εν γένει συμπεριφορά του κράτους απέναντι στους αγωνιστές της Αντίστασης στα χρόνια της μεταπελευθερωτικής περιόδου ; Ποιό εστω ηθικό κίνητρο τους αναγνωρίστηκε για εκείνον τον σκληρό, μακρόχρονο και αιματηρό αγώνα, ωστέ να ξανασηκωθεί με τον ίδιο ενθουσιασμό και αυτοθυσία να αγωνιστεί; Πώς έζησαν οι οικογένειες που σκοτώθηκε ο προστάτη στην Αντίσταση ; Πώς πέρασαν τη ζωή τους 40 και πλέον χρόνια οι ανάπηροι του ΕΛΑΣ; και οι οικογένειες των κρατουμένων ; Αυτά για το κατεστημένο ειναι ψίλα γράμματα. Εκείνο που κάθε φορά προέχει σε αυτές τις περιπτώσει, ειναι τα προσωπικά και ταξικά συμφέροντα. Για να διασφαλισθούν αυτά, έπρεπε να μην γίνει γνωστή στο λαό η γύμνια του, η συνεργασία με τους κατακτητές και ο προδοτικός ρόλος των ανθρώπων της τάξης.

Ειναι βέβαια κοινοτοπία αλλα πρέπει να ειπωθεί. Η συκοφαντία και το ψέμα, ενώ εχουν λέει ο λαός κοντά ποδάρια, ειναι τα βασικά όπλα στα οποία καταφεύγει αυτός που δεν εχει το δίκαιο με το μέρος και κυρίως αυτός που νοιώθει οτι βρίσκεται σε μειονεκτική θέση. Η Αντίσταση κατασυκοφαντήθηκε από πολλούς και με πολλούς τρόπους και μέσα. Κάθε νίκη εχει και τους «ήρωες», αυτούς που «θυσιάστηκαν» αυτοί και οι οικογένειές τους για την «πατρίδα». Επρεπε λοιπόν οι «νικητές» παράλληλα με τους διωγμούς, την τρομοκρατία και τη συκοφαντία να κατασκευάσει και τους αντίστοιχους με το μέγεθος της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης σε προσφορά και θυσίες δικούς τους «ήρωες».

Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, σαν δημιούργημα του ίδιου του λαού, ηταν και παραμένει για το λαό δεδομένη και αναμφισβήτητη και στο εξωτερικό την παραδέχονταν, οτι ηταν ανάμεσα στις Αντιστάσεις η πιό μαζική, καθολική και απ τις μαχητικότερες. Ενω λοιπόν, αυτή ηταν η πραγματικότητα, η δοσίλογη Δεξιά, μή θέλοντας να αναγνωρίσει οτι σε αυτό το εθνικό μεγαλείο και την ανά τον κόσμο δόξα πρωτοστάτησαν οι κομμουνιστές, οι σοσιαλιστές, οι πατριώτες δημοκράτες, οχι μόνο την αρνήθηκε με το επιχείρημα οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν έκανε Αντίσταση, αλλα και προκειμένου να την εξοντώσει την δυσφήμησε και την οδήγησε στον εμφύλιο πόλεμο.

Αν προς στιγμή δεχθούμε οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν έκανε Αντίσταση οπως ισχυρίζεται και σήμερα ακόμα η Δεξιά, τότε αναρωτιέται ο καθένας, ποιός την έκανε αυτήν την μεγαλειώδη Αντίσταση, που την θαύμασαν στα πέρατα του κόσμου και της εδαψίλευσαν τους πιό αξιθαύμαστους επαίνους όλοι οι Αρχηγοί, πολιτικοί και στρατιωτικοί των κρατών του αντιφασιστικού αγώνα; Και κυρίως για πιό λόγο οι κατακτητές ειχαν εγκλωβήσει 10-13 εμπυροπόλεμες μεραρχίες στην Ελλάδα;

Ο δοσιλογισμός και το παρακράτος ειναι συστατικά μέρη της λειτουργίας του καθεστώς και του υποταγμένου στο καθεστώς κράτος. Σαν συστατικά μέρη του αστικού καθεστώτος-κράτους οι δύο αυτοί μηχανισμοί, λειτουργούν αθόρυβα και εκ του αφανούς. Υπάρχουν όμως λόγοι και περιπτώσει οπως α) η ανάπτυξη του λαϊκού διεκδικητικού κινήματος και ειδικά η εμφάνιση, οργάνωση και ανάπτυξη κινήματος και κόμματος αμφισβήτησης και ανατροπής του καθεστώτος όπως το Κομμονιστικό Κόμμα, β) η συμμετοχή τους που εκ των πραγμάτων ειναι υποχρεωμένοι οι μηχανισμοί αυτοί να συμβάλουν στην προετοιμασία πραξικοπήματος ή δικτατορίας για λόγους «εθνικούς», την διατήρησή της δικτατορίας μέχρις ότου περάσει ο «κίνδυνος» που διατρέχε η «χώρα» και το καθεστώς απ τις ανατρεπτικές δυνάμεις «Αριστερές-Δημοκρατικές», σε περίπτωση κατοχή της χώρας κλπ. Καταστάσεις σαν αυτή με τα «Ιουλιανα του 1965, που ο διάχυτος φόβος των κυρίαρχων τάξεων τις έκανε αντικειμενικά πρόθυμες να δεχθούν την αντικατάσταση έστω αυτού του κοινοβουλευτικού καθεστώτος από ενα καθεστώς έκτακτης ανάγκης»

Ενα καθεστώς που θα επιβεβαιώση για αλλη μια φορά φορά οχι μόνο το μέγεθος της εξάρτησης και την υποταγή της άρχουσας τάξης στους ξένους επικυρίαρχους αφέντες, αλλα οτι έχασε και αυτόν το ρόλο του διαχειριστή και εχει μετατραπεί πλέον σε υπάλληλο, αφού και τη φορά αυτή το πράσινο φώς για την εφτάρχονη δικτατορία το έδωσε η Ουάσιγκον στα μέσα του Φλεβάρη του 1967 (N,Y, times, 15/5/1967).

Ο δοσιλογισμός και το παρακράτος στην Ελλάδα, δεν ειναι κατοχικό φαινόμενο. Αρχίζει απ το 1920, που το Σοσιαλιστικό κόμμα μετονομάζεται σε Κομμουνιστικό, και σε συνέχεια προσχωρεί στην κομμουνιστική διεθνή. Την ίδια περίοδο και το ελληνικό κατεστημένο γίνεται ενεργό μέλος της διεθνούς του κεφαλαίου. Μέχρι το κίνημα του 1935, ο δοσιλογισμός και το παρακράτος λειτουργεί και εκφράζεται ανάμεσα στα αστικά κόμματα (διχασμός, Μικρασιατική καταστροφή) κλπ. Επιβεβαιώνεται και λειτουργεί ταξικά με την μεταξική δικτατορία και κορυφώνεται στην κατοχή με την ανοικτή πλέον συνεργασία με τους κατακτητές και ειδικά με την μυστικές υπηρεσίες και τη Γκεστάπο, τους μεταπελευθερωτικούς κατακτητές: Αγγλους πρώτα και Αμερικανούς μετά.

Ενώ ο δοσιλογισμός υπήρχε και ηταν εμφανής στα ανώτερα κλιμάκια του κρατικού μηχανισμού, τους ιδεολογικό-κοινωνικό-οικονομικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς, και η χώρα σφάδαζε εγκλωβισμένη και υποταγμένη στους υπερ-τροφικούς δοσιλογικούς μηχανισμούς και το διογκωμένο παρακράτος. Αντί την επομένη της απελευθέρωσης να απαλλαγεί απ τα βαρίδια του δοσιλογισμού και το άρτια οργανωμένο και επικυρίαρχο παρακράτος, η αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη, του 1944, που υπήρξε η πιό ωμή, η πιό ξετσίπωτη ιμπεριαλιστική επέμβαση και την ανάληψη της εξουσίας απ τους ίδιους τους Αγγλους (ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, έπαυαν και διόριζαν υπουργούς, ανώτερους υπαλλήλους μέχρι και κλητήρες και καθοδηγούσαν τις πολυάριθμες παρακρατικές οργανώσεις) μέχρις τον Μάρτη του 1947, που παρέδωσε την Ελλάδα στους Νεοαποικιοκράτες Αμερικανούς.

Αντί λοιπόν, να γίνει η πολυπόθητη κάθαρση σε όλους τους μηχανισμούς, ο δοσιλογισμός και το παρακράτος στρατιωτικό και πολιτικό, οχι μόνο διογκώθηκαν, αλλα μέσω των «δικών» οπερέτες απαλλάχθηκαν των παρελθόντων ευθυνών, αναβαπτισμένοι και περιβεβλημένοι με την «ελέω θεού εθνικοφροσίνη» σε πούρους «πατριώτες» ανέλαβαν και άμεσα πλέον την διακυβέρνηση της χώρας μέχρι τον Ιούλιο του 1974, ο οποίος δυστυχώς και τη φορά αυτή με την εφεύρεση του «στιγμαίου» έμεινε και πάλι στο απυρόβλητο και άθικτος.

Δοσίλογος ειναι εκείνος που ειναι υποχρεωμένος να δώσει λόγο των πράξεών του, υπεύθυνος και υπόλογος εκείνος που κατά τη διάρκεια του Β! παγκοσμίου πολέμου, ειχε σε κατεχόμενη χώρα στρατιωτική, πολιτική ή οικονομική συνεργασία με τον εχθρό. Αυτοί λοιπόν, που με οποιονδήποτε τρόπο συνεργάστηκαν με τους κατακτητές, ηταν υπόλογοι απέναντι στον ελληνικό λαό και έπρεπε να λογοδοτήσουν για τις όποιες πράξεις τους.

Ενα απ τα βασικά αιτήματα της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης και γενικότερα του λαού, ανεξάρτητα απ τα πολιτικά του φρονήματα, ηταν η κάθαρση απ τον δοσιλογισμό και το παρακράτος όλων των κρατικών και πολιτειακών μηχανισμών : στρατός, σώματα ασφαλείας, δημόσιοι υπάλληλλοι, «ειδική ασφάλεια» κλπ. Το αίτημα αυτό δεν ηταν μόνο αίτημα του ΕΑΜ. Αίτημα ελληνικό. Ηταν απόφαση του πάρθηκε ομόφωνα στη Διάσκεψη της Κριμαίας στις 4-12 Φλεβάρη του 1945. Η συμφωνία της Κριμαίας ηταν ενας θρίαμβος για τη δημοκρατική και αντιφασιστική Ευρώπη και η διακήρυξη της Κριμαίας για την απελευθερωμένη Ευρώπη, θα έμενε ανεφάρμοστη στην πράξη αν δεν ηταν απόλυτα κατηγορηματική και σε ό,τι εχει σχέση με την εξολόθρεψη του φασισμού και του δοσιλογισμού, που αποτελούσαν τον μεγαλύτερο κίνδυνο ιδίως του κρυφού, των φασιστικών υπολειμμάτων, της «έκτης φάλαγγας», που χάρη στην κατοχή (και σε αρκετές χώρες χάρη ακόμα και τις προηγηθείσες δικτατορίες οπως στη δική μας) εχουν κερδίσει και ο φασισμός και ο δοσιλογισμός σοβαρότατες θέσει κλειδιά στους κρατικούς μηχανισμούς, στην κοινωνικό-οικονομκή, στρατιωτική και πολιτική ζωή της Ευρώπης. Η διακήρυξη ηταν ρητή:

«Η εγκαθίδρυση της τάξης στην Ευρώπη και η αναδιοργάνωση της εθνικής οικονομικής ζωής, πρέπει να επιτευχθούν μ ε τέτοιον τρόπο, ωστε να μπορέσουν οι απελευθερωμένοι λαοί να εκμηδενίσουν και τα τελευταία ίχνη του χιτλερισμού και του φασισμού και να δημιουργήσουν δημοκρατικούς θεσμούς, σύμφωνα με τη θέλησή τους και σύμφωνα με τις αρχές του χάρτου του Ατλαντικού».

Μέχρι την ιδρυτική πράξη και τη συγκρότηση της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικης Απελευθέρωσης στις 12 Μαρτίου του 1944. Και τη συμφωνία του Λιβάνου το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ηταν μεν ενταγμένο στο συμμαχικό στρατηγείο της Μ. Ανατολής, δεν συμμετείχε όμως στην κυβέρνηση του Καϊρου. Μετά ομως το Λίβανο, το ΕΑΜ συμμετείχε και στην Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Το σύμφωνο του Λιβάνου διαλάμβανε τους όρους για την αποκατάσταση της«Εθνικής Ενότητας». Πρόβλεπε για την καταλληλότερη κινητοποίηση των «ενωμένων εθνικών δύνάμεων», για την απελευθέρωση της χώρας και την «κατοχύρωση των Δημοκρατικών θεσμών». Οι όροι για την υλοποίηση των πιό πάνω σκοπών ειναι.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΟΥ ΛΙΒΑΝΟΥ ΠΡΟΒΛΕΠΕ,

Κεφάλαιον πρώτον: Η ανασύνταξις και πειθέρχησις των ενόπλων Ελληνικών δυνάμεων της Μέσης Ανατολής υπο τη σημαία της Ελληνικής Πατρίδος...

Κεφάλαιον δεύτερον: Η ενοποίησις και η πειθάρχησις υπο τας διαταγάς της ενιαίας Κυβερνήσεως, όλων των ανταρτικών σωμάτων της Ελεύθερης Ελλάδας, καθώς και η κινητοποίησις όλων των μαχητικών δυνάμεων του Εθνους εναντίον των κατακτητών...

Κεφάλαιον τρίτον: Η κατάργησις της τρομοκρατίας εις την ελληνικήν ύπαιθρον και η παγίωσις της προσωπικής ασφάλειας και της πολιτικής ελευθερίας του λαού, όταν και όπου ο κατακτητής αποσύρεται...

Κεφάλαιον τέταρτον: Η συνεχής μέριμνα δια την επαρκή αποστολήν τροφίμων και φαρμάκων εις την υπόδουλον Ελλάδα, επίσης και την ορεινήν.

Κεφάλαιον πέμπτον: Η εξασφάλισις, κατά την προσεχή από κοινού μετά των συμμαχικών δυνάμεων απελευθέρωσιν της Πατρίδος, της τάξεως και της ελευθερίας του Ελληνικού λαού, εις τρόπον ώστε, απηλλαγμένος και υλικής και ψυχολογικής βίας, να αποφασίσει κυρίαρχως και δια το πολίτευμα και το κοινωνικό καθεστώς και δια την κυβέρνησιν της αρεσκείας του.

Κεφάλαιον έκτον : Η επιβολή σκληρών κυρώσεων κατά των προδοτών της πατρίδος και κατά των εκμεταλλευτών της δυστυχίας του λαού μας. Ειμεθα σύμφωνοι και επι του θέματος αυτού...

Κεφάλαιον έβδομον: Η πρόνοια δια την άμεσον ικανοποίησιν μετά την απελευθέρωσιν των υλικών αναγκών του Ελληνικού Λαού...Ελέχθη οτι πρέπει να εργασθώμεν δια την προετοιμασίαν του σχεδίου μεταπολεμικής μας οικονομικής ανορθώσεως. Απόλυτος ομοφωνία...Η Ελλάς δια του Αλβανικού έπους ή έσωσεν τον πόλεμον ή τον συντόμευσε κατά ενα έτος τουλάχιστον. Εαν έναντι της υπηρεσίας αυτής εζήτει ώς αντάλλαγμα τας συμμαχικάς πολεμικάς δαπάνας έστω και μιάς ημέρας δια την ανοικοδόμησιν των ερειπίων της θα ήτο υπερβολή;

Κεφάλαιον όγδοον: Η πλήρης ικανοποίησις των Εθνικών μας δικαίων. Αι μεγάλαι υπηρεσίαι και αι μεγάλαι θυσίαι μας, τα ολοκευτώματα της Πατρίδος δεν ημπορούν να εχουν αλλην δικαίωσιν ειμή την δημιουργίαν μιας νέας ελευθέρας και μεγάλης Ελλάδος...Θα ειναι δυνατόν επομένως να θεωρηθεί απο όλους ώς συγκεκριμένη διατύπωσις των εθνικών αιτημάτων. Η πλήρης εθνική μας κατάστασις και η πλήρης ασφάλεια των νέων μας συνόρων αποτελεί Πανελλήνιον αίτημα. Αποκομίζω την εντύπωσιν οτι επίλθε πλήρης σύμπτωσις απόψεων επι του Εθνικού προγράμματος της μελούσις να σχηματιστεί κυβερνήσεως Εθνικής ενότητος. Το κείμενο θεωρείται ως Εθνικόν συμβόλαιον και υπεγράφη υπο πάντων των αντιπροσώπων.

Και στις 26 Σεπτεμβρίου 1944, εν όψη της απελευθέρωσης έγινε η συμφωνία της Καζέτρας το κείμενο της οποίας περιείχε : α) Ολαι αι ανταρτικαί ομάδες αι δρόσαι εν Ελλάδι τίθενται υπο τας διαταγάς της Ελληνικής Κυβερνήσεως Εθνικής Ενότητος. β) Η Ελληνική κυβέρνησις θέτει τας δυνάμεις ταύτας υπο του Στρατηγού Σκόμπυ, όστις ομονάσθη υπό του ανωτάτου Συμμαχικού Στρατηγείου, ως Στρατηγός Διοικών τας Δυνάμεις εν Ελλάδι. Και στη συμφωνία αυτή, στην παράγραφο 5 τα «Τάγματα Ασφαλείας» θεωρούνται όργανα του εχθρού. Θα χαρακτηρισθούν ως εχρθικοί σχηματισμοί, εκτός εαν παραδοθούν συμφώνως προς τας διαταγάς εκδοθησομένας παρά του Στρατηγού Διοικούντος τας εν Ελλήδι δυνάμεις».

Οι πολέμιοι, οι απόντες και οι διαστρεβλωτές της αλήθειας, προκειμένου να δικαιολογήσουν τον από μακρού προσχεδιασμένο εμφύλιο πόλεμο, ισχυρίχονται οτι το ΕΑΜ, ήθελα να καταλάβει την εξουσία που ήδη κατείχε και με την συμφωνία του Λιβάνου πρώτα και της Καζέρτας μετά την παρέδωσε. Με τη συμφωνία της Καζέρτας, η ηγεσία της Εθνικής Αντίστασης, προκειμένου να εξελεχθούν ομαλά, ειρηνικά και δημοκρατικά τα μεταπολεμικά πράγματα στη χώρα δέθχηκε : α) Να προσκληθούν βρετανικές δυνάμεις στην Ελλάδα, οταν ειχαν πιά αρχίσει να αποχωρούν οι Γερμανοί απ τη χώρα μας, γιατί πιέζονταν άμεσα απ τη νικηφόρα προέλαση του Κόκκινου στρατού στα Βαλκάνια και τον ΕΛΑΣ, ειχε αρχίσει με εντατικό ρυθμό την ολοκληρωτική απελευθέρωση της πατρίδας. β) Να μπούν οι δυνάμεις του ΕΛΑΣ, κάτω από τις διαταγές του άγγλου στρατηγού Σκόμπυ. γ) Να παραχωρηθούν οι πιό νευραργικές περιοχές της χώρας, ολόκληρη η Αττική στη διοίκηση και δικαιοδοσία της ελληνικής αντίδρασης και δ) Να απαγορευθεί η είσοδος του ΕΛΑΣ στην Αθήνα. Τη συμφωνία της Καζέρτας από μέρους των Αγγλων υπογράφουν ο στρατηγός Ουϊλσον κι ο Μακ Μίλλαν. Σε αντάλλαγμα οι Βρεττανοί κι η ελληνική κυβέρνηση αποφασίζουν επί τέλους, να διακηρύξουν επίσημα και απερίφραστα οτι τα Τάγματα Αφαλείας θα αντιμετωπισθούν σαν εχθροί σχηματισμοί.

Αυτοί που εχουν κατά Νού, εστω και ενα της εκατό(1%), να πάρουν την εξουσία με τη βία και τα όπλα δεν κάνουν το σίγουρο, αμφίβολο, πολύ περισσότερο δεν κάνουν - υπογράφουν τέτοιες παραχωρήσεις-δεσμεύσεις έναντι του υποτιθέμενου αντιπάλου. Οταν ελέγχεις και ασκείς εξουσία στο σύνολο της χώρας, εκτός απ την πλατεία Συντάγματος, και στοχεύεις στην κατάληψη και της πλατείας Συντάγματος, δεν υπογράφεις συμφωνίες πολύ περισσότερο δεν περιμένεις να έρθουν οι Βρετανικές δυνάμεις στην Ελλάδα, και ούτε καλείς το λαό να τις δεχθεί με ζητωκραυγές. Δίνεις τη μάχη με συντεταγμένες τις δυνάμεις που εχεις, υπο την ηγεσία σου και αν χάσεις τη μάχη για την κατάληψη και της πλατείας Συντάγματος την έχασες. Ομως θα χάσει από συσχετισμό δυνάμεων και πυρός, δεν θα τη χάσεις από συνειδητές παραχωρήσεις. Πολύ περισσότερο δεν διεκδηκείς την εξουσία οταν την εχει παραδόσει όπως χρεώνουν τα Δεκεμβριανά στο ΕΑΜ οτι «έκανε» το Δεκέμβρη, για να πάρει την εξουσία.

Τα Δεκεμβριανά είτε το δέχονται είτε δεν το δέχονται-η ιστορία δεν ειπε ακόμα τον τελευταίο λόγο-ηταν προσχεδιασμένα για να αποτελέσουν την απαρχή του εμφυλίου πολέμου, γεγονός που θα έδεινε τη δυνατότητα να «κονιοτροποίησουν» το ΕΑΜ-που για τον Τσιώρτσιλ και τη Βρετανική πολιτική, ηταν ο υπ αριθμόν ένα (1) εχθρός στην Ελλάδα και κατά τον Μάκ Μίλλαν «Οπότε και αν γίνουν οι εκλογές και με όποιο σύστημα και αν γίνουν το ΕΑΜ θα τις κερδίσει»...

Υστερα απ αυτήν τη διαπίστωση, σαν ρεαλιστές και έμπειροι πολιτικοί έκαναν δυό κινήσεις, που θα τους εξασφάλιζαν τις απαραίτητες δυνάμεις να προκαλέσουν και να πραγματοποιήσουν τα γεγονότα του Δεκέμβρη. α) Ανακλήθηκε η απόφαση να γυρίσει θριαμβευτικά ο βασιλιάς στην «χώρα του»

επικεφαλής των βρετανικών στρατευμάτων και της «ταξιαρχίας του». Η ορεινή αυτή ταξιαρχία αποτελούνταν απ ό,τι ειχε απομείνει απ τις δύο ελληνικές μεραρχίες της Μ Ανατολής, ύστερα απ τις τερατώδεις εκκαθαρίσεις που επακολούθησαν την «εξέγερση». Εξέγερση με περιεχόμενο, ο ελληνικός στρατός της Μέσης Ανατολής, αντί να πολεμούν στην Αφρικανική έρημο, να σταλεί στην Ελλάδα, να πολεμήσουν μαζί με τα άλλα ένοπλα Αντιστασιακά τμήματα τους κατακτητές. Γι αυτό και μόνο το αίτημα έγιναν οι εκκαθαρήσεις, το κλείσιμο στα σύρματα, την εξαφάνιση και τη δολοφονία αρκετών παιδιών, που φεύγοντας για τη Μέση Ανατολή πίστευαν, πως πήγαιναν να πολεμίσουν για την πατρίδα. Την πατρίδα που και μόνο που την επικαλέστηκαν βρέθηκαν στα σύρματα και πολλοί απ αυτούς στο αλλο κόσμο.

Στις τάξεις της ορεινής ταξιαρχία, δεν υπήρχαν παρά μόνο βασιλικοί αξιωματικοί και στρατιώτες. Ειχε μετατραπεί σε σώμα πραιτωριανών. β) ενω ο ΕΛΑΣ κτυπά ανελέητα τους Γερμανούς, εφαρμόζοντας με μόνο τα δικά του μέσα το σχέδιο «Κιβωτός», οι Αγγλοι οχι μόνο δεν τους ενοχλούν κατά την υποχώρηση έστω εκτός Αθηνών, αλλα έχοντας την έγνοια να κάνουν οικονομία στις διαθέσιμες στρατιωτικές δυνάμεις, για να διαφυλαχθούν σαν εφεδρεία για την αποφασιστική αναμέτρηση οχι πλέον με τους Γερμανούς, που ηταν ο προορισμός τους, αλλα με την ίδια την ελληνική Εθνική Αντίσταση. Προτίμησαν να διαπραγματεύθούν με τους Γερμανούς, προκειμένου να εξασφαλίσουν χωρίς απώλειες αμοιβαία την «πολιτική αλλαγή βάρδιας» και την «μεταβίβαση εξουσίας» με αντάλλαγμα την ελεύθερη και ανενόλητη αποχώρηση απ την Ελλάδα.

Η συμφωνία τηρήθηκε, και η μαζική αποχώρηση απ την Ελλάδα δεν διαταράχθηκε με κανένα τρόπο από οποιαδήποτε βρετανική στρατιωτική ή αεροπορική επέμβαση. Οπως σημειώνει ο ίδιος ο Χάμπε που έκλεισε τη συμφωνία, σχετικά με την τεράστια οδική συμφώρηση, που δημιουργήθηκε απ τα γερμανικά μηχανοκίνητα στρατεύματα, στην έξοδό τους από την Αθήνα: «Και ενα μόνο συμμαχικό αεροπλάνο θα ειχε μπορέσει να μεταβάλει αυτό το σύμφυρμα σε όλεθρο. Αλλα κανένα δεν φάνηκε στον ουρανό». Πάντα κατά τον Χάμπε, η υποχώρηση τους προς τα βόρεια, οι μηχανοκίνητες φάλαγγες βλέπουν συχνά να πετούν από πάνω τους βρετανικά αεροπλάνα, αλλα ποτέ δεν δέχονται επίθεση», ηταν σαν να τους προφύλαγαν από τυχόν επιθέσεις του ΕΛΑΣ ή οτι χαρτογραφούσαν τις θέσεις του ΕΛΑΣ. Στους ίδιους δρόμους, τους συμβαίνει να διασταυρωθούν, με τη μεγαλύτερη φιλοφροσύνη του κόσμου, με σημαντικές δυνάμεις του ΕΔΕΣ, πλαισιωμένες από Αγγλους, που κατευθύνονται, αυτές προς τα νότια, χωρίς να συμβεί η παραμικρή εμπλοκή. Αρα η «συμφωνία κυριών» που διέπει αυτήν την ανταλλαγή αβροτήτων, δεν παραβιάστηκε απ τους συμβαλώμενους. Η μόνη παραβίαση που έγινε συνίσταται στο γεγονός, οτι οι βρετανοί έκαναν παρά τη συμφωνία ρίψη αλεξιπτιστών στα Μέγαγα προκειμένου να ειναι κοντά στην Αθήνα. Σε αντίποινα οι Γερμανοί, στις 12 του Οκτώμβρη, μέρα που τα τελευταία γερμανικά στρατεύματα εκκενώνουν την Αθήνα, μονάδα οπιστοφυλακής σε

αντίποινα ανατινάζει τις λιμενικές εγκαταστάσεις του Πειραιά και επιχειρεί να καταστρέψει το εργοστάσιο του ελεκτρισμού και τη γύρο βιομηχανική περιοχή.

Κατά τον Χάμπε, «τις καταστροφές αυτές τις ανέλαβαν τα Ες Ες, σε αντίποινα για την πτώση άγγλων αλεξιστωπιστών στο αεροδρόμια των Μεγάρων». Με κίνδυνο να καταστραφούν, ο ηλεκτρικός σταθμός και άλλες αξιόλογες λιμενικές κλπ εγκαταστάσεις παραβίασαν την συμφωνία, προκειμένου να ειναι κοντά στην Αθήνα, για να μην υπάρξει κενό εξουσίας τις λίγες ώρες απ την αποχώρηση. Αυτή η τελευταία επιχείρηση χάρις στην επαγρύπνηση του ΕΛΑΣ Πειραιά, που κατέλαβε τη νύχτα το εργοστάσιο και αντιστάθηκε στεναρά δίνοντας έτσι το χρόνο στους τρείς ΕΠΟΝίτες, Χρ. Αγαλιώτη, Φραγκόπουλο και Σ, Καλαμπόκα, που με αξιοθαύμαστο θάρρος να βγάλουν τα καψούλια απ τις περισσότερες γομώσεις, σώζονται έτσι από βέβαιη καταστροφή και πολλά εργοστάσια του Πειραιά. Το πρωϊ οταν εχουν τελειώσει το έργο, οι τρείς Νέοι φεύγοντας έπεσαν πάνω στην τελευταία γερμανική περίπολο. Τους αφόπλισε και τους εκτέλεσε επί τόπου.

Ενώ οι ανθρωποι των δύο εχθρικών μυστικών υπηρεσιών ψιλοκεντούσαν τις συμφωνίες για το πώς: οι Γερμανοί θα φύγουν ανενόχλητοι απ την Αθήνα-Ελλάδα και οι Αγγλοι, πως θα διασφάλίσουν την «αλλαγή φλουράς» και τη «μεταβίβαση της εξουσίας» χωρίς να διακινδυνεύσουν τη ζωή έστω και ενος στρατιώτη, δεν ζήτησαν όμως απ τους Γερμανούς να κηρύξουν μια οποιαδήποτε εκεχειρία μεσά στην ίδια την Αθήνα. Δεν σκέφτηκαν ούτε αυτούς της οδού Μέρλιν να απαλάξουν απ τα μαρτύρια. Ετσι μέσα στο απαίσιο άντρο της οδού Μέρλιν, τα Ες-Ες προετοίμαζαν την ανενόχλητη αναχώρησή τους τουφεκίζουν τους Ελληνες διερμενείς ή τους «αυτοκτονούν» πετώντας τους απ τα παράθυρα. Ο Χάμπε σημειώνει «Ολοι εχουν στο μυαλό τους : αυτοί ξέρουν πολλά». Στίς 2 του Οκτώμβρη, λίγες μέρες πριν απ την εκκένωση της Αθήνας, εκτελούν ακόμα «εν ψυχρώ», 25 πατριώτες (κι ανάμεσά τους τη Λέλα Καραγιάννη!) κοντά στον Υμητό και άλλους 9 στο Κατσιπόδι.

Δεν ειναι συνεπώς η Αντίσταση εκείνη που πλήρωσε υπερβολικό τίμημα για να κηρυχθεί η Αθήνα «ανοχύρωτη πόλη». Ειναι οι Βρετανοί, που υπέγραψαν με τον Χίτλερ στη Λισαβόνα, εκείνη την επαίσχυντη συμφωνία να «φύγουν ανενόχλητοι οι Γερμανοί» απ την Ελλάδα με αντάλλαγμα την μεταβίβαση της εξουσίας τόσο στην Αθήνα αλλο τόσο και στη Θεσσαλονίκη σε αυτούς, με την προϋπόθεση να εμποδίσουν με κάθε τρόπο τον ΕΛΑΣ, να προσεγγίσει αυτές τις δυό πόλεις κλειδιά. Ετσι η Βέρμαχτ έμεινε ανενόχλητη απ τους άγγλοσάξονες στην υποχώρησή της ακριβώς για να εξασφαλισεί την «πολιτική αλλαγή βάρδιας» ετσι ώστε οι Βρετανοί να εχουν ήδη καταλάβει τη χώρας αντικαθεστώντας σαν νεοκατακτητές τους Γερμανούς.

Δεν ειχε ακόμα ολοκληρωθεί η αποχώρηση των Γερμανών απ την Αθήνα, και σκηνές απερίγραπτης λαϊκής αγαλίασης ξετυλίγονται στην πρωτεύουσα.

«...Τα γερμανικά καμιόνια άνοιγαν αργά το δρόμο ανάμεσα απ το πλήθος που τα γιουχάϊζε, (λέει ο Χάμπε). Ανθρωποι κατατσακισμένοι, που τους κατείχε κιόλας ο φόβος μιας πολυήμερης υποχώρησης μέσα απ το αντάρτικο ανα την

Ελλάδα και τη Γιουγκοσλαβία, στοιβάζοντας στις καρότσες τους, μαζί με τις προμήθειες, τους σάκους, τα μικρά ζώα που ειχαν αρπάξει για σφάξιμο αναλογίζονταν τη τους περιμένει. Πολλοί απ αυτούς τους στρατιώτες ειχαν τα μάτια αποτραβηγμένα στο όνειρο. Τάχα να θυμόταν άραγε, τη θριαμβετική τους είσοδο στη φωτολουσμένη πόλη, πλούσια από αρχαία μάρμαρα που έμοιαζαν να περιμένους τους βαρβάρους. Στην πόλη, που ειχε στολίδι τον Παρθενώνα, σαν στέμα που υπόσχονταν στο νικητη; Συλλογιζόταν άραγε, τα ερείπια που ειχαν προκαλέσει και άφηναν πίσω τους παντού στην Ευρώπη, και που τώρα θα τα ξανάβρισκαν στην ίδια τους τη χώρα, τους τάφους και τους νεκρούς;

«Ειχαν υγρά τα μάτια, ανήσυχα, όπως τα πρόβατα και οι κόττες που βρίσκονταν με τα πόδια δεμένα μπροστά τους...

Ο λαός γιουχάϊζε αυτή την αξιοθρήνητη φευγάλα, Εδειχναν τις γροθιές, τραγουδούσαν τους ύμνους τους ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ και τη διεθνή. Στις συνοικίες, στον Πειραιά, όπου οι Γερμανοί (με το αιτιολογικό της μή τήρησης της συμφωνίας απ την πλευρά των βρετανών) ανατίναζαν τις εγκαταστάσεις του λιμανιού, γίνονταν μάχες με ολοκαύτωμα τις νεαρές ζωές των ΕΠΟΝιτών, για να σώσουν τις εγκαταστάσεις της Σέλ και Στάνταρντ Οίλ. Να σωσουν τα εργοστάσια που οι ιδιοκτητες τους δεν ηταν αλλοι παρά οι φυγάδες και πολλοί συνεργάτες. Οι κρότοι απ τις χειρομβοβίδες και τους δυναμίτες που έσκιζαν τις προκυμαίες, ανέβαιναν υπόκουφοι ως το κέντρο της πόλης. Και σε αυτούς τους κρότους, σε αυτή την τελευταία βοή μάχης, ο λαός αποκρίνονταν με ενα παραρήλημα χαράς, με μιά απέραντη ιαχή θριάβμου. ο σιχαμερός εχθρός νκήθηκε-έφευγε...

Παντού, όλο και πιό πολλοί αντρες, γυναίκες και παιδιά προσέρχονται στις πλατείες, αναμαλλιασμένοι απ τον αέρα, γελώντας και κλαίοντας αγκαλιασμένοι. Εκατοντάδες σημαίες,γαλανόλευκες ή κόκκινες, ξεπετάχθηκαν μέσα απ το πλήθος και, μονομιάς, αυτος ο απέραντος όγκος αρθρώθηκε και σείστηκε σε μιά κίνηση. Ετσι άρχισε η ατελείωτη παρέλαση. Μια παρέλαση, που ποτέ δεν ειχε ξαναδεί ο κόσμος, μα και ο Μάκ Μίλλαν, που βλέπονταν τον πρωτοφανή σε όγκο ορμή και θέληση έβγαλε από μέσα του και είπε εμπιστευτικά στο Σκόμπυ και τον Λύπερ, εκείνον τον φοβερό λόγο «οτι το ΕΑΜ θα νικήσει όποτε και αν γίνουν οι εκλογές», εφιστώντας έτσι την προσοχή στους υφυσταμένους του, για τα πρόσθετα μέτρα που πρέπει να ληφθούν προκειμένου να εφαρμοστεί με επιτυχία το προαποφασισμένο σχέδιο «ΜΑΝΑ που πρόβλεπέ την κονιορτοποίησης του ΕΑΜ.

«Τρείς μέρες και τρείς νύχτες ο λαό της Αθήνας, τσακισμενος από τα δεινά τόσων μαύρων ατελείωτων χρόνων, από τόσα πένθη και τόση μιζέρια, ο πεινασμένος λαό, που έφτυνε αίμα, ξετυλίχθηκε κάτω απ τον ήλο και με το φώς των πυρσών, χωρίς να κοιμηθεί, χωρίς να πειεί και χωρίς να φάει, κρατημένος απ το ομαδικό παραλήρημα, απ την απέραντη χαρά της λευτεριάς, που ειχε ξαναβρεθεί».

Ο Ρόλαντ Χάμπε, εκφράζει αυτές τις εντυπώσεις με τον πιό λιτό και σύντομο τρόπο, αλλα-καθώς προέρχονται από ενα Γερμανό-εχουν περισσότερο βάρος. «...Βρήκαμε λέει ο Χάμπε, τους δρόμους σκεπεσμένους από μια ανθρώπινη πλημμύρα, ετσι που το αυτοκίνητο μας δεν μπορούσε να ανοίγει με δυσκολία το δρόμο του. Ποτέ μου δεν είδα ανθρώπους κυριαρχημένους από τέτοια χαρά και τέτοιο ενθουσισμό».

Απ τα μέσα του Σεπτέμβρη ο ΕΛΑΣ, ειναι τόσο ισχυρός σε σχέση με τα τελευταία γερμανικά σρτατεύματα που εχουν μείνει στην Αθήνα, ωστε θα μπορούσε, μέσα σε λίγες ώρες, να απαλλαγεί απ αυτούς τους αναίσχυντους δήμιους, να καταλάβει την πρωτεύουσα και να βάλλει ετσι εχθρούς και συμμάχους μπροστά σε τετελεσμένο γεγονός.

Η νομιμοφροσύνη όμως τους ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ειναι σε αυτές τις αποφασιστικές στιγμές έξω από κάθε συζήτηση. Αντανακλά τις θέσεις του ίδιου του ΚΚΕ, που δημασιεύει, στις 6 του οκτώμβρη, μια «προκήρυξη προς τον ελληνικό λαό», που θα μπορούσε να τη ν υπογράψει και ο ίδιος ο Τσιώρτσιλ.

«...Το ΚΚΕ, που στάθηκε πρωτοπόρο στην πάλη για τη φθορά και διασπορά των δυμάμεων της φασιστικής τυραννίας, καλεί όλους τους πατριώτες να δείξουν ύψιστο βαθμό πειθαρχίας και αυταπάρνησης. Η εξασφαλίση της τάξης και της ομαλής πολιτικής ζωής, σε τέτοιες στιγμές, ειναι εθνικό χρέος. Οι εγκληματίες πολέμου, όπου και να ειναι, θα τιμωρηθούν και τούτο ειναι εργο της εθνικής κυβερνήσεως. Απογορεύεται η αυτοδικία και κάθε ενέργεια που κλονίζει το τόσο υψηλό έργο που δημιουργήσαμε όλοι μας.

Κομμουνιστές και Κομμουνίστριες.
Σταθήκατε η ψυχή του εθνικού λαοκρατικού ξεσηκωμού. Σταθείτε τώρα οι πρωτοπόροι στην επιβολή της τάξης και της δημοκρατικής λευτεριά. Πατριωτες όλοι ενωμένοι στην πάλη για να ολοκληρώσουμε, μαζί με τον ΕΛΑΣ και τους συμμάχους μας την απελευθέρωση της Ελλάδας κάτω από την ενιαία κυβέρνηση.
Το πολιτικό γραφείο την Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ.
Αυτά τα εξαιρετικά μετριοπαθή λόγια και συνθήματα δείχνουν αρκετά πως η πολιτική διοίκηση του ΚΚΕ, και η ηγεσία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν σκέπτονταν καθόλου να καταλάβουν την εξουσία με τη βία η με πραξικόπημα.
Παντού αλλού, έξω απ την Αθνήνα, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ αναπλήρωνε αμέσως το διοικητικό κενό, που άφηνε η υποχώρηση των Γερμανών, Απ τον Αύγ/το-Σ/βρη κιόλας καταλαμβάνει και διοικεί έξι πόλεις στη Θεσσαλία και τη Νάουσα στο Νομό μας. Παντού, εξάλου, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, παίρνοντας τη θέση του εξευτελισμένου και διαλυμένου κρατικού μηχανισμού του παρελθόντος, δεν το κάνει στο δικό του όνομα, αλλά στο όνομα της Κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας, ενώ παράλληλα συνέχιζε στις κύριες αρτηρίες υποχώρησης να καταφέρνει σκληρά πλήγματα στους Γερμανούς. Συνεπώς αυτά που καταλογίζουν στο ΕΑΜ- ΕΛΑΣ, αυτοί που ενώ την πήραν ειρηνικά την εξουσία στις 12,10,44, μετά την κατάληψη της Εξουσίας, επειδή το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και μετά την παράδοση των όπλων εξακολουθούσε να εχει τεράστια επιρροή στο λαό. Αυτή

ακριβώς η επιρροή ηταν που έρκινε οτι έπρεπε να περάσει μετά την απελευθέρωση απ τη φωτιά και το σίδερο για να ειναι ανενόχλητοι στην προσπάθεια να επαναφέρουν τη ζωή του λαού μας στο καθεστώς της 4ης Αυγ/του.
Η επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, το 1917 και η δημιουργία της κομμουνιστικής διεθνούς, αποτέλεσε ενα νέο παράγονταν στην Ευρώπαϊκή, αλλα και την παγκόσμια πολιτική σκακέρα. Η επικράτηση δημιούργησε μια έκδηλη εχθρότητα προς τις Μεγάλες Δυνάμεις της εποχής. Και εκείνες με τη σειρά τους ανταπέδωσαν τα ίσια, καθώς προσπάθησαν να ανατρέψουν ένοπλα το νεοσύστατο καθεστώς στη Ρωσία, πριν η σταθεί στα πόδια. Αφού δεν μπόρεσαν να το ανατρέψουν με τα όπλα η δεν πίστευαν στην επικράτησή του, οταν με την πάροδο του χρόνου άρχισε να εδραιώνεται, τα αστικά καθεστώτα δημιούγησαν τη διεθνή του κεφαλαίου. Μέσω της διεθνούς κήρυξαν εναν ανερήνευτο πόλεμο στο νέο κοινωνικό-οικονομικό σύστημα και σε συνέχεια με όλα τα μέσα ένα εμφύλιο πόλεμο κατά χώρα ανάμεσα στην Αριστερά-κομμουνιστές. Η κήρυξη αυτού του εμφυλίου πολέμου κατά τον Μ. Μπρέχτ ηταν «Η ανυπομονησία αυτών που ζούν στη σιγουριά».
Ο εγκέφαλος της διεθνούς του κεφαλαίου στεγάζονταν στο Λονδίνο. Στο Λονδίνο, την Ουάσιγκον και τις αλλες βέβαια Μητροπόλεις, οργανώνονταν και κατευθύνονταν ο αντικομμουνισμός. Ολα τα μέσα ηταν και παραμένουν οχι μόνο ανεκτά αλλά και επιβεβλημένα για την καταπολέμηση του κομμουνισμού και την ανατροπή του τρισκατάρατου Σοβιετικού καθεστώτος. Με βάση αυτήν την αρχή ο αντικομμουνιστικός αγώνας στην Ελλάδα, δεν αποτελούσε εξαίρεση στην Ευρωπαϊκή ύπειρο. Ο φασισμός στα δικτατορικά καθεστώτα του Μουσουλίνη, του Σαλαζάρ του Χίτλερ, του Φράγκο, την Ελλάδα, ηταν κρατική ιδεολογία και αυτοσκοπός. Η ανοχή δε της διεθνούς του κεφαλαίου προς τα καθεστώτα αυτά και ειδικά προς το Χίτλερικό καθεστώς-που αν δεν ηταν δημιούργημά τους ειχε την απόλυτη παραδοχή, στήριξη και ενίσχυση ακόμα-με την ελπίδα οτι εκείνο θα στραφεί-στρέψουν, οταν έρθει το πλήρωμα του χρόνου πολεμικά εναντίον της ΕΣΣΔ. Το ταξίδι του βρετανού Πρωθυπουργού Τσάμπερλεν αυτόν τον σκοπό ειχε, να πειστεί ο Χίτλερ...
Ο Χίτλερ πριν ακόμα ανέλθει στην εξουσία, ειχε διακηρύξει οτι «αν σήμερα μιλάμε για νέες εκτάσεις στην Ευρώπη, δεν εχουμε βέβαια κατά ΝΟΥ τίποτε αλλο παρά τη Ρωσίας και τα γειτονικά με αυτήν κράτη» δείχνοντας ετσι με το δάκτυλο τη Ρωσίας. «Το γιγάντιο αυτό κράτος του βορρά, ειναι πιά ώριμο για εξανδραπονδισμό. Και το τέλος της Εβραϊκής κυριαρχίας στη Ρωσία, θα σημάνει και το τέλος της Ρωσίας σαν κράτος».
Ο φασισμός και το παρακράτος που αποτελούν μια ταυτόσιμη έννοια δεν ειναι προπολεμικό φαινόμενο. Ο φασιμός και ο πόλεμος ειναι συμφυής, με το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Ο αυθεντικός φασισμός ντύνεται με πατριωτικά σύμβολα της δική του χώρας. Αξιοποιεί το ψέμα και τη διόγκωση των λαϊκών συναισθηματων. Συνθηματολογεί για την υπεροχή της φυλής και του παρελθόντος της, για τους κινδύνους απ τους εσωτερικούς εχθρούς-κομμουνιστές οπαδοί της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής-για την υπονόμευση απ τη γενικότερη παρακμή της

κοσμοπολίτικης Αριστεράς. Χρησιμοποιεί με κατάλληλη προσαρμοφή τους λαϊκούς μύθους, διατίνεται οτι η ισχύς ειναι το δίκαιο, οτι η βία και η θέληση διαμορφώνουν τον κόσμο προς όφελος της εθνικής κοιτίδας. Συνδιάζει-κατά το εθνικοσοσιαλιστικό τρόπο «εσυ δεν εισε τίποτε, ο λαός ειναι το ΠΑΝ»-την περιφρόνηση του ατόμου και το ριζοσπαστικό αντιανθρωπισμο, στον οποίο προσπαθεί να προσδώσει φιλοσοφική και καλλιτεχνική επικάλυψη. Αλλα, στην ουσία το «μόνο χαρακτηριστικό του φασισμού που δεν ειναι πλαστό, ειναι η θέλησή του για την εξουσία, την υποδούλωση και τη λεηλασία. Ο φασισμός ειναι ενα καθαρό χημικό απόσταγμα της κουλτούρας του Ιμπεριαλισμού».
Με την μετονομασία του Σοσιλιστικού κόμματος σε ΚΚΕ, και την προσχώρηση του στην κομμουνιστική διεθνή το 1920, και σε συνέχεια την προσχώρηση της Ελλάδας στη διεθνή του κεφαλάιου, το αστικό καθεστώς κήρυξε και αυτό τον εμφύλιο πόλεμο κατά του κομμουνισμού στην Ελλάδα και των συνοδιπόρων και αργότερα και σε αυτούς που δεν συμφωνούσαν μαζί του στον τρόπο αντιμετώπισης της Αριστεράς.
Την Μεταξική δικτατορία τον Αύγ/στο του 1936 την επέβαλαν μέσω του Βασιλιά οι Αγγλοι. Ο Μεταξας μπορεί να ηταν ανθρωπος ακροδεξιών αντιλήψεων, ισχυρός αντίπαλος του φιλελευθερισμού, του κοινοβουλευτισμού και του κομμουνισμού. Να συμφωνούσε με πολλές ναζιστικές αρχές και η ΕΟΝ να χαιρετούσε χιτλερικά, την Αγια μεταλαυγιά του ομως, την έπαιρνε στο Σύτι του Λονδίνου, γι αυτό και οι θέσεις της 4ης Αυγ/του, έπρεπε να συμβαδίζουν με τη βασιλική και βρετανική έγκριση. Οι Βρετανοί επιτρέποντας στον Μεταξα, για τους δικούς ιδιαίτερους λόγους, να εκδηλώνει στη πράξη τα ιδεολογικά του πιστεύω, έπαιζαν ενα επικίνδυνο παιγνίδι. Ηθελαν κατά βάθος να μονοπωλήσουν το ελληνικό ενδιαφέρον-με το παχυλό υπόστρωμα της Ιντζέλτζενς Σέρβις, που έλεγχε μηχανισμούς και παρακράτος-χωρίς να φαίνεται και να συνεισφέρει οικονομικά.
Πίστευε οτι μπορούσε να εγκαθιδρύσει ενα συγκεκαλυμμένο καθεστώς με Γερμανική στήριξη και χρήματα. Η συστηματική δίωξη των Αριστερών-κομμουνιστών κατά τη διάρκεια της δικτατορίας δεν ηταν τυχαία. Και οχι μόνο δεν ηταν τυχαία αλλά εξυπηρέτησε πολλαπλά τη Βρετανική πολιτική στην Ελλάδα. Ενώ οι διωγμοί, οι συλλήψεις, τα βασανιστήρια, οι εξορίες, οι φυλακίσεις χωρίς δίκες και οι δολοφονίες, γίνονταν κατ εντολή των Βρετανών, για τον αντιαγγλισμό και αντιμοναρχισμό που εκδήλωνε το ΚΚΕ την αγανάκτηση του λαού την εισέπραταν οι Γερμανοί.
Το ίδιο συνέβει και με την ηγεσία του ΚΚΕ, οσον αφορά την καταλόγησει ευθύνης για το ποιός ηταν ο αρχιτέκτονας της δικτατορίας. Και επιπρόσθετα ηταν ιδεολογικοί σύμμαχοι της ΕΣΣΔ στην Ελλάδα. Αντίπαλοι ενός θανάσιμου εχθρού τότε αντιπάλου της Μεγάλης Βρετανίας, έδιναν την εντύπωση στον ελληνικό λαό, οτι οι διώξεις αυτές γίνονταν απ το φιλογερμανικό μεταξικό καθεστώς, ενώ στην πραγματικότητα τις διώξεις αυτές τις ειχαν οργανώσει και επιβάλει οι Αγγλοι για τους δικούς τους σκοπούς και βλέψεις.
Οι αγωνιστές του 21, ανήκαν σε αυτή τη ράτσα των αγωνιστών, που ξεκίνησαν με το ντουφέκι και μια χούφτα όνειρα για να κατακτήσουν εναν επίγειο παράδεισο. Μόνο Ανθρωποι αποφασισμένοι να τα δώσουν όλα μπορούσαν

να πούν-βροντοφωνάξουν : «Η Επανάσταση θα γίνει και όποιος ζήσει και όποιος πεθάνει» Αυτό ηταν το σύνθημα της Φιλικής. Ποιός Ελληνας θα αρνιόταν να γίνει μέλος μιάς οργάνωσης που σαν σκοπό ειχε την απελευθέρωση της πατρίδας και τη δημιουργία εθνικό-κρατικής οντότητας; Το ίδιο σύνθημα είπαν οι Ελληνες (91) χρόνια μετά για την απελευθέρωση της Μακεδονίας. εικοσηκτώ (28) χρόνια αργότερα το σύνθημα ηταν : «ΟΧΙ δεν θα περάσει ο φασισμός». Και όταν η διεθνής του φασισμού μετά την κατάκτηση της Ευρώπης και ύστερα από ενα πολυήμερο, αιματηρό πόλεμο και με ενα τεράστιο κόστος που πλήρωσαν οι κατακτητές, για να κατακτήσουν τη χώρα μας, ο λαός μας πάλι με το σύνθημα αυτό αγωνίστηκε: «Η Πατρίδα θα Απελευθερωθεί» και «όποιος Ζήσει».

Για να γίνει αντιληπτό πόσο οι αγωνιστές του 21, ειχαν βαθύ και έντονο το αίσθημα της ελευθερίας. Πόσο φοβόταν, μια νέα σύγχρονη, πολιτισμένη και ραφινάτη εξάρτηση. Πόσο βαθιά και έντονη ειχαν την αίσθηση της σκλαβιάς, αλλα και πόσο μισούσαν την ξένη ανάμιξη στα εσωτερικά τους, το αποδίδει θαυμάσια ενα απόσπασμα απ την Ελληνική Νομαρχία.

«...Δια την αγάπη της τιμής μας, στοχασθήτε το με προσοχή. Μη σας πλανήσουν τα ταξίματα των επιτροπών και των αποστολών των ξένων βασιλείων. Αυτοί ειναι τόσο σκλάβοι και δια να μετριάσουν την εντροπήν των, προσπαθούν να αυξήσουν των αριθμό των. Αυτοί δεν προσκηνούσι, ειμή τον βασιλέα των και τον χρυσόν. Μην στοχάζεσθε ,ώ αδερφοί μου, οτι κανείς απ αυτούς θέλει να θυσιάσει και χρυσόν και στρατιώτας, δια να διώξει τον Οθωμανό και να μας αφήσει έπειτα ελεύθερους! Ω, κάλλιον ένας σεισμός ή ενας κατακκλυσμός να μας αφανίσει όλους τους Ελληνες, παρά να υποκύψωμεν πλέον εις ξένον σκήπτρον.

Διατί ώ Ελληνες αγαπητοί μου, να προσμένουμεν να μας δανείσει άλλος εκείνο, όπους ημείς έχομεν; Χιλίας φοράς περισσότερον αίμα ήθελεν εκχυθή, αν ήθελεν εισέλθει ξένον σπαθί εις την Ελλάδα, παρά αν ήθελεν ελευθερωθή μόνοι μας. Μην σας δειλιάση προς τούτοις η απειρία μας, αλλά ιδέτε τους Σέρβους. Ιδέτε ενταυτώ τους Νύν ναύτας του γένους μας, πώς αγκάλα και αγράμματοι, ταξιδεύουν με μεγαλωτάτη ευκολίαν εις όλας τας θάλλασας, μάλιστα δε κάμνουσι μόνοι τους τα πλέον ωραιόττατα και ταχύτερα καράβια».

Και οταν έγινε αντιληπτός ο καταχθόνιος ρόλος των Αγγλων, ο ίδιος ο Υψηλάντης εξέδωσε Εγκύκλιο προς τους Ελληνε Ναυτικούς

«Γενναίοι Πλοίαρχοι της Ελλάδας.

Συμπατριώται! προς Σας αποτείνει η Ελλάς, η δύστυχης ημών Μήτερ και πατρίς την φωνή της. Περικυκλωμένη πανταχόθεν από παντοία δεινά, είς σας υποστηρίζει την άγκυρα των ελπίδων της, και από σας μόνο προσμένει μικράν ελάφρωσιν των δυστυχιών της...

Αλλα ενώ της Ευρώπης ολης φιλάνθρωποι Διοικήσεις θέλουσι την άθικτον ιερότητα των εθνικών μας δικαιωμάτων ώς την μόνην βάσιν της ευδαιμονίας παντός έθνους, μας δίδουσιν καθημερινώς σημεία προφανέστατα της μεγάλης χαράς δια τας προόδους της πατρίδος μας. Η Αγγλία, η φιλοδέσποτος εκείνη και μισάνθρωπος, η είς τον ανώτατον βαθμόν φίλαυτος δύναμις, αγωνίζεται με

παντίους τρόπους, οχι μόνον είς τον ευρούντα δρόμον των επιτυχιών μας να βάλει εμπόδια, αλλα και εντέλη εξολοθρευμόν να μας επιφέρη.
προς τούτο δε στο τέλος δεν ησχύνθη μέχρι σήμερον να μεταχειρισθή και αυτάς τας αισχρότητας αδικίας, κατεπάτησεν συνθήκας, διέρρηξε φιλικούς θεσμούς και...
Οι Αγγλοι έχοντας μια μακρόχρονη επικυριαρχία στην Ελλάδα και ένα άρτιο μηχανισμό προκτόρων Αγγλων, και κυρίως ντόπιους με τους οποίους έλεγχε (δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγε κάποιος οτι οι αρχηγοί των κομμάτων απ το Λονδίνο έπαιρναν το χρήσμα, το ίδιο και οι μέλλοντες να γίνουν Πρωθυπουργοί, μα και Υπουργοί ακόμα) πολιτικά και κοινωνικό-οικονομικά τη χώρα, δεν μπορούσε να συμβιβασθεί με τη σκέψη οτι θα μπορούσε στον επερχόμενο πόλεμο να χάσει την επικυριαρχία της Μεσογείου και τις θέσεις κλειδιά στην Ελλάδα.

Η Ελλάδα μια χώρα Ναυτικών, Μεταπρατών και Τραπεζικών, με μιά εξαιρετική γεωγραφική θέση πάνω στους πιό σπουδαίους ναυτικούς και εναέριους δρόμους ανάμεσα στο Σουέζ, τη Χάϊφα, τα Δαρδανέλια και την Ανδριατική, δεν μπορούσε να μην συμπεριελαμβάνεται στα μεταπολεμικά-μελλοντικά της σχέδια. Για να διασφαλιστούν όμως τα άμεσα και τα μελλοντικά συμφέροντά της, έπρεπε να σταματήσει και τυπικά η ταραγμένη 13χρονη περίοδο της δεύτερης Ελληνικής Δημοκρατίας και να επανέλθει ο Βασιλιάς. Για να επανέλθει ομως ο τοποτηρητής τους στην Ελλάδα, τόσο στις 25/11/1935, αλλο τόσο και το 1946, έπρεπε να διαμορφωθεί και το κατάλληλο φιλοβασιλικό κλίμα. Και κυρίως να εξοπλισθεί το κράτος με ενα τρομακτικό νομικό οπλοστάσιο για την καταστολή της κοινωνικό -καθεστωτικής αμφισβήτησης.

Δέκα μέρες μετά την κήρυξη της δικτατορίας η κυβέρνηση Μεταξά μέσω του Ιταλού πρεσβευτή στην Αθήνα εξέφρασε την επιθυμία : «Να εμπνευσθεί, οσο και εφόσον μπορεί, απ τις θεμελιώδεις αρχές του φοσιστικού δόγματος, στο πλαίσιο της εφαρμογής του προγράμματός της για την αναδιοργάνωση και την αναζωογόνηση του ελληνικού κράτους και των Νόμων». Το νομικό αυτό οπλοστάσιο, με ελάχιστες εξαιρέσεις το ειχε προετοιμάσει η 10ετία του 1940, Και η 10ετία του 1940, δηλ απ το 1931 μέχρι το 1940, ειναι και αυτή μια 10ετία, το ίδιο τραγική σε πολιτική αστάθεια, κυβερνητική και Συνταγματική κρίση απ αυτήν του 1920 «επαναστάτες» ή πραξικοπήματα του 1933, 1935. Κατάργηση της αβασίλευτης μορφής του πολιτεύματος και επαναφορά του Συντάγματος του 1911 προσωρινά, γιατί ηταν Συντακτική Συνέλευση για θέσπιση νέου Συντάγματος, δημοψήφισμα για την επάνοδο του Βασιλιά, διάλυση της Συντακτικής Συνέλευσης και εκλογές για αναθεωρητική βουλή το 1936. Και φτάσαμε στην αποφράδα 4η Αυγ/του, που ηταν η κορύφωση με τη επιβολή της δικτατορίας του Μεταξά. Την ίδια μέρα εκδόθηκαν δύο βασιλικά διατάγματα. Με το ένα διαλύονταν η αναθεωρητική βουλή, χωρίς πρροκήρυξη εκλογών για νέα, μια πράξη που αποτελούσε συνταγματικό πραξικόπημα, και με το δεύτερο εξουσιοδοτούνταν η κυβέρνηση, να αναστέλλει τις ελάχιστες Συνταγματικές διατάξεις-εγγυήσεις «εν περιπτώσει διαταράξεως ή απειλής κατά της δημόσιας τάξεως».

Και μερικούς μήνες αργότερα ο Μεταξάς ειναι απολύτως σύμφωνος «να αρχίσει σύνδεση ανάμεσα στην Γκεστάπο και τον Ελληνα υπουργό της Αστυνομίας, για κοινή αντιμετώπιση των μηχανοραφιών των μπολσεβίκων». Με τον τρόπο αυτό οι Γερμανοί δημιούργησαν στενές σχέσεις με την Ελληνική Αστυνομία που αρκετοί ιθύνοντες ηταν γερμανόφιλοι καθώς και ανώτατα κρατικά στελέχη. Για την φασιστική ιδεολογία ο άνθρωπος, δεν ειναι πλάσμα λογικό, που χρειάζεται να πεισθεί με λογικά επιχειρήματα, αλλα «πλάσμα συναισθηματικό», κατάλληλα χειραγωγημένο απο λέξεις-συνθήματα με έντονο συγκινησιακό-φετιχιστικό χαρακτήρα συνδεδεμένα με τον άρτο και τα θεάματα ειναι αυτά που του αρκούν σαν περιεχόμενο...

Με τον αναγκαστικό νόμο του 1936 καταργήθηκε το περίφημο «ιδιώνυμο» του 1929, (που προστάτευε το δημοκρατικό πολίτευμα), αλλα ολες οι αλλες κύριες διατάξεις του νέου νόμου επαναλάμβαναν τις προηγούμενες, αλλά με μιά πιό έντονη ,αυστηρή και αυταρχική κατεύθυνση. Επιγραμματικά οι κυριότερες μεθοδεύσεις του Νέου κράτους της 4ης Αυγ/στου ηταν : α) Θέσπιση στρατοπέδων συγκέντρωσης. β) καθιέρωση «πιστοποιητικού κοινωνικών φρονημάτων». γ) δηλώσεις μετανοίας, φίμωση του τύπου. δ) έξαρση των αστυνομικών μεδθόδων, και ε) διάλυση όλων των πολιτικών κομμάτων, αλλα και όλων των κοινωνικών οργανώσεων. στ) απαγόρευση των μητρικών γλωσσών.

Λέγεται πως ένας απ τους καλύτερους τρόπους, για να επιβληθεί ενα δικτατορικό καθεστώς ειναι αυτός, που οι ίδιοι οι κοινοβουλευτικοί να παραδώσουν τη διακυβέρνηση της χώρας στο δικτάτορα. Κάπως ετσι έγινε με τη δικτατορία της 4ης Αυγ/του. Η βουλή έδωσε ψήφο εμπιστοσύνης στο ΔΟΤΟ απ τα ανάκτορα Πρωθυπουργό στις 27/4/ του 1936 και σε συνέχεια η Γ! Αναθεωρητική βουλή αυτοχειριάστηκε υιοθετώντας το Γ! ψήφισμα, με το οποίο διακόπτονταν οι εργασίες της βουλής απ τις 30/4/ μέχρι τις 30/9 του 1936 και εξουσιοδοτήθηκε η εκτελεστική εξουσία να νομοθετεί επι όλων των θεμάτων. Την 4η Αυγ/στου την εισηγήθηκε η τότε Μ Βρετανία, τη σχεδίασε ο Βασιλιάς και τα κόμματα της Αγίας και Ομουοσίου Τριάδας, της έδωσαν οχι μόνο το πράσινο φώς αλλα και τις ευλογίες τους. Ετσι πάρα τις προειδοποιήσεις της Αριστερας και πολλών αλλων παραγόντων, η χώρα παραδόθηκε στον Μεταξά και οι δημοκρατικοί πολίτες στον πάγο και το ρετσινόλαδο και σε συνέχεια πήραν το δρόμο για τα νησιά και τις φυλακές.

Με το κίνημα του 1935, που ηταν η τελευταία σύγκρουση βενιζελικών-αντιβενιζελικών, έγινε το ξεκαθάρισμα των λογαριασμών ανάμεσα στα δημοκρατικά και φιλελεύθερα υπολλείμματα με τις αντιδραστικές, συντηρητικές και ολιγαρχικές δυνάμεις του τόπου. Η ηττα των δημοκρατικών έδωσε τη δυνατότητα στις ολιγαρχικές δυνάμεις, να κάνουν απερίσπαστοι και κατ επιλογή, εκκαθάριση στο στρατό και τον κρατικό μηχανισμό απ τους βενιζελικούς και τους δημοκράτες. Ετσι με την εκκαθάριση αυτή άνοιξε ο δρόμος για την παλινόρθωση στις (25/11/1935) και τη δικτατορία 4/8/1936, ενώ παράλληλα συγκέντρωσε και έβαλε κάτω απ τον έλεγχο ενος μόνο ΚΕΝΤΡΟΥ όλους τους κρατικούς, ιδεολογικούς, κατασταλτικούς και κοινωνικό-

οικονομικούς μηχανισμούς, για να χρησιμοποιηθουν πλέον οχι εναντίον του πολιτικού αντιπάλου της αυτής χρειάς, αλλα κατά των δυνάμεων της κοινωνικής αμφισβήτησης. Ενάντια στη δημοκρατία.

Το καθεστώς της 4ης Αυγ/στου: Επιβλήθηκε απ τους Αγγλους και σαν επιβεβλημένο, ηταν σταθερά προσηλωμένο και αλληλέγγυα δεμένο με την πολιτική της Μεγάλης Βρετανίας, με εναν τέτοιο όμως τρόπο που να δημιουργεί συγχύσεις και αμφιβολίες. Σαν επιβεβλημένο απ τους Αγγλους, ηταν ενα ολόψυχα φιλοβρετανικό καθεστώς, μεταμφιεσμένο και καλυμένο κατά τέτοιον τρόπο, που συχνά έδινε την ψευδή εντύπωση οτι επεβλήθηκε και ειχε φιλοχιτλερικό προσανατολισμό, εντύπωση που μερικές φορές και σε μερικούς παραμένει μέχρι και τις μέρες μας.

«Η ιδεολογία του νέου καθεστώτος-έγραφε ο Σ Μαρκεζίνης-ηταν τεχνητή και η πραγματοποίησής της από πολλές απόψεις σκηνοθετημένη». Ο δε Βρετανός πρεσβευτής στην Αθήνα Σερ Σιντνεϊ, ενημέρωσε το Φόρεϊν Οφις, οτι δεν εχει καμιά αμφιβολία οτι η «πολιτική που ακολουθείται απ τον στρατηγό Μεταξά, μπορούσε και έπρεπε να εγκωμιασθεί ανεπιφύλακτα». Και συνεχίζει : «Αμφιβάλουμε εάν οιαδήποτε αλλα ελληνική κυβέρνηση θα ηταν περισσότερο ικανοποιητική για την κυβέρνηση της Α.Μ απ την παρούσα...Με τον Μεταξά συνεπώς εώς ότου ο θάνατος ή οι Ελληνες μας χωρίσουν...»

Ο Μεταξάς ειχε φιλογερμανικό παρελθόν. Απόφοιτος της στρατιωτικής ακαδημίας του Βερολίνου, θαύμαζε την γερμανική στρατιωτική μηχανή και πίστευε στο αήττητό της. Οι καλές οικονομικές σχέσεις με τη Γερμανία και η αντιγραφή φασιστικών μεθόδων το έκαναν πιστευτό, σε βαμθό που αποπροσανατόλισε την ηγεσία του ΚΚΕ, που το Φλεβάρη του 1937, τον κατάγγιλε σαν «πράκτορα του γερμανικού φασισμού...και οτι ξεπούλησε και ξεπουλά στους Γερμανούς φασίστες την Ελλάδα». Οι Γερμανοί, όμως παρά τα τέτοια δεν αποπροσανατολίζονταν, γιατί θεωρούσαν το Γεώγριο «σαν τον πληρωμένο υπηρέτη των Βρετανών και οτι για να γίνει πιστευτό οτι η πολιτική Μεταξά, ειναι φιλογερμανική έπρεπε να παραιτηθεί ο Γεώργιος υπέρ του διαδόχου Παύλου». Συνεπίκουροι των Αγγλων να γίνει πιστευτό το διπλό παιχνίδι του Μεταξά και οι «Ελληνες πρώην πολιτικοί», που διέδιδαν οτι «ο Βασιλιάς και ο Μεταξάς ηταν γερμανόφιλοι στο βάθος».Και καλά οι «Ελληνες πολιτικοί» το ΚΚΕ για πιό λόγο δεν μπόρεσε να προσδιορίσει σωστά τον ρόλο του Μεταξά; Μήπως ενα μέρος της μεταπολεμικής πορείας, να οφείλεται και στο γεγονός οτι δεν προσδιόρισε σωστά τον βασικό πολιτικό αντίπαλο;

Σκοπός της Δεξιάς, των Αγγλων νεοκατακτητών και συνεργατών με τους πρώην κατακτητές, προκειμένου να οικοδομήσουν το μεταπολεμικό κράτος οχι απλώς να μοιάσει με το αντίστοιχο προπολεμικό-μεταξικό, αλλά να ειναι αντίτυπό του, δεν τσιγκουνέφτηκαν κόπο, χρόνο και χρήμα και κυρίως δεν σκέφτηκαν ούτε κάν το αίμα που θα χρειασθεί να χυθεί. Κάθετί το μοντέρνο, εκσυγχροσιστικό και προοδευτικό εξοβελίζονταν στο πύρ το εξώτερον. Στη θέση αυτών που επέβαλαν οι μεταπολεμικές ανάγκες της χώρας, θεσπίστηκε ενας πατριδοκάπηλος επιλεκτικός εθνικισμός, με μια παράλληλη αποθέωση

του αντικομμουνισμού. Και για να αντέξει στο χρόνο, θεοποίησε μια συντεχνιακής δομής της κρατικής ιεραρχίας, προβάλει στο σύνολό του σαν το υποκατάστατο του «Γ! Ελληνικού Πολιτισμού», που μας πιπίλιζε ο μεγάλος πατέρας του έθνους.

Η νέα Εθνική Ιδέα για άλλη μια φορά ταυτίζει το κράτος με το εθνος και το λαό. Αντί για εκκαθάρηση του στρατού, των σωμάτων ασφαλείας και τους κρατικού μηχανισμού, τη δίκη και καταδίκη των δοσιλόγων που πρόβλεπαν οι συμφωνίες που υπέγραψαν ξένοι-Αγγλοι και Ελληνες, διορίστηκαν υποχρεωτικά παντού, σε όλες τις διοικήσεις και του μικρότερου ακόμα σωματείου, συνεταιρισμού, δήμου ή κοινότητα, σύλλογο κλπ, άνθρωποι γνωστοί και μή εξαιρεταίοι μεγαλοδοσίλογοι και συνεργάτες αρεστοί όμως στο καθεστώς. Οι πολιτικές και ατομικές ελευθερίες, τα πολιτικά και ατομικά δικαιώματα καταλύθηκαν. Την πολιτική και κοινωνική ζωή υποχρεωτικά την αντικαθιστουν, οι υμνολογίες προς το καθεστώς και η κρατικολαγνεία. Φασίζουσες προαγωγές, κατανομή αξιών που προσδιόριζαν και παλιότερα τη λειτουργία των θεσμών. Ολα αυτά φέρνουν τη σφραγίδα της δύναμης των κρατούντων. Το ίδιο ίσχυε και για το δικαίωμα του συνέρχεσθαι και συνεταιρίζεσθαι, της απεργίας, της έκφρασης ελεύθερης γνώμης και οι εκλογές στα σωματεία. Στο συνδικαλιστικό χώρο ξανά ζωντάνεψε πολλές φορές χειρότερη η 4η αυγ/στου. Επανήλθαν ο Κοτζιάς, ο Δημαράτος και ο Διάκος απ το εξωτερικό και αργότερα και ο Μανιαδάκης. Η ΓΣΕΕ διαλύθηκε. Αυτά τα μέτρα μας έδωσαν το φωτοαντίγραφο της 4ης Αυγ/στου.

Οπως το καθεστώς της 4ης Αυγ/του, προκειμένου να δικαιολογήσει τις χιλιάδες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες, τις φυλακές και τα κάθε είδους εγκλήματα, διακήρυτε οτι οι κομμουνιστές αντιπροσώπευαν στην Ελλάδα του 1936, μια τρομερή ισχυρή κοινωνική, πολιτική και οργανωμένη στρατιωτική δύναμη, έτοιμη να εκδηλώσει κίνημα ή επανάσταση για να καταλάβει την εξουσία και να ανατρέψει όλες συλλύβδην τις αρχές, τους θεσμούς και τις αξίες που συγκροτούσαν μέχρι τότε την ελληνική πολιτεία. Λές και δεν αρκούσαν τα τόσα και τόσα αυστηρά μέτρα που πήρε η δικτατορία είς βάρος της δημοκρατίας και του λαού ο υφυπουργός Ασφαλείας Κ. Μανιαδάκης, διακήρυτε και ζητούσε κυνικά οτι: «Αι ποινικαί δίκαι, των συλλαμβανομένων...δεν εξυπηρετούν...αδέσμευτοι δικονομικών κανόνων...να επιβάλλωσι τας νομίμους κυρώσεις». Αλήθεια για ποιό αδίκημα έπρεπε να επιβληθούν οι ποινές που αναφέρει ο Μανιαδάκης;

Για το πόσο αυστηρά και απάνθρωπα ηταν τα μέτρα που η δικτατορία με τον πρόσχημα του κομμουνιστικού κινδύνου επέβαλε στο λαό, το επιβεβαίωσε ο Θ. Πετζόπουλος, επιφανής στρατηγός στον εμφύλιο πόλεμο (1946-1949) οτι : «μόνον κατά την φωτεινήν περίοδον της διακυβερνήσεως του Ι. Μεταξά καταπολεμήθη και εξουδετερώθη ο κομμουνισμός με μέθοδον, συνέχεια και επιστημονικότητα άνευ προηγουμένου. Ο τότε υπουργός Ασφαλείας Κ. Μανιαδάκης δικαιούται να ειναι περήφανος δια την υπηρεσίαν του αυτήν προς την πατρίδαν».

Σύμφωνα με στοιχεία της ίδιας της δικτατορίας, γύρω στις 100 χιλιάδες άνθρωποι, περάσανε απ τα κολαστήρια των Τμημάτων Ασφαλείας και τις ταράτσες της Γενικής Εθνικής Ασφάλειας. Πάνω από δέκα έμειναν νεκροί στα χέρια τους μόνο στην Αθνήνα, χώρια αυτούς που αυτοκτονούσαν... Αν λοιπόν, ο Μανιαδάκης και γενικότερα η δικτατορία «δικαιούνται να ειναι περήφανοι», για το 1936, μόνο δέκα έστειλαν στον Αγιο Πέτρο, μερικές εκατοντάδες στις φυλακές και αρκετές εκατοντάδες στα ξερονήσια. Τότε δικαιολογημένα, θα αναρωτηθεί ο καθένας πόσο «περήφανοι» πρέπει να ειναι αυτοί, που οχι μόνο στέρησαν απ το λαό τη λευτεριά του, τον πέρασαν απ τις πιό φρικτές δοκιμασίες με αποκορύφωμα τον εμφύλιο πόλεμο ;

Ο αντικομμουνισμός ηταν διάχυτος και στα δύο μεγάλα κόμματα, των Φιλελευθέρων-ειδικά μετά την δήλωση του Βενιζέλου υπερ της Μαναρχίας-και των Λαϊκών πριν απ την 4η Αυγ/του 1936. Τη δικτατορία όμως την επέβαλε ο Γεώργιος Β! σε συνεργασία με τον Μεταξά και στη διάρκειά της εγινε η πρώτη οργανωμένη και συστηματική προσπάθεια απ την άποψη των μεθόδων αντιμετώπισης (δηλώσεις μετανοίας, μέθοδες βασανιστηρίων και διώξεων, ποιστοποιητικά φρονημάτων εντονη προπαγάνδα κλπ) αποτέλεσε το ποιοτικό άλμα για την εδραίωση ενός μοναδικού αντικομμουνιστικού προσανατολισμού, που ειχε αγκαλιάσει όλους τους κρατικούς μηχανισμούς. Αυτή η αντικομμουνιστική αρχή- ιδεολογία επιβίωσε και λειτούργησε και την περίοδο της κατοχής, με τον ίδιο τρόπο και απ την πλευρά των Γερμανών. Μα και των Αγγλων αργότερα και ηταν η ίδια με εκείνη που επανασύνδεσε υπό την αιγίδα των Αγγλών με τη δοσίλογη Δεξιά. Τη δοσίλογη Δεξιά που αποτέλεσε την ατμομηχανή του κατοχικού και μετακατοχικού δράματος.

Κάτω απ αυτή την ιδεολογκή στέγη κούρνιασαν, όλοι οι εθνοϊσμοί οι εθνοπροδότες και τα άδεια πουκάμισα. Με βάση αυτήν και με αυτούς τέθηκαν σε κίνηση και λειτουργία οι κρεατομηχανές, τόσο στην περίοδο πριν του εμφυλιού πολέμου, και μετά του μετεμφυλιακού κράτους. Η συνέχεια ειναι γνωστή. Το αντικομμουνιστικό πνεύμα που μας κληροδότησε η δικτατορία με τον εμφύλιο πόλεμο και την ισχύ των εκτάτκων μέτρων παράτεινε το χρόνο λειτουργίας. Ειχε ακόμα ενα ρόλο να παίξει : Να επιβάλει την χούντα της 21ης Απριλίου, να αναστήλλει για μιά ακόμα φορά την επανασύνδεση των πόθων του λαού να αγωνιστεί για τη δημοκρατία, δίκιο και την ειρηνική διαβίωση των λαών του κόσμου, για λογαριασμό τώρα των Αμερικανών.

Οπως οι Αγγλοι, θεωρούσαν τον ελλαδικό χώρο απαραίτητο για τη διατήρηση μεταπολεμικά της αγγλικής αυτοκρατορίας. Το ίδιο και η Αμερική, τον ήθελε για τα μελλοντικά της αυτοκρατορικά σχέδια. Οπως οι Αγγλοι ετσι και οι Αμερικανοί, έβλεπαν τη συμμαχία με τη Σοβιετική Ενωση στο Β! παγκόσμιο πόλεμο, σαν εργαλείο με το οποίο θα κέρδιζε η Δύση τον πόλεμο ενάντια στον άξονα και μετά θα επέστρεφε ήσυχα, ησυχα στη βάση της. Οταν όμως ο λογαριασμό του σπιτιού δεν ανταποκρίνονταν σε αυτόν της αγοράς, εκτός του οτι κράτησαν τις θέσεις κλειδιά οπως αυτά της Ελλάδας κλπ ανά τον κόσμο, σε συνδιασμό με την έκφρωνα επιθυμία να την τσακίσουν καθώς ηταν αδύνατη απ το βάρος του πολέμου, τις μεγάλες απώλειες σε ανθρώπινες

ζωές, τις τεράστιες και υλικές καταστροφές να τη βγάλουν σαν κοινωνικό-οικονομικό σύστημα απ τη μέση.

Επειδή αυτό δεν μπορούσε να γίνει με ενα νέο πόλεμο, παρά την ύπαρξη της ατομικής βόμβας και όποιων άλλων μέσων καταστροφής δεν μπορούσε να γίνει, δημιούργησαν μέσω του ψυχρού πολέμου ενα σιδηρούν παραπέτασμα απομονονωντάς την απ τον υπόλοιπο κόσμο. Αυτού του Σχεδίου-Δόγματος, υπήρξε θύμα και η Ελλάδα.

Για τη σύγχρονη «Ιερά Εξέταση» της παγκόσμιας ορθοφροσύνης, οποιαδήποτε παρέκλιση απ το επίσημο αυτό δόγμα, παρέπεμπε την εποχή εκείνη αναγκαστικά, είτε στην «αθλιότητα», είτε στην «αυτοκρατορία του κακού». Ο υπαρκός έπεσε. Η αυτοκρατορία του «κακού» δεν υπάρχει. Οι έρευνες όμως για τον πόλεμο των Αστρων δεν σταμάτησαν και η εκμετάλλευση του ανιδιοκτήτη εκτός απ την έμμεση και τη σχετική εκμετάλλευση διογκώνεται και η άμεση. Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα ζωής και διακυβέρνησης, απ την εμφάνισή του μεταπολεμικά πέρασε στο τρίτο στάδιο-φάση ύπαρξης και τρόπου λειτουργίας: Από το κέρδος, στο υπερ κέδρος μέσω της συγκέντρωσης και στην ασυδωσία με την συγκεντρωποίηση. Η συγκεντρωποίηση αποτελεί σύμφυτο και δομικό χαρακτηριστικό του συστήματος της αγοράς.

Ετσι σε λίγο εκτός απ την οικονομική παγκοσμιοποίηση θα έχουμε και την παγκοσμιοποίηση του τρόμου και της φρίκης. Και αυτό γιατί η οικονομική κυριαρχία δεν ειναι μονοσήμαντη, ούτε αφηρημένη αλλα εκφράζεται μέσα από συγκεκριμένους κοινωνικούς σχηματισμούς που συντηρούν και αναπαράγουν αυτό που εκείνοι θέλουν να ονομάζουν «καλό» ή «κακό», εγκληματικό, δίκαιο ή άδικο. Ξέρουμε οτι αυτό που χαρακτηρίζει τον κυρίαρχο δεν ειναι μόνο η βία στις σχέσεις προσταγής-υποταγής. Η «αλήθεια» του εξουσιαστικού λόγου συνδέεται με τα συστήματα εξουσίας που την παράγουν και την υποστηρίζουν και με αποτελέσματα εξουσίας τα οποία εκείνη παράγει και επικτείνει. Η Βία σε ολες τις μορφές της ειναι συμφυής με την ιδια τη φύση του καπιταλιστικού κράτους, που εδραιώνεται σε αυτή ακριβώς τη λογική της αλληλοεπικάληψης της απολυταρχικής στατικότητας και του συνεχούς αναδιπλασιασμού του, να επιβάλλει την καταστολή προκειμένου τελικά να καλύψει τα όποια δημοκρατικά ελείμματα.

Απ την πιό μακρυνή αρχαιότητα, η ανθρωπότητα καταπιάστηκε, με το πρόβλημα της καταγωγής του σύμπαντος. Οι πιό αρχαίες μυθολογικές παραδόσεις, τα πιό παλιά ιερατεία των Θρησκειών και εναπομένοντα (απ την σκόπιμη καταστροφή βιβλία) φιλοσοφικά αρχίζουν πάντα με μιά αναφορά στο πως δημιουργήθηκε ο Κόσμος. Ειναι πιθανό οτι ο πρωτόγονος άνθρωπος, μόλις βρήκε την ευκαιρία να σκεφτεί για το μέλλον του, θα αναρωτήθηκε πρώτα πρώτα ποιά ηταν η «καταγωγή» της φύσης μέσα στην οποία ζούσε. Και οταν εξασφάλισε κάποιο περίσευμα σκέφτηκε να αναθέσει σε κάποια μέλη της ομάδας να «μελετήσουν» πως λειτουργεί το σύμπαν!

Οι αιώνες κύλησαν. Οι πρώτες ερμηνείες που φανταστήκανε οι μακρυνοί μας πρόγονοι φαίνονται σήμερα παιδικά απλοϊκές. Η επιστήμη, αφού πρώτα έδωσε σκληρές μάχες, με τα Ιερατεία μπόρεσε να καταπιαστεί με το πρόβλημα που τράβηξε κιόλα την προσοχή των πρωτόγονων ανθρώπων. Βέβαια, οι απαντήσεις που δίνει και η επιστήμη ειναι ανάλογη απ τη θέση που και αυτή κατέχει στο χώρο της έρευνας και του καταστημένου. Εκείνο που μένει απ την προσπάθεια αυτή ειναι το γεγονός οτι περίπου όλοι συμφωνούν οτι και ο άνθρωπος αποτελεί μέρος του σύμπαντος κόσμου, και συστατικό μέρος της φύσης. Ειναι και ο ίδιος φύση. Και σαν φύση ο Ανθρωπο, ειναι συλλέκτης και οχι παραγωγός. Για να γίνει από συλλέκτης παραγωγός παραβίασε τη φύση του. Αυτή ακριβώ η παραβίαση της φύσης του, ηταν το προπατορικό του αμάρτυμα, εξ ού και η «κατάρα», με τον ιδρώτα του προσώπου σου κλπ... Σαν συλέκτης τα έπαιρνε όλα έτοιμα απ τη φύση (παράδεισος), σαν παραγωγός, προσπάθεια και ιδρώτας για την παραγωγή των αναγκαίων για τη ζωή.

Και οταν αργότερα η κοινωνία των ανθρώπων απ το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας, δίπλα στην προσπάθεια και τον ιδρώτα, προστέθηκε και η εκμετάλλευση του Ανθρώπου από άνθρωπο, η ζωής για τους ανιδιοκτήτες έγινε Κόλαση. Αρα και η κοινωνικό-Θρησκευτική κόλαση ειναι ιστορικό και οχι φυσικό φαινόμενο.

Στη χαραυγή της ζωής το ανθρώπινο είδος, έζησε χάρις στα δέντρα. Το δέντρο στάθηκε ο τροφοδώτης του ανθρώπου, το δέντρο η κατοικία του, ο προστάτης απ τα θηρία. Σε αυτό το πρώτο στάδιο οι άνθρωποι ζήσανε ξεμοναχιασμένοι. Ετσι ο άνθρωπος, που κούρνιαζε στα δέντρα σαν τα πουλιά και τα άγρια θηρία μετά τη διάπραξη του προπατορικού αμαρτύματος και σαν παραγωγός πλέον εργαλαίων (ρόπαλο, πέτρινο τσεκούρι, το τόξο, το μονόξυλο για ψάρεμα, το καλύβι κλπ, μέσων παραγωγής) εζησε για εκατομμύρια χρόνια με καθεστώς κοινοκτημοσύνης αυτών των πρωτόγονων μέσων παραγωγής. Στο καθεστώς αυτό πραγματοποιούνται μιά σειρά σχέσεις ανάμεσα στους ανθρώπους και μια σειρά αλλάγες. Δημιουργούνται σχέσεις, που όλο μεταβάλονται και αλλάζουν σύμφωνα με την εξέλιξη της τεχνικής και κατά συνέπεια κοινωνικό-οικονομικό και πολιτιστική ανάπτυξη.

Απ τη στιγμή που ο άνθρωπος από συλλέκτης γίνεται παραγωγός άρχισε να λειτουργεί η διαλεκτική των σχέσεων κοινωνίας-φύσης. Η φύση συνολικά για τον άνθρωπο εχει την έννοια σαν το όργανο του μεταμβολισμού στο σώμα του ανθρώπου. Και την ίδια στιγμή σαν ανθρώπινο δημιούργημα ο ορος μεταμβολισμός, αποτελεί την ουσία της αλληλεξέρτησης: φύση- κοινωνία-παραγωγή και αξιών χρήσης μέσω της κοινωνικής εργασίας. Σ αυτό το πλάισιο η παραγωγή αξιών κάθε μορφής (αξιών χρήσης, ανταλλαξίμων και εμπορεύσιμων αξιών) ειναι μιά ειδική μορφή της υλικής διαδικασίας. Η φύση και η εργασία συνιστούν τις συνθήκες παραγωγής, ενώ κάθε αξία, ακόμα και το εμπόρευμα εμπεριέχει φύση (πρώτες ύλες-φύση επενδεδυμένη εργασία-άνθρωπος). Η υλική συνεισφορά της φύσης στην ιδιοποίησή της δεν

εξαντλείται στην εργασία και μόνο αλλα και στην ιδιοποίηση και της ίδιας της φύσης δια μέσω της εργασίας.

Απ αυτές τις σχέσεις, εκείνες που εχουν αποφασιστικότερη σημασία, ειναι οι σχέσεις των δύο φύλων. Απ την απλή και τυχαία σχέση της συνουσίας που διαρκεί οσο και η συνουσία που έχουμε στην άγρια κατάσταση του ανθρώπου, φτάνουμε εξελικτικά στις πολύπλοκες σχέσεις και την υποτυπώδη οικογένεια. Το γεγονός αυτό με την πάροδο του χρόνου συνέβαλε αποφασιστικά στο να διαμορφωθούν τα πρώτα κοινωνικά φίτρα. Αναπτύσσονται τα μέσα παραγωγής με τη μορφή της κοινωνικής πλέον ιδιοκτησίας και σε συνέχεια κοινωνικό-οικονομική συγκρότηση. Σ εκείνες τις απώτατες και πρώτες φάσεις της ιστορίας των πανάρχαιων κοινωνιών, η μορφή της οικογένειας επηρεάζει αποφασιστικά το σύνολο των ανθρωπίνων σχέσεων. Μέσα σ αυτό το καθεστώς της κομμουνιστικής κοινωνίας τόσο οι παραγωγικές, αλλα τόσο και οι κοινωνικό-οικονομικές σχέσεις για χιλιάδες χρόνια λειτούργησαν αρμονικά. Μέσα σε αυτή την αρμονική σχέση ο ανθρωπός, πήρε την ανθρώπινη υπόσταση και από ζώο έγινε Ανθρωπος.

Οι παραγωγικές δυνάμεις όμως αναπτύσονταν. Και οπως ηταν φυσικό οι παραγωγικές δυνάμεις, ηρθαν κάποια στιγμή σε σύγκρουση με τις επικρατούσες κοινωνικές σχέσεις παραγωγής. Η σύγκρουση αυτή οδήγησε στην ανατροπή των κοινωνικών σχέσεων και στη ζωή επανήλθε η αρμονική σχέση ανάμεσα στα πιό αναπτυγμένα μέσα παραγωγής με τις νέες κοινωνικό-οικονιμικές σχέσεις. Με την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, η κοινωνία πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων απ το καθεστώς της κομμουνιστικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγή, στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας ηταν η πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση. Η Επανάσταση που μετακίνησε τον άξονα της ζωής απ την εργασία στην ιδιοκτησία. Με την αλλάγη αυτή κλείνει μια τεράστια σε χρόνο πορεία της προϊστορίας της κοινωνίας των Ανθρώπων, όπου απ την αγριότητα πέρασε στη βαβραρότητα. Μια πορεία που δημιούργησε τις κοινωνικό-οικονομικές υποδομές και δομές για να περάσει με την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής και τις αντίστοιχες κοινωνικές σχέσεις στην ατομική ιδιοκτησία και σε συνέχεια στο πολιτισμό και την ιστορική πλέον εποχή.

Ο πολιτισμός της ιδιοκτησίας ομως μετατώπισε τις παλιές Ανθρώπινες αξίες απ τον ίδιο τον Ανθρωπο στα αντικείμενα. Αξίες που του επέτρεπαν να διατηρεί το ανεξάρτητο πνεύμα, την Ανθρώπινη προσωπικότητα και αξιοπρέπεια. Με το πέρασμα στον πολιτισμό της ιδιοκτησίας έκανε την εμφάνισή της η πρώτη αντίθεση ανάμεσα στην ολιγαρχία και τη δημοκρατία, το δίκαιο και το άδικο. Ο πολιτισμός της ιδοκτησίας τον Ανθρωπο τον μετέτρεψε σε σκλάβο, δούλο και προλετάριο. Παρία της ζωής. Φορώντας του τις χρυσές αλυσίδες της φαινομενικής ελευθερίας, του πλουτισμού της οικονοιμκής ευμάρειας, ενώ παράλληλα καλλιεργεί τη δουλοφροσύνη και την υποταγή.

Θεωρώ οτι δεν χρειάζεται ιδιαίτερα να αναπτύξω πως λειτουργεί έκτοτε η αντίθεση αυτή, Απλώς θα αναφέρω, οτι όλη η ιστορία της ανθρωπότητας μετά το πέρασμα στον πολιτισμό της ιδιοκκτησίας λειτουργεί με τη θέση-αντίθεση ανάμεσα στη Δημοκρατία και την ολιγαρχία. Στην Αθήνα του Περικλής π.χ ο δημοκρατικός διάλογος των Αθηναίων, δεν ηταν τίποτε αλλο απ τη θέση-αντίθεση Δημοκρατικών και ολιγαρχικών και οι πόλεμοι Αθηνών-Σπάρτης το ίδιο περιεχόμενο ειχαν, οπως και οι πόλεμοι των Μακεδόνων με τις άλλες Ελληνικές πόλεις. Παράγωγο της αντίθεσης αυτής στον πολιτισμό της ιδιοκτησία ειναι ο ιμπεριαλισμός και κατ επέκταση ο πόλεμος για το μοίρασμα και το ξαναμοίρασμα του κόσμου. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι οταν η αστική τάξη της Ευρώπης είτανε σε θέση να πλατύνει το σύμπαν της, το έκανε για να βυθίσει τις κοινωνίες των αλλων Ηπείρων στη δουλεία.

Το ίδιο συμβαίνει σήμερα με τις ΗΠΑ, που προσπαθούν άμεσα ή έμμεσα να επιβάλουν υπο την αιγίδα τους την «Νέα Τάξη». Ο ιμπεριαλισμός στην οποια μορφή του: σκέψη, δράση και εφαρμογή ειναι ολιγαρχικός, ενώ εκείνος που τον πολεμά ειναι Δημοκρατικός.

Σήμερα, οι ολιγαρχικοί που λειτουργούν όπου Γής άμμεσα ή έμμεσα αποικιοκρατικά σε συνεργασία και με τα ντόπια στρατοκρατικά κράτη όπου Γής, αν η ανθρωπότητα δεν αντιδράσει θα συντηρούν και θα επαυξάνουν, το εγώ, το γόητρο και τον πλούτο εκμεταλλευόμενοι τους λαούς και τις πρώτες ύλες μέσω των πολέμων. Οι προσδοκίες όμως των ανθρώπων όπου Γής ειναι ελεύθερα να ικανοποιούν τις ανάγκες τους, υλικές, πνευματικές κλπ. Συνεπώς οι προσδοκίες των ανθρώπων ειναι πάντοτε δημοκρατικές και γιατί οχι αριστερές.

Η κοινωνικό-οικονομική ζωή των ανθρώπων μ όλες τις μορφές φυσικά απ τη σημερινή, δεν συμπύπτη με την αρχή της ατομικής ιδιοκτησίας. Ανάμεσα στο στάδιο του πολιτισμού και στη φυσική ζωή (συλλέκτης), υπάρχει ενα αλλο στάδιο απολίτιστης ζωής, το στάδιο της Βαβραρότητας. Σε αυτό το στάδιο οι άνθρωποι δεν χάσανε τη φυσική τους αγαθότητα, και την ελευθερία, ούτε την κοινωνική ισότητα και την ξενιασιά τους. Ζήσανε με κοινοκτημοσύνη και αδερφικότητα συγκροτημένοι σε μητριαρχικές οικογένειες, όπου η γυναίκα έπαιζε καθοριστικό ρόλο σε όλα τα δρώμενα της ζωής.

Στη φυσική ζωή κάθε είδους κοινωνικό-οικονομικής ανισότητας, με την μορφή που την ενοούμε εμείς σήμερα, ηταν άγνωστη. Μα ούτε και το δίκαιο υπήρχε. Και αυτό γιατί δεν υπάρχει ούτε πρόθεση, ούτε αποτέλεσμα, μα και ούτε τρόπος υπαρξής. Δεν υπάρχει ιδιοκτησία, ούτε πλούτος, πολύ περισσότερο δεν υπάρχει τιμή και η κοινωνία μετά απ την οικογένεια βρίσκεται στο στάδιο της διαμόρφωσης. Ειναι λοιπόν αυτονόητο, οτι δεν υπάρχει και κανενός είδους και καμιά μορφή ανισότητας. Μέσα σ αυτήν την ισότητα και την ελευθερία. Την χωρίς ανταγωνισμούς και αντίθεση συμφερόντων, σε εκμεταλλευόμενους και εκμεταλλευτές, σε αρχόμενους και άρχοντες. Με τη συλλογικότητα, την έλευθερη εργασία, την άμμιλα και τη συναινετική ζευγαρωτή συμβίωση το ζώο πήρε την ανθρώπινη υπόσταση. Εγινε Ανθρωπος.

Κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί, τα τεράστια επιτεύματα και κατορθώματα του ανθρώπου, στη φάση του πολιτισμού που ειναι συνδεδεμένος με το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Τους νέους ορίζοντες που η φάση αυτή άνοιξε στο ανθρώπινο είδος να αναπτύξει τις γνώσεις τους και να προοδεύσει. Μόνο ενας παράφρονας θα αρνιόταν τα μεγαλειώδη επιτεύματα της, τον τιτάνιο και νικηφόρο αγώνα με το άγνωστο. Την εποοϊϊα της επιστήμης και τις τέχνης.

Ενώ στο καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής ο Ανθρωπος πήρε την Ανθρώπινη υπόσταση. Η ζωή στο καθεστώς αυτό δεν ηταν ενας πόλεμος όλων, εναντίον όλων, οπως έγινε με το πέρασμα στο καθεστώς της ιδιοκτησίας, που ηταν και η πρώτη φάση του πολιτισμού. Στη φάση αυτή ο Ανθρωπος, έχασε την Ανθρωπιά του και τα όποια φυσικά του δικαιώματα, με βασικό το δικαίωμα του συνιδιοκτήτη του πλανήτη. Και οταν η δουλεία, που ηταν η πρώτη μορφή ατομικής ιδιοκτησίας (του ίδιου του ανθρώπου) μεταβλήθηκε σε δουλοπαροικία απ τις νέες οικονομικές συνθήκες τίποτε δεν άλλαξε. Μα και οταν επικράτησε το κεφαλαιοκρατικό σύστημα παραγωγής πάλι τίποτε δεν άλλαξε. Και δεν άλλαξε γιατί το καθεστώς της ιδιοκτησίας, έβαλε το ανθρώπινο γένος στο βασίλειο του χάους. Ο πολιτισμός της ιδιοκτησίας μετατώπισε τις Ανθρώπινες αξίες. Μετατώπισε τις Ανθρώπινε αξίες στα αντικείμενα. Το νέο καθεστώς μαζί με τα θέτικα έφερε και τα αρνητικά. Ο Νόμος, η βία και η δύναμη που ηταν άγνωστη στο στάδιο της κοινοκτημοσύνης, έγιναν κυρίαρχες σαν μέθοδοι επιβολής στην πολιτισμέμη κοινωνία. Η κοινωνία της ατομικής ιδιοκτησίας σπαράσεται απ τις ανταγωνιστικές αντιθέσεις και οργανωμένη σε κρατικό σύστημα αντικεινεμοποιεί τον ανθρωπο. Τον Χρησιμοποιεί πλέον σαν αντικείμενο, σαν πράγμα (Ρές).

Μπορεί να μηδένισε τις αποστάσεις, να μπήκε στα σπλάχνα της Γής, να διασχίζει τις θάλασσες και τον ουρανό με τους δορυφόρους, να αλλάζει νεφρά και να επισκευάζει καρδιές. Πέτυχε να αναστήσει ανθρώπους. Να χτίσει Παρθενώνες και να έστησε το πνεύμα αθάνατο, με μάρμαρο και χαλκό, με νότες και με το λόγο. Μπορεί να ετοιμάζεται να γεφυρώσει την απόσταση που μας χωρίζει απ τα άστρα, το κοινωνικό ομως χάσμα οχι μόνο μένει αγεφύρωτο αλλά διευρύνεται. Η ανισότητα, η αθλιότητα, το μίσος ειναι τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του καθεστώτος της ατομικής ιδιοκτησίας και του πολιτισμού μεγαλώνουν το χάσμα. Διαίρεση, αντίθεση και μάχη, ανάμεσα στα πάντα. Πόλεμος όλων ενάντια στον καθένα και πόλεμος του καθένα ενάντια σε όλους, πόλεμος ανάμεσα στους άντρες και τις γυναίκες, ανάμεσα στους πλούσιους με τους φτωχούς και κυρίως πόλεμος αιμοσταγής και αδυσώπητος ανάμεσα στους ίδιους του κεφαλαιούχους.

Η Επανάσταση αυτή δεν ηταν δύσκολο να γίνει, γιατί το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης ειχε διαμορφώσει εκείνες τις κοινωνικό-οικονομικές δομές, που ηταν απαραίτητες ωστε να γίνει δυνατή και αναγκαία η επερχόμενη αλλαγή. Ειχε σωρεύσει εκείνον τον υλικό και πνευματικό πλούτο, που ηταν το προαπαιτούμενο να οδηγηθεί η κοινωνία των Ανθρώπος στο νέο καθεστώς. Ο

Dtar Entorf λέει πως οι «επαναστάσεις ειναι μελαγχολικές στιγμές της ιστορίας. Σύντομες αναλαμπές της ελπίδας που τις διαδέχεται η μιζέρια και η απώλεια την ψευδαισθήσεων». Ποιός μπορεί όμως να αμφισβητήσει την τεράστια κοσμοϊστορική σημασία που ειχε για την ανθρωπότητα η πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση. Η Επανάσταση που μετακίνησε τον άξονα της Ζωής απ την εργασία, τη συλλογικότητα, και την άμιλλα στην ιδιοκτησία και τον ανταγωνισμό με βάση το κέρδος που προσφέρει η ιδιοκτησία στον κάτοχο; Ποιός μπορει να αμφισβητήση την τεράστια προσφορά του καθεστώτος ιδιοκτησίας στην κοινωνία των ανθρώπων και τους νέου ορίζοντες που αυτή άνοιξε;

Ομως και αυτή η κοσμοϊστορική Επανάσταση ηταν ένα ιστορικό φαινόμενο. Ηταν και αυτή ενα ιστορικό φαινόμενο όπως τα τόσα αλλα που προηγήθηκαν : η οικογένεια, η κοινωνία, η ιδιοκτησία, η Θρησκεία, το κράτος, το χρήμα και η αγορά με την σημερινή της έννοια, μα και αυτή η εργασία ακόμη με την έννοια που την ενοούμε σήμερα ειναι ιστορικό φαινόμενο, αφού και αυτή, εχει κάποια χρονική στιγμή έναρξης. Αφου λοιπόν, κάθε ιστορικό φαινόμενο εχει αρχή σημαίνει οτι εχει και τέλος. Σημαίνει οτι τα ιστορικά φαινόμενα οταν ολοκληρώσουν την όποια ιστορική τους αποστολή επιδέχονται προσαρμογές και μετατροπές στα κάθε φορά νέα ιστορικά δεδομένα. Αν υπάρχει κάτι που δεν εχει τέλος αυτή ειναι η ιστορία και η αιώνια κίνηση και αλλαγή που συντελείται καθημερινά στο σύμπαν. Και αν το Ανθρώπινο είδος δεν «αυτοκτωνήσει» η ιστορία ειναι η μόνη που δεν θα αλλάξει. Και δεν θα αλλάξει, γιατί θα καταγράφει οπως και τώρα την πορεία της κοινωνίας των Ανθρώπων στο χρόνο.

Σε κάποια χρονική στιγμή και κάτω από άγνωστες σε μάς συνθήκες, ο Ανθρωπος από συλλέκτης έγινε παραγωγός. Στην μακραίωνη πορεία της κοινωνίας των παραγωγών πλέον ανθρώπων έγιναν δύο μεγάλες κοινωνικές Επαναστάσεις. Ολες οι άλλες οπως η δουλοτκητική, η Φεουδαρχική και η κεφαλαιοκρατική, οπως και η Γαλλική δεν ειναι κοινωνικές επαναστάσεις. Ειναι απλώς αλλάγες στον τρόπο διακυβέρνηση και προήλθε η κάθε αλλαγή απ τη μορφή που κάθε φορά κυρίαρχο ρόλο έπαιρνε η ιδιοκτησία. Στο Δουλοκτητικό σύστημα παραγωγής κυρίαρχη μορφή ιδιοκτησία ηταν ο δούλος. Στο Φεουδαρχικό η Γή και ο δουλοπάρικος και στο κεφαλαιοκρατικό το χρήμα.

Η πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση ηταν αυτή που μετακίνησε τον άξανα της ζωής απ την εργασία, που αποτελούσε τη βάση στο καθεστώς της κοινοκτημοσύνης, στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και η δεύτερη εξ ίσου μεγάλη κοινωνική Επανάσταση μετά απ την πρώτη, ειναι η Επανάσταση του Οκτόμβρη του 1917. Η Επανάσταση του 1917 που έχει περιεχόμενο, την επαναφορά του άξονα της Ζωής της κοινωνίας των Ανθρώπων, απ την ιδιοκτησία στην εργασία, παρά το όποια παρατράγουδα οχι μόνο σηματοδότησε αλλα και αποτέλεσε την ατμομηχανή που διαγράφει το τέλος του ιστορικού γίγνεσθαι της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Η επαναφορά του άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία, θα εχει σαν επακόλουθο και την επαναφορά της κοινωνικοποίησης

των μέσων παραγωγής. Η επαναφορά του άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία και της ατομικής ιδιοκτησία στα μεσα παραγωγής στην κοινοκτημοσύνη, εκτός του οτι θα απαλλάξει τον ανθρωπο απ την εκμετάλλευση και τον ανταγωνισμό, θα δώσει οχι μόνο τη δυνατότα αλλά και τα μέσα στον άνθρωπο, σε αρμονική συνεργασία με τη φύση, να ξανά βρεί τον εαυτό του και τη φύση του και από θηρίο, που τον κατάντησε η ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής να ξαναγίνει Ανθρωπος.

Και θα τολμούσα να πώ οτι η ανοικτή σε εθελοντική εργασία κοινωνική μονάδα-επιχείρηση θα του επιτρέψει να ξαναγίνει «συλλέκτης», με την ευρύτερη έννοια, αφού θα δουλεύει τόσο όσο δούλευε για να συλλέξει τα του εύφ Ζείν.

Στη δουλοκτητική κοινωνία που ο δούλος ηταν ο κύριο συντελεστής της όποιας τότε παραγωγής, κύριος και αφέντης των πάντων ηταν ο δουλοκτήτης. Στη Φεουδαρχική κοινωνία που συνδέεται με τη γεωργία, χωρίς να χάσει τον πρωταρχικό ρόλο στην παραγωγή ο δούλος, μετατράπηκε σε δουλοπάρικο. Τώρα κύριος και αφέντης ηταν ο φεουδάρχης, που τώρα κατείχε εκτός απ τους δουλοπάρικους και τη Γή που ειναι εκτός απ τον δουλοπάρικο το βασικό μέσο παραγωγής και δύναμης. Στην Αστική κοινωνία ο πλούσιος αγρότης δεν ηταν αστός, όπως δεν ηταν και ο υπάλληλος. Ενώ με τη αστική αλλαγή στη Γαλλία αρχίζει η σύγχρονη εποχή : ο χιλιόρχονος-και πλέον-Φεουδαλισμός για πρώτη φορά καταλύεται σε ενα μεγάλο κράτος της Ευρώπης.

Η αστική τάξη-μπουρζουαζία δεν συγκρούστηκε σαν ξεχωριστή τάξη κατά μέτωπο με τη φεουδαρχία, ούτε οργάνωσε μαζικά κινήματα για να ανατρέψει τη φεουδαρχία. Οργάνωσε διάφορες ομάδες. Ομάδες πίεσης. Το πρότυπό της στην πολιτική δεν ηταν ο χαρτισμός, αλλά ο Συνδεσμος και των Νόμων περί Σιτηρών. Επειτα και αυτήν που αποκαλούμε σήμερα επανάσταση, αφού δεν άλλαξε την υποδομή-τον τρόπο παραγωγής και κατανομής του από κοινού παραγώμενου πλούτου, δεν μπορεί να οριστεί σαν κοινωνικά Επανάσταση. Και η Γαλλική επανάσταση δεν ηταν η επανάσταση που ανέτρεψε το υπάρχων καθεστώς. Αλλαξε δομές στο επιστέγασμα χωρίς να αλλάξει την υποδομή. Δεν ηταν παρά μια δικαστική ανυπακουή (το γαλλικό παρλαμέντο ειχε δικαστικά μόνο καθήκοντα), αλλά και οι πρώτες κατακτήσεις της τρίτης τάξης θα απειλούνταν γρήγορα με εκμηδένιση, αν η λαϊκή οργή δεν εξεγύρονταν για να τις υπερασπίσει: Αυτό άλλωστε ηταν και το μεγαλείο της 14ης Ιουλίου του 1789!. Με αποκορύφωμα την κατάληψη της Βαστίλλης και την ανακήρυξη της κομμούνας των Παρισίων. μετά την ήττα της κοουμμούνας ακολούθησε η απαγόρευση κάθε μορφής Συνδικαλισμού και σε συνέχεια την εγκατάλειψη πολλών απ τις διακηρύξεις. Οπω π.χ την εθνικοποίηση της Γής και το μοίρασμά της στους φύσει δικαιούχους.

Ανεφερόμαστε συχνά στον ηρωϊκό πατριωτισμό και τα πολεμικά θαύματα των Γάλλων του 1792-93. Ξεχνάμε όμως τις υλικές ιστορικό-οικονομικές συνθήκες, που μόνο αυτές κάνανε δυνατά τα θαύματα αυτά. Το ξεκαθάρισμα του ξεπερασμένου φεουδαρχισμού, το πέρασμα όλης της χώρας, και μάλιστα με

γρηγοράδα και αποφασιστικότητα και ανεπιφύλακτα, αληθινά επαναστατικο-δημοκρατικά, σε πιό ανώτερες μορφές παραγωγής, στη λεύτερη κατοχή της γής απ τους αγρότες. Να οι υλικές οικονομικές συνθήκες που με αξιοθαύμαστη γρηγοράδα στη Γαλλία αναγέννησαν και ανανεώσαν τις βάσεις της οικονομίας.

Αν και στην Ελλάδα του 21 ακολουθούσαμε αυτήν την αρχή να δωθεί στον αγρότη η Γή, η Μάνα γή, που εκτός του οτι μας γέννησε όλους και εχει χώρο για όλους, αλλά την κατέχουν μερικοί. Αν ειχε δωθεί σε αυτούς που την πότιζαν κάθε μέρα με τον ιδρώτα του, αλλη θα ηταν η εξέλιξη της Επανάστασης και η Ελλάδα σήμερα.

Το κύριο γνώρισμα της αστικής τάξης σαν τάξη, ηταν οτι αποτελούσε ενα σώμα ατόμων με δύναμη και επιρροή, ανεξάρτητη απ τη δύναμη και την επρροή που εξασφάλιζαν η καταγωγή και η νομική θέση. Την καταγωγή και την Νομική θέση που αποτελούσε τον κύριο άξονα της φεουδαρχίας τη διαδέχθηκε ο πλούτος. Για να ανήκει κανείς στήν αστική τήξη, έπρεπε να ειναι «κάποιος» να ειναι ενας άνθρωπος που μετρούσε σαν άτομο, χάρη στα πλούτη, την ικανότητά του να διαφεντεύει άλλους ή να τους επηρεάζει με τον τρόπο του. Γι αυτό η κλασική μορφή της αστικής πολιτικής ήταν, πολύ διαφορετική απ τη μαζική πολιτική των κατωτέρων στρωμάτων, ακόμα και των μικροαστικών στρωμάτων.

Αυτή η αίσθηση βασιζόταν σε κοινές αποδοχές, κοινές πεποιθήσεις και κοινές μορφές δράσης. Η αστική τάξη στο τρίτο τέταρτο του 19ου αιώνα, ηταν στη συντριπτική της πλειοψηφία «φιλελεύθερη» οχι απαραίτητα με την κομματική έννοια αλλα περισσότερο με την ιδεολογική έννοια. Ετσι ο Δαρβινισμός, κοινωνικός ή όποιος άλλος, δεν ητα απλώς επιστήμη, αλλα ιδεολογία, ακόμα και πριν διατυπωθεί με τη συγκερκιμένη μορφή του. Το να ειναι κανείς αστός δεν σήμαινε οτι ηταν απλώς ανώτερος, αλλα επίσης οτι ειχε φανερώσει ηθικά προσόντα ισότιμα με τα παλιά πουριτανικά. Αλλα περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, σήμαινε υπεροχή. Ο αστός δεν ηταν απλώς ανεξάρτητος, κάποιος στον οποίο κανένας (εκτός απ το κράτος που ηταν δικό του και το Θεό) δεν του έδινε διαταγές, αλλά κάποιος που διέταζε ο ίδιος. Δεν ηταν απλώς εργοδότης, επιχειματίας ή καπιταλιστής, αλλά «κύριος» (master), αφεντικό «fabrikherr». Ειχε το μονοπώλειο των διαταγών-στο σπίτι, στο γραφείο, στο εργοστάσιο, διευθυντής των ορυχείων κλπ, δηλ ο αρχηγός ενός μεγάλου πλήθους εργατών...

Ο αστός πίστευε στον καπιταλισμό, στην ανταγωνιστική ιδιωτική επιχείρηση, την τεχνολογία, στην επιστήμη και τον ορθό λόγο. Πίστευε στην πρόοδο, απελευθέρωσε την επιστήμη απ το μεσαιωνισμό, τον αυταρχισμό και την κλειστή περιχαρακωμένη οικονομία. Αρχισε να γνωρίζει αλματώδη πρόοδο, και στην ως ενα βαθμό αντιπροσωπευτική κυβέρνηση και σε κάποια πολιτικά δικαιώματα και ελευθερίες, αρκεί να συμβιβάζονταν με την κυριαρχία του Νόμου και της τάξης. Του Νόμους και την τάξη, που αυτός έδιενε εντολή να ψηφιστούν στα μέτρα του. Τους Νόμους και της τάξης που υποχρέωνε τους

φτωχούς «να κάθονται στα αυγά τους» Ομως τι ειναι αυτό που αποκαλούμε Νόμο, που τόσο πολύ υπερπίζονταν και επικαλούνταν οι αστοί;

Για οσο χρόνο η κοινωνία των Ανθρώπων ζούσε υπό το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής, η ζωή στηρίζονταν στην εργασία και το εθιμικό δίκαιο. Το εθιμικό δίκαιο στην εφαρμογή του ειχε κοινωνική διάσταση. Με το πέρασμα ομως στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, για να επιβληθεί και να εδραιωθεί ενα απ τα βασικά συστατικά που έπρεπε να αλλάξει ηταν το δίκαιο. Από κοινωνικό που ηταν να γίνει ατομικό. Να μεταφερθεί το δίκαιο απ τον Ανθρωπο στο άψυχο αντικείμενο-το πράγμα-την ιδιοκτησία. Να ταυτιστεί η ιδιοκτησία με το δίκαιο. Αυτό που εννοούμε δίκαιο στο καθεστώς ιδιοκτησίας ειναι η αναγωγή σε Νόμο η προστασία και το συμφέρον αυτών που ειναι κάτοχοι ιδιοκτησίας και μόνο. Και επειδή με το πέρασμα στο καθεστώς της ιδικτησίας η κοινωνία χώρισε σε τάξεις, ηταν επόμενο και το δίκαιο να γίνει ταξικό δίκαιο, ετσι ωστε να μην ειναι εστω αναλογικό, αλλα καθαρά ταξικό: των ανθρώπων που ειναι ιδιοκτήτες-κατέχουν τα μέσα παραγωγής. Ετσι φτάσαμε να λέμε και να εννοούμε Νόμο, την αναγωγή σε Νόμο τα συμφέροντα της κάθε φορά άρχουσας τάξης.

Οι οικονομολόγοι και πριν απ τον Αντάμ Σμίθ, ακόμα μα και σε συνέχεια θεωρούσαν σαν οριστικό και αμετάκλητο αξίωμα, οτι το κεφάλαιο σαν μορφή σύγχρονης ιδιοκτησίας που επικράτησε ειναι αιώνιο. Πολλοί μαλιστά, δεν αρκέστηκαν στο αιώνιο, οριστικό και αμετάκλητο. Το θεώρησαν και Θεϊκά σταλμένο. Σπατάλησαν πολύτιμο χρόνο και κούρασαν μακρόχρονα τον εγκέφαλό τους, για να αποδείξουν οτι το κεφάλαιο υπάρχει από καταβολής κόσμου και οτι σαν αιώνιο δεν μπορεί να εχει τέλος, αφου δεν εχει αρχή.

Τόσο μεγάλος ηταν ο πόθος των οικονομολόγων,να ανακαλύψουν κεφάλαιο-ατομική-ιδιοκτησία, δηλ ιδιοκτησία με τη μορφή του κεφαλαίου από καταβολής κόσμου, που κατέληξαν να ανακαλύψουν ιδιοκτησία και πέρα απ τον ανθρώπινο γένος μεταξύ και των ζώων. Σαν ίστατο παράδειγμα επικαλέστηκαν την προνοητικότητα του μερμηγκιού που αποταμιεύει τροφές, άρα οτι οχι μόνο σκέφτεται αλλά και δρά σαν «κεφαλαιούχος». Ο κεφαλαιούχος ειναι σαν το μερμήγγι μαζεύει και σκέπτεται και οχι σαν τζίτζικάς οπως ο προλετάριος, που αφού γεμίσει την κοιλιά του το ρίχνει στο τραγούδι. Το μόνο που δεν μας είπαν, ειναι οτι τις αποταμιεύει με σκοπό να τις πουλήσει για να πραγματοποιήσει κέρδος, ενώ γνωρίζουν οτι ο όρος «κεφάλαιο» με τη σύγχρονη έννοια της λέξης χρονολογείται και χρησιμοποιείται μόλις απ τον 18ο αιώνα.

Θεωρητικά για τους οικονομολόγους αυτούς, οι συντελεστές της παραγωγής ειναι τρείς : Το κεφάλαιο, η εργασία και το έδαφος. Αυτά παραδέχεται η λεγόμενη κλασική σχολή και κυρίως ο Αντάμ Σμίθ. Αυτός για να στηρίξει οχι μόνο την ύπαρξη του κεφαλαίου, αλλά να το καθιερώσει και σαν ενα απ τους «βασικούς συντελεστές» εκτός απ την εργασία και το αδρανές έδαφος, πρόσθεσε και ενα τρίτο συντελεστή της παραγωγής, το κεφάλαιο. Ετσι για τον Αντάμ έχουμε τρείς «πρωτογενείς πηγές εισοδήματος». Ειναι αυτονόητο οτι

χωρίς το πρωτογενές-αυτογενές έδαφος (πρώτες ύλες κλπ), ειναι αδύνατο να υπάρξη οποιδήποτοτε μορφή παραγωγής. Το έδαφος (φύση) αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση της παραγωγής, αλλά αυτο δεν σημαίνει, οτι το έδαφος αποτελεί συντελεστή παραγωγής. Σε αυτήν ακριβώς τη σκόπιμη σύγχιση ανάμεσα στην «προϋπόθεση» και τον «συντελεστή» και την ταύτιση του υποκειμένου με το αντικείμενο υπάρχει η σκόπιμη, συστηματική και αντιεπιστημονική προσπάθεια α) να περιορίσει τη σημασία και την έκταση του συντελεστή «εργασία» β) να προτάξει σαν πρωταρχικό «συντελεστή» το κεφάλαιο και γ) να δικαιώσει «επιστημονικά», την άθλια εκμετάλλευση που ασκείται απ το κεφάλαιο εις βάρος, του μοναδικού παραγωγικού συντελεστή την εργασία. Οταν λέμε παραγωγή, ενοούμε τις αναγκαίες και σκόπιμες ενέργειες του ανθρώπου, που αποβλέπουν στη δημιουργία αγαθών, για την ικανοποίηση ανθρωπίνων αναγκών.

Οπως το έδαφος, ετσι και το κεφάλαιο και με τη μορφή ακόμα του συνόλου των παραγωγικών μέσων (πραγματικό κεφάλαιο) δηλαδή, πρώτες ύλες, βοηθητικές ύλες εργαλεία, μηχανές εγκαταστάσεις, κτίρια, μέσα συγκοινωνίας, εμπορεύματα, καύσιμες ύλες κλπ, δεν αποτελεί συντελεστή παραγωγής. Ολα αυτά ειναι μέσα παραγωγής, που τα παραγεί η ίδια η παραγωγή μέσω του μοναδικού συντελεστή την εργασία. Απ το αρχέγονο τόξο και το λίθινο τσεκούρι, μέχρι την πιό σύνθετη και περίπλοκη μηχανή ειναι απλά παραγωγικά μέσα που τα παράγει ο άνθρωπος. Ειναι τόσο αυταπόδεκτο αυτό, που πολλοί θεωρητικοί αυτής της σχολής το παραδέχονται οτι το πραγματικό κεφάλαιο (το σύνολο των παραγωγικών μέσων), δεν αποτελεί συντελεστή της παραγωγής, αλλά απλώς παραγωγικά μονάχα μέσα.

Για οσους εχουν πάρει μέρος σε απεργία και ειδικά σε λευκή απεργιά, ξέρουν ποιός ειναι ο μοναδικός συντελεστής παραγωγής. Μια λευκή συνεπώς απεργία, αρκεί να αποδείξει οτι το σύνολο των παραγωγικών μέσων δεν αποτελούν συντελεστή παραγωγής. Η λευκή απεργία, εχει το ξεχωριστό χαρακτηριστικό γνώρισμα οτι κηρύσσεται την ώρα που εχει αρχίσει η εργασία: Οι μηχανές δουλεύουν, οι πρώτες ύλες ειναι στα χέρια των εργατών και ενώ τα πάντα λειτουργούν στο Φούλ, κάποια στιγμή οι εργάτες μένουν όρθιοι μπραστά στις μηχανές. Οι μηχανές δουλεύουν οι συντελεστές ομως της παραγωγήν δεν τις τροφοδοτούν με πρώτες ύλες. Παραμένουν όρθιοι και ακίνητοι. Απ τη στιγμή αυτή δεν υπάρχει παραγωγή. Και οχι μόνο δεν υπάρχει παραγωγή, αλλά ο κεφαλαιούχος (θεωρούμενος συντελεστής) επιβαρύνεται με την φθορά των μηχανών και τα γενικά έξοδα. Η παραγωγή θα ξανά αρχίσει μόλις λυθεί το αίτημα των απεργών και τεθούν σε κίνηση τα ακινητοποιημένα χέρια του μοναδικού συντελιστή παραγωγής.

Μια άλλη σχολή υποστηρίζει οτι το κεφάλαιο ειναι συντελεστής παραγώγης, οχι με τη μορφή των μέσων παραγωγής, αλλά με την αποταμευτική του μορφή. Υποστηρίζουν μάλιστα οτι χωρίς το αποταμιευτικό κεφάλαιο, δεν θα υπήρχαν τα παραγωγικά μέσα. Και οτι ύπαρξή του, προϋποθέτει περιορισμό της παραγωγής καταναλωτικών αγαθών, οτι για την εξασφάλιση της αποταμίευσης, ορισμένοι άνθρωποι (ειδίως οι κεφαλαιούχοι) καταναλίσκουν

λιγότερα αγαθά από όσα χρειάζενται. Με τη στέρηση αυτή, οι κεφαλαιούχοι αποταμιεύουν το χρήμα, το οποίο διαθέτουν για την παραγωγή των παραγωγικών μέσων (πραγματικού κεφαλαίου). Αφού κατά την άποψη τους, το αποταμιευτικό κεφάλαιο παραράγει το πραγματικό κεφάλαιο (τα μέσα παραγωγής) ειναι και αυτό πρωτογενής συντελεστής παραγωγής.

Το αποταμευτικό κεφάλαιο, δεν εκφράζει τη στέρηση κάποιου προσώπου και ειδικά του κεφαλαιούχου (αυτό το περίεργο όν), που ενώ διαθέτει κεφάλαιο δεν παράγει τίποτε. Και αφού δεν παράγει σημαίνει πως το αποταμιευτικό κεφάλαιο στην πραγματικότητα αποτελείται απ το αποταμιευμένο κέδρος ή και υπέρ κέδρος του κεφαλαιοκράτη, που προέρχεται και αποταμιεύεται απ την απλήρωτη δουλειά του εργάτη : την υπεραξία και την υπεργασία. Ειναι η άμεση, η έμμεση και πρόσθετη εκμετάλλευση του τζίτζικα. Αν λοιπόν, υπάρχει κάποιος που στερήθηκε και με τη στέρησή του πραγματοποιήθηκε αποταμίευση και πραγματικό κεφάλαιο (μέσα παραγωγής), αυτός ειναι ο ανιδιοκτήτης εργάτης. Αφου ο κεφαλαιόχος δεν παράγει σημαίνει οτι το κεφάλαιο δεν ειναι, παρά αποκρυσταλωμένη συσωρευμένη απλήρωτη εργασία. Μα και σαν «πραγματικό κεφάλαιο» δεν ειναι παρά η κλεμένη και ιδιοποιημένη εργασία με τη μορφή της υπεραξίας και της υπερεργασίας.

Αυτή ακριβώς η κλεμένη αποταμιευμένη υπεραξία, ειναι η ουσία και ο σκοπός όλης της κεφαλαιοκρατικής παραγωγής. Αυτή η υπεραξία ειναι και η αφετηρία της οικονομικής και κοινωνικής ανισότητας. Ειναι η υποδομή πάνω στην οποία εχει λόγο ύπαρξης το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγή.

Σε όποια δουλειά και αν δουλεύει ο προλετάριος, θα υποστεί μια σωματικά κουραστική, και ψυχικά καταθλιπτική ανίαρη, και ομιόμορφη δουλειά. Και οταν η βαρειά αργόσυρτη ώρα περάσει, κάποια χαμοκέλα ή ενα καταγώγι, τον περιμένει να ξεκουράσει το κατάκοπο και υποσιτισμένο σώμα του, για να ξαναρχίσει την άλλη μέρα το ίδιο μαρτύριο. Και το πιό τραγικό ειναι οτι ενώ, χτίζει καλλιμάρμαρα σπίτια και βίλες, ο ίδιος και η οικογένειά του σέρνενται για να μπούν στη χαμοκέλα. Ενώ δουλεύει σε βιομηχανία άρτου τα παιδιά του, οι αυριανοί σκλάβοι να υποσιτίζονται ή να δουλεύει στην εξόρυξη κάρβουνου και τα παιδιά του να τουρτουρίζουν απ το κρύο. Και την ίδια ώρα ενας άνθρωπος σαν όλους τους άλλους, τα εκατομμύρια ψωμομάρτυρες, όμοιος σε όλα, αλλά λόγο ιδιοκτησίας και κοινωνικό-οικονομικής οργάνωσης, χωρίς να κάνεις απολύτως τίποτε, να τα έχει όλα, ενώ τα εκατομμύρια των δούλων που παράγουν τα πάντα δεν εχουν τίποτε.

Ενώ λοιπόν, ο κεφαλαιούχος δεν παράγει τίποτε, από μακρυά σε κάποια τερπή πλαγιά αυτού του κόσμου, μακρυά απ το εργοστάσιο, μακρυά απ της πόλης τη βοή, σε ενα όμορφο αρχοντικό... καταβροχθίχει τους κόπους της δουλειάς των δούλων του. Σε ενα αρχοντικό με μεγάλο πάρκο, κήπο και θερμοκήπια και μια άνετη άμαξα -Ρός Ρόϊλ να διαβαίνει ανάμεσα απ τις αλέες και τους θάμνους. Σ αυτό το αρχοντικό, θα ζήσουν ο ιδιοκτήτης-αφέντης των μέσων παραγωγής με την ευγενική γυναίκα του και την όμορφη οικογένειά του. Αυτός πάντα ικανός να εξασφαλίζει το μπουτουάρ και τα χρυσαφικά για

τη γυναίκα του, όμορφες βραδινές τουαλέτες για τις κόρες του, κυνηγητικά άλογα για τους γιούς του και ενα ιδιοτικό κυνηγότοπο για τον εαυτό του σε μια ορεινή περιοχή.

Ετσι εξηγείται, η όλο και μεγαλύτερη σημασία των εναλακτικών θεωριών που μιλούσαν για βιολογική ταξική υπεροχή. Θεωρίες που διαποτίζουν και σήμερα ακόμα ενα μεγάλο μέρος της αστικής αντίληψης για τον κόσμο (vveltanechauung) του 19ου αιώνα. Η ανωτερότητα ηταν αποτέλεσμα φυσικής επιλογής, μεταβιβάζονταν γενετικά. Ο αστός ηταν, αν οχι ενα διαφορετικό ολότελα ξεχωριστό είδος, πάντως μέλος μιάς ανώτερης φυλής, αντιπροσώπευε ενα ανώτερο στάδιο στην εξέλεξη του ανθρώπου, αντίθετα με τις κατώτερες τάξεις, που παρέμεναν στον ιστορικό ή πολιτισμικό ισοδύναμο της παιδικής ηλικίας ή, το πολύ πολύ, της εφηβείας. Ετσι, απ το κυρίαρχο αφεντικό, μέχρι τη φυλή και την ευγονεία των αφεντικών, η απόσταση δεν ηταν παρά ενα μικρό βήμα.

Τωρά πλέον διαμορφώθηκε και θεωρητικά το δικαίωμα «φυσικό» και δεν αρκεί αυτό και «Θεϊκό»του κεφαλαιούχου να εξουσιάζει, η αναμφισβήτητη υπεροχή του σαν είδος, δεν συνεπάγονταν μόνο την κατωτερότητα των άλλων, αλλα, και στην πιό ιδανική περίπτωση, την πρόθυμη αποδοχή της κατωτερότητας, οπως στη σχέση ανάμεσα στον άντρα και τη γυναίκα, μια άποψη που περιείχε πολλούς συμβολισμούς στο κοσμοείδωλο του αστού. Αποψη που στην πράξη εκφράζεται και σήμερα ακόμα οτι οι εργάτες και οι γυναίκες, οφείλουν να ειναι υπάκουοι και ευχαριστημένοι. Αυτή η απλή ταξινόμηση σε ηθικά κατώτερους και ηθικά ανώτερους, αν και επαρκής με βάση την ευγονική θεωρία να αντιδιαστέλλει τους «ευυπόληπτους» απ τη μέθηση και ακόλαστη μάζα των εργαζομένων, δεν επαρκούσε έστω και μόνο επειδή οι παλιές αρετές, οταν διαμορφώθηκε η ευγονική θεωρία δεν ηταν πιά τόσο ορατές στους πετυχημένους αστούς. Αν παρ ελπίδα δεν ηταν, η αιτία πρέπει να αναζητηθεί εκεί στην κρίσιμη μορφή, στο κοινωνικό σύμπαν της αστικής τάξης ο «εξωτερικός υποκινητής».

Η ηθική της εγκράτειας και του «μόχθου» πολύ δύσκολα μπορούσε να ανιχνευτεί στους πετυχημένους εκατομμυριούχους, απ το 1850-60, αφού ειχαν ήδη αποσυρθεί στις τερπνές πλαγές και τους κυνηγότοπους, να περάσουν το υπολοιπο της ζωής ευχάριστα σε εναν κόσμο πλασμένο μόνο γι αυτούς. Αυτός που λειτουργεί σαν το δράκοντα του παραμυθιού, ενώ δεν παράγει τίποτε από μακριά καταβροχθίζει τους κόπους της δουλειάς των δούλων του. Αυτός ειναι ο αστός κεφαλαιούχος που θέλει να θεωρείται «συντελεστής» παραγωγής.

Ο Ανθρωπος ειναι φύση και σαν φύση αποτελεί μέρος της φύσης. Σαν φύση διαφέρει απ τα όποια αλλα ιστορικά φαινόμενα : Οπως η εργασίας, η οικογένεια, η κοινωνία, η θρησκεία, η ιδιοκτησία, το κράτους, η αγορά, κλπ. Απ τη πιό μακρυνή αρχαιότητα, η ανθρωπότητα καταπιάστηκε με το πρόβλημα της καταγωγής του σύμπαντος και του εαυτού της. Το ίδιο καταπιάστηκε να ερμηνεύσει τα φυσικά αλλα και τα κοινωνικά φαινόμενα. Μέσα σε αυτήν την μακραίωνη διαδρομή του ανθρώπου απ το ρόπαλο, το

πέτρινο τσεκούρι, το τόξο, το μονόξιλο, το ψάρεμα, την καλύβα, την πλίθο, τη γεωργία, το σίδερο, το αλφάβητο κλπ με αποκορύφωμα την ανακάλυψη της φωτιάς. Τη φωτιά που ο Προμυθέας, οταν τόλμησε να την αγγίξει, τον αλυσσόδεσαν στο βράχο να τον βασανίζουν οι γύπες και τον Σίσυφος, που λίγο πριν ξαποστάσει η σειρίνα της φαμπρικά τον καλεί ξανά να αρχίσει το Σισύφειο έργο, στην μάταια γι αυτόν προσπάθεια, αφού πριν φτάσει στην κορυφή θα υποχρεωθεί να ξανά να αρχίσει...

Ολα αυτά συνέβαλαν να συγκεντρωθεί μιά τεράστια πρακτική πείρα. Στην κοινή αυτή προσπάθεια δημιουργούνται μια σειρά αλλαγές και αντίστοιχες σχέσεις. Σχέσεις που με την πάροδο του χρόνου μεταβάλονται και αλλάζουν οχι μόνο στην τεχνική, της παραγωγής, μορφή και χρήση των εργαλείων, αλλά και οι ίδιες οι σχέσεις των ανθρώπων. Απ αυτές τις σχέσεις εκείνες που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο ηταν οι σχέσεις των δύο φύλων. Σχέσεις που εξελεκτικά συνέβαλαν στη διαμόρφωση της οικογένειας και σε συνέχεια στις πολύπλοκες οικογενειακές σχέσεις.

Το σύστημα της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγή ιστορικά, λειτουργούσε με βάση μόνο το κέδρος, που ειναι και ο βασικός Νόμος ύπαρξης και λειτουργίας του κεφαλαιοκρατικού συστήματος για πολλές εκατοντάδες χρόνια. Στη φάση αυτή συμμετείχε και ο ίδιος ο κεφαλαιούχος στην παραγωγή. Σε αυτήν την πρώτη φάση μπορεί να εκτοπίστηκε η συλλογικότητα απ το άτομο, η άμιλλα απ τον ανταγωνισμό, υπήρχε όμως χώρος για όλους. Οι ανθρωποι που αλλοτρίωθηκαν απ τα μέσα παραγωγής σε αυτήν τη φάση μετριώνταν στα δάκτυλα, Στη δεύτερη πέρασε με το Νόμο της συγκέγτρωσης-ένωση των ατομικών επιχειρήσεων σε εταιρείες (Α.Ε) (ΕΠΕ) κλπ. Στη φάση αυτή στο Νόμο του κέρδος, προστέθηκε και ο Νόμος του υπέρ κέρδους. Οι μικροί ιδιοκτήτες αλλοτριώθηκαν απ τις εταιρείες. Το προλεταριάτο μεγάλωσε αριθμητικά, το ίδιο και η δυστυχία. Η θέση του ανιδιοκτήτη στη σημερινή εποχή ειναι χειρότερη και απ αυτήν του σκλάβου. Κάποιος σκλάβος στην αρχαιότητα και τον μεσαίωνα ηταν προσωπικά πιό ελεύθερος απ ό,τι ο μέσος όρος των εργατών βιομηχανίας στη σημερινή εποχή. Ο Ανθρωπος εξακολουθεί να ειναι δούλος. Να δουλεύει και να μην εργάζεται. Γιατί αλλο πράγμα ειναι η δουλειά και αλλο η εργασία.

Ο Ανθρωπος της κοινοκτημοσύνης : Εργάζονταν, ονειροπολούσε, σκέφτονταν, έπαιρνε αποφάσεις, σχεδίαζε, εκτελούσε, τροποποιούσε. Ο ανθρωπος της ιδιοκτησίας δουλεύει δεν εργάζεται. Σαν δούλος δεν εχει το δικαίωμα να ονειροπολεί, να αποφασίζει αυτός γι αυτόν, να σκέφτεται και να σχεδιάζει. Απλώς δουλεύει. Εκτελεί τις εντολές της ιδιοκτησίας. Με το πέρασμα στο καθεστώς της ιδιοκτησίας, μαζί με τα δικαιώματα που ειχε ο κάθε Ανθρωπος στον πλανήτη Γή, έχασε εκτός απ το δικαίωμα να ονειροπολεί, να σκέφτεται και να αποφασίζει αυτός γι αυτόν, και την Ανθρωπιά του.

Με το έμπα του 20ου αιώνα αργά αλλα σταθερά, το σύστημα της ατομικής ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, μπήκε στην Τρίτη φάση. Δειλά στην αρχή και ανεξέλγκτα μετά την «πτώση» του «υπαρκτού». Στην Τρίτη φάση-στάδιο

ύπαρξης και λειτουργίας. Χαρακτηριστικό γνώρισμα της τρίτης φάσης, ειναι οτι τώρα πλέον δεν λειτουργεί μόνο με τον Νόμο του κέρδους και του υπέρ κέρδους της συγκέντρωσης, αλλα της συγκεντρωποίησης. Ετσι δίπλα στο Νόμο του κέρδου και του υπέρ κέρδους των δυό προηγουμένων «Νομίμων» Νόμων κέρδους, προστέθηκε και ο Νόμος του άλογου, δολοφονικού και ενεξέλεγκτου κέρδους. Με την προσθήκη και ανεξέλεγκτη λειτουργία αυτού του Νόμου, που βασική του αρχή ειναι η συγκεντρωποίηση της ήδη πραγματοποιηθήσης συγκέντρωσης, που αλλοτρίωσε τους μικρούς ιδιοκτήτες. Αφού ο Νόμος της συγκέντρωσης αλλοτρίωσε τους μικρό ιδιοκτήτες με τη λειτουργία του Νόμου της συγκεντρωποίησης τώρα αλληλοτρώγονται οι ίδιοι οι μεγαλό ιδιοκτήτες. Λειτουργεί πλέον σαν το Δία που έτρωγε τα παιδιά του. Ο Ανθρωπος, εχασε και την όποια ειχε θέση και σαν δούλος αξία.

Η δυστυχία πήρε πλανητικές διαστάσεις. Οι ανθρωποι στον τρίτο κόσμο πεθαίνουν σαν τις μύγες και του αναπτυγμένου πεινούν. Το ίδιο συμβαίνει και με ενα μεγάλο ποσοστό στον αναπτυγμένο κόσμο. Ο Νόμος της συγκέντρωσης οδήγησε στα μονοπώλεια και αυτός της συγκεντρωποίησης οδήγησε στα σημερινά κολοσιαία ολιγοπώλεια. Με την πάροδο του χρόνου θα φάει-καταβροχθίσει τις υπόλειπες έξη αδερφές στον πετρελαιακό χώρο, του Ανθρακα και χάλυβα, των τηλεπικοινωνιών, των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης κλπ.

Η μακραίωνη ιστορική πείρα όμως δείχνει, πως όσες φορές ο «έκφρων ειρηνισμός», (εκτός εαυτού), που θέλει να επιβάλει μέσω της ορθοφροσύνης και τη βία η σύγχρονη «Ιερα εξέταση» έρθει σε επαφή με την Ανθρώπινη και κοινωνική πραγματικότητα, θα προκαλάσει Σόκ με ανυπολόγιστιες συνέπειες. Σαν σκεπτόμενος ανθρωπος, εύχομαι οι επιπτώσεις απ το νέο Σόκ, που θα χρειαστεί να υποστεί η κοινωνία των Ανθρώπων, οταν έρθει σε επαφή με την αντικειμενική κοινωνική πραγματικότητα να μην ειναι ανυπολόγιστες.

Βέβαια απ καιρό τώρα ζούμε σε μια περίοδο σημαντικών πολιτικών αλλάγων και εξελίξεων στη διεθνή σκηνή. Αλλαγές και εξελίξεις που άρχισαν να σηματοδοτούν το τέλος της παγκόσμιας ηγεμονίας των ΗΠΑ. Φυσικά, η υπερδύναμη παραμένει κυρίαρχη, αλλα η κυριαρχία αυτή ειναι επισφαλής επειδή εχει χάσει την ηθική και ιδεολογική επίφαση-ψευαίσθηση που διέθετε και βασίζεται πλέον απροκάλυπτα και αποκλειστικά στη στρατιωτική της υπεροχή και στην αδράνεια του διεθνούς πολιτικό-οικονομικού συστήματος.

Η «απομονοποίηση» αυτή οφείλεται κατ αρχήν στο γογονός οτι η νεοφιλελεύθερη διαχείρηση του καπιταλιστικού συστήματος, με την οποία εχουν ταυτιστεί οι ΗΠΑ, οδήγησε στην εκκρικτική όξυνση των κοινωνικών και περιφερειακών ανισοτήτων και αποκλεισμών και των μεγάλων οικολογικών προβλημάτων, καθώς και στη χειρότερη οικονομική κρίση που εχει γνωρίσει ο κόσμος απ την εποχή του μεσοπολέμου. Οφείλεται, ομως και κυρίως στην αλαζονική ιμπεριαλιστική πολιτική που ακολουθούν οι ΗΠΑ, που πριν απ τη λήξη του 19ου αιώνα δρομολόγησε το Νεο Αμερικάνικο Δόγμα που προϊόντος του χρόνου θα διαμόρφωνε τη σημερινή υπο την αμερικάνικη ηγεσία

Νεοφιλελεύθερη Νέα τάξη πραγμάτων. Μια πολιτική που προσβάλλει διαρκώς το περί δικαίου αίσθημα των λαών και αποσταθεροποιεί την έννομη τάξη, ερμηνεύοντας το διεθνές δίκαιο κατά πως τους συμφέρει και αρέσει ή και ποδοπατώντας το απροκάλυπτα και υπονομεύοντας το κύρος και την αξιοπιστία των διεθνών οργανισμών, της λεγόμενης «Διεθνούς κοινότητας».

Κραυγαλέες περιπτώσεις υπονόμευσης, καταπάτησης ή και ερμήνειας κατά το δοκούν απ τις ΗΠΑ είς βάρους χωρών και λαών του κόσμου, υπάρχουν σε ολα τα γεωγραφικά μήκη και πλάτη του πλανήτη όπου υποτίθεται «θίγονται τα ζωτικά τους συμφέροντα». Αυτά μαζί με τις αμέτρητες μονομερείς και ανεύθυνες ενέργειες των ΗΠΑ, τις οδήγησαν σε παγκάσμια ηθική απομόνωση, αποξενώνοντάς τες απ τους λαού και τροφοδοτώντας ταυτόχρονα την αμφισβήτηση του κατιταλιστικού συστήματος και αυτών ακόμα των διαχειριστών του στην Ευρώπη, την Ιαπωνία, τη ΝΑ Ασία και τον Καναδά μα και μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ, γεγονός που το επιβεβαιώνουν τερίτρανα οι συσπειρώσεις, η ενίσχυση και κινητοποιήσεις των ριζοσπαστικών ανισυστημικών λαϊκών δυνάμεων στους κόλπους του παγκόσμιου απελευθερωτικού κινήματος.

Η εποχή της αδιαφιλονίκητης ηγεμονίας του νεοφιλελευθερισμού φαίνεται οτι αν ακόμα δεν εχει παρέλθει, πλησιάζει η μέρα τουλάχιστον οσον αφορά το επίπεδο των ιδεών, αφού ό,τι μέχρι την απαρχή συγκρότησης ένος ριζοσπαστικού αντισυστημικού λαϊκού κινήματος θα φαντάζει παράλογο, αλλα και αδύνατο και σαν σκέψη ακόμα η διεκδίκηση μια άλλης κοινωνίας, μετά τη συγκρότηση (σε τοπική, εθνική, Ευρωπαϊκή και παγκόσμια κλίμακα), του ριζοσπαστικού Λαϊκου κινήματος που κυοφορείται στα πανεμένα αλλά ακμαία σπλάχνα των λαών του κόσμου, οχι μόνο θα φαντάζει λογικό, αλλά παράλογο θα ειναι πιά, να συνεχίσει δέχεται η κοινωνία των ανθρώπων τη διαιώνιση μιας κοινωνίας, σαν τη σημερινή, που θα αυτοδιαιρείται από υπέρμετρες αντιθέσεις και ανταγωνιστικές. Αντιθέσεις που με μαθηματική ακρίβεια θα οδηγείται στην αυτοκαταστροφή.

Σαν ιδεολογία ο αντικομμουνισμός αποτελούσε τη στέρεη πολιτική βάση και εξυπηρέτησε την εξωτερική πολιτική του καθεστώτος. Αποτέλεσε στοιχείο νομιμοποιητικό της δοτής εξουσίας στο εσωτερικό και όργανο ιδεολογικής χειραγώγησης των υπηκόων και της εξωτερικής πολιτικής απ τους Αγγλο-Αμερικάνους. Αυτά σε συνδιασμό με την αποικιοκρατική αρχή του «διαίρει και βασίλευε» και την γνωστή τακτική οι μισοί Ελληνες να μισούν τους άλλους μισούς που αποτελεί τη βασική αρχή κάθε επικυρίαρχου, που ηταν και παραμένει το μεγάλο ελάττωμα της φυλής: εσωτερικές έριδες, Αμφικτιονίες ιεροί πόλεμοι , εμφύλιοι σπαραγμοί, ακόμα και την ώρα της ανάτασης του γένους το 1821, και την μετακατοχική αναγέννηση η μέθη της εξουσίας απ την μεριά και ο ογκόλιθος του δικαίου που ειχε ο λαός δεν μπόρεσαν να σκεφτούν ελληνικά.

Μα και ούτε θα μπορέσουμε να κατανοήσουμε με ακρίβεια τα συμβαίνοντα, οσο η σχέτική με την περίοδο αυτή ιστοριογραφία θα μένει προσηλωμένη στις

«ευθύνες», στις « τυχαίες επιλογές», στις υπόγειες και τις υπεργειες πολιτικές διαδρομές, στα πάθη και τις αδυναμίες των προσώπων κλπ και κυρίως, όταν ολο το δίκαιο στη συγγραφή της ιστορίας περνά στην πλευρά των νικητών. Και δεν θα μπορέσουμε γιατί ο εμφύλιος ειναι ενα σύνθετο ιστορικό-κοινωνικό γεγονό με βαθιές ιστορικές κοινωνικές και ταξικές ρίζες, στον οποίο μπορεί οι στρατηγικές και οι χειρισμοί των άμεσα ή έμμεσα εμπλεκομένων,που προσέδωσαν κάποια «ποιοτικά» χαρακτηρίστικά, σε καμιά ππερίπτωση ομως δεν τον γέννησαν, μα ούτε και καθόρισαν την έκβασή του. Και δεν θα μπορέσουμε να κατανοήσουμε με ακρίβια τα συμβάντα, γιατί οσο η σχετική περίοδο της κατοχής και του εμφυλίου η ιστοριογραφία μένει προσηλωμένη και καθηλωμένη στην αναζήτηση «ευθυνών», στις «τυχαίες επιλογές» στις υπόγειες και υπέργειες πολιτικές των διαδρόμων, στα πάθη και στις αδυναμίες των προσώπων και της «φυλής οι μισοί να μισούν τους αλλου μισούς»κλπ. Να γιατί για την μελέτη του εμφυλίου, ο όρος κοινωνική ιστορία, που να διαθέτει αξιόλογη ιστορική σκέψη και εξαντλητική ιστορική τεκμερίωση δείνχει να ειναι τόσο απαραίτητος σαν κατεύθυνση για να καταλάβουμε τι ακριβώς συνέβαινε τότε στην Ελλάδα.

Ενώ η Αντίσταση καθοδηγούμενη απ την Αριστερά ένωσε το έθνος, ο εμφύλιος τον δίχασε. Ο εμφύλιος δεν υπήρξε ενα «ατυχές γεγονός» για το έθνος. Δεν υπήρξε μια εθνική τραγωδία, όπως αυτή της Μικρασιατικής καταστροφής, για την οποία η κάθε πλευρά εχει το μερίδιο των ευθυνών της. Βεβαια ηταν και αυτό ενα μέτρο υπο κάποια έννοια. Ο εμφύλιος έστρεψε το μισό έθνος ενάντια στο άλλο μισό. Ηταν μια μακρόχρονα προσχεδιασμένη απόφαση απ τη διεθνή του κεφαλαίου να αποτελέσει το μεταπολεμικό πρότυπο για το πώς θα αντιμετωπίζονται τα λαϊκά κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής και να σκεφτούν ακόμα... Η ύπαρξη των λαϊκών καθεστώτων στις γειτονικές χώρες επέβαλε το καθεστώς στην Ελλάδα, οχι μόνο να ελέγχεται απόλυτα απ τις αντιδραστικές και τις δυνάμεις του κεφαλαίου, αλλά το καθεστώς να εχει μια απόλυτη σαφήνεια, γι αυτό και προϋπόθεση αποτελούσε μια οριστική ηττα της Αριστεράς στην Ελλάδα.

Η ωμή, βάρβαρη και ξεστίπωτη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 44, σκοπό ειχε να αφοπλίσει την Αντίσταση. Να αμβλύνει τις «τυχόν» διαφορές η άρχουσα τάξη, να επανασυνδέσει το στρατιωτικό και το πολιτικό παρακράτος με το κράτος, να απαλλάξει απ τις όποιες κατοχικές ευθύνες τους διάφορου εθνοϊσμούς και να τους βιαβεβαίωση οτι τα όποια εγκλήματα που διέπραξαν στη διάρκεια της κατοχή και θα διαπράξουν στο εξής, θα θεωρηθούν «προσφορα προς το έθνος» και από κοινού ορμόμενοι να αναλάβουν τη συνέχιση του εμφυλίου που τον ενέταξε στο σχέδιο «ΜΑΝΑ» ο Τσιώρτσιλ. Επειδή ο ίδιος «κουράστηκε» με τον σχεδιασμό, το Δεκέμβρη και τον συντονισμό δράσης των πιό πάνω, μας ήρθαν οι ξεκούραστοι Αμερικάνοι και για να μήν έρθουν με άδεια χέρια μας έφεραν το δικό τους σχέδιο. Το «σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν. Εφεραν και αυτοί οπως ο Τσιώτσιλ τάνκς, αερολπάνα και καραβιά πιό πολλά και πιό μεγάλα και όλων των ειδών πολεμοφόδια, ρούχα και τρόφημα για το στρατό, που τώρα ομως ο στρατός

δεν ηταν εθελοντικός καθώς και τις βόμβες Ναπάλμ, που στο μεταξύ ειχαν ανακαλυθφεί αλλά δεν ειχαν ακόμα δοκιμαστεί. Και πολλούς, μα πάρα πολλούς συμβούλους, που μας έπεβαλαν τι πρέπει να κάνουμε, πώς και πότε πρέπει να το κάνουμε. Υπήρχε όμως μια σοβαρή διαφορά.

Και η διαφορά οφείλονταν στο γεγονός οτι τη φορά αυτή, τα τάνκς, τα καράβια και τα αεροπλάνα, δεν τα χειρίζονταν οι ίδιοι και ούτε τη σκαντάλι την πατούσαν οι Αμερικάνοι, οπως ηταν υπορχεωμένοι να το κάνουν οι Αγγλοι απ το Δεκέμβρη, και για ενα μεγάλο ακόμα διάστημα, αλλά οι δικόι μας καλοχορτασμένοι απ τον «Σχέδιο Μάρσαλ και το Δόγμα Τρούμαν». Ηταν αυτοί που κυνηγούσαν το αλλο μισό, που περιπλανιόταν ρακένδυτοι, πεινασμένοι και ξυπόλητοι, σαν τα αγρίμια απ σπηλιά σε σπηλιά στα βουνα, μήπως και κατορθώση να αποφύγει κάποια μέρα η μάνα του ή η γυναίκα και τα παιδιά του, να δούν το κεφάλι του κρεμασμένο σε κόποιο φανοστάτη, ή καρφωμένο σε κάποιο παλούκι στην πλατεία της πόλης ή του χωριού του. Και οσοι συνελήφθηκαν και δεν αυτοκτόνησαν στις Ασφάλειες και δεν στάλθηκαν μέσω των έκτάκτων στρατοδικείων «Νόμιμα και με τη βούλα στον Αγιο Πέτρο, οδηγήθηκαν σιδηροδέσμεοι στα κάτεργα της Γυάρου, τη Μακρόνησο, τα ξερονήσια και τις μεσαιωνικές φυλακές» Μα και οσοι αριστεροί δεν συνελήφθησαν δεν ειχαν καλύτερη τύχη.

Ο εμφύλιος πρώτα απ όλα και πάνω απ όλα, υπήρξε μια τραγωδία για την Αριστερά και τους αριστερούς. Ηταν μια ιστορική πολιτική ήττα της Αριστεράς. Με τον εμφύλιο το ελληνικό κατεστημένο έλυσε με «απόλυτη σαφήνεια» το θέμα της πολιτικής εξουσίας στη μεταπολεμική Ελλάδα και καθόρισε, με δραματικό τρόπο, ποιοί ειναι οι νικητέ και ποιοί οι ηττημένοι στο κοινωνικό πεδίο. Ενώ ταυτόχρονα διασφάλισε τις λύσεις αυτές, εξοντώνοντας, είτε στα πεδία των μαχών, στα στρατοδικεία τις φυλακές και την εξορία, είτε στη προσφυγιά, στην ανωνυμία «λούφα» των μεγάλων πόλεων, ό,τι πιό ζωντανό και ελπιδοφόρο διέθεται η μεταπολεμική Ελλάδα.

Και επειδή σε κάποιο σημείο έκανα αναφορά τον τρόπο που αντέδρασαν οι ίδιοι άνθρωποι στη συνάντηση και κυρίως ο Δεξιός τύπος μα και...του Μάρκου Βαφειάδη, με τον αμετανόητο μέχρι τέλους διώκτη της Αριστεράς Τσακαλώτο, βαφτίζοντας τη χειραψία αυτή μετά θάνατο συμφιλίωση, ενώ οταν η Αριστερά στέκονταν ακόμα στα πόδια Μίλαγε και καλούσε, αν δεν παρακαλούσε στο όνομα του λαού και της Ελλάδα, να μην υποστεί και τις συνέπειες του εμφυλίου οχι μόνο δεν δέχονταν, αλλα δεν θα ηταν υπέρβολή αν έλεγα οτι η λέξη και μόνο συμφιλίωση τους προκαλούσε αλεργία.

Τώρα οι έμποροι της Αντίστασης και του εμφύλιου θέλουν συμφιλίωση, αποδεκτή και απ την Αριστερά. Τώρα που στο Γράμμο και το Βίτσι, προσδιόρισε ποιοί ειναι οι ισχυροί και ποιοί οι αδύνατοι, που ταξινόμησε την κοινωνία με βάση τα μέτρα και τα σταθμά, που οι κυρίαρχες κοινωνικό-οικονομικές λειτουργίες- εσωτερικές και εξωτερικές απαγορεύουν...που Μορφωποίησε και ταξινόμησε την νεοελληνική κοινωνία. Τώρα που άρχισε στον ορίζοντα να φαίνονται τα αυθέντικα εκείνα στοιχεία που θα κατανέμουν

ευθύνες. Τώρα που το εθνικό έγκλημα θα μπεί στις κρισάρες της ιστορίας, θέλουν να συσκοτίσουν-θολώσουν για αλλη μια φορά την μνήμη με διάφορους συμψηφισμούς να...με αντάλλαγμα να πάψουν πλέον στο εξής: οι βασανισμένοι, οι δολοφονημένοι και οι σκολοπησμένοι και αυτοί που μπήκαν αμούστακα παιδιά και βγήκα γέροι απ τις εξορία και τις φυλακές να μήν αποκαλούνται τουλάχιστο επίσημα συμμορίτες!!! Γι αυτό το σκοπό έγινε η συνάντηση και αυτό το περιεχόμενο ειχε: Η «Αριστερά» δια του Μάρκου να λειάνει το δάπεδο και να στρογγυλέψει τις γωνίες, αν θέλούμε να μην μας κράζουν οπως παλιά δυνατά πλέον παλιό κουμμούνια και συμμορίτες.

Σε εποχές κοινωνικό-οικονομικής και ηθικής κρίσης σαν την κατοχική, όπου η κούραση αδερφώνεται με την αγωνία και κάνουν και οι δυό μαζί οχι μόνο αβάσταχτη αλλά και αβέβαιη τη ζωή, απλώνεται στον κόσμο μια διάθεση φιλοσοφική. Μια τάση δηλ να εκτιμά και να ζυγίζει μέσα του τα νομιζόμενα αγαθά που συνθέτουν τη ζωή και τα δικαιώματα της ζωής που τη διασφαλίζουν. Να εκτιμά και να ελέγχει την αξία τους, καθώς και μια οξύτατη ευαισθησία, που μπορεί να ικανοποιηθεί μόνο με μια συνθεση. Μια αγωνιστική σύνθεση οχι μόνο για την επανακακτήση των οσων έχασε, αλλα και για την αναμφισβήτη εδραίωσή τους. Οι καιροί αυτοί ειναι κατά κανόνα ριζικά αντιρρητικοί και ανατρεπτικοί. Τότε οι απλοί και αδύνατοι ανθρωποι καταφεύγουν στη μελέτη της ιστορίας, της ανθρώπινης μοίρας, και με τη φαντασία τους αναστένουν μικρούς και μεγάλους και ιδίως μικρούς και ανώνυμους προγόνους, που με τον ενα ή των αλλο τρόπο στον ενα ή τον αλλο βαθμό συνέβαλαν να κάνει η ζωή βήματα μπροστά.

Διαβάζει, μελετά το δράμα τους, ακούει τους καημούς τους, και ανακαλύπτει οτι μέσα στο μωσαϊκό των τόπων και των χρόνων ενας και μόνο ενας ειναι κατά βάθος ο καλοστημένος μύθος που ξετυλίγεται. Ο μύθος έρχεται και ξανάρχεται ίδιος και απαράλλαχτος δραματικός μύθος του ανθρώπου. Ο μύθος που του εχουν σκηνοθετήσει, ετσι ωστε μετά το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, να καταλήγει πάντα σε τραγωδία, σε κωμωδία και κόλαση η ζωή του ανιδιοκτήτη.

Μετά το πέρασμα στο καθεστώς της ιδιοκτησίας, τα ήθη, τα έθιμα και η παράδοση συνέθεσαν η βιοτική σοφία και η κατανομή ρόλων ανάμεσα στα φύλα, τα παραγγέλματα και αργότερα οι Νόμοι, που εξασφάλιζαν και κατοχύρωναν την φιλοσοφία των κρατούντων, έγιναν για να καλύψουν τα διακιώματα των ιδιοκτητών και να καταγράψουν το ρόλο και τη μοίρα των ανιδιοκτητών. Αυτά τα ήθη, τα έθιμα και η κατανομή των ρόλο, τα δικαιώματα των κρατούντων και η μοίρα των ανιδιοκτητών στην αρχή μια και δεν υπήρχε ακόμα ο γραπτός λόγος, μελοποιήθηκαν και μπήκαν σε κάποια έμετρη μορφή λόγου: Τραγουδήθηκαν, στιχουργήθηκαν, έγιναν ποιήμα για να διατηρούνται στη μνήμη των ανθρώπων. Να απομνημονεύονται εύκολα ετσι ωστε να γίνουν πιο εύκολα κατανοητά και να καθιερωθούν σαν τον μελλοντικό τρόπο ζωής. Το ίδιο έγινε και με τη θρησκεία.

Το μέλος και ο ρυθμός ηταν το πιό εύκολο και άριστο μέσο διάδωσης (π.χ τους ψαλμούς, τους Προφήτες κλπ). Και αν δεν έγινε ακριβώς ετσι η εξέλιξη και η καθιέρωση, πάντως φαίνεται οτι και αυτό το αρχέγονο Επος ηταν ο προπομπός, ενα είδος Ησιόδειας κοσμογονείας για τη διαμόρφωση του συστήματος ιδιοκτησίας. Ακόμα και το Ομηρικό Επος, που ειναι μια προχωρημένη και εξελιγμένη περιγράφει του πολέμου, της κατάκτησης και τον πλούτο, που αποκόμησαν απ την εκστρατεία, υπάρχει και με θρησκευτική παρένεση με εμποτισμένο το «διδακτικό» στοιχείο. Ετσι η πρωτογεννής ποίηση στάθηκε το πιό ισχυρό, το πιό έντονο και επιβλιτικό μέσο που το νέο σύστημα καθόρισε και προσδιόρισε τα δικαιώματα του ιδιοκτήτη και τις υποχρεώσεις του ανιδιοκτήτη. Και πριν ο ανιδιοκτήτης αντιληθφεί πως τον άφησαν έξω απ τον καινούριο κόσμο και απ της ζωής τη χαρά πάλι ο ποιητής είπε : «χωρίς περίσκεψιν, χωρίς λύπην, χωρίς αιδώ μεγάλα κ αψηλά τριγύρο μου (του) έκτισαν τείχη». Και συνεχίζει ο ποιητής: «Τι συμφορά, ενώ είσαι καμωμένος (Ανθρωπε) για τα ωραία και μεγάλα έργα ή άδικη αυτή σου τύχη, πάντα ενθάρυνση (για προσφορά) και επιτυχία να σε αρνείται» στη ζωή και τη χαρά. Γυμνό, ανέστιο και πένη στης αγωνίας τον πόνο και το χρόνο.

Και οταν ακόμα απ τη σύνθεση αυτή, με την ιστορική πρόβαση αρχίζουν να ξεχωρίζουν και να αποκτούν αυθυπαρξία τα διάφορα συστατικά στοιχεία και δομές του συστήματος, πάλι πρώτα διαμορφώνεται η διδακτική «Νομοθεσία» και μετά η νομική και η Νομοθετική εξουσία.

Με τον τρόπο αυτό οχι μόνο καταχώνιασαν το παρελθόν, αλλα και δόμησαν ενα στατικό «παρών» και ενα αυστηρά προδιαγεγραμμένο μέλλον. Ενα μέλλον αιώνιο, οριστικό και αμετάκλητο για το σύστημα ιδιοκτησίας, ξεχνώντας πως και το «παρελθόν» δεν ήταν-ειναι μια κατάσταση στατική, οπως το νομίζουν. Και αυτό γιατί, οσο πιό ζωντανό, ευέλικτο, ανήσυχο και τολμηρό ειναι το παρόν μας, τόσο και περισσότερες δυνατότητες θα έχουμε να ανανεώνουμε τις αντιλήψεις μας για το παρελθόν και να βλέπουμε τη ζωή με νέα και ανοιχτά τα μάτια. Ωστε ο Ανθρωπος να απαλλαγεί απ τη θανάσιμη ανία και τον αφόρητο πόνο αυτής της ελεεινής ζωής, που του επιφύλαξε το νέο σύστημα, και να υψώσει τον εαυτό του, να ξεκόψει απ το γελοίο υποχονδρικό και γεμάτο εγωϊστικούς φόβους, τις παράλογες ματαιοδοξίες. Να πάψει η ζωή του να ειναι ενας μύθος σκηνοθετημένος ετσι που δένει, τη ζωή του ανθρώπου οχι μόνο με το θάνατο, αλλά και τη προκαθορισμένη μοίρα του ανιδιοκτήτη.

Και τότε ήρθαν ξανά Ζηλωτές, να αλλάξουν αυτήν την τρομερή μοίρα του Ανθρώπου. Οι σύγχρονοι Ζηλωτές, η Αριστερά, Το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), να λειτουργήσει σαν καταλύτης της παρακμής των αξιών, της απελπισίας, του παραλογισμού και της υπαρξιακής αγωνίας...Οι ιστορικοί πρέπει να εξηγήσουν το πώς φύτρωσε ξαφνικά σε ολόκληρη την Ελλάδα αυτό το εξαποδό λουλούδι.

Η Αριστερά της δεκαετίας του 40, και οι αδύνατοι αυτού του τόπου προσπάθησαν να αποτρέψουν αυτήν την εξέλεξη. Και πνίγηκαν στο αίμα. Ο αγώνας και οι στόχοι τους, ετσι όπως διαμορφώθηκε ο κόσμος μεταπολεμικά

και ειδικά οι τεράστιες ευθύνες που βάραιναν την δοσίλογη 4ο αυγ/ανή κλίκα, δεν ειχε ελπίδα επιτυχίας. Γι αυτό και ο αγώνας δεν ηταν μέν χιμαιρικός, για συγκεκριμένους ομως ιστορικούς λόγους κατάληξε σε τραγωδία. Η Αριστερά δεν πρέπει να ντρέπεται γι αυτήν την ιστορική περίοδο. Και κυρίως δεν εχει λόγο να απολογείται. Η 27η Σεπτεμβρίου του 1941 θα μείνει ιστορική επέτειο οχι σαν επέτειο διχασμού αλλα σαν η μέρα μνήμης και πολιτικό μνημόσυνο στην πιό ηρωϊκη γενιά της σύγχρονης Ελλάδας.

Ο καθένας ας το σκεφτεί και ας προσπαθήσει να συμβάλλει με τη δική του απάντηση και ας πάψουμε να σκεφτόμαστε οτι είμαστε μονάδες και πως αλλοι κινούν τα νήματα της ζωής μας. Δεν υπάρχουν αλλοι. Αλλα αν υπάρχουν, εμείς τους επιτρέπουμε να μας κινούν στους δικούς τους ρυθμούς. Ποιό μπορεί να ειναι το νόημα μιας επετείου; Το «να θυμούνται οι παλιότεροι και να μαθαίνουν οι νεότεροι». Ίσως, αλλα αυτό πρέπει να ειναι μόνο η αρχή. Η συνέχεια συνίσταται στο να μαθαίνουμε, να ψάχνουμε, να σεβόμαστε το παρελθόν και να προσπαθούμε να διορθώνουμε οσα δεν εγκρίνουμε.

Οι εξόριστες ελληνικές κυβερνήσεις, που μαζί με το βασιλιά εκπροσωπούσαν τυπικά το ελληνικό κράτος και υπό τη σκέπη του Τσιώρτσιλ, προβάλονταν σαν «νόμιμες» και «αναγνωρίζονταν» σαν τέτοιες απ τους συμμάχους. Εκτός απ τον Τσιώρτσιλ, ειναι ζήτημα αν γνώριζε την υπαρξή τους κάποια αλλη χώρα. Και οχι μόνο των εξορίστων κατοχικών, αλλά και των μεταπολεμικών οι σύμμαχοι τις θεωρούσαν ανύπαρκες. Απλώς τις χρησιμό-εκπροσωπούσαν για να λύνουν με τον καλύτερο τρόπο τα συμφέροντά τους. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι τον Σεπτέμβρη του 1945, οταν έγινε η πενταμερή διάσκεψη, όπου προσκλήθηκαν όλες οι ενδιαφερόμενες χώρες του κόσμου, η χώρα μας δεν προσκλήθηκε. Διάσκεψη στην οποία θα οριοθετούνταν τα Νέα σύνορα, έγινε χωρίς να προσκληθεί η χώρα μας.

Καμιά αλλη Εθνική Αντίσταση, καμιά χώρα δε θα ειχε να παρουσιάσει εθνικότερο έργο και θετικότερες αναγνωρισμένες απ την οικουμένη περγαμηνές για διεκδίκηση εθνικών δικαίων. Μια χώρα με μιά τέτοια προσφορά στο συμμαχικό αγώνα και με τόσες εγκρεμότητες οσον αφαρά τις διεκδηκλησεις: Κύπρος, Δωδεκάννησα, Ανατολική Θράκη, Δαρδανέλια, θα καθορίζονταν οι πολεμικές επανορθώσεις κλπ.

Οχι μόνο δεν προσκλήθηκε η χώρα μας στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, αλλα Εμείς οι Ελληνες της προσφοράς, της θυσίας και των ολοκαυτωμάτων,(57 τον αριθμό) μάθαμε τα μυστήρια της εξωτερικής μας πολιτικής απ το ημιεπίσημο Λονδίνο, που σε ιταλόφωνη εκπομπή πληροφορούσε το παγκόσμιο Νοήμων κοινό, οτι «Η Ελλάς (εν αγνοία της) ειναι διατεθημένη να ακολουθήσει την γραμμήν της επιεικείας, ήτις εχαράχθη υπο της αγγλικής και αμερικανικής αντιπροσωπείας, προκειμένου να συνταχθεί το κείμενο της ειρήνης με την Ιταλίαν». Οταν λοιπόν, συζητούνταν τα θέματα που αφορούσαν τη χώρα, οχι μόνο είμασταν μεγαλοπρεπώς απόντες. Και ενώ ελπίζαμε πως αυτή η μουγγή συζήτηση με τον εαυτό τους, θα έβγαινε επιτέλους στο φώς για να οδηγηθεί η χώρα στην ειρήνη οι «ταγοί»

μας μέσα στην «Επιτροπή Εξωτερικών Υποθέσεων » συζητούσαν τον ενδεχόμενο «Η Ελλάδα πρέπει να γίνει αγγλικό προτεκτοράτο».

Το πόσο νόμιμες ηταν οι κυβερνήσεις αυτές και πόσο ίσχυε συνταγματικά ο θεσμός του βασιλιά, ειναι ενα θέμα που δεν μπορεί να αναλυθεί εδώ. Πάντως πρέπει να τονισθεί οτι η ύπαρξή τους και ο τρόπος που αυτές λειτούργησαν, ειχαν άμεση σχέση με ό,τι επακολούθησε με την κατοχής και τον εμφύλιο πόλεμο.

Η κυβέρνηση του Καϊρου, αυτό το υπηρετικό προσωπικό του υποκαταστήματος του Φόρεϊ Οφφις, που «συχνά δια σπουδαιοτάτων ενεργειών δια τας ελληνικάς υποθέσεις δεν ελάμβαναν κάν γνώσιν» παρέλαβε απ την κυβέρνησης του Γκλύξμπούργς-Τσουδερού η Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Ηταν τόσος ο πόθος του ΕΑΜ, να μήν οδηγηθεί η χώρα στη σύγκρουση που ήδη ειχαν προετοιμασθεί και του ΚΚΕ, να λειτουργήσει μεταπολεμικά σαν κοινοβουλευτικό κόμμα. Ωστε στο όνομα αυτών των δυό δεδομένων έκανε όλες τις γνωστές παραχωρήσεις και θυσίες, γι αυτό το σχεδόν τίποτα ή το υπαλληλικό προσωπικό του Φόρεϊν Οφφις την αποδέχθηκαν οτι ειναι και αυτή κάτι!

Το ΕΑΜ συμμετέχονταν στην Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, πίστευε πως έχοντας πίσω του όλον τον ελληνικό λαό, όλα τα κόμματα και τις οργανώσεις του, όλα τα ελληνικά όπλα η κυβέρνηση αυτή, θα μπορούσε να χαράξει μια πραγματικά εθνική, ανεξάρτητη και υπερήφανη εξωτερική πολιτική. Θα προσπαθούσε να αξιοποιήσει όλες τις τεράστιες θυσίες του Εθνους : το αλβανικό ΕΠΟΣ, το Ελ Αλαμέϊν, τις θυσίες των ανδρών και αξιωματικών του πολεμικού και του εμπορικού Ναυτικού και την αξιοθαύμαστη Εθνική Αντίσταση. Θα μπορούσε να διεκδικήσει τα όποια εθνικά δίκαια, να αποκαταστήσει τις δημοκρατικές ελευθερίες στο εσωτερικό και το εθνικό γόητρο στο εξωτερικό. Να αξιοποιήσει το εργασιακό δυναμικό και το πλούσιο σε όγκο και ποιότατη υπέδαφος, τις πρώτες ύλιες να ανοικοδομήσει τη χώρα απ τα ερείπια και να κλείσει τις πληγές του πολέμου της τερτάχρονης καταχής.

Σ αυτήν την Ελλάδα πίστευε το ΕΑΜ και γι αυτήν την Ελλάδα έκενε τις όποιες παραχωρήσεις : Την Ελλάδα του αλβανικού Μετώπου και των Μακεδονικών οχυρών, την Ελλάδα της Κρήτης. Την Ελλάδα που συγκλόνισε τον κόσμο με την Εθνική της Αντίσταση! Την Ελλάδα που ειχε το δικαίωμα να βρίσκεται στην πρώτη-πρώτη γραμμή των τιμημένων λαών γιατί αυτή ηταν η Ελλάδα και γι αυτήν την Ελλάδα αγωνίστηκε ο λαός. Την Ελλάδα της ειρήνης και της προόδου. Την Ελλαδα της «Νιάς ανάστασης Νέας χτυπάει η καμπάνα». Γι αυτήν την ΕΛΛΑΔΑ έβαλε την υπογραφή του το ΕΑΜ στο Σύμφωνο-Συμβόλαιο του Λιβάνου και αργότερα στην Καζέρτα, μα και στη Βάρκιζα.

Οι τελευταίες πράξεις της κατοχικής περιόδου που συνδέουν τους πρωταγωνιστές της περιόδου αυτής, με την «ηγεσίας» του εξωτερικού και των δυνάμεων της αντίστασης ειναι η Συμφωνία-Συμβόλαιο του Λιβάνου. Η Συμφωνία αυτή έδωσε την αντύπωση-φάνηκε οτι θα μπορούσε να γεφυρώσει το χάσμα στις πολιτικές δυνάμεις και να οδηγήσει τη χώρα στην ομαλή

μετάβαση σε ενα δημοκρατικό καθεστώς, σε μια αναγεννημένη δημοκρατική χώρα μεταπολεμικά.

Στις 20 Μαϊου του 1944, υπογράφεται η συμφωνία-Συμβόλαιο του Λιβάνου. Στη Συμφωνία του Λιβάνου, συμμετείχαν και την υπόγραψαν όλοι οι συμμετέχοντες αντιπρόσωποι (25 τον αριθμό), όλου του πολιτικού φάσματος και η υπογραφή αποτέλεσε την αμοιβαία εγγύηση και συνέβαλε στη συγκρότηση της Κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας, στην οποία Κυβέρνηση συμμετείχε και το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ με πέντε(5) Υπουργούς με κατακλείδα : «...την δημιουργίαν μιάς Νέας, ελευθέρας και μεγαλύτερης Ελλάδας...»

Ακολουθεί η Συμφωνία της Καζέρτας στις 29 του Σεπτέμβρη 1944, που εκχώρούσε αρμοδιότητες στους Αγγλους, και τη θέση των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων υπο την αρχηγία του στρατηγού Σκόμπυ.

Με βάση αυτές τις δύο συμφωνίες φτάσαμε στην πολυπόθητη ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ, στις 12/10/1944. Και απελευθέρωση σημαίνει την ανάσταση του λαού. Εκφωνούνται διαγγέλματα για την οικοδόμηση κράτους δικαίου, και εγγυήσεις για ελευθεριά και δίκαιο για όλους. Προαναγγέλεται σύγκληση Εθνικής Συνέλευσης για τη θέσπιση νέου Συντάγματος. Επίλυση του καθεστωτικού με ελεύθερη βούληση του λαού. Εκκαθάρηση όλου του κρατικού μηχανισμού, τιμωρία των δοσιλόγων κλπ, όπως προβλέπονταν στη Συμφωνία-Συμβόλαιο του Λιβάνου. Υπάρχε όμως το σχέδιο «ΜΑΝΑ» που ο Τσιρτσιλ, προετοίμαζε διπλωματικά και στρατιωτικά, με κάθε επιμέλεια (πάντα σε συνεργασία με την 4η Αυγ/του και την πικοιλόμορφη συμπαράσταση των Γερμανών), απ το καλοκαίρι του 1943, για να συντρίψει την ελληνική Αντίσταση, με σκοπό την αποκατάσταση των ημι-αποιακών σχέσεων εξάρτησης οι οποίες ίσχυαν προπολεμικά.

Οι Αγγλοι γνώριζαν οτι η συντριπτική πλειοψηφία του λαού, και οι παλιοί πολιτικοί ακόμα καταλόγιζαν την ευθύνη για την εγκαθίδρυση της δικτατορίας στο βασιλιά και απαιτούσαν, λαός και πολιτικοί μετά τον πόλεμο την εγκαθίδρυση της Δημοκρατίας. Μάλιστα τον Αύγουστο του 1943, συγκροτήθηκε ενα ενιαίο δημοκρατικό μέτωπο, αποτελούμενο απ την εξόριστη κυβέρνηση, τους παλαιούς πολιτικούς και αντιπροσώπους της Αντίστασης. Το συμβούλιο αυτό ομόφωνα πήρε θέση κατά της παλινόρθωσης της μοναρχίας. Ο Τσιώρτσιλ, ομως που στήριζε τα πάντα στη μοναρχία, προετοίμασε από αυτό το χρονικό σημείο την ένοπλη επέμβαση με σκοπό την παλινόρθωση της μοναρχίας και μέσω αυτής την επαναφορά της Ελλάδα στο ημι-αποικία προπολεμικό καθεστώς.

Απόρροια αυτού του σχεδίου «ΜΑΝΑ», ειναι η αιτία που οδήγηθηκε τη χώρα στην καταστροφή και το λαό στο πιό φρικτό οχι όμως μοναδικό αιματοκύλισμα. Τα Δεκεμβριανά. Τα Δεκεμβριανά δεν ηταν σε καμιά περίπτωση, οπως ακόμα και σήμερα ισχυρίζονται μερικοί, η κομμουνιστική «επανάσταση» που προετοίμαζαν οι κομμουνιστές, ηταν η επέμβαση του Τσιώρτσιλ, για την υλοποίηση του σχεδίου «ΜΑΝΑ». Η επέμβαση των Αγγλων στην Ελλάδα, ηταν μέρος της Αγγλικής πολιτικής για την αποκατάσταση της

Αυτοκρατορίας μεταπολεμικά και την εξασφάλιση των διόδων επικοινωνίας της, καθώς και για την οικοδόμηση ενός αντικομμουνιστικού προπυργίου κατά της Σοβιετικής Ενωσης. Ο Τσιώρτσιλ τη συμαχία με τα Σοβιέτ στο Β! παγκόσμιο πόλεμο, την έβλεπε σαν το εργαλείο με το οποίο θα κέρδιζε η Δύση τον πόλεμο και μετά θα επέστρεφε φρόνημα, φρόνημα στη βάση της. Σε καμιά περίπτωση δεν θα επέτρεπαν να επαναληφθεί αυτό που συνέβει το 1917.

Για να πάρει σάρκα και οστά το σχέδιο «Μάνα», ηταν απαραίτητα τα Δεκεμβριανά. Ταυτόχρονα τα Δεκεμβριανά, αποτέλεσαν και την έναρξη του εμφυλίου πολέμου της κυρίαρχης ελληνικής ολιγαρχίας κατά του δημοκρατικού στρατοπέδου, με την πλατιά έννοια του όρου. Με αυτήν τη έννοια τα Δεκεμβριανά, αποτελούσαν συνέχεια και μέρος της μεγάλης εκείνης εσωτερικής σύγκρουσης, που άρχισε το 1916 και δεν εχει κλείσει μέχρι σήμερα, και κατά την οποία το ζήτημα-ζητούμενο ηταν ο χαρακτήρας του ελληνικού πελατειακού συστήματος. Το κράτος μεταπολεμικά αποτελούσε το λάφυρο, γιατί ολη η οικονομική υποδομή της χώρας ηταν κατεστραμένη.

Το ΕΑΜ ειχε δυό βασικούς στόχους : α) την απελευθύρωση της χώρας και β) τη διασφάλιση των λαϊκών ελευθεριών. Ο πρώτος στόχος πραγματοποιήθηκε με την αποχώρηση των Γερμανών. Ομως ετσι οπως ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στην Ελλάδα στη διάρκεια της κατοχής : α) η παραμονή της 4ης Αυγ/ου στη εξουσία, στη διάρκεια της κατοχής, έστω με τη μορφή ανδρικείλων. β) συνεργασία Γερμανών και Αγγλων για τη από κοινού δημιουργία ενοπλών οι Αγγλοι : Ζέρβα, ΠΑΟ και άλλων εθνοϊσμων και οι Γερμανοί τη συνέναιση για τη δημιουργία των Ταγμάτων Ασφαλείας, Πούλιο, Δάγκουλα, Μπουραντά κλπ κλπ γ) ταύτιση σκοπών Αγγλων και Γερμανών για την εξόντωση της ΑΕΜικής Εθνικής Αντίστασης δ) η συνένωση όλων αυτών των δυνάμεων συνεργασίας για να διατηρηθει αυτούσια η 4ης Αυγ/του στη διάρκεια της κατοχής και μετά την απελευθέρωση να επανέλθει στη εξουσία και κυρίως η ώμη επέμβαση των Αγγλων, καθιστούσαν απραγματοποίητο το δεύτερο στόχο για τον οποίο τόσες θυσίες και αίμα, τόσος πόνος και δάκρυα υπέστει ο λαός. Κάτω απ αυτές τις συνθήκες δεν μπορούσε να γίνει όπως στις αλλες χώρες της Ευρώπης η μεταβίβαση της κατοχικής εξουσίας στις δημοκρατικές δυνάμεις. Στις δυνάμεις που θα καθιέρωναν ενα σύγχρονο δημοκρατικό καθεστώς. Ενα καθεστώς αντάξιο του αγώνα των Ελλήνων.

Η δημιουργία των «Ταγμάτων Ασφαλείας» αποτελούσαν τον προκρούστη του σχεδίου «ΜΑΝΑ». Στις 7 Απριλίου το 1943 η «κυβέρνηση» Ράλη δημιουργεί τα «Τάγματα Ασφαλείας». Οι Αγγλοι απ τη Μέση Ανατολή, με την οδηγία της 2 Ιουνίου 1943, όριζαν οτι «οσοι κατατάσσονται στα Τάγματα Ασφαλείας του Ράϊχ δεν θα έπρεπε να καταγγέλλονται ώς προδότες», εφόσον κινηγούσαν τους κομμουνιστές και απ το Δεκέμβρη του 1944, οι αξιωματικοί των Ταγμάτων Ασφαλείας «μισθοδοτούνται κανονικά» Πολλοί απ αυτούς, με την υπόδειξη και υποστήριξη των Αγγλων το φθινόπωρο του 1944 ιδρύουν τον ΙΔΕΑ, που έκανε και την τελική εκκαθάρηση στο στρατό της Μ Ανατολής. Ο ΙΔΕΑ αφού έπαιξε τον ρόλο στα Δεκεμβριανά και συνέβαλε στο να αρχίσει ο

εμφύλιος πόλεμος, μετά την μεταβίση της Ελλάδας απ τους Αγγλους στους Αμερικανούς, και αφού έπαιξαν πρωτεύοντα ρόλο στον εμφύλιο, καθοδηγούμενος πλέον απ τους Αμερικανούς με το κίνημα της 30 του Μάη του 1951(με τον Γογούση κλπ) δείχνει οτι υπάρχουν δυνάμεις στο στρατό, ικανές να λειτουργήσουν κατασταλτικά σε ώρα ανάγκης. Με τη δημιουργία αυτής της σύνθεσης δυνάμεων το καθεστώς των νικητών του εμφυλίου πολέμου έτρεφε στον κόρφο του το «Αυγό του Φιδιού» που λειτούργησε σαν «εκολαπτική μηχανή». Και οταν πήραν την εντολή να λειτουργήσουν «αυτόνομα» μας έβαλαν στον 7χρονο γύψο.

Γι αυτόν ακριβώς το λόγο τα γεγονότα του Δεκέμβρη, δεν ηταν η επανάσταση των κομμουνιστών όπως ισχυρίζονται οι διαστρευλωτές της ιστορίας, αλλα μια σύγκρουση με τις δυνάμεις εκείνες που θεωρούσαν την κρατική εξουσία μονοπώλιό τους. Το ΕΑΜ δεν ήθελε αυτήν τη σύγκρουση. Απεναντίας ειχε κάνει ό,τι μπορούσε και περνούσε απ το χέρι του να εξασφαλιστούν δημοκρατικές εξελίξεις και προς το σκοπό αυτόν α) ειχε αποδεχθεί τη Συμφωνία του Λιβάνου και ειχε συμμετάσχει στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. β) ειχε αποδεχθεί να τεθούν και οι ένοπλες δυνάμεις της Αντίστασης (ο ΕΛΑΣ) υπό την ηγεσία Αγγλου στρατηγό. Η άλλη πλευρά ομως οχι μόνο δεν τήρησε τις υποχρεώσεις που ειχε αναλάβει, γιατί κάτι τέτοιο θα απειλούσε τη μονοπώληση της εξουσίας απ αυτήν. Μια εξουσία, που δεν ηταν αλλη βέβαια απ την πολιτική εξουσία που ειχαν επιβάλει η Αγγλοι το 1936, Την εξουσία της 4ης Αυγ/του. Κάτω απ αυτές τις συνθήκες τα πράγματα έφτασαν στη σύγκρουση.

Οπως το 1821, η Αγία Τριάδα, που την αποτελούσαν οι Κοτζαμπάσηδες,ο Κλήρος και οι Προεστοί,(στην οποία δεν ειχαν ακόμα προσχωρήσει οι αστοί) την αντεπανάσταση και τους εμφυλίους που κάθε φορά επακολουθούσαν την ετοίμαζαν-οπως και ο Τσιώρτσιλ-σε συνεργασία με τους δοσιλόγους και τις ευλογίες των ξένων Αγγλων κυρίως απ τις 16/1/1822 στην Α! Εθνική Συνέλευση (στο Αργός). Λέει επι λέξη ο Κορδάτος: «Η Α! Εθνική Συνέλευση τελείωσε τις εργασίες της στις 16/1/22. Πριν ομως διαλυθεί, την τελευταία μέρα, ψήφισε μια διακήρυξη, δικαιολογώντας τον Απελευθερωτικό- μόνο-Επαναστατικό Αγώνα και αποδοκίμασε τη Φιλική Εταιρία». Και ύστερα, οπως συνήθως για τον τύπο και για εξωτερική κατανάλωση, εξέδωσε μια ανακοίνωση, που καταλήγει με τον εξής εξορκισμό. « Ο κατά των τυράννων-κατακτητών-πόλεμος ημών, μακράν δημαγωγικάς στασειώδεις, ολοφάνερα αντιλαϊκή ή ιδιοτελείς μέρος τινός του σύμπαντος Ελληνικού Εθνους- κατά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ειναι πόλεμος εθνικός, πόλεμος ιερός, του οποίου η μόνη αιτία ειναι η απόκτησης των δικαίων της προσωπικής ημών ελευθερίας, της ιδιοκτησίας, της τιμής κλπ».

Και αναρωτιέται κανείς, της Φιλικής οι αρχές και τα πιστεύω, δεν ηταν η ιδιοκτησία, η ελευθερία και η τιμή; Αυτές δεν ηταν οι βασικές της θέσεις; Η Φιλική οπως και το ΕΑΜ ηταν εναντίων όλων αυτών; Δεν επιδίκασε το ΕΑΜ και υποχρέωσε τους όποιους καταπατητές να καταβάλου το αντίστοιχο ενοίκιο; Διαβάζοντας αυτό το κείμενο έννοιωσα σαν να μιλούσε ο Τσιώρτσιλ.

Και ο Μακρυγιάννης, στα απομνημονεύματά του μας δείνει τον τρόπο που λειτουργούσαν και συμπεριφέρονταν οι αντιδραστικές και δοσίλογες δυνάμεις με τους ξένους και ειδκά τους Αγγλους τότε. Και στην κατοχή η ολιγαρχία και οι δοσίλογοι : Οταν άρχισαν οι πρώτες ένοπλες συγκρούσεις με την Αντίσταση, έλεγαν « οτι ειναι οχι μόνο ανήθικο και ανάξιο, αλλα και εγκληματικό να υποσκάπτομε τις καλές προθέσεις του Γ! Ράϊχ». Παρόμοιες απόψεις για τους Αγγλους έλεγε και η Αγία τριάδα στις 2/4/1827 και η δοσίλογη Δεξιά για τους Αγγλους μεταπελευθερωτικά. Ενω τα πολυβόλα, τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα κανόνια από ξηρά και θάλασσα βομβάρδιζαν τον Πειραιά και την Αθήνα και σκότωναν τον άμαχο λαό. Αυτοι τους Αγγλους τους θεωρούσαν και τους πρόβαλαν σαν απελευθερωτές. Ηρθαν να απελευθερώσουν την Ελλάδα απ τους Ελληνες.

Λέει λοιπόν, ο στρατηγός Μακρυγιάννης στα απομνημονεύματά: «Ευχαριστούμεν τους ξένους προστάτες μας οτι είδομεν τη διάθεσή τους οτι δεν τους δίνουμε το χέρι οι Ελληνες, οτι δεν κάνομεν την όρεξή τους και μας κατατρέχουν κι αυτοί και οι εδικοί μας, όπου μας κυβερνούν τοιούτως κατά τις συμβουλές των πρέσβεων κι αδίκους όλους εμας τους αγωνιστάς...Και τους πιάνουν αυτοί όπου εχουν την εξουσία και τους κρεμούν με το νόμο το δικό τους και βάνουν το λεπίδι, όπου μας έστειλαν οι φωτισμένοι και ήρεμοι άνθρωποι της Ευρώπης και κόβουν εμας τους αγρίους Ελληνες. Και ειναι τόσοι κομμένοι, κι όλα τα μπουντρούμια και χάψες (φυλακές) γιομάτες. Και ποιοί ειναι αυτοί όπου σκοτώνονται και ειναι φυλακισμένοι; Ολοι οι αγωνιστές».

Και αναρωτιέται κάνεις: Αλήθεια πως μπόρεσαν τελικά να συμπέσουν οι τότε με τους τώρα να χαρακτηρίσουν τη «Φιλική», όπως χαρακτήρισαν και το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ προδοτικό και απάτριδο; Να το θέσουν εκ πόδως, οπως και τότε τους αγωνιστές, με στόχο να εξοντώσουν βιολογικά την ηγεσία αυτού του λαμπρού και ανεπανάλυπτου μετα το 21, για την Ελλάδα Λαϊκό-Εθνικό Κινήμα; Το ωραίο δε ειναι οτι όλους τους ταγματασφαλίτες, του ΙΔΕΑ, ώς τον ποιό μικρό και τιποτένιο συνεργάτη, ακόμα και αυτόν που αποδεδειγμένα διέπραξε τα πιό φρικτά εγκλήματα σε βάρος της χώρας τους αποκατέστησαν οικονομικό-κοινωνικά και αξιωματικά. Και το άκομα πιό ωραίο ειναι οτι ολοι του ΙΔΕΑ, που διέλυσαν το στρατό της Μέσης Ανατολής. Που σε συνεργασία με τους Αγγλους δολοφόνησαν τα παιδιά, που άδολα και από πατριωτισμό και μόνο ακολούθησαν την «πατριωτική υποτίθεται κυβέρνηση» ή έφυγαν εθελοντικά απ την Ελλάδα για να πολεμήσουν όπου Γης τον άξονα, έγιναν όλοι στρατηγοί, γιατί μόνο αυτοί μπορούσαν να πολεμήσουν στο πλευρό των Αγγλων κατακτητών την Αντίσταση και να παραδόσουν τη χώρα σε συνέχεια στους Αμερικάνους. Εγιναν όλοι στρατηγοί, Αντιβασιλείς και «Πρόεδροι της δημοκρατίας» και όσους δεν πρόλαβαν να τους φτάσουν σε αυτά τα αξιώματα τους τακτοποίησαν δεόντως...

Και ο κ Ράλλης κ ΣΙΑ τελείωσε τον «έντιμο» βίο του ήσυχα στο κρεββάτι του και ας βύθισε την Ελλάδα και το έθνος στο πιό μεγάλο πένθος. Το ίδιο και όλοι οι συνυπεύθυνοι του εθνικού εγκλήματος.

Ολες οι ενέργειες του ΕΑΜ, απ την έναρξη του αγώνα (μα και του ΚΚΕ) οχι μόνο δείχνουν, αλλα και επιβεβαιώνουν οτι προσπαθούσε να δράσει μεταπολεμικά πολιτικά σαν συνταγματικό κόμμα στο πλαίσιο που θα καθόριζε το νέο Σύνταγμα. Η Συμφωνία της Βάρκιζας, η δεύτερη μεγάλης σημασίας πολιτική συμφωνία ειρήνευσης, που πήρε και ισχύ Συνταγματική αφου κυρώθηκε με Συνταγματική Πράξη, επαληθεύει αυτό το γεγονός. Με τη βεβαιότητα οτι τη φορά αυτή τουλάχιστον οι υπογράφοντες, θα σεβαστούν τη υπογραφή τους, το ΕΑΜ, δέχθηκε να συμπεριληφθεί στο αρθ 2 της Συμφωνίας, που εξουσιοδοτούσε την κυβέρνηση να εκδόσει Συντακτική Πράξη «πανομοιότυπη» με την ΚΔ Σ.Π του 1935. Πράξη που επέτρεπε στην εκτελεστική εξουσία να αναστέλλει την εφαρμογή των κυριοτέρων συνταγματικών εγγυήσεων και ελευθεριών «εν περιπτώσει διαταράξεως ή απειλης κατά της δημόσιας τάξεως». Ειναι και αυτή η συνέναιση μια ακόμα απόδειξη οτι οχι μόνο ήθελε την ομαλή δημοκρατική εξέλεξη, αλλά έκανε το Πάν προς την κατεύθυνση αυτή.

Φυσικά ηταν επόμενο να υπάρχουν διαφορές στο ΚΚΕ. Και πράγματι υπήρχαν οσον αφορά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, οτι η συμφωνία ηταν ενας συμβιβασμός κλπ, με τον Αρη που ενώ υπέγραψε τη συμφωνία διάλυσης του ΕΛΑΣ, ο ίδιος όμως πήρε την απόφαση να συνεχίσει τον αγώνα. Η ηγεσία του ΚΚΕ όμως πέτυχε να επιβάλει τη θέληση της στο κόμμα και στις οργανώσεις τους ΕΑΜ. Μάλιστα για να εκλαϊκευθεί η θέση αυτή στις 15/2/45 σε ενα συλλαλητήριο του ΕΑΜ, ο Σάντος διακήρυξε οτι : «ο ένοπλος αγώνας εχει λήξη και ένας νέος αγώνας άρχιζε, ο αγώνας για δημοκρατία, για τη λαϊκή κυριαρχία». Τώρα προείχε να αποκατασταθεί στη χώρα η ειρήνη, το ταχύτερο δυνατό, και να αρχίσει η ανασυγκρότηση. Ο καθένας όφειλε να προσχωρήση στο πανδημοκρατικό μέτωπο για να υπερνηκιθούν τα εμπόδια για την τελική νίκη.

Οι εναλλακτικές δυνατότητες τον Δεκέμβρη του 1944-αυτό το γνωρίζουν πολύ καλά-δεν άκουγε στο όνομα δικτατορία του προλεταριάτου ή φιλελεύθερη δημοκρατία, αλλά Εθνική Ανεξαρτησία, Λαϊκή Κυριαρχία και κοινωνική Δημοκρατία ή την επαναφορά της 4ης Αυγ/στου, της ολιγαρχικής κυριαρχίας και την εκ νέου πελατειάκης συναλλαγής. Βέβαια, αυτή η καθαρή επιλογή του 1944, αλλοιώθηκε και επισκιάστηκε απ την ύπαρξη του σχεδίου «ΜΑΝΑ», που ηταν το προαπαιτούμενο και μια σειρά αλλοι παράγοντες που ξεπηδούσαν απ την ιστορική εξέλιξη και τα δεδομένα του Β! παγκοσμίου πολέμου.

Αν δεν υπήρχε το σχέδιο «ΜΑΝΑ» και αν οι παλαιοί πολιτικοί που συγκρότησαν το ενιαίο αντιμοναρχικό μέτωπο, την άνοιξη του 1943 προχωρούσαν στην οργάνωση αντίστασης, θεωρητικά πρότυπα αυτού του κράτους που αναπτύχθηκαν απ την ΕΑΜική Αντίσταση, ηταν βέβαια ακόμα στα σπάργανα, αλλά το πρότυπο της τοπικής αυτοδιοίκησης και λαϊκής δικαιοσύνης, που εφαρμόζονταν απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις απελευθερωμένες περιοχές και αποκορυφώθηκε το 1944 με την ίδρυση της προσωρινής κυβέρνησης του βουνού (ΠΕΕΑ) και κυρίως η όσμωση του λαού με τα προβλήματα, άνοιγε νέες προοπτικές. Ειχε ηδη δημιουργηθεί εκ θεμελίων ενα

Νέο Δημοκρατικό και Κοινωνικό Κράτος, το οποίο οχι μόνο σήμαινε, αλλα και εξέφραζε την αναγέννηση της ελληνικής πολιτείας. Βεβαιά στη δημιουργία αυτού του Δημοκρατικού-κοινωνικού κράτου, συμμετείχε ουσιαστικά και το ΚΚΕ, δεν υπήχρε ομως κίνδυνος κατάληψη της εξουσίας. Το ΚΚΕ σε αντίθεση με τον Τίτο, ακολουθούσε ουσιαστικά το ορθόδοξο δόγμα της επαναστατικής εξέλιξης. Δόγμα που οχι μόνο του υπαγόρευε, αλλα και του επέβαλε να αγωνιστεί για την εγκαθίδρυση της αστικής δημοκρατίας. Μαλιστά δεν ειναι λίγες οι φορές που το ΚΚΕ, διαφώνησε και αντιτάχθηκε στις ριζοσπαστικές μεταριθμήσεις που εισηγούνταν κάποιοι και μπορούσαν να το φέρουν σε σύγκρουση με τις συντιρητικές δυνάμεις και ειδικά με τους Αγγλους. Το ΚΚΕ ήθελε, αντί πάσει θυσία να γίνει όπως και τα αλλα Ευρωπαϊκά ΚΚ κοινοβουλευτικό κόμμα, γι αυτό και έκανε ολες τις υποχωρήσεις και παραχωρήσεις ειδικά το Σεπτέμβρη του 44 στην Καζέτρα, θέτοντας τον ΕΛΑΣ υπο την ηγεσία Αγγλου στρατηγού.

Αυτό το ελληνικό μεταπελευθερωτικό κράτος που θα ιδρύονταν πάνω στα θεμέλια αυτά, θα ειχε στο εσωτερικό του ενα φιλελεύθερο ,δημοκρατικό και κοινωνικό χαρακτήρα. Με στόχο να λύσει όλα τα αστικο-δημοκρατικά, εθνικό-πολιτικά και κοινωνικό-οικονομικά προβλάματα που έμειναν άλυτα απ το 1821. Οι σχέσεις του προς το εξωτερικό, δηλ την Αγγλία, θα χαρακτηρίζονταν από μιά αμοιβαία ισότητα δικαιωμάτων. Το Νέο ελληνικό κράτος δεν θα διευθύνονταν πλέον από μιά οπως παλιά ολιγαρχία, γεγονός που θα του επέτρεπε να απαλλαγεί απ την αγγλική η ημι-αποικιοκρατική εξάρτηση.

Το σχέδιο «ΜΑΝΑ» ειχε Πυρήνα την επαναφορά της ελληνικής πολιτικής μεταπολεμικά στο καθεστώς της 4ης Αυγ/στου 27/10/1940. Χρησιμοποιούσε σαν βασικά εργαλεία α) ο υποτιθέμενος κίνδυνος να καταλάβουν οι κομμουνιστές την εξουσία. Ειναι γνωστό οτι η επινόηση κινδύνων ειναι εύκολη και ειναι χαρακτηριστικός ο κίνδυνος που επινοήθηκε οτι ο ΕΛΑΣ θα καταλάβει την εξουσία. Αυτού του είδους επινοήσεις πάντα έπαιζαν και παίζουν το παιγνίδι εκείνων που επινοούν κινδύνους για να δικαιολογήσουν μια χωρίς λόγο και αιτία επέμβαση. β) εκμεταλλεύθηκε τον παθολογικο φόβο της ελληνικής αστικής τάξης για τον κομμουνισμό και τη δέσμευσή της στη διεθνή του κεφαλαίου. Αν και ο κίνδυνος αυτός δεν ηταν υπαρκός, έφερε-κοντά-συσπείρωσε το δυό κομμάτια της ολιγαρχίας. Σε αυτό τον διευκόλυναν και τα λάθη της ηγεσίας του ΚΚΕ. Τα Δεκεμβριανά που οι Αγγλοι οργάνωσαν-προκάλεσαν και με τις έντεχνες μηχανοραφίες τους πρόσφεραν έστω εκ των υστέρων την «απόδειξη» για τον κομμουνιστικό κίνδυνο, οπότε παραμερίστηκε και το τελευταίο εμπόδιο που απέτρεπε τη συναλλαγή των δύο αστικών στρατοπέδων στο θέμα του πολιτεύματος με την εγκατάσταση του αρχιεπισκόπου Δαμασκηνού στη θέση του αντιβασιλέα.

Ετσι ούτε γάτα ούτε ζημιά το μή συνεργαζόμενο κομμάτι της αστικής τάξης με τον άξονα, οχι μόνο έδωσε συγχωροχάρτι στην συνεργαζόμενη, αλλα και συχταγκαλιάστηκε μαζί της προκειμένου να εξοντώσους την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Να «κονιορτοποιήσουν» το ΕΑΜ. Να εξυπηρετηθούν για άλλη μιά φορά τα συμφέροντα των Αγγλων πρώτα και των Αμερικανών μέτα.

Τα πολύπλοκα αγγλλικά προπολεμικά δίκτυα προπαγάνδας ενισχυμένα και με στρατιωτικούς τώρα συνδέσμους-πράκτορες, διαμόρφωσαν την τετραετή κατοχική προπαγάνδα. Προπαγάνδα, η οποία στη διάρκεια της κατοχής υποστηριζόταν από μια ταυτόσιμη σε κοινούς στόχους με τη γερμανική. Αυτή η ταύτιση, σε συνδιασμό δε με την πλειάδα των ντόπιων διπλών πρακτόρων, σημείωσε μια τεράστια επιτυχία. Απόδειξη η δημιουργία των «Ταγμάτων Ασφαλείας». Αυτή η ταύτιση της αγγλικής με τη Γερμανική προπαγάνδα, προετοίμασε αρκετά καλά το έδαφος για τον εμφύλιο πόλεμο και διευκόλυνε την επέμβαση. Η ωμή στρατιωτική επέμβαση των Αγγλων, άνοιξε το δρόμο στην ελληνική Δεξιά για να επανάλθει στην παλιά της θέση εξουσίας. Η Αριστερά ειχε βέβαια υποστεί τον Δεκέμβρη μια στρατιωτική ηττα και η παράδοση των όπλων ειχε κάνει τη θέση της ακόμα πιό δύσκολη. Εξακολουθούσε ομως να υπάρχει με μεγάλα ποσοστά, σαν πολιτική και ηθική δύναμη σε όλη την Ελλάδα.

Τώρα το ζητούμενο για τον Τσιώρτσιλ και την νεκραναστημένη φασιστική Δεξιά, ηταν η συντριβή αυτού του τεράστιου σε ποσοστά πολιτικού και ηθικού δυναμικού του ΕΑΜ, πριν φτάσουμε στις εκλογές, που ο Μάκ Μίλλαν ειχε δεχθεί με πίκρα, οτι θα τις «κερδίση το ΕΑΜ» όποτε και με όποιο εκλογικό σύστημα και αν γίνουν.

Για να μην τις κερδίσει το ΕΑΜ, η θεωρούμενη «νόμιμη» κυβέρνηση, επικαλούμενη τη ρήτρα «η σωτηρία της πατρίδας ειναι υπεράνω του Νόμου», που στην απλό ελληνική σημαίνει οτι επιτρέπονται τα πάντα και οι όποιες αποκλίσεις απ τις αρχές, τις συμφωνίες και τις εγγυήσεις του Συντάγματος, οταν κινδυνεύει η πατρίδα και που με το Σύνταγμα του 1864/1911 αποτελούσε και συνταγματικό θεσμό. Ο Συνταγματικός θεσμός ομως ίσχυε μέχρι την ημέρα που συμμετείχε και το ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας.

Απ την ώρα όμως που το ΕΑΜ έφυγε απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, που αντιπροσώπευε το ποσοστό που ο κ Ηντεν έκρινε, οτι θα «κέρδιζε τις εκλογές» Νομικά έπαψε να ισχύει το Σύνταγμα του 1864/ 1911. Επαψε να ειναι πλέον κοινής αποδοχής. Αρα η όποια επίκκληση και χρήση του Συντάγματος μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση ηταν παράνομη και ηθικά και νομικά.

Ο αγώνας των Αγγλων και των εκπροσώπων της Αγίας τριάδας : α) Συντιρητικές και αντιδραστικές δυνάμεις (αστικοτσιφλικάδικα υπολλείμματα). β) πλουτοκρατική ολιγαρχία και γ) η Ιεραρχία του Κλήρου απ το 1920 ακόμα προσχωρώντας στη διεθνή του κεφαλαίου, ειχαν κηρύξη τον εμφύλιο πόλεμο στα κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Σαν άρχουσα τάξη που κατείχε την εξουσία, δεν έκαναν τίποτε το καινούριο. Απλώς αυτό που ειχαν κάνει οι Φεουδάρχες το 1815, για να κινυγήσουν στους αστούς, που πρέσβευαν και αγωνίζονταν να προχωρήσει η ζωή της κοινωνίας των Ανθρώπων μπροστά. Αυτό ακριβώς, το έκαναν τώρα στο πολλαπλάσιο οι αστοί να εξοντώσουν στο όνομα του κομμουνιστικού κινδύνου τους αγωνιστές της ΕΑΜική Αντίστασης, που αγωνίζονταν όπως και αυτοί τότε να προχωρήσει η ζωή μπροστά.

Τον αγώνα αυτόν τον κλιμάκωσαν σε τέσσερα στάδια. Το πρώτο στάδιο ειχε τρείς αντικειμενικούς σκοπούς: α) να καθυπόταξει με το κίνημα της άνοιξης του 1935, τα υπολλειμμάτων των Φιλελευθέρων δημοκρατικών δυνάμεων. β) Να επαναφέρει τη μοναρχία στην Ελλάδα και γ) να επιβάλει τη βασιλομεταξική δικτατορία την 4η Αύγ/στου του 1936, που ηταν και η κορύφωση του πρώτου σταδίου, αλλα και το δράμα του ελληνικού λαού με όλα τα γνωστά επακόλουθα.

Η έναρξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, το ΟΧΙ του ελληνικού λαού και το ΕΠΟΣ του 1940, έδειξε οτι μπορούσε να γεφυρώσουν το χάσμα και την πολιτική ρήξη που για δεκαετίες συκγλώνιζαν τον τόπο. Η γερμανική κατοχή ομως που ακολούθησε απ την άνοιξη του 1941, μέχρι στις 12/10/44, έμελλε να ειναι καθοριστική για την κορύφωση του ελληνικού δράματος.

Το δευτερο στάδιο συμπεριέλαβε ακριβώς την κατοχική περίοδο. α) καμιά απόλκιση απ το βασικό στόχο εξόντωσης του λαϊκού κινήματος. Για να διατηρηθεί σε λειτουργία αυτός ο στόχος, έπρεπε οχι μόνο να παραμείνει στην κατοχική εξουσία το καθεστώς της 4ης Αυγ/ου, αλλα και να διατηρηθεί ατόφιο το Νομικό της πλέγμα εμπλουτισμένο με τα νέα για την εύρυθμη λειτουργία κατοχικά δεδομένα. Ετσι μας προέκυψαν οι «κυβερνήσεις» της κατοχής, τρείς τον αριθμό, του Τσολάκογλου, του Λογοθετόπουλου και του Ράλλη, που η κάθε μιά ειχε το δικό της ξεχωριστό πολιτικό ενδιαφέρον.

Βεβαιά, σε περίοδο κατοχής δεν μπορεί να μιλάει κανείς για τάξη δικαίου στηριγμένη στο σύνταγμα, που προϋποθέτει εθνική ανεξαρτησία και λαϊκή κυριαρχία. Ομως την περίοδο αυτή δρομολογήθηκε ο καμβάς πάνω στον οποίο εξελίχθηκε η μεγαλύτερη τράγωδία της Ελλάδας. Ο εμφύλιος πόλεμος. α) Η κυβέρνηση Τσολάκογλου, παρέδωσε οχι μόνο τη χώρα σαν επικράτεια, αλλά και διατήρησε σε ισχύει το Νομοθετικό πλέγμα της δικτατορία και παρέδωσε αύθανδρο τον κρατικό μηχανισμό στους κατακτητές.β) Η Κυβέρνηση Λογοθετόπουλου, συναίνεσαι στην επιστράτευση Ελλήνων, για να πολεμήσουν στο πλευρό των Γερμανών κατά των συμμάχων, να σταλούν εργάτες στη Γερμανία και ενέτεινε την τρομοκρατία.και γ) Η κυβέρνηση Ράλλη, δημιούργησε και εξόπλισε με γερμανικά όπλα τα «Τάγματα Ασφαλείας» για να πολεμίσουν δίπλα στους άλλους εθνοϊσμούς που ειχαν οργανώσει (ΠΑΟ, Αγάδες, Τσαούσιδες, Παπαδόπουλους κλπ και την ηγεσία του ΕΔΕΣ) που επι χρυσοαμοιβή να πολεμήσουν το ΑΕΜ και σε συνέχεια μεταπελευθερωτικά να αποτελέσουν τον πυρήνα εξόντωσης των άοπλων πλέον ΕΑΜιτών.

Το τρίτο στάδιο αρχίζει απ την ημέρα της απελευθέρωσης μέχρι την ημέρα που υπογράφτηκε η Συμφωνία της Βάρκιζας.
Οι κατοχικές «κυβερνήσεις» λειτουργούσαν και ενεργούσαν με βάση το Νομικό πλέγμα της δικτατορίας, με την προσθήκη των απαραίτητων για τις ανάγκες της κατοχής βελτιώσεις και συνέχισε αυτή η Νομοθεσία να ισχύει και μετά την απελευθέρωση της χώρας. Χωρίς να κηρυχθεί επίσημα ο στρατιωτικός Νόμος, με μια διάταξη που ουσιαστικά ηταν σε ίσχυε απ τις 4 Αυγ/του 1936, θεσμοθετήθηκε μια νέα «διευρυμένη κατάσταση πολιορκίας» και μπήκε σε

ισχύ την επομένη των Δεκεμβριανών και συνέχισε να ισχύει μέχρι τις 14/2/1945, δυό μέρες μετά την συμφωνία της Βάρκιζας.

Το τέτερτο στάδιο, ηταν αυτό της μεταβακριζιανής περιόδου, το στάδιο που ψυχή και πυρήνας του ηταν το σχέδιο «ΜΑΜΑ» που περιεχόμενο και κυρίαρχο στόχο ειχε την «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ.
Οπως ειναι γνωστό, πριν από τη Συμφωνία της Βάρκιζας και συγκεκριμένα στις 20 του Γενέρη του 1945, με βάση το άρθρο 6 η κυβέρνηση υπέγραψε Συντακτική Πράξη: «Περί επιβολής κυρώσεων κατά των συνεργασθέντων μετά των εχθρών». Η Συμφωνία της Βάρκιζας του υπογράφτηκε στις 12/2/45 ειχε εννέα (9) άρθρα δύο (2) απ τα οποία αφορούσαν και βάρυναν το ΕΑΜ. α) Να αφοπλιστεί ο ΕΛΑΣ και Β) Να παραδώσει τα όπλα. Τα άλλα (7) αφορούσαν και βάρυναν την κυβέρνηση.

Το αρθρο 1ον Ελευθερίαι : «Η κυβέρνησις θα εξασφαλίσει, σύμφωνα με το Σύνταγμα τας απανταχού καθιερωμένας Δημοκρατικάς αρχάς, την ελευθέραν εκδήλωσιν των πολιτικών φρονημάτων των πολιτών, καταργούσα πάντα τυχόν προηγούμενον ανελεύθερον Νόμον...».

Το άρθρο 2ον : «Αρσις του στρατιωτικό Νόμου» Ο στρατιωτικός Νόμος θα αρθρεί ευθύς μετά την υποργαφήν της παρούσης Συμφωνίας. Αμα τη άρσει αυτού, θα τεθεί εις εφαρμογήν συντακτική πράξις «πανομοιότυπος» προς την Κ.Δ δια της οποίας θα επιτρέπεται η αναστολή των εν τη Κ.Δ αναφερωμένων άρθρων του Συντάγματος.

Αφου υποτίθεται ειχε ή θα έμπαινε σε ισχύει το Συνταγμα του 1911, ηταν επόμενο να δεχθεί το ΕΑΜ και να υπογράψει το (αριθ 2) που εξουσιοδοτούσε με την κυβέρνηση να εκδίδει Σ.Π «πανομοιότυπη» όμως με αυτήν του Κ.Δ. Σ.Π του 1935, που επέτρεπε στην εκτελεστική εξουσία να αναστέλλει την εφαρμογή των κυριοτέρων συνταγματικών εγγυήσεων των ελευθεριών «εν περιπτώσει διαταράξεως ή απειλής κατά της δημόσιας τάξεως.». Η Συμφωνία ομως της Βάρκιζας δεν περιείχε μόνο το άρθρο 6 τον αφοπλισμό και την παράδοση των όπλων και το άρθρο 2, με το οποίο εξουσιοδότησε το ΕΑΜ, την κυβέρνηση να πάρει προληπτικά μέτρα. Το πρόλημα ειναι πώς εφαρμόστηκε η Συμφωνία της Βάρκιζαν και ειδικά το άρθρο 2. Ολοκληρη η Συμφωνία της Βάρκιζας αναφέρεται πιό κάτω.

Αντί για την πιστή εφαρμογή της συμφωνίας, την επομένη της συμφωνίας και ειδικά μετά την αποστράτευση του ΕΛΑΣ και την παράδοση των όπλων, η θεωρούμενη νόμιμη ελληνική κυβέρνηση, α) πέταξε στο καλάθι των αχρήστων τα επτά (7) άρθρα της συμφωνίας που ανέλαβε την υπορέωση να εφαρμόσει. Επικαλούμενη τη ρήτρα «Η σωτηρία της πατρίδας ειναι υπεράνω του Νόμου», σύμφωνα με την οποία επιτρέπονται αποκλίσεις απ τις αρχές και τις εγγυήσεις του Συντάγματος, όταν κινδυνεύει η πατρίδα-απο πιοιούς άραγε-και που με το Συνταγμα του 1864/ 1911, αποτελούσε και συνταγματικό θεσμό, θεσμοθέτησε μια «διευρυμένη κατάσταση πολιορκίας» και β) αντέστρεψε και έστρεψε τη Συντακτική Πράξη «περί επιβολής κυρώσεων κατά των συνεργασθέντων μετά των εχθρών» εναντίον του αγωνιστών της Αντίστασης,

τοποθετώντας τους στη θέση των συνεργατών και χαρακτηρίζοντάς τους «εχθρούς» δρομολόγησε και επίσημα την κήρυξη του εμφυλίου πολέμου.

Κάτω απ αυτές τις συνθήκες και με αυτούς τους όρους, που ο καθένας απαιτεί μιά μέγάλη ανάπτυξη από ειδικούς, γι αυτό και αναγκαστηκά περιορίζουμε στην αναφορά τους, άρχισε ο μονομερής εμφύλιος πόλεμος. Κατά τη διάρκειά του από πλευράς Νομοθετικής λειτουργίας διαμορφώθηκε ένας θεσμοθετημένος συγκεντρωτισμός, με την απορρόφηση και της Νέας Νομοθετικής λειτουργίας απ την εκτελεστική εξουσία. Βασικό Νομοθετικό μέσο οι Συντακτικές Πράξεις, δηλ νομοθετήματα συνταγματικής ισχύος. Με τη Σ.Π 21, της 14/2/1945 μέχρι την ανάδειξη της Συντακτικής Συνέλευσης τη Νομοθετική εξουσία την ασκούσαν ο αρχηγός του κράτους (βασιλιάς-αντιβασιλιάς) και το υπουργικό Συμβούλιο, μετά από γνωμοδότηση τριμελούς Επιτροπής. Με τον τρόπο αυτό εκδόθηκαν συνολικά 115 Σ.Π. Οι περισσότερες απ αυτές έπρεπε να ειχαν επικυρωθεί απ τη βουλή.

Μετά τη σύγκληση της νέας βουλής, που πρέπει να σημειωθεί δεν εκλέχθηκε σαν συντακτική όπως προλβέπονταν αλλά αναθεωρητική, η βουλή, με ψηφίσματα, επίσης πράξεις και αυτές συνταγματικής ισχύος με μεγαλύτερο βέβαια βαθμό τυπικής-ουσιαστικής Νομιμοποίησης, συνέχισε την εκχώρηση αρμοδιοτήτων στη κυβέρνηση. Με τον τρόπο αυτό τα μέτρα καταστολής νομιμοποιήθηκαν πάλι με ψηφίσματα. Στη διάρκεια αυτή εκδόθηκαν συνολικά 29 ψηφίσματα, με βασικότερα α) το Γ! ψήφισμα της 18/6/1946 «περί εκτάκτων μέτρων αφορώντων τη δημόσια τάξη και ασφάλεια». Ψήφισμα που θέσπιζε το «αντεθνικό έγκλημα». Ετσι η ιδιοποίηση της νομοθετικής εξουσίας με εφάπαξ και αυτόνομη την κυβερνητική Νομοθεσία και απεριόριστες Νομοθετικές εξουσιοδοτήσεις όλη η εμφυλιο-πολεμική Νομοθεσία, έγινε οχι μόνο εν αγνοία του λαου, αλλά και χωρίς την εξουσιοδότηση της βουλής με αναγκαστικούς Νόμους, νομοθετικά διατάγματα κλπ. Τα διατάγματα αυτά εκδίδονταν στο σύνολός τους κατά τη διάρκεια των διακοπών της Βουλής. Συνολικά απ το 1946 μέχρι το 1951 και παρά τη λειτουργία του κοινοβουλίου, εκδόθηκαν στην περόδο αυτή 807 Νομοθετικά διατάγματα.

Το ίδιο ψήφισμα, επέτρεπε τη θέσπιση εκτάκτων μέτρων, όπως ηταν η ίδρυση εκτάκτων στρατοδικείων για την με συνοπτικές διαδικασίες την εκδίκαση αδικημάτων «στρεφωμένων κατα της Άσφάλειας του κράτους, της Δημόσιας Τάξεως και ειρήνης», την ενίσχυση των εξουσιών των αστυνομικών αρχών στο πεδίο της δημόσιας τάξεως και ασφάλειας. Το ψήφισμα αυτό αποτέλεσε την χαριστική βολή στην προσπάθεια συνδιαλλαγής για την ειρήνευση της χώρας. Εφαρμόστηκε αυστηρά σε όλη τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, αλλα και μετα τη λήξη τους. Συγκεκριμένα το Νοθετικό αυτό πλέγμα ίσχυε μέχρι της 24/7/1974.

Απ τους αναγκαστικούς Νόμους διαπιστώνει κανείς το εύρος, τη σκληρότητα της καταστολής, αλλα και τη διάρκεια της ισχύος τους. Ο αναγκαστικός νόμος 509/ 18/6/1947 «Περ μέτρων ασφαλείας του κράτους, του πολιτεύματος, του κοινωνικού καθεστώτος και προστασίας των πολιτών», που κυρώθηκε με το

Μ.Η ψήφισμα της 9ης Απριλίου. Ψήφισμα σκοπός του οποίου ηταν η καταστολή των «κομμουνιστικών» ενεργειών. Ο Νόμος αυτός εγκαινίασε την περίοδο του μονολιθικού αντικομμουνισμού με τη θέσπιση του «αντεθνικού εγκλήματος».

Η εκκαθάριση των δημοσίων υπηρεσιών, έγινε με την αντιστροφή της υπαρ 6 Συντακτική Πράξη που κυρώθηκε στις 20 Ιανουαρίου 1945. Μια Συντακτική Πράξη που ψηφίστηκε με σκοπό «Περί επιβολής κυρώσεων κατά των συνεργασθέντων μετά των κατακτητών» μεταφράστηκε και κυρίως λειτούργησε κατά «των αγωνιστών της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίσταση» και με την προσθήκη της γενίκευσης της χρήσης των «πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων». Το ωραίο δε ειναι, οτι ενω για τους συνεργάτες των κατακτητών ο νομοθέτης απαιτούσε η αξιόμεπτη δράση του να ειναι «Εκούσια» και «Συνειδητή» για τους αγωνιστές υπαλλήλους, αρκούσε και η συμπωματική σχέση του με το ΕΑΜ. Και το κακό έγινε χειρότερο με την Αμερικανική Νομοθεσία ελληνοαμερικανικής συμφωνία της 20/7/1947, με την οποία συμφωνία οι αμερικανικές αρχές «εξουσιοδοτούνταν να εποπτεύουν ελευθέρως» τις ελληνικές αρχές σχετικά με τη χρήση της βοηθείας. Ακολούθησε το Ψήφισμα Λ.Ζ της 7/12/1947 που πρόβλεπε την στέρηση της ελληνικής ιθαγένιας και η δήμευση περιουσιων των «συμμοριτών» και καθιστούσε αδύνατη ουσιαστικά την αίτηση για επανάληψη της δίκης για πλάνη ως προς τα πραγματικά γεγονότα.

Με το Γ! ψήφισμα, θεσπίστηκαν πολλά νέα εγκλήματα την επομένη της Συμφωνίας της Βάρκιζας. Φίμωση του τύπου, απαγόρευση κατοχής όπλων, καταστολή της ληστείας, απαγόρευση δημοσίων κρίσεων ή απόψεων για την αναδιοργάνωση του στρατού. Κυρίως προ των εκλογών, υιοθετήθηκε απ την κυβέρνηση Σοφούλη, ενας Νόμος, ο 942 της 13/2/46 «περί μέτρων προς κατευνασμόν των πολιτικών παθών», ο οποίος απειλούσε με φυλάκιση ενος εως τριών μηνών, και σε περίπτωση υποτροπής δύο εως εξή μηνών χωρίς εξαγορά. Ακόμα ο Νόμος αυτός, πρόβλεπε και τιμωρούσε : την αναγραφή σε μέρος προσιτό στο κοινό «συνθήματα», «λέξεις, «φράσεις » ή «παραστάσεις» , δηλωτικές πολιτικών προτιμήσεων, που μπορούσαν να «εμβάλωσιν εις ανησυχίαν» τους πολιτές ή να «μειώσωσι το παρ αυτοίς αίσθημα ασφαλείας και τάξεως» Προέκταση του Νόμου αυτού ηταν το Γ! ψήφισμα. Πρόκειται για τον αναγκαστικό Νόμο 890, της 5/2/ 1945, ο οποίος καταργούσε τη μεταξική εκδοχή του «Ιδυώνυμου» που εχει θεσπίση με το 1075 του 1928 για την προστασία της Δημοκρατίας.

Θεσπίστηκαν και εφαρμόστηκαν ευρύτατα και με πρωτόγνωρη αυστηρότητα τα διοικητικά μέτρα της εκτόπισης : ο θεσμός της εκτόπισης που εφαρμόστηκε και στο «νέο κράτος» της μεταξικής περιόδου, πήρε στη διάκρεια του εμφυλίου το χαρακτήρα των στρατοπέδων συγκέντρωσης των φασιστικών ολοκληρωτικών καθεστώτων. Για δεκάδες χρόνια, όλα τα ελληνικά ξερονήσια μετατράπηκαν σε πάνινες (αντίσκηνα) πόλεις και κομοπόλεις Γυούρα, Μακρόνησος, Ικαρία, Κύθυρα κλπ,κλπ.

Στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, η μέθοδος των διοικητικών εκτοπίσεων γνώρισε μια χωρίς προηγούμενο ποσοτική και ποιοτική έξαρση: α) Ποιοτική, γιατί για πρώτη φαρά εφαρμόστηκε μια μαζική καταστολή, πέρα από κάθε έννοια εξατομίκευσης, οχι βέβαια της ποινής-θεωρητικά και πρακτικά δεν επρόκειτο για ποινή, αλλα για «διοκητικό μέτρο», με κριτήριο την υποψία...(συλλήψεις κατά βούληση υπόπτων και συγγενών του υπόπτου, ανιόντων και κατιόντων γνωστών και φίλων). β) ποσοτική : γιατί η συγκέντρωση των «υπόπτων» σε ενα στρατόπεδο «αναμορφώσεως» όπως αυτό της Μακρονήσου, δεν ειχε πιά σαν πρωταρχικό στόχο την απομάκρυνση των «υπόπτων» ατόμων απ τον κοινωνικό τους περίγυρο για μιά λιγο πολύ ορισμένη περίοδο, επειδή θεωρούνταν επικίνδυνοι, αλλά για την εξασφάλιση της ανάνηψής τους, την επανόδο τους δηλ στην «εθνική», τη «νομινόφρονα» οδό, με τη χρήση πολλαπλών μέσων και πιέσεων, που αποσκοπούσαν να αλλάξουν-τσακίσουν τα πιστεύω τους και να συντρίψουν την αξιοπρέπεια, να ταπεινώσουν την προσωπικότητα.

Η Μακρόνησος ιδρύθηκε στις αρχέστου 1947, και προορίζονταν αρχικά για τόπο συγκέντρωσης των κληρωτών, για τους οποίους υπήρχαν υπόνοιες οτι τρέφουν συμπάθειες προς τα Αριστερα κόμματα Απ το 1947 μέχρι το 1950, κλείστηκαν εκεί συνολικά 1,100 έφεδροι αξιωματικοί και 27,000 οπλίτες. Ομως μετά το 1948, άρχισαν να συγκεντρώνουν εκεί και πολίτες. Ενα χρόνο αργάτερα πρέπει να ξεπερνούσαν τις 20,000 χιλιάδες πολίτες και τον Νοέμβρη του 1949 μετά την ηττα του «Δημοκρατικού Στρατού» και την κατάπαυση των εχρθοπραξιών στο Γράμμο -Βίτσι, η κυβέρνηση Διομίδη, υπέβαλε στη βουλή σχέδιο ψηφίσματος, που με συνοπτικές-όπως πάντα-διαδικασίες με τον τίτλο «περί μέτρων εθνικής αναμορφώσεως». Το σχέδιο αυτό ειναι το Γ! ψήφισμα της 12/10/1949, με το οποίο δημιουργήθηκε ο «Οργανισμός Αναμορφωτηρίων Μακρονήσου».

«Η πείνα και η κατοχή», έγραφε ο Νίκος Καζαντζάκης το 1945. «στάθηκαν δυό μεγάλες πείρες αγνότητας. Θα έρθει μια μέρα που θα ξεχαστούν οι τουφεκισμένοι απ τους βαρβάρους. Θα καταλαγιάσουν τα πάθη. Ενας καινούριος λαός βγήκε. Πρέπει να τον πληροφορήσουμε σωστά». Αυτά τα λόγια ηχούν ακόμα στην μνήμη μου. Αυτόν ακριβώς τον «καινούριο λαό» ήθελαν οχι μόνο να μην πληροφορήσουν, αλλά να εξοντώσουν οι επιβήτορες της εξουσίας, που εκλιπάρησαν-φίλησαν κατουρημένες ποδίες για να τους δώσουν τη δυνατότητα αυτή να αρπάξουν την εξουσία με αντικαταβολή την εθνική ανεξατρησία και την υποδούλωση του Λαού, καθώς και τα μέσα να εξοντώσουν αυτούς που θα τους έμπαιναν εμπόδιο στα σχέδια.

Κάθε εποχή εχει τα συμβολά της. Ο εμφύλιος τα δικά του: Γυούρα και Μακρόνησος. Κολαστήρια τα είπαν και ήτανε. Οχι από μόνα τους. Από κοντά οι Κέρκυρες, οι Ακροναυπλίες και τα Επταπύργια. Σε πολλές εκατοντάδες ανέρχονται οι τόποι του ματρυρίου στην Ελλάδα...«και συχνά τις νύχτες (λέει ο ποιητής Λειβαδίτης), οι νεκροί σύντροφοι παραμερίζουν με κόπο τη λήθη για να μου στείλουν λίγα δάκρυα...»

Η αναφορά στα κολαστήρια αυτά προκαλεί και σήμερα ακόμα μια έντονη ανατριχίλα. Ενα ρίγος που διαπερνά ολόκληρο το σώμα και για όσους τα έζησαν τους λούζει ενας κρύος ιδρώτας και ενας κόμπος φράζει το λαιμό, οχι βέβαια από φόβο αλλα από ανάμνηση αυτών που θέλουν να ξεχάσουν.

Για τη Μακρόνησο, εχουν γραφτεί αρκετά πράγματα. Υπάρχαν ομως «λεπτομέρειες», περιστατικά ή «σημεία» που είτε δεν μπόρεσαν να γίνουν γνωστά, είτε έγιναν αλλα αμέσως για ευνόητους λόγους «κουκουλώθηκαν». Μας μένουν άγνωστες- και ίσως μένουν τέτοιες για πάντα οι «λεπτομέρειες», για τους τρόπους και τις μέθοδες «αναμόρφωσης», τους χώρους και τις επινοήσεις (τα πάντα οχι μόνο επιτρέπονταν-επιβάλονταν), η εφαρμογή της πιό «αποδοτικής» και η «συμπεριφοράς» και κυρίως τις θλιβερές καταλήξεις τόσων Νέων Ανθρώπων σε Φρενοκομεία, Ψυχιατρεία, Νοσοκομεία ή σε αγνωστούς ακόμα τόπους ενταφιασμού. Ακόμα και για όσους-και από ποιούς εξαφανίστηκαν «Μυστηριωδώς» τόσες εκατοντάδες Ανθρώπων, που το μόνο τους έγκλημα για πολλούς ηταν η συμμετοχή τους στη Αντίσταση και για άλλους απλώς η «υποψία», οτι δεν συμφωνούσαν μαζί τους.

Ίσως αυτός να ηταν κατά βάθος και ο λόγος, που αποφάσισαν μερικοί να ρίξουν στο χαρτί την «ιστορία» εκείνων των ανήσυχων και ωραίων Ανθρώπων. Των Ανθρώπων, που ό,τι όμορφο, σεμνό και δημιουργικό οραματίστηκαν και αγωνίστηκαν, πραπάντος γι αυτό «πληρώθηκαν» και με «φιλοξενεία» σε εκείνα τα άγρια ξερονήσια και τις φυλακές ίσαμε τα εκτελεστικά αποσπάσματα...Και μίλησαν ή προσπάθησαν να μιλήσουν ή να γράψουν κάποια πράγματα, που τότε εκείνοι ή και οι αλλοι, απ τους «απέξω», δεν μπόρεσαν ή δεν έτυχε να δούν, να μάθουν ή να ακούσουν όσον καιρό βρίσκονταν εκεί.

Πολλοί ειναι αυτοί που ένω γνώριζαν, τα τέτοια και τα όσα φρικτά πράγματα γίνονταν εκει, δεν δύστασαν να πλέξουν το εγκώμιο ή και εκθείασαν το θέαρεστο έργο που συντελούνταν στη Μακρόνησο. Θα Σταχιολογίσω μερικά απ τα εγκώμια που επιδαψίλευσαν γι αυτό το προμελετημένο ιστορικό κακούργημα. Ο τότε Υπουργός Παιδείας Τσάτσος, (που ειχε απαγορεύσει να παιχθεί το θεαρτικό έργο Ορνηθες) και μετά την μεταπολίτευση Πρόερδος της Δημοκρατίας, ειπε για τη Μακρόνησο: «Το θαυμάσιο αυτό έργο ειναι ελληνικό και έγινε με την πειθώ, την στοργή, την κατανόηση, την επιείκεια και τη δημιουργία». Ο ίδιος ειπε ακόμα οτι : «Η Μακρόνησος μακραίνει και πλαταίνει. Σε λίγο θα σκεπάσει όλη την Ελλάδα. Το εύχομαι». Και πράγματι τη σκέπασε. Ολόκληρη την Ελλάδα και τους Ελληνες, ειχε γίνει και έμεινε μέχρι το 1974, μια εκτεταμένη Μακρόνησος. Είπε και αλλα πολλά και πολλοί ηταν αυτοί του θαύμαζαν το εργο της Μακρονήσου και την ερήμωση των ψυχών των ανθρώπων που οδηγήθηκαν εκεί..

Ο κ Π Κανελόπουλος, Υπουργός τότε των στρατιωτικών είπε επί λέξη: «Στο ξεκρονήσι αυτό εβλάστησε σήμερα η Ελλάς, ωραιότερη παρά ποτέ».Και συνέχισε «Το υπέροχο αυτό σχολείο εθνικής μετάνοιας και αναβαπτίσεως των ασώτων υιών της Ελλάδας. Το έργο της Μακρονήσου, αναγνωρισμένο ήδη,

διεθνώς ώς παράδειγμα και πρότυπον, άξιον μιμήσεως εις όλας τας ελευθέρας χώρας του κόσμου, αποτελεί τίτλον τιμής, δι όλους οι οποίοι συνέβαλον και συμβάλουν εις την πραγματοποίησίν του». Και δεν αρκέστηκε σ αυτά: «Εδώ στη Μακρόνησο αναγεννάται η Ελλάς, αν και αιώνια, εχει πάντοτε ανάγκη να αναγεννάται είς την ψυχή των Ελλήνων. Συγχαίρω όσους πρωτοστάτησαν στο έργο της Μακρονήσου».

Πριν από τις δηλώσεις αυτές για τη Μακρόνησο και το «Εθνοσωτήριο έργο που συντελέστηκε εκεί», ειχε πεί, απευθυνόμενος προς τον Αμερικανό στρατηγό Βάν Φλίτ, που οι δυνάμεις τις αντίδρασης και του σκότους έχρησαν Αρχηστράτηγο του στρατού μας και που σαν αρχηστράτηγος, θα έσωνε με τις βόμβες Ναπάλμ, την Ελλάδα απ τους Ελληνες και εκείνο το περίφημο δείχνοντας το στρατό μας:«Στρατηγέ είδου ο στρατός σας». Λόγια και πράξεις που ταπείνωναν, υποτιμούσαν και μηδένιζαν την Ελλάδα, στην παγκόσμια κοινή γνώμη. Για την Ελλάδα που ύστερα από εναν υπέρ πάντων αγώνα για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία, την οποία κυρίως με τα λόγια με τις πράξεις την μετάτρεψαν ξανά σε προτεκτοράτο του Πιούρι Φόϊ, του 6ου αμερικάνικου στόλου, και του ΝΑΤΟ. Την μετέτρεψαν σε αγκιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα. Και από περήφανη και εθνικά ανεξάρτητη-κυρίαρχη, που για πρώτη φορά την ειχε κάνει μέσο του ΕΑΜ ο αγωνιζόμενος λαός την μετέτρεψαν ξανά σε χώρα των Γιές Μάν.

Οπως το 21, έτσι και τώρα οι αγώνες, οι θυσίες και τα ολοκαυτώματα των Ελλήνων, για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία οι οποίες όπως και τότε, ειχαν τέτοια έκταση και σημασία για τον κοινό αγώνα που έκανε η παγκόσμια κοινότητα τότε για να ηττηθεί η Φεουδαρχία, και τώρα για την ηττα του φασισμού. Αγώνες που κανένας πλέον (εκτός...) δεν μπορούσε να τους αμφισβητήσει και να το διανοηθεί ακόμα, πως ύστερα από εναν τέτοιο λαμπρό, ένδοξο και αξιοθαύμαστο αγώνα, αναγνωρισμένο από εχθρούς και φίλους, θα ξαναβρεθεί η Ελλάδα, στην πριν του 1940 θέση-κατασταση. Και δεν θα ξαναβρισκόταν σε αυτήν τη θέση, αν η άρχουσα τάξη της χώρας, δεν ζητούσε-εκλιπαρούσε, αν δεν φιλούσε κατουρημένες ποδιές και κυρίως αν δεν έβαζε οπως πάντα πάνω απ τα εθνικά τα ταξικά της συμφέροντα. Οι ανθρωποι, που ποτέ δεν σκέφτηκαν την Ελλάδα σαν ενα ενιαίο σύνολο. Βέβαια, σαν άρχουσα τάξη, θα φρόντιζε και για τα ταξικά της συμφέροντα, σε συνάρτηση ομως και σε σχέση με αυτά του λαού και της χώρας. Επειτα, υπερασπιζόμενη παλλάληλα με τα δικά της συμφέροντα και αυτά του λαού και της χώρας, δεν θα ηταν υποχρεωμένη να πληρώνει προστασία. Να εξαγοράζει εξουσία.

Και επειδή οι προλαλίσαντες (βέβαια δεν ηταν οι μόνοι) που συγχαίρουν αυτούς που συνέβαλαν-πρωτοστάτησαν στη «δημιουργία και το έργο της Μακρονήσου», ας δούμε ομως ποιό ηταν το «έργο που αποτελεί τίτλο τιμής για την Ελλάδα». Ολοι όσοι ειχαν βρεθεί στην Μακρόνησο, ηταν γιατί στα χρόνια της κατοχής πήραν μέρος στην Αντίσταση. Βεβαιά, για να πολεμήσουν τον κατακτητή-εχθρό, οπως τους δίδασκαν απ τα μικρά τους χρόνια στο σπίτι

και το σχολείο με τα «Αμύνεσθε περί πατρίς» και τα «Νύν πάντων ο Αγών», το «Μολών Λαβέ» σε αναρίθμητες εκδόσεις και παραλλαγές.

Αν οι άνθρωποι αυτοί ειχαν αδιαφορήσει, αν ειχαν γίνει μαυραγορίτες εκμεταλλευόμενοι τον πόνο και τη δυστυχία του λαού. Αν ειχάν σκύψει το κεφάλι και (προπαντώς αυτό), αν ειχαν «συνεργασθεί», είτε στη διάρκεια της κατοχής με τους κατακτητές, καταδίνοτας, συλλαμβάνοντας και κρεμώντας Ελληνες και καταστρέφονταν χωρία, είτε μετά με τον Αγγλο στρατηγό Σκόμπυ, που με αεροπλάνα, καράβια τάνκς και πυροβόλα βομβάρδιζε την Αθήνα, τον Πειραιά και τα περίχωρα, όλα θα τους ειχαν έρθει μέλι-γάλα που λάει ο λαός. Θα ειχαν και κοινωνικό-οικονομικά καταξιωθεί. Θα τους αναγνωρίζονταν η «προσφορά» και θα ειχαν κάποια ξεχωριστή θέση στην κοινωνία, όπως συναίβει με τους συνεργάτες των κατακτητών και του Σκόμπυ. Ηταν όμως παιδία. Ανθρωποι με ενθουσιασμό και ιδανικά, πίστη και οράματα. Και με απροσμέτρητη αφέλεια και αγάπη για την Πατρίδα, οπως θα μπορούσε να πεί κάποιος σήμερα ύστερα από τόσες και τόσες εμπειρίες...

Και ξαφνικά βρέθηκαν στη Μακρόνησο, σχεδόν παιδιά ακόμα, που τα πέταξαν στους άνυδρους βράχους της Μακρονήσου, στα δεκάδες αλλα ξερονήσια και τις σκοτεινές και ανήλιες φυλακές. Πρωτόβγαλτα σε τέτοιες ταπεινώσεις και κατατρεγμούς. Σε ενα «περιβάλλον» που έκανε ό,τι μπορούσε για την εξόντωτική τους «αναμόρφωση».Την ψυχική τους διάλυση και τον «μέχρι έσχάτων» εξευτελισμό τους. Ταπείνωση ηταν η λέξη κλειδί. Τί να πρωτό αντέξουν και πώς; Να υπερασπιστουν την ζωή και την αξιοπρέπειά τους; Η καθυπόταξη-εξουθένουσή τους για τους επιβήτορες της εξουσίας φαινόταν εύκολη και οριστική. Ετσι τουλάχιστον πήγαιναν να δείξουν οτι ειχαν τα πράγματα, τόσο για τους εξόριστους στρατιώτες και πολίτες και ειδικά με αυτούς που κλήθηκαν να κάνουν τη στρατιωτική τους θητεία και τους δόθηκε «φύλλο πορείας-συνοδεία» μέχρι την Μακρόνησο.

Εκεί λοιπον, στα Μακρονήσια, τη Γυούρα και τα κάτεργα των φυλακών και στο πρόσωπο ολων εκείνων των αγωνιστών απ τη Γενιά της Αντίστασης. Των άνθρώπων που οραματίστηκαν και τόλμησαν...να συκώσουν το ήλιο πάνω απ την Ελλάδα, έμελλε να σταυρωθεί η λευτεριά, η Δημοκρατία, η ανθρωπιά, η ίδια η Ελλάδα και η δόξα της Εθνικής Αντίστασης. Μια πρωτοφανής σε έκταση και αργιότητα επιχείρηση, ταπείνωσης, υποταγής και εξόντωσης της λεβεντίας ενός ολόκληρου λαού, μπήκε σε εφαρμογή υπο την έμνευση και εποπτεία ξένων και ντόπιων αναμορφωτών, λυσσαμένων εχθρών της δημοκρατίας και της ομαλής πολιτικής ζωής.

Με το σύνημα «θα λυγήστε ή θα πεθάνετε» οι φιλόδοξοι στόχοι του αντεθνικού εγκληματικού φασιστικού εκείνου σχεδίου, δεν εξαντλούνταν βέβαια στον απλό-οπως θα νόμιζε κανείς και όπως το πρόβαλε η κυβερνητική προπαγάνδα-περιορισμό και εξουδετέρωση της δράσης «υπόπτων και επικινδύνων» αντιπάλων του καθεστώτος κατά την περίοδο του εμφυλίου εμφυλίου πολέμου. Αλλά αποσκοπούσε στην με κάθε τρόπο ηθική και πολιτική εκμηδένιση, στον αποχρωματισμό, στην υποταγή και τελίκα στην

αναβάπτισή μας στα νάματα της εθνικοφροσύνης. Ετσι εκτός απ τα βασανιστήρια, τις καθ οδών δολοφονίες, τις βαριές ποινές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα, για την επίτευξη αυτών των στόχων, στα διάφορα στρατόπεδα του Αιγαίου, της Μακρονήσου και τις φυλακές, χρειάστηκε να επιστρατευτούν, στυγνές και απάνθρωπες μέθοδες βασανισμού. Να χρησιμοποιηθούν ολα τα μέσα ψυχολογικού και σωματικού καταναγκασμού, ωμής βίας και τρομοκρατίας. Και ολα αυτά στο όνομα μιας φασιστικής αντίληψης, που αποσκοπούσε στην αποδόμηση της προσωπικότητας του αγωνιστή.

Οταν η τρομοκρατία μετατρέπε σε ιδεολογία τότε, τον λόγο τον εχει η ΑΤΙΣ. Η ΑΤΙΣ λοιπόν, το σήμα κατατεθέν σε όλη την ιστορική μεταπελευθερωτική διαδρομή η βία. Η μυθική Θεά, αδερφή κατά τον Ησίοδο του κράτους, του ζήλου και της δίκης, που μαζί με τα αδέρφια της βοήθησε το Δία να νικήσει τους Τίτανες. Αυτή λοιπόν, την άλλοτε σύμμαχο των Θεών, που μαζί δέσανε κατ εντολή του Δία, τον ιβρυστή Προμυθέα στον Κάυκασο, επιστράτευσαν και οι σύγχρονοι «φρουροί της εθνικοφροσύνης» προκειμένου να πραγματοποίησουν τα εγκληματικά τους σχέδια. Αντικειμενικός και αμετάθετος στόχος της εθνικοφροσύνης, η με κάθε τρόπο απομόνωση και αποτελεσματική εξόντωση των πολιτικών της αντιπάλων, καθώς στη χώρα φούντωναν οι φλόγες του εμφυλίου πολέμου.

Κάθε πρωϊ «στον συνήθη τόπο εκτελέσεων» σκότωναν και παιδιά, είτε τον τόπο αυτό τον έλεγαν Γουδί, Αίγινα, Κέρκυρα, Κεφαλονιά, Σπάτρη, Τρίπολη, Λάρισα, Κιλκής, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Μακρόνησο, Γυούρα κλπ. Ποιόν τόπο να πρωτοθυμηθώ, που όλη η Ελλάδα ηταν μια φυλακή, ενα στρατόπεδο εξορίας και ενας τόπος εκτελέσεων. Κάθε πρωϊ: θάνατος στα βουνά και στα χωριά της Ελλάδας πόλεμος και θάνατος, Θάνατος και πάλι το αλλο πρωϊ θάνατος και το επόμενο...

Μόνο μια ισχυρή φαντασία, σε συνδιασμό με μιά εξ ίσου ισχυρή πένα, θα μπορούσε ίσως να αναπλάσει, εστω μερικά-ικανοποιητικά αυτές τις στιγμές και τις ιστορίες φρίκης που συντελούνταν στην πλειάδα των κολαστήριων. Γιατί πέρα απ την περιγραφή η φαντασία και η πένα για να ειναι εστω μερικά αντικειμενική, πρέπει να αναπλάσει εκτός απ τη φρίκη, πρέπει να μεταφράσει τον πόνο αυτών των ανθρώπων σε δημιουργία και την πίκρα σε ελπίδα για μιά καλύτερη ζωή, που ηταν το ζητούμενο αυτών που δέχονταν την προσωποποίηση της ωμής βίας.

Για να ευοδωθεί το θεάρεστο έργο των εμπευστών της Μακρονήσου, έπρεπε να μπεί σε κίνησει και η κρεατομηχανή που ευπρεπέστατα την ονόμασαν «Γραφείο ηθικής αγωγής» και μια ακόμα πιό ραφινάτη «εθνικής επαναπροσαρμογής».Τέτοια Γραφεία, ειχαν και οι φυλακές και όλα τα νησιά που φιλοξενούσαν πολιτικούς κρατουμένους.

Για το πώς λειτουργούσαν αυτά τα Γραφεία, δεν θα βρεθούν ποτέ εκείνες οι κατάλληλες λέξεις, με τις οποίες θα μπορούσαν να περιγράψουν επακριβώς τις μέθοδες, τα μέσα και το μέγεθος αυτού του απάνθρωπου, ειδεχθέστατο και ανεξίτηλου κακουργήματος.

Οταν σε καλούσαν μέρα ήταν για να σου πάρουν, δήθεν, τα στοιχεία. Στοιχεία, λές και ειχες φτάσει στη Μακρόνησο, ή στη φυλακή από δική σου πρωτοβουλία η χωρίς να σου εχουν πάρει στοιχεία και χαρτιά και με ψαχουλεμένο κορμί και τσέπες... Πολλές φορές φώναζαν και τη νύχτα... Τότε το μόνο που δεν ήξερες, ηταν αν θα ξαναδείς το πρωϊ τον ήλιο. Μετά απ τα στοιχεία περνούσαν στο ιστορικό της «αντεθνικής σου δράσης» : «Για πές μας, που ήσουν στην κατοχή, αν εχει κάνει αντάρτης (στον ΕΛΑΣ εννοιείται), αν ήσουν σε Αριστερές οργανώσεις (ΕΑΜ-ΚΚΕ), αν ψήφισες το 1946 και αν οχι γιατί, για να φτάσουν τελικά στο αν «αποκηρύσεις» τις κομμουνιστικές οργανώσεις, με την υπογράμιση πως εχεις πολλούς λόγους να το κάνεις, αλλα για δύο οπωσδήποτε α) Αν δε ήσουν σε αυτές, τότε θα το κάνεις για να διαχωρίσεις τη θέση σου. β) Αν ομως ήσουν, τότε έπρεπε να τις αποκηρύξεις, γιατί ηταν «αντεθνικές» κλπ πράξεις, και επιπλέον για να «τακτοποιηθείς» εθνικά! Φυσκά όλα αυτά θα τα δήλωνες «όλως αυθορμήτως και άνευ ουδεμιάς πιέσεως». Και αυτό για να μην σε πάρουν τη νύχτα και εχεις και εσύ την ίδια τύχη με τους...

Πολλές φορές στην αρχή έδειχναν πως τους ηταν αρκετή μια προφορική δήλωση. Αργότερα όμως έπρεπε να γίνει και η γραπτή, έτσι «για να διατηρηθούν οι τύποι» και πάντοτε για να σε «τακτοποιήσουν εθνικά». Εννοείται πως τώρα πλέον έπρεπε να αποκηρύξης εκτός απ το ΚΚΕ, το ΕΑΜ και τις παραφιάδες την ΕΠΟΝ, την Ε.Α και ό,τι άλλο ειχε σχέση με την Αντίσταση, μα και τους συγγενείς σου, αν συνέβαινε να ειναι αριστεροί.

Στη συνέχεια εκτός απ τη δήλωση αποκήρυξης, έπρεπε να γράψεις και διάφορες «επιστολές» απ το υπόδειγμα : στις αρχές του τόπου σου, τον Παππά του χωριού ή της ενορίας σου, στον μπακάλη, το φουρνάρη, το μανάβη κλπ, της γειτονιάς σου σε γνωστούς και αγνώστους που αυτοί θα σου υπόδειχναν. Δύσταζες να γράψεις γράμμα σε κάποιο συγγενή ή φίλο απ το φόβο να μην σου ζητήσουν να στείλεις και σε αυτούς και κυρίως απ το φόβο να μην στείλουν αυτοί γράμμα για λογαριασμό σου. Ορισμένες φορές, σε συνδιασμό με τις απειλές, το έριχναν και στο συμπονετικό : «γιατί βρε παιδί μου, δεν σκέφτεσαι την καημένη τη Μάνα σου, που τόσες και τόσες θυσίες έκανε για σένα, τώρα να εχει και την έγνοιά σου, που είσαι εδώ στο ξερονήσι ή φυλακή και το φόβο μη σου...,ενώ στο χέρι σου ειναι να τακτοποιηθείς γρήγορα και να πάς κοντά της». Σαν άνθρωπος πρέπει και για το δικό τής καημό και καλό να φροντίσεις... με τον αποχαρακτιρισμό σου!!

Το έργο όμως της «καθυπόταξης» δεν ηταν τόσο εύκολη υπόθεση. Ο χρόνος περνούσε και η προσπάθεια, δεν ακολοθούσε το ρυθμό που ειχαν προγραμματίσει οι εμπευστές, γι αυτό εκτός απ τις απειλές έβαζαν σε κίνηση και την κρεατομηχανή. Κατά τη λειτουργία της μερικές φορές ειχαν μάζι τους και κάποιον «γιατρό», οπως στην αναγκαστική σίτιση στις απεργίες πείνας. Και ενα λαστιχένιο Σωλήνα. Η δουλειά του ηταν, οταν ο βασανιζόμενος ή ο απεργός λιποθυμούσε να «γνωματεύσει» επι τόπου αν ο βασανισμός μπορούσε να συνεχιστεί χωρίς καμιά διακοπή ή να του ρίξουν μερικούς κουβάδες νερό και να συνεχίσουν «κανονικά» το έργο τους οι βασανιστές, που

τον περιτριγύριζαν γεμάτοι «εθνικό παλμό» οργή και αγανάκτηση για την στενοκεφαλιά του προδότη!!!

Κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων ομαδικών και ατομικών, τα μεγάφωνα παίζανε εμβατήρια και ακούγονταν συνθήματα: «Η Μακρόνησος και η Γυούρα αποτελούν συνέχεια του αρχαίου ελληνικού πνεύματος, του ωραίου, του μεγάλου και του αληθινού πολιτισμού...» Οσοι αντέχανε στο ολοήμερο ξύλο, τους παίρνανε φορτωμένους με τα ρούχα τους στην πλάτη, τους πηγαίνανε και τους στήνανε όρθιους να ξενυχτήσουν σε μια άκρη. Αμα έπεφτες κάτω, χυμάγανε, απάνω σου και ενω σε κάνανε τουλούμι στο ξύλο σε υποχρέωναν να φωνάξεις: «Η Μακρόνησος στέκει δίπλα στον Παρθενώνα και φωτίζει και θα φωτίζει εφόσον θα υπάρχουν σκοτάδια». Αν δεν φώναζες, σε άρπαζαν και σε πετάγανε με τα ρούχα στη θάλασσα. Υστερα από αρκετή ώρα σε βγάζανε και σε αφήνανε να χτυπάν τα δόντια σου απ το κρύο. Και μόλις άρχιζες να συνέρχεσαι, σε υποχρέωναν μα πείς τί ειναι η Μακρόνησος. Αν δεν το έλεγες σε βουτάγανε ξανά και ξάνα στο νερό για περισσότερη ώρα. Δαρμένος, βρεγμένος, κρυωμένος, μια μέρα, δυό μερες, τρείς τί θα έκανες, θα έσπαγες και θα υπογραφες.

Σ ολους τους τόπους του μαρτυρίου : Ασφάλεια, φυλακές ή στρατόπεδα, για τους βασανιστές, ολα τα μέσα ηταν θεμητά. Ο ανθρώπινος πόνος, η αρτημέλεια και η ίδια η ζωή του κρατουμένου δεν μετρούσε καθόλου, αρκεί να συντριβεί η προσωπικότητα και το αγωνιστικό φρόνημα, να εξευτελιστεί η αξιοπρέπεια του συλληφθέντα να ομολογήσει και του κρατουμένου να αποσπαστεί η περίφημη δήλωση μετανοίας.

Αυτήν ηταν η θεωρία και ο τρόπος λειτουργίας της μηχανής «παραγωγής» δηλώσεων, και βέβαια τους έβγαινε με αρκετούς. Ομως τα πράγματα δεν σταματούσαν εδώ. Μόλις το υπέγραφες αυτό το χαρτί, έπρεπε λέει, να βγείς απ το μεγάφωνο και να πείς αυτά τα αξιομνημόνευτα: «Με λένε...Εδώ στη Μακρόνησο βρήκα τη στοργή της πατρίδας, βρήκα το φώς μου, βρήκα την υγεία μου, ξανά έγινα Ελληνας». Οι άνθρωποι στάζανε ακόμα νερό και αίμα, πρησμένοι απ το βρωμόξυλο και υποχρεώνονταν με την «πειθώ» να ανακαλύψουν και να εκφράσουν τη στοργή που βρήκανε!!!

Δεν έφτανε ομως η δήλωση και τα ζήτω και αυτό γιατί η δουλεία αυτή ηταν και πολύ και δύσκολη. Επρεπε να υπάρχουν και βοηθοί. Βέβαια, υπήρχανε αξιωματικοί και φύλακες γι αυτήν τη δουλειά, που γίνανε γνωστοί αργότερα σαν εκείνον το μεγάλο αστέρι της χούντας, τον Ιωαννίδη, τον φιλοκύπριο αγωνιστή... Δεν ξέρω πόσοι Ελληνες θυμούνται την δήλωση του Κίσιγκερ για την Κύπρο. Ειχε πεί επι λέξη: «ο διαμελισμός της Κύπρου ειναι αρχή έναρξης της Νέας Τάξης Πραγμάτων στον κόσμο». Ποτέ όμως οι αξιωματικοί και οι φύλακες δεν μπορούσαν να φέρουν σε πέρας αυτόν τον όγκο και την ποιότητα δουλειάς χωρίς υπηρέτες. ΟΙ υπηρέτες δεν έπρεπε να ειναι οι ανθρωποι που αργότερα θα...Επρεπε να ειναι «Μάδε εν Μακρονήσω και εν τη φυλακή», έτσι ώστε και αν διηγηθεί η γράψει τα όσα έζησε, είδε και υπόφερε να μήν γίνει πιστευτός, αφού και αυτός συμμετείχε στο «θεάρεστο έργο». Επειτα

σκέφτηκαν αλλή «γλύκα» εχει να σε βασανίζει ο χθεσινός σύντροφος, συναγωνιστής, συμπολεμηστής και συγκρατούμενος και άλλο...Πολλοί απ αυτούς ειχαν φτάσει να λύνουν και να δένουν...Για μερικά πράγματα αυτοί καθορίζανε αν έγινε γνήσια «ανάνηψη», για μια σίγουρη επιστροφή στη Μητέρα πατρίδα, πριν πάρει κάποιος το πιστοποιητικό απ τον καινούριο παρθενώνα.

Τους ειχαν πάρει τη δήλωση, αλλα έπρεπε να συνεχιστεί και να ολοκληρωθεί η αναμόρφωσή τους. Η κολυμπήθρα, που θα τους ξαναβάφτιζε Ελληνες, κράταγε καιρό, δεν ηταν μιά και έξω. Για να γίνουν πιστευτοί, έπρεπε να περάσουν απ τα υπόλοιπα «τριάντα εννέα κύματα». Ο πόλεμος πλησίαζε προς το τέλος: «Δεν υπήρχει καιρός για χάσιμο και κυρίως δεν υπήρχε καιρός για επιείκεια! Η συνέχιση της επιείκειας και ειδικά της μεγαλοψυχίας, συμβάλει στην ενθάρρυνση του κακού! Υπάρχουν ακόμα μερικοί που μολύνουν την ατμάσφαιρα και μας εκθέτουν. Είμαστε όλοι υπεύθυνοι γι αυτήν την καθυστέρηση του προργάμματος. Δεν πρέπει να εφησυχάζουμε και να αρκούμεθα στις μέρχι τώρα επιτυχίες και την προσωπικής μας περίπτωση. Εφεξής, η συμπεριφορά εκάστου θα εκτιμέται απ την ενεργετική συμμετοχή για την εξαφάνιση κάθε εστίας...Κι αυτό ειναι το πιό ύψιστο καθήκον μας.»

Ομως ο εμφύλιο τελείωσε. Μπαίνοντας το 1950, με σταματημένες τις εκτελέσεις, η ανάσα μας άρχισε να γίνεται πιό βαθιά, τα αυτιά μας επανήλθαν στη θέση τους και τα μάτια να βλέπουν τα ίδια πράγματα που μας περιέβαλαν με κάποιο διαφορετικό τρόπο. Ποιό χαρούμενα τα χρώματα, πιό λαμπερό τον ήλιο, πιό υποφερτές οι νύχτες και αυτά τα όνειρα δεν ηταν πιά τα ίδια. Τα ταραγμένα και βασανιστικά. Αν και τα βράδια συνέχιζαν να έρχονται στα αυτιά μας εκείνες οι τραγικές αποχαιρετιστήριες φωνές «γεία σας, αδέρφια, γεία σας, αδέρφια», αφού ακόμα και οι κραυγές των φρουρών στο μανδρότοιχο της φυλακής, που φώναζαν-το γνωστό-κάθε ώρα το «φύλακες, γρηγορείτε », πολλές φορές μέσα στον ύπνο μας τις παίρναμε για τις φωνές των συντρόφων μας που πήγαιναν για εκτέλεση. Θα παίρναγαν αρκετά χρόνια ακόμα για να φύγει αυτή η βουή απ τα αυτία μας και ίσως να μην φύγει ποτέ.

Σ ενα ποιημά του ο Αμερικανός ποιητής xaine tores λέει : «Ενας άνθρωπος πεθαίνει μέσα μου κάθε φορά, που κάποιος πεθαίνει δολοφονημένος απ το φόβο και τη βία ενός αλλου ανθρώπου». Αυτόν τον θάνατο εμείς τον είχαμε κάθε μέρα, τόσο απ τους συντρόφους που υπόκυπταν οσο και απ αυτούς που σκότωνε κάθε πρωϊ η πολιτεία απ το φόβο της.

Για αρκετά χρόνια ζήσαμε την ειρωνεία, τη βρισιά, τους εξευτελισμούς, την ταπείνωση, τα καθημερινά βασανιστήρια, μόνο και μόνο επειδή πήραμε μέρος στην Αντίσταση. Ζήσαμε τα μαρτύρια της καταπίεσης επειδή σκεφτόμασταν αλλιώς, επειδή είχαμε διαφορετική άποψη για τη ζωή. Γνωρίσαμε την πίκρα της εξορίας και της φυλακής, χειρότερη και απ το θάνατο γι αυτόν και μόνο το λόγο.

Πως να ξεχάσεις τους τουφεκισμένους, που σκότωσαν τόσους και τόσους συναγωνιστές μας; Πώς να ξεχάσεις το υπόγεια κελιά που κλείστηκαν οσοι

αρνήθηκαν να υποταχθούν στο καθεστώς της καταπίεσης, της εκμετάλλευσης και της αδικίας, που τόσο άγρια άρχισε αμέσως μετά την απελευθέρωση; Πως να τα ξεχάσεις όλα αυτά. Αγωνιστήκαμε-κοιμηθήκαμε με το όνειρο για μιά Νέα Ελλάδα, για να ξυπνήσουμε με την τραγωδία, με μόνιμο σύντροφο όσους δεν μας πήρε κάποιο βόλι, τον παρατετάμενο θάνατο απ την πείνα, Κανένας λαός άξιος να φέρει το όνομά του, πολύ περισσότερο ο δικός μας δεν θα μπορέσει να ξεχάσει τους αγώνες που χρειάστηκαν για να κερδίσουμε την απελευθέρωσή μας.

Οταν σταμάτησαν οι εκτελέσεις αρχίσαμε να ονειρευόμαστε το αύριο. Η νύχτα αιώνας στο κελί. Και οι δυό η τρείς συγκάτοικοι στριφογυρίζαμε στα στρώματα. Να κάτι καινούριο λέγαμε στη ζωή μας. Ακρίβαινε η αξία του Ανθρώπινου κρέατος. Τέρμα οι εκτελέσεις. Θα σώζονταν οχι μόνο οι ισοβίτες και οι εικοσάριδες, αλλα και οι εναπομείναντες μελλοθάνατοι. Και τώρα τί γίνεται. Ολα οσα ειχες συζητήσει με τον εαυτό σου άλλαζαν, γιατί δεν μπορεί λέγαμε, θα δωθεί κάποια αμνηστία. Οσοι ζήσαμε θα βγούμε απ αυτόν το λάκο των Λεόντων. Μετά το ερώτημα που μπήκε στον καθένα ηταν : τί Σόϊ θα ειναι αυτό το αύριο για μάς; Θα ειναι όπως τον ονειρευθήκαμε ή οχι. Οπως και να είναι δεν έχει σημασία αυτήν την ώρα. Εκείνο που μετρούσε, ειναι πως θα είσε ζωντανός, θα ζείς σαν άνθρωπος, εξω απ τα σίδερα της φυλακής και δεν θα ανασάνεις τον μουχλισμένο αέρα του κελιού. Και να τι με περίμενε, ύστερα από 16 και πλέον χρόνια φυλακή, οταν έστω και αργά ήρθε η ποθητή μέρα.

Εμείς αφήσαμε εναν αλλο κόσμο και οταν γυρίσαμε όσοι γυρίσαμε, βρήκαμε εναν αλλο κόσμο με ολες τις δυσκολίες και τις επιπτώσεις που η προσαρμογή συνεπάγεται σε εναν τρόπο ζωής εντελώς διαφορετικό απ αυτόν που αφήσαμε.

Την πρώτη γεύση για το τί με περίμενε, μου την έδωσε ο Διοικητής Ασφαλείας της Θεσσαλονίκης, που όπως προέβλεπε του Βούλευμα έπρεπε να δώσω παρών. Με ρώτησε αν «έκανα δήλωση». Οταν του απάντησα οτι δεν έκανα η απάντησή του ηταν «καλύτερα να μην έκανες αίτηση αποφυλάκισης». Ποτέ δεν ειχα νοιώσει ενα τέτοιο συναίσθημα, κάποια νύχτα στο κατεργό της Κέρκυρας τόσα χρόνια κρατούμενος οτι αυτό το αύριο που ονειρευόμουν για τους απογόνους θα γίνει και δικό σου ! Το ίδιο και σε λίγο πιό αυστηρό τόνο και η Ασφάλεια Βεροίας, με τη σύσταση οτι πρέπει να τα «ξεχάσω αυτά που ήξερα» και στο εξής αν θέλω να «περάσουμε καλά να κοιτάς τη δουλειά σου και μόνο». Και πράγματι ύστερα από λίγες μέρες αναζήτησα δουλειά.

Το μόνο πράγμα που πρόσφερνε η πολιεία στον αποφυλακιζόμενο, ηταν ενα φύλλο πορείας που ίσχυε μόνο για το τρένο και το καράβι. Ολα τα άλλα ηταν πλέον δικό σου θέμα. Διατροφή, διαμονή ή αν η πόλη ή το χωριό δεν συνδέεται με τρένο ή το καράβι έπρεπε να πληρώσεις για να φτάσεις στον προορισμό σου.

Οπου και αν αναζήτησα δουλειά βρήκα κλειστές τις πόρτες. Και αυτές που με δέχονταν η Ασφάλεια την επομένη... Οι μέρες περνούσαν και οι ανάγκες μεγάλωναν. Δεν ένοιωθα άνετα να με συντηρεί η ενηντάρχονη (90) Μητέρα

μου. Πέθανε το Σεπτέμβρη του 1965 σε ηλικία (92). Αυτός ο Ηρωας, που ξεπροβόδησε τρία παιδιά της στον αλβανικό πόλεμο και τέσσερα στην Αντίσταση και μετά την απελευθέρωση περήμενε πέντε περίπου χρόνια να απολυθεί το ενα της παιδί απ την εξορία και τον άλλο σχεδόν δεκαέξη απ τη φυλακή. Και το πιό ωραίο ειναι οτι για να μου κάνουν πιό δύσκολη τη ζωή, με έπιαναν στη διασταύρωση Βενιζέλου και Μεγάλου Αλεξάνδρους, και πριν μου κάνουν σωματική έρευνα μου ζητούσαν να τους δώσω περίστροφο, που δεν ειχα λέει παραδώσει οταν αποστρατεύθηκα απ τον ΕΛΑΣ. Τα πράγματα δυσκόλευαν και Δουλειά πέρα απ ενα ή το πολύ δυό μεροκάματα δεν μπορούσα να κάνω στον ίδιο εργοδότη. Είδα και απόειδα που λέει ο λαός, πήγα και ζήτησα δουλειά στο ασβαστοποιϊο του κ Μπάκη. Πράγματι μου είπε πως χρειάζεται εναν εργάτη και την επομένη να πάω στη δουλειά. Η δουλειά που θα έκανα ήταν να ρίχνω πέτρες στο καμίνη. Πήγα όλο χαρά στο σπίτι.

Δεν πρόλαβα ομως να κάνω και τρίτο μεροκάματο. Την Τρίτη μέρα που πήγα ο επιστάτης μου είπε πως «πήραν ενα αλλο στη θέση μου» και να περάσω το Σάββατο να πληρωθώ. Την πληρωμή την έκανε ο ίδιος ο κ Μπάκης, με τον οποίο αργότερα γίναμε και φίλοι. Οταν με είδε με ρώτησε «Καλά τί τους έκανες και επέμεναν τόσο πολύ να σε διώξω απ τη δουλειά»;

Τον Αύγουστο του 1964 παντρέφτηκα. Λίγες μέρες όμως πριν συγκεντρώσω τα απαραίτητα διακιολογητικά για την τέλεση του γάμου, ο Ασφαλίτης που με παρακολουθούσε, με πλησίασε-προειδοποίησε οτι «δεν μπορώ να πάω γαμήλιο ταξίδι». Για το σκοπό αυτό πήγα στο Διοικητή Ασφαλείας, ο οποίος με παρέπεμψε στον Εισαγγελέα. Ο κ Εισαγγελέας μου είπε να του υποβάλλω αίτηση την οποία και υπέβαλα. Και μετά δυό ή τρείς μέρες η Ασφάλεια με την υπαρ 34/774/17 μου έδωσε, την αντίστοιχη άδεια.

«5 ΗΜΕΡΟΝ ΑΔΕΙΑ : Λαβοντες υπ όψιν υποληθείσαν ημίν αίτησιν του Κόγια Νικολάου του Γεωργίου, τελούντος υπο αστυνομικήν επιτήρησιν, κατόπιν κλπ...Επιτρέπομεν εις τον ανωτέρω όπως μεταβεί δια γαλήλιον ταξίδιον δια (5) ημέρας είς Καβάλαν- Βόλον και Θεσσαλονίκη (για τα Γιάννενα που ζήτησα μου είπαν πως δεν εχουν διαθέσιμη δύναμη), καθίν δέον να επανέλθη και να παρουσιασθή είς την υπηρεσίαν Χωρ/κής προς θεώρησιν της παρούσις. Εν Βεροία τη 16 Αυγούστου 1964. Ακολουθεί η υπογραφή

Το ίδιο συνέβαινε κάθε φορά που έπρεπε να μετακινηθώ στις πόλεις του Νομού Αλεξάνδρεια, Μελίκη και Νάουσα.

Με την υπ αρίθ 34/ 774/ 29 μου χωρηγήθηκε φύλλον 5νθημέρου Αδείας: Επιτρέπομεν εις τον υπο Αστυνομικήν επιτήρησιν Κόγιαν Νικόλαον του Γεωργιου και της Μαρίας γεννηθέντα (από λάθος) το έτος 1925 (αντί για 1923) είς Βέροιαν και διαμένοντα εναύθα οδος Βερμίου 22 όπως μεταβή εις Αλεξάνδρειαν, Νάουσα και Μελίκην προς τακτοποίησιν ατομικών του υποθέσεων. Η παρούσα ισχύει από 16/2/1966 και ώρα...και λήγει ... ότε οφείλει να ευρίσκεται εις την θέσιν του. Ούτος οφείλει οπως παρουσιασθή εις τας κατά τόπους Αστυνομικήν Αρχήν προς θεώρησιν της παρούσης. Εν Βεροία τη 15 Φε/ρίου 1965. Ακολουθεί η υπογραφή. Και σε συνέχεια γίνεται η

θεώρηση από τις κατατόπους Ασφάλειες. Εθεωρήθη : δια την άφιξήν του σήμερον και αναχώρησίν του αυθημερών. Εν Αλεξανδρεία 16/2/1966. Ακολουθεί υπογραφή. Και Εθεωρήθην Δια την άφιξην του σήμερον και αναχώρησίν του αυθημερόν. Μελική ακολουθεί υπογραφή. Και σε συνέχεια: Εθεωρήθει δια την άφιξίν του σήμερον και την αναχώρησίν τους αυθημερόν Νάουσα τη 19 Φεβ/ρίου 1966. ακολουθεί υπογραφή.

Εκτός απ την ποινή και τη δήμευση των περιουσιακών στοιχείων που δεν συμπεριελήφθει στην απόφαση επειδή ο Πατέρας μου, που είχε πεθάνει τον Σ/μβρη του 1944, άφησε με διαθήκη την επικαρπεία της περιουσίας που θα κληρονωμούσα μετά τον θάνατό της, στη Μητέρα μου. Μου στέρησαν για δέκα χρόνια και τα πολιτικά μου δικαιώματα, την οποία στέρηση και με την υπ αρίθ 1300/α 26/11/1952 αποφάσεως του «αναθεωρητικού» δικαστηρίου Αθηνών διατήρησε.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΜΗΤΡΩΟΥ.

Κόγιας Νικόλαος του Γεωργίου . Τόπος γεννήσως Βέροια το 1923. Στοιχεία ταυτότητας του ανωτέρου, ποινική κατάσταση του ανωτέρου Κόγια Νικολάου εκ του ποινικοί Μητρώου της Εισαγγελίας Βεροίας: Καταδικασθίς δια της υπαρ 1300 ά την 26 1952 αποφάσεως Αναθεωρητικού Δικαστηρίου Αθηνών επι παράβαση του αρθρ 2{1 Γ! / ψηφίσματος 46 εις κάθερξιν 20 ετών και την στέρησιν πολιτικών δικαιω μάτων επι 10 έτη-απεφυλακίσθη την 24/4/1962, υπολογιζομένου 97 ημερών εργασία βάση του αρθρ 25 Ν 2050/52 και επιπλέον αναστολής της ποινής του υπολοίπου της ποινής του ανερχομένη εις 5 ετών, 11 μηνών και 11 ημερών δυνάμη του άρθρ 105-110 του Π.Κ κατόπιν της υπ αριθ 428 23/4/62 βουλεύματος Συμβουλίου πλημ/ κων Πειραιώς.

Βεβαιούται το παρόν εκδιδομένον αιτήσει του ανωτέρω και συμφώνως προς τας ισχυούσας μέχρι σήμερων περί ποινικού Μητρώου διατάξεις.Εν Βεροία τη 6η Ιουλίου 1965. Ο Γραμματεύς Μ. Μπεσικάρης.

Μα και οταν το 1970, γύρισα απ την τριετή εξορία και πάλι δεν με άφηναν σε χλωρό κλαρί οσον αναφορά τη δουλειά. Υστερα από πολλές προσπάθειες κατόρθωσα να πιάσω δουλειά στην φαρμακευτική εταιρεία ΗΕΜΙΚΑ, σαν εκπρόσωπός της στην Κεντροδυτική Μακεδονία. Το αντικείμενο της δουλειάς ηταν η επίσκεψη και η ενημέρωση των Γιατρών, οσον αφορά τη λειτουργία και χρήση των φαρμάκων και τα φαρμακεία της περιοχής προκειμένου να παίρνου παραγγελίες. Η Ασφάλεια με υποχρέωνε πριν επισκεφτώ τους Γιατρούς και τα Φαρμακεία των πόλεων που επισκεπτόμουν, κάθε φορά να δίνω πρώτα παρών στην Ασφάλεια, όπου συγχά μου έκαναν σωματική έρευνα και με απειλούσαν. Με παρακολουθούσαν κατά πόδας. Μαλιστα μια φορά που πριν πάω στην Ασφάλεια Κατερίνης επισκέφτηκα το φαρμακείο της Δ/ας Καίτης Κουκουβίτου. Πριν καλά καλά προλάβω να πάρω την παραγγελία με συνέλαβαν, με αποτέλεσμα να χάσω λόγω αυτών των δεδωμένων τη δουλειά μου.

Τις εργασιακές μου υποθέσεις σε σχέση με την εταιρεία τις ειχα αναθέσει στον Δικηγόρο κ Κώστα Καπανίδη, τον οποίο ενημέρωσα για τη συμπεριφορά της ασφάλειας και τις επιπτώσεις που ενέργειες αυτές εχουν στη δουλειά μου. Οι πωλήσεις έπεφταν, ορισμένοι Γιατροί οταν μάθαιναν οτι ειχα ανοιχτούς λογαριασμους με την Ασφάλεια...το ίδιο και τα φαρμακεία. Για να μήν χάσω τη δουλεία ο κ Κώστας Καπανίδης και ο κ Τασινόπουλος Δημήτριος, πήγαν με πρωτοβουλία τους και έδωσαν ένορκη κατάθεση στο Ειρηνοδικείο Βεροίας. Η Εκθεση Ενόρκου Βεβαιώσεως των όσων αναφέρω πιό πάνω υπάρχουν στο αριθμό 34, του Ειρηνοδικείου Βεροίας.

Το σταμάτημα των εκτελέσεων και η μετατροπή της ποινής του θανάτου σε ισόβια έδωσε νέο όραμα στη ζωή, οχι μόνο στους μελλοθανάτους, αλλά σε όλους τους πολιτικούς κρατουμένους. Τον μεγαλύτερο ομως ψυχολογικό αντίκτυπο ειχε στους ανήλικους πολιτικούς, που κρατούνταν στη Μακρόνησο, τις διάφορες φυλακές ανηλίκων και ιδρύματα ανηλίκων. Με το σταμάτημα των εκτελέσεων οι ανήλικοι ξανά έπιασαν οχι μόνο τα όνειρα που ειχαν κάνει σαν παιδιά για τη ζωής αλλά και το νήμα της ίδιας της ζωής.

Τα παιδιά άρχισαν να ξεσηκώνονται. Εκαναν «αντιδηλώσεις» όσοι ειχαν κάνει δηλώσεις και ζητήσανε να φύγουν απ το δεξιό κλωβό στη Μακρόνησο ή ακτίνα στις φυλακές και τα ιδρύματα, όπου είχανε γνωρίσει όλες τις βρωμιές και ατιμίες της κολυμπήθρας του Σιλωάμ. Μια κολυμπήθρα στην όποία μέσα στις προϋποθέσεις εκτός των αλλων συμπεριελάμβάνταν και βιασμός των ανηλίκων απ τους σωτήρες του νέου Παρθενώνα. Τα παιδιά δεν αρκέστηκαν μόνο στις αντιδηλώσεις. Αρκετά παιδιά δεν δύστασαν σε ένδειξη διαμαρτρίας για τη μή μεταφορά τους στις φυλακές των πολιτικών κρατουμένων να κάνουν απεργία πείνας, να καταταπίνουν τα κουτάλια. Σπάγανε το κουτάλι λειάνανε το μέρος του σπασίματος και καταπίνανε την ουρά. Ειδανε και αποείδανε οι αναμορφωτές της ελληνικής ψυχής κάνανε πίσω. Αναγκάστηκαν και τα πήγανε στο Λαύριο και από εκεί στο Νοσοκομείο, να τους βγάλουν τα κουτάλια απ το στομάχι. Ξεσηκώθηκαν και οι οικογένειες, άρχισε να βγαίνει και η βρωμιά τους, τα φορτώσανε και τα φέρανε στη δίκη μας την ερημιά.

Ερημιά, ξερημιά, εδω, ήτανε ανάμεσα σε ανθρώπους, σε δικούς τους ανθρώπους, τα μαζέψαμε, τα περιθάλψαμε, τους δώσαμε εκείνο που τους έλειπε, την αγάπη και την ανθρωπιά. Και την είχανε τόσο ανάγκη αύτα τα ανήλικα παιδιά που έρχονταν απ το Μεσαίωνα της Μακρονήσου, την Κασαβέτια και τη Βίδο. Ηταν καμία 40ρια, τα ειχανε φέρει πριν από κάμποσο καιρό στη διπλανή, στη μεγάλη αχτίνα. Κατασταλάξανε εδώ, σαν τα πουλιά μετά την καταιγίδα. Ηρεμήσανε, ανθρωπεύσανε, ξανά βρήκαν τον εαυτό τους. Δεν πρόλαβαν ομως να απολαύσουν τη θαλπωρή, να ηρεμήσουν και να αρχίσουν να ξεχνάνε και αυτό γιατί υπήρχανε και οι...άλλοι που ένοιωθαν ηττημένοι που δεν ενοούσαν να χάσουν τη λεία τους ή τουλάχιστον να εκδικηθούν στο βαθμό που ειχαν προγραματίσει. .Δεν μπορούσαν οι «ελέω θεού» νικητές του εμφυλίου, να μείνουν με σταυρωμένα τα χέρια. Επρεπε να ολοκληρώσουν το έργο. Σκαρφίστηκαν λοιπόν, και κατέστρωσαν ενα σατανικό

και βρώμικο σχέδιο εξόντωσης: Να ρίξουν τα παιδιά βορά στους ποινικούς, τους πεινασμένους για σάρκα από χρόνια.

Ψάχνοντας βρήκαν κάποιο πρόσχημα, πως τάχα δεν ισχύανε οι αντιδηλώσεις που έκαναν στη Μακρόνησο. Οτι οι αντιδηλώσεις δεν ητανε μέσα στους φακέλλους και συνεπώς η παραμονή με τους κομμουνιστές ηταν παράνομη. Με αυτά τα επιχειρήματα διατάξανε το διευθυντή της φυλακής, να μετακινήσει τα παιδιά απ την αχτίνα των πολιτικών «των αμετανοήτων κομμουνιστών είς την οποίαν δεν επιτρέπεται να παραμείνουν» και να πάνε στην ακτίνα των ποινικών.

Οι ποινικοί το είχανε μάθει και μερικοί τρίβανε τα χέρια τους απ τη χαρά και δεν έλειψαν και οι τσακωμοί, για το ποιός θα επωφεληθεί. Ποιός θα εχει το δικαίωμα να διαλέξει...Τέτοια ειχαν γίνει. Τα μαθαίναμε και τα είπαμε στα παιδιά, να ξέρουν τί τύχη τα περιμένει. Πριν τα πάρουν τα παιδιά, πήγε και ο εκπρόσωπος μας στο διευθυντή και του είπε να μήν τολμήσουν να τα πάρουνε. Το θέμα ειναι πολύ σοβαρό γι αυτό και δεν θα τα δώσουμε. Και ο διευθντής, απάντησε πως θα την εφαρμόσει τη διαταγή, εστω και αν χρειαστεί να βάλει μέσα τη φρουρά με τα όπλα και θα χτυπήσουν στο ψαχνό σε ενδεχόμενη αντίστασή μας

Η διεύθυνση το απομεσήμερο, την ώρα που έπρεπε να ανοίξουν τους θαλάμους για προαυλισμό, μια κοστοδία από πενήντα (50) και πλέον φύλακες, μπήκανε με γκλόψ για να εφαρμόσουν το σχέδιο του Διευθυντή. Η εντολή ηταν με κλειδωμένους τους μεγάλους να ανοίξουν ενα θάλαμο, θα παίρνανε ενα παιδί και θα το βγάζανε έξω, μετά ενα άλλο και οταν θα τελείωνε ο ενας θάλαμος θα άνοιγαν τον άλλο. Οι μεγάλοι το πολύ που θα μπορούσαν να κάνουν ηταν να βάλουν τις φωνές. Ας φωνάζαμε όσο θέλαμε, αυτοί τα παιδιά θα τα παίρνανε ενα, ενα. Δεν υπήρχε κάτι που θα μπορούσε εκτός απ τις φωνές τις δικές μας να τους εμποδίσει στην εφαρμογή του σχεδίου.

Μια μεσοτοιχία τα χώριζε απ τη νέα σκλαβιά, την ντροπή που τα περίμενε. Και τότε τα παιδιά, συνειδητοποίησαν πως κανένας δεν μπορούσε πια να τα βοηθήσει, πολύ περισσότερο να τα σώσει. Αντιλήφθηκαν, πως τη σωτηρία τους και την ανθρωπιά τους την κρατάγανε στα δικά τους χέρια. Χωρίς να πεί και να ξέρει κανείς τίποτε, είχανε συνεννοηθεί μεταξύ τους και το είχανε όλα αποφασίσει να υπερασπιστούν με το μόνο μέσο που τους ειχε απομείνει οπως και στη Μακρόνησο : Τη ζωή τους με τη Ζωή. Και τότε συνέβει το καταπληκτικό και ανεπάντεχο. Μόλις άνοιξαν τον πρώτο θάλαμο και βγάλανε τον πρώτο ανήλικο έξω, το βάζει στα πόδια το παιδί και τρέχοντας με φόρα πήγε και χτυπάει το κεφάλι του στο ντουβάρι της αυλής. Το παιδί έπεσε κάτω αιμόφυρκτο και λυπόθυμο. Και ενω δεν ξέρανε ακόμα σε πιά κατάσταση ηταν το πρώτο παιδί, έβγαλαν το δεύτερο, που και αυτό μόλις το βγάλανε απ το θάλαμο, τους ξέφυγε απ τα χέρια τρέχοντας χτύπησε και αυτό το κεφάλι του στον τοίχο. Γεμάτο αίματα έπεσε και αυτό κάτω. Οι φύλακες τα χάσανε, δεν ξέρανε πιά τι να κάνουν. Κάποιοι βαθμοφόροι τρέξανε να ενημερώσουν το διευθυντή, μερικοί πήγανε προς τα χτυπημένα παιδία που ηταν ακίνητα, ενω

εμεις φωνάζαμε δυνατά να σταματήσει το έγκλημα. Στο μεταξύ το τρίτο παιδί που το ειχανε βγάλει έξω και το κρατάγανε μερικοί χειροδύναμοι και αυτό αγωνίζονταν να τους ξεφύγει, να πάει και αυτό να χτυπήσει το κεφαλι του στη μάντρα. Να δώσει με την πράξη του αυτή ενα μάθημα στα χτήνη.

Υστερα απ αυτην την εξέλιξη μόνο ηλίθιοι δεν θα έπαιρναν το μήνυμα. Και ο διευθυντής δεν ηταν βλάκας. Διέταξε να σταματήση η επιχείρηση. Κατάλαβε, οτι και αν τη συνέχιζε και τα πήγαινε τα παιδία στην διπλανή αχτίνα, θα αυτοκτονούσαν και εκεί γιατί και εκεί υπήρχε μαντρότοιχος. Το πήρε, το μήνυμα, το μετάφρασε σωστά και αναδιπλώθηκε. Τα δυό παιδία τα πήγαν στο Νοσοκομείο. Το ένα έπαθε μεγάλη βλάβη. Μια πέτρα που προεξείχε του άνοιξε...Οταν διαμαρτυθήκαμε, μας ψέλλισε τη γνωστή δικαιολογία για τις διαταγές των ανωτέρων. Σαν απάντηση, του θυμίσαμε την απάντηση που πήρανε στη δικαιολογία αυτή (εφαρμογής διαταγών) οι Γερμανοί εγκληματίες στη Νυρεμβέργη. Ακούγοντας την απάντηση μας του κακοφάνηκε. Μας έφτανε που παρά το κόστος η ιστορία ειχε καταγράψει ακόμα μια σελίδα, εστω και άγνωστη, για την ελευθερία.

Ιστορίες χωρίς τέλος. Το έργο της κρεατομηχανής συνοδεύονταν πάντα και με απειλές που το περιεχόμενό τους ήταν ό προπομπός το τι θα ακολουθούσε (...) «Οσοι εξ υμών δεν ήθελον ακούσει τη φωνή της πατρίδος και απερισκέπτως ήθελον εμείνει εις τας αντεθνικάς και αναρχικάς των αντιλήψεις, σας δηλώνουμε οτι θα σας σπάσουμε τα κόκκαλα με τη βαρειά. Θα παθάνετε, κατά τρόπον που ούτε η φαντασία σας δεν δύναται να συλλάβει. Σας επαναλαμβάνουμεν: Ο,τι γνωρίζατε εις το παρελθόν, και ό,τι εζήσατε ως κρατούμενοι υπό της χωροφυλακής ξεχάστετο. Ο νικητής εθνικός στρατός δεν παίζει. Σας δηλώνουμε οτι εμείς κυβερνούμε. Προσέτι, λάβετε υπόψιν οτι ήμεις εδώ μεθούμε με κρασί, ούζο και χασίς! Δια αυτό λάβατε τας αποφάσεις σας. Ολοι να προσέλθετε εις την σκηνήν του Α2 Γραφείο και να υπογράψετε τας ετοίμους δηλώσεις μετανοίας»! Αλλιώς θα σας σκοτώσουμε όλους να λήψη η σπορά σας. Θα κάνουμε την Ελλάδα με πεντακάθαρους Ελλήνες. Με αυτούς θα κάνουμε την μεγάλη Ελλάδα!!!

Ο άνθρωπος αυτός που τα έλεγε αυτά ηταν ο Δημήτριος Ιωαννίδης, ο εκολαπτόμενος δικτάτορας, υποδιοικητης τάγματος, τότε με το βαθμό του λοχαγού. (..)Τελειώνοντας ο Ιωαννίδης, τη θέση του πήρε ο διοικητής του Α2(...) ό λοχαγός Παναγόπουλος: «Οσοι από εσάς κάνετε την απρονοησία να μήν προσέλθετε εις την σκηνήν του Α2 Γραφείο, μέχρι την τρίτην απογευματινήν ώρα, να κακτοποιηθείτε, θα πεθάνετε με τα πιό ωμά βασανιστήρια. Θα σας λιώσουμε σαν τα σκουλίκια»!

Πράγματι ο νικητής στρατός κατά τους επιβήτορες της εξουσίας και τα πρωτοπαλλίκαρα της Μακρονήσου, δεν αστειεύονταν. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι μετά από κάθε μάχη με το Δημοκρατικό στρατό, ξεσπούσε σε όλη την επικράτεια της χώρας ενα κύμα διωγμών, στα νησιά και τη Μακράνησο, μέτρα στέρησης και βασανισμών και στις φυλακές, διατάζανε να στήσουνε στον τοίχο αντί για δύο ή πέντε, όκτω και δώδεκα. Αυτοί πιά δεν ηταν

κατάδικοι, όμηροι ήτανε, αποθήκη μελλοθανάτων. Ετσί λειτουργούσαν οι φυλακές. Δεν ειχε και πολύ σημασία, αν αυτοί οι κρατούμενοι ειχανε κάνει «φόνο» ή οχι. Κάποιοι έπρεπε να καταδικαστούν για να δέσει το πράγμα, μιας και πηγαίναμε για τον Εμφύλιο. Εμφύλιος πόλεμος δεν γίνεται χωρίς να προηγηθιούν δολοφονίες γενικά και προσωπικοτήτων ειδικά: Κ.Βιδάλη, Πόλκ (τον δολοφώνησαν οι ίδιοι), Γ. Ζέβγο, τον Λαδά κλπ και χιλιάδες αλλοι επώνυμοι και ανώνυμοι.

.... «Αυτή η μεγάλη και Νέα Ελλάδα όμως» που θα έκαναν μετά απ τη δική μας εξαφάνιση καθώς έλεγαν οι επιβίτωρες της εξουσίας, δεν μπορούσε σε καμιά περίπτωση να γίνει με την ύπαρξη και λειτουργία του πολυκέφαλου, υπερ τροφικού και γιγαντομένου παρακράτους, τον διογκούμενο απ το διχασμό του 1916-22 και τον δοσιλογισμό, την προσαύξησή του με την Πέμπτη μεταξική φάλαγγα και τον γεωμετρικό πολλαπλασιασμό του στη διάρκεια της τετράρχονης κατοχής και σε συνέχεια με τις πολυάριθμες συμμορίες που οργάνωσαν οι Αγγλοι.

Η δικτατορία της 4ης Αυγ/του ηταν έναν μεγάλο σχολείο χαφιεδισμού και προδοσίας. Ενα σχολείο που τους μαθητές του, οι κατακτητές τους προσέλαβαν, οπως και τους μηχανισμούς, τους χρησιμοποίησαν στο σύνολο, σαν το πιό πολύτιμο συμπλήρωμα των δικών τους καταπιεστικών, χαφιεδικών και δολοφονικών υπηρεσιών. Μηχανισμούς που μας τούς κληροδότησαν εμπλουτισμένους και με τις δικές τους κατοχικές επιδόσεις και προσθήκες. Ενα μηχανισμό που ήξερε να βασανίζει, να απαξιεί τον Ανθρωπο και την Ανθρώπινη ζωή και να τον δολοφωνεί με τον ευκολότερο τρόπο. Και κυρίως να πείθει τον δολοφονημένο, οτι πρέπει να νοιώθει και ευχαριστημένος για την υπηρεσία που πρόσφερε στον συνάνθρωπο αφαιρώντας του μια ανάξια γι αυτόν ζωή. Ενα μηχανισμό, που οχι μόνο οργάνωσε επίσημα τον χαφιεδισμό, αλλα του έδωσε οργανωτική δομή και καθοριστικό ρόλο στην πολιτική ζωή της χώρας. Ενα μηχανισμό που μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, αντί να διαλυθεί οπως προέβλεπε η συμφωνία, διογκώθηκε με τις διάφορες συμμορίες.

Την στρατιωτική νίκη την κατοχύρωσαν με την υπογραφή της συμφωνία της Βάρκιζας και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ. Μια νίκη απροσδόκητη που ο ντόπιος φασισμός, δεν θα την άφηνε καθόλου ανεκμετάλλευτη. Θα την αξιοποιήσει κατά τον αποτελεσματικότερο τρόπο για να αποκομίσει ανέλπιστα κέρδη. Στηριζόταν, άλλωστε, σε πολύ γερές πλάτες, στον αγγλικό παράγοντα που η προσφορά του ηταν καθοριστική. Ετσι η αμαρτωλή και χρεωκοπημένη-συσπείρωμένη αντίδραση με το τόσο βεβαρυμένο παρελθόν-μητρώο απ την ανοικτή συνεργασία της με τους κατακτητές, τις δολοφονίες αγωνιστών της Αντίστασης και την αναλγησία της απέναντι στο χειμαζόμενο λαό μας τα μαύρα χρόνια της σκλαβιάς, τώρα με δικές μας δαπάνες πέτυχε ενα θρίαμβο. Μετα τη υπογραφή λύθηκαν τα χέρια τους, μιά και έλειψε το αντίπαλο δέος (όπως το 1989 το δέος ΕΣΣΔ για τις ΗΠΑ). Ο ένοπλος λαϊκός στρατός. Απαλλαγμένοι πιά μεθόδευσαν την τελική εξάρθωση και τον αφανισμό του προοδευτικού κινήματος. Για να σιγουρευτούν και για την πολιτική τους επικράτηση και να ησυχάσουνε μιά για πάντα, δεν έπρεπε να μείνει τίποτε

όρθιο απ τις λαϊκές κατακτήσεις, που τις γεύτηκε ο λαος στην ελεύθερη Ελλάδα. Η συνέχιση αυτών των κατακτήσεων ηταν επικίνδυνη. Με βάση το σχέδιο που καταρτήστηκε απ τους σκοτεινούς εγκεφάλους ξένους και δικούς μας, εφαρμόστηκε σε όλόκληρη τη χώρα. Την επομένη της υπογραφής της συμφωνίας της Βάρκιζας, ξεκίνησε ενα όργιο πρωτοφανούς βίας και αυθαιρεσίας κατά παντός Αντιστασιακού και αυτών που ειχε και την παραμικρή σχέση με το ΕΑΜικό κίνημα.

Αν μελετήσει κανείς προσεκτικά τις συμφωνίες που έγιναν ανάμεσα στην τότε φασιστική Δεξιά-κυβέρνηση του Καϊρου, και τους Αγγλους, με την ηγεσία ενός αξιοθαύμαστου λαϊκού κοινωνικό-απελευθερωτικού κινήματος στο Λίβανο, Καζέτρα και Βάρκιζα, θα διαπιστώσει οτι οι συμφωνίες αυτές ανάμεσα στους δυό-τρείς συμβαλώμενους ηταν και ανισόμερες και άδικες. Ανισόμερες γιατί ο ενας των συμβαλωμένων το ΕΑΜ, ηταν κάτοχος του αντικειμένου που διαπραγματεύονταν-πρόσφερνε στους αλλους συμβαλώμενους και άδικες γιατί το ΕΑΜ, έλεγχε σχεδόν ολόκληρη την Ελλάδα, με εξαίρεση ενα μικρό κομμάτι που ειχε υπο την κατοχή τους ο Ζερβας στην Ηπειρο και την Πλατεία Συντάγματος. Ειχε πολιτικές οργανώσεις σε όλη την ελληνική επικράτεια και εκατό (130,000) και πλέον χιλιάδες ένοπλο στρατό. Ειχε εκλέξει με εκλογές τους αντιπροσώπους απ όλη τη χώρα και τη Συντονιστική Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης .(ΠΕΕΑ). Ασκούσε εξουσία, πολιτικη, στρατιωτική, διοικητική και πολιτιστική. Ειχε οργανωμένη τοπική Αυτοδοιήκη, λειτουργούσε η λαϊκή Δικαιοσύνη, Εθνική Πολιτοφυλακή κλπ. Λειτουργούσε το σύστημα υγείας και η εκπαίδευση. Ειχε, έλεγχε και ασκούσε επι τριετία τουλάχιστον ανενόχλητα την εξουσία. Εξουσία αποδεκτή από εχθρούς και φίλους.

Οι άλλοι συμβαλώμενοι, η φασιστική τότε Δεξιά-Κυβέρνηση του Καϊρου και Νεοκατακτητές Αγγλοι, εκτός απ την ορεινή ταξιαρχία σε στρατό, τους δοσιλόγους, τους μαυραγορίτες και απόντες, αυτοί που γύρισαν την πλάτη στην ελλαδίτσα μας, στις πιό κρίσιμες ώρες και στιγμές.Τους οικονομικους εγκληματίες, τα «Τάγματα Ασφαλείας», την «ειδική Ασφάλεια», τους κουκουλοφόρους, το παρακράτος και τους διάφορους ποικιλώνυμους εθνοϊσμούς.

Αν εξαιρέσει κανείς μερικούς απ τον λιγοστό στρατό, που και αυτός ειχε μετατραπεί σε μισθοφορικό-πραιτορινό, όλοι οι άλλοι στηλοβάτες και υποστηρικτές του δευτερου συμβαλώμενου, ηταν υπόλογοι στη συνείδηση του λαού. Εκτός απ αυτούς, δεν ειχαν αλλο κανένα ατού στα χέρια τους να προσφέρουν σαν αντάλλαγμα, για να πάρουν απ το ΕΑΜ, που την κατείχαν την πολυπόθητη εξουσία. Το μόνο που ειχαν να προσφέρουν σαν αντάλλαγμα ηταν η αποκήρυξη και αυστηρή καταδίκη των συνεργατών των κατακτητών. Αυτών ακριβώς που ηταν δυνάμει οι μοναδικοί συμμάχους τους.

Αφού αυτούς που θεωρούσε συμμάχους, έπρεπε να συλληθφούν και περάσουν από ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων, δεν έμεινε πιά στους δεύτερους συμβαλώμενους σαν διαπραγματευτικό ατού για να πάρει αυτός την εξουσία παρά μόνο την ΥΠΟΓΡΑΦΗ. Την υπογραφή που έβαζε κάτω από τρία

σύμφωνα που έκανε με την Εθνική Αντίσταση και τη ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΗ, για την πιστή τήρηση και εφαρμογή των υποχρεώσεων που θα αναλάμβαναν έναντι του ελληνικού λαού, του οποίου τον αγώνα και τις θυσίες, πριν και οταν έβαζαν την υπογραφή τους θαύμαζαν τιμούσαν, αναγώριζαν και έκλιναν «ΓΟΝΙ».

Εξη ηταν οι βασικοί όροι-κλειδιά στις διαπραγματεύσεις Εθνική Αντίσταση και την κυβέρνηση του ΚαΪρου, υποκατάστατο του Φόρει Οφις, της τότε φασιστικής Δεξιάς. Το πόσο νόμιμες ηταν οι κυβερνήσεις αυτές και πόσο ίσχυε συνταγματικά ο θεσμός του βασιλιά ,ειναι ενα πρόβλημα που δεν απαντήθηκε ακόμα. Το σύμφωνο του Λιβάνου διελάμβανε τους όρους για την αποκατάσταση της Εθνικής Ενότητας και προκειμένου να επιτευχθεί αυτή η πολυπόθητη ενότητα το ΕΑΜ, έκανε όσες παραχωρήσεις ηταν δυνατόν να γίνουν για να σχηματιστεί η Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Σε όλα τα σύμφωνα δυό ηταν οι όροι που αναλάμβανε την ευθύνη να εκπληρώσει το ΕΑΜ ΕΛΑΣ. α) στο σύμφωνο της Καζέρτας να μήν καταλάβει ο ΕΛΑΣ την Αθήνα. και β) Με την συμφωνία της Βάρκιζας να παραδόσει ο ΕΛΑΣ τακτικός και εφεδρικός τα όπλα και σε συγκεκριμένο μάλιστα αριθμό.

Οι υπόλοιποι τέσσεροι (4) συμφωνηθέντες όροι την ευθύνη για την υλοποίηση την ειχε η κυβέρνηση και οι εγγυητές Αγγλοι α) η εξουσία πηγάζει από το λαό και ασκείται στο όνομα του λαού. β) η επιβολή σκληρών κυρώσεων κατά των προδοτών της πατρίδας-δοσίλογοι, συνεργάτες παρακράτος κλπ-και των εκμεταλλευτών της δυστυχίας του λαού μας. γ) Εκκαθάριση στο στρατό, τα σώματα ασφαλείας, και σε ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό και δ) ειρήνη και ομοψυχία, ώστε να μπεί η χώρα σε ομαλό πολιτικό βίο και δημοκρατική διακυβέρνηση,

Η κυβέρνηση της «Εθνικής Ενότητας» ηταν μια μεγάλη πατριωτική θυσία απο μέρους της Αριστεράς και μια μεγάλη πολιτικάντικη απάτη εκ μέρους της Δεξιάς και των Αγγλων, γεγονός που το επιβεβαίωσε κομπάζοντας ο Παπανδρέου, λέγοντας οτι «κατάβηκε στο Κάϊρο και στο Λίβανο για να «τσουβαλιάσει» ύπουλα την Αριστερά και την ένοπλη δύναμή της.

Αυτή λοιπόν την εξουσία, που ειχε, κατείχε και ασκούσε επί τρία και πλέον χρόνια διαπραγματεύονταν να παραδόσει το ΕΑΜ, με τη συμφωνία της Βάρκιζας στην δοτή απ τους άγγλους κυβέρνηση, με διασφαλισμένες υποτίθεται τις τέσσερες εστω προϋποθέσεις. Προύποθέσεις που θα έδιναν τη δυνατότα στη χώρα να προχωρήσει μπροστά. Επειδή οι όροι που με τόση άνεση και κυνσμό θα υπέργαφε η φασιστική Δεξιά, στρέφονταν ουσιαστικά κατά των δικών της στηριγμάτων-συμμάχων περιείχαν μια έντονη και ευδιάκριτη αντίφαση. Μια αντίφαση που ηταν διαμετρικά αντίθετη με το περιεχόμενο του κειμένου. Οι όροι που αποδέχονταν και θα αναλάμβανε με την υπογραφής που βιάζονταν να βάλει κάτω από ενα κείμενο στρέφονταν ουσιαστικά εναντίον των δικών της οπαδών και δυνάμεων. Οπαδών και δυνάμεων, που αμέσως μετά την υπογραφή, έπρεπε να συλλάβει και να «επιβάλει σκληρές κυρώσεις». Γι αυτή ακριβως την αντίθεση που περιείχε το

κείμενο της συμφωνίας που συνέταξαν οι συμβαλώμενοι με την συμμετοχή και των Αγγλων και σε λίγο θα υπογράφονταν, οι αντιπρόσωποι της Αριστερας εξέφρασαν αμφιβολίες για την καλή και πιστή τήρηση και εφαρμογή της συμφωνίας των όσων θα υπέγραφε η Δεξιά, αφού οι όροι αυτοί ειχαν στο στόχαστρο τους δικούς τους οπαδούς και συνεργάτες.

«...Ενα κείμενο που θα αποτελούσε «ενα ακατάλυτο σύμφωνο, εκφράζοντας τας επιταγάς της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού Λαού, η κυβερνητική αντιπροσωπεία εζήτησεν όπως δι αυτού διακυρυχθεί η σταθερή θέλησις του Ελληνικού Λαού δια την ανάπτυξιν ελευθέρου και ομαλού πολιτικού βίου, του οποίου κύριον χαρακτηριστικόν θα ειναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως των πολιτών, η ειρηνική διαφώτησις και διάδοσις των πολιτικών ιδεών και ο σεβασμός προς τας ελευθερίας, τας οποίας ο καταστατικός χάρτης του Ατλαντικού και αι αποφάσεις της Τεχεράνης διακήρυξαν και η συνειδησίς των δι αυτάς αγωνιζομένων λαών απεδέθχη». Αυτά οσον αφορά την συμφωνία του Λιβάνου.

Η διάπραγματεύσεις για τη συμφωνία της Βάρκιζας, δεν ηταν διμερής ανάμεσα στην κυβέρνηση και το ΕΑΜ, αλλά τριμερής. Συμμετείχαν σ αυτή και οι Αγγλοι με εκπροσώπους τους τον κ Μάκ Μίλαν και τον κ Λύπερ πρεβευτή της Αγγλίας. Τις αμφιβολίες αυτές της Αριστεράς, για την σωστή και πιστή εφαρμογή των όρων που περιείχε το κείμενο της συμφωνίας, ανέλαβε οχι μόνο να τις διασκεδάσει την τελευταία μέρα πριν απ την υπογραφη, κ Μάκ Μίλαν και ο κ Λύπερ, λέγοντας πως : «πρέπει να εχουν εμπιστοσύνη τουλάχιστο σε αυτούς -τους Αγγλους που ειναι παρόντες στις διαπραγματεύσεις και περιβάλουν-εγγυήθηκαν τη συμφωνία με το κύρος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας».

Πριν απ τη συμφωνία της Βάρκιζας και συγκεκριμένα στις 20 του Γενάρη του 1945-η συμφωνία της Βάρκιζας υπογράφτηκε στις 12,2,45-με δόλο ή για δόλο, η δοτή και στηριγμένη στους Αγγλους κυβέρνηση της πλατείας Συντάγματος-το ΕΑΜ ειχε φύγει απ την κυβέρνηση-εξέδωσε την υπ αρίθ 6 Συντακτική Πράξη «Περί επιβολής κυρώσεων κατά των συνεργασθέντων μετά του εχθρού».Η υπογραφή και η έκδοση αυτής της Συντακτικής Πράξης, αν δεν ειχε εκδοθεί με δόλο προκειμένου να πεισθεί το ΕΑΜ για τις καλές «προθέσεις της Δεξιάς και των Αγγλων», αλλα με πραγματική διάθεση να γίνει η κάθαρση και να μπεί η χώρα απαλλαγμένη απ τα βαρίδια του δοσιλογισμού και του παρακράτους στον ομαλό πολιτικό βίο, θα αποτελούσε τη βάση για την μεταπολεμική αναγέννηση της Ελλάδας. Αυτή η Συντακτική Πράξη αν δεν ειχε εκδοθεί πριν απ τη Βάρκιζα, το περιεχόμενο της θα έπρεπε να αποτελέσει οπωσδήποτε προϋπόθεση της συμφωνίας η έκδοσή του. Αλλωστε το άρθρο 7 της συμφωνίας προβλέπει τον τρόπο, τους τόμεις του κρατικού μηχανισμού και το βάθος του παρελθόντος χρόνου που έπρεπε να γίνει η εκκαθάριση.

Με τη συμφωνία της Καζέρτας, ζήτησαν να μην κατέβει ο ΕΛΑΣ στην Αθήνα και δεν κατέβηκε. Με τη συμφωνία της Βάρκιζας ζήτησαν απ την Αριστερά τον αφοπλισμό της. Η Αριστερά κράτησε όπως πάντα το λόγο της. Παρέδωσε τα

όπλα και τα κανόνια που πρόβλεπε η συμφωνία. Η Δεξιά και οι Αγγλοι εκπρόσωποι στην υπογραφη της συμφωνιάς, που με την υπογραφή ανέλαβαν την πολιτική και Νομική ευθύνη να σεβαστούν τα πολιτικά φρονήματα των στρατιωτών, των ναυτών, των αξιωματικών του ΕΛΑΣ και του λαού γενικότερα, που εγγυήθηκαν οτι θα κάνουν πράξη τα οσα συμφώνησαν οχι μόνο δεν σεβάστηκαν το περιεχόμενο του κειμένου κάτω απ το οποίο έβαλαν την υπογραφή, αλλά την επομένη και αυτής της υπογραφής άρχισε ο κατατρεγμός και η συστηματική εξόντωση οικονομικά, κοινωνικά και βιολογικά ακόμα των ανθρώπων του ΕΑΜ. Αυτούς που με την υπογραφή τους ανέλαβαν την ευθύνη να προστατεύσουν και εγγυήθηκαν να υπερασπιστούν από τυχόν παραβίαση των συμφωνιθέντων.

Οργανώθηκαν ένοπλες «συμμορίες» που αποτελούνταν από κάθε είδους κοινωνικά αποβράσματα με επικεφαλής επώνυμοι «εθνικόφρονες», που απλώθηκαν σαν τη μαύρη ακρίδα σε ολόκληρη την χώρα. Για την ιστορία θα αναφέρω ενδεικτικά μερικές απ αυτές με το όνομα του «επώνυμου» αρχηγού και την περιοχή της δράσης τους. Μακεδονία : Ολες οι ΠΑΟτζήδικες και Αγάδικες, Ραποτίκας κλπ συνεργαζόμενες με τους κατακτητές οργανώσεις. Μεσσηνία: Μαγκανάρης. Λακωνία: Κατσαρέας, Παυλάκος. Θασσαλία: Σούρλας-η συμμορία αυτή έσφαξε και το δημοσιογράφο Κ. Βιδάλη-Τσαντούλας. Λαμία Βουρλάκης. Ηπειρος: Καλιοδημήτρης. Βάλτος: Κρανιάς κλπ.κλπ.

Μέσα σε τέσσερους μήνες ειχαν γίνει 110 μπλόκα, εντελώς κατά το γερμανικό σύστημα και απ τους ίδιους ανρθώπους. Υστερα τα μπλόκα έγιναν αναρίθμητα στις συνοικίες των πόλεων και των χωριών .Τα πογκρόμ κατά παντός αριστερού, πήρε απίστευτες διαστάσεις. Οι τιμημένοι αντάρτες πιάστηκαν, τσακίστηκαν στο ξύλο, χώθηκαν στη φυλακή, κυνηγήθηκαν στα βουνά. Ξεκινούσαν με τους ξυλοδαρμούς καταλήγανε στις δολοφονίες. Οι ένοπλοι αυτοί κατά παραγγελία «αγανακτησμένοι» εθνικόφρονες με την «διακριτική» παρουσία των δυνάμεων ασφαλείας, χτυπούσαν με μια ανύποτη μανία τους άοπλους αγωνιστές.Την ίδια τύχη ειχαν και όλα τα στελέχη του πολιτικού εθνικού κινήματος: Αντρες, γυναίκες ακόμα και παιδιά συλλαμβάνονταν και ανακρίνονταν να μαρτυρήσουν που κρύβεται ο ΕΑΜοβούργαρος πατέρας, αδερφός, θείος και οι όποιοι καταζητούμενοι συγγενείς. Στα χωριά έμειναν οι γέροι, οι γρηές και τα μικρά παιδιά και οι γνωστοί και μή εξαιρεταίοι πρώην συνεργάτες.

Μερικοί «εθνικόφρονες» δοσίλογοι και συγγενείς δοσιλόγων ένοπλοι, σε κάθε χωριό, με την συμπαράσταση της εθνοφυλακής, της χωροφυλακής και κυρίως των μεταδεκεμβριανών αρχών ειχαν, εγκαταστήσει δικά τους ασύδοτα και ανεξέλεγχτα βιλαέτια. Εμπαιναν τις νύχτες στα σπίτια των αγωνιστών, κλέβανε το βιός τους, ακόμα και τις προίκες, Κούρευαν γυναίκες, βίαζαν κορίτσα, έδερναν γέρους και γρηές, έκαιγαν σπίτια, ξερίζωναν δέντρα και αμπέλια, άρπαζαν ζώα και καταλάμβαναν τα χωράφια όσων ειχαν φύγει στο βουνό και συχνά σκότωναν ύπουλα σε ενέδρες. Δεκάδε συμμορίες ενόπλων που αργότερα μετονομάστηκαν σε ΤΕΑ, ΜΕΑ, ΣΕΑ και οι «αρχές» δεν έκαναν

τίποτε για να σταματήσει αυτό το όργιο βίας. Αυτή η φοβερή φρίκη. Για αρκετούς απ αυτούς εκκρεμούσαν μηνύσεις για συνεργασία με τους κατακτητές. Με αυτά που έκαναν δείχνανε οτι πράγματι ηταν όλοι τους εγκληματίες, δειλοί και άνανδροι.

Ετσι οι εγκληματικές πράξεις αποτελούσαν το αντίτιμο της καταδίκης που θα ειχαν υποστεί, αν δεν βοηθούσαν στην εξαφάνιση των ανθρώπων που ζητούσαν την καταδίκη τους για τα εγκλήματα που διέπραξαν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές. Εχοντας σε βάρος τους αυτή την ενοχή ο καθένας καταλαβαίνει τον τρόπο με τον οποίο έδρασαν οι συμμορίες αυτές.

Η Δεξιά όμως, ύπουλη και υποκριτική, ανέντιμη και κακόπιστη, διαποτισμένη μέχρι το μεδούλι με τον φασισμό και νοιώθωντας μειωμένη απ την μήν συμμετοχή στην Αντίσταση, γεμάτη μίσος και εκδίκηση περίμενε την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ, για να ριθχεί εναντίον της Αριστερα, άνανδρη και δολοφονική. Ειναι ζήτημα αν σε ολόκληρη την ανώμαλη και περιπετειώδη νεοελληνική ιστορία, υπάρχει παράδειγμα μεγαλύτερης Πολιτικής Ατιμίας, απ την συμπεριφορά της Δεξιάς την επομένη της συμφωνίας της Βάρκιζας.

Πρώτα οι Αθηναϊκοί δρόμοι που οι ΕΛΑΣίτες γύριζαν απ το βουνό στα σπίτια τους μετά την παράδοση των όπλων και μετά οι δρόμοι των μεγάλων πόλεων και ειδικά στην ύπαιθρο ξετυλίγονταν φρικτές σκηνές. Στην επιστροφή μετά την παράδοση των όπλων οι ΕΛΑΣίτες προπηλακίζονταν, δέρνονταν, τους ξέσχιζαν τα ρούχα, τους ξερίζωναν τα μαλλιά. Τραμπούκοι, αλήτες και μέλη φασιστικών οργανώσεων: Χίτες, Μίτες και Βενίτες, με αλλαλαγμούς χαράς τσαλαπατούσαν και ποδοπατούσαν στην άσφαλτο και το χώμα, τους πριν από λίγο αγωνιστές και ανάμεσά τους και πολλοί ήρωες. Την επομένη της υπογραφής της συμφωνίας της Βάρκιζας: Ηταν το μεγαλύτερο έγκλημα το να εχεις διατελέσει ΕΑΜίτης και ΕΛΑΣίτης.

Ακριβώς γι αυτόν τον σκοπό υποτίθεται στις 20 του Γενάρη1945, σύμφωνα με την υπ αρίθ 6 Συντακτική Πράξη «περι επιβολής κυρώσεων κατά των συνεργασθέντων μετά του εχθρού» σαν δοσίλογοι θα τιμωρούνταν. Και προσδιόριζε επακριβώς ποιούς εννοούσε. Άυτή η Συντακτική πράξη αποτέλεσε την μεγαλύτερη εγγύηση για το ΕΑΜ, την όποία Σ.Π ξανά επικαλούμε προκειμένου να επιβεβαιωθεί η αντίφαση ανάμεσα στα λόγια κατά την υπογραφή και στο τί θα ακολουθούσε μετά την υπογραφή. Ετσι η Σ.Π πρόβλεπα 12 κατηγορίες δοσιλόγων:

Η τιμωρία που προβλέπει η Συντακτική αυτή Πράξη του 1945, ηταν θάνατος ή ισόβια ή πρόσκερα δεσμά ή ειρκτή το λιγότερο 3 ετων, ανάλογα με την ιδιότητα ή τη θέση που κατείχαν ή τη σοβαρότητα ή τα αποτελέσματα της πράξης τους. Το δικαστήριο μπορούσε να επιβάλει επίσης και μερική δήμευση της περιουσίας του δοσιλόγου.

Ειναι γεγονός οτι η έκδοση αυτής της Συντακτική Πράξης, ηταν αναμενώμενη απ το λαό και η εκδοσή της όπως ηταν φυσικό προκάλεσε κάποια ανακούφιση, αφού η Συντακτική Πράξη άνοιγε το δρόμο για την τιμωρία των

δοσιλόγων και των παρακρατικών, που και αυτοι συνέβαλαν να μεγαλουργήσει ο δοσιλογισμός ειδικά στά θέματα κατάδοσης, συλλήψεων, συγκρότησης από κοινού με τους κατακτητές μηχανισμών και σύσταση «εταιρειών», για την σύλληψη, ομηρία, καταδίκη εκτέλεση Ελλήνων αγωνιστών και εκμεταλλεύτηκαν τη δυστυχία και τον πόνο του λαού.

Τα αδικήματα ομως αυτά που αναφέρει η Συντακτική Πράξη του 1945, παραγράφονται σε 6 μήνες από τη δημοσίευση της Συντακτικής Πράξης, έφ όσον δεν εχει ασκηθεί ποινική αγωγή αυτεπάγγελτα ή δεν εχει επιβληθεί μήνυση εναντίον των ενόχων. Αυτό ητα το πρώτο πλεονέκτημα των δοσιλόγων. Για την εκδίκαση των αδικημάτων αυτών ειχαν συσταθεί στην έδρα κάθε Εφετείου, ενα ή περισσότερα ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων. Βέβαια, τα δικαστήρια μπορεί να προβλέπονταν απ τη Σ.Π, την επομένη όμως της Βάρκιζας, αυτούς για τους οποίους ο λαός θα υπέβαλε μύνηση να συλληφθούν και να δικαστούν, ηταν αυτοί που πήραν το πράσινο ΦΩΣ και έσερναν στα αστυνομικά τμήματα να τιμωρηθούν για το «έγκλημα» που οι ίδιοι διέπραξαν, την Εθνική Αντίσταση επειδή πολέμησαν τους κατακτητές.

Με πολύ ελάχιστες δίκες και καταδίκη μερικών επώνυμων δοσιλόγων, έκλεισε το θέμα της κάθαρσης του δοσιλογισμού και του παρακράτους. Ενώ ο δοσιλογισμός ηταν το κυρίαρχο μεταπολεμικό θέμα, την μεταπελευθερωτική εξουσία ούτε κάν την αποσχόλησε. Και δεν την αποσχόλησε γιατί το σχέδια «ΜΑΝΑ», ειχε προβλέψει την μετατροπή των δοσιλόγων σε «αγωνιστές». Για το πώς έγιναν οι ελάχιστες δίκες, μερικών πρωταγωνιστών-Ράλλης, Τσολάκογλου, Μπουραντά, Λάμπρου κλπ. Δίκες με τις οποίες έκλεισαν οριστικά και αμετάκλητα αυτό το καθοριστικής σημασίας για την μεταπελευθερωτική πορεία της χώρας θέμα. Το ίδιο ισχύει και με το σκεπτικό που αυτές οι μερικές δίκες έγιναν υπάρχουν δυό αγορεύσεις συνηγόρων εκείνης της εποχής, που οχι απλως προϊδέαζαν, αλλα και έπειθαν για την πρόθεση να διατηρηθεί ακμαίος και αλώβητος ο δοσιλογισμός στη χώρα μας.

Χαρακτηριστικό του τρόπου που λειτουργούσαν τα δικαστήρια αυτά εινα η αγόρευση του συνηγόρου Κώσταντίνου Τσουκαλά, στη δίκη του Μπουραντά. Είπε επι λέξη αγορεύοντας : «Με την απόφασίν σας, κύριοι δικασταί, δεν πρόκειται να δικάσετε τον Μπουραντάν, που οπωσδήποτε θα τον αθωώσετε, και που με το σκεπτικόν της αποφάσεώς σας οφείλετε να εξάρετε τους «ευγενείς αγώνας του». Αλλα πρόκειται να δικάσετε μεταξύ ημών, δηλαδη της πολιτικής πλευράς του Μπουραντά και των ανθρώπων του και της αντιθέτου πολιτικής πλευράς...».Και ο γνωστός για την κατοχική δράση του συνήγορος του Μπουραντά Κουλουμβάκης στην αγόρευσή του καταλήγει : «Η παρτίς τους ευγνωμονεί»!!! Στη δίκη του Τσολάκογλου και του Ράλλη αυτοί που πήγαν μάρτυρες υπερασπίσεως ηταν πολιτικοί. τους οποίους ο Ράλλης, προκειμένου να σταθούν στο ύψος των «περιστάσεων» τους απείλησε με αποκαλύψεις...

Ηταν τόση η αγανάκτηση και η αγωνία του λαού, για το πού θα οδηγηθεί η χώρα αν συνεχίσει αυτή η ηθική κατάπτωση και αποσύνθεση, αυτή η

αναφανδών εύνεια και η ατιμωρησία προς τους πρωτεργάτες δοσίλογούς, και τους παρακρατικούς που υποχρέωσε τον υφυπουργό των εξωτερικών της Αγγλίας κ Μάκ Νήλ, να έρθει στην Ελλάδα για να «ερευνήσει την κατάσταση». Σε τέτοια τραγική κατάσταση ειχαν φτάσει τα πράγματα, που αν δεν ειχε σκοπό να καλύψει του ηθικούς και φυσικούς αυτουργούς ο κ Μάκ Νήλ, αβίαστα θα διαπίστωνε πως η ελληνική Δεξιά, κακοαναθρεμένη και κακομαθημένη απ τους Τόριδες και τον Τσιώρτσιλ, τις μηχανοραφίες του κ Λύπερ, τα τάνκς, τα καράβια και τα Αεραπλάνα του κ Σκόμπυ, έκαναν ό,τι ηταν απαραίτητο να επανέλθει η χώρα πλησίστια στην 4ο Αυγ/ανή περίοδο. Περίοδο για την οποία τόσο πολύ συνέβαλε για την επικρατησή του το 1936 η Αγγλία, καθώς και το γεγονός οτι για να επανέλθει και να εδραιωθεί το νεοφασιστικό καθεστώς μεταπελευθερωτικά η νέα αγγλική κατοχή της χώρας, έπαιξε πρωταρχικό ρόλο και για να τον επιβάλει, ηταν επόμενο οτι αυτή η πολιτική θα οδηγούσε την Ελλάδα σ αυτό το τραγικό σημείο.

Οι Αγγλοι οχι μόνο ήθελαν τη δικτατορία, αλλα έκαναν το πάν να την επιβάλουν. Σε αυτό τους βοήθησε συνειδητά και ο ίδιος ο Βενιζέλος με την «αναφώνησή» του περιβόητου «Ζήτω ο Βασιλεύες». Ο Βνιζέλος ανακάλυψε για μια ακόμη φορά τον «μπαλσαμομένο βασιλια ξεχνώντας τον υψηπετή Κάλβο που έλεγε «Αν οπόταν πεθάνει πονηρός βασιλεύς/ έσβην η νύκτα εν άστρον/ ήθελον μείνει/ ολίγα ουράνια σώματα...» Και σε συνέχεια την ίδια περίοδο με την πρός τον Κανακάρη-Ρούφο επιστολή του κατέλεγε με την κραυγή: «εξ όλης ψυχής και εξ όλης καρδίας εύχομαι να ευοδωθεί το έργον της ελληνικής μοναρχίας». Της μοναρχίας που με μαθηματική ακρίβεια οδήγησε στο πραξικόπημα της 4ης Αυγ/στου 1936 και την εγκαθίδρυση της δικτατορίας. Η Βενιζελική παράταξη ηταν εκείνη που το Μάρτιο του 1935 υποκίνησαν, το κίνημα της Θεσσαλονίκης με αποτέλεσμα να νικηθούν και οι λίγες δημοκρατικές δυνάμεις που ειχαν μείνει στη χώρα και με την εσπευμένη παλινόρθωση του Γεωργίου, με προεξάρχοντα τον ίδιο το Βενιζέλο, η βενιζελική παράταξη έδωσε το πράσινο φώς στο βασιλιά να την επιβάλει.

Το κίνημα του 1935, ειναι ενα βασικό ορόσημο για να κατανοήσουμε πως φτάσαμε στην 4η Αυγ/του και η επιβολή της ειναι ενα αλλο βασικό ορόσημο, για να καταλάβουμε τις αγριότητες που ακολούθησαν τα Δεκεμβριανά και τον εμφύλιο. Ενας μικρός ελάχιστος απολογισμός, θα μας δώσει οχι μόνο το πρόπλασμα του εμφυλίου πολέμου, αλλά και την κήρυξη του απ την επομένη της επιβολής.

Οι συλλήψεις ξεπέρασαν τις 80,000 χιλιάδες και σε 47,000 χιλιάδες οι «δηλώσεις μετανοίας». Δηλώσεις που υπογράφτηκαν με απάνθρωπα βασανιστήρια, πάγο και ρετσινόλαδο. Οι εκτοπισμένοι και φυλακισμένοι χωρίς κατηγορητήριο και δίκη ξεπερνούσαν τις 5,000 χιλιάδες. Εκατόν πενήντα (150) φιλελεύθεροι γνωστοί πολιτικοί , προσωπικότητες και Αξιωματικοί και περίπου στις 2,000 ανέρχονται οι κομμουνιστές φυλακισμένοι και εξόριστοι, που παραδώθηκαν απ τους επίγονους του μεταξά στους Ναζί για εκτέλεση.

Αυτές οι απάνθρωπες καταπιέσεις, οι εξευτελισμοί των πολιτικό-ιδεολογικών αντιπάλων της δικτατορίας, ηταν φυσικό να βάλουν βαθιά τη σφραγίδα στις κατοπινές εξελίξεις. Αυτές οι οξύτητες, τα άγρια πάθη, τα αγεφύρωτα χάσματα και τα ψυχικά τραύματα, που θα εκδηλωθούν αργότερα, έχουν σε μεγάλο βαθμό τις ρίζες τους στην περίοδο της δικτατορίας. Ηταν οχι μόνο το πρελούντιο, αλλα η πρόβα τζενεράλε του εμφυλίου.

Οπως η σεπτή Ιεραρχία της Εκκλησίας, με λίγες φωτεινές εξαιρέσεις, έκανε το καθήκον της Ον ταξικά ετάχθει, ετσι και η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης, δεν περαξέκλινε και αυτή απ το ταξικό της καθήκον και τις φιλοδοξίες να αναλάβουν σαν αντάλλαγμα απ το καθεστώς τις θέσεις προέδρων στον Αρειο Πάγο, Συμβούλιο Επικρατίας, υπηρεσιακοί Πρωθυπουργοί και Πρωθυπουργοί στις κατά καιρούς δικτατορίες-Κόλλιας το 1967 κλπ.

Το ταξικό της καθήκον, τα δικά της πιστεύω και κυρίως τις μελλοντικές βλέψεις και φιλοδοξίες της, η Ιεραρχία της δικαιοσύνης ταυτιζόμενη με τις επιδιώξεις των Αγγλων και τις κρατούσες τότε αντιδραστικές πολιτικές δυνάμεις, τις εξέφρασε με την άποψη οτι την επομένη της απελευθέρωσης για να «επανέλθει» σε ισχύ το Σύνταγμα του 1864/11, δίνοντας με αυτόν τον τρόπο την «νομική» κάλυψη και τη δυνατότητα στους Αγγλους, οχι μόνο να δολοφονήσουν ενα λαϊκό προοδευτικό κίνημα και να ξαναγίνουν οι ριθμιστές της ζωής του λαού και της χώρας, αλλα και το πράσινο φώς στις αντιδραστικές δυνάμεις του τόπου να θεσμοθετήσουν «διευρυμένη κατάσταση πολιορκείας». Να θεσπίσουν μέτρα καταστολής, έκτακτα μέτρα, φίμωση του τύπου κλπ. Μέτρα που επέτρεψαν στις δυνάμεις αυτές να ιδιοτικοποιηθούν πρώτα την εξουσία, να την προσωποποιήσουν μετά, και σε συνέχεια να προσαρτήσουν και τη νομοθετική λειτουργία στην εκτελεστική, με όλα τα γνωστά τραγικά επακόλουθα. Αυτή άλλωστε ηταν η επιθυμία και η εντολή του Τσιώρτσιλ :«ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατακτημένη χώρα».

Η υποτιθέμενη κυβέρνηση του Καϊρου, ηταν αυτή καθ εαυτή η 4η αυγ/ανή κυβέρνηση. Στη διάρκεια της παραμονής της στο Κάϊρο, λειτούργησε σαν ένα άμισθο υπαλληλικό τμήμα του Φορεϊν Οφφις. Ουσιαστικά ηταν «κυβέρνηση» εκτέλεσης εντολών οχι βέβαια ελληνικών. Αν ειχε επανέλθει κάτι μαζί με την κυβέρνηση αυτή απ το Κάϊρο μεταπελευθερωτικά απ αυτό που εννοούμε : Σύνταγμα, Νομοθετική και εκτελεστική εξουσία, αυτό ηταν αυτούσιο το καθεστώς της επάρατης 4ης Αυγ/του, που εχει πανηγυρικά καταργήσει το Σύνταγμα. Ετσι ενω ο στρατιωτικός νόμος δεν έμπαινε ρητά σε εφαρμογή, η δικαστική Ιεραρχία-εξουσία έδωσε το πράσινο φώς στις δυνάμεις του εμφυλίου, να αναστήλουν τις κυριότερες εγγυήσεις και ατομικές ελευθερίες για τις οποίες πολέμησε και αμέσως μετά τα Δεκεμβριανά, να τα παρατείνουν μέχρι της 24/7/ 1974.

Ενεργώντας καθώς ενήργησε η Ιεραρχία της δικαιοσύνης, δίνοντας έστω «τυπική νομική» κάλυψη στις μεταπολεμικές κυβερνήσεις αυτουπονομεύτηκε. Το ΕΑΜ, την εποχή εκείνη αντιπροσώπευε την πληοψηφία του Εθνους. Αυτό το λαϊκό κίνημα δεν μπορούσε να «κονιοτροποιηθεί»-διαλυθεί εξ όν συνετέθει

(οπως το ηθελε ο Τσιώρτσιλ και οι σκοτεινές δυνάμεις), μόνο με την τρομοκρατία όσο λευκή και βάρβαρη και αν ηταν. Ούτε με τους ξυλοδαρμούς, τους βιασμούς και τους μεμομένους φόνους. Το ίδιο δεν μπορούσε να διαλυθεί με την ασύδωτη και ανεύθυνη δράση του παρακράτους, μα ούτε και με τα όπλα μπορούσε να διαλυθεί. Ο στρατηγός Ουϊλσον το ειχε πεί στον Τσιώρτσιλ: «και αν ακόμα καταλάβουμε την Αθήνα και τον Πειραιά, θα συναντήσουμε δυσκολίες στην ενδοχώρα», τις ίδιες που αντίκρισαν και οι Γερμανοί απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Αυτό το λαϊκό κίνημα επι τρία και πλέον χρόνια χωρίς οπλισμό, μόνο με μιά χούφτα πατρογονικά όνειρα, ανθρώπινες αξίες, ιδανικά και οράματα πολέμησε τις σιδηρόφρακτες μεραρχίες του Χίτλερ, του Μουσουλίνι και του Συράκωφ. Βεβαια, όλα αυτά ηταν καλά και απαραίτητα, χωρίς τη δικαιοσύνη όμως που θα υλοποιούσε τις αποφάσεις της εκτελεστικής εξουσίας, τα μέτρα όσο αυστηρά και απάνθρωπα και αν ηταν, δεν θα ειχαν το προσδοκόμενο αποτέλεσμα. Οι αντιδραστικές δυνάμεις ήξεραν, πως και μετά την παράδωση των όπλων αυτό το ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, θα έβρισκε τον τρόπο να τα εξουδετερώσει οσο αυτστηρά και αν ηταν.

Για να δώσει το ποθούμενο αποτέλεσμα αυτός ο πατκωλός των παράνομων Συντακτικών Πράξεων, ηταν οχι μόνο απαραίτητη αλλά και αναγκαία η δικαιοσύνη. Η δικαιοσύνη που οχι μόνο θα κάλυπτε αυτήν την επίφαση νομιμότητας και το προσχεδιασμένο έγκλημα, αλλα και θα έβαζε ερωτηματικά στην παγκάσμια κοινή γνώμη και κυρίως θα περιόριζε την συμπαράστασή της. Οσους και αν δολοφωνούσε το παρακράτος, η δικαιοσύνη με το φωτοστέφανο που της εχει βάλη στο κεφάλι ο λαός, εκτός του οτι θα κάλυπτε αυτές που θα έκενε το παρακράτος, θα πρόσθεται και τα δικά της καλυπτόμενα με το μανδύα της. Επειτα το παρακράτος, εκτός του οτι δεν μπορούσε να παίξει αυτόν τον ευρύτατο ρόλο που μπορούσε να παίξει η δικαιοσύνη θα προκαλούσε, από κάποιο σημείο και μετά την αντίδραση της κοινής γνώμης. Ενώ η δικαιοσύνη με τους μηχανισμούς που ειχε μπορούσε, χωρίς να προκαλέσει την αγανάκτηση της κοινής γνώμης, να διατάξη τις σύλλάψεις «νόμιμα» από ολόκληρη τη χώρα εκατοντάδες την ημέρα, να στείλει χιλιάδες εξορία, εκαταντάδες στα στρατοδικεία και στα εκτελεστικά αποσπάσματα. Χωρίς τη συναίνεση στο «νομικό» και την αρωγή στο καταδιοκτικό της Ιεραρχίας της δικαιοσύνης, η όποια προσπάθεια τόσο των ξένων αλλο τόσο και των ντόπιων αντιδραστικών και σκοτεινών δυνάμεων θα έπεφτε στο κενό.

Η Εθνική Αντίσταση ηταν αναγνωρισμένη απ την αρχή της δημιουργίας. Το στρατιωτικό σκέλος της ΕΑΜική Αντίστασης ο ΕΛΑΣ, αναγνωρίστηκε απ το 1943, σαν τμήμα του συμμαχικού Στρατηγείου Μέσης Ανατολής. Οταν του ζητήθηκε να θέσει τις δυνάμεις του υπό την ηγεσία του Αγγλου στρατηγού Σκόμπυ και να μην κατέβει στην Αθήνα, τήρησε ευλαβικά τις αποφάσεις και στην πρώτη μεταπελευθερωτική κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, το ΕΑΜ συμμετείχε με 5 ή 6 Υπουργούς. Αν υπήρχε κάποια παρανομία αυτή προέρχονταν και έγινε απ την πλευρά αυτών που αυτοανακηρύχθηκαν «νόμιμοι» να κυβερνήσουν τη χώρα χωρίς να ειναι.

Δυο ηταν τα δεδομένα που μπορούσαν να σώσουν τη χώρα από τον εμφύλιο πόλεμο και τις καταστροφές που επακολούθησαν σε υλικές και ανθρώπινες ζωές. α) Να συμπαραταχθεί εθνική αστική τάξη της χώρας, με τον φύση συμμαχό της τον αγωνιζόμενο λαό, γεγονός που θα της έδινε τη δυνατότητα να τεθεί επικεφαλής αυτού του κινήματος. Αν το ειχε κάνει αυτό, τότε θα άνοιγε ο δρόμος στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ακόμα ζωντανό απ τα παλιά κόμματα. Θα έλυνε τα άλυτα απ το 21, αστικοδημοκρατικά προβλήματα, θα εκσυγχρόνιζε τη χώρα εσωτερικά και περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, θα την ειχε εντάξη στη χωρία των Ευρωπαϊκών χωρών, και β) Να μήν κάλυπτε με το κύρος της η δικαιοσύνη την εξόφθαλμη νομική, εθνική και ανθρώπινη παρανομία.

Αντί γι αυτό στην πιό κρίσιμη στιγμή, πανικόβλητη και κατατρομαγμένη, φοβήθηκε απ τη δύναμη που έκλεινε μέσα του ο λαός, συντάχθηκε με τους πιο πάνω παράγοντες και χάθηκε η μεγάλη ευκαιρία να συνταθχούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία και να κρατήσουμε την Ελλάδα για τους Ελληνες. Ετσι για άλλη μια φορά (οπως το 21) η αστική τάξη και το σύστημα που επέτρεψε να διαμορφωθεί με την συναίνεσή της (1935-40) στη επιβολή της μεταξικής δικτατορίας, ηταν καθοριστική για το κενό της φυσικής πολιτικής ηγεσίας στην περίοδο της Εθνικής Αντίσατσης και μετά το τέλος του πολέμου, που δύστασε να συμπαραταχθεί με το λαό. Αποδείχθηκε ανίκανη να αποδεχθεί τα αιτήματα των κοινωνικών και πολιτικών ομάδων και να προχωρήσει στο στάδιο της ταξικής και πολιτικής ολοκλήρωσης του δικού της προγράμματος. Αντί να στηριχθεί στο λαό στήριξε τη μοναρχία, που στηριζόταν και στήριζε τις ολιγαρχικές και αντδραστικές δυνάμεις του τόπου. Η ανικανότητα αυτή, εκτός του οτι ειχε τεράστιο ανθρώπινο κόστος και υλικές καταστροφές, κράτησε χώρα και λαό αλλα (30) ακριβώς χρόνια, σε αναταραχή και καθυστέρηση.

Ο εμφύλιος έληξε τυπικά τον Αύγουστο του 1949. Τα μέτρα όμως δίωξης των Αριστερών αγωνιστών και των συμπαθούντων, που όλες οι μεταπολεμικές κυβερνήσεις εφάρμοσαν, διατηρήθηκαν και μετά το τέλος των εχθροπραξών. Και οχι μόνο γι αυτούς. Επέσαν σαν κατάρα και στα παιδιά τους. Για να αποδειχθεί του λόγου το αληθές, δεν χρειάζεται καμιά άλλη αναφορά απ την ίδια τη συνταγματική τάξη που μπήκε σε ισχύ απ την 1η Ιανουαρίου του 1952. Απ τη μιά το Σύνταγμα του 1952, με τις εγγυήσεις ελευθεριών και δράσης για τους εθνικόφρονες, και απ την άλλη το ψήφισμα του Απριλίου της ίδιας χρονιάς, που διατηρούσε σε ισχύ όλο το παράνομο θεσμικό πλαίσιο και το οπλοστάσιο καταστολής εν εγρηγόρσει για τους «μή εθνικόφρονες» όρος πολύ ευρύς. Ειχαμε δηλ δυό ξεχωριστές συνταγματικές τάξεις. Μια για τους νικητές και μια για τους ηττημένους. Γι αυτούς τους δεύτερους ομως, τα όρια ηταν πολύ απροσδιόριστα. Μπορούσε να χωρέσει ο καθένας αρκεί, κάποιος να πέι μια λέξη, ακόμα και από προσωπική αντιδικία και ύστερα από λίγο θα βρίσκονταν στην Ασφάλεια και την άλλη μέρα θα έπαιρνε το δρόμο για κάποιο νησί η για το στρατοδικείο. Το Αστυνομικό κράτος και ειδικά το ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΣ εξακολουθούσε να λειτουργεί σε όλο του το μεγαλείο. Ούτε κι αυτή η

Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, το ευαγγέλιο αυτού του ασήμαντου ανθρώπου, όπως ειχε χαρακτηριστεί, της 10ης Δεκεμβρίου 1948, την οποία αποδέχθηκε και ψήφισε η Ελλάδα, μπόρεσε να μειώσει την ένταση των μέτρων και την ασυδωσία του παρακράτους.

Εκτός απ τα μέτρα αυτά που ειχαν θεσπιστεί για την καταστολή της ανταρσίας και όσων άλλων που από εμπάθεια, από μισαλοδοξία ή και ό,τι άλλο που ενας εμφύλιος πόλεμος γεννά. Χιλιάδες ακόμα άνθρωποι, διώχθηκαν ή βασανίστηκαν, γιατί ενας μεγάλος αριθμός Ελλήνων ζούσε και έλυνε τα όποια προβλήματά του μέσω της ενθικοφροσύνης. Η εθνικοφρασύνης ειχε γίνει το πιό εύκολο, ξεκούραστο και επικεδρές επάγγελμα. Οπως στην διάρκεια της κατοχής με τους συνεργάτες-καταδότες κλπ. ετσι και μετά την απελευθέρωση μέσω της εθνικοφροσύνης. Τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χεια. Ετσι και κατά και μετά τον εμφύλιο. Το κλίμα που επικρατούσε την μεταπελευθερωτική περίοδο, το δίνει σε όλη του την έκταση ο μεγάλος μας ποιητής Γεώργος Σεφέρης:«...ένοιωθες ένα έντονο συναίσθημα ψυχικής διάλυσης των ανθρώπων. Σου μιλούν και αισθάνεσαι πως απλώνεις τα χέρια σου μέσα στην ομίχλη από κουρέλια, δεν μπορείς να εχεις εμπιστοσυνη: Φρίκη...».

Και η δικαιοσύνη ! Αλήθεια τί έκανε η δικαιοσύνη για να απαλύνει εστω αυτήν τη Φρίκη ; Εξασφάλισε τις εγγυήσεις κατά την απονομής της; Την απόνεμε σωστά και δίκαια ; Εχει αναπαυμένη τη συνείδησή της οτι την απόνεμε Ανθρώπινα και οχι ταξικά ; Και κυρίως αν έψαξε να βρεί σε αυτά τα απάνθρωπα έκταστα μέτρα κάποια εστω ρωγμή, που θα απάλυνε τη σκληρότητα και το μέγεθος της ποινής; Η ζωή απέδειξε, οτι στα πριν απ τα έκτακτα μέτρα δικαστήρια και ειδικά μετά στα στρατοδικεία, δεν παρείχαν ούτε οι στοιχειώδεις εγγυήσεις. Ηταν παρωδία δικών. Ηταν δίκες καταδίκης και οχι απονομής δικαιοσύνης. Η συντριπτική πλειοψηφία, αν οχι το σύνολο των δικών προκαλούνταν χωρίς καν με στοιχειοθετημένο αδίκημα, αλλά απο πράξεις αντεδίκησης, προσωπικά μίση και προσωπικές πολύπλευρες επιδιώξεις... Συνήθως το ακροατήριο δεν υπήρχε εκτός απ τους αστυνομικούς, τις χήρες και τους δικηγόρους. Μάρτυρες κατηγορίας κατά κυριο λόγο Αστυνομικοί, οι χήρες και κάποιος που δεν ειχε συμλπηρώση τα «ένσημα»... Οι μαρτυρίες συγκλονιστηκές: «Μού είπαν, άκουσα, θυμάμαι...τότε πού.. ή δίχνοντας με το δάκτυλο «αυτός» τον σκότωσε. Αυτός έκανε το ενα, εκείνος έκανε το άλλο. Αυτός τα έκανε όλα. Τα έκανε γιατί ειναι κομμουνιστής»!!!

Και οταν διαπιστώσαμε οτι με την καθοδήγησει της ασφάλειας, ο προσδιορισμό του «εγκληματία» γίνονταν κατά την εκφώνηση των ονομάτων απ την έδρα και το σημείωμα που ειχε στο χέρι η «χείρα» και η χαροκαμένη «Μάνα», προκειμένου να αποδείξουμε οτι υπάρχει οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης και οχι αναζήτηση του ενόχου, κάναμε το εξής : την ώρα που η έδρα εκφωνούσε αργά-αργά τα ονόματα για να δωθεί χρόνος στην «παθούσα» να αποτυπώσει την φυσιγνωμία του φονιά, πχ «Κόγια Νικολάος του Γεωργίου», δεν σηκωνόταν όρθιος να πεί παρών, αλλα κάποιος άλλος κατηγορούμενος στη θέση του Κόγια, που δεν ειχε καμιά σχέση με την

υπόθεση για την οποία κατηγορούνταν ο Κόγιας, αλλα και τον τόπο διαμονής με αυτόν.

Οταν άρχιζε η «δίκη» και ο Πρόεδρος καλούσε τον πραγματικό Κόγια Νικόλαο, να πάρει τη θέση στο εδώλιο του κατηγορουμένου, τότε η εντεταλμένη «παθούσα» για τον Κόγια, άρχιζε να καταθέτει και να λέει πράγματα, που δεν ειχαν καμιά σχέση με αυτά που «βάρυναν» τον Κόγια, αλλα αυτόν που κατά την εκφώσηση των ονομάτων σηκώθηκε όρθιος στη εκφώνηση του ονόματος Κόγια. Και τότε ο Πρόεδρος αμήχανος εκ των πραγμάτων πλέον, της θύμιζε «μα κυρία μου, αυτά που ειπες στο «ανακριτή» για τον Κόγια, δεν εχουν καμιά σχέση με αυτά που λές τώρα. Και η «παθούσα» διαμαρτυρόμενη απαντά, με το « κ Πρόεδρε αυτά που ειπα τότε, αυτά λέω και τώρα» ή σε κάποια αλλη περίπτωση με το «κ Πρόεδρε τον συχωριανό μου δεν γνωρίζω»; Και οταν ο κατηγορούμενος της είιπε, μα «κυρία μου εγώ κατάγομαι από το...» τότε έγινε το σώσε με το παρατεταμένο «κάτσε κάτω κατηγορούμενε...» Αντί η έδρα, να την καθίσει στο σκαμνί σαν ψευδομάρτυμα και για ψευδορκία, με ενα κομψό «άλλοτε να προσέχεται κυρία μου...» της έδειχνε την πόρτα!

Οι Δικηγόροι διαμαρτύνταν. Εδιναν πραγματική μάχη για να μπορεί ο κατηγορούμενος να πεί δυό λέξεις. Η απάντηση στην προσπάθεια του κατηγορουμένου να πεί αυτές τις δυό λέξεις της έδρας ηταν : κάτσε κάτω κατηγορούμενε. Δεν σου επιτρέπω να κάνεις εδώ κομμουνιστική προπαγάνδαν κλπ !

Οι δίκες γίνονταν χωρίς την παρουσία του καταδότη-μάρτυρα, και το ακόμα πιό τραγικό δεν έπερναν κάν υπόψη τους μάρτυρες υπεράσπισης. Εκεί που «διέπρεψε» και ειναι άξιος ο μισθός της ειναι στις ελάχιστες «ιστορικές» δίκες των δοσιλόγων, τις ελάχιστες μετρημένες στα δάκτυλα του ενός χεριού. Σε αυτές τις δίκες η έδρα, οχι μόνο τους έδινε χρόνο να προβάλουν το «εθνικό-πατριωτικό τους εργό» και εκτιμώντας το, τους έδωσε άμεμτους και ανεπίλεπτους, λευκές περιστερές στην κοινωνία, παραβλέποντας τα όσο δεινά της προκάλεσαν. Βέβαια την κύρια ευθύνη την ειχε η εκάστοτε μεταπολεμική κυβέρνηση. Το πρόβλημα ομως ειναι πως, αυτή η ίδια η ιεραρχία χρησιμοποίησε και κυρίως πώς, εφάρμοσε αυτήν την ευθύνη που της ανατέθηκε, τόσο στις δίκες των δοσιλόγων αλλο τόσο και των αγωνιστών.

Και το μέγα ερώτημα που θέτει ο καθένας ειναι : Γιατί στις δίκες των δοσιλόγων απαιτούσε η δράση τους για να ειναι αξιόπεμτη! Επρεπε να ειναι αποδεδειγμένα οχι μόνο «εκούσια», αλλα και «συνειδητή», ενώ τους αγωνιστές τους έστελνε σωριδών με βαρειές ποινές στις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα ακόμα και χωρίς ενδείξεις. Γιατί η δικαιοσύνη δέχθηκε να μετατρέψει αυτό το καταφύγειο των φτωχών και αδυνάτων οχι μόνο σε «δαμόκλειο σπάθη» αλλά και σε καθημερινή γκιλοτίνα; Το να ζητήσει κανείς σήμερα, ευθύνες απ τη μεταδεκεμβριανή δικαιοσύνη, ειναι σα να ζητάς το λόγο απ το χιόνι γιατί ειναι άσπρο, και απ τη νύχτα γιατί ειναι μαύρη.

Οπως ειναι γνωστό ο θεσμός της δικαιοσύνης ειναι ο τρίτος πυλώνας της εξουσίας σε κάθε θεσμοθετημένη πολιτεία. Ειναι η εξουσία, που ερμηνεύει αν

η νομοθετική εξουσία, λειτουργεί μέσα στα Συνταγματικά πλαίσια, και αν η εκτελεστική εξουσία εφαρμόζει σωστά τους νόμους, που κάθε φορά χρειάζεται η πολιτεία και ψηφίζει η νομοθετική εξουσία. Ειναι με δυό λόγια, η εξουσία που ελέγχει τις δυό άλλες: την Νομοθετική και την εκτελεστική εξουσία.

Σκοπός της δικαιοσύνης ειναι η προστασία της έμφυτης αξιοπρέπειας του Ανθρώπου και τα αναπαλωτρίωτα δικαιώματά του. Δικαιώματα που αποτελούν το θεμέλιο της ελευθερίας, της δικαιοσύνης και της ειρήνης στον κόσμο. Ειναι η ειδική λειτουργία της πολιτείας, η οποία σκοπό εχει να ικανοποιεί τα προσβαλώμενα δικαιώματα, να λύνει τις διαφορές και να αποκαθιστά την ένομη τάξη στην κοινωνία με τον κολασμό των αδικημάτων. Η Δικαιοσύνη απονέμεται από δικαστήρια που συγκροτούνται από τακτικούς δικαστές. Οι δικαστές κατά την άσκησει των καθηκόντων τους υπόκεινται μόνο στο Σύνταγμα και τους Νόμους. Το Σύνταγμα κατοχυρώνει την ανεξαρτησία των δικαστών. Επισης για να ειναι ανεπηρρέαστη η δικαιοσύνη στο έργο της, το Σύνταγμα κηρύσσει ανεπίτρεπτη κάθε συζήτηση στη βουλή, καθώς και υποβολή ερώτησης, επερώτησης ή δήλωσης σχετικά με τη δίκη που εκκρεμεί στο δικαστήριο. Και τώρα αλλο ενα μεγάλο ερώτημα, προκύπτει ; Αφου και αυτοί υπόκεινται στο Σύνταγμα και τους Νόμους : Στο όνομα ποιού ανύπαρκου συντάγματος και νόμους λειτουργούσαν ;

Ειχαν πραγματικά τυπική, αλλά και ουσιαστική Νομιμότητα οι ελληνικές κυβερνήσει μετά την απελευθέρωση, για να πάρουν τέτοια καθοριστικής σημασίας για τη χώρα και το λαό αποφάσεις; Ειχε πράγματι, όπως ισχυρίζονταν επανέλθει σε ισχύ το Σύνταγμα του 1864/11; Οι κρατούσες τότε πολιτικές δυνάμεις και η νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας δέχθηκαν την «τυπική νομιμότητα» των κυβερνήσεων δηλ οτι στήρίζονταν στο Σύνταγμα. Αντίθετα ο Αρειος Πάγος στηρίθχηκε στην ουσιαστική «νομιμότητα, δηλ στην de facto νομική τους φύση». Με αυσηρά κριτήρια του Συνταγματικού Δικαίου, τα οποία στηρίζονται και στα πολιτικά γεγονότα εκείνης της εποχής, αλλά και στη συνταγματική κρίση της περιόδου της Μεταξικής δικτατορίας, υπάρχει οχι μόνο βάσιμη αμφισβήτηση της συνταγματικής νομιμότητας αυτών των κυβερνήσεων, και ειδικά μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, αλλα και πολλές πράξεις και ενέργειες έπρεπε να ειναι και κολάσιμες. Αποδείχθηκε περίτρανα πως ό,τι έκαναν το στήριξαν στην αρχή «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», ξεχώντας ή παραβλέποντας, οτι στην πολιτική ζωή η ηθική των μέσων προσδιορίζει την ηθική των σκοπών. Τα μέσα καταξιώνουν και νομιμοποιούν το κράτος, δικαιολογούν τους θεσμούς του και προσδιορίζουν τη δράση του «στην de facto» νομική τους φύση.

Αλλωστε και η επίκληση της αρχής της «salus partiae» υπόκειται σε αρχές και κριτήρια που σχετίζονται με την νομιμότητα αυτών που επικαλούνται. Στο 9ο άρθρο της Συμφωνίας της Βάκριζας λέει «...θα επακολουθήσουν δε ώς τάχιστα και εκλογαί Συντακτικής Συνελεύσεως δια την κατάρτησην του Νέου Συντάγματος της χώρας...» Αν υπήρχε εν ισχύ το Συνταγμα του 1911, όπως ισχυρίζονται γιατί προέκυπτε άμεση η ανάγκη κατάρτησης Συντάγματος; Με δυό λόγια δεν δύστασαν επικαλούμενη την «Σωτηρία της πατρίδας» στην

ουσία ό,τι έκαναν το έκαναν για τη κατάκτηση της εξουσίας πρώτα και τη σωτηρία των κατεχόντων την κυβερνητική εξουσία στη συνέχεια. Και αν ακόμα δεχθούμε οτι οι όποιοι εστω θεσμοί, τέθηκαν σε ισχύ με τη συναίνεση όλου του πολιτικού-κοινωνικού φάσματος μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση που εκπροσωπούσε την συντριπτική πλειοψηφία ό,τι ίσχυει μέχρι την ημέρα εκείνη έπαψε πλέον να ισχύει.

Μπορεί το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αρειος Πάγος να γνωμοδότησαν για Συνταγματικές διατάξεις που δεν ειχαν ακόμα ψηφιστεί. Ομως τέτοια εξουσία, έστω γνωμοδοτική δεν εχαν. Και αφού δεν ειχαν δεν μπορούσαν να γνωμοδοτήσουν για τον απλούστατο λόγο: Οτι αν οι δικαστές αποφανθούν για τη συνταγματικότητα μιας διάταξης πριν ψηφιστεί, χάνουν την αμεροληψία τους να αποφανθούν μετά, οταν θα δικάζουν τις συγκεκριμένες υποθέσεις, δηλαδή όταν, ακριβώς, τους υπορχεώνει το Σύνταγμα να το πράξουν. Οταν οι δικαστές και μάλιστα σκόπιμα παρερμήνευσαν την εξουσία τους, όπως συνέβει την επομένη της αποχώρησης του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση, και «Νομιμοποίησαν» κυβερνήσεις ελαχίστης μειοψηφίας. Κυβερνήσεις στηριγμένες στα ξένα όπλα και τις δικτατορικές διατάξεις.

Οι δικαστές ξέχασαν οτι εξουσία έχουν μόνο να εφαρμόζουν το Νόμο για κάθε συγκεκριμένη περίπτωση και οχι να αναδείχνουν παράνομες κυβερνήσεις, καθώς και το γεγονός οτι η εξουσία τους δίνεται, για να προστατεύσουν τα δικαιώματα του πολίτη. Ακόμα ξέχασαν οι τότε δικαστές μας, οτι και η Συμφωνία της Βάρκιζας αμφισβητούσε τη νομιμότητα της κυβέρνησης του Καϊρου, για τη διάρκεια που το ΕΑΜ δεν συμμετείχε σε αυτήν. Γι αυτό και η συμφωνία του Λιβάνου ρητά έλεγε οτι «...θα επακολουθήσουν δε ώς τάχιστα και εκλογαί Συντακτικής Συνέλευσης δια την κατάρτησιν του νέου Συντάγματος της χώρας...». Αφου λοιπόν, είχαμε Σύνταγμα οπως ισχυρίστηκαν το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αρειος Πάγος, γιατί οι υπογράφοντες τη συμφωνία, της Βάρκιζας με την υπογραφή τους δέχθηκαν οτι δεν ισχύει;

Και αναρωτιέται κανείς ; Υπήρχε πράγματι αναντιστοιχία των μέτρων που πήρανε για την «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ, με τους σκοπούς που επιδίωκαν ; Ασφαλώς ΟΧΙ. Τότε που ειναι η νομιμότητα των πράξεων τους ;

Η αμφισβήτηση, δεν ειναι σχήμα λόγου. Στηρίζεται στο γεγονός οτι πράγματι, δεν ειχαν συνταγματική κάλυψη γιατί στη διάρκεια της μεταξικής περιόδου, δεν ίσχυε το Σύνταγμα που επικαλέστηκαν. Δεν ειχαν συνταγματική κάλυψη γιατί ο βασιλιάς και ο Μεταξάς με το πρώτο Βασιλικό διάταγμα « περί αναστολής των διατάξεων ανέστηλε τα άρθρα 5,6,10,11,12,14,20 και 95 του Συντάγματος καθ όλον το κράτος». Και με το δεύτερο Βασιλικό διάταγμα «Περί διαλύσεως της Γ! Αναθεωρητικής Βουλής των» Γεώργιος Βασιλεύς των Ελλήνων «Εχοντες υπ όψιν το αρθρο 37 του Συντάγματος, διαλύομεν την Γ! Αναθεωρητικήν Βουλήν. Εν Αθήναις τη 4η Αυγούστου 1936- Βασιλεύς Β!». Συνεπώς αφού σε όλη την δικτατορική περίοδο η χώρα «κυβερνιόταν» με το αποφασίζομεν και διατάσσομεν, και οι κατοχικές κυβερνήσεις στηρίζονταν στον Μεταξικό τρόπο διακυβέρνησης, με τις «νομοθετικές» προσθήκες των κατακτητών.

Και αν ακόμα δεχθούμε οτι η συμμετοχή του ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Εονότητας, με το κύρος έθεται «αυτομάτως» σε ισχύει το υπάρχον τότε Συνταγμα, με την ίδια λογική πρέπει να δεχθούμε οτι μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση, δεν υπήρχε κοινή σηναίνεση για τις όποιες αποφάσεις και μέχρι τις εκλογές στις 31/3/1946 (έστω) δεν υπήρχε βουλή, σημαίνει οτι όλες οι μεταπελευθερωτικές κυβερνήσεις μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ, που η συμμετοχή του και μόνο το έθεσε σε ισχύει δεν ειχαν συνταγματική κάλυψη.

Μα και αυτές που προέκυψαν μετά, δεν ειχαν συνταγματική κάλυψη, γιατί και η βουλή που προέκυψε απ τις εκλογές τις 31/3/1946, ηταν αναθεωρητική και οχι συντακτική στην θέση αυτής που κατάργησε η δικτατορία. Και φυσικά, η όλη διαδικασία θέσπισης του νέου συντάγματος της χώρας, βρίσκονταν σε πλήρη αντίθεση με τις δεσμεύσεις των μεταπελευθερωτικών κυβερνήσεων τόσο απ τη Συμφώνια του Λιβάνου, οσο και απ αυτήν της Βάρκιζας που με σαφήνεια τόνιζαν την σύγκληση συντακτικής συνέλευσης για τη θέσπιση νέου Συντάγματος.

Αλλωστε, καμιά τυπική συνταγματική διαδικασία για την αναθερώρηση δεν τηρήθηκε. Ο ισχυρισμός οτι το Σύνταγμα ειχε σιωπηρά επανέλθει σε ισχύ ειναι αβάσιμος, ασύμβατος και ασυμβίβαστος γιατί, όπως και τότε κατ επανάληψη ειχε γραφτεί «Δε νοείται σιωπηρά αναβίωση συντάγματος », η ισχύς του οποίου ειχε ανασταλή πανηγυρικά απ το 1936. Οι όποιες αποφάσεις ειχαν παρθεί απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, δεν στηρίζονταν στην επαναφορά σε ισχύ του Συντάγματος, αλλά στην κοινή συναίνεση. Ηταν ενα montoyw bibenti των πολιτικό-κοινωνικών δυνάμεων.

Ακόμα και η ωμή και απροκάλυπτη επέμβαση στρατιωτικά των Αγγλων στα Δεκεμβριανά και τον Αμερικανών στη διάρκεια του εμφυλίου, αλλα και οι απροσχημάτιστες επεμβάσεις στο διορισμό των κυβερνήσεων, υπουργών και υπαλλήλων γιατί δεν τους προβλημάτισε; Δεν ήξεραν οτι οι Αγγλοι κυβερνούσαν τον τόπο ; Οτι εκτός του οτι ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, καθοδηγούσαν και τις παρακρατικές οργανώσεις, που οι ίδιοι τις ειχαν συγκροτήσει με διάφορες ονομασίες «εθνικές» και «πατριωτικές» .Ομασίες όπως ΠΑΟ, Τσαούς Αντώνιδες, Αγάδες, Πούλιδες, Δάγκουλες κλπ. Ακόμα και τα «Ταγματα Ασφαλείας» με δική τους εντολή δημιουργήθηκαν; Απόδειξη οτι με δική τους εντολή δημιουργήθηκαν αποτελεί το γεγονός οτι και οταν η αντίστροφη μέτρηση για τον άξονα έγινε παραδεκτή απ τους ίδιους τους Ναζί, αντί να διαλυθούν αφού πολεμούσαν στο πλευρό τους και συνεπώς θα ηταν σίγουρα οι χαμένοι, ο Ράλλης διπλασίασε τη δυναμή τους. Οπως η δημιουργία έτσι και η αύξηση των Ταγμάτων Ασφαλείας ηταν μέρος του σχεδίου «ΜΑΝΑ». Οτι στη εκπόνηση αυτού του σχεδίου και οι Γερμανοί οχι μόνο συνάναισαν, αλλα και συμμετείχαν ενεργά. Ας υποθέσουμε οτι και όλα αυτά δεν τα γνώριζαν.

Δεν ήξεραν ομως οτι το Ενθικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, ηταν η συνέχεια του αλβανικού πολέμου, των Μακεδονικών οχυρών, όπου μια χούφτα ανθρωποι

σχεδόν, άοπλοι κράτησαν τον πύρινο ποταμό που κατέβαινε και της Κρήτης, που έβγαλε εκτός μάχης το πιό επίλεκτο σώμα των αλεξιπτωτιστών ; Δεν ήξεραν οτι η κατοχή άφησε πίσω της ενα χάος, οτι τα πάντα ειχαν διαλυθεί. Οτι ο καθένας μπορούσε μέσα σ αυτό χάος και τη διάλυση να κάνει ό,τι θέλει για αρκετόν καιρό ; Οτι ο κρατικός μηχανισμός πέρασε αύθανδρος στους κατακτητές και η παραλαβή έγινε με άριστα για τον τρόπο που αυτός λειτούργησε στη 10ετία του 1930-40 και ειδικά τη μεταξική περίοδο ; Αλήθεια, δεν αναρωτήθηκαν, πως απ αυτήν τη διάλυση και το χάος προέκυψε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), που ανέλαβε να πείσει πρώτα και να οργανώσει μετά αυτον τον απογοητευμένο και αγανακτησμένο λαό για την αδιαφορία και την εγκατάληψη απ τους πάππου πρός πάππουν «ταγούς», αλλά και να δεχθεί να πάρει μέρος στον αγώνα. Να πολεμήσει και να πεθάνει για την Ελλάδα ;

Δεν ήξεραν πως αυτούς που θα έστελναν στα στρατοδικεία και από εκεί στη φυλακή και το εκτελεστικό απόσπασμα, ηταν αυτοί που υπερασπίστηκαν σε όλες τις δύσκολες στιγμές την Ελλάδα και οτι ολος αυτός ο αγώνας έγινε κάτω απ τι αντίξοες συνθήκες ; Σε συνθήκες ενος κινούμενου εδάφους ; Σε μιά εποχή που βγαίνοντας απ το σπίτι δεν ήξερες αν θα γυρίσεις πίσω;

Αφού ζούσαν ή οσοι ζούσαν στην Ελλάδα, δεν ήξεραν οτι πρώτα ήρθε η νύχτα; Μια νύχτα που κράτησε τέσσερα ολόκληρα χρόνια ; Οτι βαθειά σιωπή και σκοτάδι απλώθηκε πάνω από την Ελλάδα; Οτι ο λαός συνθλιβονταν και βυθίζονταν κάθε μέρα που περνούσε όλο και περισσότερο στο χάος της φτώχιας και την αθλιότητα της πείνας ; Οτι για να περάσει το ΕΑΜ απ τα λόγια στην πράξη χρειάστηκε χρόνος, πολύς αγώνας και πολύ αίμα. Δεν ήξεραν οτι γίνονταν μάχες κάθε μέρα για τη ζωή με τη ζωής ; Μάχες σε κάθε γωνιά της Ελλάδας, σε κάθε συνοικία και τερτάγωνο ; Μάχες φρικτές, φονικές άγριες, ποτάμια το αίμα. Χαμός, η σύγκρουση, η άμυνα, η επίθεση, το αίμα, η θυσία όπου οι ζωές συρρικνώνονταν σε μιά μονομαχία. Πόλεμος παντού. Πολύμορφος πόλεμος για την Ελλάδα;

Με πείνα, την πένα, οργάνωση και το ντουφέκι αντιμετωπίσαμε εναν τρομερό εχθρό. Εναν εχθρό αποφασισμένο να χρησιμοποιήσει και να κάνει τα πάντα για να νικήσει. Δεν ήξεραν οτι ετσι κύλησαν τέσσερα ολόκληρα χρόνια;

Ας υποθέσουμε οτι και αυτά δεν τα γνώριζαν. Απ την ιστορία δεν ήξεραν πως οι Ελληνες ξέρουν να πεθαίνουν για τη λευτεριά; Λευτεριά που δεν τους τη χάρισε κανένας ποτέ, παρά πάντα, απ τον καιρό του Μαραθώνα και της Σαλαμίνας μέρχι το 21, την κατάχτησαν με το αίμα τους και τον ηρωϊσμό τους και οτι μετά την κατάκτηση της χώρας θα οργάνωναν αντίσταση ; Δεν γνώριζαν οτι το ΕΑΜ, για τη σωτηρία της πατρίδας οταν κατακτήθηκε κάλεσε το λαό σε πανστρατιά για την απελευθέρωση; Δεν γνώριζαν οτι οι Αγγλοι ειχαν ήδη προκαλέσει το Δεκέμβρη; Οτι ειχαν αιματοκυσεί το λαό; Αυτά τα γνώριζαν, οπως γνώριζαν και οτι η πατρίδα τώρα πλέον ειχε απελευθερωθεί και δεν διέτρεχε κίνδυνο από εξωτερικό εχθρό, ωστε να κριθεί αναγκαία η επίκληση

της ρήτρας : «η σωτηρία της πατρίδας ειναι υπεράνω του νόμου». Επειτα η καταφυγεί στη ρήτρας έπιβεβαίωσε οτι ο βασιλιάς ηταν Νομοθετικά γυμνός.

Αλήθεια με την επίκληση της ρήτρας από ποιόν εχθρό θα την έσωζαν; Μήπως απ τους Αγγλους που την κυβερνούσαν ήδη; Αφού λοιπόν, δεν στρέφονταν ενάντια στον νέο κατακτητή, γιατί ας μή γελιόμαστε κατακτητές ηταν. Αφού λοιπόν, η επίκληση δεν στρέφονταν ενάντια των Αγγλων, σημαίνει οτι ο νέος εχθρός ανάντια στον οποίο στρέφονταν η επίκληση ηταν ο λαός. Μέχρι σήμερα τουλάχιστον καμιάς χώρας η ιστορία δεν γράφει οτι κάποια χώρα προδόθηκε ή καταστράφηκε απ τον ίδιο το ΛΑΟ της. Απ τις «ηγεσίες» ΝΑΙ. Η πατρίδα δεν κινδύνεψε και ούτε θα κινδυνεύψει ποτέ απ το λαό της. Ο λαός ειναι αυτός που οσες φορές κινδύνευσε-χρειάστηκε, έβαλε τα στήθη του μπροστά και στην κατοχή η σφαίρα των κατακτητών και όλων των εθνοκτώνων-εθνοϊσμών, τους αγωνιστές πάντα απ το στήθος έμπαινε. Ποτέ απ την πλάτη. Δεν θέλησαν να δεχθούν οτι τα συμφέροντα, της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας, και των Αγγλων νεοκατακτητών ήταν αυτά που κινδύνευαν; Ανθρωποι μορφωμένοι ηταν δεν ήξεραν οτι

Ο λαό θα καταλάβαινε και το Συμβούλιο Επικρατίας και τον Αριο Πάγο, να κάνει το μαύρο-άσπρο, το παράνομο νόμιμο, μα και να γίνει η επίκληση της ρήτρας η σωτηρία της πατρίδας «ειναι υπεράνω του νόμου» αν η επίκληση γίνονταν να φύγουν τα αγγλικά στρατεύματα απ τη χώρα, ετσι ωστε να μην χάθει η μοναδική ευχαιρία που μας δώθηκε τότε να συνταχθούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία, και να κρατήσουμε την Ελλάδα για τους Ελληνες.

Και αναρωτιέται κανείς ; Γιατί το Συμβούλιο Επικρατείας δέχθηκε «την τυπική νομιμότητα» των κυβερνήσεων οτι στηρίζονται στο Σύνταγμα και ο Αριος Πάγος, δέχθηκε την «ουσιαστική νομιμότητα» δηλ «de facto τη νομική τους φύση», οταν γνώριζαν οτι εκτός του οτι δεν ηταν τίποτε αλλο παρά η συνέχεια της Βασιλομεταξικής δικτατορίας αλλά και διορισμένες απ τους Αγγλους νεοκατακτητές; Αλήθεια πως έννοισαν οι επιζώντες δικαστές, που διέπραξαν αυτήν την «συνταγματική τερατογέννηση», αυτό το έγκλημα σε βάρος του λαού και της χώρας, οταν το Σεπτέμβρη του1984 στη βουλή, συζητήθηκε η αποκατατάστηση των καταδικασθέντων σε θάνατο στη δίκη του Ναυτικού, στην οποία συζήτηση η βουλή, δέχθηκε οτι η Συνταγματική τάξη τέθηκε σε ισχύ μόνο απ την 1η Ιανουαρίου του 1952;!!! Γεγονός που σημαίνη οτι οτιδήποτε έγινε μέχρι τις 31/12/1951, ηταν οχι μόνο παράνομο αλλά και εγκληματικό, αφού με την επαναφορά για πρώτη φορά μετά την 4η Αυγ/στου 1936, ανεξάρτητα απ τις εγγυήσεις του νέου Συντάγματος, η χώρα τότε επανήλθε στη Συνταγματική τάξη;

Αφού λοιπόν, δεν υπήχρε συνταγματική κάλυψη, η ελληνική πολιτεία δεν νομιμοποιούνταν σε καμιά περίπτωση να καταφύγει σε μέτρα που εφαρμοζόταν, μέσο της εκτελεστικής εξουσία στα φασιστικά και ολοκληρωτικά καθεστώτα: Εκτακτα μέτρα, εκτακτα στρατοδικεία, στρατόπεδα συγκέντρωσης, Αναμορφωτήρια, έλεγχος συνειδήσεων κλπ. Βέβαια και με αυτό το Σύνταγμα του 1952, έγιναν με πιό συγκεκαλυμένο τρόπο τα ίδια εγκλήματα και σε

μερικές περιπτώσεις ακόμα πιό μεγάλα, οπως αυτό της Μακρονήσου και τη διατήση σε ισχύ των εκτάκρων μέτρων. Αυτό ομως δεν Νομιμοποιέι την μεταδεκεμβριανή δικαστική παρανομία.

Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος του εγκλήματος που διέπραξε το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αρειος Πάγος, αρκεί δούμε πως αρχίζει η γαλλική νομοθεσία για τη συνταξιοδότηση των αγωνιστών της γαλλικής Αντίστασης: «Η πολιτεία, ευγνωμονούσα τους στρατιώτες, ναύτες, αεροπόρους και τα μέλη της γαλλικής Εθνικής Αντίστασης, τους εξορίστους και εγκλείστους στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως, τους πολιτικούς εξόριστους και φυλακισθέντες, όλους τους διωχθένες επι ναζισμού, που συνέβαλαν να σωθεί η πατρίδα, γονατίζει μπροστά τους και μπροστά στους συγγενείς τους...».(Αρ 1, Κώδιξ συντάξεως). Βέβαια και ο κ Π. Κανελόπουλος, οταν την εξουσία την ειχε το ΕΑΜ έκλεισε «Νόνι στους άξιους αγωνιστές», μετά τον αφοπλισμό όμως του ΕΛΑΣ, εκθείαζε το εργο της Μακρονήσου και ηταν αυτός που έστηλνε τους Νεσύλλεκτους στη Μακρόνησο.

Αυτούς που οι γαλλική «πολιτεία γονατίζει μπροστά τους και μπροστά στους συγγενείς τους» και τους συνταξιοδότησε, εμείς με την κάλυψη και της δικαστικής Ιεραρχίας και κυρίως με αυτήν, τους ποδοπατούσαμε στους δρόμους, τους συλλαμβάναμε, τους βασανίζαμε, στους στέλναμε, στα ξερονήσια, στη Μακρόνησο, στις υγρές και σκοτεινές φυλακές, τους στερούσαμε την Ιθαγένεια (υπάρχουν ακόμα και σήμερα εκατοντάδες που την στερούνται) και τα πολιτικά δικαιώματα και εκατοντάδες στα εκτελεστικά αποσπάσματα.

Ο λαός παρομοίασε, αν δεν ταύτισε την κατοχική περίοδο με αυτήν του 21, αν οχι ως προς την παλιγγενεσία, τουλάχιστο ώς προς τους σκοπούς και τη σοβαρότητα του αγώνα. Και το 21, οι αγωνιστές ειχαν την ίδια τύχη με αυτούς του 1941-44, ώς προς τους διωγμούς και τις επιπτώσεις στη ζωή τους. Βρέθηκαν ομως τότε μερικοί Τερτσέτες και Νικολαΐδιδες δικαστές, που δεν επέτρεψαν στους ξένους και τις ντόπιες αντιδραστικές δυνάμεις, να ολοκληρώσουν το τότε καταχθώνιο και πανομοιότυπο σχέδιο «ΜΑΝΑ». Εσωσαν την τιμή και την αξιοπρέπεια του Εθνους και τη ζωή ορισμένων αγωνιστών. Μετά την απελευθέρωση του 1944, δυστυχώς δεν βρέθηκαν οι Τερτέτες και έλειψαν οι Νοκολαϊδιδες να μήν αφήσουν να υλοποιηθεί το σύγχρονο σχέδιο «ΜΑΝΑ». Βέβαια δεν έλλειψαν οι Τερτσέτες. Ηταν όμως πολλοί ελάχιστοι.

Ο εισαγγελέας εφετών Παύλος Δελαπότρας, στο βιβλίο του «Το Σημειωματάριο ενός Πιλάτου», μας δείνει πολλές και σημαντικές πληροφορίες για τη συμπεριφορά των δικαστικών λειτουργών την εποχή εκείνη προερχόμενα απ τα ίδια τα σπλάχνα τους. Από αυτά που αναφέρει στο βιβλίο θα πάρουμε μια μικρή, πολύ πικρή, «γεύση» για το πώς λειτούργησε τότε η «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη, καθώς και το επίσημο κράτος. Θα σταχυολογήσω απ τα αναφερόμενα στην περίοδο που υπηρετούσε σαν εισαγγελέας στο

Γύθειο. Απ τον Οκτώμβρη του 1945, έως τον Αύγουστον του 1946. Για μια εποχή που μόλις είχαμε μπεί στο λάκο των λεόντων.

Με την Κεφαλονίτικη καλλιτεχνική και λογοτεχνική φλέβα του, ζωγράφισε με ανεξίτηλα χρώματα και μας παρέδωσε ενα συγκλονιστικό πίνακα, που δείχνει ανάγλυφα τη μεταδεκεμβριανή Ελλάδα, οπως ακριβώς ηταν, γιατί αυτά που συνέβαιναν στο Γύθειο, τα ίδια και απαράλαχτα γινόταν στο πολλαπλάσιο σε ολόκληρη την Ελλάδα και ειδικά στην ύπαιθρο χώρα.

Ο συγγραφέας παραθέτει σημαντικά στοιχεία για τη βιομηχανία των μηνύσεων-ειναι η κυριολεξία-για το πώς οργανώθηκε αυτή η κατάπτυστη βιομηχανία παραγωγής ενόχων την εποχή εκείνη. Γράφει: «...ηταν οι απειράριθμες μηνύσεις που ειχαν υποβληθεί εναντίον αριστερών για φόνος, που έκαναν ή δεν έκαναν κατά το διάστημα της εχθρικής κατοχής, σε συνδιασμό με τον αφάνταστα μεγάλο αριθμό μηνυομένων στην ιδια μήνυση και για το ίδιο έγκλημα. Ιδού τυπικό παράδειγμα: Υστερα απ το κατεβατό των ονοματεπωνύμων κατοικίας κλπ των μηνυομένων, οι υπ αρίθ 1-10 ήσαν μέλη της ΕΠΟΝ του χωριού μας, οι υπ αρίθ 11-20 ησαν μέλη της αυτοδιοικήσεως, οι υπ αριθ 21-30 ηταν μέλη της ΕΤΑ-Επιμελητεία Του Αντάρτη-οι υπ αριθ 31-40 ησαν μέλη της Πολιτοφυλακής, οι υπ αρίθ 41-50 ησαν στο Φρουραρχείο, οι υπ αρίθ 51-60 ησαν στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως κλπ. Πολλές μηνύσεις έφταναν να καταγγέλουν και 60-100 πρόσωπα ως δράστες. Και συνέχιζαν οι μηνύσεις την εξιστόρηση των συνθηκών που ειχε διαπραχθεί το έγκλημα μιας η περισσοτέρων ανθρωποκτονιών και πιά συμμετοχη ειχαν όλοι οι κατηγορούμενοι ως συνένοχοι εγκλήματος...»(σελ 109)

«...Διευκρινίζω οτι ο τύπος αυτών των μηνύσεων ειχε μεθοδευθεί μετά από διαβουλεύσεις εισαγγελέων και αστυνιμικών αρχών και, όπως ηταν επόμενο, η δίωξη των αριστερών προσέλαβε απίθανες διαστάσεις. Στο πού κατέληξε η βιομηχανία αυτή των μηνύσεων, την απάντηση τη έδωσε ο κ Δελαπόρτας «...στον τρομακτικό αριθμό των 40,000 προφυλακισμένων που έφταναν να κρατούνται σε σρτατόπεδα συγκεντρώσεων...» σελ 91.

Πως ομως να μην φτάσουν σε αυτόν τον απίθανο αριθμό προφυλακισμένων, αφού οι κοινές αυτές διαβουλεύσεις στόχευαν στο να διωχθούν οσο το δυνατόν περισσότεροι αγωνιστές της ΕΑΜικής Αντίστασης; Για να το πετύχουν αυτό τα αρρωστημένα μυαλά τους, οχι μόνο έστρεψαν και εφάρμοσαν στο σύνολο και αυστηρά την Σ.Π που πρόβλεπε την σύλληψη και καταδίκη των κάθε μορφής δοσιλόγων, κατά των αγωνιστών, αλλα διεύρυνα και τον κύκλο των αδικημάτων. Τόσο ηταν το μίσος και η εμπάθεια που τους οδήγησε στις πιό απίθανες σκέψεις. Σκέψεις έξω από κάθε λογική. Τους οδήγησαν στο πιό τερατώδες γεγονός. Εφεύραν πολλά και κατ ιδίαν αδικήματα οπως αυτό της «αντιποίησης αρχής» ή της «αντιποίησης εξουσίας» και τα έθεσαν όπως γράφω και πιό πάνω σε εφαρμογή και για τα μέλη ακόμα της ΠΕΕΑ. Τους οδήγησε στο να κάνουν ακόμα και επιδρομές στις φυλακές, για να σφάξουν πριν απ τη δίκη, τους κρατούμενους που οι ίδιοι έβαλαν στη φυλακή. Και αν ο κ Δελαπόρτας, δεν ειχε ανοικτές τις κεραίες να πιάσει την ελεγμένη

πληροφορία, οτι οι ένοπλοι παρακρατικοί προετοιμάζανε επιδρομή στις φυλακές της πόλης να απαγάγουν τους κρατουμένους και να τους εκτελέσουν οπως έκανα στις φυλακές της Σπάρτης και με δικές του ενέργειες και γνωριμιές δεν πετύχαινε την μεταφορά τους στις φυλακές της Αίγινας, θα ειχαν την ίδια τύχη με αυτούς της Σπάρτης.

Ο κ Δελαπόρτας, εκτός το τον κ Βλάχο που προανάφερα έκανε αναφορά και στον αντιεισαγγελέα του Εφετείου Πατρών, με τον οποίο σαν Εισαγγελέας Ζακύνθου ειχε υπηρεσιακή σχέση μαζί του. Γράφει:

«...Στο χωριό Βολίμες της Ζακύνθου, συνεργάτες των Ιταλών πρόδωσαν συγχωριανούς τους οτι ειναι μέλη του ΕΑΜ. Οι Ιταλοί τους πιάσανε, τους βασανίσανε και τους κλείσανε στις φυλακές. Μετά την απελευθέρωση, οι παθόντες κάνανε μήνυση κατά των ανθρώπων που τους κατέδωσαν. Εγινε ανάκριση, απ την οποία αποδεικνύονταν πλήρως το γεγονός οτι οι κατηγορούμενοι «κατέδωσαν Ελληνες υπηκόους εις τον εχθρό», οπως ακριβώς ορίζεται το αδήκημα στην υπ αριθ 6 το Γενάρη του1945 συντακτική πράξη (για τη δίωξη των δοσιλόγων).

«...Εκανα πρόταση στο δικαστικό συμβούλιο Ζακύνθου και το συμβούλιο με βούλευμά του δέχθηκε την πρόταση μου και τους παρέπεμψε. Οι κατηγορούμενοι έκαναν έφεση στο Εφετείο Πατρών και ενας αντιεισαγγελέας Εφετών, που ενσάρκωνε το πνεύμα του Δεκέμβρη, δηλ της τυφλής κουμμουνιστοφαγίας και της άφεσης των αμαρτιών στους δοσιλόγους, πήρε την υπόθεση. Μη μπορώντας να στηρίξει αλλου την απαλλακτική πρόταση για τους κρατουμένους, γιατί αποδεικνυόταν με συντριπτικά στοιχεία η πράξη τους, βρήκε μια αυθαίρετη, τελείως αστήρικτη νομικά και τερατώδη, μέσα στην αντικομμουνιστική εμπάθειά του αιτιολογία για να προτείνει την απαλλαγή των αγαπημένων του δοσιλόγων.

« Εγραψε στην πρόταση του πως η πράξη τους δε συγκεντρώνει τα στοιχεία του αδικήματος που τους αποδίδεται, κατάδωση στον εχθρό. Γιατί εξηγούσε, ο νόμος, για να στοιχειωθετηθεί το αδίκημα αυτό, απαιτεί να καταδώσει κανείς Ελλήνες στον εχθρό, αλλά οι μηνυτές απ τη στιγμή που προσχώρησαν στο ΕΑΜ, έπαψαν να ειναι Ελληνες και συνεπώς, αφού δεν κατέδωσαν Ελληνες, πρέπει να γίνει δεκτή η έφεσή τους και να απαλλαγούν από την κατηγορία...». Το συμβούλιο Εφετών δε δέχθηκε αυτή την αιτιολογία, αλλα βρήκε αλλη φόρμουλα, και τους απάλλαξε» (σελ 179-180). Κρίμα που ο κ Δελαπόρτας, δεν θέλησε να αποκάλύψει και το όνομα αυτού του «αξιοθαύμαστου ανθρώπου».

Και ενώ συνέβαιναν αυτά για τους ελάχιστους έστω τυπικά συλληφθέντες δοσιλόγους, οταν κάποιος δοσίλογος έφτανε τελικά στο δικαστήριο ηταν έκδηλη η προσπάθεια των δικαστών να τους απαλλάξουν. Και οταν συνέβαινε οι μάρτυρες κατηγορίας, που ειχαν δεινοπαθήσει-οπως την Ζάκυνθο) απ τους κατηγορούμενους, ηταν αριστεροι και αυτός ηταν ο κανόνας, γιατί αυτοί οι ανθρωποι τους αριστερούς προδίδανε, τότε ειχαν σίγουρη την απαλλαγή. Το δικαστήριο προκειμένου να μήν υποστεί έστω και ενας δοσίλογος τις

συνέπειες των πράξεών τους, εξέταζε τα φρονήματα του παθόντος και οχι τις βδελυρές πράξεις της κατάδοσης και του καταδότη.

Την επομένη της παράδωσης των όπλων οι συμμετέχοντες στην Εθνική Αντίσταση βρέθηκαν στην «μεταδεκεμβριανή ζούγκλα». Αφού παραδώσαμε τα όπλα η «δημοκρατική» πολιτεία, που ανέλαβε σαν αντιστάθμισμα της παράδοσης των όπλων, να περιφρουρήσει τα δικαιώματα αξιοπρέπειας και ζώης, δεν μας επέτρεπε ακόμα και το δικαίωμα να αυτοπροστατευτούμε. Για μας ειχαν καταστεί ανενεργές και οι ελάχιστες διατάξεις των νόμων που πρόβλεπαν την προστασία και το σεβασμό των ατομικών δικαιωμάτων, της ιδιοκτησίας, και κυρίως της ζωής. Τότε ενας και μόνο νόμος κυριαρχούσε. ο Νόμος του παρά στρατιωτικού και πολιτικού παρακράτους. Ενός παρακράτους που ειχε και την έγκριση του επίσημου κράτους. Και λέω την επίσημη, γιατί χωρίς την δική του έγκριση, δεν μπορούσαν να συμβούν αυτά τα φρικτά απάνθρωπα, ανεξίτηλα και ανεκδιήγητα όργια.

Για το κλίμα που τότε επικρατούσε και την συμπεριφορά των επισήμων οργάνων και τη φρίκη που ζούσε ο Αντιστασιακός, η οικογένεια και ο συγγενικός κύκλος, μας την εξιστορεί με γεγονότα που τα έζησε ο ίδιος στη διάρκεια της άσκησης των καθηκόντων του πάλι ο κ Δελαπόρτας. Γράφει λοιπόν :

«...Στο σπίτι που έμενα συγκατοικούσα με την οικογένεια του πρωτοδίκη Αντωνόπουλου. Στον κάτω όροφο κατοικούσε η οικογένεια του μακαρίτη Θεμ Μούντριχα, διακεκριμένου εκπαιδευτικού και συγγραφέα, που ηταν διευθυντής της Εμπορικής σχολής Γυθείου. Η γυναίκα του, η κυρία Ελένη Μούντριχα-Μητσάκου, οδοντίατρος, ειχε το Ιατρείο της στο ίδιο διαμέρισμα...Δεν ίσχυε σε τίποτα πως ο κ Μούντριχας ηταν αγνότατος πατριώτης και συντηρητικών αρχών ούτε μάλιστα πως ηταν Ιεροψάλτης στο Μητροπολικό ναό για να ειναι αναμφισβήτητη η εθνικοφροσύνη του και ανάλογα και της κ Μούντριχα. Ισχυε μονάχα πως ενας αδερφός της ο Π.Μητσάκος, μόνιμος αξιωματικός του στρατού ενετάχθει στον ΕΛΑΣ, για να μπεί στην καραντίνα της απομόνωνσης όλη η οικογένεια Μούντριχα σαν να ηταν παναλώβλητη...» (σελ 192).

Οταν λοιπόν, ο εισαγγελέας και ο Πρωτοδίκης του Γυθείου, για να πάνε να περάσουν λίγες ώρες στο σπίτι της θαυμάσιας αυτής οικογένειας, που ειχε και πνευματικά ενδιαφέροντα, έπρεπε ο εισαγγελέας και ο Πρωτοδίκης να πάρουν μύριες προφυλάξεις για να μην γίνουν αντιληπτοί απ τα αδιάκριτα μάτια, γιατί το σπίτι τους το παρακολουθούσαν νύχτα μέρα οι γείτονες εθνικόφρονες. Για να χαρούμε γράφει μερικές ώρες τη χαρά της επικοινωνίας : «...Συνενογιόμαστε προηγουμένος με την οικογένεια Μούντριχα ποιά ώρα θα κατέβαινε, σβήναμε όλα τα φώτα του ορόφου μας, οταν ερχόταν η ώρα, έσβηναν και οι Μούντριχα τα δικά τους και ψηλαφιστά κατεβαίναμε τη σκάλα. Ανοιγε η πόρτα των Μούντριχα, που ειχε λαδωθεί στους αρμούς για να μην τρίζει και ακουστεί ο θόρυβος, και χωνόμασταν λαθραία, σαν να ήμασταν διαρρήκτες στο τόσο φιλόξενο εκείνο σπίτι...»(σελ 122).

Αλήθεια πως αλλιώς, θα μπορούσε να το χαρακτηρίσει κανείς αν οχι τρομερό, αδιανόητο και ασύλυπτο για ανθρώπους σκεπτόμενους αυτό και μόνο το γεγονός, που τόσο παραστατικά μας περιγράφει ο συγγραφέας ; Και μόνο να φανταστεί κανεί οτι ο εισαγγελέας και ο πρωτοδίκης, αυτοί οι δυό κρατικοί λειτουργοί, που ηταν και οι ανώτεροι στην πόλη και που το λειτούργημά τους έπρεπε να εμπνεύει σεβασμό σε όλους, ΔΕΝ τολμούσαν να κάνουν φανερά μιά επίσκεψη σε αυτήν την οικογένεια που περιγράφει ; Αφού αυτοί δεν τολμούσαν και μάλιστα σε μια πόλη σαν το Γύθειο, τότε τί θα γινόταν στην ύπαιθρο και με τους ανθρώπους της Αντίστασης; Ο καθένας μπορεί να φανταστεί τα φοβερά μαρτύρια που τραβούσαν οι άνθρωποι της Αντίστασης Αυτήν την κατάσταση που τόσο ζωντανά μας την περιγράφει ο αδέκαστος αυτός Εισαγγελικός λειτουργός, στο πολλαπλάσιο ηταν το κλίμα τρομοκρατίας που επικρατούσε σε ολόκληρη την μεταδεκεμβριανή Ελλάδα. Η πατρίδα μας ειχε μεταβληθεί σε ενα απέραντο Γκέτο, μια πραγματική ζούγκλα για τον κάθε αγωνιστή της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, το συγγενικό και φιλικό του περιβάλλον. Η ζωή στην Επαρχιακή Ελλάδα ειχε καταντήσει, για κάθε προοδευτικό άνθρωπο, πραγματική κόλαση.

Η κόλαση αυτή προχωρεί και εφαρμόζεται μεθοδικά και προς ολες τις κατευθύνσεις. Υστερα απ το δράμα των δημοσίων υπαλλήλων, που βρέθηκαν στο δρόμο αυτοί που ενδεχομένως ειχαν κάποια σχέση με την Αντίσταση. Ακολούθησε το δράμα των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα. Απ τα εργοστάσια, τις βιοτεχνίες, τα εμπορικά καταστήματα, από παντού έπρεπε να απολκειστούν οι ύποπτοι αριστερών φρονημάτων. Δεν ηταν ανεκτό να δουλέψουν ούτε εκεί. (εμένα μετά και ύστερα από 17 χρόνια, δεν μου επέτρεψαν περισσότερο από δύο μέρες να ρίχνω πέτρες στο ασβεστοκάμινο του κ Μπάκη). Ευκολα αντιλαμβάνεται κανείς την φοβερή δοκημασία των εργαζομένων και τις επιπτώσεις της ανεργίας στις οικογένειες. Οι υποδείξεις γινόταν προς όλους τους εργοδότες απ την ασφάλεια της περιοχής της κάθε επιχείρησης. Το ευτύχημα ηταν οτι εκτός απ τους εργοδότες που ανήκαν ιδεολογικά στους κρατούντες και που εκτέλεσαν για αλλη μια φορά το «πατριωτικό» τους καθήκον οι άλλοι δεν συμορφώθηκαν με αυτήν την έξαλλη απαίτηση των αρχών.

Τα θέματα της εργασίας ηταν ενα τρομερό σχέδιο που εξυπηρετούσε δυό σκέλη. α) Με την οικονομική εξαθλίωση των αγωνιστών να τους εξαναγκάσουν να υποταχθούν χωρίς όρους και β) εξασφάλιζαν θέσεις εργασίας για τους ανθρώπους, που τους συμπαραστάθηκαν στην κατοχή και θα τους καλούσαν να ξανακάνουν το «πατριωτικό» τους καθήκον στον εμφύλιο πόλεμο.Την ίδια και χειρότερη τύχη ειχαν και οι ελεύθυροι επαγγελματίες: Γιατροί, Δικηγόροι, Συμβολαιογράφοι κλπ και ειδικά τους επώνυμους τους οποίους δεν μπορούσαν να τους συγχωρέσουν το μέγα αμάρτημα που εγκαταλείψανε τις τάξεις της «εθνικοφροσύνης» και προσχώρησαν στην άλλη πλευρά της όχθης. Αυτοί ειχαν μπεί στο στόχαστρό τους. Παρακολούθησει Γραφείων, απειλές στους πελάτες κλπ. Τον Γιατρό Γιάννη Αληχανίδη στη Βέροια (και όποιον αλλο Αληχανίδη), απ την ημέρα που αποφυλακίστηκε το 1952, μέχρι την πτώση της

χούντας, ο ασφαλίτης με πολιτικά ηταν έξω απ την πόρτα του Ιατρείου και κατέγραφε τους πελάτες. Τους οποίους πελάτες καλούσαν μετά στην ασφάλεια!

Μια ανάγλυφη εικόνα για τον τρόπο που απονέμονταν η μεταπελευθερωτική δικαιοσύνη μας τη δίνει ο ίδιος ο κ Δελαπότρας. Ο προκάτοχος του εισαγγελέας στο Γύθειο προφυλάκιζε τον κάθε «κατηγορούμενο» μετά την απολογία του, και σε αντίθεση ακόμα με τον τακτικό ανακριτή, τον πρωτοδίκη κ Αργύρη βλάχο, που, όταν διαπίστωνε οτι δεν υπάρχουν ενοχοποιητικά στοιχεία, πρότεινε την απολυσή του. Αυτό ομως ηταν ανεπίτρεπτο για το «επίσημο» παρακράτος γι αυτό και φρόντισε να δώσει ενα καλό μάθημα σε αυτόν τον τίμιο δικαστή. Ο κ Δελαπόρτας στο βιβλίο του γράφει :

«...τα επίχειρα της δικαστικής του ακεραιότητας και της προσηλωσής του στο καθήκον του, τα πλήρωσε παρά λίγο και με τη ζωή του. Μια Κυριακή βραδάκι, Σεπτέμβρης του 1945, κάτω απ την εισαγγελία, εκεί που καθόταν σε ένα κατάμεστο απο κόσμο παραλιακό κεντράκι, άρπαξε τον ανακριτή ένα στίφος παρακρατικών, ανάμεσά τους και ενας ανθυπασπιστής. Τον χτύπησαν άγρια με μπαστούνια, ρόπαλα και σιδερένιες λαβές πιστολιών. Γλύτωσε πέφτοντας στη θάλασσα. Ο εισαγγελέας την ώρα που γινόταν η επίθεση παρακολουθούσε τη σκηνή με ενα σαρδώνιο χαμόγελο. Δεν έγινε έρευνα για την ανακάλυψη των ενόχων. Εμειναν όλοι αδρανείς, καθώς και οι συνάδερφοί του. Εγώ πήγα στο Γύθειο δώδεκα μέρες μετά την επίθεση...(σελ 112,113)...»

Πώς και με ποιόν τρόπο τον προστάτευσε το επίσημο κράτος αυτόν τον ξεχωριστό και έντιμο δικαστή ; Αυτόν το σπάνιο για την εποχή εκείνη Ανθρωπο; Η προϊσταμένη του αρχή τον μετέθεσε πρώτα στην Αμφισσα και μετά στα Χανιά. Και σε συνέχεια ο κ Δελαπόρτας γράφει: «...εκεί που υπηρετούσε-στα Χανιά- τον έθεσαν σε διαθεσιμότητα και σε λίγο καιρό τον απόλυσαν απ την υπηρεσία με το ψήφισμα και με μοναδική αιτιολογία τον τραυματισμό του στο Γύθειο...»(σελ 114)

Το ίδιο και χειρότερα συνέβει και με τον εισαγγελέα Τούμπα, που τον διαπόμπευσαν φρικτά στους δρόμους, για να αποδειχθεί στο τέλος οτι το μόνο έγκημα που διέπραξε, ηταν που αγωνίστηκε απ τη θέση του κατά των κατακτητών.

Γράφοντας τα πιό πάνω δεν ξεχνώ οτι και αυτοί ηταν άνθρωποι, οπως ολοι μας, με θετικά αλλά και αρνητικά. Αναμεσά τους υπήρξαν και διαμάντια που τιμήσανε επάξια το λειτούργημά τους. Μια ξεχωριστή θέση αναμεσά τους κατέχει ο δικαστικός Δελαπόρτας, ο οποίος οχι μόνο δεν υποτάχθηκε, αλλά και αναζητούσε την έλαχιστη ρωγμή που τους ειχε ξεφύγει να την εφαρμόσει υπέρ του κατηγορουμένου πρώτα και του καταδικασμένου μετά. Χαρακτηριστική ειναι η περίπτωση εφαρμογής απ τον ίδιο του Νόμου των δύο τρίτων. Ο κ Δελαπόρτας, τον νόμο αυτό τον εφάρμοζε αδιάκριτα αν ηταν ποινικός ή πολιτικός ο κρατούμενος. Στις φυλακές το όνομα του κ Δελαπόρτα ηταν πασίγνωστο. Το μεγάλο πρόβλημα για αυτούς που ειχαν συμπληρώσει τα δυο τρίτα της ποινής ηταν, να βρούν τρόπο-μέσα να πετύχουν μια

μεταγωγή στη φυλακή που ηταν εισαγγελέας η κ Δαλαπόρτας. Αν κατόρθωναν οι δικοί του τη μεταγωγή η αποφυλάκιση μπορεί να αργούσε λίγο ηταν ομως αναμενόμενη.

Παρ όλο που η ανεξάρτητη μεταδεκεμβριανή δικαιοσύνη, διαπιστώνοντας αυτά τραγελαφικά πράγματα έστειλε μήνυμα προς όλλους στους δικαστικούς λειτουργούς με κύριους αποδέκτες, ασφαλώς, τους δικαστές εκείνους που το ήθος τους, η επιστημοινική τους κατάρτηση, και η ακεραιότητα του χαρακτήρα τους τους επέβαλε να μένουν, σαν τους Δελαπόρτα, Βλάχο και αυτόν που δεν θέλησε να κατονομάσει ο κ Δελαπόρτας. Συνιστούσε να μείνουν πιστοί στο καθήκον τους.

Η μεταπελευθερωτική ιεραρχία της δικαιοσύνης, εκτός ελαχίστων φωτεινών εξεραίσεων, οχι μόνο δεν τόλμησε να σηκώσει το ανάστημα της για να αποτραπεί αυτό το μεταπολεμικό έγκλημα, αλλά ξέχασαν και την βασική αρχή που θα απάλυνε-περιόριζε λίγο την έκταση και την τραχύτητα του εγκλήματος. Την αρχή του: «ουδέν έγκλημα, ουδεμία ποινή άνευ Νόμου», αρχή που επιτρέπει στο δικαστή να επιβάλλει και όταν ακόμα υπάρχουν αδιάσειστα αποδεικτικά στοιχεία την επιεικέστερη για τον κατηγορούμενο ερμηνεία-ποινή, αρχή που κατισχύει κάθε διάταξης με την οποία τυχόν συγκρούεται.

Κάθε εξουσία ενέχει τον πειρασμό της επέκτασής της. Οταν υποκύπτουν σε αυτόν τον πειρασμό, οι φορείς της επικαλούνται-δικαιολογούνται ο,τι έγινε, έγινε με «δημοκρατικές διαδικασίες και αξιοκρατικά» κριτήρια. Τί γίνεται όμως οταν μπαίνουν σε αυτόν τον πειρασμό οι δικαστές απ τους οποίους ο λαός περιμένει πιό σθεναρή αντίσταση σε τέτοιους πειρασμούς ; Αντί να κοφεύσουν στις εκκλήσεις και να αντισταθούν εν ονόματι του λαού και του θεσμού της Δικαιοσύνης στην προτροπή και την πίεση έβγαλαν την τίβεννο, Φόρεσαν πιλίκιο και άστρα και λειτουργούσαν σαν Αρχάγγελοι.

Μπορεί την εποχή εκείνη να φαίνονταν τεράστιοι, ακαταμάχητοι και παντοδύναμοι στην αναμέτρησει με τους άοπλους πλέον αγωνιστές. Κατα βάθος ομως και ειδικά στη συνείδηση του λαού ηταν ανύπαρτοι! Και ηταν για το λαό ανύπαρκτοι, γιατί δεν ακουμπούσαν σε κανένα Νόμο, σε καμιά παράδοση, δεν εξέφραζαν καμιά ιδεολογία, δεν διεκδικούσαν κάποια θέση στην ιστορία. Απλώς με την συμπεριφορά τους κοίταζαν στα μάτια τους αφέντες και τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας. Ηταν απλά «εικόνες» και «ομιλούσες κεφαλές» (talking heads) για τις ανάγκες των αφεντικών. Ολοι τους με έντονο ύφος και «ήθος» ειχαν διαγραμμισμένη στο πέτο τους την υπαλληλική ιδιότητα.

Μεταφορείς και εκτελεστές ειδικών ταξικών συμφερόντων και ξένων προς το λαό και τη χώρα απαιτήσεων. Επηρμένοι, ακατάδεκτοι , αλαζόνες, υπήρχαν γιατί η αόρατη λίγκα που ειχε αναλάβει (ελέω 4ης Αυγ/στου προπολεμικά, Φύρερ στην κατοχής και Τσιώρτσιλ), τις τύχες του τόπου (και τις τύχες μας) τους χρησιμοποιεί σαν προμετωπίδα για να καλύψει τα διαπραχθέντα και μελλοντα να διαπράξει εγκλήματα. Χατζηαβάτες των ταξικών και ξένων συμφερόντων. Ο ίδιος ο κυρίαχρος μηχανισμός τους χρησιμοποίησε

ανενδοίαστα ως που τους εξάντλησε εντελώς. Ωσπού τους κατάντησε από ανθρώπινες υπάρξης με ονόματα και οντότητα σε μαριονέτες «Θολές εικόνες» που ειχαν υποδυθεί τους ταγούς και τανυζόμενοι προσπαθούσαν να προσθεσουν μέγεθος στην ύπαρξή τους.

Στο αίτημα των καιρών για εθνική ανεξαρτησία, απάντησαν με την αποδοχή της προπολεμικής κατάσταση πραγμάτων και την εκ νέου υποδούλωση στους ξένους. Στο αίτημα για ηθικοποίησει της ζωής και της πολιτικής, απάντησαν εγκληματικά με πολιτικοποίηση της ηθικής και συνέβαλαν στην διατήρησει του κίβδηλου, του κάλπικού και του αγοραίου που πολιορκούσε τη ζωή των Ελλήνων, και κατάντησαν τη χώρα κρανίου τόπου. Ενας ολόκληρος στρατός από ανύπαρκους και ανυποψίαστοι ως προς το αληθινό μέγεθος του χρόνου, την πραγματική έκταση του ιστορικού ιστού και την αμείλικτη δύναμη της ιστορικής κρίσης.

Αλήθεια μπορεί κάποιος να φανταστεί, τόσο στη διάρκεια της κατοχής, πολύ περισσότερο του εμφυλίου πολέμου, μια αίθουσα δικαστηρίου με πέντε Βαμβακάδες στρατοδίκες, με απαστράπτουσες χρυσές επωμίδες και ενα δεκαωκτάχρονο (18) παιδί, να δικάζεται και μια Μάνα να περιμένει την απόφαση ;

Η μεταπελευθερωτική δικαστική ιεραρχία, παρερμηνεύοντας την εξουσία της, οταν θεώρησε οτι εχει την εξουσία να τιμωρεί. Τιμωρούσε. Τιμωρούσε αδιάκριτα και χωρίς λόγο, αρκεί να συμμετείχε εστω και νοητά κάποιος στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ή αν κάποιου «εθνικόφρονα» δεν του άρεσε η φάτσα κάποιου, η του γούσταρε γυναίκα ή η κόρι του ΕΑΜίτη. Και τιμωρούσε! Τιμωρούσε παθιασμένα! Και κατά προτίμηση σε βαρείες ποινές και κυρίως σε θάνατο, αρκεί η Ασφάλεια να ειχε «δέσει κάπως καλά» τις κατασκευασμένες κατηγορίες και οι ασφάλειες ειχαν και το χρόνο και τα μέσα να κάνουν καλά αυτό που τους αναλογούσε...

Με την αποδοχή απ τους αστούς επαναστάτες του ιστορικού συμβιβασμού με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο, ειχε σαν αποτέλεσμα να συγκροτηθεί η Αγία Τριάδα. Την εποχή εκείνη βασική παραγωγική δύναμη ηταν η Γή. Και τη Γή ατομική, και αργότερα και την εθνική την κατείχαν οι Κοτζαμπάηδες και ο Κλήρος. Τα πρόγραμμα των αστών διέφερε βέβαια απ αυτό των εταίρων. Την οικονομική και κοινωνική δύναμη ομως μέσω της Γής, την έλεγχαν οι Κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος και σε μεγάλο βαθμό οι ξένοι και ειδικά οι Αγγλοι. Εχοντας την οικονομικό-κοινωνική δύναμη αρνήθηκαν να πάει η χώρα προς το μέλλον στο όνομα του παρελθόντος. Αποτέλεσμα: Απ την απελευθέρωση του 21, η χώρα μας δεν μπόρεσε να αποκτήσει τους βασικούς θεσμούς σε όλες τις σφαίρες της οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής ζωής. Εκτοτε όλα στρέφονταν γύρω από πρόσωπα, από πρόσκερες καταστάσεις και εφήμερες συγκυρίες. Η απουσία τέτοιων θεσμών και η κακότεχνη απομίμηση των ξενόφερτων δομών και απόψεων, αποπροσανατόλισαν κάθε προσπάθεια για πρόοδο. Δίχως το θεσμικό και ηθικό έρμα, η νεοελληνική κοινωνία παραλογίζονταν, παράπαιε. Υποτάσσονταν και δολοφωνούσε την ηγεσία της

Φιλικής ή τους άφηνε ζητιάνους και καταφρονεμένους, ειδικά τους Θεσσαλούς και Μακεδόνες να σβήσουν βιολογικά χρόνια μετά στην ελεύθερη Ελλάδα.

Ολα οσα αποτελούσαν αναγκαίες προϋποθέσεις και υποδομή για μιά εξελεκτική άνοδο αναβάλλονταν για «αύριο». Προκρίνονταν η «απογείωση» οπως οπως, δίχως πυξίδες κατεύθυνσης, εξορμήσεις παγιδευμένες, ξεσηκώματα δίχως επαύριο, η σισυφική ιστορία σε όλη της τήν τραγικότητα. Με αυτήν την τραγικότητα φτάσαμε στη Βασιλομεταξική δικτατορία, τον αλβανικό πόλεμο, την κατοχή και στις 12/10/44 στην απελευθέρωση, που για αλλη μια φορά οι αντιδραστικές δυνάμεις, η ολιγαρχία και οι Αγγλοι, αρνήθηκαν να πάμε προς το μέλλον στο όνομα πάλι του παρελθόντος.

Την μεταπολεμική περίοδο, οι πολιτικές σκοπιμότητες υπήρξαν ο καθοριστικός παράγων σε όλους τους τομείς, εθνικό, πολιτικό, κοινωνικό. Διαστρέφοντας αλήθειες και ιστορικά γεγονότα. Ξεγράφοντας ιδανικά, οράματα και ηθικές αξίες, ετσι ωστε και σήμερα ακόμα να μήν ξεχωρίζουμε την αλήθεια απ το ψέμα, το δίκιο απ το άδικο, αφού τα πάντα ειχαν διαβρωθεί. Οι θεσμοί ειχαν καταστοί παιχνίδι δημοσίων σχέσεων και αλυσίδα διαπλεκομένων κρίκων. Η συνέχεια ειναι γνωστή : φιλοδοξίες, υποταγή, συνεργασίες και χρήμα διαμόρφωσαν ενα πολιτικό αλαλούμ, δημιουργώντας εξίες άνευ αξία, υποβάθμιση του ήθους, αγνοώντας πρότυπα εθνικής και κοινωνικής προσφοράς.

Σε όκληρη η Ευρώπη, αμέσως μετά τον πόλεμο ειχε κηρύχθει ενας ασταμάτητος πόλεμος κατά της προδοσίας και του δοσιλογισμού. Παντού η λέξη «πρόδοτης του έθνους» και «δοσίλογος» σήμαιναν ανεξίτηλο στίγμα. Η Γαλλία δεν δίστασε να δικάσει σε θάνατο εναν άλλοτε εθνικό της Στρατάρχη και τις πρώτες μέρες της απελευθέρωσης της Γαλλίας, δέκα και πλέον χιλιάδες προδότες καταδικάστηκαν σε θάνατο και τους πιό δεδηλωμένους τους λιτσάρανε χωρίς δίκη. Στην Ελλάδα έγινε ακριβώς το αντίθετο. Η εθνική προδοσία και ο δοσιλογισμός, στηριγμένοι στα αγγλικά όπλα ειχαν, κατακτήσει το κράτος και ειχαν κηρύξει πόλεμο ενάντια στο έθνος. Ειχαν διαβρώσει τα πάντα. Κυριαρχούσαν στον κρατικό μηχανισμό και κρατούσαν δέσμια το υγιές κομμάτι της δικαιοσύνης.

Ο δοσιλογισμός στην Ελλάδα, μπορεί το ποσοστό να μην ηταν μεγάλο ειδικά στο λαό. Στα υψηλά ομως ιστάμενα κλιμάκεια ηταν καραμπινάτος. Εβγαζε μάτι που λέει ο λαός. Για να μπορέσει να εξαπολύσει τη στρατιά των συμμοριών και να μπεί και το επίσημο κράτος αρωγό τους, έπρεπε να κρατήσει τα προσχήματα. Και ο μόνος τρόπο να το πετύχει αυτό ηταν, να κάνει κάποια εστω χοντροκομένη προσπάθεια αυτοκάθαρσης, για να σκεπαστούν οι πομπές και οι ανεξίτηλες πληγές που προξένησε ο δοσιλογισμός στη χώρα. Για να μήν λέει η Αριστερά και ειδικά οι κομμουνιστές οτι το μεταπολεμικό κράτος, ήταν κράτος δοσιλόγων.

Οπως σε όλη την Ευρώπη ειχα συγκροτηθεί ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων, έτσι και στη «δημοκρατική» Ελλάδα συγκροτήθηκαν τα «Ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων». Με τη συγκρότηση των ειδικών δικαστηρίων, ο λαός δίκαια

πίστεψε και περίμενε, οτι ειχε προβάλει στον ορίζοντα αργά και διστακτικά μεν, αλλά αποφασιστικά θα λειτουργούσε επιτέλους η Εθνική Νέμεση, για να καθαρίσει η κόπρος του Αυγίου, διασώζοντας έστω μερικά κουρελάκια δικαιοσύνης και εθνικής αξιοπρέπειας. Για μια στιγμή πίστεψε πως θα εφαρμόζονταν η υπ αριθ 6 Σ.Π. Οπως σε όλα ετσι και στο θέμα των δοσιλόγων εξαπατήθηκε.

Η Σ.Π ειχε συνταχθεί λίγες μέρες πριν από την συμφωνία της Βάρκιζας, με σκοπό και στόχο να πιστέψει ο λαός οτι οι δοσίλογοι και στη χώρα μας, δεν θα μείνουν ατιμώρητοι. Μετά την υπογραφή ομως της συμφωνίας, ο σκοπός και ο στόχος για τον οποίος συντάχθηκε η ΣΠ άλλαξε. Αντί για τους δοσίλογους, τώρα η Σ.Π κύριο στόχο ειχε τους αγώνιστές και βασικό σκοπό την εξόντωσή τους.

Τα «Ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων αποδείχθηκαν καταπληκτικά τετατροαυγουστινά φυτώρια με τις ιστορικές αποφάσεις. Ειχαν συσταθεί ακριβώς για να δικαιολογήσουν-καλύψουν τον δοσιλογισμό. Υστερα απ την πρώτη μεγαλειώλδη δίκη των Κούϊσλινγκς: πρωθυπουργών και υπουργών, ήρθε η αλλη ιστορική απόφαση της δίκης Λάμπου-Παρθενίου-Κουρεμπανά και Σία, που επιβεβαίωσε για πιό ακριβώς λογο συγκροτήθηκαν τα «ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων».

Μέχρι την ημέρα που θα έβγαζε την απόφαση στο Β! Δικαστήριο που δίκαζε τους δημίους της Ειδικής Ασφάλειας, απ την ανασυγκροτημένη δεξιά μετά τις 12 του Φλεβάρη του 1945, δηλ μέσα σε δέκα μήνες απ τη συμφωνία της Βάρκιζας, ειχαν δολοφονηθεί και τραματισθεί 5.677, βασανισθεί 28.450 και συλλεφθεί 70,528 πολίτες.Το Β! Δκαστήριο Δοσιλόγων με την απόφασή του στάθηκε ομολογουμένως στο «ύψος» του. Απ τους δέκα εννέα (19) κατηγορούμενους καταδίκασε δύο σε θάνατο, τρείς σε ισόβια, ενα σε είκοσι χρόνια, ενα σε δύο χρόνια, ενα σε ενα χρόνο, αθώωσε τους ένδεκα, τέσσερες απ τους οποίους δικαστηκαν ειρήμην. Ακολούθησε η δίκη του «εθνομάρτυρα» Ν Μπουραντά. «Μηχανοκίνητο κτήνος» τον ονόμαζαν οι Αθηναιοι. Η διαδικασία υπήρξε συνοπτική και σε ενα ακροατήριο αποκλειστικά από μπουραντόπουλα, «ήρωες» των ταγμάτων ασφαλεία και της Ειδικής Ασφάλειας, που ολοι μαζί καμάρωναν για τον αρχηγό τους. Τον αρχηγό που χωρίς ντροπή θα διατράνωνε στους Δικαστές τους «άθλους και και ηρωϊσμούς του».

Βέβαια, όλες οι δίκες των δοσιλόγων ηταν ξεχωριστές και κάθε μιά ειχε τη δική της ιδιομορφία. Αυτή ομως του Μπουραντά, του Δάγκουλα, κλπ, ειχαν μερικές ξεχωριστές ιδιομορφίες. Ο Μπουραντάς, ηταν ο άνθρωπος του Μανιαδάκη, φύλακας άγγελος του καθεστώτος της 4ης Αυγ/στου. Σ αυτόν φεύγοντας ο Μανιαδάκης του ειπε: «Μπουραντά το νού σου στο καθεστώς». Ηταν αυτός που όταν τον όπλισαν οι Γερμανοί, σαν αντάλλαγμα του υποσχέθηκε να τους «φέρει τόσα κεφάλια οσες σφαίρες του έδιναν». Ο Μπουραντάς ειναι αυτός, που με μιά δύναμη πυρός ιση με μεραρχία, πρωτοστατούσε στα μπλόκα της Κοκκινιάς, της Καισαριανής κλπ. Αυτός που οταν περάδινε τους πατριώτες

στους Γερμανούς, για να τους εκτελέσουν και που πριν τους εκτελέσουν παζάρευε τη συνείδησή τους: «Ελα να σε κάνουμε δικό μας. Αλλιώς θα σε φάϊ το χώμα της Καισαριανής!» Και οταν το χώμα της Καισαριανής τους έτρωγε, έλεγε στις γυναίκες τους «Αντε να τους κάνετε κόλυβα...».

Αθώος ο Μπουραντάς, που στην ενυπόγραφη επίσημη αναφορά του στη Διεύθυνση της Ασφάλειας (13.7.44) αναφέρει επι λέξη :«Αναλαβών την πρωτοβουλίαν της επιχειρήσεως, ηδυνηθήν τη συνδρομή τμήματος τσολιάδων και ομάδας Γερμανών της υπηρεσίας των ΕΣ ΕΣ, να εξουδετερώσω την αντίστασην των αμυνομένων...». Πρόκειται για το φρούριο της οδού Μπιζανίου, όπου τα αδάμαστα παλικάρια έγραψαν-με το αίμα της νεανικής ζωής τους-την ηρωϊκότερη σελίδα μιά από τις καλύτερες της ελληνικής Εθνικής Αντίστασης. Ο Μπουραντάς, διηγείται οτι οταν κάλεσε μαζί με τους Γερμανούς του, τους αποφασισμένους ΕΠΟΝίτες να παραδοθούν, αυτοί απάντησαν: «Οι ΕΛΑΣίτες Δεν Παραδίνονται!».Και προτίμησαν να πεθάνουν και οι ένδεκα απ το χέρι του Μπουραντά των ΕΣ ΕΣ παρά να παραδοθούν.

Με τον τρόπο που έγιναν οι ελάχιστες δίκες δοσιλόγων και οι αποφάσεις που εξέδωσαν τα ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων, η ιερή υπόθεση του καθαρμού απ τον δοσιλογισμό, ειχε μεταβληθεί σε αναίσχυντη κωμωδία και κοροϊδία του λαού. Οι δίκες αυτές, ενώ έγιναν με το σκεπτικό να καθησυχάσουν την ελληνική και παγκόσμια κοινή γνώμη, ο ελάχιστος αριθμός που δικάστηκαν και καταδικάστηκαν σαν δοσίλογοι και οι ποινές που επέβαλαν ειχαν εξεφτελίσει το έθνος μας στα πέρατα της οικουμένης και μετέτρεψε το μεταδεκεμβιανό κράτος σε κράτος δοσιλόγων.

Ενώ τα «ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων» ηταν ελάχιστα, δίκαζαν και δεν καταδίκαζαν. Μετά τα έκτακτα μέτρα, έκτακτο στρατοδικείο υπήρχε σε κάθε πρωτεύουσα του Νομού και όλα ειχαν μετατραπεί σε βιομηχανία παραγωγής θανάτου. Τα έκτακτα καταδίκαζαν χωρίς να δικάσουν. Αποδεκάτιζαν τη γενιά του 1920-40 και του 1930-40. Ολόκληρη η Εθνική Αντίσταση ειχε κηρυχθεί εκτός Νόμου! Αυτή τη φορά δεν θα γλύτωνε κανένας. Βασικός και κύριος στόχος: Να διαλυθεί το ΕΑΜ, να σβήσει μια για πάντα η ανάμνηση του ΕΛΑΣ! . Να ξεχαστεί οτι υπήρχε στην Ελλάδα κάποτε ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Για τον ίδιο σκοπό εκτός απ την βιομηχανία των στρατοδικείων, και τη βιομηχανία απόσπασης δηλώσων μετανοίας, υπήρχε και η βιομηχανία απόκρυψης και εξαφάνισης στοιχείων. Οι λόγοι γι αυτή τη συλλογική ΣΙΩΠΗ μπορούν, κατά κύριο λόγο, να αναζητήθουν τόσο στο τραύμα της «εθνικής ήττας» όσο και στις αντιλήψεις της φασιστικής Δεξιάς για το πώς αντιλαμβάνονταν τότε τη νίκη και στη ανάγκη να κατασκευάσει τους δικούς της ήρωες.

Μπορεί η πτώση του ανύπαρτου «σιαλισμού» ύστερα από 45 χρόνια, να δικαίωσε τη νίκη των δυνάμεων της αντίδρασης. Η δική μας ομως συμμετοχή και η προσφορά του λαού μας στη νίκη του συμμαχικού αγώνα, και το κόστος που χρειάστηκε να πληρώσουμε σαν λαός και χώρα για τριάντα ολόκληρα χρόνια μετά καμιά αναφορά και αναγνώριση. Τον εμφύλιο που χρειάστηκε να κάνουν, προκειμένου να τη «διασφαλίσουν», τη διατήρηση των εκτάκτων

μέτρων, την εφτάρχονη χούντα, για την πτώση της οποίας χρειάστηκαν νέοι αγώνες και το δράμα της Κύπρου ειναι ακόμα ανοιχτό. Την χώρα όλα αυτά τα χρόνια υπό κηδεμονία του κάθε Αγγλου στρατηγού και κάθε κυρίου Γκρέϊντερ και Πυουριφόι, με τις φυλακές και τα ξερονήσια γεμάτα με πολιτικούς κρατουμένους και τον ελληνικό λαό υπό το αισχρό καθεστώς της ετεροδικίας.

Επειτα για πιά νίκη μιλούν. Αυτή η πύριος νική δεν ηταν νίκη των ελληνικών αντιδραστικών δυνάμεων. Ηταν νίκη του τσιώρτσιλ και του Τρούμαν. Και ηταν νίκη του μεταπολέμικού ιμπεριαλισμού γιατί το ΕΑΜ στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, δεν συζητούσε με τους Ελληνες ή με μιά αλλη ελληνική άποψη-πρόταση για τη λύση, αλλα με μιά αλλη δύναμη. ΜΕ ΜΙΑ ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. Με τη δύναμη, της αγγλικής αυτοκρατορίας, που εκπροσωπουσε ο Τσιώρτσιλ και που ειχε ήδη κατακτήσει με την δύναμη των όπλων τη χώρα και ασκούσε εξουσία. Ανέβαζε και κατέβαζε κυβερνήσεις διόριζε υπουργούς και θυροροός ακόμα.

Αν όλα αυτά μαζί δεν συνιστούν «εθνική ήτταν» τότε το ερώτημα που μπαίνει ειναι τι αλλο μπορεί να σημαίνει «εθνική ητταν»; Αυτήν ακριβώς την «εθνική ήττα» ήθελαν να καταχωνιάσουν στα βάθη που συλλογικού υποσυνείδητου. Το πιό εντυπωσιακό στοιχείο σε αυτή τη συλλογική άσκηση «εθνικής» ειναι η λήθη και ο ενταφιασμού της μνήμης που επιβλήθηκε μετά το τέλος του εμφυλίου πολέμου. Οσο διαρκούσε ο εμφύλιος, επειδή οι καταγγελίες για βασανιστήρια, μαζικές εξαφανίσεις, εκτελέσεις και αλλες φρικαλεότητες εις βάρος των Αντιστασιακών, βοηθούσαν στο να τρομορκατήται ο λαός, δεν αποτελούσαν εθνικό απόρρητο. Μετά τη λήξη ομως του εμφυλίου, ο συσκοτισμός και ο ενταφιασμός κρίθηκαν απαραίτητοι για να διαμορφωθούν οι διάφοροι όροι και οι εξαμβλωτικές θεωρίες, οι οποίες σκοπό ειχαν να δημιουργήσουν τις παρεμβάσεις εκείνες που θα επέτρεπαν να πλάσουν «ήρωες» και «προσφορά» απ το τίποτε.

Το οτι οι διάφοροι όροι που προέκυψαν στην ιστορία και την τέχνη του λόγου εχουν κακοπάθει ειναι αναμφισβήτητο. Αν αυτό ισχύει γενικά για την Ελλάδα των παθών και της σταύρωσης τα πράγματα ειναι ακόμα πιό μετέωρα σε ό,τι εχει σχέση με την ιστορία. Ετσι φτάσαμε να μήν γνωρίζουμε ακόμα πως ο χριστιανισμός οχι μόνο απέριψε τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό, αλλα και τον πολέμησε. Να μήν γνωρίχουμε το πραγματικό 21 και τίποτε σχεδόν για την Αντίσταση, παρά την «αναγνώριση»!!!

Η ετεροδικία ειναι το προνόμιο που παραχωρείται απ τους υποτακτικούς στους επικύραρχους: Αγγλους και Αμερικονούς, να μήν δικάζονται για τα όποια αδικήματα και εγκλήμτατα ακόμα διαπράτουν στη χώρα μας, απ την ελληνική δικαιοσύνη, αλλά να δικάζονται με τους δικούς τους νόμους.

Η δήλωση μετανοίας, για τους κρατούντες ήταν το πιό μεγάλο και πολίτιμο αγαθό. Με αντάλλαγμα για τον μικροποινίτη λευτεριά και για τον θανατοποινίτη ζωή και μείωση της ποινής για τον βαρυποινίτη. Βλέπουμε οτι το αντίτιμο της δήλωσης συνοδεύοντα με αρκετά και αξιοθαύματα πλεονεκτήματα α) Με αναστολή της εκτέλεσης και οταν ακόμα βρισκόσουν στο νεκροθάλαμο της

εκτέλεσης β) Μείωση της ποινής, απο θάνατο σε ισόβια ή και σε μικρότερη ποινή και παραγραφεί του «εγκλήματος». γ) ο μικροποινίτες αν έκαναν τη δήλωση σε λίγες μέρες έπαιρναν τα μπογαλάκια του και σπίτι.

Εκτός απ την «εθελοντική» υπήρχε και η καταναγκαστική δήλωση. Αυτή άρχιζε απ την ασφάλεια, με βασανιστήρια και υποσχέσεις για μη προσαγωγή στη δίκη, για παραγραφεί του «αδικήματος» όποιο και αν ηταν. Συνέχιζε στο στρατοδικείο απ την έδρα με την απειλή-προτροπή «ειναι κρίμα να φάς το κεφάλι σου, ενώ μπορείς να χαρείς την...». Με προτροπή και υποσχέσεις ακόμα του οικογενειακού περίγυρου να ασκήσουν πίεση κλπ. Και με περισσότερη ένταση και απανθρωπιά στίς φυλακές και την Μακρόνησο.

Ορισμένες φορές, εκτός απ τις απειλές το έριχναν και στο συμπονετικό: « γιατί βρέ παιδί μου δε σκέφτεσαι την καημένη τη Μάνα σου, που τόσες και τόσες θυσίες έκανε για σένα να σε μεγαλώσει ; Να εχει την αγωνία σου, που ξημερωβραδιάζει περιμένοντας να σε δεί κοντά της για να δεί και αυτή η καημενούλα μια άσπρη μέρα, ή τη γυναίκα και τα παιδιά που τα άφησες στους πέντε δρόμους, ενώ στο χέρι σου ειναι να τακτοποιηθείς και να πάς κοντά τους. Βέβαια για τις γυναίκες τις περισσότερες φορές όταν τις επικαλούνταν ανάλογα πώς ακτινογραφούσαν τις σχέσεις απ την αλληλογραφία, άφηναν πάντα και διάφορα υπονοούμενα...Πρέπει και για το δικό της καημό, μα και για το δικό σου μέλλον να φροντίσεις για τον αποχαρακτηρισμό σου». Και επειδή το έργο της «καθυπόταξης» δεν ηταν εύκολη υπόθεση. Δεν ακολουθούσε το ρυθμό που ειχαν προγραμματίσει οι εμπνευστές, έμπαινε σε κίνηση και η κρεατομηχανή. Το έργο της κρεατομηχανής ενισχύονταν πάντα και με απειλές που το περιεχόμενός τους ηταν ο προπομπός για το τί ακολουθούσε...«Οσοι εξ υμών δεν ήθελον ακούσει τη φωνή της πατρίδος και απερισκέπτως» κλπ κλπ. Νικητής ειναι ο εθνικός στρατός και στρατός δεν παίζει... Ολοι να προσέλθετε εις την σκηνήν του Α2 Γραφείου ή το Αρχιφυλακείο και να υπογράψετα τας ετοίμους δηλώσεις».

«...Οσοι από εσας κάνετε την απρονοησίαν να μην προσέλθετε μέχρι την τρίτην απογευματινήν στο Α2, να τακτοποιηθείτε, θα πεθάνετε με τα πιό ωμά βασανιστήρια... Θα σας λιώσουμε σαν τα σκουλίκια...»Η μέθοδος τους βασανισμού όμως και του ομαδικού ξυλοδαρμού αποδείχθηκε ατελέσφορη. Οσο πιό φρικτά γίνονταν τόσο πιό πολύ δέναμε μεταξύ μας και ειδικά οι μελλοθάνατοι.

Απ τον Αύγουστο του 1936 και ειδικά στη διάρκεια της κατοχής και τους εμφυλίου πόλεμου, η Ελλάδα ηταν ενας γαλαξίας σπαρμένος απ φυλακές, στρατόπεδα γνωστά και άγνωστα, κρατητήρια, τμήματα μεταγωγών και τόπους εκτελέσεων. Ηταν χώροι όπου στοιβάζονταν οι ιδεολογικοί αντίπαλοι του καθεστώτος.

Με τη λέξη φυλακή εννοούμε το ίδρυμα που προορίζεται για την κράτηση των καταδικασμένων απ τα ποινικά δικαστήρια σε ποινές στέρηση της ελευθερίας. Αυτή ειναι η επίσημη άποψη οσον αφορά τον ρόλο που καλείται να διαδραματίσει αυτός ο χώρος. Αν στον απλό λαό η λέξη φυλακή προκαλεί

κάποιο δέος, σε αυτούς που ειχαν την κακή τύχη να ζήσουν πολλά χρόνια σαν πολιτικοί κρατούμενοι μετά την απελευθέρωση, τον εμφύλιο πόλεμο μέχρι τον Ιούλιο του 1974, η λέξη φυλακή προκαλεί φρίκη. Και προκαλεί φρίκη γιατί η φυλακή, εκτός απ τα κτίρια, το υπαλληλικό προσωπικό και τρόπος που λειτουργεί, ειναι και ο ρόλος που καλούνται να παίξουν τόσο το υπαλληλικό προσωπικό οσο και τα κτίρια, Διευθυντικό και εκτελεστικό σε σχέση με στους στόχους που θέλει να πετύχει η πολιτεία. Ετσι ανάλογα με τους στόχουν που θέλει να πετύχει η πολιτεία, αντίστοιχοι ειναι και οι κανονισμοί και η συμπεριφορά των υπαλλήλων, μα και η δομή-ποιότητα των κτιρίων.

Βασικοί στόχοι της μεταπολεμικής πολιτείας, οσον αφορά τους πολιτικούς κρατούμενους-ιδεολογικους της αντιπάλους-εκούσια και συνειδητά ηταν δύο α) η με όλα τα μέσα βιολογική εξόντωση των ιδεολογικών της αντιπάλων. και β) οσους δεν θα κατορθώσει να τους εξοντώσει βιολογικά να τους εξαναγκάσει στον ηθικό μηδενισμό.

Την περίοδο αυτή η φυλακή ηταν μια σαρκωθήκη, μια ανθρώπινη πνιγηρή αποθήκη, μια ανθρωαποθήκη που η αγωνιά με την ελπίδα πρώτα να ζήσει και σε συνάρτηση με τη ζωή, να διατηρήσει και την Ανθρώπινη Αξιοπρέπεια. Ανθρωποι που αργοπεθαίνουν εξοικειωμένοι πλέον με την μόνιμη παρουσία του θανάτου. Του θανάτου απ τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Φαινόμενο καθημερινό και ο μακρόσυρτος απ την πείνα θάνατο.

Στη διαχρονική περίοδο της μακραίωνης ιστορίας του, το καθεστώς ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, διαχρονικά σταθερά παραμένουν πάντοτε και τα δομικά στοχεία της ύπαρξης και διατήρησής του. Το μεμονομένο άτομα ο «υπήκοος» ή και η ομάδα αντιμέτωτοπος με την εκδικητικότητα της ιδιοκτησίας, επειδή τόλμησε να αμφισβητήσει με λόγο ή με πράξη, την «καθεστηκυϊα τάξη». Αμφισβήτηση που, σύμφωνα με τη λογική της εξουσίας, οποιαδήποτε μορφή και αν εχει αυτή, συνιστά κολάσιμο «καθεστωτικό έγκλημα». Και οχι μόνο κατά των πρωτεργατών και το άμεσο οικογενειάκο, συγγένικο και φιλικό περιβάλον, και αυτών που συμμαχούν, αλλά και κατά των «συνοδοιπόρων». Ολοι αυτοί θα καταδικαστούν σαν «εχθροί» του καθεστώτος της ιδιοκτησίας και της εξουσίας απ την οποία απορρέει η εξουσία.

Το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων απ το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής στο καθεστώς της ιδιοκτησίας, η ιδιοκτησία έφερε μαζί της στη θέση, της συλλογικότητας, της άμιλας, της συνεργασίας και της αλληλεγγύης το άτομο, τον ανταγωνισμό και το κέρδος. Απ το συλλογικό η κοινωνία πέρασε στο ατομικό και απ το ατομικό στην εκμετέλλευση του Ανθρώπου απ τον ανθρωπο. Ηταν φυσικό το συλλογικό καθώς ηταν καθεστώς, να αντιδράση στο ατομικό και ειδικά στην ατομική ιδιοποίηση του φυσικού και του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου.

Η ιδοκτησία για να υπερνηκήσει την αντίδραση και να κατανικήσει τις δομές, τους θεσμούς, τα ήθη και τα έθιμα πάνω στις οποίες στηρίζονταν το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης, έπρεπε να βρεί, να δομήσει και να εδραιώσει τις δικές της δομές, θεσμούς, ηθή και έθιμα που θα έκαναν κατανοητά τα

πλεονεκτήματα του νέου καθεστώτος. Με πρώτο και βασικό στόχο, να γίνει σεβαστή η κλοπή του φυσικού και κοινωνικά παραγώμενου πλούτου και αποδεκτή η εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Για να γίνει σεβαστή η κλοπή, και αποδεκτή η εκμετάλλευση, έπρεπε η ιδιοκτησία να περιβληθεί με ένα δέος. Ενα δέος, ικανό να ανακόψει την όποια διάθεση για αφαίρεση έστω και ενός ψίγματος, χωρίς να υποστεί απανόρθωτες συνέπειες αυτός που τόλμησε να προβεί σε μια τέτοια εγκληματική πράξη. Επρεπε να βρεθεί εκείνη η θεωρητική κάλυψη, που και η σκέψη ακόμα να θεωρείται απευκταία.

Η πρώτη θεωρητική επένδυση-ανακάλυψη ηταν η ανακάλυψη του Θεού και η θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας. Να συνταυτίσει την ιδιοκτησία με το θεό. Να της προσδόσει θεϊκες ιδιότητες. Ετσι με την θεϊκή κάλυψη καθιερώθηκε σαν ιερή. Και σαν ιερή οχι μόνο οριστική και απαραβίστη, αλλά και αιώνια, οπως αιώνιος ειναι και ο θεός. Την θεϊκή κάλυψη της ιδιοκτησίας την έκανε η Ανατολή-Μέση Ασία. Η Ιερουσαλημ. Με το πέρασμα ομως του χρόνου η θεϊκή κάλυψη μόνο δεν αρκούσε. Ξεπεράστηκε απ τα ίδια τα πράγματα απ τη στιγμή που οι ανιδιοκτήτες και οι εκμεταλλευόμενοι έθεσαν το ερώτημα: Γιατί ο θεό που ειναι μεγάλος, παντοδύναμος, πολυεύσπλαχνος και δίκαιος οπως λένε γιατί δίνει και προστατεύει μόνο μερικούς ανθρώπους;

Με το ερώτημα αυτό έχουμε την πρώτη αμφισβήτηση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος και τους ανθρώπους που στήθηκαν αντιμέτωποι στην ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής.

Αφού λοιπόν ατόνησε ή δεν έδινε τα αναμενόμενα πλέον αποτελέσματα, αναζητήθηκε νέα θεωρητική κάλυψη. Ετσι δίπλα στη θεϊκή, ανακαλύφθηκε και προστέθηκε και η ηθική κάλυψη σε συνδιασμό με την συνείδηση. Τη γνώση του έξω κόσμου σε σχέση με το εγώ και η κρίση για τον ηθικό χαρακτήρα των πράξεών του και κυρίως να συναισθάνεται ο ανθρωπος τις συνέπειες των πράξεών του...Την ηθική κάλυψη της ιδιοκτησίας την έδωσε θεωρητικά η Ελλάδα-Αθήνα. Ομως και η ηθική κάλυψη με την πάροδο του χρόνου, έχασε τη δυναμική της. Χρειάστηκε κάτι πιό σίγουρο, ασφαλή και διαρχονικό. Και τότε εφευρέθηκε το δίκιο. Το δίκαιο που εκφράζει και εφαρμόζει το αναμφισβήτητο δικαίωμα της ιδιοκτησίας. Τότε η θέληση της ιδιοκτησίας έγινε ΝΟΜΟΣ. Νόμος που οχι μόνο προστατεύει , αλλά και τιμωρεί με ποινή αυτόν, που θα τολμήσει και να σκεφτεί ακόμα να αμφισβητήσει την θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας, την ηθική και νομική υπόστασή της, την ταξική διάρθρωση της κοινωνίας και κυρίως την εξουσία που πηγάζει απ την ιδιοκτησία.

Για να λειτουργήσει ο Νόμος εκτός απ τους ιδεολογικούς, εκπαιδευτικούς και ηθικούς μηχανισμούς, συγκροτήθηκαν και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί: στρατός που θα τη φύλαγε περιμετρικά, σώματα ασφαλείας που θα την προστατεύαν εσωτερικά, κρατητήρια για κλείνουν τους παραβάτες, δικαστήρια για να επιβάλουν τις ανάλογες με το έγκλημα ποινές και φυλακές για να κλείνουν μέσα τους κλέφτες και κυρίως αυτούς που αμφισβητούν ή και θέλουν να ανατρέψουν το καθεστώς της ιδιοκτησίας. Και λέω κυρίως αυτούς γιατί ο

κλέφτης ή οι κλέφτες ειναι μεμονωμένα άτομα και απ τα μεμονωμένα άτομα δεν κινδυνεύει το καθεστώς, ενώ οι αμφισβητίες και οι ανατροπείς, εκτός του οτι ειναι πολλοί ειναι και οργανωμένοι σε αυτόν τον κοινό σκοπό και στόχο, τον οποίο στόχο εχουν και θεωρητικά διαμορφώσει με τις νέες κοινωνικό-οικονομικές θεωρίες και δομές, που θα βάλουν στη θέση αυτών που θα ανατρέψουν. Και ειδικά μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία το1917.

Την νομική κάλυψη τον έδωσε το Ρωμαϊκό ποινικό δίκαιο. Το ποινικό δίκαιο, εκτός του οτι προστατεύει την ιδιοκτησία διασφαλίζει, οχι μόνο το αδιατάρακτο της κρατικής ταξικής εξουσίας, αλλα και την εκδικητικότητα της εξουσίας. Ειναι οι κανόνες που διδάσκουν οτι η αντίσταση κατά του καθεστώτος αποτελεί την εσχάτη προδοσία. Ειναι έγκλημα που δεν σβήνει ούτε με την εσχάτη των ποινών. Και την εσχάτη των ποινών η εξουσία στη δική μας περίπτωση την επέβαλε με την άμεση εκτέλεση και τον μακρόσυρτο απ την πείνα θάνατο.

Η προαιώνια συνθήκη με τη φύση παραβιάστηκε. Οι κρατούμενοι ιδεολογικοί αντίπαλοι δεν τρέφονταν κατά φύση. Ενα μεγάλο μέρος απ αυτούς που δεν εκτελέστηκαν και αυτοί που ειχαν βαριές ποινές (οι τελευταίοι αποφυλακίστηκαν τον Σεπτέμβρη του 1963, για να ξανά συλληφθούν την 12η Απριλίου 1967 και να απολληθούν τον Ιούλιο 1974) ειχαν πάθει ανεπανόρθωτες βλάβες στην όραση, τον εγκέφαλο, στο νευρικό και το σύστημα αναπαραγωγής. Βασικό αίτιο τα καταπιεστικά μέτρα σε συνδιασμό με την έλλειψη ζωϊκής πρωτεϊνης στη διατροφή και το πόσιμο νερό. Αν οι ηλικίες των κρατουμένων δεν ηταν της τάξης 25-40 ετών στην πλειοψηφία, θα ειχαν πεθάνει το 30-40 %. Εκατόν τριάντα οκτώ (138) πέθαναν μόνο στη Γυούρα, χώρια αυτούς που μεταφέρονταν και πέθαιναν στα Νοσοκομεία. Εφευγαν με τα φορία απ τη Γυούρα και δεν γύριζαν. Οταν ρωτούσανε οι αντιπρόσωποι τι έγινε με τον τάδε, η απάντηση ηταν «έγινε καλά και μετείθχηκε σε αλλη φυλακή» και ας ειχε πεθάνει σε κάποιο Νοσοκομείο.

Τα δύο τρίτα των κρατουμένων ηταν μόνιμα εκτεθειμένο στις αρρώσειες που προκαλεί το εφάλμυρο και μολυσμένο νερό και τους ανθυιγεινους όρους διαβίωσης. Το πόσιμο νερό στη Γυούρα και τα νησιά αποτελούσε πολιτέλεια για τους κρατουμένους.

Μόνο η σχιστοστομία που προκαλεί τύφλωση που προσβάλει τους εξασθενισμένους και υποσιτισμένους οργανισμούς, άφησε ανάπηρους πολλές εκατοντάδες ανθρώπους. Απότοκος αυτών των συνεπειών και στερήσεων, έκτοτε ζώ με μεγαλύτερη του 67% αναπηρία, που μου έδωσε ο ασφαλιστικός μου φορέας, μόλις τεκμερίωσα δικαίωμα συνταξιοδότησης.

Το καθεστώς κράτησης υποχρεώνει τον πολιτικό κρατούμενο σε απομόνωση απ το άμεσο κοινωνικό του περιβάλλον και μέσα στη φυλακή σε απόλυτη απομόμωση απ τον κοινωνικό του περίγυρο με τους τοίχους και πέρα απ τους τοίχους της φυλακής. Αυτή η πρακτική γίνεται κατονοητή οταν τις 18-20 ώρες του 24ώρου τις περνά καθημερινά κλεισμένος στο κελί του, η επιφάνεια του οποίου ειναι μόλις 4 τμ και την εποχή που τα στρατοδικεία δούλευαν σε 24η

βάση, μέναμε και δύο και τρείς ακόμα και τέσσερεις σε αυτόν τον χώρο. Στις σκηνές ο χώρος που αναλογούσε για τον καθένα, ηταν ακόμα πιό μικρός. Επιτρέπεται μόνο μιά ώρα το πρωϊ, μια το μεσημέρι και δυό απόγευμα «περίπατος». Ο κρατούμενος στο λίγο αυτό χρόνο πρέπει να αναπτύσσει τη δημιουργικοτητά του, ετσι ώστε να ικανοποιήσει όλες τις ανθρώπινες ανάγκες σωματικές, υγιεινής και καθαριότητας: κελιού, σώματος και ρούχων. Οι δεσμοφύλακες-βασανιστές και οι σκοποί πάνω στά κάστρα ηταν τα μόνα πρόσωπα που βλέπαμε για πολλά χρόνια. Ενας απ τους σημαντικότερους μηχανισμούς ελέγχου ειναι ο τρόπος με τον οποίο γίνεται επισκεπτήριο. Ενα σύστημα που σκοπό εχει να εμποδίσει-καταστρέψη την επικοινωνία με τους οικείους του. Εκτός απ το διαχωριστικό ενάμισι και πλέον μέτρου απόσταση απ τον επισκέπτη και τις σήτες, πάντα ενας δεσμοφύλακας ηταν δίπλα στον κρατούμενο και ενας στον επισκέπτη. Το ίδιο γίνεται και με την αλληληγραφία που λογοκρίνεται και διανέμεται μια φορά τη βδομάδα. Η απομόνωση τσακίζει ακόμα και τα ατσάλινα νεύρα.

Ο κρατούμενος υπόκειται σε μια σειρά τυποποιημένων συμπεριφορών που υπονομεύουν την ανθρώπινη υπόσταση. Οχι μόνο η ζωή του, αλλά και η κάθε του κίνηση υποβάλλεται σε απόλυτο έλεγχο. Η διαδικασία ελέγχου αρχίζει απ τα πιό απλά ζητήματα: οπως με τις τρείς ή τέσσερες καταμετρήσεις την ημέρα. Την συχνή ενόχληση τις νυκτερινές ώρες. Τη διανομή του σισιτίου σε συγκεκριμένη κάθε φορά ώρα. Με τον ίδιο τρόπο ελέγχεται και η προσωπική υγιεινή του κρατουμένου.

Τα γράμματα που παίρναμε η στέλναμε ειχαν μια τεράστια σφραγίδα που έλεγε. «γράφετε σύντομα, καθαρα και απόλυτα οικογενειακά και δέκα μόνο σειρές» Η χούντα καθιέρωσε τα δελτάρια, που ηταν υπόλοιπα του αλβανικού πολέμου. Και ηταν αυτά ακριβώς τα «απολύτως οικογενειακά» που δεν καταλαβαίνε η λογοκρισία απολύτος και τα έσβηνε πάντα. Και παίρναμε ή έπαιρναν ενα γράμμα, που το μισό ηταν σβησμένο κι ετσι κανένας δεν καταλάβαινε «απολύτως»...

Η απομόνωση και ο ενταφιασμός στα ψυχρά σκοτεινά κελιά των φοβερών μεσαιωνικών κάστρων του Επταπυργίου, της Κέρκυρας και η σήψη του στο τσιμέντινο κελί, τον αγκαλιάζε, τον έσφυγκε, τον πνίγει. Στραφταλίζει ο ιδρώτας στο κιτρινισμένο απ την κλεισούρα μέτωπο. Κάθε πόρος του ΕΝΑΙ του δονείται, συνταράζεται το κορμί. Πλησιάζει να χτυπήσει το καμπανάκι. Ο παγωμένος Βορριάς περουνιάζει τα κόκκαλα και η ανάσα του Νότου νερουλιάζει το αίμα. Ο αθάνατος, θάνατος στήνει το δοξάρι, ϊδιο κοτσίφι στη ξόβεργα. Η ζήσει πεταρίζει, απλώνει τα φτερά της. Περιμένει μέσα στην ατελείωτη σιωπή. Το σύννεφο του θανάτου τον σφιχταγκαλιάζει. Αισθανεσαι οτι πλησιάζει η ώρα, που θα μπούν οι μηχανές της «παραγωγής» σε κίνηση. Πρέπει να βγεί το πλάνο του εικοσιτετραώρου. Πόσοι και ποιοί παραμένει άγνωστο ακόμα. Πάντος τα εργαλεία του εξαναγκασμού τα ειχαν πάρει στα χέρια τους οι βασανιστές και το εργο άρχισε...

Ηθελαν να μας εξωστρακίσουν το όνειρο και την ελπίδα για ζωή. Νοσταλγώ την εποχή που οι ψυχές μας ηταν χλωρές, που ηταν εύκαμπτες, σαν το χλωρό κλαδί. Το χλωρό κλαδί ειναι υπόσχεση ζωής, προαιωνίζει άνθιση. Ειναι απότοκος βιωμένου χρόνου και εμπειρίας. Οπως η ευαισθησία δεν εχει σύνορα, δεν εχει εθνικότητα, το ίδιο συμβαίνει και με τη φαντασία. Ε! λοιπόν αυτό το όνειρο και τη φαντασία ήθελαν να μας σκοτώσουν, γιατί γνώριζαν, πως αν κατόρφθωναν να σκοτώσουν το όνειρο και τη φαντασία θα σκότωναν και την ελπίδα για ζωή. Και τότε όλα θα ηταν εύκολα.

Όμως όταν μια κοινωνία ή και ένα άνθρωπος ακόμα, μετατρέπεται σταδιακά σε κοινωνία μένα άτομα σημαίνει ότι έχει καταντήσει μια κοινωνία φοβισμένων ανθρώπων, χωρίς χαμόγελο, χωρίς γέλιο κα λάμψη στα μάτια, χωρίς ελπίδα, με ζωγραφισμένη, την αβεβαότητα, τον φόβο και την αγωνία στο πρόσωπο. Οι μικρές χώρες εχουν ανάγκη και συνοχή και αυτό έκαναν οι κομμουνιστές και οι αριστεροί σε όλ τα διάβα της ζωής τους και ειδικά στη διάρκεια της κατοχής και θα δέχονταν τώρα να…Οι αγωνιστές όχι μόνο πιστευά, αλλα και αγωνιζόταν σε όποιο μετερίζι και αν βρίσκονταν ότι η Ελλάδα του αύριο, η μετ' απελευθερωτική Ελλάδα χρειάνταν ένα Νέο όνειρο, μια αναγεννητική πολιτική και πίστη στις αστείρευτες δυνάμεις του ελληνισμού εντός και ετκός των τειχών για να εχει συνέχεια για να δικαιολογήσει και τον ιστορικό της ρόλο στο κοινωνικό οικονομικό γίγνεσθαί.

Οι ιστορίες του κόσμου ειναι μύθοι που διαιωνίζουν την κουλτούρα και τα συμφέροντα της εκάστοτης άρχουσας τάξης. Δεν χρειάζεται να πεθάνει κανείς, για να ανακαλέσει το παρελθόν προς όφελος των άλλων. Η αναπόληση και η αφήγηση εινα μια διαρκής διεργασία…Ετσι κάποτε μέσω της αναπόλησης και της διεργασίας φτάνει ο άνθρωπο να αναρωτηθεί: Πόσο πανεπιστήμονας είναι ο σημερινός Ανθρωπος, πόσο πολυπράγμων και πολυκαλλιτέχνης, πόσο η αφοσίωσή του σε μια ιδέα η σε ένα τομέα στομώνει τις διόδους σε άλλους τομείς; Ισχύουν ακόμα τα περί πολυσχεδούς ανθρώπου, του ανθρώπου που μπορεί να διακρίνεται σε δυο τουλάχιστον τομείς ταυτόχρονας; Μπορεί να είναι Τραγωδός και Ναύαρχος, όπως Ο Σοφοκλής, Φιλόσοφος και Ναύαρχος, όπως ο Μελίσσιος, Μαθηματικός και στρατηγός , όπως ο Αρχύτας, φιλόσοφος και Ολυμπιονίκης, οπως ο Αμπεδοκλής, ο Πυθαγόρας, ο Νεονίκης, όπως ο Πλάτωνας; Όπως και να απαντήσε κάποιος ο ανθρωπος δεν διασπάτε, δεν αλλοιώνονται τα βασικά χαρακτηριστικά του, και οι πιο τυχεροί μπορούν να συνδιάσουν τις επιδόσεις τους σε διαφορετικές περιοχές γνώσεων και τεχνών και δεν είναι λίγοι αυτοί που τα κατορθώνουν.

Πάντως Ελληνας σημαίνει Δίας, Θυσέας, Ερμής, Θεμιστοκλή, Αθηνά, Ηρώ και Λέανδρος, Περσία, γυμνότητα, σοφία, λευκό μάρμαρο και έρώτας, Αλέξανδρος, μυστικιστή λάμψη του Βυζαντίου, Χριστός και παράδεισος, Τουρκία, φόνος παλιγγενεσία-Ανάσταση. Το γεγονός ομως είναι ότι άνθρωποι έβαλαν αλυσίδες στα πόδια των συνανθρώπων στο Νού και τα πόδια, αυτοί του φίμωσαν τα γεννητικά του όργανα, κάλυψαν το πρόσωπό του με Παυλικές και παβλοφικές αντιδράσεις. Ευτυχώς άφησαν άθικτη κάποια θέληση, έναν θυμό, μια ορμή και μια αρρενοπώτητα που τη δείχνουν… Δεν χρειάστηκε

παρά να βλέπω, να ακούω και να διαβάσω. Και έφτασα στον Τσέχωφ που λέει :«Κάποτε θα' ρθει μια μέρα που θα μάθουμε γιατί έγιναν όλα αυτά…ποια είναι η αιτία για τόσο πόνο», τόση αδικία κακία και εκδίκηση για τον συνάνθρωπο και τόση εκμετάλλευση Ανθρώπου από άνθρωπο. Πράξεις και έργα που είναι άρρηκτα δεμένες και προσχεδιασμένες με το εν ψυχρώ έγκλημα. Αυτό γενικά.

Υπήρχαν όμως εποχές όπως ή κατοχική και η μετά κατοχική οπου πολλά εναι τα γεγονότα και οι περιπτώσεις στις οποίες άνθρωποι που τρώγαν καλά αντάμα με τους κατακτητές, πήδαγαν καλά και πολύ ή σκότωνα καλά και πολλούς, έγιναν πλούσιοι, πολλοί και διάσημοι, μέχρι που κυβέρνησαν χώρα και χώρες και αυτό ακόμα τον ΟΗΕ, όπως η περίπτωση του Γερμανού δωσίλογου εγκληματία πολέμου Κούρτ Βαλχάϊμ επί δεκαετία.

Όπως πολλοί Ελληνες πηγαίνω στις εθνικές επετείους και σε αυτή ακόμα της 28^{η} Οκτωβρίου, αν και θέλω η επέτειος αυτή πρέπει να αντικατασταθεί με την δωδεκά Οκτωβριου του χίλια εννιακόσια σαράντα τέσσερα. Και αύτο γιατί ήμαστε η μόνη χώρα στον κόσμο που γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα της κήρυξης του πολέμου και όχι την απελευθέρωση.

Μια 25^{η} βγαίνοντας από την Εκκλησία κάποιος που κατά διαστήματα δήλωνε αριστερός με σταμάτησε στην εξώποτρα του Αγίου Αντωνίου κανοντάς μου ια ιδιόμορφη κριτική με κύρια αιχμή τι δουλειά εχω εγώ «ενας αγωστιστής του λαού και κουμμουνιστής με χρόνια φυλακή και εξορία στις επετείους. Τον πήρα και πήγαμε καφενείο που ειχέ ανοίξει πριν από λίγες μέρες στην κεντρική απέναντι από το κατάστημα υποδημάτων το «Νέο».

Ο εμφύλιος πόλεμος βρισκόταν στο τέρμα του. Οι λίγες ελπίδες που είχαμε χάθηκαν. Δυσάρεστα μηνύματα μας έρχονταν από παντού. Οταν ο κράχτης φώναζε για γράμματα, ο νούς μας πήγαινε μόνο στο κακό πλέον. Τα καλά μαντάτα ηταν ελάχιστα. Ετσι απ τη μιά στιγμή στην άλλη, έβλεπες κόποιο συγκρατούμενο να φοράει πένθος. και ηταν πολλοί πάρα πολλοί αυτοί που φορούσαν πένθος. Το υπουργείο ειχε δώσει εντολή να δώσει μια ακόμα μάχη με τους κρατουμένους γενικά και τους μελλοθάνατους ειδικά, αφού με αυτούς το αντάλλαγμα-δήλωση-ειχε μεγαλύτερη ανταλλακτική αξία. Τη ζωή. Αρχισε ο πόλεμος των νεύρων. Η κυβέρνηση ήξερε, πως αφού τελείωσε ο πόλεμος, δεν ειναι δυνατόν να συνεχίσθουν οι εκτελέσεις. Επρεπε συνεπώς να αλλάξει τις μορφές των εκτελέσεων. Η καλύτερη και αποδοτικά δοκιμασμένη μέθοδος ηταν η αγωνιστική «αυτοκτονία...

Στις ασφάλειες ηταν εύκολη η εκπαραθύρωση. Στα κρατητήρια και τη Μακρόνησο το ίδιο. Στις φυλακές όμως; Το λόγο τώρα τον εχει ο ψυχολογικός πόλεμος. Το κλίμα. Η ατμόσφαιρα. Το άγχος της επικείμενης εκτέλεσης. Στόχος η ψυχή, το συναίσθημα και το κουράγιο. Πόσο θα αντέξουν την αγωνία του θανάτου. Μεχρι πότε θα αντέξουν τα νεύρα τους. Θα σπάσουν ανθρωποί ειναι, δεν ειναι από ατσάλι. Η αναμονή, η απομόνωση και η αβεβαιότητα για το αύριο, ειναι τα πιο ψυχοφθόρα εργαλεία. Ηξεραν πως η παραμονή και μόνο

στην αβεβαιότητα, κανείς δεν θα μπορούσε να ειναι σίγουρος για την τύχη του. Κανείς δεν ήξερε τι θα του ξημερώσει.

Ο άνθρωπος, πάντοτε και παντού, αισθάνεται δέος και τρόμο, οταν νοιώθει ανέτοιμος, αδύναμος και άοπλος να αντιμετωπίσει τα ενδεχόμενα που τον περιμένουν. Μια απροσδιόριστη απειλή πλανιόταν πάνω απ τις φυλακές. Η αγωνία ηταν ο κοινός παρανομαστής. Χωρίς υπερβολή, η παραμονή και μόνο σε αυτήν την παρατεταμένη αναμονή για αόριστο διάστημα, και χωρίς τον παραμικρό σωματικό βιασμό αρκούσε για να ξεθεμελιώσει οχι μόνο την ψυχική, αλλα και την διανοητική ισορροπία του ανθρώπου. Και αυτό ήθελαν...

Η αλήθεια ειναι πως το σκοτάδι, όπως και το άγνωστο πάντα ερεθίζουν τις αισθήσεις. Μεγενθύνουν την αβεβαιότητα και το φόβο. Συντηρούν και αυξάνουν τις ανησυχίες και την αγωνία. Αυτά βέβαια τα ξέρουν καλά ολου του κόσμου οι τύραννοι και αναμορφωτές. Γι αυτό αποτελούν τα βασικά εργαλεία και συμμάχους στο καταχθόνιο έργο. Μέσα σ αυτό το κλίμα προσπαθούσαμε με κάθε τρόπο να σπάσουμε την απομόνωση και την μονοτονία. Παιδικές, σχολικές και αντάρτικες ιστορίες, σχόλια και προοπτική για τις ελληνικές και παγκόσμιες εξελίξεις. Στρατιωτικές και πολιτικές, ανέκδοτα πικάντικα και μή, όλα εμπαιναν στην κουβέντα. Ευτυχώς δεν μας έλειπε η αισιοδοξία, μα ούτε και η χιουμοριστική διάθαση για σχόλια γύρο απ πρόσωπα, πράγματα και καταστάσεις.

Οσον αναφορά τις μεθόδους που χρησιμοποιούσαν ήταν πολλές. Δεν διέφεραν απ αυτές της ασφάλειας, όπου ο ανθρώπινος πόνος δεν συγκινούσε εκτός απ το ότι στη φυλακή ο χρόνος της προσπάθειας ηταν απεριόριστος. Η αγωνία του θύματος, να προφυλακτεί απ τα κτυπήματα. Για να την αποσπάσουν όμως οταν δεν ήταν «εθελοντική» δεν άφηναν ανεκμετάλλευτη την παραμικρή ευκαιρία. Αν Πχ κάποια μέρα ήσουν άκεφος, σε καλούσαν στη διεύθυνση μια δυό τρεις φορές και σου θύμιζαν τις χαρές της ζωής και τα πλεονεκτήματα που «προσφέρει» η πολιτεία με αντάλλαγμα τη δήλωση, ενω στο μεταξύ προκειμένου να προκαλέσουν σύγχυση ή και υπόνοιες, ανάμεσα στους συγκρατούμενους ο μηχανιαμός υστερα από κάθε κάλεσμα, άφηνε διάφορα κάθε φορά υπονοούμενα...Πολλές φορές κρατούσαν κάποιο γράμμα που η λογοκρισία έκρινε οτι το οικογενειακό περιβάλλον προτρέπει...σε θέλει κοντά του...σε έχουν ανάγκη...ή οτι η γυναίκα σου... κλπ. Το ρεφρέν ηταν πάντα το ίδιο. Αν υπήρχε κάποια διαφορά απ την ασφάλεια, στη συμπεριφορά και τη μέθοδο, αυτή ειχε σχέση με το μέγεθος της ποινής.

Στους κάτω απ τα είκοση χρόνια έλεγαν οτι μπορούν να πάνε κοντά στα αγαπημένα πρόσωπα, στους ισοβίτες θα εισηγηθούν τη μείωση της ποινής σε ελάχιστα χρόνια και στους θανατοπινίτες που οι αφορμές να τους καλέσουν στο Γραφείο «εθνικής επαναπροσαρμογής » ηταν πολύ περισσότερες: π.χ οτι απορρίφθηκε η αίτηση αναστολής της ποινής, οτι αυτές τις μέρες θα περάση η αίτηση στο Συμβούλιο χαρήτων, οτι βρίσκεται στο Γραφείο του Υπουργού, με αποκορύφωμα οτι ο Υπουργός, υπόγραψε την εκτέλεσή σου κλπ. Αν ομως

κάνεις δήλωση θα την ανακαλέσει και αν «βοηθήσεις και εσύ λίγο...» πολύ «γρήγορα θα βρεθείς» κοντά στους δικού σου...

Σπάνια τα πλεονεκτήματα δεν έχουν επακόλουθο κάποιο μειονέκτημα και ειδικά στην περίπτωση της δήλωσης μετανοίας, που σχετίζονταν με την ελευθερία και την ίδια τη ζωή. Ετσι λοιπόν, μια και σε έβαλαν στο χέρι, ανεξάρτητα αν διέπραξες το αδίκημα για το οποίο σε κατηγορούν ή σε συνέλλαβαν σε μπλόκο. Τους αρκούσε οτι πήρες μέρος στην Αντίσταση. Επρεπε να βρούν τρόπο να σε αποκόψουν απ το λαϊκό κίνημα. Και για να σε αποκόψουν τον μόνο τρόπο και μέσο που είχαν ηταν ο εξευτελισμός οχι μόνο της προσφοράς σου, αλλα και του ίδιου εαυτού σου. Οχι μόνο για την Ασφάλεια, το στρατοδικείο, αλλα και τη διεύθυνση της φυλακής και το προσωπικό η απόσπαση μια δήλωσης θεωρούνταν κατόρθωμα και σαν τέτοιο επιβραβεύονταν με διάφορες ανταμοιβές.

Η δήλωση «μετανοίας» για τον άνθρωπο που εχει επίγνωση του εαυτού του και της αποστολής του σαν Ανθρωπος : Σημαίνει αυτοϋπονόμευση, αυτοαναίρεση και παραίτηση απ το δικαίωμα να ειναι ο εαυτός του. Να λέγεσαι Ανθρωπος. Σημαίνει οτι συνειδητά αποκήρυτεις οχι μόνο τα πιστεύω σου, αλλά και τον ίδιο τον εαυτό σου. Οτι έπαψες να εισαι σήμερα αυτός που ησουν χθές κλπ.

Αυτή η πολύφερνη Νύφη, που την έλεγαν «δήλωση μετανοίας» με τα πιό πάνω γνωστά «πλεονεκτήματα» σήμαινε για το καθεστώς την αποκοπή σου απ το λαϊκό κίνημα και αυτό ηταν το ζητούμενο για το καθεστώς. Και για να εχει μεγαλύτερη άξια, μια και έκαναν τον «κόπο να σε συλλάβουν» εκτός απ τη γραπτή δήλωση, που έμπαινε στον ατομικό σου φάκελο και σε θα βάρυνε έφ όρου ζωής αν επιζούσες. Επρεπε για να γίνεις πιστευτώς, να εκτεθείς και κοινωνικά. Να στείλεις γράμμα στον παππά του χωριού ή της ενορίας για να διαβαστεί απ τον άμβωνα να συγχωρεθούν οι «αματρίες», ετσι ωστε να πειστεί και η κοινωνία, οτι πραγματικά μετανώησες. Να γράψεις μερικά γράμματα σε γνωστούς και φίλους στις φυλακές ή σε συγκατηγορούμενους και πολύ εμπιστευτηκά σου έλεγαν, οτι αν θέλεις να «επισπευθεί η απόλυσή σου» όσον καιρό θα εισαι ακόμα μέσα...εχε το νού σου...Εμείς θα κρατήσουμε μέχρι τότε «κρυφή» τη δήλωση.

Οσον αφορά το περιεχόμενο της δήλωσης ηταν τυποποιημένο. Ηταν έντυπο έτοιμο για υπογραφή. Περιείχε την «αποκήρυξη με τα βλεληγμίας του Κ Κ και όλες του τις παραφυάδες ΕΑΜ,ΕΛΑΣ,ΕΠΟΝ κλπ» και οτι στο εξής «δεν θα έχω καμιά σχέση μαζί τους, αφού όπως αποδείχθηκε ηταν αντεθνικές και Σλαβοκίνητες οργανώσεις» κλπ και κυρίως οτι στο εξής δεν θα καμιά σχέση μαζί τους...

Αυτά ηταν λιγά απ τα πλεονεκτήματα του καθεστώτος, τους πρωτοστατούντες στην απόσπαση και τους όποιους μεσάζοντες :αμοιβές, προαγωγές και θα ληθφεί «υπόψην οταν έρθει η ώρα» δεν μένει παρά να δούμε τί ακριβώς σήμαινε η δήλωση και για αυτόν που την κάνει. Εκείνο που πρέπει να τονιστεί ειναι οτι η τεράστια πλειοψηφία των δηλώσεων, αποσπάσθηκαν με τα

πολυήμερα ,απάνθρωπα και ανελέητα βασανιστήρια στις ασφάλειες, όπου ο ανθρώπινος πόνος δεν συγκινούσε. Η αγωνία του θύματος, που γεμάτο αίματα προσπαθεί να προφυλαχθεί απ τα χτυπήματα και τα πληγιασμένα απ τη φάλαγγα πόδια, δεν έφτανε για να αγγίξουν τα κτηνώδη ένστικτα. Το μόνο που ξέρουν ειναι να ουρλιάζουν, βρίζοντας και απειλώντας τον Βούλγαρο, τον συμμορίτη, τον προδότη, το μίασμα και το θα κάνεις δήλωση Ρέ!, ή θα πεθάνεις!

Ελάχιστες από φόβο και καμιά, μα καμιά γιατί απαρνήθηκε τα πιστεύω του . Οτι μετάνοιωσε για την συμμετοχή του στην Αντίσταση, πολύ περισσότερο για τη συμμετοχή του στο Κομμουνιστικό κόμμα. Απόδειξη οτι το σύνολο σχεδόν των δηλώσεων ηταν αποτέλεσμα βασανιστηρίων, φαίνεται και απ το γεγονός, οτι στα στρατοδικεία όπου πλέον θα αποφασιζόταν η τύχη του δηλωσία της ασφάλειας, ο κατηγορούμενος, πριν αρχίσει η «δίκη» σηκωνόταν και δήλωνε οτι: η δήλωση αυτή αποσπάστηκε σε κατάσταση αφασίας απ τα βασανιστήρια ή οτι ειναι πλαστή. Αυτή τη «δήλωση δεν την υπέργαψα εγώ», όπως δεν «υπέγραψα ο ιδιος και το κατηγορητήριο». Και σαν πλαστή ή προϊον βασανιστηρίων την ανακαλώ με επίγνωση των συνεπειών, που θα εχει η ανάκληση στην ποινή. Και οχι μόνο την ανακαλούσαν, όταν έφταναν στη φυλακή, η πρώτη δουλειά που έκαναν ηταν να κάνουν μια αντιδήλωση με την οποία δεν την παραδέχονταν και γραπτώς.

Και τις ανακαλούσαν γιατί, μπορεί κάποιος να διαφωνεί με το ΚΚΕ και το αριστερό λαϊκό κίνημα σε διάφορα ζητήματα. Θα ηταν ομως κατάφορη διαστρεύλωση της ιστορικής αλήθειας, να κατηγορηθούν οι κομμουνιστές και οι αξιοθαύμαστοι διανοητές που συμπορεύτηκαν μαζί μας τον δύσκολο, τραχή και ανηφορικό δρόμο για αντεθνική δράσει και για εγκατάλειψη των θεμελιακών τους αρχών του πατριωτισμού, του διεθνισμού, της ανθρωπιάς και την αγάπη προς το λαό. Αρχές που ειναι η πεμπτουσία της κοσμοθεωρίας τους, ενεξάρτητα απ τις κακοποιήσεις, παραποιήσεις και διαστρευλώσεις, που υπέστει κατά καιρούς απ τους αποκοιμιστές συνειδήσεων. Τους κούφιους και φλίαρους αργυρώνητους κοντυλοφόρους. Αυτούς που δεν εχουν ούτε ιερό ούτε όσιο και το μόνο που τους ενδιαφέρει ειναι να εκμεταλλεύονται τα αγνά πατριωτικά και θρησκευτικά αισθήματα λαού. Για να εξυπηρετήσουν κρυφά και φανερά, τα τυχοδιοκτικά σχέδια διαφόρων εθνοκτώνων και τις κάθε φορά σκοπιμότητες της άρχουσας τάξης και των ξένων επικυρίαρχων. Αυτών που αποφασίζουν για τα πάντα στη χώρα μας και οταν ακόμα απειλούνται ιερά και όσια.

Και επειδή αυτοί σαν εκποιητές οσίων και ιερών και έμποροι αισθημάτων, και συνειδήσεων ακόμα δεν δυστάζουν, να διαστρευλώσουν, εκτός απ όλα τα άλλα και δυό απ τις βασικές αρχές τους: α) Μια ζωή οι άνθρωποι παλεύουν για να εξασφαλίσουν το πρώτο δικαίωμα : το δικαίωμα της ύπαρξης και της ελευθερίας και το δικαίωμα αυτό να τους το αναγνωρίζουν και οι άλλοι όπου Γής άνθρωποι. Αυτό ακριβώς το δικαίωμα ειναι η επαναστατική ηθική και β) Τη μοίρα του ανθρώπου. Οι κομμουνιστές με επιστημονικά επιχειρήματα προσπαθούν να πείσουν το λαό, οτι με τη λέξη ηθική εννοούμε τις σχέσεις

των Ανθρώπων με την παραγωγή και τη διανομή αναμεσά τους, καθώς και τις σχέσεις των Ανθρώπων του κινήματος ανάμεσά τους και οτι ο Ανθρωπος ειναι ο δημιουργός της ζωής και της μοίρας του! Την προσπάθεια αυτή, την μετατρέπουν σε επιχείρηση κατασυκοφάντησης των αγωνιστών και χαρακτηρίζοντας τους κομμουνιστές «άθεους» και «αντίχρηστους» < Επιτρέπουν στον εαυτό τους, να τους στιγματίζουν κατά βούληση και ατιμώρητα όποιον θέλουν κομμουνιστή, ενω γνωρίζουν οτι οι κομμουνιστές, ποτέ δεν ηταν και ούτε θα ειναι ποτέ σε αντίθεση με τα θρησκευτικά συναισθήματα και τις πεποιθήσεις του λαού και πάντα με ευλάβια τα σεβάστηκε και τα σέβεται αυτά τα συναισθήματα.

Βέβαια ο καθένας εχει το δικαίωμα να πιστεύει και να λέει αυτό που θέλει, του αρέσει ή και τον εξυπηρετεί. Αν όμως ηταν έστω και λίγο ειλικρινείς με τον εαυτό τους, το μόνο για το οποίο θα μπορούσαν να κατηγορήσουν τους κομμουνιστές για τα εθνικά, κοινωνικά και τη θρησκεία, ειναι οτι ποτέ δεν άφησαν ήσυχους στο καταστροφικό και καταχθόνιο έργο τους αγύρτες, των τροφίμων των διαφόρων παραθρησκευτικών οργανώσεων και άλλων σκοτεινών κέντρων. Οτι πότε δεν τους άφησε ελεύθερο το έδαφος που με τον δηλητηριώδη ενθικισμό, τον ανόητο μεγαλοϊδεατισμό και την πατριδοκαπηλεία τα βαφτίζουν «ελληνικό πολιτισμό», όπως ο «τρίτος» του Μεταξά, και το «Ελλας Ελληνων Χριστιανών» των συνταγματαρχών της 21ης Απριλίου 1967. Τη διεθνής του κεφαλαίου σε μοντέρνο «διεθνισμό» και την αγοραία θρησκοληψία σε «προοδευτική ορθόδοξη σκέψη», πίστη κλπ. Με αποκορύφωμα το εθνοκόνο σλόγκαν οτι «αν υπάρχει σήμερα Ελλάδα» αυτό οφείλεται στην ορθοδοξία.

Μα εμείς οι Ελληνες, λέμε και ξέρουμε οτι έχουμε μια ιστορία τριών και πλέον χιλιάδων χρόνων, ενω ο Χριστιανισμός δεν συμπλήρωσε ακόμα τα δυό χιλιάδες χρόνια. Ακόμα ξέρουμε απ την ιστορία του Χριστιανισμού οτι ο Χριστιανισμός, δεν έγινε θρησκεία απ την επομένη μέρα της στράυρωσης και ανάστασης του Χριστού. Πως ειναι δυνατόν ο Ελληνισμός να «οφείλει την ύπαρξή του στην Ορθοδοξία»; Ξεχνώντας ή μή ξέροντας οι ανθρωποι, οτι χάρι στον Ελληνισμό υπάρχει ο Χριστινισμός και η Ορθοδοξία. Οτι ο Ελληνισμός έδωσε στον Χριστιανισμό και την Ορθοδοξία α) Την «Οικουμενική» του γλώσσα, τη γλώσσα των Εβδομήκοντα της Κοινής Διαθήκης, που χωρίς αυτήν δεν θα μπορούσε να διαδοθεί ο Χριστινισμός και κυρίως ξεχνώντας ή παραβλέποντας σκόπιμα, οτι πριν το Χριστινισμό και την Ορθοδοξία, ο Ελληνισμός προϋπήρχε μερικές χιλιάδες χρόνια.

Αλήθεια τόσο ειναι το πάθος τους να αποδείξουν τη χρησιμότητάς» τους, που δεν δυστάζουν να πούν οτι ο «Ελληνισμός οφείλει την ύπαρξή του στη Θρησκεία» με αποτέλεσμα να μην μπορούν να καταλάβουν οτι περιορίζοντας τη γεωγραφία-πεδίο του Ελληνισμού και του Γένους στη θρησκευτική μόνο διάσταση, αφήνει ευρύτατο χώρο του Ελληνισμού ακάλυπτο, οχι μόνο με βάση το απλό κοσμικό στοιχείο, αλλά με βάση τη μακραίωνη ιστορία μας;

Φυσικά ο λαός ξέρει οτι αυτοί που προσπαθούν να τον πείσουν οτι η Αριστερά, που ειναι η συνήδησή του, οτι ειναι «απάτριδες» και «αντίχριστοι», ειναι αυτοί που πάντα στις δύσκολες για την πατρίδα στιγμές, προκειμένου να μη χάσουν τη βολή τους, τα ξεχνούν όλα για να προσκυνήσουν τους κάθε φορά ισχυρούς και κυρίως τους ξένους προστάτες! Ενώ η Αριστερά κάθε φορά που διέτρεχαν τον παραμικρό κίνδυνο η πατρίδα, οι Ανθρώπινες αξίες, τα ήθη, τα έθιμα και οι υγιής παραδόσεις του λαού μας, πρώτη αυτή πρόστρεχε και πρόταζε, και οταν χρειαστεί οι Αριστεροι πάλι θα προτάξουν τα στήθια τους. Την Αριστερά και τους κομμουνιστές, ποτέ ο εχθρός και ο κατακτητής δεν θα τον πυροβολήσει στην πλάτη. Πάντα οι σφαίρες έμπαιναν και θα μπαίνουν απ την πλευρά του στήθους, ενώ αυτοί όπως όλες τις άλλες φορές οχι μόνο θα συνεργασθουν, αλλά θα προσπαθήσουν να «πείσουν» και το λαό να κάτσει «φρόνημα». Να γίνει «νοικοκύρης» οπως έλεγε η Αγια Τριάδα Ομοούσιο και αχώριστη (Κοτζαμπάσηδες, Προεστοί και ο Κλήρος) στους Ραγιάδες και τους κλέφτες το 1821. Τους κλέφτες, που οι κατζαμπάσηδες απ το 1805 ακόμα με Σουλτανικό φερμάνι και με αφοριστικό απ τον Πατριάρχη Καλλίνικο Ε!, από κοινού προσπαθούσαν να καθαρίσουν τον Μοριά απ τους κλεφτοραγιάδες.

Οι κομμουνιστές-Αριστεροί, όσες φορές διεγράφει κάποιος κίνδυνος για τη χώρα και το λαό, όσο δύσκολες και σκληρές και αν ηταν οι συνθήκες, οσο μακρόχρονος και επίπονος και αν ηταν ο αγώνας, όσους κινδύνους, θυσίες και αίμα και αν χρειάζονταν, οπως αυτές του αλβανικού πολέμου και της κατοχής, μα και την δικτατορία των συνταγματαρχών τον Απρίλη του 1967, οι κομμουνιστές, και οι Αριστεροί αντιστάθηκαν, καταδίκασαν και αγωνίστηκαν και μέσα απ τις φυλακές και τα ξερονήσια για την κινητοποίση της παγκόσμιας κοινή γνώμης για την Κύπρος και την πτώση της χούντας. Χωρίς να αγνοούν τα νέα δεδομένα και τις αλλαγές που συντελούνταν-διάθεση συνεργασίας απ τους αυτοαποκάλούμενους «υπερατριώτες» και ευκαιρίες πλουτισμού που δεν άφησαν καμιά, εστω και την παραμικρή ανεκμετάλλευτή-μπόρεσαν οχι μόνο να διατηρήσουν αυτές τις αρχές και τα πιστεύω, αλλά και τις υπερασπίστηκαν με τις γνωστές συνέπειες. Συνεπώς δεν μπορούσαν να απαρνηθούν αυτές τις παρακαταθήκες, που οι ίδιοι με τον αγώνα και το αίμα τους έγραψαν, πολύ περισσότερο δεν μπορούσαν με τη δήλωση «μετανοίας»να αυτοαναιρεθούν σαν άνθρωποι και αγωνιστές.

Και το πιό τραγικό ειναι οτι, ποτέ δεν δέχθηκαν και οταν τους το θυμίζαμε, οτι η δήλωση μετανοίας, ενώ δεν αλλάζει τα πιστεύω του κομμουνιστή, του Αριστερού και του δημοκράτη, βλάπτει την ίδια την Ελλάδα. Και την βλάπτει γιατί με τη δήλωση και ειδικά με τον τρόπο που αυτή παίρνεται, εκτός του οτι διαμορφώνει συνθήκες διχασμού αποτελεί για την Ελλάδα ενα ανεξίτηλο στίγμα. Ετσι λοιπόν, ο τρόπος που παίρνεται και η έννοια-περιεχόμενο που αποδίδεται στη δήλωση σκοπό εχει να μετερτέψει τον Ελλάνα δηλωσία σε κοινωνικό ανδράποδο και αντρείκελο. Και ενα καθεστώς, που μετατρέπει τα μέλη της κοινωνία σε παρίες για να διατηρηθεί στην εξουσία, σημαίνει οτι δεν ειναι το ποθητό και ούτε αποδεκτό απ την κοινωνία καθεστώς.

Επειδή λόγω των συνθηκών και τον τρόπο που διαμορφώθηκε ο ελεύθερος εθνικός και πολιτικός βίο στη χώρα μας, ποτέ δεν γράψαμε την πραγματική-αληθινή ιστορία, ούτε και γι αυτό το άγνωστο ακόμα στο λαό 21, πολύ περισσότερο την αληθινή ιστορία του μετέπειτα πολιτικό-κοινωνκό γίγνεσθαι. Ετσι φτάσαμε στο σημείο ακόμα και τα πιό βασικά και καθοριστικής σημασίας πράγματα, όπως και την πρόσφατη ιστορία, προσπαθούμε να τα δικαιολογήσουμε με τον γενικό τίτλο :«Κατοχή ηταν, Εμφύλιος ηταν», συνεπώς ηταν επόμενο να ειχαμε και αγωνιστές και δοσιλόγους και μερικά παρατράγουδα τότε και στον εμφύλιο αδικίες ή και να πλήρωσαν με την ζωή τους κάποιοι αθώοι και όπως συνήθως κλείνουμε: με το ας πηδήσουμε αυτά και ας τα ξεχάσουμε. Οδηγηθήκαμε σαν λαός να δοξάζουμε και να προσκηνούμε και άσχετους με την επανάσταση του 21 «αγωνιστές» και πολλούς που την πολέμησαν, όπως θα συμβεί αργότερα και με τον αλβανικό πόλεμο και Εθνική Αντίσταση με τη σημερινή σούπα των «αντιστασιακών» της κατοχής και της χούντας.

Με αυτόν τον γενικό τίτλο κλείσαμε και ξοφλήσαμε με την νέοτερη ιστορία. Ιστορία ερήμην του λαού. Συνεπώς ό,τι έγινε καλώς έγινε τι να ξύνουμε τώρα πληγές; Ολα αυτά ανήκουν στο παρελθόν, ας γυρίσουμε σελίδα και ας κοιτάξουμε μπροστά. Η ζωή ειναι μπροστά. Ναι η ζωή ειναι μπροστά, αλλά ειναι συνέχεια της προηγούμενης του 21, του αλβάνικού, της κατοχή και της 21ης Απρριλίου και ό,τι αυτή συνεπάγεται. Αυτά δεν ηρθε απ το πουθενά. Και για ένα λαό σαν το δικό μας, που ταλαιπωρήθκε και δοκιμάστηκε τόσο σκληρά από εμφυλίους, δεν βλάπτει καθόλου να γίνεται κάπου-κάπου μιά υπόμνηση για τα δεινά της όποιας εμφύλιας σύγκρουσης και τις συνέπειες στο λαό και τη χώρα απ τις κατάκαιρούς δικτατορίες. Να φρεσκάρουμε τις μνήμες, εκείνων των γενιών και να ξεναγήσουμε τις νεότερες γενιές που δεν έζησαν η δεν ειχαν τις ανησυχίες εκείνης της εποχής. Ακόμα ειναι πολλοί αυτοί, που και σήμερα ακόμα νοιώθουν, πως δεν δικαιώθηκαν οι πλούσιοι σε συμμετοχή και προβλήματα αγώνες. Αυτοί δεν πρέπει να ξεχνούν, πώς κανένας αγώνας δεν μένει, ουτέ ειναι αδικαίωτος. Ακόμα και ο πιό μικρός και ελάχιστος αγώνας, αφήνει πίσω του πολλές και αξιόλογες ψηφίδες ζωής, οράματα και προοπτική σε βάθος χρόνου.

Ομως η μεταπολεμική πολιτική και ιστορική καταγραφεί των γεγονότων, δείχνει οτι εχει υπερβεί κάποια όρια διαστρεύλωσης, παραποίησης και αποσιώπησεις της αλήθειας. Και αυτό γιατί η Ελλάδα δεν ειναι μόνο η χθεσινή. Και η σημερινή θα ειναι και πρέπει να ειναι, ομως πρέπει να ειναι και η αυριανή και κυρίως αυτή. Και οχι μόνο υπερβαίνει κάποια όρια που προκαλλούν ερωτήματα. Υπηρετεί πράγματι τη χώρα αυτή η πολιτική, που ενώ τιμούνται σαν αγωνιστές πρόσωπα συνεργαζόμενα με τους κατακτητές, ενω παραγνωρίζονται ή λησμονούνται οι πραγματικοί αγωνιστές, αφού με τη σιωπή οχι μόνο αποκαθηλώνονται οι «ήρωες» των συνεργατων, αλλα με τον ενα ή τον αλλο τρόπο, δεν αποδίδεται ο δίκαιος έπαινος στους πραγματικούς, όταν επιμερίζονται οι ιστορικές ευθύνες

για τον εμφύλιο εξ ίσου και στους δύο πολιτικούς χώρους, παρ όλη την ιστορική επιβεβαίωση οτι την κύρια, την ιστορική ευθύνη την φέρνει η παράταξη που συμπαρατάχθηκε με Αγγλους που τον προαποφάσισαν.

Αναρωτηθήκαμε ποτέ μήπως ενεργώντας με αυτόν τον τρόπο, δημιουργούμε την εντύπωση οτι μας κατέχει το αίσθημα της ενοχής για το παρελθόν μας και σε συνέχεια συμπλέγματα για τη συμμετοχή μας στην Αντίσταση σαν λαός και άτομα; Βάρος και ευθύνη για το ιστορικό έργο του λαού μας; Μήπως χάρην αμφιβολιών, τακτικών σκοπιμοτήτων αυτοϋπονομεύουμε μακροπρόθεσμα τα εθνικά μας πλεονεκτήματα που απορρέουν απ την άρνηση της ιστορικής δικαίωσης των ιδεών και των οραμάτων της Αντίστασης; Μήπως τελικά συμβάλλουμε άθελά μας στο διαιωνίζονται τα Νόθα στερεότυπα; Τα Νόθα στερεότυπα στην πολιτική πολύ περισσότερο στην ιστορία δεν αντέχουν στο χρόνο.

Κανένας αγώνας δεν μένει αδικαίωτος. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι οι Ανθρωποι, σε βασανιστική πορεία χιλιετηρίδων, με αγωνίες, αγώνες και προβλήματα, ποτέ δεν αποστερήθηκαν την ελπίδα και την αισιοδοξία για ενα καλύτερο μέλλον. Ενα μέλλον αντάξιο του Ανθρώπου. Με αυτήν την έννοια προσβέπουν στο μέλλον, έστω και αν αυτό το μέλλον δεν φαίνεται ακόμα στο ορίζοντα.

Μεταπελευθερωτικά απαιτούνταν τολμηρές, προοδευτικές και ριζικές αλλαγές στις δομές του πολιτικού και κοινωνικού συστήματος. Για τους γνωστούς λόγους δεν έγιναν. Ομως δεν χάνουν την εμπιστοσύνη και την αισιοδοξία στον ευατό τους. Αγωνίζονται, σχεδιάζουν, επιχειρούν να γίνουν προσπελάσιμα στο μέλλον σαν ιστορική αναγκαιότητα, χωρίς να καταλήγουν σε μύθο.

Και επειδή πολλοί ειναι αυτοί που λένε, δυστυχώς και άνθρωποι που έπαιξαν κάποιο βασικό ρόλο στην Αντίσταση και το αριστερό κίνημα : οτι ευτυχώς που δεν επικρατήσαν αυτά τα πιστεύω μας, γιατί αν επικρατούσαμε θα ειχε γίνει και η χώρα μας Αλβανία, Βουλγαρία κλπ. Και τώρα θα βρισκόμασταν σαν λαός στην ίδια με αυτές θέση. Ειδικά η άποψη αυτή, που ηταν και παραμένει το βασικό σύνθημα του κεφαλαίου γενικά και της κεντροδεξιάς στη χώρα μας, μετά την «πτώση του υπαρκτού» το ενστερνίστηκαν και αρκετοί αντιστασιακοί-αριστεροί. Δεν χωράει αμφιβολία οτι τόσο παγκόσμια, αλλο τόσο και στην Ελλάδα εχουν γίνει λάθη. Και λάθη μεγάλα που οπωσδήποτε, τα λάθη αυτά θεωρητικά και πρακτικά έπαιξαν ενα καθοριστικό, αν οχι κυρίαρχο. Οι άνθρωποι αυτοί στα συμπεράσματά τους ξεχνούν, οτι οι με όλα τα μέσα βρώμικους πολέμους, ένοπλους και μή απ την ημέρα που εμφανίστηκε η κοσμοθεωρία αυτή και κυρίως μετά την επικράτηση στη Ρωσία. Και το βασκότερο ό,τι δημιούργησαν οι αιώνες σε θεωρητική και πρακτική εφαρμογή το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας, δεν θα μπορούσε και ούτε θα ηταν ποτέ δυνατόν να το καλύψουν-υποκαταστήσουν οι μερικές δεκαετίες. Ξεχνούν τις καταστροφές της Ρωσίας και το ανέπαφο της Αμερικής και εν μέρει της Δύσης στους δυό παγκοσμίους πολέμους.

Και το βασικότερο ξεχνάνε και το γεγονός οτι μαζί με την μακραίωνα καθιερωμένη κοσμοθεωρία της ιδιοκτησίας, το καθεστώς της ιδιοκτησίας έλεγχε-ειχε στη διάθεσή του τον μακραίωνα κοινωνικά πογκόσμιο παραγώμενο πλούτο με τον οποίο θα πολεμούσε οπωσδήποτε το νέο σύστημα, που θα μετακινούσε τον άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία. Το νέο σύστημα που θα άλλαζε τον τρόπο παραγωγής και διανομής του κοινωνικά παραγώμενου πλούτου στο μέλλον. Το σύστημα που αμφισβητούσε την αιωνιότητα του υπάρχοντος.

Ξεχνούν ακόμα οτι η Επανάσταση του 1917, ηταν η δεύτερη μεγάλη Κοινωνική Επανάσταση. Ειναι η Επανάσταση που σκοπό εχει να μετακινήσει τον άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία. Και οπως ειναι φυσικό μια τέτοια κοινωνική αλλάγη, δεν μπορεί να γίνει σε μερικές 10ετίες. Θέλει βάθος χρόνου, όπως έγινε και με την πρώτη κοινωνική Επανάσταση που η κοινωνία των Ανθρώπων, πέρασε από το καθεστώς των κοινωνικοποιημένων μέσων παραγωγής στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας.

Οσον αφορά αν θα γίνονταν και η Ελλάδα, Αλβανία, Βουλγαρία κλπ, ξεχνούν οτι όλος αυτός ο κόσμος που ακολουθούσε με πίστη και αφοσίωση το ΕΑΜ, δεν το έκανε από ταξική συνείδηση, με απώτερο σκοπό την ανατροπή του κοινωνικού καθεστώτος και την εγκθίδρυση κάποιου άλλου ξένου προς τα ήθη και τα έθιμα του τόπου εξουσία. Τέτοιες σκέψεις δεν αποσχολούσε τον κόσμο της Αντίστασης, ούτε και ειχαμε ανάλογες εκδηλώσεις. Βέβαια, δεν αποκλείεται να ειχαν παρόμοια νοοτροπία μερικά μενονωμένα στελέχη του ΚΚΕ. Ομως και αν ακόμα δεχθούμε οτι υπήρχαν, αν πάρουμε υπόψη οτι στην αυγή της απελευθέρωσης τα μέλη του ΚΚΕ, οπως γράφω και πιό πάνω, έφταναν τις 400,000 περίπου και οτι στην προκατοχική περίοδο τα μέλη του ΚΚΕ, δεν ηταν παρά μόνάχα μερικές χιλιάδες. Καθώς και το γεγονόςι οτι μέσα σε αυτόν τον υπέροχο κόσμο του ΕΑΜ, σε αυτήν τη λαοθάλασσα, ήταν εκατοντάδες χιλιάδες οι νεοφώτιστοι κομμουνιστές, οι εκατοντάδες χιλιάδες ΕΑΜίτες και ΕΠΟΝίτες. Ηταν ο λαός, που πύκνωσε τις τάξεις του αγώνα και του έδωσαν τα φτερά «τα πρωτινά του τα μεγάλα...» για να πετάξει, προέρχονταν απ όλα τα κοινωνικά στρώματα. Και το πιό σημαντικό ήταν οι αξιότεροι και οι ικανότεροι εκπροσωποί του. Επειτα και μέσα στον σκληρό πυρήνα (οπως τους αποκαλούσαν) υπήρχαν στην πλειοψηφία τους, αυτοί που έβλεπαν τον αγώνα της Αντίστασης σαν αγώνα για την ολοκλήρωση της αστικο-δημοκρατικής Επανάστασης, με την εξασφάλιση των αντίστοιχων εγγυήσεων σε ό,τι αφορά την εθνική ανεξαρτησία, τη λύση του πολιτειακού και των κοινωνικό-οικονομικών προβλημάτων του λαού μέσα απ την ολοκλήρωση της αστικό-δημοκρατικής ολοκλήρωσης.

Ξεχνούν οτι το ζητούμενο της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης ηταν αυτό. Αν δεν υπολοιήθηκε δεν ειναι τα λάθη της ηγεσίας αυτά που έκριναν την μεταπολεμική πορεία της χώρας. Βέβαια έγιναν λάθη δεν ηταν ομως αυτής της μορφής και του μεγέθους που καθόρισαν την μεταπολεμική πορεία. Το πρόγραμμα του ΕΑΜ, δεν διέφερε σε πολλά σημεία απ αυτό της αστικό-δημοκρατικής ολοκλήρωσης. Η διαφορά και η προσπάθεια ηταν να

διασφαλιστούν οι απαραίτητες εγγυήσεις. Στο όνομα ακριβώς αυτής της ολοκλήρωσης της μεταπολεμικής αστικής δημοκρατίας, η Αντίσταση έκανε τόσες υποχωρήσεις και απτές αποδείξεις : Λίβανος, Καζέρτα, Βάρκιζα κλπ. Βέβαια οι Αγγλοι, οι αντιδραστικές δυνάμεις, ακόμα και οι συντιρητικοί αστοί, που εγκαταλείποντας το λαό συντάχθηκαν μαζί τους, και έγιναν από εντολείς που θα ηταν αν συντάσσονταν με το λαό εντολοαποδόχοι, προκειμένου οι μέν να δικαιολογήσουν ο καθένας τη θέση του, και κυρίως να δικαιολογήσουν απο κοινού τα εγκλήματα που χρειάστηκε να διαπράξους για να πάρουν την εξουσία. Ειναι κάτι το κατανοητό και αυτονόητο. Αυτοί ομως ευτυχώς ελάχιστοι, γιατί ευθυγραμμίστηκαν μαζί τους ; Ποιά ακριβώς αδιασειστα στοιχεία ητα αυτά που τους έπεισε οτι όπωσδήποτε τα πράγματα θα εξελίσσονταν και στη χώρα μας έτσι;

Τότε βέβαια δεν μπόρεσαν να δούν οτι την επομένη της ήττας των Γερμανών στο Στάλιγκρατ, κηρύχθηκε ο ψυχρός παγκάσμιος πόλεμος γενικά και στη χώρα μας ειδικά. Σε ό,τι αφορά τη χώρα μας μερικά καθοριστικής σημασίας παραδείγματα αρκούν. α) αμέσως μετά την ήττα των Γερμανών στο Στάλιγκρατ για τη χώρα μας εκπονείται το σχέδιο «ΜΑΝΑ».β) πληθαίνουν οι Αγγλοι σύνδεσμοι στα βουνά. γ) αρχίζει η αντατική οργάνωση των εθνοϊσμών. δ) Δημιουργούνται τα Τάγματα Ασφαλείας, τα οποία και μετά τη συνθηκολόγηση της Ιταλίας αυξάνουν, αντί να μειωθούν και πληθαίνουν οι αγλλο-γερμανικές συνεργασίες. ε) Υπογράφεται στη Λισαβόνα η συμφωνία ανάμεσα στον Τσιώρτσιλ και τον Χίτλερ για την ανενόχλητη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα ζ) Εκπονείται το σχέδιο «Κιβωτός» και σε συνέχεια το σχέδο «Δεκέμβρης», η πτωματολογία και ο εμφύλιος στ) δεν έμεινε πάρα να συγκεντρωθούν οι απαραίτητες δυνάμεις για την επέμβαση. Οταν συγκεντρώθηκαν, τα σχέδια πήραν το δρόμο της υλοποίησης.

Με βάση αυτά τα δεδομένα θέλω να πιστεύω, οτι αν δεν υπήρχε η απρόκλητη και ωμή ένοπλη επέμβαση των Αγγλων και κυρίως αν η εθνική αστική τάξη στις πιό κρίσιμες στιγμές για τη χώρα, δεν συμπαρατάσσονταν φοβούμενη την αγωνιστικότητα του λαού με τους Αγγλους και τον φύσει εχθρό της την αντιδραστική-φασιστική Δεξια, τα πράγματα στη χώρα μας σε καμιά περίπτωση, δεν θα οδηγούνταν εκει που οδηγήθηκαν στην Αλβανία, Βουλγαρία κλπ. Εκτός απ τους ελάχιστους κομμουνιστές που εμφορούνταν ίσως απ τις ολοκληρωτικές αντιλήψεις, υπήρχε η στρατιά των νέων κομμουνιστών και ενα ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, δεδομένα που δεν υπήρχαν στις χώρες αυτές. Με βάση αυτά τα δεδομένα θα ακολουθούσε και η χώρα μας την πορεία που ακολούθησαν οι δυτικές Ευρωπαϊκες χώρες.

Και το βασικότερο, το κυρίαρχο θα έλεγα που ξεχνούν, αν δεν το κάνουν σκόπιμα, ειναι το γεγονός οτι η επικράτηση στις χώρες αυτές του συστήματος που μετά την πτώση καταδικάστηκε απ αυτούς μετά βδελυγμίας, ηταν άμεσα και άρρηκτα δεμένη με την κατάληψη της χώρας τους απ τον κόκινο στρατό. Και στην Ελλάδα ηταν γνωστό και εκ των πρωτέρων δεδομένο, οτι θα ερχόταν ο αγγλικός στρατός για να «ξεκουρασεί» και οχι ο Κόκινος στρατός, γεγονός που τους υποχρεώνει αν δεν θέλουν να ειναι ανιστόρητοι και εν πολλείς

εναρμονισμένοι με τους «νικητές» πριν πιστούν για την ορθότητα της άποψής τους, να το πάρουν σοβαρά υπόψη αυτό το καθοριστικής σημασίας γεγονός, αν θέλουν να ειναι συνεπείς με τον εαυτό τους. Το γεγονός που οχι μόνο έβαλε τη σφραγίδα στην μεταπολεμική ζωή του λαού μας, αλλα καθόρισε το μεταπολεμικό γίγνεσθαι.

Ακόμα στην τωρινή τους άποψη και κρίση ξεχνούν την αγγλική ωμή, βάρβαρη και απάνθρωπη επέμβαση στα εωτερικά της χώρας μας και οτι υποκινητής, καθοδηγητής και πρωταγωνιστής για ό,τι συνέβει απ την 4η Αυγούστου και μετά (για να αρκετό μόνο για αυτήν την χρονική περίοδο), μέχρι τον Μάρτιο του 1947, που μας μεταβίβασε (ποιός είδε) με ποιό αντίτιμο στους Αμερικανού ηταν οι Αγγλοι, που δεν τους είδαν καθόλου ή αν τους ειδαν τους ξέχασαν, συνεπικορούμενοι απ την αντιδραστική-φασιστική Δεξιά, που ενεργούσε σαν γενικός εκπρόσωπος του συνόλου της άρχουσας τάξης, χωρίς στο μεταξύ να της αμφισβητήση κανείς αυτό το δικαίωμα.

Αλήθεια οι συναγωνιστες αυτοί ή και οι συμπολεμιστές ακόμα παίρνοντας τη θέση αυτή δεν νοιώθους καμιά, μα απολύτος καμιά ενοχή, που ο Αντιστασιακός και ο αριστερός ηταν πλέον ενα είδος ανθρώπου αποκλεισμένου απ το Νόμο, το κράτος και την πολιτεία ακόμα πρόσωπο. Ενα αντικείμενο κυριολεκτικά έρμαιο στα χέρια του κάθε συνεργάτη, χαφιές και καταδότη. Ενας άνθρωπος που δεν ειχε το δικαίωμα να υπερασπιστεύ τον εαυτό του και την ζωή του ακόμα.

Η κατοχή, δεν ηταν κάτι άσχετο με τη ζωή του λαού και της χώρας. Ηταν μιά κορυφαία φάση της ζωής του λαού μας. Μια εποχή που κρίνοναν οι τύχες του λαού και της χώρας. Ηταν η εποχή που ο κάθε Ελληνας, έπρεπε να πεί το μεγάλο Ναι η το μεγάλο Οχι. Να αναλάβει ο καθένας τις ευθύνες απέντι στον εαυτό του και την Ελλάδα. Ηταν η εποχή που οι Ελληνες, θα κόβαμε τον ομφάλιο λώρο με την εδραιωμένη αντίψη και λόγω μεγέθους αναπόφευχθης εξάρτηση, με την διάχετη αντίληψη οτι ήμαστε ο περιούσιος λαό του Θεού. Η ηταν εποχή που θα παίρναμε τις τύχες της χώρας στα χέρια μας και θα παύμε να αποδίδουμε τα γεγονότα και τις όποιες συνέπειες στη θεία Πρόνοια και την πάνσοφον οικονομία, όπως τα ερμηνεύει η Εκκλησια και την ήθελαν οι ξένοι. Ηταν η εποχή που μπορούσαμε να απαλλαγούμε σαν λαός, απ την εξάρτηση και το ρόλο του ουραγού. Ο ρόλος του ουραγού συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και όταν, τυπικά βρίσκεσαι με την πλευρά των νικητών.

Η κατοχή ηταν ενα καθοριστικής σημασίας ορόσημο. Ενα ορόσημο που για πρώτη φορά μετά το 21, έβαζε τους Ελληνες μπρστά το καθήκον οχι μόνο να υπερασπισθούν τη χώρα, αλλά και να αγωνιστούν για την απελευθέρωσή της. Δυστυχώς στην διάρκεια της κατοχής δεν μπορέσαμε να έχουμε εκείνη την ομόνοια και την ομοψυχία που απαιτούσε η κατοχή της χώρας. Και το χειρότερο δεν μπορέσαμε να οργανώσουμε μια ενιαία Αντιστασιακή οργάνωση, οπως έγινε στις περισσότερες Ευρωπαϊκες χώρες. Με αποτέλεσμα άλλοι να οργανώσουν Αντίσταση και πολέμησαν τους κατακτητές και με τον

αγώνα τους αυτό συνέβαλαν τα μέγιστα για την απελευθέρωση της χώρας, και τη νίκη του συμαχικού αντιφασιστικού αγώνα, ενώ αλλοι (δυστυχώς Ελληνες) την ίδια στιγμή, που οι αγωνιστές έβαζαν ασπίδα τα κορμιά τους, έδρασαν εγκληματικά συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές.

Η διάσπαση αυτή σε αγωνιστές και συνεργάτες, εκτός του οτι ειχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού, ειχε και ενα τεράστιο κόστος σε πρόσθετες ανθρώπινες ζωές και υλικές καταστροφές. Αποτέλεσε και το πρόπλασμα για τον εμφύλιο πόλεμο. Βέβαια η διάσπαση αυτή δεν ηταν τυχαία, ούτε έγινε απ τον απλό λαό, που στην συντριπτική του πλειοψηφία συσπειρώθηκε στο ΕΑΜ.

Οπως κάθε γεγονός εχει την προϊστορία και την ιστορία του, έτσι και η διάσπαση του λαού στη κατοχή σε αγωνιστές και συνεργάτες των κατακτητών εχει τη δική της ιστορία. Και η ιστορία λέει οτι όπως οι βασιλικές οικογένειες οταν ταξιδεύουν, δεν μπαίνουν ποτέ στο ίδιο, αυτοκίνητο, τρένο, πλοίο και αεροπλάνο, ετσι και οτι οι άρχουσες τάξεις ποτέ δεν βάζουν όλα τα αυγά στο ίδιο καλάθι. Αυτό έκανε και η δική μας άρχουσα τάξη, τόσο στη διάρκεια του μεσοπολέμου, αλλο τόσο και στη διάρκεια της κατοχής. Δεν έβαλε όλα τα αυγά στο ίδιο καλάθι.

Η πρώτη κατοχική κυβέρνηση του στρατηγού Τσολάκογλου, στην προσπάθεια να προβάλει την δική της ταυτότητα, αλλα και να δικαιολογήσει τη «συνεργασία» με τους κατακτητές αποστασιοποίθηκε επιδεικτικά απ τη μεταξικά δικτατορία. Σε κάθε ευκαιρία διακήρυτε την απόφασή της να «εκκαθαρίσει» το «διευθαρμένο σύστημα» του Μεταξά, κατηγορώντας υψηλόβαθμους αξιοματούχους, το γενικό επιτελείο και το βασιλιά που ειχαν εγκαταλείψει τη χώρα. Την άνοιξη του 1942 οχι μόνο άλλαξε στάση, αλλα και την αντικατέστησε με μια πολιτική γεναιόδωρης υλικής ενίσχυσης και προνομιακών προαγωγων, στους ίδιους που πριν λίγο κατηγορούσε. Ενώ στο ίδιο πνεύμα άρχισαν και οι αποκαταστάσεις των στρατιωτικών. Βασικός στόχος του Τσολάκογλου, ηταν να εντάξει το σύνολο των «αστικών δυνάμεων» σε ενα κοινό μέτωπο κατά του «κομμουνισμού».

Οι κατακτητές ηταν τρείς. Οι δυό ομως ειχαν μια ιδιόμορφη συγκυριαρχία. Απ το γεγονός αυτό ηταν επόμενο να οδηγηθούν κάπαια μέρα σε αντιθέσεις. Οι αντιθέσεις ανάμεσα στους Γερμανούς και τους Ιταλούς, όσον αφορά την κατοχική πολιτική που μέρα με τη μέρα γίνονταν ολο και πιό φανερή στους κόλπους της δοσίλογης κυβέρνησης μέσα απ τη διαμάχη της γερμανόφιλης και της φιλοϊταλικής κλίκας. Οι αντιθέσεις αυτές δεν ξεπεράστηκαν ούτε το Νοέμβρη του 1942, με την ανάθεση της πρωθυπουργίας στον Λογοθετόπουλο. Οι Ιταλοί, που απ την αρχή στόχευαν στη δημιουργία προτεκτοράτου, απαιτούσαν να αναλάβει τη διοίκηση ενας Ιταλός ύπατος αρμοστής, αλλά οι Γερμανοί τελικά τον Απρίλιο του 1943, ύστερα και από συνενόηση με τον Μέγα...επέβαλαν την «ελληνική λύση» με πρωθυπουργό τον Ράλλη.

Η πρωθυπουργία Λογοθετόπουλου, ουσιαστικά αποτέλεσε το προοίμιο της πολιτικής, που υλοποίησε ο Ράλλης. Πολιτική η οποία αποτελεί στροφή-τομή

στην εξέλιξη του δοσιλογισμού. Ο Ράλης διαπιστώνοντας την γεωμετρική ανάπτυξη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, σε τέτοιο βαθμό, ωστε ακόμα και μια συμμαχική απόβαση μετά την ηττα του άξονα, δεν θα ηταν σε θέση να αποτρέψει την επικράτηση τους, για να «αναλάβει» την κυβέρνηση έβαλε (διάβαζε Τσιώρτσιλ) σαν όρο τη συγκρότηση ενόπλων σωμάτων και τον εξοπλισμό της φρουράς, «ετσι ωστε να συμμετάσχει με «δικές του» δυνάμεις τη διεξαγωγή του «ιερού αγώνος κατά της επαπειλούμενης αναρχίας των συμμοριτών». Για τον Ράλλη και τον Τσιώρτσιλ τα «Τάγματα Ασφαλείας» ηταν τα ένοπλα σώματα, που μετά τον πόλεμο και με τη δική τους προαποφασισμένη απ το 1943 επέμβαση, θα διασφάλιζαν τη νίκη στην «εθνικόφρονα» παράταξη. Δεδηλωμένος στόχος του οπως και των προηγουμένων, ηταν η ένταξη ολων των «αστικών δυνάμεων» σε ενα μέτωπο κατά του «κομμουνισμού». Για το σκοπό αυτό διαφοροποιήθηκε και στα επιμέρους σημεία απ την πολιτική Τσολάκογλου και επιδίωξε την ολοκληρωτική ταύτιση με το καθεστώς της 4ης Αυγ/ου και κατά κύριο λόγο με το βασιλιά.

Κοινός παρανομαστής και των τριών κατοχικών «κυβερνήσεων» και αυτής του Καϊρου, ηταν ο αντικομμουνισμός, με ιδεολογικό υπόβαθρο και συνεργάτη τον δοσιλογισμό.

Ο δοσιλογισμός στην Ελλάδα στηρίχθηκε βασικά στους στρατιωτικούς, και τους οικονομικού κύκλους. Οι στρατιωτικοί απ την αρχή ανέλαβαν υπουργεία και κυβερνητικά πόστα, οπως ο Γ. Μπάκος, σαν μέλη των Σωμάτων Ασφαλείας και σε οικονομικούς χώρους. Σε ολη τη δημόσια διοίκηση εγκαταστάθηκαν ειδικά γραφεία που επικοινωνούσαν απ ευθείας με τις αρχές κατοχής με σημαντικότερη αυτή η του «παρά τω Πρωθυπουργώ υπηρεσία ανταποκρίσεων μετά των γερμανικών αρχών καταχής». Η υπηρεσία αυτή επι Ράλλη ειδικεύτηκε αν δεν ταυτίστηκε κυρίως στην πληροφόρηση με τη γερμανική στρατιωτική διοίκηση, με τις υπηρεσίες ασφαλείας και τα Ες-Ες.

Οι υπηρεσίες αυτές παρά τις δυνατότητες που ειχαν να αντιδράσουν σε πράξεις που ηταν αντίθετες με τα συμφέροντα της χώρας, οχι μόνο δεν αντέδρασαν αλλά τις περισσότερες φορές υπερέβαιναν τα όρια της διοικητικής συνεργασίας, σε βαθμό που κατέθεταν αυτοβούλως σχέδια νόμου ευνοϊκα για τα συμφέροντα των κατακτητών. Με εναν ιδιαίτερο ζήλο ολοι οι διορισμένοι απ τους κατακτητές νομάρχες, δήμαρχοι και κοινοτάρχες, έκαναν προτάσεις για παραπέρα ουσιαστική «συνεργασία». Βέβαια δεν έλλειπαν και εκείνοι που δεν πειθαρχούσαν. Αυτοί την επόμενη μέρα έπαυαν να ειναι...

Ο Ράλλης ολα ανεξεραίτως τα σώματα ασφαλείας εκτός απ την αριθμητική αύξησή τους, μαζί και τα «τάγματα ασφαλείας» το φθινόπωρο του 1943, (σε συντονισμό με το σχέδιο ΜΑΝΑ) τα έθεσε υπο τις διαταγές του ανωτάτου διοικητή των Ες-Ες και της Αστυνομίας Γιούργκεν Στρούπ. Βασικό έργο των «Ταγμάτων Ασφαλείας» ηταν οχι μόνο ο εντοπισμός των «ΕΑΜ-κομμουνιστών» στα περιβόητα Μπλόκα οπου ειχαν τον κυρίαρχο ρόλο, αλλά και την πρωτοβουλία να προσδιορίζουν τους «υπόπτους» και στη συνέχεια

ηταν αυτοί, που με τις πιό «κτηνώδεις» μεθόδους ανακρίσεων αποσπούσαν σημαντικές για τους Γερμανούς πληροφορίες.

Τα Σώματα Ασφαλείας στη διάρκεια της κατοχής παρουσίασαν μια ξεχωριστή ιδιομορφία. Ενα μέρος κυρίως οι χωροφύλακες και οι κατώτεροι βαθμολογικά εντάχθηκε στην Αντίσταση, αλλά και την ειδική Ασφάλεια και το διαβόητο Μηχανοκίνητο της Αστυνομίας οι περίφημη «Μπουραντάδες» (που αντάλλαζαν τους νεκρούς με σφαίρες και παράσημα) με αποκορύφωμα τον Αλέξ Λάμπρου, που συνεργάζονταν απ ευθείας με τα Ες-Ες και ηταν αυτοί που ειχαν την πρωτοβολία στα Μπλόκα, τις λεηλασίες, τις συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τους ομαδικούς φόνους και τα 57 ολοκαυτώματα. Πράξεις που θα αποτελούν αιώνιο και ανεξίτηλο στίγμα για τους ελληνες συνεργάτες.

Το ΕΑΜ σύμβολο της ομοψυχίας του λαού, του πνεύματος της λευτερίας, της ανεξαρτησίας και της αξιοπρέπειας. Η πολιτική αυτή που ανταποκρίνονταν στο υπέρτατο εθνικό συμφέρον. Ηταν αυτά που μιλούσαν στα κατάβαθα της λαϊκής ψυχής. Τη λαϊκή ψυχή που δημιούργησε, έθρεψε κα γαλούχισε το πνεύμα της θυσίας. Με αυτό το περιεχόμενο ο λαός αποφάσισε να αγωνιστεί και αγωνιζόμενος να γίνει κύριως του πεπρωμένου του. Πάλεψε και τα κατάφερε. Χιλιάδες μαχητές εμψυχωμένοι απ τον αγώνα για λευτεριά, δίκαιο και δημοκρατία, υποδέχονταν τα βόλια τόσο των κατακτητών, αλλο τόσο και των ελληνικών εκτελεστικών αποσπασμάτων με ζητοκραυγές για την Ελλάδα, το ΕΑΜ και του ΚΚΕ. Το αίμα τους για την Ελλάδα πότισε την ελληνική Γή απ τη μια άκρη στην αλλη. Εδεσε με ακατάλυτους δεσμούς το λαό και το έθνος, ωστε να καταντούν απελπιστικά γέλιοι οσοι πιστεύουν ή ισχυρίζονται οτι μπορούν να ξεριζώσουν τους δεσμούς αυτούς. Οι δεσμοί αυτοί ηταν και παραμένουν τόσο βαθιά ριζωμένοι στη συνείδηση του και τόσο άρρηκτα δεμένοι με τη ζωή του, που και αυτό το εγκληματικό σχέδιο «ΜΑΝΑ» που σκοπό ειχε την «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν μπόρεσε να τους ξεριζώσει. Το σχέδιο που οχι μόνο προαποφάσισε, αλλα και προκαθόρισε την μεταπολεμική πορεία της χώρας με σαφήνεια

Οι δεσμοί αυτοί οταν αποκαλυφθεί η έκταση του εγκλήματος που διέπραξε ο δοσιλογισμός στην Ελλάδα . Θα αποδειχθεί α) Οτι το σχέδιο «ΜΑΝΑ» οχι μόνο ηταν αυτό που προαποφάσισε και προκαθόρισε την μεταπολεμική πορεία της χώρας, αλλά και προσδιόρισε με σαφήνεια ποιοί θα συμμετείχαν και πως θα συμμετείχαν για την υλοποίησή του. β) Οτι εκτός απ την ιδεολογική ταύτηση Γερμανών και Αγγλων, για την εξόντωση των ΕΑΜοκομμουνιστών, η συμμετοχή των Γερμανών δεν ξέρω με πιό αντάλλαγμα, αποτελούσε εναν απ τους βασικούς συντελεστές για την διαμόρφωση αυτού του σχεδίου και οτι έκτοτε αρχίζει η ανοικτή πλέον συνεργασία ανάμεσά τους. Η συνεργασία και η συμμετοχή των Γερμανών στην εκπόνηση και τη λειτουργία του μέχρι την εδώ παραμονή τους ηταν δεδομένη. Ακόμα θα αποδειχθεί οτι οι Αγγλοι με τους Γερμανούς, οχι μόνο συνεργάζονταν, αλλα οτι φεύγοντας προκειμένου να περάσει το σχέδιο «ΜΑΝΑ» στην πράξη οι Γερμανοί, άφησαν πίσω τους ειδικά εκπαιδευμένους πράκτορες με σκοπό να προβούν σε πράξεις σαμποτάζ, που να εκθέτουν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στα μάτια του κόσμου. γ) Θα αποδειχθεί η

αναμφισβήτητη σχέση των «Ταγμάτων Ασφαλείας» και όλων των άλλων εθνιοϊσμων με το σχέδιο «ΜΑΝΑ» δ) οτι μετά την εκπόνηση του σχεδίου αυτού, όλα τα δοσίλογα σώματα των εθνοϊσμων δρούσαν μέχρι την αντίστραφη μέτρηση του άξονα επίσημα υπο γερμανικό έλεγχο και μέτα υπο Αγγλικό και οχι ανεξάρτητα και «ελληνικά» όπως θέλησαν να τα παρουσιάσουν. Και το πιό τρομερό θα αποδειχθεί, οτι η αγριότητα των δοσίλογων σωμάτων εναντίον του λαού, ηταν τόσο απάνθρωπη και ανάλγητη που ειχε «εντυπωσιάσει» και αυτούς ακόμα τους κατακτητές.

Τους ειχε «εντυπωσιάσει» η αργιότητα και ο ζήλος που έδειχναν στην εκτέλεσει των διαταγών και κυρίως η υπέρβασή τους. Αν υπήρχε κάποια ανεξαρτησία και απ τις δυό εξαρτήσεις αυτή συνίσταται ακριβώς στη υπέρβαση των διαταγών, τον ξεχωριστό και ανεξήγητο για τα κατώτερα στελέχη των κατακτητών ο υπέρμετρος ζήλος. Εκείνο που τους «εντυπωσίασε» περισσότερο ηταν, η ευκολία με την οποία αφαιρούσαν τη ζωή, οτι εκτελούσαν με δική τους πρωτοβουλία «υπόπτους» και χρησιμοποιούσαν κτηνώδεις μεθόδους στις ανακρίσεις, οτι συμμετείχαν ολόψυχα στα ολοκαυτώματα και τις καταστροφές των χωριών.

Η πολιτική της Μεγάλης Ιδέας τερματίστηκε οριστικά με την Μικρασιατική καταστροφή. Η περίοδος που άρχισε με την Επανάσταση του 21 έκλεισε. Την επομένη της συνθήκης της Λωζάνης το μόνο που έμεινε να κάνει η Ελλάδα, ηταν να βρεί τρόπο να αναπτύχθει: πολιτικό-δημοκρατικά, κοινωνικό-οικονομικά και πολιτιστικά. Αυτό μπορούσε να γίνει μόνο με το σπάσιμο απ την πλευρά των αστών του ιστορικού συμβιβασμού με την Αγία Τριάδα και την απαλλαγή απ την ασφυκτική ξένη εξάρτηση. Η Μικρασιατική καταστροφή δεν τερμάτησε μονάχα μια περίοδο. Εγινε και αφετηρία μιας νέας ανάτασης. Σε όλη την περίοδο του μεσοπολέμου, η αστική τάξη, η οποία μετά την εστω μερική σιωπηρή καταγγελία της Αγίας τριάδας το 1909, βρήσκονταν για πρώτη φορά σε σημείο ανάπτυξης και ακμής. Προσπάθησε να αποκτήσει καθαρά δικό της αστικό ιδεολογικό περιεχόμενο και να διαμορφώσει ταξική συνοχή και οργάνωση. Η διαπλοκή ομως με την υπόλοιπη Αγία Τριάδα (αντιδραστικές, συντηρητικές δυνάμεις, Κλήρος και μοναρχία που την αποτελούσαν) ηταν ετσι διαθρωμένες, που δεν τα κατάφερε. Σαν διέξοδο δέχθηκε τη δικτατορία το 1936.

Η περίοδος του μεσοπολέμου ηταν γεμάτη από αντιφάσεις. Με τη δικτατορία της 4ης Αυγ/ου, κλείνει και η μεταξυ του πρώτου και του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου περίοδο της ελληνικής ιστορίας

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, άρχισε στην Ευρώπη το Σεπτέμβρη του 1939. Μέχρι τον Ιούνιο του 1941, ο πόλεμος αυτός όπως ειναι γνωστό, ξεκίνησε και ηταν ενδοκαπιταλιστικός. Απ τον Ιούνιο του 1941, ομως και μετά που η Γερμανία κήρυξε τον πόλεμο και κατά της Σοβιετικής Ενωσης, αλλάξε ο χαρακτήρας του πολέμου και από ενδοκαπιταλιστικός έγινε αντιφασιστικός-πατριωρικός και τελείωσε ταξικό-κοινωνικός. Μέχρι την ήττα των Γερμανών στη μάχη του Στάλιγκράντ, ο άξονας που τον αποτελούσαν: Γερμανία, Ιταλία,

Ιαπωνία και αρκετές άλλες μικρές χώρες της Ευρώπης, θεωρούνταν αήττητος. Ειχε καταλάβει ολόκληρη την Ευρώπη εκτός απ την Αγγλία, ενα μεγάλο μέρος της Ρωσίας και τεράσιο κομμάτι της Αφρικής.

Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης ειχαν προπολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Προκειμένου να τα εκφράσουν συνέβαλε και αυτή στην επιβολή της δικτατορίας. Το κομμάτι αυτό πίστευε πως η θέση της χώρας μεταπολεμικά έπρεπε να αποτελεί μέρος της Ευρώπης του Γ! ΡάΪχ, γι αυτό οχι μόνο αποδέχθηκε την κατοχή, δεν οργάνωσε αντίσταση αλλά και ηταν διατεθημένη να υποτάξει με την πείνα το λαό, να κάνει επιστράτευση Ελλήνων να πολεμήσουν στο πλευρό των Γερμανών, να στείλει εργάτες για την πολεμική της Βιομηχανία. Και όταν το ΕΑΜ άρχισε να οργανώνει Αντίσταση και οργάνωσε συλλαλητήρια κατά της πείνας, της επιστράτευσης και της αποστολής εργατών στη Γερμανία και σε συνέχεια προχώρησε και στην οργάνωση του ένοπλου ΕΛΑΣ, δεν δύστασε να οργανώσει διάφορα ένοπλα σώματα να την πολεμήσουν στο πλευρό των Γερμανών.

Η καταπολέμηση του κομμουνισμού, ηταν ενα ακόμα σημείο που ταύτιζε τους Γερμανούς, με αυτούς που πίστευαν στη νίκη του άξονα με την παράλληλη εξόντωση του κομμουνιστικού-Αριστερού κινήματος στον κόσμο και την Ελλάδα. Μάλιστα απ τα μέσα του 1943, που εκπονήθηκε απ τους Αγγλους το σχέδια «ΜΑΝΑ» και ακόμα περισσότερο απ το άνοιξη του 1944 θορυβημένοι απ τη μεγάλη ανάπτυξη και απήχηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο λαό, όλο και περισσότεροι απ τα κόμματα και τις ανώτερες τάξης, ειχαν φτάσει στο σημείο να θεωρούν την κατοχής της χώρας σαν «το μη χείρον», χωρίς βεβαια να κάνουν δημόσιες δηλώσεις συμπαράστασης ενάντια στον «κοινό εχθρό». Δεν έκαναν δηλώσεις συμπαράστασης για να μήν διακινδυνεύσουν τη μεταπολεμική τους καριέρα, που ασφαλώς θα εξαρτιόταν απ την καλή θέληση των Συμμάχων. Ανάμεσα σε αυτούς την πρώτη θέση την ειχε η Αγγλία. Συνέβει και στην περίπτωση αυτή ό,τι συνέβει και με την εγκαθίδρυσει της δικτατορίας.

Στο θέμα της καταπολέμησης του κομμουνισμού η άρχουσα τάξη, ανεξάρτητα από ποιόν Θεό λάτρευε το κάθε κομμάτι της, υπήρχε απόλυτη ταύτιση. Η ίδια ταύτισει υπήρχε και ανάμεσα στον Χίτλερ και τον Τσιώρτσιλ, για την εξόντωση των Αριστερών-κομμουνιστών. Μπορεί να διαφωνούσαν σε πολλά αλλα σημεία και για πολλά αλλα πράγματα, στο θέμα ομως της καταπολέμησης του κομμουνισμού, δεν υπήρχε καμιά απολύτος διαφορά. Ο τρόπος που οργάνωσαν την δικτατορία το 1936 και τον πόλεμο κατά του Αριστερού Αντιστασιακού κινήματος στην Ελλάδα, μετά απελευθερωτικά το επιβεβαιώνει.

Με αυτές τις συνθήκες γίνεται κατανοητό γιατί- σε αντίθεση με τα όσα συνέβαιναν στις άλλες γερμανοκρατούμενες χώρες-που μετά την αντίστροφη μέρτηση του άξονα, που και οι αδιάφοροι ακόμα πύκνωναν τις τάξεις της Αντίστασης, κατ εξέραιση στην χώρα μας, κάθε μέρα που περνούσε αυξάνονταν ο αριθμός των ανθρώπων για «συνεργασία» οσο πλησίαζε η μέρα της απελευθέρωσης. Θα έλεγε κανείς οτι οι αντιδραστικές δυνάμεις και οι

πλουτίσαντες «συνεργαζόμενοι», μα και γινικότερα η άρχουσα τάξη με υπόδειξη του Τσιώρτσιλ, έκαναν πανστρατειά. Τα «Τάγματα Ασφαλείας» ξερερνούν τις 20,000 άντρες, οι ειδικές υπηρεσίες του Λάμπρου πολλαπλασιάζονται, η συνεργασία με τα Ες-Ες γίνεται καθημερινή. Οι Μπουραντάδες βρίσκονται επι πόδως πολέμου. Οι διάφοροι τοπικοί εθνοϊσμοι, φυτρώνουν σαν τα μανιτάρια και οι τοπικοί Πουλικοί οπως στη Βέροια δολοφονούν αδιάκριτα. Και το βασικότερο απ τον Απρίλη του 1944, οι κοινές εκκαθαριστικές επιχειρήσεις Γερμανών και εθνϊσμών διαδέχονταν η μιά την άλλη. Στις επιχειρήσεις αυτές που σκοπό ειχαν να περιορίσουν την επιρροή του ΕΑΜ στο λαό, και να μειώσουν την αριθμητική δύναμη του ΕΛΑΣ και να του εξαντλήσου τα όποια πυρομαχικά ειχε, έγιναν τα περισσότερα απάνθρωπα και ειδεχθή εγκλήματα και τα περισσότερα απ τα 57 ολοκαυτώματα.

Ηταν τόση μεγάλη η Γερμανική στρατιωτική δύναμη και η δύναμη των εθνοϊσμών που πήραν μέρος σε αυτήν την ταυτόχρονη εκκαθαριστική επιχείρηση στα Πιέρια, το Πάϊκο και ειδικά στο Βέρμιο που στάθηκε για ενα διάστημα αδύνατο να μετακινηθούν ακόμα και οι σύνδεσμοι. Οι περιοχές αυτές για οσο θα επικρατούσαν οι επιχειρήσεις κηρύχθηκαν Νεκρή ζώνη. Κάθε κινούμενος στόχος χωρίς την άδεια των Γερμανών θεωρούνταν εχθρός γι αυτό και τον πυροβολούσαν. Για την καλύτερη αντιμετώπιση των επιχειρήσεων και για να ειναι μικρότερες δικές μας απώλειες ηταν αναγκαία η διακίνηση αποφάσεων και εντολών εκτός απ τον χώρο των επιχειρήσεων και ανάμεσα στις πολιτικές οργανώσεις που βρίσκονταν στον χώρο των επιχειρήσεων. Το αρχηγείο του Βερμίου έκρινε πως έπρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να αποσπάσουμε απ την Κομαντατούρα μερικές εστω και δυό άδειες ελευθέρας κυκλοφορίας.

Οι Γερμανοί οπως ειναι γνωστό ειχαν διάφορους τροφοδότες-προμηθευτές που τους προμήθευαν τα απαρέτητα για το στρατό εφόδια. Κρέατα, όσπρια, φρούτα, λαχανικά κλπ.

Η οργάνωση του ΕΑΜ πλησίασε εναν απ τους προμήθευες που τους εφοδίαζε με κρέας και του ζήτησε, αφού περιγράψει πόσο δύσκολη έγινε και θα γίνει ακόμα μεγαλύτερη η τροφοδοσία του στρατού με κρέα αφου το Βέρμιο κηρύχθηκε Νεκρά ζώνη να ζητήσει απ την Κομαντατούρα μερικές άσειες ελευθέρα μετακίνης μερικών υπαλλήλων του ωστε να μην παρουσιάσθουν ελλείψεις. Στην παράκληση-απαίτηση αυτή ο Κομαντατούρ χαμογελώντας-ίσως κατάλαβε τι έκριβε μέσα αυτή η παράκληση-ρώτησε τον προμηθευτή αν «αγαπάει τους ανθρώπους αυτούς» και αυτό «γιατί όλοι οι Γερμανοί στρατιώτες δεν ειναι τόσο ψύχραιμοι όσο τους φαντάζεσθε» Αφού λοιπόν το «Βέρμιο εχει κηρυχθεί σε νεκρή ζώνη, μόλις ο Γερμανός στρατιώτης δεί κάποιον να κινείται, θα γονατίσει και θα πυροβολήση» Και οταν πάει «κοντά του να τον ψάξει και θα βρεί την άδεια στο χέρι η την τσέπη το πολύ πολύ να πεί βρέ τον φουκαρά». Για αυτό αν τους αγαπάς εγώ να σου δώσω τις άδειες εσυ ομως μην τις πέρνεις. Με την άδεια θα ειναι αμέριμνοι ενώ χωρίς άδεια θα

πάρουν προφυλάξεις. Αυτή ηταν η απάντηση που έφερε ο προμηθευτής μαζί με τις άδειες.

Πάντως η απάντηση του Κομαντατούρ εντυπωσίασε την οργάνωση. Εμείς ομως τις άδειες τις θέλαμε για τα μπλόκα στους δρόμους και τα χωριά για τις μέρες αιχμής και οχι για τα βουνά που υπέθεσε οτι θα χρησιμοποιούνταν.

Οι Αγγλοι με συνεπίκουρους τους Γερμανούς, πριν απ τον πόλεμο προκειμένου να τσακίσουν τη ραχοκοκαλιά του Αριστερού κινήματος έκαναν την δικτατορία και η διάρκεια της κατοχής, οχι απλώς το επιβεβαιώνει τη συνεργασία, αλλά και την προσυπογράφει η ταύτιση σε αυτόν τον συγκεκριμένο στόχο. Αν σε αυτά προστεθεί και η ειδική συμφωνία που έγινε ανάμεσα στον Χίτλερ και τον Τσιώρτσιλ, για την ανενόχλητη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα δεν αφήνει καμιά αμφιβολία. Συμφωνία που υπογράφτηκε στη Λισαβώνα με αντάλλαγμα να μήν παραδόσουν οι Γερμανοί τη Θεσσαλονίκη στον ΕΑΜ, αλλα στους Αγγλους, πείθει και τον πιό δύσπιστο οτι οχι μόνο έδρασαν από κοινού Γερμανοί και Αγγλοι ενάντια στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, αλλά με μιά ιδιόμορφη συμφωνίας οι Γερμανοι, οταν άρχισε η αντίστροφος μέτρηση, μεταβίβασαν αυτά τα ένοπλα τμήματα στους Αγγλους για να συνεχίσουν στο πλευρό των Αγγλων πλέον τον εμφύλιο πόλεμο που τώρα θα αναλάμβαναν να τον συνεχίσουν οι Αγγλοι.

Κοινός στόχος η εξόντωση του κομμουνισμού. Βασική αρχή και υποχρέωση που απορρέει απ τη διεθνή του κεφαλαίου για κάθε περίπτωση που οι κομμουνιστές-Αριστεροί και συνοδηπόροι αμφισβητούν ή βάζουν σε κίνδυνο το κοινωνικό ή και το πολιτικό ακόμα καθεστώς : Εξόντωση. Ο εμφύλιος πόλεμος το βασικό εργαλείο. Αυτό ηταν το περιεχόμενο του σχεδίου «ΜΑΝΑ».

Το ΕΑΜ όμως ηταν και πολιτικά και στρατιωτικά ισχυρό. Επρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να μειωθεί η πολιτική επιρροή και κυρίως η δύναμη πυρός. Ετσι ενώ, υπέγραφαν την ανενόχλητη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, για να αποδυναμώσουν το ΕΑΜ, το Γενικό Στρατηγείο της Μέσης Ανατολής, στο οποίο υπάγονταν ο ΕΛΑΣ, εκπόνησε το περιβόητο σχέδιο «Κιβωτός». Το σχέδιο αυτό πρόβλεπε την ένταση των επιχειρήσεων κατά των «υποχωρούντων» απ την Ελλάδα Γερμανών. Για την «επιτυχία» αυτού του στόχου το Στρατηγείο υποσχέθηκε πλήρη εξοπλισμό, αντίστοιχο για την περίπτωση πολεμικό υλικό, νάρκες, δυναμίτες, ασυρμάτους κλπ.

Οι Γερμανοί ομως έπρεπε όπως πρόβλεπε η συμφωνία της Λισαβώνας, να φύγουν ενενόχλητοι, ωστε να προλάβουν να ανακόψουν την προέλαση του κόκκινου στρατού προς το Βερολίνο, για να το καταλάβουν οι Αγγλο-αμερικάνοι. Για να τηρηθούν όμως τα συμφωνηθέντα της Λισαβώνας το Στρατηγείο αθέτησε τα όσα ειχε υποσχεθεί, για να αποδεχθεί οτι και το σχέδιο «Κιβωτός», δεν ηταν παρά ενα παρακλάδι του σχεδίου «ΜΑΝΑ». Ενα καλοστημένο σχέδιο εξόντωσης ενος μέρος της ένοπλης Αντιστασιακής δύναμης στις επιχειρήσεις αυτές. Ομως ο ΕΛΑΣ και χωρίς τα αντίστοιχα εφόδια για την επιχείρηση αυτή, και ειδικά η Χη Μεραρχία, που ειχε την κύρια ευθύνη της επιχείρησης, έκανε αυτό που της υπέβαλε το καθήκον. Δεν τους

άφησε να φύγουν ανενόχλητοι και αριθμητικά οσοι ξεκίνησαν. Σε πολλές εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που δεν κατόρθωσαν να πέρασαν τα ελληνικά σύνορα.

Η Ελλάδα όμως απ το 21, και μετά αποτελούσε ενα ιδιόμορφο κομμάτι της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Οι Αγγλοι θεωρούσαν και εξακολουθούσαν σε όλη τη διάρκεια της κατοχής, να θεωρούν την Ελλάδα σημαντική βάση για την διατήρηση της Αυτοκρατορίας τους. Για τη Βρετανία, η Μεσόγειος ειναι η βασική της αρτηρία. Με βάση αυτό το σκεπτικό, η ασφάλεια της Μεσογείου εχει πρωταρχική σημασία για τη βρετανική πολιτική. Σε όλη την διάρκεια της κατοχή ο Τσώρτσιλ και τα όργανά της αγγλικής πολιτικής, ηταν γαντζωμένα στην ιδέα της Βρετανικής Αυτοκρατορίας και δεν εννοούσαν να κάνουν ενα βήμα πίσω, παρ' όλες τις διακηρύξεις που υπέγραφαν για αυτοδιάθεση των λαών. Η Ελλάδα κατέχει θέση κλειδί στην Ανατολική Μεσόγειο γι' αυτό οι Αγγλοι πολιτικοί και τραπεζίτες, συντηρητικοί, εργατικοί και φιλελεύθεροι, την θέλουν ελεγχόμενη απ αυτούς.

Θεωρούσαν την κατοχή της Ελλάδας, απ τις δυνάμεις του άξονα σαν ενα απλό επεισόδιο, που θα περνούσε γρήγορα και δεν θα ανακόψει ή να διαταράξει για πολύ καιρό την πολιτική και οικονομική κυριαρχία τους στη χώρα μας. Ολα τα σχέδια και όλες οι αποφάσεις τους υπηρετούσαν αυτήν ακριβώς την αναλλοίωτη επιδίωξη του αγγλικού ιμπεριαλισμού: οτι η Ελλάδα, ανήκει και θα συνεχίσει να ανήκει στη σφαίρα της οικονομικής διείσδησης και της πολιτικής επιρροής της Μ Βρετανίας. Σαν κάτι που ειχε περιέλθει από παράδοση και χρησικτησία το «δικαίωμα» στους Αγγλους, να διαλέγουν και να επιβάλουν στην Ελλάδα, με την ωμή η τη συγκεκαλυμένη βία το πολίτευμα και τη μορφή διακυβερνήσεις που κάθε φορά τους εξυπηρετούσε. Ηταν τόση η υποταγή της Αγίας τριάδας στους Αγγλους και τόσο εχθρική προς τους οπλαρχηγούς που επέτρεπαν στους Αγγλους, να τους θέτουν υπό κηδεμονία διορίζοντας πάνω απ τον Καραϊσκάκη κλπ από ενα Αγγλο αξιωματικό. Πριν ακόμα δικαιωθούν οι απελευθερωτικοί αγώνες των Ελλήνων το 21, οι Αγγλοι, ειχαν συνηθίσει να φέρονται στον τόπο μας σαν πραγματικά αφεντικά. Αυτό το δικαίωμα δεν τους το ειχε αμφισβητήσει κανένα απ τα παλιά αστικό-τσιφλικάδικα και τα νεότερα αστικά κόμματα.

Να ομως που στη διάρκεια της κατοχής ο λαός, με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, δεν άφησε τα πράγματα να εξελιχθούν όπως τα ειχαν προβλέψει οι Τόρυδες και αν η ηγεσία της αριστεράς, δεν έκανε μερικά μικρά λάθη και οι αστοί τα δικά τους ασυγχώρητα, μεταπολεμικά δεν θα ηταν πλέον επικαρπωτές, αλλά ισότιμοι συνεργάτες. Για να μη διαγραφεί αυτός ο κίνδυνος για την Αγγλία, και αφού η αστική τάξη δεν μπόρεσε να αποκτήσει δικό της ιδεολογικό περιεχόμενο παρέμεινε υποχείρια της Αγγλίας. Και οχι μόνο αλλά στήριξε τη δικτατορία του Μεταξά, κράτησε αποστάσεις απ τους πόθους του λαό και με την υποδείξει των Αγγλων, προσυπόγραψε το σχέδιο εξόντωσης της Αριστερας με όποια μορφή και σχήμα και αν παρουσιάζονταν. Το μακρόπνοο και καλά οργανωμένο αυτό σχέδιο, οχι μόνο απέκλειε τη δυνατότητα να υπάρξει η ποθούμενη ενότητα και ομοψηχία, που απαιτούσε ο κατοχικός

εθνικό-απελευθερωτικός αγώνας, αλλα και να διαπραχθούν για αλλη μια φορά τα πιο απάνθρωπα εγκλήματα σε βάρους του λαού και της χώρας.

Και ενώ συνέβησαν ολα αυτά, κάποιοι εννοούν πως πρέπει να τα ξεχάσουμε αυτά, γιατί ανήκουν στο παρελθόν και οι καιροί, μα και οι άνθρωποι εχουν αλλάξει. Ναι εχουν αλλάξει. Η όποια αναδρομή στο κατοχικό και στο τί προηγήθηκε του εμφύλιο πόλεμο και σ αυτόν καθ εαυτόν τον εμφύλιο δεν γίνεται να καταλογιστούν ευθύνες.

Το ζητούμενο της αναδρομής, πιστεύω πως ειναι μια ανάγκη αδήρρητη για τη χώρα, αλλα και για τη Δημοκρατία. Να γραφτεί σωστά και τεκμηριωνένα η ιστορία, και χρέος μας σε οσους ήταν, ήρθαν- πέρασαν θάρθουν-θα περάσουν, να μπει η ιστορία και η παράδοση ,στο πνεύμα της κάθε εποχής και κυρίως τις σωστές-πραγματικές διαστάσει, ετσι ώστε να γίνει μέσω της ιστορίας κατανοητό οτι : η Μοίρα μας σαν λαός και έθνος βρίσκεται στα χέρια μας και οτι το μέλλον δεν θα επιβιώσει από εξωγενείς παράγοντες ή μεταφυσικούς νόμους, αλλα απ τις αποφάσεις που θα πάρουμε ΕΜΕΙΣ οι ίδιοι.

Απ' αυτούς που στις δύσκολες-κρίσιμες για τη χώρα και το λαό στιγμές απαντούν με το: «Προσερχόμαστε προς Σε Ω Ιερή πατρίδα περιδεείς προσκυνητές. Μέσα απ την ψυχή και την καρδιά, απ το Νου και τη συνείδηση, αναπηδά σήμερα, στη σκέψη όλων μας το μεγάλο χρέος ». Και το «Το όνομά σου οδηγός των πράξεών μας, και η ευτυχία σου ανταμοιβή των κόπων μας». Και οταν η Πατρίδα κατακτήθηκε: Οσοι ενταχθήκαμε στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, σαν εγγύηση οτι θα σταθούμε συνεπής προς τον εαυτό μας και την πατρίδα δώσαμε τον ΕΛΑΣίκικο όρκο:

«Εγώ παιδί του Ελληνικού Λαού, ορκίζομαι ν αγωνιστώ πιστά απ τις τάξεις του Εθνικού Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού (ΕΛΑΣ), χύνοντας και την τελευταία ρανίδα του αίματός μου, σαν γνήσιος πατριώτης για το διώξιμο του εχθρού απ τον τόπο μας, για τις ελευθερίες του Λαού, κι ακόμα, να ειμαι πιστός και άγρυπνος φρουρός της προστασίας της περιουσίας και το βιός του. Δέχομαι προκαταβολικά την ποινή του θανάτου αν ατιμάσω την ιδιότητα ώς πολεμιστής του Εθνους και του Λαού και υπόσχομαι να δοξάσω και να τιμήσω το όπλο που κρατώ και να μήν το παραδώσω αν δεν ξεσκλαβωθεί η πατρίδα μου και δεν γίνει ο Λαός νοικοκύρης στον τόπο του». Αυτός ειναι ο όρκος που δώσαμε προς την πατρίδα οι ΕΛΑΣίτες.

Την ίδια στιγμή που εμείς δίναμε αυτόν τον όρκο προς την πατρίδα, 1,319 αξιωματικοί που υπηρετούσαν στα διαβόητα τάγματα ασφαλείας ορκίζονταν οχι μόνο τυπικά, αλλα και ουσιαστικά, πίστη στο Χίτλερ, οτι θα πολεμήσουν αυτούς που πολεμούν τη «Νέα τάξη πραγμάτων», που ο Φίρερ ήθελε να επιβάλει στην Ευρώπη και τη χώρα μας. Και οταν οι συνεργάτες του, του έβαλαν τη βόμβα για τον βγάλουν απ τη μέση του έστειλαν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα για τη διάσωση του. Αποτέλεσμα οι μόνιμοι αξιωματικοί που πήραν μέρος στην Εθνική Αντίσταση επικεφαλής του ΕΛΑΣ, στο σύνολο σχεδόν οχι μόνο απομακρύνηκαν απ την ενεργώ υπηρεσία, στάλθηκαν

εξόριστοι στα νησιά, μεταξύ αυτόν και ο Αρχηγός του ΕΛΑΣ Στέφανος Σαράφης, ενώ αυτοί ειχαν κληθεί στην ενεργώ υπήρεσία στο στράτευμα και μάλιστα σε θέσεις κλειδιά. Μερικοί δεν αρκέστηκαν στην εξορία οπως για το στρατηγό Σαράφη. Και επειδή δεν θέλησε να αντιληφθεί από μόνος του το μέγεθος και το ασυγχώρητο του «εγκλήματος» που διέπραξε τασσόμενος στο πλευρό του λαού :Τον δολοφόνησαν και με βάση την ετεροδικία που παραχώρησαν οι μετά πολεμικές κυβερνήσεις στους Αμερικανούς, δεν καταδικάστηκε στη χώρα μας, αλλά την Αμερική ο δολοφόνος.

Ξέρω πως η ιστορία δεν γράφεται ποτέ. Πάντα αντιγράφεται. Γιατί το πρωτότυπο της ιστορίας ειναι γραμμένο με αίμα ηρώων ζωντανών, αναπήρων και προπάντων νεκρών, αραιωμένο το αίμα αυτό με τα δάκρυα των μανάδων και των ορφανών. Αν δεχθούμε οτι η ιστορία ειναι οι κάθε φορά σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο πράξεις των ανθρώπων, πρέπει να δεχθούμε οτι πραγματική ιστορία ειναι βιωματική. Γι' αυτό εκείνος που θα τολμήσει να γράψει ιστορία ή ενα μέρος της ιστορίας ή ακόμα ενα ιστορικό γεγονός, πρέπει να σταθεί με σεβασμό και ευλάβεια επάνω στο πρότυπο. Η ιστορία γράφεται πάντα όπως ειναι, όπως διαμορφώνεται στην εξέλιξή της. Δεν διαστρευλώνεται, διότι οταν διαστρευλωθεί δεν αποδίδει εμπειρία και γνώση στο λαό. Απεναντίας κάνει μεγάλο κακό στις επόμενες γενιές, γιατί με τη διαστρεύλωση μετατρέπεται σε ιστορία του νικητή. Και οταν αυτό γίνεται σκόπιμα και ηθελημένα, τότε ειναι ενα πρόστυχο και καλά μελετημένο έγκλημα. Για να γραφτεί ιστορία χρειάζονται τουλάχιστόν δυο. Οταν λοιπόν, η ιστορίας μέσω της προσαρμογής εκφράζει στις απόψεις και τα συμφέροντα του νικητή παύει να ειναι ιστορία. Ειναι ανεξέλεκτη έκφραση θέλησης και συμφερόντων.

Αλήθεια τι γίνεται με τη δική μας ιστορία, τη στιγμή μάλιστα που κάθε φορά η επίσημη ιδεολογία τονίζει σε ποικίλους τόνους τη δόξα της; Τι και ποια ιστορία διδάσκεται στα σχολεία; Μήπως αυτή η ταλαίπωρη που γράφεται κατά καιρούς για να εξυπηρετήσει τις ανάγκες του συστήματος, γι' αυτό και ειναι γραμμένη στα μέτρα του; Περήφανη και τρισένδοξη η ιστορία μας εχει καταντήσει το μάθημα της ιστορίας ο φτωχός, ο πάμφτωχος συγγενής της σχολικής ύλης και ειδικά αυτή της τετράχρονης κατοχικής περιόδου. Η ιστορία του δεύτερου 21, του λαού μας εξακολουθεί να ειναι ακόμα στα αζήτητα. Αποτέλεσμα οι νέες γενιές δεν γνωρίζουν τίποτε για το 21, τον Αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση.

Ποιός αλήθεια, ερμηνεύει την «ιστορία» και ποιός δικαιούται να μιλάει στο όνομά της, οταν ξέρουμε οτι το κύριο συστατικό στοιχείο της ειναι οι αγώνες για την ελευθερία, τα Ανθρώπινα δικαιώματα, την κατοχύρωση της αρχής της Λαϊκής κυριαρχίας για ενα καινούριο κόσμο στον οποίο δεν θα ηταν ανεκτό το κέρδος να μπαίνει πάνω απ τον Ανθρωπο. Αντικειμενική ιστορία, ιστορία άξια του εαυτού της που μπορεί να μεταφέρει αυτούσια τις εμπειρίες στο κοινωνικό γίγνεσθαί ειναι αυτή που χρονικά παραπέμπει στον κυρίαρχο Λαό, που ειναι ο αυθεντικός δημιουργός, συνθέτης και ερμηνευτή της.

Ενώ σαν λαός έχουμε μια μακραίωνη και πλούσια σε προσφορά ιστορία, ζούμε με το «δίκαιο και τις αλήθειες» της ιδιοκτησίας, που μας εχουν δοθεί σαν οριστικές και αμετάκλητες. Και ενώ ειναι αυτό το «δίκαιο» και αυτή η «αλήθεια» που αξιολογουν τον άνθρωπο και αποφασίζουν για τη ζωή του, ειναι αυτές ακριβώς οι «αλήθειες» και αυτό το «δίκαιο» που εχει διαμορφώσει η ιδιοκτησία, που δεν επιτρέπουν στον άνθρωπο να τις κρίνει και να αποφασίζει γι αυτές. Ετσι ζούμε ανάμεσα σε άπειρα μυστήρια και με μιά κατά τρις γενιές παροχημένη κουλτούρα, αφού η Γιαγιά διαπαιδαγωγεί τα εγγόνια και προγιαγιά τα δισέγγονα. Οι άνθρωποι, γεννιούνται και πεθαίνουν, Ετσι με προαπαιτούμενο αυτό το «δίκαιο» και τις «αλήθειες» αυτού του δικαίου, ήμαστε κατά κάποιον τρόπο οριστικά και για πάντα αποκομμένοι, οχι μόνο απ την ιστορική αλήθεια και το φυσικό δίκαιο του Ανθρώπου, αλλα και απ τις πήγες και τις αρχές της ζωής.

Η ύπαρξη και η λειτουργία αυτού του «δικαίου» και οι «αλήθειες» αυτές, δεν μας επιτρέπουν να δούμε και να ζούμε παρά μέσα σε ενα αιώνιο και ανεξιχνίαστο μυστήριο. Ενα συγκεκαλυμένο μυστήριο που περιβάλλει αυτό το «δίκαιο» και αυτές τις «αλήθειες», που και με τη δύναμη των όπλων απαγορεύει στο άνθρωπο απ τη ιστορική στιγμή που μπήκαν στη ζωή της κοινωνίας των Ανθρώπων, να φτάσει σε εκείνο που ειναι γι αυτόν το πιό αναγκαίο και το πιό σπουδαίο : Τον εαυτό του.

Αυτό που ονομάζουμε σήμερα «αλήθεια» και «δίκαιο», αυτό που πετυχαίνουμε με τη σκέψη, βρίσκεται να ειναι, κατά κάποια έννοια αμέτρητο, οχι μονάχα με τον αινιγματικό κόσμο, όπου μας βυθίζουν αμέσως απ τη γέννησή μας, αλλα επίσης και με την εμπειρία που με την πάραδο του χρόνου διαμορφώνεται σε γνώση. Εχουμε επιστήμες, ξέρουμε πολλά πράγματα και η γνώση μας ειναι μια γνώση καταφανής σε έκταση. Η επιστήμη θαυμάζει με περηφάνια τις απέραντες κατακτήσεις της και εχει κάθε δικαίωμα να ελπίζει, πως κανένας δε θα μπορέσει να σταματήσει τη θριαμβευτική της πορεία. Κανένας δεν αμφιβάλλει και δεν μπορεί να αμφιβάλλει για την τεράστια σπουδαιότητα των επιστημών. Στον χώρο ομως της παραγωγής του Ανθρώπου με κεφαλαίο λειτουργούμε αποκλειστικά και μόνο με τις «αυτονόητες» διαχωριστικές γραμμές του «καλού, της αλήθειας και του δικαίου» που ειναι τα πιστεύω των σκοταδιστών. Αυτών που με ολα τα μέσα παρεμβάλουν κάθε είδους εμπόδια στη θριαμβευτική πορεία του Ανθρώπου και της επιστήμης προς φωτεινό παρόν και το ακόμα πιο φωτεινό μέλλον που άνοιξε ο 20ος αιώνας, Μα επιτέλους είμαστε εξ ορισμού στο τρίτο τέταρτο του 20ου αιώνα και οχι στα μέσα του 19ου αιώνα να μεγαλώνουμε και να διαπαιδαγωγούμε κάθε γενιά με την αυτοσχέδια αγωγή και την παιδεία της γιαγιάς και της προγιαγιάς. Η μήπως δεν ειναι έτσι;

Ακόμα και στο φως των θετικών μας επιστημών, αν δεν αλλάξουν οι δομές του ιδιοκτησιακού «δικαίου» και οι «αλήθειες», που αυτό το δίκαιο εκφράζει και με τη δύναμη των όπλων επιβάλει, ο κόσμος για τον άνθρωπο, που έχασε την ελευθερία της θέλησης και την ελευθερία της σκέψης του, θα παραμένει οχι μόνο ενα σκοτεινό και πένθιμο υπόγειο αλλα αλυσοδεμένος και φυλακισμένος

σ αυτό το σκοτεινό και πένθιμο υπόγειο. Θα παίρνει τις αυταπάτες που του εχει διαμορφώσει το σύστημα για «δίκαιο» και τις πλάνες για «αλήθειες».

Το «δίκαιο» και οι «αλήθειες» που έχει διαμορφώσει μέσω της δύναμης των όπλων το καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, πιέζει βαριά οχι μόνο τη δράση αλλα και τον μηχανισμό της σκέψης. Κάνει τους Ανθρωπους υποτακτικούς. Ανθρώπους χωρίς θέληση και βούληση. Ανθρώπους που δεν αναζητούν, δεν βλέπουν, δεν εκτιμούν στη ζωή παρά την «τάξη», τους «νόμους» και τους «κανόνες», που καθιερώθηκαν απ την τάξη των εκμεταλλευτών αιώνιοι και αναλλοίωτοι.

Κόγιας Νίκος

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ